

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΟΜΗΡΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HOMERI

CARMINA.

— ♦ ♦ ♦ ♦ —
PARISIIS. — EXCUBEANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.
— ♦ ♦ ♦ ♦ —

65-524

R-101590

ΟΜΗΡΟΥ

FA
1430

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΛΕΙΨΑΝΑ.

FILOL. CLASSICA
UNIVERSITY OF CHICAGO
RECEIVED
524
CLASS.
10
SIGNATURE

HOMERI CARMINA

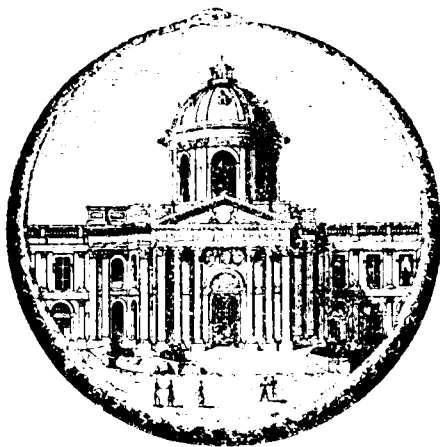
ET CYCLI EPICI RELIQUIÆ.

GRÆCE ET LATINE

CUM INDICE

NOMINUM ET RERUM.

EDITIO ITERATIS CURIS CORRECTA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO.

M DCCC XLV.

L 22221201

PRÆFATIO.

INCEPTUM nostrum, quo primi in Gallia Græcos scriptores in unius corporis æquabilitatem redigere aggressi sumus, commendatione et notis præfationum artibus egere non videtur; sed paucis dicendum est, unde ea quam elegimus edendi ratio pendeat. Dudum ægre tuleramus quod tot scriptorum editiones veteribus inquinatæ vitiis vulgo circumferrentur atque adeo sæpius repeterentur, dum exstarent eorundem scriptorum emendatæ et a summis criticis antiquo nitore restitutæ: annon oportuit illorum ingeniorum, quæ optimi quique nostratium laudibus et imitatione celebrarunt, opera popularibus nostris exhiberi pura, emendata, quantum fieri potest libera a depravatione barbariæ quam transierant? Hoc igitur primum et præcipue curamus, ut non solum ex optimis quæ exstant editionibus scriptorum quisque exprimatur, sed harum etiam multas criticis celeberrimis tradidimus denuo examinandas et emendandas; præterea, ubicumque res videtur postulare, Regiæ Bibliothecæ manuscriptos imus consultum. Altera cura est, ut ad intelligentiam quoque scriptorum in Collectione nostra præstemus quod prosit unicuique: quum enim adnotatio vel præstantissima ex arbitrio denique pendeat commentatoris, cui plana nonnunquam videbuntur quæ aliis obscura, *interpretationes latinas* e regione græcorum ponere decrevimus, utpote quæ prorsus omnia reddant, non locos selectos illustrent. Has vero, antequam tradantur typothetis, doctissimi viri severo examini subjectas accurate corrigunt; nonnullorum scriptorum plane novæ parantur. Denique multum augeri putavimus editionum nostrarum utilitatem, si boni *rerum nominumque indices* adderentur; nam vel ii qui scriptorem aliquem sæpe legerunt, nonnunquam haud satis meminere quo in libro ejus quove versu vel capite narretur res qua opus habent. Ceterum de cura unicuique scriptori impensa referetur in præfationibus.

HOMERI, ut nunc res sunt, *Wolfiana* dari debebat recensio, quam ex Gulielmi Dindorfii editione accurate expressimus. Interpretationes latinæ, bono ut nobis videtur consilio, in hoc antiquissimo poeta verbum verbo reddunt, nisi quod sæpe comtas posteriorum more periodos ingerunt, oppositionibus distinentes, causalibus particulis vincientes, quæ apud illum ingenue et libere procedunt. Præterea ipsis inhærent

veteris textus græci vitia, et alia quædam ex vertentium incuria nata, plurima denique in iis vocabulis commissa, quæ recentiorum demum criticorum et interpretum sollertia explicuit. In postremis ita versati sumus, ut, quæ dubitatione carere et firmis niti testimoniis viderentur, ea haud cunctanter repræsentaremus; at ubi dubitationis aliquid superesset, sequeremur potius antiquorum interpretationem eam quæ sententiæ aptissima esset. Hoc autem præsertim enisi sumus ut quam proxime posset latina lingua Græcorum vestigia legeremus, quo patris poetarum membra et motus omnes, quantum per latinam vestem licebat, conspiciendi præberentur; sed in tali incepto non potuit impediri, quin nonnulla quæ rarissime sibi indulserunt Latini, hæc translatio offerat frequentissime; nonnulla etiam quæ argenteam ætatem egrediuntur, recipi necesse erat: a barbaris tamen verbis et locutionibus sedulo cavimus. Ita, veteribus licet superstructa, hæc interpretatio pro nova esse possit.

Hymnis et Epigrammatibus Homeri nomine inscriptis subiecimus *Cycli epici fragmenta*: in quibus varie erratum erat, antequam F. G. WELCKERI doctrina et poetarum veterum mythicæque historiæ cognitio eximia Cyclum quoque ab omni parte illustraret, in libro germanice scripto, *Cyclus epicus sive Homerici poetæ*, Bonnæ 1835. Ibi videas exposita argumenta nostri carminum et fragmentorum ordinis, qui longe differt a priore Collectione C. G. Mülleri (Lips. 1829); præterea plus viginti fragmenta apud nos invenias, quæ in illa desiderantur. Thebaidem ex E. L. Leutschii, Cypria carmina ex R. J. F. Henrichsenii Collectionibus (Gottingæ 1830, et Havniæ 1828) recognitis expressimus.

Denique indices Homericos quum circumspiceremus, nullum potuimus invenire qui nostris usibus responderet; solus Daminius in «parte reali» idem fere nobis consilium secutus erat: at quam incondita hæc farrago! quam longis et insulsis disputationibus in immensum aucta! nihilominus, quod in tanta mole vix credas, desunt nonnunquam ea ipsa quæ in indice Homérico quæras; præterea res in Hymnis et Epigrammatibus memoratas consulto omiserat. Quæ quum ita essent, prorsus novum indicem non sine magno labore condidimus ipsi, cui ea quoque inserta leges quæ ex Cyclo nobis servata sunt.

Reliquum est, ut Tu, benevole Lector, operam huic volumini impensam æquo animo boni consulas. Vale nobisque fave.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Θεῶν ἀγορά. Ἀθηναῖς παραίνεσις πρὸς
Τηλέμαχον.

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, δὲ μάλα πολλὰ
πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν·
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἶδεν ἄσπετα καὶ νόον ἔγνω·
πολλὰ δ' ὅγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἐτάριον.
Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐτάρους ἐρρύσατο, ἰέμενός περ·
αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο·
νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἥελίοιο
ἥσθιον· αὐτὰρ ὃ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.
10 Τῶν ἀμόθεν γε, θεά, θύγατερ Διός, εἰπέ καὶ ἡμῖν.
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ὅσοι φύγον αἰπὺν δλεῖρον,
οἴκοι ἔσαν, πόλεμόν τε πεφευγότες ἡδὲ θάλασσαν·
τὸν δ' οἶον, νόστου κεχρημένον ἡδὲ γυναικὸς,
Νύμφη πότνι' ἔρυκε Καλυψώ, δια θεάων,
15 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, λιλαιομένην πόσιν εἶναι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε, περιπλομένων ἐνιαυτῶν,
τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἰκόνδε νέεσθαι
εἰς Ἰθάκην· οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων,
καὶ μετὰ οἷσι φίλοισι. Θεοὶ δ' ἐλείπουν ἅπαντες,
20 νόστιμ' Ποσειδάωνος· ὃ δ' ἀπαρχὰς μενέαιεν
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, πάρος ἦν γαίαν ἰκέσθαι.
Ἄλλ' ὃ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας —
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαΐεται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
οἳ μὲν δυσσομένου Ὑπερίονος, οἳ δ' ἀνιόντος —
25 ἀντιῶν ταύρων τε καὶ ἀρνεῶν ἑκατόμβης.
Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαίτῃ παρήμενος· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
Ζητὸς ἐνὶ μεγάροισιν Ὀλυμπίου ἀθροοὶ ἦσαν.
τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
μνήσατο γὰρ κατὰ θυμόν ἀμύμονος Αἰγίσθοιο,
30 τὸν β' Ἀγαμέμνονίδης τηλεκλυτὸς ἔκταν' Ὀρέστης·
τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπε' ἀθανάτοισι μετήυδα·
ὦ πόποι, οἷον δὴ νῦ θεοὺς βροτοὶ αἰτιώωνται.
Ἐξ ἡμέων γὰρ φασι κακὰ ἔμμεναι· οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
σφῆσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπέρμορον ἄλγε' ἔχουσιν.
35 Ὡς καὶ νῦν Αἰγίσθος ὑπέρμορον Ἀτρεΐδαο
γῆμ' ἄλοχον μνηστῆν, τὸν δ' ἔκτανε νοστήσαντα,
εἰδὼς αἰπὺν δλεῖρον· ἐπεὶ πρό οἱ εἶπομεν ἡμεῖς,
Ἑρμείαν πέμψαντες, εὖσκοπον Ἀργεϊφρόντην,
μήτ' αὐτὸν κτείνειν μήτε μνάσθαι ἀκοῖτιν·
40 ἐκ γὰρ Ὀρέσταο τίσις ἔσεται Ἀτρεΐδαο,
ἐπὶ πτόν' ἂν ἡβήσῃ τε καὶ ἥς ἡμείρεται αἴψα.
Ὡς ἔφαθ' Ἑρμείας· ἄλλ' οὐ φρένας Αἰγίσθοιο
πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέων· νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισεν.
Τὸν δ' ἡμῖβει' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
45 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὑπάτε κρείοντων,
καὶ λίην κείνός γε εἰκοῖτι κεῖται δλεῖρων·
ὥς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος ὅστις τοιαῦτά γε βρῆται.

ODYSSEÆ I.

Deorum concilium. Minerva adhortatur
Telemachum.

Virum dic mihi, Musa, versutum, qui valde multum
erravit, postquam Trojæ sacram urbem evertit;
multorumque hominum vidit urbes, et mores cognovit:
plurimos autem ille in mari passus est dolores suo in animo,
querens servare suamque animam et reditum sociorum.
Sed neque sic socios servavit, cupiens licet;
sua enim ipsorum insipientia perierunt;
stulti, qui boves Hyperionis filii, Solis,
comederunt: sed hic iis abstulit reditus diem.
Ex his partim certe, dea, filia Jovis, dic et nobis.

Tum alii quidem omnes, quotquot effugerant gravem per-
niciem, domi erant, belloque elapsi atque mari;
hunc vero solum, reditus indigentem atque uxoris,
Nympha veneranda detinebat Calypso, divina inter-deas,
in specubus cavis, cupiens sibi maritum esse.
Sed quando jam tempus venit, circumvolventibus annis,
quo ei destinaverunt dii domum redire
in Ithacam: ne tum quidem elapsus erat ærunnis,
vel domi apud suos amicos. Dii autem miserebantur omnes,
præter Neptunum: is vero indesinenter irascebatur
divino Ulyssi, antequam is suam in terram pervenisset.

Sed ille quidem Æthiopus adierat longe semotos,
(Æthiopus, qui bifariam divisi sunt, ultimi hominum,
alii quidem ad occidentem solem, alii vero ad orientem)
accepturus taurorumque et agnorum hecatombam.
Ibi ille delectabatur convivio assidens: at dii ceteri jam
Jovis in ædibus Olympii frequentes erant.
His autem sermones orsus est pater hominumque deumque;
recordabatur enim in animo eximii Ægisthi,
quem Agamemnonides inclytus occiderat Orestes:
hujus ille recordatus, verba inter-immortales fecit:

Dii boni! quantum scilicet deos mortales culpant!
Ex nobis enim ajunt mala esse; ii vero etiam ipsi
sua stultitia præter-fatam calamitates patiuntur.
Quemadmodum et nunc Ægisthus præter-fatum Atridæ
duxit uxorem sponsam, ipsumque occidit reversum,
sciens grave exitium *ipsi imminens*: quoniam ei prædiximus
nos,] Mercurio misso, speculatore Argicida:
ut neque ipsum occideret, neque ambiret ejus uxorem:
ex Oreste enim ultio erit Atridæ,
postquam puberuerit et suam desiderarit ditionem.
Sic dixerat Mercurius; sed non menti Ægisthi
persuasit bona consulens: nunc vero cumulate omnia luit.

Huc autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
o pater noster, Saturnie, summe regnantum,
etiam valde ille quidem merita jacet morte:
sic pereat et alius, quicumque talia fecerit!

Ἄλλα μοι ἄμρ' Ὀδυσῆϊ δαίφρονι δαίεται ἦτορ,
 οὐκυόρμῳ, δς δὴ δὴθ' ἀ φίλων ἀπο πῆματα πάσχει
 60 νῆσῳ ἐν ἀμυρῖντῃ, θθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης·
 νῆσος δὲνδρῆσσα, θεὰ δ' ἐν δώματα ναίει,
 Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοόφρονος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδεν, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς
 μακράς, αἳ γαίαν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσιν.
 65 Τοῦ θυγάτηρ δύστηνον ὀδυρόμενον κατερύχει,
 αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι καὶ αἰμυλοῖσι λόγοισιν
 θέλγει, ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς,
 ἰέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρῶσκοντα νοῆσαι
 ἥς γαίης, θανέειν ἱμεῖρεται. Οὐδέ νυ σοὶ περ
 70 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. Οὐ νύ τ' Ὀδυσσεύς
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ χαρίζετο ἱερὰ βρέζων
 Ἰροίῃ ἐν εὐρείῃ; τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο, Ζεῦ;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 65 Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θεῖοιο λαοθόμην,
 δς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ' ἱρὰ θεοῖσιν
 ἀθανάτοισιν ἔδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ
 Κύκλωπος κεχρύλωται, δν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν,
 70 ἀντίθεον Πολύφημον, δου κράτος ἐστὶ μέγιστον
 πᾶσιν Κυκλώπεσσι· Θῶοσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
 Φόρκυνος θυγάτηρ, ἀλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος,
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι Ποσειδάωνι μιγείσα.
 Ἐκ τοῦ δὴ Ὀδυσῆα Ποσειδάων ἐνοσίγῃων
 75 οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἵης.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς οἶδε περιφραζώμεθα πάντες
 νόστον, ὅπως ἐλθῇσι· Ποσειδάων δὲ μεθήσει
 δν γόλον· οὐ μὲν γάρ τι δυνήσεται ἀντία πάντων
 ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινόμεν οἷος.
 80 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδῃ, ὕπατε κρειόντων,
 εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μακάρεσσι θεοῖσιν,
 νοστήσαι Ὀδυσῆα δαίφρονα δνδε δόμονδε·
 Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα, διάκτορον Ἀργεϊφόντην,
 85 νῆσον ἐς Ὀγυγίην ὀτρύνομεν, ὅρα τάχιστα
 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἵπῃ νημερτέα βουλὴν,
 νόστον Ὀδυσῆος ταλασίφρονος, ὃς κε νήηται.
 Αὐτὰρ ἐγὼν Ἰθάκην ἐξελεύσομαι, ὅρα οἱ υἱὸν
 μᾶλλον ἐποτρύνω, καὶ οἱ μένος ἐν φρεσὶ θείω,
 90 εἰς ἀγορὴν καλέσαντα καρχημοόωντας Ἀχαιοὺς
 πᾶσι μνηστῆρεςσιν ἀπειτέμεν, ὅτε οἱ αἰεὶ
 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλιπὸδας ἑλικας βοῦς.
 Πέμψω δ' ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαδόνετα,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς φίλου, ἣν που ἀκούσῃ,
 95 ἥδ' ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχῃσιν.
 Ὡς εἰποῦς ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην,
 ἥδ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἐλπετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὅς τίι χαλκῷ.
 100 βροτῶν, μέγα, στίβαρον, τῷ δάμνησι στίγας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται δόρυ μοπατρη.

Verum mihi de Ulysse prudenti cruciatur cor,
 infelice; qui jam diu procul ab amicis calamitates patitur
 insula in circumflua, ubi et umbilicus (*medium*) est maris:
 insula est silvosa; dea vero in ea domos habitat,
 Atlantis filia perniciose-cogitantis, qui maris
 omnes fundos novit, sustinetque columnas ipse
 longas, quæ terramque et cælum distinent.
 Hujus filia infortunatum lugentem detinet,
 semperque mollibus et blandis sermonibus
 demulcet, ut Ithacæ obliviscatur; verum Ulysses,
 cupiens vel fumum exsiliemem videre
 suæ terræ, mori desiderat. Neque tibi tandem
 commovetur carum cor, Olympie. Nonne tibi Ulysses
 Argivorum apud naves gratificabatur sacra faciendo
 Troja in lata? quid illi tantum irascersis, Jupiter?

Hanc autem respondens allocutus est nubes-cogens Jupiter:
 filia mea, quale tibi verbum excidit septo dentium!
 Quomodo subinde Ulyssis ego divini obliviscer?
 qui mente quidem superat mortales, abunde vero sacra diis
 immortalibus dedit, qui cælum latum tenent?
 verum Neptunus terram-continens ei assidue semper
 ob-Cyclopem irascitur, quem oculo privavit,
 parem-deo Polyphemum, cujus robur est maximum
 inter-omnes Cyclopes: Thoosa vero eum peperit nympha,
 Phorcynis filia, maris infructuosi principis,
 in specubus cavis Neptuno mixta.
 Ex eo nempe Ulyssem Neptunus terræ-concussor
 non occidit, sed errabundum-arcet a patria terra.
 Verum agite, nos ipsi dispiciamus omnes
 de-reditu ejus, ut revertatur; Neptunus autem remittat
 suam iram: neque enim quicquam poterit contra omnes
 immortales deos, iis invitis contendere solus.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva:
 o pater noster, Saturnie, supreme regnantum,
 si quidem nunc hoc gratum est beatis diis,
 redire Ulyssem prudentem suam domum,
 Mercurium quidem inde, internuntium Argicidam,
 insulam in Ogygiam jubeamus-ire, ut celerrime
 Nymphæ pulcris-comis edicat certam nostram sententiam,
 reditum Ulyssis audentis-animi, uti redeat.
 Atque ego in-Ithacam proficiscar, ut ei filium
 magis excitem, et huic robur in mente ponam,
 ut-in concionem vocatis capite-comantibus Achivis,
 cunctis procis interdicat, qui ei semper
 pecora plurima mactant et pedes-trahentes camuros boves.
 Mittam autem eum in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturum patris dilecti, scubi audierit,
 atque ut ipsum gloria proba inter homines habeat.

Sic fata, pedibus subligavit pulcra talaria,
 immortalia, aurea, quæ ipsam ferebant tam super mare,
 quam super immensam terram, simul-cum flatibus venti.
 Sumsit et validam hastam, præfixam acuto aere,
 gravem, magnam, solidam, qua domat acies virorum
 heroum, quibus quidem irascitur forti-patre-nata.

Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρήνων ἀΐξασα·
 στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δῆμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος,
 οὐδοῦ ἐπ' αὐλείῳ παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 105 εἰδομένη ξείνῳ, Ταφίων ἡγήτορι, Μέντῃ.
 Εὖρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας· οἳ μὲν ἔπειτα
 πεσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον,
 ἕμενοι ἐν ῥινοῖσι βοῶν, οὐς ἔκτανον αὐτοί.
 Κήρυκες δ' αὐτοῖσι καὶ ὀτρῆροί τεράποντες
 110 οἳ μὲν ἄρ' οἶνον ἔμισγον ἐνὶ κρητῆρσι καὶ ὕδωρ,
 οἳ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας
 νίζον καὶ προτίθεντο, ἰδὲ κρέα πολλὰ δατεῦντο.
 Τὴν δὲ πολλὸν πρῶτος ἶδε Τηλέμαχος θεοειδής·
 ἦστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι, φίλον τετιμημένος ἦτορ,
 115 ὁσόμενος πατέρ' ἐσθλὸν ἐνὶ φρεσίν, εἵποθεν ἐλθὼν
 μνηστῆρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείῃ,
 τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχοι καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσει.
 Τὰ φρονέων, μνηστῆρσι μεθήμενος, εἰς ἰδ' Ἀθήνην.
 Βῆ δ' ἰθὺς προθύροιο, νεμεσσήθη δ' ἐνὶ θυμῷ,
 120 ξείνων δὴ θὰ θυρήσιν ἐφειστάμεν· ἔγγυθι δὲ στάς
 χεῖρ' ἔλε δεξιτερὴν καὶ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετερόεντα προσήυδα·
 Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσσαι· αὐτὰρ ἔπειτα
 δαίπνου πασσαάμενος μυθήσεται δτεῦς σε χρὴ.
 125 Ὡς εἰπὼν ἤγειθ', ἡ δ' ἔσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἳ δ' ὅτε δῆ ῥ' ἔντοσθεν ἔσαν δόμου ὑψηλοῖο,
 ἔγχος μὲν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
 δουροδόκῃς ἔντοσθεν εὐξόου, ἔνθα περ ἄλλα
 ἔγχε' Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἵστατο πολλά·
 130 αὐτὴν δ' ἔς θρόνον εἶσαν ἄγων, ὑπὸ λίτα πετάσσας
 καλὸν, δαιδάλεον· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἔην.
 Πᾶρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον, ἐκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων· μὴ ξείνος ἀνηθείς ὀρυμαγδῶ,
 δαίπνω ἀδῶγῃσιεν, ὑπερφιάλοισι μετελθὼν,
 135 ἢ δ' ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιχομένοιο ἔροιτο.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προγῶ ἐπέχευε φέρουσα,
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστῇ ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 140 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·
 [δαίτῃς δὲ κρεῖων πίνακας παρέθηκεν αἶφρας
 παντοίων, παρὰ δὲ σπῖ τιθεὶ χρύσεια κύπελλα·]
 κῆρυξ δ' αὐτοῖσιν θάμ' ἐπώχετο οἶνοχοεύων.
 Ἐς δ' ἦλθον μνηστῆρες ἀγήνορες· οἳ μὲν ἔπειτα
 145 ἐξείησε ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔρξαν·
 σίτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισιν·
 κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο.
 Οἳ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτόιμα προκειμένα χεῖρας ἵαλλον.
 150 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο
 μνηστῆρες, τοῖσιν μὲν ἐνὶ φρεσὶν ἄλλα μεμῆλει,
 μολπή τ' ὀρχηστὺς τε· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὺς.
 Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκεν·
 Φημίω, ὅς ῥ' ἤειδε παρὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη·
 155 ἦτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν αἰεδῆν.

Descendit autem ab Olympi verticibus concita :
 stetitque Ithacæ in populo ad vestibulum Ulyssis,
 limine in aulæ ; manu vero tenebat æream hastam,
 similis hospiti, Taphiorum ductori, Mentæ.
 Invenitque inde procos superbos : hi quidem tum
 talis ante januam animum oblectabant,
 sedentes in pellibus boum, quos occiderant ipsi.
 Præcones vero ipsi et seduli famuli,
 alii quidem vinum miscebant in crateribus et aquam,
 alii autem spongiis multiforis mensas
 abstergebant, et apponebant, et carnes multas distribuebant.
 Hanc vero longe primus vidit Telemachus deo-similis ;
 sedebat enim inter procos, caro mœstus corde,
 cernens patrem strenuum in mente, si alicunde veniens
 procorum quidem dispersionem per aedes faceret,
 honorem autem ipse haberet, et bonis suis imperaret.
 Hæc cogitans, procis assidens, aspexit Minervam ;
 ivitque recta ad-vestibulum ; indignabatur vero in animo,
 hospitem diu ad-januam stare : prope autem stans,
 manum prehendit dextram, et accepit æream hastam,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :
 Salve hospes ; a nobis amice-excipieris : ac deinde
 corna relectus loqueris, quid tibi opus-sit.
 Sic fatus præibat, sequebaturque Pallas Minerva.
 Illi vero quum jam intra domum essent excelsam,
 hastam quidem Telemachus statuit ferens ad columnam lon-
 gam,] intra armarium bene-politum ; ubi quidem aliae
 hastæ Ulyssis audentis-animi stabant multæ ;
 ipsam vero ad sellam ducens sedere-fecit, stragulo substrato,
 pulcro, artificioso : sub pedibusque scabellum erat.
 Juxta autem ipse sibi sedile posuit varium, seorsum ab-aliis
 procis ; ne hospitem, offensum tumultu,
 convivii taderet, cum-insolentibus congressum,
 atque ut ipsum de patre absente interrogaret.
 Aquam vero ancilla ex gutturnio profundeabat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam stravit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-præsentibus (*repositis*) ;
 [coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 omnigenarum, atque ipsis apponebat aurea pocula :]
 præco vero eos sedulo obibat vinum-infundens.
 Ingressi-sunt autem proci superbi ; qui quidem deinde
 ordine sedebant per sedilia sellasque.
 His vero præcones quidem aquam in manus fuderunt ;
 panemque ancillæ accumulabant in canistris :
 juvenes autem crateras coronarunt potu.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant
 proci, ipsis quidem in mente alia curæ-erant,
 cantus saltatioque : hæc enim sunt ornamenta convivii.
 Præco autem in manibus citharam perpulcram posuit
 Phemio, qui canebat inter procos necessitate :
 atque is citharam-pulsans orsus-est pulcre canere.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος προσέφη γλαυκῶπιιν Ἀθήνην,
 ἄγχι σχὺν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Ξεῖνε φῶλ', ἧ καὶ μοι νειμεσῆσαι ὅτι κεν εἴπω;
 τοῦτοισιν μὲν ταῦτα μέλει, κίθαρις καὶ αἰοδῇ,
 160 βρεῖ', ἐπεὶ ἀλλότριον βίοντι νήποιον ἔδουσιν,
 ἀνέρος, οὗ δὴ που λεύκ' ὅστέα πύθεται ὄμβρος,
 κείμεν' ἐπ' ἡπείρου, ἢ εἰν ἄλῃ κῦμα κυλινδεῖ.
 Εἰ κείνον γ' Ἰθάκηνδε ἰδοίαιτο νοστήσαντα,
 πάντες κ' ἀρησαῖατ' ἐλαφρότεροι πόδας εἶναι
 165 ἢ ἀφνειότεροι χρυσοῖο τέ σῶθ' ἵπτος τε.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ὡς ἀπολωλε κακὸν μόρον, οὐδὲ τις ἡμῖν
 θαλπωρὴ, εἶπερ τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 φησὶν ἐλεύσεσθαι· τοῦ δ' ὦλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον·
 170 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 ὁπποῖος δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
 ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχέτόωνται;
 οὐ μὲν γὰρ τί σε πείθον δόμοι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.
 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
 175 ἢ ἐ νέον μεθέπεις, ἢ καὶ πατρώϊός ἐσσι
 ξείνος; ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ
 ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κείνος ἐπιστροφὸς ἦν ἀνθρώπων.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 180 Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὐχομαι εἶναι
 υἷος, ἀτὰρ Ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει.
 Νῦν δ' ὧδε ζῆν νητὴ κατήλυθον ἡδ' ἐτάροισιν,
 πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους,
 ἐς Τεμεσὴν μετὰ χαλκόν, ἄγω δ' αἰθῶνα σίδηρον.
 185 Νηὺς δέ μοι ᾗδ' ἔσθηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόλιν,
 ἐν λιμένι Πείρω, ὑπὸ Νηΐῳ ὕληεντι.
 Ξεῖνοι δ' ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι
 ἐξ ἀρχῆς, εἶπερ τε γέροντ' εἰρῆσαι ἐπείελών
 Λαέρτην ἦρωα· τὸν οὐκέτι φασὶ πόλινδε
 190 ἔρχεσθ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐπ' ἀγροῦ πῆματα πάσχειν,
 γρητὶ σὺν ἀμφιπόλῳ, ἧ οἱ βρωσίν τε πόσιν τε
 παρτιθεῖ, εὐτ' ἂν μιν κάματος κατὰ γυῖα λάβῃσιν,
 ἐρπύζοντ' ἀνὰ γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδιοιο·
 νῦν δ' ἦλθον· δὴ γὰρ μιν ἔφραντ' ἐπιδήμιον εἶναι,
 195 σὺν πατέρ'· ἀλλὰ νυ τόνγε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου.
 Οὐ γὰρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ἔτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρέϊ πόντῳ,
 νήσῳ ἐν ἀμφιρῦτ'· χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν,
 ἄγριοι, οἳ που κείνον ἐρυκανόσω· ἀέκοντα.
 200 Αὐτὰρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 ἀθάνατοι βάλλουσι καὶ ὥς τελέεσθαι ὄτω,
 οὔτε τι μάντις ἔων οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς·
 οὔτοι ἔτι δηρὸν γε φίλος ἀπὸ πατρίδος αἴης
 ἔσσεται, οὐδ' εἶπερ τε σιδήρεα δέσματ' ἔχῃσιν·
 205 φράσσεται ὥς κε νέηται, ἐπεὶ πολυμήχανός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 εἰ δὴ ἐξ αὐτοῖο τόσος παῖς εἴς Ὀδυσσεύς.
 Αἰνῶς γὰρ κεφαλὴν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἕοικας
 κείνῳ, ἐπεὶ θαμὰ τοῖον ἐμισγόμεθ' ἀλλήλοισιν,

Verum Telemachus allocutus est cæsiis-oculis Minervam
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :

Hospes care, num etiam mihi irascaris, ob id quod dixero?
 his quidem hæc curæ sunt, cithara et cantus,
 facile : quoniam alienum cibum impune absumunt,
 viri, cujus jam alicubi alba ossa putrescunt imbre,
 vel jacentia in continenti, vel illa in mari fluctus volvit.
 Si illum utique in Ithacam viderint reversum,
 omnes optarint celeriores pedibus esse,
 quam ditiores auroque vestibusque.
 Nunc vero ille sic periit malo fato, neque ulla nobis
 recreatio est, etiamsi quis terrestrium hominum
 dicat rediturum-esse; ejus vero periit reditus dies.
 Sed age, mihi hoc dic et vere enarra :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs, ac parentes?
 quali autem in navi advenisti? quo-pacto te nautæ
 duxerunt in Ithacam? quosnam se esse prædicant?
 neutiquam enim te pedibus existimo huc venisse.
 Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam :
 utrum recens adveneris, an etiam paternus sis
 hospes? quoniam multi adibant viri nostram domum
 alii; quippe etiam ille adire-solitus erat homines.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
 Mentem Anchiali bellicosus me-profitoor esse
 filium, ceterum Taphiis navigandi-studiosis impero.
 Nunc vero huc cum navi deveni atque sociis,
 navigans super nigrum pontum ad alienæ-linguæ homines,
 in Temesen ad-quærendum æs : fero autem splendidum fer-
 rum.] Navis vero mihi illic stat ad agrum, seorsum ab-urbe,
 in portu Rhetro, sub Neio silvoso.
 Hospites autem invicem paternos nos-serimus esse
 ab initio, siquidem senem interros congressus
 Laerten heroem; quem non-amplius aiunt in-urbem
 venire, sed seorsum in agro dolores pati,
 vetula cum ancilla, quæ illi cibumque potumque
 apponit, quoties ipsi defatigatio membra invaserit,
 reptanti per altum-solum arææ vitibus-consitæ.
 Nunc autem veni; jam enim ipsum ajebant apud-suos esse
 tuum patrem : verum hunc dii fallunt de-via.
 Nondum enim mortuus-est in terra divinus Ulysses ;
 sed adhuc alicubi vivus detinetur in-lato ponto,
 insula in circumflua; sævi autem ipsum viri tenent,
 feri, qui alicubi illum detinent invitum.
 Sed nunc tibi ego vaticinabor, quemadmodum animo meo
 immortales injiciunt et quemadmodum perfectum-iri puto,
 neutiquam vates licet-sim, neque auguriorum clare sciens :
 nequaquam adhuc diu cara a patria terra
 aberit, ne si ferrea quidem vincula eum detinerent ;
 excogitabit nempe, quomodo redeat, quia sollertissimus est.
 Sed age mihi hoc dic, et vere enarrato,
 num vere ex ipso tantus filius sis Ulyse.
 Vehementer enim capiteque et oculis pulcris similis-es
 illi : quippe frequenter ita nos-invisabamus invicem,

210 πρὶν γε τὸν ἐς Τροίην ἀναβῆναι, ἐνθα περ ἄλλοι
Ἀργείων οἱ ἀρίστοι ἔβαν κοίλης ἐπὶ νηυσὶν
ἐκ τοῦδ' οὐτ' Ὀδυσῆα ἑὸν ἴδον οὐτ' ἐμὲ κείνος.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, καλὰ ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
215 Μήτηρ μὲν τ' ἐμέ φησι τοῦ ἐμμεναι, αὐτὰρ ἔγωγε
οὐκ οἶδ'· οὐ γάρ πώ τις ἐὼν γόνον αὐτὸς ἀνέγνω.
Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἐμμεναι υἱὸς
ἀνέρος, δν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔταμεν·
νῦν δ' ὃς ἀποτμότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
220 τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι· ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεεῖνεις.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
οὐ μὲν τοι γενεήν γε θεοὶ νῶνυμον ὀπίσσω
θῆκαν, ἐπεὶ σέ γε τοῖον ἐγένετο Πηνελόπεια.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
225 τίς δαῖς, τίς δὲ δμῖλος δδ' ἐπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ;
εἰλαπίνῃ ἢ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν.

Ὡς τε μοι ὑβρίζοντες ὑπερφιάλως δοκεοῦσιν
δαίνυσθαι κατὰ δῶμα· νημεσσήσαιτό κεν ἀνὴρ
αἵσχεια πόλλ' ὁρώων, ὅστις πινυτός γε μετέλθοι.

230 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
ξεῖν' ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνέρεαι ἠδὲ μεταλλᾶς·
μέλλεν μὲν ποτε οἶκος δδ' ἀφνειὸς καὶ ἀμύμων
ἐμμεναι, ὅφρ' ἔτι κείνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν·
νῦν δ' ἐτέρως ἐβάλοντο θεοὶ κακὰ μνητιώντες,

235 οἳ κείνον μὲν αἴστον ἐποίησαν περὶ πάντων
ἀνθρώπων. Ἐπεὶ οὐ κε θανόντι περ ὧδ' ἀχαχοίμην,
εἰ μετὰ οἷς ἐτάροισι δάμην Τρώων ἐνὶ δῆμῳ,
ἢ ἐφίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπειυσεν·

τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
240 ἠδὲ καὶ καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
Νῦν δὲ μιν ἀκλειῶς Ἄρπυιαι ἀνιρέψαντο·
ῥῖγ' αἴστος, ἀπιστος, ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γούους τε
κᾶλλιπεν· οὐδ' ἔτι κείνον ὀδυρόμενος στεναγίζω

ὅσον, ἐπεὶ νύ μοι ἄλλα θεοὶ κακὰ κήδε' ἔτευξαν.
245 Ὅσοι γὰρ νῆσοισιν ἐπικρατέουσιν ἀρίστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὀλύμπῳ Ζακύνθῳ,
ἠδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοίρανέουσιν,
τόσοι μητέρ' ἐμὴν μῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.

Ἡ δ' οὐτ' ἀρνέεται στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτὴν
250 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβρᾶίσουσι καὶ αὐτόν.

Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσήΐδα Παλλὰς Ἀθήνη·
ὦ πόποι, ἦ δὴ πολλὸν ἀποικημένον Ὀδυσῆος
δεύη, ὃ κε μνηστῆρσιν ἀναδέσει χεῖρας ἐφείη.

255 Εἰ γὰρ νῦν ἐλθὼν δόμου ἐν πρώτῃσι θύρῃσιν
σταίῃ, ἔχων πηληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε,
τοῖος ἐὼν, οἷόν μιν ἐγὼ τὰ πρῶτ' ἐνόησα,
οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντά τε τερπόμενόν τε,
ἐξ Ἐφύρης ἀνιόντα παρ' Ἰδου Μερμερίδαο·

260 ὥγ' ετο γὰρ καὶ κείσε θῆς ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς,
φάρμακον ἀνδροφόνον διζήμενος, ὅφρα οἱ εἴη
ἰὺς χρεῖσθαι χαλκήρεας· ἄλλ' ὃ μὲν οὐ οἱ
δῶκεν, ἐπεὶ ῥα θεοὺς νημεσίζετο αἰὲν ἐόντας·

antequam ille in Trojam ascendisset; quo utique alii
Argivorum principes ierunt cavis in navibus:
ex hoc neque Ulyssem ego vidi, nec me ille.

Hanc autem rursus Telemachus prudens allocutus est:
enimvero ego tibi, hospes, valde vere enarrabo.

Mater quidem me ait ejus esse, at ego
nescio; nondum enim quisquam suum parentem ipse con-
gnovit.] Utinam sane ego felicius potius alicujus essem filius
viri, quem in bonis suis senectus deprehendisset:

nunc vero, qui infelicissimus est mortalium hominum,
ex hoc me dicunt natum-esse: quoniam tu me hoc interrogas.

Hunc autem rursus allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:
non sane tibi genus dii ignobile in-posterum
dederunt, quum te talem peperit Penelope.

Sed age mihi hoc dic et vere enarrato:

quodnam epulum, quæve turba hæc est? quid vero te opus
lenet?] convivium, an nuptiæ? quoniam haud symbola hæc
sunt.] Ita mihi superbientes contumeliose videntur
convivari per domum: indignaretur vir
hæc turpia multa videns, quicunque cordatus intervenisset.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] hospes: quandoquidem me hæc interrogas ac percontar-
is:] debebat quidem aliquando domus hæc locuples et integra
esse, quamdiu adhuc ille vir in-populo suo erat:

nunc vero aliter statuerunt dii mala meditantes,
qui illum quidem ignarum reddiderunt supra omnes
homines. Nam ne ob mortuum quidem sic lugerem,
si inter suos socios interfectus-fuisset Trojanorum in populo;
aut amicorum in manibus, postquam bellum conferisset:

tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi,
atque etiam suo filio magnam gloriam parasset in-posterum.
Nunc vero ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt:

perit nulli-visus, nulli-auditus, mihi vero dolores fletusque
reliquit; neque amplius illum lugens defleo
solum, quoniam mihi alias dii malas curas struxerunt.

Quotquot enim insulis dominantur optimates,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
et quotquot per asperam Ithacam imperant,
tot matrem meam ambiunt, destruuntque domum.

Hæc autem neque abnuit odiosas nuptias, nec finem
facere potest: hi vero dilapidant epulantes
domum meam; brevi certe me male-perdent et ipsum.

Hunc autem commiserata alloquebatur Pallas Minerva:
dii boni! profecto multum abstantis Ulyssis
indiges, qui procis impudentibus manus injiciat.

Si enim nunc veniens, domus in primis foribus
staret, habens galeam et scutum et duo hastilia,
talís, qualem ipsum ego primum vidi,
domo in nostra bibentemque seque-oblactantem,
ex Ephyra reversum ab Ilo Mermerida:

profectus-erat enim et illuc celeri in navi Ulysses,
venenum mortiferum quaerens, ut ipsi esset
ad-sagittas ungendas aratas: sed ille quidem non ei
dedit, quoniam deos verebatur sempiternos:

ἀλλὰ πατὴρ οἱ δῶκεν ἐμός· φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς·
 266 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν διμλήσειεν Ὀδυσσεύς,
 πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοῖατο πικρογάμοι τε.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ἥ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἥ καὶ οὐκί,
 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα,
 270 θππῶς κε μνηστῆρας ἀπώσσει ἐκ μεγάροιο.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων·
 αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιῶδες,
 μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων.
 Μνηστῆρας μὲν ἐπὶ σφέτερα σκιδνάσσει ἀνωχθί·
 275 μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι,
 ἀψ' ἴτω ἐς μέγαρον πατρός· μέγα δυναμένοιο·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσση εἵκοι φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Σοὶ δ' αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι, αἶ κε πίθηαι·
 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν ἐέκοισιν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἔρχεο πευσόμενος πατρός δὴν οἰχομένοιο·
 ἦν τίς τοι εἴπησι βροτῶν, ἥ ὅσαν ἀκούσης
 ἐκ Διὸς, ἥ τε μάλιστα φέρεῖ κλέος ἀνθρώποισιν.
 Πρῶτα μὲν ἐς Πύλον ἔλθε καὶ εἶρεο Νέστορα διόν·
 285 κεῖθεν δὲ Σπάρτηνδε παρὰ ξανθὸν Μενέλαον·
 ὃς γὰρ δευτάτος ἦλθεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσης,
 ἦ τ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἐτι τλαίης ἐνιαυτόν·
 εἰ δέ κε τεθνηῶτος ἀκούσης μῆδ' ἔτ' ἔοντος,
 290 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 σῆμά τέ οἱ γεῦαι καὶ ἐπὶ κτερεᾶ κτερεῖται
 πολλὰ μάλ', ὅσση εἵκοι, καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι.
 Αὐτὰρ ἔπην δὴ ταῦτα τελευτήσης τε καὶ ἔρξης,
 φράζεσθαι δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 295 θππῶς κε μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
 κτείνης, ἥ δὲ δολὴ ἢ ἀμπαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
 νηπιᾶς ὀχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἔσσι.
 Ἥ οὐκ αἰεὶς, οἷον κλέος ἔλλαβε διὸς Ὀρέστης
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
 300 Αἰγισθὸν δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα·
 καὶ σὺ, φίλος — μάλα γάρ σ' ὁρώω καλὸν τε μέγαν
 ἀλκιμος ἔσσι, ἵνα τίς σε καὶ ὀφιογόνων εὖ εἴπη. [τε —
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα βοὴν κατελεύσομαι ἥδη
 ἡδ' ἐτάρους, οἳ πού με μάλ' ἀσχαλώσει μένοντες·
 305 σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάξω μύθων.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
 ὥστε πατὴρ ᾧ παιδί, καὶ οὐποτε λήσσομαι αὐτῶν.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο,
 310 ὅρρα λωεσσάμενός τε, τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ,
 δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίχης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
 τιμῆεν, μάλα καλόν, ὅ τοι κειμήλιον ἔσται
 ἐξ ἐμεῦ· οἶα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσιν.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 315 μὴ μ' ἐτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμηνόν περ ὁδοῖο.
 Δῶρον δ', ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἦτορ ἀνώγει,
 αὐτίς ἀνερχομένῳ δόμεναι οἴκονδ' ἐφίεσθαι,

at pater illi dedit meus; amabat enim *cum* vehementer :
 talis inter preces si versaretur Ulysses ,
 omnes et brevis-fati fierent et amaris-nuptiis.

Verum enimvero hæc deorum in genibus posita-sunt,
 utrum reversus eos ulciscatur, an etiam non,
 suis in ædibus : te vero considerare jubeo ,
 quomodo procos expellas ex ædibus.

Verum age nunc attende et meam adverte orationem :
 cras inter concionem ubi-vocaveris heroas Achivos ,
 orationem edissere omnibus; dii vero testes adsint.

Procos quidem ad sua *quemque* discedere jube;
 matrem autem, si ei animus appetit nubere ,
 ea redeat in domum patris divitiis-præpotentis :
 illi vero nuptias conficiant et apparabunt dotem
 amplam admodum, quantam par-est caram filiam comitari.
 Tibi autem ipsi prudenter consulam, siquidem parueris :
 nave instructa remigibus viginti, quæ sit optima ,
 proficiscere sciscitaturus de-patre diu absente :
 si quis tibi dicat mortalium, aut rumorem audiveris
 ex Jove, qui potissimum fert famam hominibus.

Primum quidem in Pylum abi, et interroga Nestorem divi-
 num;] illinc autem Spartam ad flavum Menelaum :
 hic enim novissimus venit Achivorum ære-licitorum.

Si quidem patris vitam et reditum audieris ,
 tum sane, vexatus licet, adhuc perduraveris annum ;
 sin vero mortuum audieris, neque amplius superstitem ,
 reversus jam deinde caram in patriam terram ,
 tumulum illi aggere et parentalia perface
 magna valde, qualia decet; et viro matrem dato.

Atque ubi jam hæc finieris et perfeceris ,
 considera deinde in mente et in animo ,
 quo-pacto procos in ædibus tuis
 interficias, sive dolo, sive palam : neutiquam te decet
 puerilia consecrari, quoniam non-amplius ea-ætate es.
 An non audita qualem gloriam consecutus-est divinus Orestes
 omnes apud homines, postquam interfecit patris-occisorem,
 Ægisthum dolosum, qui illi patrem inclytum interemerat?
 et tu, amice (admodum enim te video pulcrumque magnum-
 que), strenuus esto; ut aliquis te etiam posteriorum laudet.
 At ego ad navem celerem descendam jam ,
 atque ad socios, qui me fortasse perægre-ferunt expectantes :
 tibi vero ipsi *istud* curæ-sit, et meos observa sermones.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] hospes, profecto quidem hæc amico animo dicis ,
 sicut pater suo filio; et nunquam obliviscar eorum.
 Sed age nunc mane, accelerans licet iter ,
 ut lotusque oblectatusque caro corde
 donum habens ad navem eas, gaudens in animo ,
 pretiosum, valde-pulcrum, quod tibi munus-reponendum erit
 ex me, qualia amici hospites hospitibus dant.

Huic autem respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 ne me amplius nunc detine, cupidum quidem itineris.
 Donum vero, quodcunque te mihi dare tuum cor jubet ,
 rursus redeunti da, domum ferendum,

καὶ μάλα καλὸν ἐλὼν· σοὶ δ' ἄϊον ἔσται ἀμοιβῆς.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἶποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
320 ὄρνις δ' ὥς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησεν τέ εἰ πατὴρ
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. Ὁ δέ, φρεσὶν ἤσι νοήσας,
θάμβησεν κατὰ θυμόν· ὄσατο γὰρ θεὸν εἶναι.

Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπώχετο ἰσθῆος φῶς.

325 Τοῖσι δ' αἰδοῖς αἶδε περιλυτὸς, οἱ δὲ σιωπῇ
εἴτ' ἀκούοντες ὁ δ' Ἀχαιῶν νόστον αἶδεν
λυγρὸν, ὃν ἐκ Τροίης ἐπετεῖλατο Παλλὰς Ἀθήνη.

Τοῦ δ' ὑπερωϊόθεν φρεσὶ σύνθετο θέσπιν αἰοδῆν
κούρη Ἰκαρίοιο, περιφρῶν Πηνελόπειαν·

330 κλισίᾳ δ' ὑψηλὴν κατεβήσατο οἷο δόμοιο,
οὐκ οἶη, ἀμὰ τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δ' ἔποντο.

Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
στῇ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγες πύκα ποιητοῖο,
ἅντα παρειῶν σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

335 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερε παρέστη.
Δακρύσασα δ' ἔπειτα προσήυδα θεῖον αἰοδόν·

Φῆμιε, πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τά τε κλείουσιν αἰδοί·
τῶν ἐν γέ σπιν αἶδε παρήμενος, οἱ δὲ σιωπῇ
340 οἶνον πινόντων· ταύτης δ' ἀποπαύε' αἰοδῆς
λυγρῆς, ἥτε μοι αἶει ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
τείρει· ἔπει με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον.

Τοίην γὰρ κεφαλὴν ποθέω, μεμνημένη αἶει
ἀνδρὸς, τοῦ κλέος ἐυρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος.

345 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
μῆτερ ἐμὴ, τί τ' ἄρα φρονέεις ἐρίηρον αἰοδὸν
τέρπειν, θππῇ οἱ νόος ὀρνυται; οὐ νύ τ' αἰδοὶ
αἵτιοι, ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς αἴτιος ὅστε διδῶσιν
ἀνδράσιν ἀληθεύουσιν, θπκὸς ἐθέλῃσιν, ἐκάστω.

350 Τούτῳ δ' οὐ νέμεσις, Δαναῶν κακὸν οἶτον αἶδεν·
τὴν γὰρ αἰοδῆν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἀνθρωποὶ,
ἥ τις ἀκούοντεςσι νεωάτῃ ἀμφιπελῆται.

Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς οἷος ἀπώλεσε νόστιμον ἦμαρ

355 ἐν Τροίῃ, πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι φῶτες δλοντο.
Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἡλακᾶτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποιέεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσσι μελῆται
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.

360 Ἡ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
παῖδός γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνόητο θυμῷ.

Ἔς δ' ὑπερῶν ἀναβήσας σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ὕπνον
ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

365 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσιν ἀνὰ μέγαρον σκιοέντα·
πάντες δ' ἤρσαντο παρὰ λεγέεσσι κλιθῆναι.

Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·

Μητρὸς ἐμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες,
νῦν μὲν δαινύμενοι τερπώμεθα, μὴ δὲ βοητὺς

370 ἔστω· ἔπει τόγῃ καλὸν ἀκουέμεν ἔστιν αἰοδοῦ
τοιούτῳ, οἷος δὲ ἔστι, θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδῆν.

etiam valde pulcrum eligens : tibi vero dignum erit retributi-
one.] Sic quidem locuta abiit cæsiis-oculis Minerva :

avis autem ut Anoprea avolavit ; huic vero in animo
indidit robur et audaciam, recordarique eum fecit patris
magis adhuc quam antea. Hic autem, mente sua considerans,
obstupuit in animo ; suspicatus est enim deum esse.

Continuo vero procos adibat deo-similis vir.

Illis autem cantor cantabat inclutus : ipsi vero tacite
sedebant audientes ; ille autem Achivorum reditum canebat
gravem, quem ex Troja iis decreverat Pallas Minerva.

Hujus autem e-superiore-parte-domus animo advertit divi-
num cantum] filia Icarii, prudens Penelope :

scalamque altam descendit suæ domus ,

non sola, simul eam et ancillæ duæ sequebantur.

Hæc vero quando jam ad-procos pervenerat, divina inter
mulieres] stetit juxta postem domus affabre structæ,

Genis prætendens tenuia capitis-redimicula :

ancilla vero ei proba utrinque astabat.

Lacrimans autem deinde alloquebatur divinum cantorem :

Phemie, multa enim alia mortalium oblectamenta nosti,
gesta hominumque deorumque, quæ celebrant cantores :
horum unum ipsis cane assidens ; illi autem silentio
vinum bibant : ab-hoc vero desine cantu

tristi, qui mihi perpetuo in pectoribus carum cor
affligit ; quippe me inprimis invasit luctus immensus.

Tale enim caput desidero, memor semper

viri, cujus gloria lata est per Helladem et medium Argos.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
est:] mater mea, quid igitur moleste-fers, jucundum canto-
rem] oblectare, utcunque illi mens impellitur? non sane canto-
res] in-causa sunt, sed fere Jupiter in causa est, qui dat
dona viris ingeniosis ita, ut vult, unicuique.

Huic vero non reprehensio est Danaorum malam sortem ca-
nere:] eum enim cantum magis celebrant homines,
quicunque auditoribus novissimus adsit.

Tibi vero sustineat cor et animus audire ;

non enim Ulysses solus perdidit reditus diem

in Troja : multi vero et alii viri perierunt.

Sed in thalamum profecta, tua ipsius opera administra,

telamque et colum, et ancillis impera

opus suum ut-obeant : sermo vero viris curæ-erit

omnibus, maxime vero mihi; hujus (mei) enim imperium est
in-domo.] Illa quidem attonita, rursus in-thalamum ivit ;

filii enim dictum prudens posuit-in animo.

Ad superiorem autem domum ubi-ascenderat cum ancillis
mulieribus,] flebat deinde Ulysses, carum maritum, donec ip-
si somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Proci vero tumultuabantur per ædes umbrosas ;
omnes autem optabant juxta eam in lectis recumbere.

Illis vero Telemachus prudens incepit sermonem ;

Matris meæ proci, superba contumelia instructi,
nunc quidem convivantes delectemur, neque clamor
adsit : nam hoc honestum est, audire cantorem
talem, qualis hic est, diis assimilis voce.

Ἡῶθεν δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες
 πάντες, ἵν' ὑμῖν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω,
 ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
 375 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
 Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἄμεινον
 ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίστον νήποιον ὀλέσθαι,
 κείρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβόσσομαι αἰὲν ἔοντας,
 αἱ κέ ποθι Ζεὺς ὄρσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
 380 νήποινοί κεν ἔπειτα δόμων ἔντοσθεν ὀλοίσθε.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὁδᾶς ἐν χειλεσι φύντες
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθεὺς υἱός·
 Τηλέμαχ', ἡ μάλα δὴ σε διδάσκουσιν θεοὶ αὐτοὶ
 385 ὑπαγόρην τ' ἔμμεναι καὶ θαρσαλέως ἀγορεύειν·
 μή σέγ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων
 ποιήσειεν· ὁ τοι γενεῇ πατρώϊον ἔστιν.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Ἀντίνο', ἡ καὶ μοι νεμεσῆσαι ὅττι κεν εἶπω;
 390 καὶ κεν τοῦτ' ἐθέλωμι, Διὸς γε δίδοντας, ἀρέσθαι.
 Ἦ φῆς τοῦτο κάχιστον ἐν ἀνθρώποισι τεύχεσθαι;
 οὐ μὲν γάρ τι καχὸν βασιλευμένῃ· αἰψά τέ οἱ δῶ
 ἀρνεῖον πέλεται, καὶ τιμηέστερος αὐτός.
 Ἄλλ' ἦτοι βασιλῆας Ἀχαιῶν εἰσὶ καὶ ἄλλοι
 395 πολλοὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέοι ἠδὲ παλαιοί·
 τῶν κέν τις τόδ' ἔχῃσιν, ἐπεὶ θάναε διὸς Ὀδυσσεύς·
 αὐτὰρ ἐγὼν οἴκοιο ἀναξ ἔσομ' ἡμετέριοιο
 καὶ δμῶν, οὓς μοι λήσασατο διὸς Ὀδυσσεύς. [δα·

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ηὔδ-
 400 Τηλέμαχ', ἦτοι ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
 ὅστις ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλεύσει Ἀχαιῶν
 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις.
 Μὴ γάρ σ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις σ' ἀέκοντα βίηρην
 κτήματ' ἀπορῥάσει, Ἰθάκης ἔτι ναυεταώσης.
 405 Ἄλλ' ἐθέλω σε, φέριστε, περὶ ξείνιοιο ἐρέσθαι·
 ὁππόθεν οὗτος ἀνὴρ, ποίης δ' ἐξ εὐχεται εἶναι
 καί τις· ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἄρουρα·
 ἤέ τις ἀγγελίην πατρὸς φέροι ἐργομένοιο,
 ἡ ἔον αὐτοῦ χρεῖος ἐλδόμενος τόδ' ἰκάνει;
 410 οἷον ἀναΐξας ἀφ' αὐτοῦ οἴχεται, οὐδ' ὑπέμεινεν
 γνῶμεναι· οὐ μὲν γάρ τι κακῶ εἰς ὅπα ἔωκει.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι νόστος ἀπώλετο πατρὸς ἑμοῖο·
 οὐτ' οὖν ἀγγελίης ἔτι πείθομαι, εἰποθεν ἔλθοι,
 415 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάσομαι, ἥντινα μήτηρ
 ἐς μέγαρον καλέσασα θεοπρόπῳν ἐξερέηται.
 Ξείνος δ' οὗτος ἐμὸς πατρώϊος ἐκ Τάφου ἐστίν·
 Μέντης δ' Ἀγχιάλοιο δαίφρονος εὐχεται εἶναι
 υἱός, ἀτὰρ Τάφιοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. [νω.

Ῥς φάτο Τηλέμαχος φρεσὶ δ' ἀθανάτην θεὸν ἐγ-
 420 Οἱ δ' εἰς δρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν·
 δὴ τότε κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος.

425 Τηλέμαχος δ', ὅθι οἱ θάλαμος περικαλλέος αὐλῆς

Mane vero in-concionem consideamus euntes
 omnes : ut vobis sermonem audenter renuntiem,
 exire ex-aedibus; alias vero parate dapes,
 vestra bona edentes, alternantes per domos.
 Si vero vobis videtur hoc satius et melius
 esse, viri unius victum impune perdere,
 absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
 si quando Jupiter dederit vindicatum facta hæc iri;
 inulti forte deinde intra aedes perituri-sitis.

Sic ait : illi vero omnes mordicus in labiis hærentes
 Telemachus admirabantur, quod audacter loqueretur.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius.
 Telemache, certe admodum te docuerunt dii ipsi
 et grandiloquum esse, et audenter concionari :
 ne te utique in circumflua Ithaca regem Saturnius
 constituat; quod tibi genere paternum est.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Antinoe, an mihi irascersis, ob id quod dixero?
 Et hoc vellem, Jove utique dante, accipere.
 An putas hoc pessimum inter homines esse?
 neutiquam enim malum est, regem-esse? statimque ei domus
 dives fit, et honoratior ipse.

Sed certe reges Achivorum sunt etiam alii
 multi in circumflua Ithaca, juvenes et senes;
 horum aliquis hoc minus habeat, siquidem mortuus-est divi-
 nus Ulysses :] at ego domus dominus ero nostræ
 ac servorum, quos mihi bello-acquisivit divinus Ulysses.

Hunc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allo-
 cutus-est : Telemache, nempe hæc deorum in genibus posita-
 sunt,] quisnam in circumflua Ithaca dominabitur Achivorum :
 bona vero ipse habeas, et ædibus tuis imperes.
 Ne enim talis veniat vir, qui te invitum violentia
 bonis spoliaturus-sit, Ithaca adhuc habitata.
 Sed volo te, optime, de hospite interrogare,
 unde venerit ille vir, quali autem se-profiteatur esse
 e-terra; ubinam ei genus et patrium solum;
 an tibi nuntium patris affert venientis?
 an suum ipsius debitum expetens huc venit?

ut exsiliens statim abiit, nec sustinuit,
 ut-cognosceremus; nequaquam enim vilis hominis vultum
 ferebat.] Hunc autem rursus Telemachus prudens contra
 allocutus-est : Eurymache, certe reditus periit patris mei :
 neque itaque nuntio amplius credo, sicunde venerit :
 nec vaticinium curo, si-quod mater
 in domum vocato ex-vale sciscitetur.

Hospes vero hic meus paternus e Tapho est;
 Mentem Anchiali bellicosi se-profitetur esse
 filium; ac Taphiis navigandi-studiosis imperat.

Sic dixit Telemachus; mente vero immortalē deam agno-
 vit.] Hi autem ad saltationem et suavem cantum
 conversi oblectabantur; expectabantque vesperum advenire.
 His autem se-oblectantibus, niger vesper supervenit;
 tunc vero dormituri iverunt domum quisque.

Telemachus autem, ubi ei thalamus perpulcræ aulae

ὑψηλὸς δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
 ἐνθ' ἔβη εἰς εὐνὴν, πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε κέδν' εἰδυῖα
 Εὐρύκλει', Ὀπὸς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
 430 τήν ποτε Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
 πρωθήβην ἔτ' εἴουσιν, εἰκοσάβοια δ' ἔδωκεν·
 ἴσα δέ μιν κεδνῇ ἀλόχῳ τιέν ἐν μεγάροισιν,
 εὐνῇ δ' οὐ ποτ' ἔμικτο· χόλον δ' ἀλέεινε γυναικός·
 ἥ οἱ ἄμ' αἰθομένας δαΐδας φέρε, καὶ ἑ μάλιστα
 435 ὁμωάων φιλέεσκε, καὶ ἔτρεπε τυτθὸν ἰόντα.
 Ὡτ' ἔξεν δὲ θύρας θαλάμου πύκα ποιητοῖο·
 ἔζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυε χιτῶνα·
 καὶ τὸν μὲν γραΐης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν.
 Ἡ μὲν τὸν πτύσσασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα,
 440 πασσάλῳ ἀγκρεμάσασα παρὰ τρητοῖς λεγέεσσιν,
 βῆ β' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο· θύρῃν δ' ἐπέρυσσε κορώην
 ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνουσεν ἱμάντι.
 Ἐνὸ' ὄγε παννύχιος, κεκαλυμμένος οἶός αὐτῷ,
 βούλευε φρεσὶν ἥσιν ὁδὸν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Β.

Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου
 ἀποδημία.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὠρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσεύς φίλος υἱός,
 εἵματα ἐσάμενος· περὶ δὲ εἴφος δέξυ θέτ' ὦμων·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα·
 6 βῆ δ' ἵμεν ἐκ θαλάμοιο, θεῶν ἐναλίγκιος ἄντην.
 Αἴψα δὲ κηρύκεσσι λιγυφλόγγοισι κέλευσεν
 κηρύσσειν ἀγορῇνδε κερηκομώντας Ἀγαιούς·
 οἱ μὲν ἐκέρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν διμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 10 βῆ β' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος,
 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο·
 θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο·
 ἔζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἴξαν δὲ γέροντες.
 15 Τοῖσι δ' ἐπεὶ θ' ἦρως Αἰγυπτίος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 δεδὴ γῆραϊ κυρὸς ἦεν καὶ μυρία ἔδη.
 Καὶ γάρ τοῦ φίλος υἱὸς ἄμ' ἀντιθέω Ὀδυσσεὺς
 Ἴλιον εἰς εὐπῶλον ἔβη κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν,
 Ἀντιφῶς αἰχμητής· τὸν δ' ἄγριος ἔκτανε Κύκλωψ
 20 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ, πύματον δ' ὠπλίσσατο δόρπον.
 Τρεῖς δὲ οἱ ἄλλοι ἔσαν· καὶ δὲ μὲν μνηστῆρσιν ὁμιλεῖ,
 Εὐρύνομος, δύο δ' αἰὲν ἔχον πατρώια ἔργα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ λήθετ', ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων.
 Τοῖς ὄγε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 25 Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 οὔτε ποθ' ἡμετέρῃ ἀγορῇ γένετ' οὔτε θόωκος

sublimis aedificatus-erat, conspicuo in loco,
 illic lectum conscendit, multa mente reputans.
 Simulque cum eo ardentes faces ferebat proba sciens
 Euryclea, Opis filia Pisenoridae :
 quam olim Laertes emerat facultatibus suis,
 primum pubescentem, pretiumque viginti-bovm dederat ;
 aequae autem ipsam ac-pudicam uxorem honorabat in aedibus ;
 lecto vero nunquam ei mixtus est ; sed iram vitabat uxoris :
 haec cum-eo-simul ardentes faces ferebat, et ipsum maxime
 ancillarum amabat, et enutrierat parvulum.
 Aperuit autem januas thalami firmiter structi :
 sedebat vero in lecto, mollemque exuebat tunicam ;
 et eam quidem aniculæ prudentis injectit manibus.
 Haec quidem, plicata et aptata tunica,
 ad-paxillum suspensa juxta tornatos lectos,
 profecta-est ire e thalamo ; januam autem attraxit annulo
 argenteo : in eoque pessulum obtendit loro.
 Hinc ille per-totam-noctem, tectus ovis florida-lana,
 meditabatur mente sua iter, quod ipsi designaverat Minerva.

ODYSSEÆ II.

Ithacensium concio. Telemachi
 profectio.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit inde e lecto Ulyssis dilectus filius, et
 vestes sibi-induit : ac gladium acutum suspendit ab-humero,
 pedibus autem sub nitidis ligavit pulcra calceamenta ;
 profectusque-est ire e cubiculo, deo similis coram.
 Continuo autem præcones argutos jussit
 convocare ad-concionem capite-comantes Achivos.
 Hi quidem convocabant : Illi vero congregabantur perceleriter.
 [Ac postquam convenerant, in-unumque-congregati-erant,
 profectus-est ire in concionem ; manu autem tenebat æream hastam ;]
 non solus, simul eum canes pedibus veloces sequebantur :]
 divinam autem in-eum gratiam defundebat Minerva.
 Ipsum vero omnes cives advenientem admirabantur :
 consedit autem in patris sella ; cesserunt que ei senes.
 His vero deinde heros Ægyptius cœpit concionari,
 qui jam senio incurvus erat et plurima norat.
 Etenim hujus dilectus filius cum divino Ulysse
 ad Ilium generosis-equis-fecundum lerat cavis in navibus,
 Antiphus bellator : illum vero sævus interfecit Cyclops
 in spelunca cava, ultimamque sibi paravit cœnam.
 Tres vero ei alii erant : et unus quidem inter-procos versabatur,
 Eurynomus ; duo autem curabant paterna opera :
 sed neque sic illius oblitus-erat, lugens et dolens.
 His ille lacrimans concionatus-est, et dixit :
 Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō ;
 neque unquam a-nobis concilium factum-est. nec consensu,

ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς διὸς ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.
 Νῦν δὲ τίς ᾧδ' ἤγειρε; τίνα χρεῖω τόσον ἔκει
 ἢ νέων ἀνδρῶν, ἢ οἱ προγενέστεροί εἰσιν;
 30 ἢ ἔτιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυεν ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἴποι, ὅτε πρότερός γε πύθοιτο;
 ἢ ἐτι δῆμιον ἄλλο πιφασκεται ἢδ' ἀγορεύει;
 ἐσθλὸς μοι δοκεῖ εἶναι, δνήμενος. Εἴθε οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ἀγαθὸν τελέσειεν, ὅτι φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.
 35 Ὡς φάτο· χαῖρε δὲ φῆμ' Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦστο, μενοινῆσεν δ' ἀγορεύειν·
 στή δὲ ρέσθη ἀγορῇ· σκῆπτρον δέ οἱ ἐμβαλε χεῖρ'·
 κῆρυξ Πεισὶνῳρ, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς.
 Πρῶτον ἔπειτα γέροντα καθαπτόμενος προσέειπεν·
 40 ὦ γέρον, οὐχ' ἔκας οὗτος ἀνὴρ (τάχα δ' εἰσαι αὐ-
 δς λαὸν ἤγειρα· μάλιστα δέ μ' ἄλγος ἔκanei. [τός],
 Οὔτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἔκλυον ἐρχομένοιο,
 ἦν γ' ἡμῖν σάφα εἴπω, ὅτε πρότερός γε πυθοίμην,
 οὔτε τι δῆμιον ἄλλο πιφασκομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 45 ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος, ὃ μοι κακὸν ἔμπησεν οἴκῳ,
 δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποτ' ἐν ὑμῖν
 τοῖςδεσσιν βασιλευε, πατήρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
 νῦν δ' αὖ καὶ πολλὸν μείζον, ὃ δὲ τάχα οἶκον ἅπαντα
 πάγχυ διαβράσει, βλοτον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει.
 50 Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐλεούσῃ,
 τῶν ἀνδρῶν φίλοι υἱές, οἱ ἐνθάδε γ' εἰσιν ἄριστοι·
 οἱ πατρός μὲν ἐς οἶκον ἀπερβήγισσι νέεσθαι,
 Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐδδῶσαιτο θυγάτρα,
 δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι καὶ οἱ κεχαρισμένος ἔλθοι.
 55 Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα,
 βοῦς ἱερεῦοντες καὶ δῖς καὶ πῖνας αἶγας,
 εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶδοπα οἶνον
 μαψιδόσῃ· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 60 Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.
 Ὅμως δ' οὐ νό τι τοιοῦ ἀμυνέμεν — ἦ καὶ ἔπειτα
 λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα καὶ οὐ δεδαηκότες ἀλκῆν —
 ἦ τ' ἂν ἀμυναίμην, εἰ μοι δυνάμεις γε παρήν.
 Οὐ γὰρ ἐτ' ἀσχετὰ ἔργα τετεύχεται, οὐδ' ἐτι καλῶς
 οἶκος ἐμὸς διόλωλε· νεμεσσήθητε καὶ αὐτοί,
 65 ἄλλους τ' αἰδέσθητε περικτιόνας ἀνθρώπους,
 οἱ περιναιετάουσι· θεῶν δ' ὑποδείσατε μῆνιν,
 μή τι μεταστρέψωσιν, ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα.
 Λίσσομαι ἡμὲν Ζητὸς Ὀλυμπίου ἠδὲ Θέμιστος,
 ἦτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λύει ἠδὲ καθίζει·
 70 σγέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε πένθει λυγρῷ
 τεῖρεσθ'· εἰ μὴ πού τι πατήρ ἐμὸς, ἐσθλὸς Ὀδυσσεὺς,
 δυσμενέων κακ' ἔρξεν εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 τῶν μ' ἀποτινύμενοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες,
 τούτους ὀτρύνοντες. Ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 75 ὑμέας ἐσθέμεναι χειμῆλιά τε πρόβασιν τε·
 εἰ γ' ὑμεῖς γε φάγοιτε, τάχ' ἂν ποτε καὶ τίσις εἴη.
 Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστν ποτιπυσσοίμεθα μύθῳ,
 χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοδείη·
 νῦν δέ μοι ἀπρήκτους δύναν ἐμβάλλετε θυμῷ.
 80 Ὡς φάτο χυόμενος, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,

ex quo Ulysses divinus abiit cavis in navibus.

Nunc vero quis huc congregavit? quem necessitas tantum in-
 cessit] sive juniorum virorum sive eorum qui seniores sunt?
 an aliquem nuntium de-exercitu audivit veniente,
 quem nobis clare enarret, quum prior audiverit?
 an quippiam publicum aliud declarat et concionatur?
 probus mihi videtur esse, utilis civis. Utinam ei ipsi
 Jupiter bonum perficiat, quodcunque mente sua cogitat!

Sic ait: gaudebat autem omine Ulyssis carus filius,
 nec inde diu sedit, sed cepit-impetum concionandi;
 stetitque in-media concione; sceptrum autem ei imposuit in-
 manum] præco Pisenor, prudentia consilia sciens.
 Primum deinde senem alloquens dixit:

O senex, non procul hic est vir (statim autem cognosces ip-
 se),] qui populum congregavi; potissimum autem me dolor in-
 cessit.] Neque ullum nuntium de-exercitu audivi veniente,
 quem vobis clare enarrem, quum prior audiverim:
 neque quicquam publicum aliud declaro nec concionor;
 sed meum ipsius negotium: quod mihi malum incidit domui,
 duplex: unum, quod patrem strenuum perdidit, qui olim inter
 vos] ipsos imperabat, paterque velut, mitis erat;
 nunc autem etiam longe majus, quod jam brevi domum om-
 nem] prorsus evertet, victumque nostrum plane disperdet.
 Matri meæ proci ingruerunt nolenti,
 eorum virorum cari filii, qui hic quidem sunt principes:

qui patris ipstus in domum reformidant ire
 Icarii, ut ipse dotet filiam,
 detque cui voluerit et qui ipsi gratus venerit.
 Illi vero in nostram domum commeantes diebus omnibus,
 boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 splendide-convivantur, bibuntque nigrum vinum
 temere:] qualis Ulysses erat, qui malum a domo arceat.

Nos vero neutiquam sumus tales qui-arceamus: (profecto
 inde] ignavique reperiemur, ac non periti roboris:)
 aliter certe malum arcerem, siquidem mihi vis adesset.

Non enim jam tolerabilia facinora patrata sunt, neque honeste
 domus mea periit; indignemini et ipsi,
 aliosque revereamini vicinos homines,
 qui circumhabitant: deorum vero time te iram,
 ne-quid rependant, irati propter-mala facinora.
 Oro et per-Jovem Olympium, et per Themidem,
 quæ hominum concilia et solvit et cogit:
 abstinete, amici, et me solum sinite dolore mæsto
 affligi: nisi forte quippiam pater meus, probus Ulysses,
 infensus malis affecit bene-ocreatos Achivos;
 quæ mihi rependentes, malis me afficite infensi,
 istos incitantes. Mihi vero satius esset,
 vos absumere opesque-reconditas proventumque:
 si vos comedissetis, fortasse olim etiam retributio foret.
 Tamdiu enim per urbem vos insectaremur verbis,
 bona repetentes, donec omnia reddita-essent:
 nunc vero mihi insanabiles dolores injicitis animo.

Sic ait iratus, ac sceptrum projecit in-terram,

δάκρυ' ἀναπρήσας· οἶκτος δ' ἔλε λαὸν ἅπαντα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντας ἀκὴν ἔσαν, οὐδὲ τις ἔτλη.
 Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεποῖσιν·
 Ἀντίνοος δέ μιν ὅς ἀμειδόμενος προσέειπεν·
 85 Τηλέμαχ' ὕπαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες,
 ἥμεας αἰσχύνων· ἐθέλεις δέ κε μῶμον ἀνάψαι.
 Σοὶ δ' οὔτι μνηστῆρες Ἀχαιῶν αἰτιοὶ εἰσιν,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ τοι πέρι κέρδεα οἶδεν.
 Ἦδῃ γάρ τρίτον ἐστὶν ἔτος, τάχα δ' εἴσι τέταρτον,
 90 ἐξ οὗ ἀτέμβει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Πάντας μὲν β' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστῳ,
 ἀγγελίας προίεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
 Ἡ δὲ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξεν·
 στηθαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
 95 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφρα δ' ἥμιν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰς ὅκε φᾶρος
 ἐκτελέσω — μὴ μοι μεταμῶνια νήματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν
 100 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νευεσσήσῃ,
 αἶ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατίσσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἥμιν δ' αὖτ' ἐπείπειθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
 105 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὶν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τρίετες μὲν ἔλθῃε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀγαιού·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὄραι,
 καὶ τότε δὴ τις εἶπε γυναικῶν, ἣ σάφα ἤδη,
 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγαλὸν ἱστὸν·
 110 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Σοὶ δ' ὧδε μνηστῆρες ὑποκρίνονται, ἴν' εἰδῆς
 αὐτὸς σῶ θυμῷ, εἰδῶσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Μητέρα σὴν ἀπόπεμψον, ἄνωχθι δέ μιν γαμέεσθαι
 τῷ θεῷ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ.
 115 Εἰ δ' ἔτ' ἀνίησει γε πολὺν χρόνον ὤϊας Ἀχαιῶν,
 τὰ φρονέουσ' ἀνὰ θυμὸν ἃ οἱ πέρι δῶκεν Ἀθήνη,
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλὰς,
 κέρδεά θ', οἳ οὐπω τιν' ἀκούομεν οὐδὲ παλαιῶν,
 τῶν αἰ πάρος ἦσαν εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 120 Τυρώ τ' Ἀλκμήνη τε εὐστειφάνος τε Μυκῆνη·
 τῶν οὐτις ὁμοῖα νοήματα Πηνελόπειῃ
 ἤδη· ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναΐσιμον οὐκ ἐνόησεν·
 τόφρα γὰρ οὖν βίότῳ τε τῶν καὶ κτήματ' ἔδονται,
 ὅφρα κε κείνη τοῦτον ἔχῃ νόον, θνιτνὰ οἱ νῦν
 125 ἐν στήθεσι τιθεῖσι θεοί· μέγα μὲν κλέος αὐτῇ
 ποιεῖτ', αὐτὰρ σοί γε ποτὴν πολέος βιότοιο·
 ἡμεῖς δ' οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πη ἄλλη,
 πρίν γ' αὐτὴν γήμασθαι Ἀχαιῶν ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 130 Ἀντίνο', οὐπὼς ἐστὶ δόμῳ ἀέκουσαν ἀπῶσαι
 ἥ μ' ἔτεχ', ἥ μ' ἔθρεψε· πατὴρ δ' ἐμὸς ἀλλοθι γαίης,
 ζῶει ὅγ' ἣ τέθνηκε· κακὸν δέ με πολλὰ ἀποτίνειν
 Ἰκαρίῳ, αἶ κ' αὐτὸς ἐκὼν ἀπὸ μητέρας πέμψω.
 Ἐκ γὰρ τοῦ πατρὸς κακὰ πείσομαι, ἄλλα δὲ δαίμων

HOMERUS.

lacrimas profundens : commiseratio autem cepit populum omnem.] Tunc ceteri quidem omnes taciti erant, nec ququam ausus est] Telemacho verbis respondere asperis; Antinous vero ipsum solus respondens allocutus est :
 Telemache alto loque, animi impotens, quid locutus es, nos dedecorans ! vis vero nobis maculam inferre. Tibi autem neutiquam proci Achivorum in-causa sunt, sed cara mater, quæ sane perquam versutias callet. Jam enim tertius est annus, citoque aderit quartus, ex quo eludit animum in pectoribus Achivorum. Omnes quidem sperare facit, et promittit viris singulis, nuntios mittens; mens autem ei alia cogitat. Ipsa vero dolum hunc alium in mente excogitavit : exorsa magnam telam in ædibus texebat, subtilem et immensam; continuoque nos allocuta est : juvenes, mei proci, quandoquidem obiit divinus Ulysses, manete, urgentes meas nuptias, donec vestem perfecero (ne mihi vana fila pereant) Laerti heroi sepulcralem; in tempus quo ipsum fatum triste abstulerit longum-sternentis mortis; ne-quæ me in populo mulierum-Achivarum culpet, si absque tegumento jaceat, multa qui-possedit. Sic ait; nobis vero inde ei obsecutus est animus generosus. Atque ibi interdiu quidem texebat magnam telam, per-noctes vero dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat. Sic triennio quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis : sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ, tum vero demum aliqua dixit mulierum, quæ bene norat, et ipsam dissolventem invenimus pulcram telam. Sic eam quidem perfecit, etiam nolens, per necessitatem. Tibi vero sic proci respondent, ut scias ipse tuo animo, sciantque omnes Achivi. Matrem tuam dimitte; jube autem ipsam nubere illi, cuiusque pater jusserit, et qui placuerit ipsi. Si vero adhuc vexabit multo tempore filios Achivorum, ea cogitans in animo, quæ ei abunde dedit Minerva, operaque scire præpulcra, et mentem bonam, et versutias, quales nondum ullam audivimus nec veterum, earum quæ olim fuerunt pulcris-comis Achivæ, Tyroque, Alcmenæque, pulcramque-coronam-gerens Mycene :] harum nulla similia commenta Penelopæ norat : at hoc quidem probum non cogitavit : tamdiu igitur victumque tuum et bona edent, quamdiu illa hunc habebit animum, quem illi nunc in pectoribus posuere dii : magnam quidem gloriam sibi comparat, at tibi desiderium multi victus (divitiarum) : nos vero nec ad negotia nostra prius ibimus, nec usquam alio, antequam ipsa nupserit Achivorum cuiusque voluerit. Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :] Antinoe, nullo-modo fas est ex-ædibus invitam expellere quæ me peperit, quæ me enutrivit; pater autem meus alibi terræ,] vivit ille, vel mortuus est : durum vero me multa red-dere] Icario, si ipse volens matrem dimisern. Ex patre enim mala patiar, aliæque deus

136 δώσει· ἐπεὶ μήτηρ συγχεράς ἀρήσεται· Ἐρινῦς,
οἴκου ἀπερχομένη· νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων
ἔσσεται· ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποτε μῦθον ἐνέψω.
Ἵμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νευσιζέεται αὐτῶν,
ἔξιτέ μοι μεγάρων, ἄλλας δ' ἀλεγύνετε δαίτας,
140 ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες, ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους.
Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτέρον καὶ ἀμεινον
ἔμμεναι, ἀνδρὸς ἐνὸς βίοντι νήποιον ὀλέσθαι,
καίρετ'· ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιθώσομαι αἰὲν ἰόντας,
αἱ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι παλίντιτα ἔργα γενέσθαι·
145 νήποινοὶ κεν ἔπειτα δόμων ἐντοσθεν ὀλοισθε.

Ἦς φάτο Τηλέμαχος· τῷ δ' αἰετὸς εὐρύοπα Ζεὺς
ὕψόθεν ἐκ κορυφῆς ὄρεος προέηκε πέτεσθαι.
Τῷ δ' ἔως μὲν ῥ' ἐπέττοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο,
πλησίω ἀλλήλοισι τιτανομένο· πετερύγεσιν·
150 ἀλλ' ὅτε δὴ μέσσην ἀγορὴν πολύφημον ἰέσθην,
ἐνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πετὰ πολλὰ,
ἐς δ' ἰδέτην πάντων κεφαλὰς, ὄσσοντο δ' ὀλεθρον·
δρυφαμένο· δ' ὀνύχεσσι παρείας, ἀμφὶ τε δειράς,
δεξιῷ ῥίξαν διὰ τ' οἰκίαν καὶ πόλιν αὐτῶν.
155 Θάμβησαν δ' ὄρνιθας, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
ὄρμηξαν δ' ἀνὰ θυμὸν ἀπερ τελέεσθαι ἔμελλον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρων Ἀλιθέρτης
Μαστορίδης· ὁ γὰρ οἷος ὀμηλικῆν ἐκέκαστο
ὄρνιθας γνῶναι καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι·
160 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτε δὴ νῦν μεν, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφασκόμενος τάδε εἴρω.
Τοῖσιν γὰρ μέγα πῆμα κυλινδεται· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
δὴν ἀπάνευθε φίλων ὢν ἔσσεται, ἀλλὰ που ἤδη
165 ἐγγὺς ἔων τοῖςδεσσι φόνον καὶ Κῆρα φυτεύει
πάντεσσιν· πολέσιν δὲ καὶ ἄλλοισιν κακὸν ἔσται,
οἱ νευόμεσθ' Ἰθάκην εὐδείελον. Ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φραζώμεσθ', ὅς κεν καταπαύσομεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
παυέσθων· καὶ γὰρ σφιν ἄφαρ τόδε λωϊόν ἐστιν.
170 Οὐ γὰρ ἀπείρητος μαντεύομαι, ἀλλ' εὖ εἰδώς·
καὶ γὰρ ἐκείνῳ φημὶ τελευτηθῆναι ἅπαντα,
ὅς οἱ ἐμυθεόμην, ὅτε Ἰλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ δὲ σφιν ἔβη πολὺμήτις Ὀδυσσεύς·
φῆν, κακὰ πολλὰ παθόντ', ὀλέσαντ' ἀπο πάντας ἐταί-
175 ἄγνωστον πάντεσσιν εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ [ρους,
οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ἤ-
ῶ γέρον, εἰ δ' ἄγε νῦν μαντεύεο σοῖσι τέκεσσιν, [δα-
οἴκαδ' ἰὼν, μὴ πού τι κακὸν πάσχωσιν ὀπίσσω·
180 ταῦτα δ' ἐγὼ σέο πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.
Ὅρνιθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς Ἥελιοιο
φοιτῶσ', οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὤλετο τῇλ'· ὥς καὶ σὺ καταφθίσθαι σὺν ἐκείνῳ
ὄφελος· οὐκ ἂν τόσσα θεοπροπῶν ἀγόρευες,
185 οὐδέ κε Τηλέμαχον κεχολωμένον ἰδὲ ἀνιέης,
σῶ οἴκῳ δῶρον ποτιδέγμενος, αἱ κε πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
αἱ κε νεώτερον ἄνδρα, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,

dabit; quippe mater odiosas imprecabitur Furias,
a-domo discedens; reprehensio vero mihi ex hominibus
erit: itaque nunquam hunc ego sermonem dicam.
Vester vero siquidem animus indignatur ipsorum,
exite mihi domo, aliasque parate dapes,
vestra bona comedentes, alternantes per domos.
Si vero vobis videtur hoc satius et melius
esse, viri unius victum impune perdere,
absumite; ego vero deos invocabo sempiternos,
si unquam Jupiter dederit vindictæ opera fieri:
inultus forte deinde intra domos perieritis.

Sic ait Telemachus: huic vero duas-aquilas late-sonans Jupi-
ter] ex-alto a vertice montis demisit volantes.
Hæc autem aliquamdiu quidem volabant cum flatibus venti,
propinquæ invicem, contententes alis:
sed quum jam ad-medium concionem clamosam pervenissent,
ibi in-gyrum-flexæ concusserunt alas densas,
aspexeruntque omnium capita, portendebantque mortem:
atque ut-se-laniarant unguibus circa malas et colla,
ad-dextram volarunt perque ædes et per urbem ipsorum.
Admirati-sunt autem aves, postquam viderunt oculis,
agitaruntque in animo, quæ perfectum-iri imminabat.
Inter-hos vero et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides: hic enim solus æquales superabat
auguria dijudicando et fatalia edicens:
hic ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit:

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerō:
procis vero potissimum significans hæc dico.
Illis enim ingens periculum imminet: non enim Ulysses
diu seorsum ab-amicis suis aberit; sed alicubi jam,
prope quum-sit, his cædem et fatum struit
omnibus; pluribus vero etiam aliis malum erit,
qui habitamus Ithacam undique-conspiciam. Sed longe ante
consideremus, quomodo ipsos concipescamus: ii vero etiam
per-se] quiescant: etenim ipsis continuo hoc utilius est.
Non enim inexpertus vaticinor, sed bene sciens:
etenim illi dico perfecta-esse omnia,
ut ei narraveram, quando ad-Ilium ascendebant
Argivi, cumque ipsis abiit ingeniosus Ulysses:
dixi, eum mala multa passum, amissisque omnibus sociis,
incognitum omnibus, vicesimo anno
domum venturum: hæc jam nunc omnia perficiuntur.

Hunc rursus Eurymachus, Polybi filius, contra allocutus-
est:] o senex, eia age nunc vaticinare tuis liberis,
domum profectus, ne forte quid mali patiantur in-posterum:
hæc autem ego te longe sum præstantior vaticinatu.
Aves vero multæ sub radiis solis
volitant, neque omnes sunt fatales; ceterum Ulysses
periiit procul: utinam etiam tu periisse cum illo
deberes: non tanta vaticinans concionareris,
nec Telemachum iratum sic incitares,
tuæ domui donum expectans, si quod præbeat.
Sed tibi edico, quod et perfectum erit:
si juniorem virum, veteraque multa sciens,

παρράμενος ἐπέεσσιν ἀποτρύνῃς χαλεπαίνειν,
 190 αὐτῷ μὲν οἱ πρῶτον ἀνιηρέστερον ἔσται·
 [πρῆται δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται εἶνεκα τῶνδε·]
 σοὶ δέ, γέρον, θωγὴν ἐπιθήσομεν ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ
 τινὸν ἀσφάλῃς· χαλεπὸν δέ τοι ἔσσεται ἄλγος.
 Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτός·
 195 μητὲρ' ἔην ἐς πατρός ἀνωγέτω ἀπονέεσθαι·
 οἱ δὲ γάμον τεύξουσιν καὶ ἀρτυνέουσιν ἔδνα
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἔπεσθαι.
 Οὐ γὰρ πρὶν παύσεσθαι ὁιομαι ὕψας Ἀχαιῶν
 μνηστῆρας ἀργαλέης· ἔπει οὔτινα δεῖδιμεν ἔμπης,
 200 οὐτ' οὐν Τηλέμαχος, μάλα περ πολύμυθον ἔόντα·
 neque vaticinioris ἐμπαζόμεθ', ἦν σὺ, γεραιέ,
 μὴτέα ἀκράντων, ἀπερθάνεαι δ' ἐτι μάλλον.
 Χρήματα δ' αὐτὴ κακῶς βεβρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα
 ἔσεται, ὅρρα κεν ἦγε διατρίβῃσιν Ἀχαιοὺς
 205 ὃν γάμον ἡμεῖς δ' αὖ ποτιδέγεμενοι ἡματα πάντα,
 εἶνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαινομεν, οὐδὲ μετ' ἄλλας
 ἐργόμεθ' ἅς ἐπισικῆς ὀπυιέμεν ἐστὶν ἐκάστω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 Εὐρύμαχ' ἤδὲ καὶ ἄλλοι, ὅσοι μνηστῆρας ἀγαυοί,
 210 ταῦτα μὲν οὐχ ὑμέας ἐτι λίσσομαι οὐδ' ἀγορεύω·
 ἦδ' ἂν τὰ ἴσασι θεοὶ καὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Ἄλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκος' ἑταίρους,
 οἳ κέ μοι ἐνθά καὶ ἐνθά διαπρήσσωσι καλευθόν.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 215 νόστον πευσόμενος πατρός δὴν οἴχομένοιο·
 ἦν τίς μοι εἴπῃσι βροτῶν, ἢ ὅσων ἀκούσω
 ἐκ Διός, ἥτε μάλιστα φέροι κλέος ἀνθρώποισιν.
 Εἰ μὲν κεν πατρός βίοντα καὶ νόστον ἀκούσω,
 ἦ τ' ἂν, τρυγόμενος περ, ἐτι τλαίην ἐνιαυτόν·
 220 εἰ δέ με τεθνηῶτος ἀκούσω μηδ' ἐτ' ἔοντος,
 νοστήσας δὴ ἔπειτα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σῆμά τέ οἱ γέωω καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεῖζω
 πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε, καὶ ἀνέρι μητέρα δώσω.
 Ἦτοι θγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Τοῖσι δ' ἀνέστη
 225 Μέντωρ, ὃς β' Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα,
 πείθεσθαι τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν·
 ὃ σὺν εὖ προνέειν ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλευτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακῆσιοι, ὅττι κεν εἴπω·
 230 μή τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
 σκηπτούχου βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς,
 ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἰσὺλα βέλοισι.
 Ὡς οὕτως μέμνηται Ὀδυσῆος θεοῖο
 λαῶν, οἷσιν ἀνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν.
 235 Ἄλλ' ἦτοι μνηστῆρας ἀγῆνορας οὔτι μεγαίρω
 ἔρπειν ἔργα βίαια κακοβράβησι νόοιο·
 σῆς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς κατέδουσι βιαίως
 οἶκον Ὀδυσῆος, τὸν δ' οὐκέτι φρασί νέεσθαι.
 Νῦν δ' ἄλλω δῆμῳ νεμεσιζομαι, οἷον ἅπαντες
 240 ἔσθ' ἀνερ, ἀτὰρ οὔτι καθαπτόμενοι ἐπέεσσιν
 παύρους μνηστῆρας κατερύκετε πολλοὶ ὄντες.
 Τὸν δ' Εὐηνόριδης Λειώκριτος ἀντίον ἤδα·

deceptum verbis incitaveris ad-irascendum,
 ei quidem ipsi primum perniciosius erit;
 [efficere autem omnino nihil poteris illorum gratia :]
 tibi vero, senex, multam infligemus, quam in animo
 luens aggre-feras : gravisque tibi erit dolor.
 Telemacho autem in primis ego suadebo ipse :
 matrem suam ad patris domum jubeat redire ;
 ei vero ibi nuptias facient, et parabunt dotem
 amplam valde, quantam convenit caram filiam comitari.
 Non enim antea quieturos puto filios Achivorum
 a-conjugii-ambitu molesto ; quia neminem timemus omnino,
 nec sane Telemachum, valde licet multiloquus sit :
 neque vaticinium curamus, quod tu, senex,
 loqueris irritum ; odio-eris autem adhuc magis.
 Bona vero rursus male absumentur, neque unquam paria
 erunt, dum hæc (Penelope) differat Achivos
 suis nuptiis ; nos vero rursus, exspectantes diebus omnibus,
 propter virtutem contendimus, neque ad alias
 imus, quas conveniens ducere est unicuique.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est : Eurymache atque alii quotquot proci estis generosi,
 de-istis quidem non vos amplius oro, neque concionor :
 janjam enim hæc sciunt dii et omnes Achivi.
 Sed age mihi date navem celerem, et viginti socios,
 qui mihi hinc et illinc pertranseant viam maris.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris diu absentis,
 si quis mihi dicat mortalium, aut rumorem audiam
 ex Jove, quæ potissimum fert famam hominibus.
 Si quidem patris vitam et reditum audivero,
 sane, vexatus licet, adhuc perduraverim in-annum :
 si vero mortuum audivero, neque amplius superstitem,
 reversus jam inde caram in patriam terram,
 tumulum illi aggeram, et parentalia perficiam
 plurima, quanta decet, et viro matrem dabo,
 Ille quidem sic locutus conседit. His autem surrexit
 Mentor, qui Ulyssis eximii erat sodalis ;
 et is ei proficiscens in navibus, commisit domum totam,
 utque-paterent seni, et ipse firme omnia custodiret :
 qui-ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dixerò :
 ne quis amplius benignus, mansuetus et mitis sit
 sceptriger rex, neque mente justa sciens,
 sed semper difficilisque sit, et injusta faciat.
 Adeo nullus recordatur Ulyssidis divini
 civium, quibus præfuit, paterque velut mitis erat.
 Verum enimvero procos superbos nequaquam invidio
 committere facinora violenta malis-consiliis mentis :
 sua enim objectantes capita comedunt violenter
 domum Ulyssis, quem non-amplius putant rediturum-esse.
 Nunc autem cetero populo succenseo, quod-adeo omnes
 sedeatis muti, ac nequiquam adorientes verbis
 pauciores procos compercatis, multi quum-sitis.

Hunc autem Evenorides Leocritus contra allocutus-est :

Μέντωρ ἀταρτηρὲ, φρένας ἤλειε, ποῖον λείπεις,
 245 ἡμέας ὀτρύνων καταπαυέμεν. Ἀργαλέον δὲ
 ἄνδράσι καὶ πλεόνεσσι μαχήσασθαι περὶ δαιτί.
 Εἴπερ γάρ κ' Ὀδυσσεὺς Ἰθακῆσιος αὐτὸς ἐπελθὼν
 δαινυμένους κατὰ δῶμα ἐὼν μνηστῆρας ἀγαυοὺς
 ἐξελάσαι μεγάροιο μενοινῆσει· ἐνὶ θυμῷ,
 250 ἐλθόντ'· ἀλλὰ κεν αὐτοῦ ἀεικὴς πότμον ἐπίσποι,
 εἰ πλεόνεσσι μάχοιτο· σὺ δ' οὐ κατὰ μοῖραν λείπεις.
 Ἄλλ' ἄγε, λαοὶ μὲν σκίδνασθ' ἐπὶ ἔργα ἕκαστος·
 τοῦτ' ὅτ' ὀτρυνέει Μέντωρ δδὼν ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 ὅτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώιοι εἰσιν ἐταῖροι.
 255 Ἄλλ', ὦ μοι, καὶ δευτέρω καθήμενος, ἀγγελιάων
 πεύσεται εἰν Ἰθάκῃ, τελεῖ δ' δδὼν οὔποτε ταύτην.
 Ὡς ἄρ' ἐρώνησεν· λῦσεν δ' ἄγορην αἰθήρη.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὰν πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος
 μνηστῆρας θ' ἐς δῶματ' ἴσαν θείου Ὀδυσῆος.
 260 Τηλέμαχος δ' ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,
 χεῖρας νιψάμενος πολλῆς ἁλὸς, εὖχετ' Ἀθήνη·
 Κλυθὲ μοι, θεὸς χιζὸς θεὸς ἡλυθὲς ἡμέτερον δῶ,
 καὶ μ' ἐν νηὶ κελευσας ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 νόστον πευσόμενον πατρὸς δὴν οἰχομένου,
 265 ἔρχεσθαι· τὰ δὲ πάντα διατρέβουσιν Ἀχαιοί,
 μνηστῆρας δὲ μάλιστα, κακῶς υπερηνορόντες.
 Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος σχεδόνδ' ἐοῖσι ἦλθεν Ἀθήνη,
 Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 Τηλέμαχ', οὐδ' ὅππῃθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων.
 Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέστακται μένος ἦδ',
 ὅς τις ἐκείνος ἔην τελέσεια ἔργον τε ἔπος τε,
 οὐ τοι ἐπειθ' ἄλγῃ δδὼς ἔσσεται οὐδ' ἀτέλεστος·
 εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος καὶ Πηνελοπείης,
 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ἑοῖπα τελευτήσῃν ἢ μενοινᾶς.
 Παῦροι γάρ τοι παῖδες ὅμοιοι πατρὶ πλόνται·
 οἱ πλεόνες κακίους, παῦροι δὲ τε πατρὸς ἀρείους.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐδ' ὅππῃθεν κακὸς ἔσσεαι οὐδ' ἀνοήμων,
 οὐδέ σε πάγχυ γε μή τις Ὀδυσῆος προτρέλοιπεν,
 280 ἔλπωρὴ τοι ἔπειτα τελευτήσῃ τὰδε ἔργα.
 Τῷ νῦν μνηστῆρων μὲν ἔα βουλήν τε νόον τε
 ἀφραδέων, ἐπεὶ οὔτι νηῖμονες οὐδὲ δίκαιοι·
 οὐδέ τι ἴσασιν θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν,
 δευτέρω σφί σχεδὸν ἔστιν, ἐπ' ἡματι πάντας ἀλέσθαι.
 285 Σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δευτέρω ἀπέσσεται ἦν σὺ μενοινᾶς.
 Τοῖος γάρ τοι ἐταῖρος ἐγὼ πατρώϊός εἰμι,
 δευτέρω σφί νῆα στελέω καὶ ἄμ' ἐβομαι αὐτός.
 Ἄλλὰ σὺ μὲν πρὸς δῶματ' ἰὼν μνηστῆρσιν ὁμίλει,
 δολισσόν τ' ἥϊα καὶ ἄγχεσιν ἄρσον ἅπαντα,
 290 ὅλκον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἀφριτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
 δέρμασιν ἐν πυκνιόσιν· ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἐταίρους
 αἰψ' ἐθέλοντῆρας συλλέξομαι· εἰσὶ δὲ νῆες
 πολλαὶ ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, νέαι ἡδὲ παλαιαί·
 τῶν μὲν τοι ἐγὼν ἐπιπόμοιαι ἦτις ἀρίστη·
 295 ὧκα δ' ἐφοπλίσσαντες ἐνήσσομεν εὐρέϊ πόντῳ.
 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

Mentor noxie, ingenio stolidè, quale locutus-es,
 nos adhortans ut-compescant! Difficile vero erit
 245 viris etiam pluribus pugnare nobiscum de convivio.
 Etenim si Ulysses Ithacensis ipse adveniens
 convivantes per domum suam procos illustres
 expellere domo cogitaret in animo,
 non ipso lætaretur uxor, quantumvis valde desiderans,
 veniente; sed is ibi sævam mortem obiret,
 si cum-pluribus pugnaret; tu vero non recte locutus-es.
 Sed age, cives quidem dispergamini ad opera unusquisque;
 huic autem properabit Mentor iter, et Halitherses,
 qui ei a principio paterni sunt amici.
 Sed, puto, etiam diu sedens, nuntios
 percontabitur in Ithaca; perficiet vero iter hoc nunquam.

Sic igitur locutus-est, solvitque concionem celerem.
 Atque hi quidem dispersebantur suam ad domum quisque:
 proci vero ad ædes iverunt divini Ulyssis.

Telemachus autem seorsum profectus ad litus maris,
 manus quum-lavisset e-cano mari, supplicabat Minervæ:

Audi me, qui heri deus venisti nostram domum,
 et me in navi jussisti per obscurum pontum,
 reditum sciscitaturum patris diu absentis,
 proficisci: hæc vero omnia impediunt Achivi,
 proci autem potissimum, male superbientes.

Sic ait precans: prope autem illum venit Minerva,
 Mentori similis tum corpore, tum etiam voce;
 et eum compellans verbis alatis allocuta-est:

Telemache, neque in-posterum ignavus eris, nec impru-
 dens. Si quidem tibi tui patris instillatus-est animus fortis,
 qualis ille erat ad-perficiendum opusque dictumque,
 non tibi deinde vanum iter erit, neque irritum:
 si vero non illius es filius et Penelopes,
 non te-quidem deinde spero perfecturum-esse quæ moliris.
 Pauci etenim filii similes patri sunt;
 plerique pejores, pauci vero patre meliores.
 Sed quoniam neque in-posterum ignavus eris nec imprudens,
 nec te penitus prudentia Ulyssis reliquit,
 spes tibi deinceps est te perfecturum hæc opera.
 Ideo nunc procorum quidem sine consiliumque mentemque
 insipientium, quoniam neutiquam prudentes, nec justii sunt;
 neque omnino sciunt mortem, ac fatum atrum,
 quæ jam illis imminet, die uno omnes ut-pereant.
 Tibi vero profectio non-amplius longe aberit quam tu moliris.
 Talis enim tibi amicus ego paternus sum,
 qui tibi navem celerem parabo, et simul comitabor ipse.
 Sed tu quidem ad domos profectus procis intersis,
 appaque viatica et vasis conde singula,
 vinum in amphoris, et farinam, medullam hominum,
 utribus in densis; ego vero per populum socios
 statim voluntarios colligam: sunt autem naves
 multæ in circumflua Ithaca, novæ et veteres:
 harum quidem tibi ego providebo eam quæ optima sit;
 statimque instructam deducemus in-latum mare.

Sic dixit Minerva, filia Jovis: neque amplius diu

Τηλέμαχος παρέμιμνε, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 Βῆ δ' ἔμειναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένους ἦτορ·
 εὔρε δ' ἄρα μνηστῆρας ἀγήνορας ἐν μεγάροισιν,
 300 αἴγας ἀνιεμένους, σιάλους θ' εὐόντας ἐν αὐλῇ.
 Ἀντίνοος δ' ἰθὺς γελάσας κίε Τηλεμάχοιο·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ' ὑφαγῶρη, μένος ἄσχετε, μήτι τοι ἄλλο
 ἐν στήθεσσι κακὸν μελέτω ἔργον τε ἔπος τε,
 305 ἀλλὰ μοι ἐσθιέμεν καὶ πινέμεν, ὥς τὸ πάρος περ.
 Ταῦτα δέ τοι μάλα πάντα τελευτήσουσιν Ἀχαιοί,
 νῆα καὶ ἐξαιτούς ἐρέτας, ἵνα θάσσον ἵκηαι
 ἐς Πύλον ἡγαθήην μετ' ἀγαυοῦ πατρός ἀκοήν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίαν ἤδα·
 310 Ἀντίνο', οὕτως ἔστιν υπερφίλοισι μεθ' ὁμίῳ
 δαίνυσθαι τ' ἀκόντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἔκηλον.
 Ἦ οὐχ ἄλις ὥς τὸ πάροιθεν ἐκέριτε πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 κτήματ' ἐμὰ, μνηστῆρες, ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα;
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμι καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων
 315 πυνθάνομαι, καὶ δὴ μοι ἀέζεται ἐνδοθι θυμὸς,
 πειρήσω ὥς κ' ὕμιν κακὰς ἐπὶ Κῆρας ἰήλω,
 ἔξ ἐ Πύλονδ' ἔλθων, ἢ αὐτοῦ τῶδ' ἐνὶ δῆμῳ.
 Ἔμιν μὲν — οὐδ' ἄλλῃ ὁδὸς ἔσσεται ἢν ἀγορεύω —
 ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπὶ βολος οὐδ' ἐρετῶν
 320 γίγνομαι· ὥς νύ που ὕμιν ἐείσατο κέρδιον εἶναι.
 Ἦ βᾶ, καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσας· Ἀντινόοιο
 βεῖα· μνηστῆρες δὲ δόμον κατὰ δαῖτα πένοντο.
 Οἱ δ' ἐπελώδευσαν καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων υπερηνορέοντων·
 325 Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει·
 ἢ τινες ἐκ Πύλου ἀεὶ ἀμύντορας ἡμαθόντος,
 ἢ οἷε καὶ Σπάρτηθεν· ἐπεὶ νό περ ἵεται αἰνῶς·
 ἢ καὶ εἰς Ἐφύρην ἐθέλει, πείραν ἄρουραν,
 ἔλθειν, ὅρρ' ἐνθεν θυμοφθόρα φάρμακ' ἐνείκη,
 330 ἐν δὲ βάλῃ κρητῆρι καὶ ἡμέας πάντας ὀλέσσει.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων υπερηνορέοντων·
 τίς δ' οἶδ' εἴ κε καὶ αὐτὸς ἰὼν κοιλίης ἐπὶ νηὸς
 τῆλε φίλων ἀποληται, ἀλώμενος, ὥς περ Ὀδυσσεύς;
 οὕτω κεν καὶ μάλλον ὀφελλείεν πόνον ἄμειν·
 335 κτήματα γάρ κεν πάντα δασαίμεθα, οἰκία δ' αὖτε
 τοῦτο μῆτερι δοῖμεν ἔχειν ἢδ' ὅστις ὀπυίοι.
 Ὡς φάν' ὁ δ' ὑφόροφον θάλαμον κατεβήσατο πατρός,
 εὐρύν, θθι νητὸς χρυσὸς καὶ χαλκὸς ἔκειτο
 ἐσθῆς τ' ἐν χηλοῖσιν ἄλις τ' εὐώδες ἔλαιον·
 340 ἐν δὲ πῖθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἡδυπότοιο
 ἔστασαν, ἀκρητον θεῖον ποτὸς ἐντὸς ἔχαντες,
 ἐξείης ποτὶ τοῖχον ἀρρήροτες· εἶπον· Ὀδυσσεύς
 οἰκαδὲ νοστήσειε καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας.
 Κληῖστα δ' ἔπесαν σανίδες πυκινῶς ἀραρυῖαι,
 345 δικλίδες· ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ
 ἔσχ', ἢ πάντ' ἐφύλασσε νόου πολυδρεΐησιν,
 Εὐρύκλει', Ὡς θυγάτηρ Πεισηνορίδαο.
 Τὴν τότε Τηλέμαχος πρόσφθι θάλαμόνδε καλέσας·
 Μαῖ', ἄγε δὴ μοι οἶνον ἐν ἀμφιφορεύσιν ἄφυσσον
 350 ἢδὺν, ὅστις μετὰ τὸν λαρώτατος θν σὺ φυλάσσεις,

Telemachus morabatur, postquam deæ audiverat vocem.

Profectusque est ire ad domum, suo mœstus animo :

invenit autem procos superbos in aedibus ,
 capras excoriantes , porcosque assantes in aula .

Antinous autem ridens obviam ivit Telemacho ;

inque ejus hæsit manu , verbumque dixit et elocutus est :

Telemache altiloque , animi impotens , ne-quid tibi aliud
 in pectoribus malum sit-curæ opusque verbumque ,
 sed mihi ede , et bibe , sicut antea quidem .

Ista autem tibi plane omnia perficient Achivi ,

navem , et delectos remiges , ut ocyus pervenias

in Pylum divinam , ad-quærendam inclyti patris famam .

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :

Antinoe , nequaquam licet insolentibus cum vobis
 convivarique invitum , et lætari quietum .

An non satis est , quod antea absumsistis multas et eximias
 possessiones meas , proci ; ego autem adhuc infans eram ?

Nunc vero quum jam adultus sum , et aliorum orationem
 audiens] percipio , et jam mihi augescit intus animus ,
 tentabo , quomodo vobis malum fatum immittam ,
 sive Pylum profectus , sive hic , hoc in populo .

Proficiscar quidem (neque vanum iter erit , quod dico) ,
 in-aliena-navi ; neque enim navis compos , nec remigum
 fio : sic utique vobis visum-est melius esse .

Dixit , et ex manu manum traxit Antinoi

facile : proci autem per domum convivium apparabant .

Hi vero cavillabantur et illudebant ei verbis :

sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Profecto magnopere Telemachus cædem nobis molitur :

aut aliquos ex Pylo ducet auxiliatores arenosa ,

aut ille etiam ex Sparta ; quandoquidem sane cupit velie-
 menter ;] aut etiam in Ephyræm vult , pinguem terram ,
 proficisci , ut inde mortifera venena afferat ,

injiciatque crateri , et nos omnes perdat .

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :

quis vero scit , an non et ipse profectus cava in navi ,
 longe ab-amicis pereat , errans , sicut Ulysses ?

Sic etiam magis augeret laborem nobis :

bona enim omnia divideremus , domum vero tum
 illius matri daremus habendam , atque ei , qui illam duxerit .

Sic dixere : ille vero in-alte-tectum penum descendit pa-
 tris ,] amplum , ubi cumulatum aurum et æs jacebat ,
 vestisque in cistis , abundeque odoriferum oleum :

ibique dolia vini veteris dulcis-potu

stabant , merum divinum potum in-se continentia ,

ordine ad murum aptata : si-quando Ulysses

domum reverteretur , etiam dolore multos passus .

Clausiles vero impositæ-erant fores accurate aptatæ ,
 bifores : intus autem mulier proma noctesque diesque
 erat , quæ omnia asservabat mentis magna-prudentia ,
 Euryclea , Opis filia Pisenoridæ .

Hanc tum Telemachus allocutus-est , in-penum vocatam :

Nutrix , age jam mihi vinum in amphoris hauri

suave , quale post illud dulcissimum est , quod tu servas ,

καίνοι οἰομένην τὸν κάμμορον· εἴποθεν ἔλθοι
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Δώδεκα δ' ἐμπλήσον καὶ πώμασιν ἄρσον ἅπαντας.
 Ἐν δέ μοι ἀλφίτα χεῦον εὐβραφέεσι δοροῖσιν·
 355 εἴκοσι δ' ἔστω μέτρα μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς.
 Αὐτὴ δ' οἷα ἴσθι· τὰ δ' ἄθροα πάντα τετύχθω·
 ἐσπέριος γὰρ ἐγὼν αἰρήσομαι, ὁππότε κεν δὴ
 μήτηρ εἰς ὑπερῶν' ἀναβῇ κοίτου τε μέδεται.
 Εἴμι γὰρ ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα,
 360 νόστον πευσόμενος πατρός φίλου, ἦν που ἀκούσω.

Ὡς φάτο· κόωκυσεν δὲ φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια,
 καὶ β' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δέ τοι, φίλε τέκνον, ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἔπλετο; πῇ δ' ἐθέλεις ἰέναι πολλὴν ἐπὶ γαίαν,
 365 μούνος ἑὼν ἀγαπητός; ὃ δ' ὤλετο τηλόθι πάτρης
 Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἀλλογνώτω ἐνὶ δήμῳ.

Οἱ δέ τοι αὐτίκ' ἰόντι κακὰ φράσσονται ὀπίσω,
 ὥς κε δόλω φθίης· τάδε δ' αὐτοὶ πάντα δάσονται.
 Ἀλλὰ μὲν αὖθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος· οὐδέ τί σε χρὴ
 370 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον κακὰ πάσχειν οὐδ' ἀλάλησθαι.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 θάρσει, μαῖ· ἐπεὶ οὗτοι ἀνευ θεοῦ ἤδε γε βουλῇ.
 Ἀλλ' ὁμοσον μὴ μητρὶ φίλῃ τάδε μυθήσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τε γένηται,
 375 ἢ αὐτὴν ποθέσαι καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ χλαίονσα κατὰ χροᾶ καλὸν ἰάπτῃ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ θεῶν μέγαν ὄρκον ἀπώμνυ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 αὐτίκ' ἔπειτά οἱ οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσιν ἀφυσσεν,
 380 ἐν δέ οἱ ἀλφίτα χεῦον εὐβραφέεσι δοροῖσιν·

Τηλέμαχος δ' ἐς δώματ' ἰὼν μνηστήρσιν ὁμίλει.
 Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τηλεμάχῳ δ' εἰκυῖα κατὰ πόλιν ὄρητο πάντῃ,
 καὶ ῥα ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 385 ἐσπερίους δ' ἐπὶ νῆα θοὴν ἀγέρεσθαι ἀνώγει.
 Ἡ δ' αὖτε Φρονόιο Νοήμονα φαίδιμον υἱὸν
 ᾔτεε νῆα θοήν· ὃ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο.

Δύσετό τ' ἥελιος σκιῶνντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

Καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' εἵρυσε, πάντα δ' ἐν αὐτῇ
 390 ὅπλ' ἐτίθει, τάτε νῆες εὐσσελμοὶ φορέουσιν.

Στήσε δ' ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος, περὶ δ' ἐσθλοὶ ἑταῖροι
 ἀόρσοι ἡγερέοντο· θεὰ δ' ὦτρυνεν ἕκαστον.

Ἐνθ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δ' ἵμεναι πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο·

395 ἐνθα μνηστήρεσσιν ἐπὶ γλαυκὸν ὕπνον ἔχευεν,
 πλάζε δὲ πίνοντας χειρῶν δ' ἐκβαλλε κύπελλα.

Οἱ δ' εὐδαιον ἄρουντο κατὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 εἶατ', ἐπεὶ σπρίσιν ὕπνος ἐπὶ βλεφαροῖσιν ἔπιπτεν.

Αὐτὰρ Τηλέμαχον προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 400 ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὐναιεταόντων,
 Μέντορι εἰδομένη ἤμην δέμας ἠδὲ καὶ αὐδὴν·

Τηλέμαχ', ᾗδὴ μὲν τοι εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 εἶατ' ἐπῆρετμοι, τὴν σὴν ποτιδέγμενοι ὁρμήν·
 ἀλλ' ἴομεν, μὴ δηρὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο.

illum exspectans infelicem, siquando venerit
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Duodecim vero imple, et operculis apta omnes
 Ac mihi farinam infunde bene-consutis utribus :
 viginti autem sint mensuræ molitæ frumenti farinæ.

Ipsa vero sola scias : hæc autem conferta omnia adsint :
 sub-noctem enim ego ea accipiam, quando jam
 mater in superna-conclavia ascenderit, somnumque cogitarit.
 Proficiscar enim in Spartam et in Pylum arenosam,
 reditum sciscitaturus patris cari, sicubi audiero.

Sic dixit; ejulavit vero cara nutrix Euryclea,
 et lugens, verbis alatis eum allocuta-est :

Cur vero tibi, care fili, in mente hæc cogitatio
 est? quonam autem vis ire multam per terram,
 solus quum-sis filius dilectus? ille vero periit longe a-patria,
 generosus Ulysses, alieno in populo.

Hi vero tibi statim profecto mala machinabuntur posthac,
 ut dolo pereas; hæc vero ipsi omnia dividunt.

Verum mane hic, tuis insidens; neque omnino te oportet
 per pontum infructuosum mala pati, neque errare.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] confide, nutrix: quippe nequaquam sine deo hoc consili-
 um est.] Sed jura, te non matri caræ hæc dicturam,
 priusquam quando undecimæque duodecimæque dies affuerit,
 aut ipsa desiderarit, et me-discessisse resciverit :
 ut ne flens corpus pulcrum lædat.

Sic igitur dixit; anus vero deorum magnum jusjurandum
 juravit.] Ac postquam juraverat, perfeceratque jusjurandum,
 statim inde illi vinum in amphoris hausit;
 atque ei farinam infudit bene-consutis utribus;

Telemachus vero domos ingressus, cum-procis versabatur.

Tum rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva;
 Telemachoque assimilata urbem obibat quaquaversum,
 et singulis viris astans dicebat sermonem :
 vesperi vero ad navem celerem congregari jubebat.

Ipsa autem porro Noemonem, Phronii clarum filium,
 poscebat navem celerem; ille vero ipsi lubens promisit.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Et tunc navem celerem in-mare protraxit, omniaque in ipsa
 armamenta posuit, quæ naves bene tabulatæ ferunt;
 statuitque in extremitate portus; circum autem strenui socii
 frequentes congregabantur: deaque hortabatur singulos.

Tunc rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva:

festinavit ire ad ædes Ulyssis divini;
 ibi procis dulcem somnum infudit,
 fallebatque bibentes; e-manibusque ipsis excutiebat pocula.
 Hi autem dormitum festinabant in urbem, neque amplius diu
 sedebant, quia ipsiis somnus palpebris incidiebat.

Sed Telemachum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva,
 evocatum ex-ædibus bene-habitatis,

Mentori similis tum corpore, tum etiam voce :

Telemache, jam quidem tibi bene-ocreati socii
 sedent ad-remigium, tuum exspectantes impulsam :
 sed camus, ne diutius differamus iter.

- 406 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνα θεοίο.
Αὐτὰρ ἔπει β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ θινὶ καρηχομόνους ἐταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ Ἰς Τηλεμάχοιο·
- 410 Δεῦτε, φίλοι, ἥϊα φερώμεθα· πάντα γὰρ ἡδὴ
ἄθρο' ἐνὶ μεγάρω· μήτηρ δ' ἐμοὶ οὔτι πέπυσται,
οὐδ' ἄλλαι δμῳαί, μία δ' οἷη μῦθον ἄκουσεν.
- Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
Οἱ δ' ἄρα πάντα φέροντες εὐσσελμῶ ἐπὶ νηϊ
- 415 κάτθεσαν, ὡς ἐκέλευσεν Ὀδυσσεύος φίλος υἱός.
Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν', ἤρχε δ' Ἀθήνη,
νηϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ κατ' ἄρ' ἔζετο· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῆς
ἔζετο Τηλέμαχος· τοὶ δὲ πρυμνήσι ἔλυσαν·
ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθισον.
- 420 Τοῖσιν δ' ἱκμενον οὔρον ἱεὶ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ἄκραν Ζέφυρον, κελάδοντ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
ἄπλων ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν.
- Ἰστὸν δ' ἐλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδμης
- 425 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοιον ἔδωσαν
ἔλκον δ' ἰστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῖσιν.
Ἐπρησεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης·
ἡ δ' ἔθεν κατὰ κύμα διαπρήσσουσα κέλευθον.
- 430 Δησάμενοι δ' ἄρα ὄπλα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
στήσαντο χρητῆρας ἐπιστεφρέας οἴνοιο·
λεῖβον θ' ἀθανάτοισι θεοῖς αἰεγενέτησιν,
ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Διὸς γλαυκῶπιδι κούρῃ.
Παννυχίη μὲν β' ἤγε καὶ ἥω πείρε κέλευθον.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Γ.

Τὰ ἐν Πύλῳ.

- Ἥλιος δ' ἀνόρουσε, λιπὼν περικαλλέα λίμνην,
οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον, ἔν' ἀθανάτοισι φανείη
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ λείδωρον ἄρουραν·
οἱ δὲ Πύλον, Νηληϊὸς εὐκτίμενον ποταμῖόν τε,
6 ἔξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον,
ταύρους παμμέλανας, Ἐνὸς ἰχθυὸν κυανογαίτη.
Ἐννέα δ' ἔδραι ἔσαν, πεντηκόςιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἴατο, καὶ προύχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους.
Ἐξθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο, θεῶν δ' ἐπὶ μηρὶ ἔκταν,
10 οἱ δ' ἰθὺς κατὰγοντο, ἰδ' ἰστία νηὸς ἔισης
στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὥρμισαν, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί·
ἐκ δ' ἄρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖν'· ἤρχε δ' Ἀθήνη.
Τὸν προτέρη προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐ μὲν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἡβαιόν·
15 τοῦνεκα γὰρ καὶ πόντον ἐπέπλωες, ὄφρα πύθηαι
πατέρδ', ὅπου κύβη γαῖα καὶ θνῖτα πότμον ἐπέσπεν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἰθὺς κίε Νέστορος ἱποδάμοιο·

Sic igitur locuta præcessit Pallas Minerva
celeriter; ille autem continuo post vestigia ibat dea.
Ac postquam ad navem devenerant et mare,
invenērunt deinde in litore capite-comantes socios.
Hos vero allocuta est divina vis Telemachi:

Adeste, amici, vialica afferamus: omnia enim jam
conferta sunt in domo: mater vero mea neutiquam scit,
neque aliæ ancillæ; una autem sola rem audivit.

Sic igitur locutus præcessit: illique simul sequebantur.

Ipsi vero inde omnia ferentes bene-tabulata in navi
deposuerunt, ut præcepit Ulyssis carus filius.

Inde Telemachus navem conscendit, præibat autem Minerva,
navisque in puppe consedit; prope autem eam
sedebat Telemachus: illi vero retinacula solverunt;
atque etiam ipsi nave conscensa in transtris considebant.

His vero secundum ventum misit cæsiis-oculis Minerva,
acrem Zephyrum, sonantem per obscurum pontum.
Telemachus autem socios ad hortatus jussit
armamenta tractare: hi vero adhortanti auscultarunt.

Malum autem abiignum cavam intra basem
statuerunt elevatum, et rudentibus colligarunt:
trahebantque vela alba bene-tortis loris-bubulis.

Flatu autem implevit ventus medium velum; ac fluctus circa
carinam ater valde resonabat, nave eunte:

hæc vero currebat per fluctum conficiens viam.

Quumque ligassent inde armamenta celere per navem ni-
gram,] statuerunt crateras, coronatos vino:

libabantque immortalibus diis sempiternis;

ex omnibus vero potissimum Jovis oculis-cæsiæ filia.

Per-totam-noctem quidem illa et mane conficiebat iter.

ODYSSEÆ III.

Quæ in Pylo facta.

Sol autem prorupit, relicto pulcro lacu,
cælum in æreum, ut immortalibus luceret,
et mortalibus hominibus super almam terram:
illi autem ad-Pylum, Nelei bene-ædificatum oppidum,
pervenerunt; hi vero (Pylii) in litore maris sacra faciebant,
tauros totos-nigros, Neptuno cæruleis-capillis.

Novem autem consessus erant, quingeni vero in unoquoque
sedebant, et porriciebant in-singulis novem boves.

Quum hi viscera gustarunt, deoque femora incenderunt,
illi recta appellebant, atque vela navis æqualis
legerunt tollentes, ipsamque in-portu-statuerre, egressique-
sunt ipsi:] ac Telemachus nave egrediebatur: præibat autem
Minerva.] Illum prior allocuta est dea cæsiis-oculis Minerva:

Telemache, non tibi opus jam pudoris ne tantillum quidem:
ideo enim et pontum pernavigasti, ut audires
de-patre, ubi eum occultet terra, et quodnam fatum adierit.
Verum age nunc recta vade ad-Nestorem equum-domitorem:

εἰδομεν ἤντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέλευθεν.

Λίσσασθαι δέ μιν αὐτὸν, θῆκος νημερτέα εἶπη·

20 φεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤῥα·

Μέντορ, πῶς τ' ἄρ' ἰω πῶς τ' ἄρ' προσπύζομαι αὐτόν;

οὐδέ τί πω μύθοισι πεπειρήμαι πυκνοῖσιν·

αἰδῶς δ' αὖ νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι.

25 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Τηλέμαχ', ἅλλα μὲν αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ σῆσι νοήσεις,

ἅλλα δὲ καὶ δαίμων ὑποθήσεται· οὐ γὰρ οἶω

οὐ σε θεῶν ἀέκῃτι γενέσθαι τε τραφέναι τε.

ᾧς ἄρα φωνήσας ἤγῃσας Παλλὰς Ἀθήνη

30 κερπαλλμῶς· ὃ δ' ἔπειτα μετ' Ἴχνια βεῖνε θεοῖο.

Ἴξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυριν τε καὶ ἔδρας.

Ἐνὸ ἄρα Νέστωρ ἦστο σὺν υἱάσιν· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι

δαῖτ' ἐντυνόμενοι κρέα ὥπταν ἅλλα τ' ἔπειρον.

Οἱ δ' ὥς οὐν ξείνους ἴδον, ἀθρόοι ἦλθον ἅπαντες,

35 χερσίν τ' ἡσπάζοντο καὶ ἐδριάσασθαι ἄνωγον.

Πρῶτος Νεστορίδης Πεισίστρατος ἐγγύθεν ἐλθὼν

ἀμφοτέρων ἔλε χεῖρα καὶ ἴδρυσεν παρὰ δαίτῃ,

κώεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἐπὶ ψαμάθοις ἀλίησιν,

πάρ τε κασιγνήτῳ Θρασυμήδεϊ καὶ πατέρϊ ὦ.

40 Δῶκε δ' ἄρα σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

χρυσεῖω δέπαϊ· δεῖδισκόμενος δὲ προσήῤῥα

Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διὸς αἰγιόχοιο·

Εὐχέο νῦν, ὦ ξεῖνε, Ποσειδάωνι ἄνακτι·

τοῦ γὰρ καὶ δαίτης ἠντήσατε δεῦρο μολόντες.

45 Αὐτὰρ ἐπὴν σπείσης τε καὶ εὖξαι, ἥ θέμις ἐστίν,

δὸς καὶ τοῦτ' ἔπειτα δέπας μελιηδέος οἴνου

σπείσαι· ἐπεὶ καὶ τοῦτον οἶομαι ἀθανάτοισιν

εὖχεσθαι· πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἀνθρωποι.

Ἀλλὰ νῦν ἔστιν, ὁμηλικὴ δ' ἐμοὶ αὐτῷ·

50 τοῦνεκα αὖ προτέρῳ δῶσω χρύσειον ἄλεισον.

ᾧς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἡδὸς οἴνου·

χαῖρε δ' Ἀθηναίη πεπνυμένῃ ἀνδρὶ δικαίῳ,

οὐνεκά οἱ προτέρῃ δῶκε χρύσειον ἄλεισον.

Αὐτίκα δ' εὐχέτο πολλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι·

55 Κλῦθι, Ποσειδάων γαῖνός γε, μῆδὲ μεγέρης

ἡμῖν εὐχομένοισι τελευτῆσαι τάδε ἔργα.

Νέστορι μὲν πρῶτιστα καὶ υἱάσιν κῦδος ὅπασε·

αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοισι δίδου χαρίεσσαν ἀμοιβὴν

σύμπασιν Πυλίοισιν ἀγακλειτῆς ἐκατόμβης.

60 Δὸς δ' ἐτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρῆξαντα νέεσθαι,

οὐνεκά δεῦρ' ἰκόμεσθα θεῶν σὺν νηὶ μελαίνῃ.

ᾧς ἄρ' ἔπειτ' ἤρᾱτο καὶ αὐτὴ πάντα τελευτᾶ·

δῶκε δὲ Τηλεμάχῳ καλὸν δέπας ἀμφικύπελλον.

ᾧς δ' αὐτῶς ἤρᾱτο Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός.

65 Οἱ δ' ἐπεὶ ὥπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,

μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,

τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·

Νῦν δὴ καλλίον ἐστι μεταλλῆσαι καὶ ἐρέεσθαι

70 ξείνους ὅτινές εἰσιν, ἐπεὶ τάρπησαν ἐδωδῆς.

ᾧ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν κλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα;

videamus, quodnam consilium in praecordiis absconditum habeat.] Ora autem eum ipsum, ut vera dicat : mendacium vero non dicit; valde enim prudens est.

Huic autem rursus Telemachus prudens contra locutus est : Mentor, quonam modo jam accedam, quoque modo salutabo ipsum? neutiquam adhuc sermonum peritus sum prudentium;] pudor vero est, juvenem virum seniore interrogare.

Hunc vero rursus allocuta est dea caesiis oculis Minerva : Telemache, alia quidem ipse in mente tua dispicies, alia vero et deus suggeret; non enim puto te diis invitis natumque esse enutritumque.

Sic igitur locuta praevit Pallas Minerva celeriter : ille vero continuo post vestigia ibat deae.

Venere autem in Pyliorum virorum congregationemque et consessus.] Ibi Nestor sedebat cum filiis; circumque socii convivium apparantes, carnes assabant, aliasque transfigebant.] Hi vero, ut hospites viderunt, conferti venerunt omnes, manibusque prehensabant, et considerare jubebant.

Primus Nestorides Pisistratus prope accedens, utrorumque prehendit manum ipsosque collocavit ad epulas, pellibus in mollibus, super arenas marinas, juxtaque fratrem Thrasymedem, et patrem suum.

Præbuit autem inde viscerum partes, infundebatque vinum aureo poculo : propinans vero allocutus est Palladem Minervam, filiam Jovis ægidem-tenentis :

Supplica nunc, o hospes, Neptune regi; hujus enim in epulas incidistis, huc profecti.

Ac postquam libaveris et supplicaveris, qua fas est, da et huic deinde poculum dulcis vini ad libandum; quoniam et hunc puto immortalibus supplicare : omnes enim diis indigent homines.

Sed junior est, ætasque ejus eadem mecum ipso : propterea tibi priori dabo aureum poculum.

Sic locusus in manibus deæ posuit poculum dulcis vini : gaudebat autem Minerva prudenti viro justo, eo quod ipsi priori præbuerat aureum poculum.

Statinque supplicavit multa Neptune regi :

Audi, Neptune terram-continens, neu dedigneris nobis supplicantibus perficere hæc opera.

Nestori quidem omnium-primò et filiis gloriam præbe : ac deinde ceteris da gratam remunerationem, cunctis Pyliis, ob-inclytam hecatombam.

Da vero etiam Telemachum et me re-confecta redire, cujus-gratia huc venimus celeri cum nave nigra.

Sic igitur jam precabatur, et ipsa omnia perficiebat; dedit vero Telemacho pulcrum poculum duplex.

Eodemque ipso modo supplicavit Ulyssis carus filius.

Hi autem ut assarant carnes superiores et igni extraxerant partibus distributis, epulabantur splendidis epulas.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant, illis inde sermonem exorsus est Gerenius eques Nestor :

Nunc jam decentius est inquirere et interrogare hospites quinam sint, postquam saturati sunt cibo.

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidæ vias?

ἥ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μασιδίως ἀλάλησθε,
 οἷά τε λῆϊστῆρες, ὑπεῖρ ἅλα, τοίτ' ἀλῶνται
 ψυχὰς παρόβμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
 75 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα
 θαρσύνσας· αὐτὴ γὰρ ἐνὶ φρεσὶ θάρσος Ἀθήνη
 θῆξε, ἵνα μιν περὶ πατρός ἀποιοχόμενοι ἔροιτο·
 [ἦδ' ἵνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν·]
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 80 εἴρεαι ὁππόθεν εἰμέν· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.
 Ἡμεῖς ἐξ Ἰθάκης Ὑπονηΐου εἰληλουμέν·
 πρῆξις δ' ἦδ' ἰδίη, οὐ δῆμιος, ἦν ἀγορεύω.
 Πατρός ἐμοῦ κλέος εὐρὺ μετέρχομαι, ἦν που ἀκούσω,
 δίου Ὀδυσσεὺς ταλαίφρονος, ὃν ποτὲ φασιν
 85 σὺν σοὶ μαρναμένον Τρώων πόλιν ἐξαλαπάζαι.
 Ἄλλους μὲν γὰρ πάντας, ὅσοι Τρωσὶν πολέμῳ
 πευθόμεθ', ἦχι ἕκαστος ἀπώλετο λυγρῷ ὀλέθρῳ·
 κείνου δ' αὖ καὶ ὀλεθρον ἀπευθέα ὄηκε Κρονίων.
 Οὐ γάρ τις δύναται σάρα εἰπέμεν, ὁππόθ' ὤλωλεν·
 90 εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἡπείρου δάμη ἀνδράσι θυςμενέεσσιν,
 εἴτε καὶ ἐν πελάγει μετὰ κύμασιν Ἀμφιτρίτης.
 Τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐβέλχεσθαι
 κείνου λυγρὸν ὀλεθρον ἐνισπεῖν, εἰ που ὀψιπας
 95 ὀρθαλμοῖσι τεοῖσιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἀκούσας
 πλάζόμενόν· περὶ γὰρ μιν οἷζυρὸν τέκε μήτηρ.
 Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσειο μηδ' ἐλεαίρων,
 ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἦν τῆσας ὀπωπῆς. [σεύς,
 λίσσομαι, εἴποτέ τοί τι πατήρ ἐμός, ἐσθλός Ὀδυσ-
 ἢ ἔπος ἦε τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσεν
 100 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
 τῶν νῦν μοι μνήσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
 Τὸν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα Γερήσιον ἱππότην Νέστωρ·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ μ' ἐμνησας οἷζύος, ἦν ἐν ἐκείνῳ
 δῆμῳ ἀνέτλημεν μένος ἄσχετοι νῆες Ἀχαιῶν,
 105 ἢ μὲν ὅσα ζῶν νηυσὶν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 πλῆζόμενοι κατὰ ληΐδ' ὅπῃ ἄρξειεν Ἀχιλλεύς,
 ἦδ' ὅσα καὶ περὶ ἄστῳ μέγα Πριάμοιο ἀναικτος
 μαρναμένθ'· ἐνθα δ' ἔπειτα κατέκταθεν ὅσοι ἄριστοι·
 ἐνθα μὲν Αἴας κεῖται Ἀρήϊος, ἐνθα δ' Ἀχιλλεύς,
 110 ἐνθα δὲ Πάτροκλος, θεοφῖν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ἐνθα δ' ἐμὸς φίλος υἱός, ἅμα κρατερὸς καὶ ἀμύμων,
 Ἀντιλοχός, περὶ μὲν θέειν ταχὺς ἦδὲ μαχητής —
 ἅλα τε πολλὰ ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακὰ· τίς κεν ἐκείνα
 πάντα γε μνήσασαιτο καταθυνητῶν ἀνθρώπων;
 115 οὐδ' εἰ πεντάετες γε καὶ ἐξάετες παραμύμνων
 ἔξεροις ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δίοι Ἀχαιοί·
 πρὶν ἐν ἀνιγθεῖς σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκοιο.
 Εἰνάετες γάρ σιν κακὰ δράπομεν ἀμφοτέροντες
 παντοίοισι δόλοισιν· μόγις δ' ἐτέλεσσε Κρονίων.
 120 Ἐγὼ οὐτὶς ποτὲ μῆτιν ὁμοιωθήμεναι ἄντην
 ἤθελ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἐνίκῃ διος Ὀδυσσεὺς
 παντοίοισι δόλοισι, πατὴρ τεός· εἰ ἐτέον γε
 κείνου ἐχρονός ἐσσι· σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρόντωντα.
 Ἦτοι γὰρ μῦθοί γε εἰοκότες, οὐδέ κε φαίης
 125 ἀνδρᾶ νεώτερον ὧδε εἰοκότες μολύψασθαι.

utrum ob aliquod negotium, an temere vagamini,
 tanquam prædones, per mare; qui-quidem errant,
 animas objectantes, malum alienis ferentes?

Hunc rursus Telemachus prudens contra allocutus est,
 confidens: ipsa enim ei in animo confidentiam Minerva
 posuit, ut illum de patre absente interrogaret:
 [et ut ipsum gloria insignis inter homines haberet:]

O Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 interrogas, unde simus; ego vero tibi enarrabo.
 Nos ex Ithiaca sub-Neio *sita* venimus;
 negotium autem hoc privatum est, non publicum, quod dico.
 Patris mei famam latam inquirō, sicubi audiero,
 divini Ulyssis audentis animi; quem pridem aiunt,
 una tecum pugnātem, Trojanorum urbem evertisse.
 Alios enim omnes, quotquot cum-Trojanis pugnarunt,
 audivimus, quo-in-loco unusquisque perierit *sava* morte:
 illius vero etiam mortem incognitam reddidit Saturnius.
 Non enim quisquam potest clare dicere, ubinam perierit;
 utrum ille in continenti domitus-sit a-viris infestis,
 an etiam in pelago inter fluctus Amphitritæ.

Ideo nunc ad-tua genua venio, si velis
 illius tristem mortem enarrare, sicubi videris
 oculis tuis, aut alius orationem si-audiveris
 errantis; valde enim ipsum armumsum peperit mater.
 Nec quicquam mihi verēcundans blandiari, neu miserescens;
 sed probe mihi narres, utcunque tibi-contigit videre.
 Oro, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
 sive dictum, sive aliquod factum pollicitus perfecit
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis detrimenta Achivi:
 horum nunc mihi memor-sis, et mihi verum dicas.

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 o amice: quoniam me recordari-facis calamitatis, quam in illo
 populo passi-sumus robore indomiti filii Achivorum;
 sive quanta cum navibus per obscurum pontum
 errantes ad prædam, quacunq̃ duceret Achilles;
 sive quanta etiam circa urbem magnam Priami regis
 prælia-fecimus; ibi vero inde occisi-sunt, quotquot optimi:
 illic quidem Ajax jacet Mavortius, illic vero Achilles,
 illic et Patroclus, diis *belli* auctor similis;
 illic et meus dilectus filius, simul fortis et eximius,
 Antilochus, supra-modum currendo velox ac pugnator;
 aliaque multa præter hæc passi-sumus mala; quis illa
 omnia enarraret mortalium hominum?
 neque si vel quinquennio et sexennio hic-permanens
 interrogaveris, quot illic passi-sunt mala divini Achivi:
 prius tædio-affectus tuam ad-patriam terram perveneris.
 Novennio enim ipsis mala machinati-sumus circumvenientes
 omnigenis dolis: vix tandem finem-dedit Saturnius.
 Ibi nullus unquam prudentia comparari contra
 voluit, quippe valde multum eos superabat divinus Ulysses
 omnigenis dolis, pater tuus; siquidem revera
 illius gnatus es; admiratio me tenet aspicentem.
 Profecto enim sermones quidem similes, nec putares
 virum juniorem tantopere *ipsi* similiter loqui.

- Ἔνθ' ἦτοι εἶως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δῖχ' ἐβάλλομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
ἀλλ' ἓνα θυμὸν ἔχοντες, νόψ καὶ ἐπὶ φρονὶ βουλῇ
φραζόμεθ', Ἀργείοισιν ὅπως δ' ἄριστα γένοιτο.
- 130 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέραμεν αἰπὴν,
βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς
καὶ τότε δὴ Ζεὺς λυγρὸν ἐνὶ φρεσὶ μῆδετο νόστον
Ἀργείοις· ἐπεὶ οὔτι νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι
πάντες ἔσαν· τῷ σφεων πολέες καχὸν οἶτον ἐπέσπον,
135 μῆνιος ἐξ ὀλοῆς Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης,
ἥτ' ἔριν Ἀτρεΐδῃσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν.
Τὼ δὲ καλεσσαμένω ἀγορῇ ἐς πάντας Ἀχαιοὺς,
μὰ ψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐς ἥλιον καταδύντα —
οἱ δ' ἦλθον οἶνω βεβαρῆότες υἱὲς Ἀχαιῶν —
- 140 μῦθον μυθείσθην, τοῦ εἵνεκα λαὸν ἀγειραν.
Ἐνθ' ἦτοι Μενέλαος ἀνώγει πάντας Ἀχαιοὺς
νόστου μνησκέσθαι ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης·
οὐδ' Ἀγαμέμνονι πάμπαν ἐνὶ δανειῶν· βούλετο γάρ βα
λαὸν ἐρυκακέειν, ῥέξαι θ' ἱερὰς ἐκατόμβας,
145 ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χολὸν ἐξακέσαιο·
νήπιος, οὐδὲ τὸ ἤδη, δ' οὐ πείσσεσθαι ἐμελλεν.
Οὐ γάρ τ' αἰψά θεῶν τρέπεται νόος αἰὲν ἐόντων.
Ὡς τῷ μὲν χαλεποῖσιν ἀμειβομένω ἐπέεσσιν
ἔτασαν· οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐκ νηὶ μιᾷ δὲ Ἀχαιοὶ
150 ἡ/ῃ θεσπεσίῃ· δῖα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλὴ.
Νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν δρμαίνοντες
ἀλλήλοισ· ἐπὶ γὰρ Ζεὺς ἤρτυε πῆμα κακοῖο.
Ἦθωεν δ' οἱ μὲν νέας ἔλκομεν εἰς ἅλα διαν,
κτῆματά τ' ἐντιθέμεσθα, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
- 155 Ἡμίσεες δ' ἄρα λαοὶ ἐρητύοντο μένοντες
αὔθι παρ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνονμεν· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἔπλεον· ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακῆτα πόντον.
Ἦς Τένεδον δ' ἐλθόντες ἐρέξαμεν ἱρὰ θεοῖσιν,
160 οἴκαδε ἵεμενοι· Ζεὺς δ' οὕτω μῆδετο νόστον·
σχέτιος, ὅς β' ἔριν ὥρσε κακὴν ἐτι δεύτερον αὔτις.
Οἱ μὲν ἀποστρέψαντες ἔβαν νέας ἀμφιελίσσας
ἀμψ' Ὀδυσῆα ἀνακτα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
αὐτίς ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες.
- 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηυσὶν ἀολλέειν, αἶ μοι ἔποντο,
φεύγον, ἐπεὶ γίγνωσκον, δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων.
Φεῦγε δὲ Τυδεὸς υἱὸς Ἀρήϊος, ὥρσε δ' ἐταίρους·
ὥς δὲ δὴ μετὰ νῶϊ χεῖ ἱανθὸς Μενέλαος,
ἐν Λέσβῳ δ' ἔκτεχεν δολιχὸν πλόνον δρμαίνοντας·
- 170 ἡ καὶ ὑπερβῆ Χίοιο νεοῖεμθα παιπαλοέσσης,
νήσου ἐπὶ Ψυρίης, αὐτὴν ἐπ' ἀριστερ' ἔχοντες,
ἡ ὑπὲρθε Χίοιο, παρ' ἡνεμόνεα Μίμαντα.
Ἠπείεμεν δὲ θεὸν φῆναι τέρας· αὐτὰρ δ' ὅγ' ἡμῖν
δείξε, καὶ ἡνώγει πέλαγος μέσον εἰς Εὐβοίαν
- 175 τέμνειν, ὅφρα τάχιστα ὑπὲρ κακότητα φύγοιμεν.
Ἄρτο δ' ἐπὶ λιγύς οὐρος ἀήμεναι· αἱ δὲ μάλ' ὤκα
ἰθυσέοντα κέλευθα διέδραμον· ἐς δὲ Γεραιστὸν
ἐννύχια κατάγοντο· Ποσειδάωνι δὲ ταύρων
πόλλ' ἐπὶ μῆρ' ἔθεμεν, πέλαγος μέγα μετρήσαντες.

Ibi nempe usque quidem ego et divinus Ulysses,
neque unquam in concione diverse dicebamus, nec in consilio,
sed eundem animum habentes, mente et prudenti consilio
consultabamus, Argivis ut quam optima fierent.

At postquam Priami urbem destruximus excelsam,
abivimusque in navibus, deusque dispersit Achivos :
tunc sane Jupiter tristem in mente moliebatur reditum
Argivis : quia nequaquam prudentes neque iusti
omnes erant ; ideoque ipsorum multi malum fatum consecuti sunt,] ira ex pernicio Minervæ forti-patre-nalæ,
quæ contentionem Atridas inter ambos posuit.
Hi vero convocatis ad concionem omnibus Achivis,
temere, at non ut decuerat, sub solem occidentem, *post cor-
nam*,] (ac venerant vino gravati filii Achivorum)
sermonem proferebant, cujus gratia populum congregarant.
Ibi nempe Menelaus jubebat omnes Achivos
reditus meminisse super lata dorsa maris :
nec tamen Agamemnoni omnino placebat : volebat enim is
populum detinere, facereque sacras hecatombas,
ut illam Minervæ vehementem iram placaret ;
stultus, neque istud noverat, quod *iis* non persuasurus esset.
Non enim subito deorum vertitur mens sempiternorum.
Sic hi quidem asperis sibi-vicissim-respondentes verbis
stabant : ac surrexere hene-creati Achivi,
clamore ingenti : bifariam autem ipsis placebat consilium.
Per-noctem quidem dormivimus, pernicioosa mentibus cogi-
tantes] mutuo : in nos enim Jupiter parabat damnum mali.
Mane autem alii quidem naves deduximus in mare divinum,
resque imposuimus, profundeque-cinctas mulieres.
Dimidia vero inde pars-populi se-continebat manens
illic, apud Atriden Agamemnonem, pastorem virorum :
dimidia autem consensu navibus vela-dabamus ; hæc autem
valde cito] navigabant ; stravit autem deus vastum pontum.
In Tenedum inde quum-venissemus, fecimus sacra diis,
domum festinantes ; Jupiter vero nondum meditabatur re-
ditum:] infestus, qui contentionem concitavit malam secundo
iterum.] Alii quidem aversis iverunt navibus utrinque-recu-
vis,] qui circa Ulyssem erant regem prudentem, variis-con-
siliis-instructum,] rursus Atridæ Agamemnoni gratificantes.
Sed ego cum navibus confertis, quæ me sequebantur,
fugi, quoniam cognoscebam, quod jam mala meditabatur
deus.] Fugit porro Tydei filius Mavortius, excivitque socios ;
sero vero tandem ad nos venit flavus Menelaus,
in Lesbo autem invenit de-longa navigatione deliberantes :
utrum supra Chium iremus asperam,
insulam versus Psyriam, ipsam a sinistris habentes ;
an infra Chium, propter ventosum Mimantem.
Rogabamus autem deum, ut-ostenderet signum ; atque nobis
ostendit, et jussit pelagus medium in Eubæam
secare, ut quam-celerrime infortunium effugeremus.
Ortus-est autem stridulus ventus spirare : naves vero valde
cito] piscosas vias percurrerunt, ad Geræstumque
nocturnæ deductæ sunt : Neptuno autem taurorum
multa femora igni imposuimus, pelagus magnum emensi.

180 Τέτρατον ἦμαρ ἔην, δὲ ἐν Ἀργεῖ νῆας εἴσας
 Τυδείδην ἑταροὶ Διομήδεος ἱπποδάμιοιο
 ἕστασαν· αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσθην
 οὔρος, ἐπειδὴ πρῶτα θεὸς προέηκεν ἄνῃναι.
 Ὡς ἔηλον, φίλε τέκνον, ἀπευθής· οὐδέ τι οἶδα,
 185 κείνων οἳ τ' ἐσάωθεν Ἀχαιῶν οἳ τ' ἀπολόντο.
 Ὅσα δ' ἐνὶ μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν
 πεύθομαι, ἥ θέμις ἐστί, δαήσεαι οὐδέ σε κεύσω.
 Εὖ μὲν Μυρμιδόνας φάσ' ἐλλέμεν ἐγχεσιμῶρους,
 οὓς ἄγ' Ἀχιλλεύς μεγαθύμου φαιδίου υἱός·
 190 εὖ δὲ Φιλοκτήτην, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν·
 πάντας δ' Ἰδομενεὺς Κρήτην εἰσέγαγ' ἑταίρους,
 οἳ φύγον ἐκ πολέμου, πόντος δέ οἱ οὔτιν' ἀπήρμα.
 Ἀτρεΐδην δὲ καὶ αὐτοὶ ἀκούετε νόστιν ἄνθρωπον,
 ὥς τ' ἔλθῃ ὥς τ' Ἀγισθοῦς ἐμήσατο λυγρὸν δαῖμον.
 195 Ἄλλ' ἤτοι κείνος μὲν ἐπισμυγερός ἀπέτισεν.
 Ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι
 ἀνὴρός· ἐπεὶ καὶ κείνος ἐτίσατο πατρογονῆα,
 Ἀγισθὸν δολόμητιν, ὃς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
 Καὶ σὺ, φίλος—μᾶλα γάρ σ' ὀρώω καλὸν τε μέγαν τε—
 200 ἀλκιμος ἔσθ', ἵνα τίς σε καὶ ὀμιγόνων εὖ εἴπῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδην, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 καὶ λῆην κείνος μὲν ἐτίσατο, καὶ οἱ Ἀχαιοὶ
 ὀλοῦσαι κλέος εὐρὺ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 205 Αἱ γὰρ ἔμοι τοσσάνδε θεοὶ δύναιμι παραθεῖεν,
 τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβοσείης ἀλεγεινῆς,
 οἷτε μοι ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώνονται.
 Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ δαῖμον,
 πατρί τ' ἐμῷ καὶ ἐμοὶ· νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπτῃς.
 210 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ φίλ'· ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας καὶ ἔειπες·
 φασὶ μνηστῆρας σῆς μητέρος εἵνεκα πολλοὺς
 ἐν μεγάροισι, ἀέκητι σέθεν, κακὰ μηχανάσθαι.
 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 215 ἐγχεῖντο· ἀνὰ δῶμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὀμάρῃ;
 τίς δ' οἶδ' εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἑλπίων,
 ἥ γε μῶνος ἐόν, ἥ καὶ σύμπαντες Ἀχαιοί;
 εἰ γάρ σ' ὥς ἐθέλοι φιλέειν γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥς τότ' Ὀδυσσεύς περικτήδετο κυδαλίμοιο
 220 ὅτ' μοι ἐνὶ Τρώϊον, ὅθι πάσχομεν ἄλλῃ· Ἀχαιοί—
 οὐ γάρ πω ἶδον ὥδε θεοὺς ἀναφανδὰ φιλεῦντας,
 ὥς κείνῳ ἀναφανδὰ παρίστατο Παλλὰς Ἀθήνη—
 εἰ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν κηρόν τε θυμὸν,
 τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλεάθοιτο γάμοιο.
 225 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 ὦ γέρον, οὐπω τοῦτο ἔπος τελέεσθαι οἶω·
 λῆην γάρ μέγα εἶπες· ἄτη μ' ἔχει· οὐκ ἂν ἔμοιγε
 ἐλπομένοιο τὰ γένοιτ', οὐδ' εἰ θεοὶ ὥς ἐθέλοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 230 Τηλέμαχε, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
 Ρῆϊα θεός γ' ἐθέλων καὶ τηλόθεν ἄνδρα σάωσαι.
 Βουλομένη δ' ἂν ἔγωγε, καὶ ἄλλα πολλὰ μογήσας,
 ὀλεάζετ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.

Quartus dies erat, quando in Argo naves æquales
 Tydidæ socii Diomedis equum-domitoris
 statuere : atque ego Pylum versus cursum tenui ; nec unquam
 desiit] ventus, postquam primum deus dimisit flaturum.
 Sic veni, dilecte fili, inscius ; nec quicquam scio
 de illis, et qui servati sint Achivorum, quique perierint.
 Quæcunque autem in ædibus sedens nostris
 audiui, qua fas est, doceberis, nec te celabo.
 Bene quidem Myrmidonas dicunt rediisse hastis-exercitatos,
 quos ducebat Achilles magnanimi præclarus filius :
 bene etiam Philocteten, Pæantis illustrem filium :
 omnes porro Idomeneus in-Cretam duxit socios,
 qui fugerunt ex bello, pontusque ei nullum abstulit.
 Atriden vero et ipsi auditis, procul quanquam estis,
 utque venit, utque Ægisthus ei molitus est tristem interitum.
 Sed sane ille quidem graviter luit.
 Adeo bonum est, et filium interemti relictum-esse
 viri ; quoniam et ille ultus-est patris-occisorem
 Ægisthum dolosum, qui ei patrem inclytum interfecerat.
 Et tu, amice, (valde enim te video pulcrumque magnumque)
 fortis esto, ut aliquis tibi et posterorum bene dicat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o Nestor Nelide, magna gloria Achivorum,
 et abunde ille quidem ultus-est, et ei Achivi
 deferent gloriam amplam, quæ et posteris innotescat.
 Ulinam enim mihi tantam dii potentiam dedissent,
 ut-ulciscer procos de-injuria molesta,
 qui mihi contumeliose-agentes, improbiissima machinantur.
 Sed non mihi hujusmodi destinarunt dii felicitatem,
 patrique meo et mihi : nunc vero opus-est pati omnino.
 Huic autem respondit deinde Gerenius Nestor :
 o amice : quandoquidem hæc me recordari-fecisti et protu-
 listi :] aiunt procos tuæ matris gratia multos
 in ædibus, invito te, mala machinari.
 Dic mihi, num lubens subigeris, an-te quidem cives
 odio-habent in populo, sequentes dei vocem?
 Quis vero scit, an non aliquando eorum violentiam ulciscatur
 reversus,] sive ipse solus, sive et universi Achivi?
 Si enim te sic vellet amare cæsiis-oculis Minerva,
 quemadmodum tunc Ulyssis curam gerebat gloriosi,
 populo in Trojanorum, ubi passis-sumus dolores Achivi
 (non enim unquam vidi usque-adeo deos manifeste amantes,
 quemadmodum illi manifeste astitit Pallas Minerva) :
 si te adeo vellet amare, curaretque animo,
 tum aliquis (quivis) illorum utique oblivisceretur nuptiarum.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o senex, nunquam hanc rem perfectum-iri existimo :
 nimis enim magnum dixisti ; stupor me tenet ; non mihi-certo
 speranti ea contingerent, ne si quidem dii sic vellent.
 Hunc vero rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, quale tibi dictum effugit septum dentium !
 Facile deus, volens, etiam e-longinquo virum servavit.
 Malim vero ego, etiam dolores multos passus,
 domumque redire, et reditus diem videre,

ἢ ἑλθὼν ἀπολέσθαι ἐρέστιος, ὥς Ἀγαμέμνων
 238 ὤλεθ' ὑπ' Αἰγίσθοιο δόλῳ καὶ ἤς ἀλόχοιο.
 Ἄλλ' ἤτοι θάνατον μὲν δμοῖον οὐδὲ θεοὶ περ
 καὶ φίλῳ ἀνδρὶ δύνανται ἀλαλκέμεν, ὅπποτέ κεν δὴ
 Μοῖρ' ὀλοή καθελεῖται τανηλεγέος θανάτοιο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 240 Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα κηδόμενοι περ
 κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος, ἀλλὰ οἱ ἤδη
 φράσσαντ' ἀθάνατοι θάνατον καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι
 Νέστορ'· ἐπεὶ περὶοιδε δίκας ἡδὲ φρόνιν ἄλλων.
 245 Τρίς γάρ ὅη μιν φασὶν ἀνάσσειν γένε' ἀνδρῶν·
 ὥστε μοι ἀθάνατος ἰνδάλλεται εἰς ὀράσασθαι.
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, σὺ δ' ἀληθὲς ἐνίσπε·
 πῶς ἔθαν' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεῖων Ἀγαμέμνων;
 ποῦ Μενέλαος ἦν; τίνα δ' αὐτῷ μήσατ' ὄλεθρον
 250 Αἰγίσθος δολόμητις; ἐπεὶ κτάνε πολλὸν ἄρειοι.
 Ἡ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ, ἀλλὰ πῇ ἄλλῃ
 πλάζετ' ἐπ' ἀνθρώπους, δὲ θεοσῆσας κατέπεφνε;
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 τοίγαρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντα ἄγορεύσω.
 255 Ἦτοι μὲν τάδε κ' αὐτὸς οἶμαι, ὥς περ ἐτύχθη.
 Εἰ ζῶντι Αἰγίσθον ἐνὶ μεγάροισιν ἔτετμεν
 Ἀτρεΐδης Τροίηνεν ἰὼν, ξανθὸς Μενέλαος·
 τῷ κέ οἱ οὐδὲ θανόντι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν,
 ἀλλ' ἄρα τῶνγε κύνας τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν,
 260 κείμενον ἐν πεδίῳ ἑκάς Ἀργεος· οὐδὲ κέ τις μιν
 κλαῦσεν Ἀχαιϊάδων· μάλα γὰρ μέγα μήσατο ἔργον.
 Ἥμεις μὲν γὰρ κείθι πολέας τελέοντες ἀέθλους
 ἤμεθα· δ' εὐκῆλος μὲν ἄρ' Ἀργεος ἱπποβοτοιο
 πολλὰ Ἀγαμέμνονέν ἰσχυρὸν θέλγεσθ' ἐπέεσσιν.
 265 Ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀνάειντο ἔργον αἰεκέες,
 δια Κλυταμνήστρη· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαυῶσιν·
 παρ δ' ἄρ' ἦν καὶ αἰδοῖος ἀνὴρ, ὃ πολλὰ ἐπέτελλεν
 Ἀτρεΐδης, Τροίηνδε κίων, εἰρυσθαι ἄκοιτιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν Μοῖρα θεῶν ἐπέδησε δαμῆναι,
 270 δὴ τότε τὸν μὲν αἰδοῖον ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην
 καλλιπεν οἰωνοῖσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι·
 τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὄνδε δόμονδε,
 πολλὰ δὲ μερὶ ἔκχε θεῶν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
 πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν, ὑφάσματα τε χρυσόν τε,
 275 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, δ' οὐποτε ἔλπετο θυμῷ.
 Ἥμεις μὲν γὰρ ἅμα πλέομεν, Τροίηνεν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης καὶ ἐγὼ, φίλα εἰδότες ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ', ἄκρον Ἀθηγέων,
 ἐνθα κυβερνήτην Μενελάου Φοῖβος Ἀπόλλων
 280 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε,
 πηδάλιον μετὰ χερσὶ θεοῦσης νηὸς ἔχοντα,
 Φρόντιν Ὀνητορίδην, δς ἐκχίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων
 νῆα κυβερνήσαι, ὅπποτε σπερχοῖατ' ἀελλαι.
 Ὡς δ' ἐνθα ἐνθα κατέσχετ', ἐπειγόμενος περ ὁδοῖο,
 285 ὄρρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσειεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος, ἰὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, Μαλειῶν ὄρος αἰπὺ

quam, reversus, perire ad-focum *meum*, ut Agamemno
 periit sub *Ægisthi* dolo et suæ uxoris.

Verum enimvero mortem omnibus-æque-gravem ne dii qui-
 dem ipsi] etiam ab-amato viro possunt arcere, quando *eum*
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Mentor, ne-amplius hæc inter-nos-disseramus, mæsti
 quidem:] illi vero non-amplius reditus v. rus, sed ei jam
 moliti-sunt immortales mortem et fatum atrum.

Nunc vero volo rem aliam inquirere et interrogare

Nestorem: quoniam novit jura et prudentiam præ-aliiis.

Ter enim jam ipsum dicunt imperasse ævis virorum:
 adeo mihi immortalis velut-videtur aspectu.

O Nestor Nelide, tu vero verum dic:

quomodo mortuus-est Atrides late-imperans Agamemno?

ubi Menelaus erat? quam vero illi machinatus-est mortem

Ægisthus dolosus? quoniam occidit se multo præstantiorem.

An non in-Argo erat Achaico *Menelaus*, sed alicubi alibi
 errabat apud homines, ille vero sumto-animo interfecit?

Huic autem respondit deinde Gerenius eques Nestor:
 profecto ego tibi, fili, vera omnia narrabo.

Nempe hoc ipse fere suspicaris, quemadmodum evenit.

Si viventem *Ægisthum* in ædibus deprehendisset

Atrides, a-Troja profectus, flavus Menelaus:

sane ei nec mortuo superfusus terram injecissent,

sed certe hunc canesque et aves dilaniassent,

jacentem in campo procul ab-Argo; neque ulla ipsum

deplorasset Achivarum: valde enim magnum molitus-erat fa-
 cinus.] Nos enim illic multa obeuntes certamina,

sedebamus; ille vero securus in-secessu Argi equos-pascentis
 multum Agamemnoniam uxorem demulcebat verbis.

Hæc vero primo quidem abnuebat facinus indignum,

divina Clytæmnestra; mente enim utebatur bona:

atque aderat etiam cantor vir, cui plurimum mandarat

Atrides, ad-Trojam proficiscens, ut-servet uxorem.

Sed quum jam ipsum fatum deorum irretivit ut-domaretur,

tum vero hunc quidem cantorem ducens in insulam desertam,

dereliquit avibus capturam et prædam futurum:

ipsam vero volens volentem duxit suam in-domum;

multa autem femora adolebat deorum sacris super aris,

multaque donaria suspendit, textiliaque, aurumque,

perfecto magno opere, quod nunquam sperasset animo.

Nos quidem enim simul navigabamus, a-Troja profecti,

Atrides *Menelaus* et ego, amice affecti invicem.

Sed quum ad-Sunium sacrum pervenissemus, promontorium

Athenarum,] illic gubernatorem Menelai Phœbus Apollo

suus mitibus telis aggreddiens occidit,

clavis in manibus currentis navis tenentem,

Phrontin Onetoriden; qui vincebat gentes hominum

nave gubernanda, quoties ingruébant procellæ.

Sic ille quidem illic detentus-est, deproperans licet iter,

ut socium sepeliret, et inferias faceret.

Sed quando jam et ille, profectus super obscurum pontum

in navibus cavis, Malearum ad-montem excelsum

Ἴξε θεῶν· τότε δὴ στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
ἐφράσατο, λιγύνει δ' ἀνέμῳ ἐπ' αὐτμένα χεῦεν,
290 κύματα τέ τροφόνετα, πελώρια, ἴσα ὄρεσιν.
Ἐνθα διαμείζας, τὰς μὲν Κρήτῃ ἐπέλασεν,
ἤχι· Κύδωνες ἔναιον, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἕλα πέτρῃ,
ἐσχατῇ Γόρτυνος, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ·
295 ἐνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαῖον βίον ὠθεῖ,
ἐς Φαιστόν, μικρὸς δὲ λίθος μέγα κύμ' ἀποέργει.
Αἱ μὲν ἄρ' ἐνθ' ἦλλον, σπουδῇ δ' ἡλυζαν ὀλεθρον
ἄνδρες, ἀτὰρ νῆας γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαζαν
κύματ'· ἀτὰρ τὰς πέντε νῆας κυανοπρωρίους
300 Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
Ὡς δὲ μὲν ἐνθα πολλὸν βίοντο καὶ χρυσὸν ἀγείρων
ἡλᾶτο ζὺν νηυσὶ κατ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Τόρρα δὲ ταῦτ' Αἰγισθος ἐμήσατο οἰκοθὶ λυγρὰ,
κτείνας Ἀτρεΐδην· δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ.
305 Ἐπτάετες δ' ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκλήνης·
τῷ δέ οἱ ὀγδοάτῳ κακὸν ἦλυθε διὸς Ὀρέστης
ἂψ ἄπ' Ἀθηνάων, κατὰ δ' ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἰγισθον δολόμητιν, ὅς οἱ πατέρα κλυτὸν ἔκτα.
Ἦτοι δὲ τὸν κτείνας δαίνυται ἄφρονι Ἀργείοισιν
310 μητρὸς τε στυγερῆς καὶ ἀνάλκιδος Αἰγίσθου·
αὐτῇμαρ δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
πολλὰ κτήματ' ἄγων, ὅσα οἱ νέες ἄχθος ἄειραν.
Καὶ σὺ, φίλος, μὴ δῖθ᾽ ὁδὸν ἀποτῇλ' ἀλάλησο,
κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
315 οὕτω ὑπερριάλους μὴ τοὶ κατὰ πάντα φάγωσιν
κτήματα δασσάμενοι, σὺ δὲ τηύσῃην ὁδὸν ἔλθης.
Ἄλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα
ἐλθεῖν· κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν εἰλήλουθεν
ἐκ τῶν ἀνθρώπων, ὅθεν οὐκ ἔλποιστό γε θυμῷ
320 ἐλθέμεν, ὅντινα πρῶτον ἀποσφῆλῳσιν ἄελλαι
ἐς πέλαγος μέγα τοῖον· ὅθεν τέ περ οὐδ' οἴωνοι
αὐτόεστες οἴχυνουσιν, ἐπεὶ μέγα τ' ἐν δεινὸν τε.
Ἄλλ' ἴθι νῦν σὺν νηὶ τε σῇ καὶ σοῖς ἐτάροισιν·
εἰ δ' ἐθέλεις πεζός, πάρα τοι δίφρος τε καὶ ἵπποι,
325 πᾶρ δέ τοι υἱὲς ἐμολέ, οἳ τοι πομπῆες ἔσονται
ἐς Λακεδαίμονα δῖαν, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος.
Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν, ἵνα νημερτὲς ἐνίσπῃ·
ψεῦδος δ' οὐκ ἔρεει· μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν.
Ὡς ἔφατ'· ἥελιος δ' ἄρ' ἔδου καὶ ἐπὶ κέφαρ ἦλθεν,
330 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὡ γέρον, ἦτοι ταῦτα κατὰ μοῖραν κατέλεξας·
ἀλλ' ἄγε, τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράσασθε δὲ οἶνον,
ὅρρα Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
σπείσαντες κοῖτοιο μεδούμεθα· τοιο γὰρ ὥρη.
335 Ἦδῃ γὰρ φάος οἴχεθ' ὑπὸ ζόφον· οὐδὲ ἔοικεν
δηθὰ θεῶν ἐν δαιτὶ θασασμένον, ἀλλὰ νέεσθαι.
Ἦ βᾶ Διὸς θυγάτηρ· τοὶ δ' ἔκλυον αὐδήσας.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
340 κώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπᾶσιν·
γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον, ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον.

pervenit properans : tum vero invisum iter late-sonans Jupiter
ei destinavit, stridorumque ventorum flatum immisit,
fluctusque tumidos, ingentes, æquales montibus.
Illic disjunctis *navibus*, has quidem Creta advovit ;
ubi Cydones habitabant, Iardani circa fluenta.
Est autem quædam lævis excelsaque in mare *procurrens*
petra,] ad-fines Gortynis, in obscuro ponto ;
hic Notus ingentem fluctum ad sinistrum promontorium pel-
lebat,] in Phaestum ; parvulus autem lapis magnum fluctum
inhibet.] Hæc quidem eo venere : vix autem effugerunt mortem
viri : at naves ad saxa *allisas* fregerunt
fluctus : sed quinque naves cæruleis-proris
Ægypto advovit ferens ventusque ei unda.
Sic ille quidem ibi plurimum victum et aurum congregans
errabat cum navibus apud alius-linguæ homines.
Interea vero ista Ægisthus molitus-est domi tristia,
occidens Atriden : subactus-est autem populus sub illo.
Septennium vero is imperavit divitibus Mycenis ;
at octavo *anno* ei in-perniciem venit divinus Orestes
retro ab-Athenis ; atque interfecit patris-occisorem,
Ægisthum dolosum ; qui illi patrem inclytum interfecerat.
Atque hic quum hunc occidisset, dedit cœnam-sepulcralem
Argivis] matrisque invisæ et imbellis Ægisthi :
eodemque-die ei supervenit bello strenuus Menelaus,
plurima bona vebens, quantum ei naves onus ferre-poterant.
Et tu, amice, ne diutius a domo procul erres,
bonisque relictis virisque in tuis adibus
adeo insolentibus : ne tibi omnia devorent
bona, inter-se-divisa, tu vero vanum iter feceris.
Sed ad Menelaum quidem ego adhortor et jubeo *te*
proficisci ; ille enim nuper aliunde venit
ex iis hominibus, unde non speraret animo
se rediturum, quemcunque primum abegerint procellæ
in pelagus vastum tantum : unde utique nec aves
intra-annum venire-possunt, quoniam magnumque horren-
dumque.] Sed ito nunc cum nave tua et tuis sociis :
sin vero velis terrestri-itinere, aderit tibi currusque et equi,
aderuntque tibi filii mei, qui tibi duces erunt
in Lacedæmonem divinam, ubi *est* flavus Menelaus.
Ora autem eum ipsum, ut vera *tibi* dicat :
mendacium vero non dicet : valde enim prudens est.
Sic dixit : sol autem occidit et tenebræ supervenerunt.
Inter-hos vero et dixit dea cæsiis-oculis Minerva :
O senex, profecto hæc recte dixisti :
sed agite, secate quidem linguas, miscete autem vinum,
ut Neptuno et aliis immortalibus
ubi-libaverimus, de-cubitu cogitemus ; ejus enim hora *adest*.
Jam enim lumen ivit sub occasum ; nec decet
diu deorum in epulo sedere, sed abire.
Dixit Jovis filia ; hi vero auscullantur locutæ.
Ipsis autem præcones aquam manibus infuderunt ;
juvenes vero crateras coronarunt potu ;
distribueruntque inde omnibus, auspicantes poculis ;
linguas autem in igne conjecerunt, surgentesque libarunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιὸν ὃ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 δὴ τότε Ἰθνηναίη καὶ Τηλέμαχος θεοειδὴς
 ἄμωρ ἰέσθην κοίλῃ ἐπὶ νῆα νέεσθαι.
 315 Νέστωρ δ' αὖ κατέρυκε καταπτόμενος ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τόγ' ἀλεξήσει καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 ὥς ὑμεῖς παρ' ἐμεῖο τοῖον ἐπὶ νῆα κίεστε,
 ὅς τε τευ ἢ παρὰ πάμπαν ἀνείμονος ἢ πενιχροῦ,
 ὃ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πολλὰ ἐνὶ οἴκῳ,
 320 οὐτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ πάρα μὲν γλαῖναι καὶ ῥήγεα καλὰ.
 Οὐ θῆν δὴ τοῦδ' ἀνδρὸς Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς
 νηὶς ἐπ' ἱκρίοντι καταλέγεται, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 ζῶω, ἔπειτα δὲ παῖδες ἐνὶ μεγάροισι λίπωνται,
 325 ξείνους ξεινίζειν, ὅστις κ' ἐμὰ δῶμαθ' ἵκηται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὖ δὴ ταῦτά γ' ἔφησθα, γέρον φῶε· σοὶ δὲ εἴκειν
 Τηλέμαχον πείθεσθαι, ἐπεὶ πολλὸν κάλλιον οὕτω.
 Ἄλλ' οὗτος μὲν νῦν σοι ἅμ' ἔφεται, ὅρρα κεν εὐδῇ
 330 σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ἐγὼ δ' ἐπὶ νῆα μελαινὰν
 εἶμι, ἵνα θαρσύνω θ' ἐτάρους εἰπω τε ἕκαστα.
 Οἷός γάρ μετὰ τοῖσι γεραίτερος εὐχομαι εἶναι·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ νεώτεροι ἄνδρες ἔπονται,
 πάντες δημηλικῇ μεγαθύμου Τηλεμάχοιο.
 335 Ἐνθα κε λεξαίμην κοίλῃ παρὰ νηὶ μελαινῇ,
 νῦν· ἀτὰρ ἤωθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
 εἶμι, ἔνθα χρεῖός μοι ὀρέλλεται, οὔτι νέον γε,
 οὐδ' ὀλίγον· σὺ δὲ τοῦτον, ἐπεὶ τέον ἔκετο δῶμα,
 πέμψον σὺν δῖφρῳ τε καὶ υἱεῖ· δὸς δέ οἱ ἵππους,
 340 οἳ τοι ἐλαφρότατοι θεῖιν καὶ κάρτος ἀριστοί.
 Ἦς ἄρα φωνήσας ἀπέσῃ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 φήνῃ εἰδομένη· θάμβος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας.
 Θαύμαζεν δ' ὁ γεραίος, ὅπως ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν·
 Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 345 ὦ φίλος, οὐ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἀναλκιν ἐσεσθαι,
 εἰ δὴ τοι νέω ὧδε θεοὶ πομπῆς ἔπονται.
 Οὐ μὲν γάρ τις ὅδ' ἄλλος Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων,
 ἀλλὰ Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἣ τοι καὶ πατέρ' ἐσθλὸν ἐν Ἀργεῖοισιν ἐτίμα.
 350 Ἀλλὰ, ἄνασσ', Ἰλῆθι, δίδουθι δέ μοι κλέος ἐσθλὸν,
 αὐτῷ καὶ παῖδισσι καὶ αἰδοίῃ παρακοίτῃ
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνὴρ·
 τῇν τοι ἐγὼ ῥέξω χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.
 355 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ,
 υἱάσι καὶ γαμβροῖσιν, ἕκ πρὸς δῶματα καλὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δῶμαθ' ἵκοντο ἀγακλυτὰ τοῖο ἀνακτος,
 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 360 Τοῖς δ' ὁ γέρον ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν
 οἴνου ἡδυπότοιο, τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ
 ὤϊξεν ταμὴν καὶ ἀπὸ κρηδεμνον ἔλυσεν·
 τοῦ δ' ἔγρων κρητῆρα κεράσσατο πολλὰ δ' Ἀθήνη
 εὐχετ' ἀποσπένδων, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.
 365 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιὸν ὃ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,

Ac postquam libarant, biberantque quantum cupiebat ani-
 mus,] tum vero Minerva et Telemachus deo-similis
 ambo volebant cavam ad navem redire.

Nestor autem detinebat eos incessens verbis :

Jupiter hoc prohibeat, et immortales dii ceteri,
 ut vos a me celerem ad navem eatis,
 tanquam ab-aliquo vel prorsus vestis-carenti, aut pauperculo,
 cui nec lænæ nec stragula multa *sint* in domo,
quibus neque ipse molliter, neque hospites indormiant.

At mihi sunt lænæ et stragula pulcra.

Nunquam certe hujus viri Ulyssis carus filius
 navis in tabulatis cubaverit, dum equidem
 vixero, deinde vero liberi *mihi* in ædibus relinquantur,
 hospites qui-excipient, quicunque meam domum venerit.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 bene sane hæc dixisti, senex amice : tibi vero decet
 Telemachum parere, quoniam longe melius sic.
 Verum hic quidem nunc te sequetur, ut dormiat
 tuis in ædibus ; ego autem ad navem nigram
 ibo, ut confirmemque socios præcipiamque singula.
 Solum enim inter illos seniore me-profiteor esse ;
 at ceteri ob-amicitiam juniores viri nos comitantur,
 omnes æquales-ætate magnanimo Telemacho.

Illic cubaverim cava in nave nigra,
 nunc : sed mane ad Cauconas magnanimos
 ibo, ubi debitum mihi debetur, non-sane recens,
 neque exiguum : tu vero hunc, quoniam tuam venit domum,
 deduc cum curru et filio : daque ei equos,
 qui tibi celerrimi *sint* currendo et robore fortissimi.

Sic igitur locuta abiit cæsiis-oculis Minerva,
 aquilæ similis : stupor vero cepit omnes videntes.

Admirabatur autem senex, ut vidit oculis ;
 Telemachus prendit manum, verbumque dixit et elocutus-
 est :] O amice, haud te opinor ignavum et imbellem fore,
 siquidem te juvenem sic dii ductores comitantur.
 Non enim quisquam hic alius cælestes domos habitantium,
 sed Jovis filia, augustissima Tritogenia,
 quæ tibi et patrem strenuum inter Argivos honorabat.
 At, regina, propitia-sis ; daque mihi gloriam eximiam,
 ipsi, et filiis, et venerandæ uxori :
 tibi autem ego sacrificabo bovem anniculam, lata-fronte,
 indomitam, quam nondum sub jugum duxit vir :
 hanc tibi ego sacrificabo, auro cornibus circumfuso.

Sic dixit supplicans ; hunc vero audivit Pallas Minerva.

Illos autem præibat Gerenius eques Nestor,
 filios et generos, suas ad ædes pulcras.
 Sed postquam ad-ædes venerant inclityas regis,
 ordine sedebant per sediliaque sellasque.
 His vero senex, ubi-advenerant, craterem miscuit
 vini dulcis-potu, quod undecimo anno
 aperuit proma, et operculum demisit :
 hujus senex craterem miscuit ; plurimum vero Minervæ
 supplicabat libans, filia Jovis regidem-tenentis.

Sed ut libarant, biberantque quantum volebat animus,

οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος
 τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 Τηλέμαχον, φίλον υἱὸν Ὀδυσσεύος θεοίοιο,
 τρητοῖς ἐν λεγέεσσιν, ὅτ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
 400 πᾶρ δ' ἄρ' ἑὺμμελίην Πεισίστρατον, δρχαμον ἀνδρῶν,
 δς οἱ ἔτ' ἥϊεος παίδων ἦν ἐν μεγάροισιν.
 Αὐτὸς δ' αὖτε καθέυδε μυχρὴ δόμου ὑψηλοῖο·
 τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέγος πόρσυνε καὶ εὐνήν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 405 ὄρνυτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνήφι Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Ἐκ δ' ἔλθων κατ' ἄρ' ἔζετο ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν,
 οἱ οἱ ἔσαν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν,
 λευκοὶ, ἀποστλιθόντες ἀλείφατος· οἷς ἐπὶ μὲν πρὶν
 Νηλεὺς ἔζεσκεν, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 410 ἀλλ' ὁ μὲν ᾗδῃ Κηρί δαμείε· Αἰδώςδε βεδήκει·
 Νέστωρ αὖ τὸτ' ἐφίξε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 σκῆπτρον ἔχων. Περὶ δ' οὐῖες ἀλλέες ἡγέρεθοντο,
 ἐκ θαλάμων ἐλθόντες, Ἐγέφρων τε Στρατίας τε
 Περσεὺς τ' Ἀρητός τε καὶ ἀντίθεος Θρασυμήδης·
 415 τοῖσι δ' ἔπειθ' ἕκτος Πεισίστρατος ἤλυθεν ἥρως·
 πᾶρ δ' ἄρα Τηλέμαχον θεοείκελον εἶσαν ἄγοντες.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Καρπαλίμως μοι, τέκνα φίλα, κρηῖνατ' ἐέλδωρ,
 ὅρ' ἦτοι πρῶτιστα θεῶν ἱάσσομ' Ἀθῆνῃν,
 420 ἥ μοι ἐναργῆς ἦλθε θεοῦ ἐς δαῖτα θάλειαν.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω, ὅρρα τάχιστα
 ἐλθσιν. ἑλᾶσθι δὲ βοῶν ἐπιδουκόλος ἀνὴρ·
 εἷς δ' ἐπὶ Τηλεμάχου μεγαθύμου νῆα μέλαιναν
 πάντας ἰὼν ἐτάρους ἀγέτω, λιπέτω δὲ δύο· οἷους·
 425 εἷς δ' αὖ χρυσορόον Λαέρκεια δεῦρο κελéstῳ
 ἔλθειν, ὅρρα βοὸς χρυσὸν κέρασιν περιγεύῃ.
 Οἱ δ' Ὀλλοι μένετ' αὐτοῦ ἀλλέες· εἵπατε δ' εἰσω
 δμῳῇσιν κατὰ δώματ' ἀγαχλυτὰ δαῖτα πένεσθαι,
 ἔδρας τε ξύλα τ' ἀμφὶ καὶ ἀγλαὸν οἰσμένον ὕδωρ. [βοῦς
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίκνυνον· ἦλθε μὲν ἄρ'
 ἐκ πεδίου, ἦλθον δὲ θοῆς παρὰ νῆος εἰσας
 Τηλεμάχου ἑταροὶ μεγαλήτορος· ἦλθε δὲ χαλκεὺς,
 ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, πείρατα τέχνης,
 ἄκμονά τε σφυρὰν τ' εὐποιήτον τε πυράγρην,
 435 οἷσιντε χρυσὸν εἰργάζετο· ἦλθε δ' Ἀθῆνῃν,
 ἱρῶν ἀντιόωσα· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 χρυσὸν ἔδωχ'· ὁ δ' ἔπειτα βοὸς κέρασιν περιγεύεν
 ἀσκήσας, ἱν' ἀγαλμα θεὰ κεχάροίτο ἰδοῦσα.
 Βοῦν δ' ἀγέτην κεράων Στρατίας καὶ διος Ἐγέφρων.
 440 Χέρνιβα δὲ σφ' Ἀρητος ἐν ἀνθεμόεντι λέβητι
 ἤλυθεν ἐκ θαλάμοιο φέρων, ἐτέρη δ' ἔχεν οὐλὰς
 ἐν κανέῳ· πέλεκυν δὲ μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 ὀξύν ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο, βοῦν ἐπικόφων.
 Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε· γέρον δ' ἱππηλάτα Νέστωρ
 445 χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε κατήρχετο· πολλὰ δ' Ἀθῆνῃν
 εὐχετ' ἀπαρχόμενος, κεφαλῆς τρήχας ἐν πυρὶ βάλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐζάντο καὶ οὐλοχύτας προβάλλοντο,
 αὐτίκα Νέστορος υἱὸς, ὑπέρθυμος Θρασυμήδης,
 ἤλασεν ἄγχι· στάς πέλεκευ δ' ἀπέκοψε τένοντας

alii quidem decubitori abierunt domum quisque :

hunc vero illic decumbere-fecit Gerenius eques Nestor,
 Telemachum, carum filium Ulyssis divini,
 tornatis in lectis, sub porticu sonora :

juxta eum vero bellicosum Pisistratum, ducem virorum,
 qui ei adhuc caelebs filiorum erat in aedibus.

Ipsae autem dormivit in-recessu domus excelsae :

huic vero uxor regina lectum paravit et cubile.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto Gerenius eques Nestor.

Egressusque consedit super politos lapides,

qui illi erant ante fores excelsas,

albi, resplendentes unguento; quibus quidem antea

Neleus insidebat, diis consiliarius par;

at ille quidem jam fato domitus ad-Orcum descenderat,

Nestor autem tum insidebat Gerenius, custos Achivorum,

sceptrum tenens; circum autem filii frequentes congregaban-

tur.] e thalamis egressi, Echephronque, Stratusque,

Perseusque, Aretusque, et deo-par Thrasymedes :

his vero deinceps sextus Pisistratus venit heros :

juxta autem Telemachum deo-similem collocarunt ducentes.

Illis vero sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :

Celeriter mihi, filii cari, perficite voluntatem,

ut scilicet omnium-primam inter-deos propitiem Minervam,

quae mihi manifesta venit dei ad convivium opiparum.

Verum age, alius quidem rus ad-quarrendam bovem eat, ut

celerrime] veniat, adducatque eam boum bubulcus vir;

unus autem ad Telemachi magnanimi navem nigram

profectus, omnes socios adducat, relinquat vero duos solos :

unus porro aurificem Laerceum huc jubeat

venire, ut aurum bovis cornibus circumfundat.

At ceteri manete hic simul-omnes; mandate autem intus

ancillis per domum inclytam conviviam apparare,

sediliaque lignaque undique, et limpida afferre aquam.

Sic dixit, illi autem omnes properabant : venit quidem bos

ex agro, veneruntque celeri a nave equali

Telemachi socii magnanimi : venit porro faber,

arma in manibus tenens fabrilis, instrumenta artis,

incudemque, malleumque, bene-factamque forcipem,

quibus-quidem aurum elaborabat; venit vero Minerva,

sacris adfutura : senex autem eques Nestor

aurum dedit : ille vero deinde bovis cornibus circumfudit,

ubi-elaborarat, ut ornatum dea gauderet intuita.

Bovem autem ducebant cornibus Stratus et divinus Eche-

phron.] Aquam vero ipsis Aretus in floribus-caelatis-ornato le-

bete] venit e thalamo ferens; alteraque gestabat molas

in canistro; securim autem bellicosus Thrasymedes

acutam tenens in manibus astabat, bovem caesusus.

Perseus vero vas tenebat : senex autem eques Nestor

aquamque molasque praelibabat : multumque Minervae

supplicabat primitias-offerens, e-capite pilos in ignem conj-

ciens.] Ac postquam peccati-sunt, et molas projecerunt,

statim Nestoris filius, magnanimus Thrasymedes,

feriit bovem prope stans : securis autem abscondit nervos

450 αὐχενίους, λῦσεν δὲ βοὸς μένος· αἶ δ' ὀλόλυξαν
 θυγατέρες τε νύοι τε καὶ αἰδοίη παράκοιτις
 Νέστορος, Εὐρυδίκη, πρέσβα Κλυμένιοι θυγατῶν.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀνελόντες ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 ἔσχον· ἀτὰρ σφάξεν Πεισίστρατος, δρχαμος ἀνδρῶν.
 455 Τῆς δ' ἔπει ἐκ μέλιν αἶμα ῥύη, λίπε δ' ὁστέα θυμὸς,
 αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν· ἄφαρ δ' ἐκ μηρία τάμον
 πάντα κατὰ μοῖραν, κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σγίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἰδοπα οἶνον
 460 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἔπει κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὥπταν δ' ἀκροπόρους ὀβελοὺς ἐν χερσίν ἔχοντες.

Τόφρα δὲ Τηλέμαχον λούσεν καλὴ Πολυκάστη,
 465 Νέστορος δπλοτάτη θυγάτηρ Νηληϊάδαο.
 Αὐτὰρ ἔπει λούσεν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἑλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα,
 ἐκ ῥ' ἀσάμινθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος·
 πὰρ δ' ὄγε Νέστορ' ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο, ποιμένι λαῶν.
 470 Οἱ δ' ἔπει ὥπτησαν κρῆ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
 δαίνυνθ' ἐξόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο,
 οἶνον ἐνοικοχρσεύντες ἐνὶ γρυσέοις δεπέσσιν.
 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 475 Παιῖδες ἔμοι, ἄγε, Τηλεμάχῳ καλλιτέρῃας ἱπποὺς
 ζευξάθ' ὑφ' ἄρματ' ἄγοντες, ἵνα πρήσῃσιν ὁδοῖο.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο·
 καρπαλίμως δ' ἔζευξαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἱπποὺς.
 Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτον καὶ οἶνον ἔθηκεν,

480 ὅψα τε οἷα ἐδοῦσι Διοτρεφῆες βασιλῆες.
 Ἄν δ' ἄρα Τηλέμαχος περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 πὰρ δ' ἄρα Νεστορίδης Πεισίστρατος, δρχαμος ἀν-
 ἔς δίφρον τ' ἀνέβαινε καὶ ἥνια λάζετο χερσίν· [ὄρῳν,
 μᾶστιξεν δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη
 485 ἐς πεδίον, λιπέτην δὲ Πύλου αἰπὺ πτολίεθρον·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.

Δύσετό τ' ἥελιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφεὺς τέκε παῖδα.
 490 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια ὕηκεν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ἱπποὺς τε ζεύγυνε· ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 [ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδοῦπου·]
 μᾶστιξεν δ' ἑλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθη.
 495 Ἴζον δ' ἐς πεδίον πυρρὰ φέρον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 ἦγον ὁδόν· τοῖον γὰρ ὑπέχερον ὠκέες ἱπποὶ.
 Δύσετό τ' ἥελιος σκιοῶντό τε πᾶσαι ἀγυαί.

cervicales, solvitque bovis robur : et alte-precatae sunt
 filiaeque nurusque, et pudica uxor
 Nestoris, Eurydice, maxima-natu Clymeni filiarum.
 Hi quidem deinde tollentes bovem a terra spatiosa
 tenebant : at mactavit Pisisstratus, dux virorum.
 Ex-illa autem ut niger sanguis fluxerat, reliqueratque ossa
 animus,] cito dein ipsam divisere ; statimque femora excide-
 runt] omnia rite, et adipe cooperuerunt,
 hanc duplicantes ; super ea vero frusta-cruda-imposuere.
 Adolebatque in lignis-fissis senex, insuperque nigrum vinum
 libabat ; juvenes vero juxta eum tenebant verua-quinque-cu-
 spidum manibus.] Sed ubi femora exusta-erant, et viscera gu-
 starant,] minutatim-secuere cetera, et verubus transfixere,
 assabantque, acuta verua in manibus tenentes.

Interea vero Telemachum lavit pulcra Polycaste,
 Nestoris minima-natu filia Nelidae.
 Ac postquam laverat, et unxerat pingui oleo,
 eique indusium pulcrum circumjecerat et tunicam,
 ipse e lavacro exiit, corpore immortalibus similis :
 juxtaque Nestorem consedit, pastorem virorum.

Hi vero postquam assarant carnes superiores, et igni extra-
 xerant,] epulabantur sedentes ; deinde viri praestantes sur-
 gebant,] vinum infundentes in aureis poculis.
 Ac cum potus et cibi desiderium exemissent,
 illis dein sermones exorsus-est Gerenius eques Nestor :
 Filii mei, agite, Telemacho pulcris-jubis equos
 jungite sub currum ducentes, ut conficiat iter.

Sic dixit ; hi vero ei statim auscullarunt ac paruerunt :
 celeriterque junxere sub currum veloces equos.
 Ac mulier proma panem et vinum imposuit,
 obsoniaque, qualia edunt Jovis-alumni reges.
 Inde Telemachus perpulcrum conscendit currum :
 juxta eum vero Nestorides Pisisstratus, dux virorum,
 in currumque conscendit, et habenas cepit manu :
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti
 volarunt] in campum, reliqueruntque Pyli excelsam urbem ;
 ac per-totum-diem quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae :
 ad Pheras autem venerunt, Dioclis ad domum,
 filii Orsilochoi, quem Alpheus genuit filium.
 Ibi vero noctem dormiverunt : illeque iis hospitalia apposuit.

Quando autem manc-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxerunt, et currum varium conscenderunt ;
 [eque vestibulo agitarunt, et e-porticu sonora :]
 scuticaque-percussit equos ut-currerent : hi vero non inviti vo-
 larunt.] Venerunt autem in campum frugiferum ; ibi vero inde
 conficiebant iter : tantopere enim eos extulere veloces equi.
 Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viae.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Δ.

ODYSSEÆ IV.

Τὰ ἐν Λακεδαίμονι.

Quæ in Lacedæmone facta.

- Οἱ δ' ἔξω κοιλὴν Λακεδαίμονα κητώεσσαν·
 πρὸς δ' ἄρα δώματ' ἔλων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Τὸν δ' εὖρον δαινύντα γάμον πολλοῖσιν ἔτησιν
 υἷος ἡδὲ θυγατρὸς ἀμύμονος ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
 5 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος ῥηζήνηρος υἱεὶ πέμπεν·
 ἐν Τροίῃ γάρ πρῶτον ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
 ζωσμένῃ· τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον.
 Τὴν ἄρ' ὄγ' ἐνθ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι πέμπε νέεσθαι
 Μυρμιδόνων προτὶ ἄστυ περικλυτὸν, οἷσιν ἄνασσεν.
 10 Υἱεὶ δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἥγετο κούρην,
 ὃς οἱ τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης
 ἐκ δούλης· Ἑλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔρανον,
 ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἐγένετο παῖδ' ἑρατεινὴν.
 Ἑρμιόνην, ἣ εἶδος ἔχε χρυσῆς Ἀφροδίτης.
 15 [Ὅς οἱ μὲν δαίνυντο καθ' ὑπερῆφες μέγα δῶμα
 γείτονες ἡδὲ ἔται Μενελάου κυδαλίμοιο,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλειπτο θεῖος ἀοιδὸς,
 ρομφαίῳ· δῶι δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοῦς
 μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνεον κατὰ μέσσον.]
 20 Τὼ δ' αὖτ' ἐν προθύροισι δόμῳ αὐτῷ τε καὶ ἵπῳ,
 Τηλέμαχος θ' ἥρως καὶ Νέστορος ἀγαθὸς υἷος,
 στήσαν· ὃ δὲ προμολὼν ἵετο κρείων Ἑτεωνεὺς,
 ἀτρητὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Βῆ δ' ἱμεν ἀγγελέων διὰ δώματα ποιμένι λαῶν,
 25 ἀγγεῶν δ' ἰσταμένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ξεῖνοι δὴ τίνα τῶδε, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 ἄνδρε δύο, γενεῇ δὲ Διὸς μεγαλοῖο εἵκτον.
 Ἄλλ' εἰπ', εἰ σφοῖν καταλύσομεν ὠκέας ἵππους,
 ἡ δῖλὸν πέμπωμεν ἱκανέμεν, ὅς γε φιλήσῃ.
 30 Τὸν δὲ μέγ' ὀρθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὐ μὲν νῆπιος ἦρθα, Βοηθόιδῃ Ἑτεωνεῦ,
 τὸ πρὶν ἄτῃρ μὲν νῦν γε παῖς ὡς νῆπια βάζεις.
 Ἦ μὲν δὴ νῶϊ ξεινίῃα πολλὰ φαγόντε
 ἄλλων ἀνθρώπων δεῦρ' ἰκόμεθ' — αἱ χέ ποθι Ζεὺς
 35 ἐξοπίσω περ παύσῃ οἷζυος. Ἀλλὰ λυ' ἵππους
 ξείνων, ἐς δ' αὐτοὺς προτέρω ἄγε θοινηθῆναι.
 Ὅς φάθ'· ὃ δ' ἐκ μεγάροιο διέσσυτο, κέκλετο δ' ἄλλους
 ἀτρητοὺς θεράποντας ἅμ' ἐσπέσθαι ἐοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας·
 40 καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐρ' ἵππειναι ἀπήσιν,
 πᾶρ δ' ἐβάλον ζεῖας, ἀνὰ δὲ χρὶ λευκὸν ἐμίζαν·
 ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια παμπαρόντα·
 αὐτοὺς δ' εἰσῆγον θεῖον δόμον· οἱ δὲ ἰδόντες
 θαύμαζον κατὰ δῶμα Διοτρεφέος βασιλῆος.
 45 Ὅστε γάρ θείλου αἶγλην πᾶν τὴν σελήνης,
 δῶμα καθ' ὑπερῆφες Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Αὐτὰρ ἔπειτα τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐς β' ἀσκαμίνους βάντες ἐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἔπειτα οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,

- Hi autem pervenere in-cavam Lacedæmonem cavernosam;
 ad ædes vero agebant Menelai gloriosi.
 Hunc invenere præbentem-epulum nuptiale multis sodalibus,
 filii atque filie eximie, sua in domo.
 Hanc quidem Achillis perrumpentis-agmina-virorum filio mit-
 tebat :] in Troja enim primum sponderat et annuerat se
 eam daturum : illis vero dii nuptias perficiebant.
 Hanc igitur ipse illuc cum-equis et curribus mittebat, ut-iret
 Myrmidonum in urbem inclytam, quibus ille imperabat.
 Filio autem e-Sparta Alectoris nuptum-dabat filiam,
 qui ei sero-natus erat, fortis Megapenthes,
 e serva : Helenæ autem dii prolem non-amplius dabant,
 ex-quo semel pepererat filiam amabilem,
 Hermionen, quæ speciem habebat aureæ Veneris.
 [Sic hi quidem epulabantur per altam magnam domum,
 vicini atque amici Menelai gloriosi,
 oblectantes-se : inter eos vero cantabat divinus cantor,
 citharam-pulsans ; duoque saltatores inter eos,
 illo cantum auspicante, saltabant in medio.]
 Hi autem in vestibulo ædium, ipsique et equi,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius,
 steterunt : ac progressus vidit eos præstans Eteoneus,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.
 Ivit autem annuntiaturus per ædes pastori virorum,
 propeque stans verbis alatis eum allocutus-est :
 Hospites en quidam isti adsunt, Jovis-alumne o Menelae,
 viri duo, soboli vero Jovis magni similes-sunt.
 Sed dic, utrum ipsis solvamus veloces equos,
 an ad-alium dimittamus ut-eant, qui eos amice-excipiat.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est flavus Mene-
 laus :] non quidem stultus eras, Boethide Eteoneu,
 antea : at nunc quidem, veluti puer, puerilia loqueris.
 Profecto jam nos, hospitalia multa postquam-comedimus
 aliorum hominum, hunc venimus : utinam Jupiter
 in-posterum quidem liberarit ab-ærumna. Sed solve equos
 hospitum, atque ipsos introduc ad-epulandum.
 Sic dixit : ille vero e domo proruit, vocabatque alios
 sedulos famulos, una ut-sequerentur se ipsum.
 Hi vero equos quidem solverunt sub iugo sudantes :
 et eos quidem alligarunt ad equina præsepia,
 apponebantque far, et hordeum album admiscuerunt :
 currus autem inclinarunt ad parietes collucentes :
 ipsos vero duxerunt-in augustam domum ; hi autem videntes
 admirabantur euntes per domum Jovis-alumni regis.
 Instar enim solis splendor erat, sive lunæ,
 domum per excelsam Menelai gloriosi.
 At postquam satiati-sunt videndo oculis,
 ad labra descendentes perpolita, laverunt.
 Hos vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo.

60 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλλον ἡδὲ χιτῶνας,
 ἔς ῥα θρόνους ἔζοντο παρ' Ἀτρείδην Μενέλαον.
 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχώρ' ἐπέχρευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖη, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίβασσαι· παρὰ δὲ ζεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 65 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶдата πολλ' ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 [Δαιτρός δὲ κρείων πίνακας παρέθηκεν αἰέρας
 παντοίων· παρὰ δέ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα.]
 Ἵω καὶ δεικνύμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 66 Σίτον θ' ἄπτεσθον καὶ χαίρετον. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δειπνοῦ πασσαμένωι εἰρησόμεθ' ὅτινές ἐσσι
 ἀνδρῶν· οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκῆων,
 ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὶ Διοτρεφῶν βασιλῆων
 σκηπτούγων· ἐπεὶ οὐ κε κακοὶ τοιοῦδες τέκοιεν.
 65 Ὡς φάτο· καὶ σφιν νῦτα βόος παρὰ πύονα θῆκεν
 ὄπτ' ἐν χειρὶν ἑλὼν, τὰ ῥά οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα γείρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν,
 70 ἄγχι σκῶν κεφαλῇ, ἵνα μὴ πευθοῖαθ' οἱ ἄλλοι·
 Φράζεο, Νέστοριδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν καδ δώματα ἤχηεντα,
 χρυσοῦ τ' ἡλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἡδ' ἐλέφαντος.
 Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθεν αὐλή.
 75 Ὅσσα τάδ' ἄσπετα πολλά· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ζύνετο ξανθὸς Μενέλαος,
 καὶ σφεας φωνήσας ἔπα πτερνέοντα προσρῦδα·
 Τέχνα φίλ', ἥτοι Ζηνὶ βροτῶν οὐκ ἄν τις ἐρίζοι·
 ἀθάνατοι γὰρ τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔασιν·
 80 ἀνδρῶν δ' ἥ τένη τίς μοι ἐρίσσειται, ἡὲ καὶ οὐκί,
 κτήμασιν· ἥ γὰρ πολλὰ παθῶν καὶ πολλ' ἐπαληθεῖς
 ἡγαγόμεν ἐν νηυσὶ καὶ ὁδοῶσιν ἔπει ἦλθον·
 Κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπτίους ἐπαληθεῖς,
 Αἰθίοπας θ' ἰοκῆν καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς
 85 καὶ Λιβύην, ἵνα τ' ἄρνης ἄγρῳ κεραοὶ τελέθουσιν.
 Τρίς γὰρ τίκτει μῆλα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἐνθα μὲν οὔτε ἀναξ ἐπιδευτὴς οὔτε τι ποιμὴν
 τυροῦ καὶ κρειῶν, οὐδὲ γλυκεροῖο γάλακτος·
 ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπιετανὸν γάλα θῆσθαι.
 90 Ὅπως ἐγὼ περὶ κείνα πολὺν βίον συναιγείρων
 ἡλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνε,
 λάβρῃ, ἀνωϊστὶ, δόλῳ οὐλομένης ἀλόχοιο·
 ὥς οὔτι χαίρων τοῖσδε κτεάτεσσιν ἀνάσσω.
 Καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκούμεν, ὅτινες ὑμῖν
 95 εἰσὶν· ἐπεὶ μάλα πολλ' ἔπαθον, καὶ ἀπώλεσα οἶκον,
 εὔ μάλα ναιετάοντα, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
 Ἴν' ὄφελον τριτάτην περ ἔχων ἐν δώμασι μοῖραν
 ναιεῖν, οἱ δ' ἄνδρες σοοὶ ἐμμεναι, οἱ τὸτ' ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, ἐκάς Ἀργεὺς ἵπποβότοιο.
 100 Ἄλλ' ἐμπης πάντας μὲν δοῦρομένοσιν καὶ ἀχεύων —
 πολλαῖς ἐν μεγάροισι καθήμενος ἡμετέροισιν,
 ἄλλοτε μὲν τε γόῳ φρένα τέρπομαι, ἄλλοτε δ' αὖτε
 παύσομαι· αἰψήρως δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο —

et laevis villosas circumjecerant *ipsis* atque tunicas :
 in sellis consederunt *hi* juxta Atriden Menelaum.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteo lebetes,
 ad-lavandum : juxtaque politam extendit mensam.
 cibum vero veneranda proma apposuit ferens,
 fercula multa imponens, largiens de-praesentibus.
 [Coquus autem carniū lances apposuit elevatas
 diversarum : et eis apposuit aurea pocula.]
 Hosque dextera-prehendens allocutus-est flavus Menelaus :
 Cibumque gustate et gaudete. Ac deinde,
 cenam quum-gustaveritis, interrogabimus, quinam sitis
 hominum : non enim vestrorum genus *oblivione* periit pa-
 rentum.] sed virorum genus estis Jovis-alumnorum regum,
 sceptiferorum : quippe nequaquam ignavi tales genuerint.
 Sic dixit; atque ipsis terga bovis pinguis apposuit,
 assata, manibus prehensa, quae ei in-honorem apposuerant
 ipsi.] Hi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus alloquebatur Nestoris filium,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri :
 Considera, Nestoride, meo carissime animo,
 aerisque splendorem per domum sonoram,
 aurique, electricque, et argenti, atque eboris.
 Jovis utique talis est Olympii intus aula.
 Quanta haec infinita multa ! admiratio me tenet intuentem.
 Hunc autem loquentem intellexit flavus Menelaus,
 et ipsos compellans, verbis alatis allocutus-est :
 Filii cari, cum-Jove quidem mortalium laud ullus con-
 tenderit :] immortales enim hujus aedes et possessiones sunt :
 hominum vero aut aliquis mihi contendat, aut etiam non,
 opibus : certe enim multa passus et multum vagatus
 adduxi *haec* in navibus, et octavo demum anno veni :
 ad-Cyprum, Phoenicenque, et Aegyptios vagatus,
 Aethiopsque adii, et Sidonios, et Erembos,
 et Libyam, ubi agni protinus cornuti sunt.
 Ter enim *ibi* pariunt oves integrum per annum.
 Ibi quidem neque herus indigens est, neque omnino pastor,
 casei et carniū, neque dulcis lactis :
 sed semper praebent per-totum-annum lac mulgendum.
 Dum ego circa illa multas facultates colligens
 errabam, interea mihi fratrem alius interfecit,
 clam, ex-improviso, dolo perniciosae uxoris :
 adeo nequaquam gaudens hisce facultatibus impero.
 Et e-patribus ista debetis audivisse, quicumque vobis
 sunt : quandoquidem valde multa passus-sum, et peridi
 domum.] perquam habitantibus-commodam, continentem
 multa et pretiosa.] Quorum utinam vel tertiam habens in aedi-
 bus partem] habitarem, at viri salvi essent, qui tum periere
 Troja in lata, longe ab-Argo equos pascente.
 Sed tamen omnes quidem lugens et deslens,
 (crebro in aedibus desidens nostris,
 modo quidem luctu mentem oblector, modo autem rursus
 quiesco : cita vero *venit* satiety tremendi luctus)

τῶν πάντων οὐ τόσσον δούρομαι, ἀγνόμενός περ,
 106 ὥς ἐνός, ὅτε μοι ὕπνον ἀπεσθαίρει καὶ ἐδωδὴν
 μνωμένῳ· ἐπεὶ οὕτως Ἀχαιῶν τόσσ' ἐμόγησεν,
 ὅσσ' Ὀδυσσεὺς ἐμόγησε καὶ ἤρατο· τῷ δ' ἄρ' ἐμελλεν
 αὐτῷ κήδε' εἶσεσθαι, ἐμοὶ δ' ἄχος αἰὲν ἄλαστον
 κείνου, ὅπως δὴ θηρὸν ἀποίχεται· οὐδέ τι ἴδμεν
 110 ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκεν· ὀδύρονται νύ που αὐτὸν
 Λαέρτης θ' ὁ γέρων καὶ ἐγέρον Πηνελόπεια,
 Τηλέμαχος θ', ὃν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ῥ' ἱμερον ὥρσε γόοιο.
 Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρός ἀκού-
 115 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών [σας,
 ἀμφοτέρῃσιν χερσίν· νόησε δέ μιν Μενέλαος·
 μεμνηρίζε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥέ μιν αὐτὸν πατὴρ ἐάσει μνησθῆναι,
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιο.
 120 Ὅμως δ' αὖθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο θυώδεος ὑπόφοροιο
 ἦλθεν, Ἀρτέμιδι χρυσηλακτῶ εἰκυῖα.
 Τῇ δ' ἄρ' αἶμ' Ἀδρήστη κλισίῃν εὐτυχτον ἔθηκεν·
 Ἀλκιπῆν δὲ τάπητα φέρον μαλακοῦ ἐρίοιο·
 125 Φυλῷ δ' ἀργύρεον τάλαρον φέρε, τὸν οἱ ἔδωκεν
 Ἀλκάνδρῃ, Πολύβοιο δάμαρ, ὃς ἔναι' ἐνὶ Θήβης
 Αἰγυπτίης, ὅθι πλείστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 ὃς Μενελάῳ δῶκε δὴ ἀργυρέας ἀσπαμίνθους,
 δοιοὺς δὲ τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα.
 130 Χωρὶς δ' αὖθ' Ἑλένη ἀλογος πόρε κάλλιμα δῶρα·
 χρυσεῖν τ' ἡλακτῆν τάλαρον θ' ὑπόκυκλον σπασσεν
 ἀργύρεον, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράντο.
 Τὸν δ' αἰ ἀμφίπολος Φυλὴ παρέθηκε φέρουσα,
 νήματος ἀσκητοῖο βεθυσμένον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ
 135 ἡλακτῇ τετάνυστο, ἰοδνεφές εἶρος ἔχουσα.
 Ὅτετο δ' ἐν κλισίῳ, ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν.
 Αὐτίκα δ' ἦγ' ἐπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα·
 Ἰδμεν δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, οἵτινες οἶδε
 ἀνδρῶν εὐχετόνται ἱκανέμεν ἡμέτερον δῶ;
 140 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός.
 Οὐ γάρ πώ τινά φημι εἰκότα ὧδε ἰδέσθαι,
 οὔτ' ἀνδρ' οὔτε γυναῖκα — σέβας μ' ἔχει εἰσρόωσαν —
 ὥς δ' Ὀδυσσεὺς μεγαλήτορος υἱὲ ἔοικεν,
 Τηλεμάχῳ, τὸν ἔλειπε νέον γεγαῶτ' ἐνὶ οἴκῳ
 145 κείνος ἀνὴρ, ὅτ' ἐμεῖο κυνώπιος εἵνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἦλθε' ὑπὸ Τροίῃν, πόλεμον θρασὺν ὀρμαινόντες.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 οὗτω νῦν καὶ ἐγὼ νοέω, γύναι, ὥς σὺ εἴσκεις·
 κείνου γάρ τοιοῦδε πόδες τοιαῖδε τέ χεῖρες,
 150 ὀφθαλμῶν τε βολαὶ κεφαλῇ τ' ἐφ' ὑπερώε τε χαῖται.
 Καὶ νῦν ἦτοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσσῆι
 μυθεόμην ὅσα κείνος διζύσας ἐμόγησεν
 ἀμφ' ἐμοί, αὐτὰρ ὁ πικρὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν,
 χλαῖναν πορφυρέην ἄντ' ὀφθαλμοῖν ἀνασχών.
 155 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤῤα·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαόν,
 κείνου μένοι δ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὥς ἀγορεύεις·

horum omnium-*causa non tantum lueo, dolens licet, ut unius-gratia, qui mihi somnum invisum-facit et cibum, recordanti: quoniam nullus Achivorum tanta molitus-est, quanta Ulysses molitus-est et pertulit: huic autem destinatum-erat*] ipsi dolores ut-forent, mihi vero *maceror semper gravissimus*] de-eo, quoniam diu longe-abet; nec quicquam scimus,] vivatne ille, an mortuus-sit: deflent certe illum Laertesque senex, et prudens Penelope, Telemachusque, quem reliquit recens natum in domo.

Sic dixit: huic autem ob-patrem desiderium excitavit fle-tus.] Lacrimam vero a palpebris humi demisit, de-patre au-diens,] lænam purpuream oculis prætendens utraque manu: animadvertit autem ipsum Menelaus; deliberavitque deinde in mente et in animo, utrum eum ipsum patris sineret meminisse, an prior interrogaret, singulaque exploraret.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo, Helena ex thalamo odorifero alte-tecto egressa-est, Dianæ aureum-arcum-habenti similis. Huic autem ilico Adrasta sellam bene-factam posuit: Alcippe vero tapetern ferebat mollis læne: Phylo autem argenteum calathum ferebat, quem illi dedit Alcandra, Polybi uxor, qui habitabat in Thebis Ægyptiis, ubi plurimæ in ædibus possessiones jacent: qui Menelao dedit duo argentea labra, geminosque tripodas, decemque auri talenta. Seorsum vero rursus Helenæ uxor ejus dedit pulcra dona; aureamque colum, calathumque infra-circinatum præbuit, argenteum, auro vero superius labia munita-erant. Hunc igitur ei ancilla Phylo apposuit ferens, filo elaborato repletum: ac super eum colus extensa-erat, violaceam lanam habens. Sedit autem in sella, et scabellum sub pedibus erat.

Continuo vero hæc verbis maritum interrogabat singula:

Scimusne jam, Menelæe Jovis-alumne, quosnam hi hominum se-profiteantur venisse nostram domum? Mentiar, an verum dicam? jubet autem me animus. Non enim *me* ullum puto similem adeo vidissee nec virum nec mulierem, (admiratio me tenet adspicientem;) ut hic Ulyssis magnanimi filio similis-est, Telemacho, quem reliquit recens natum in domo ille vir, quando mei impudentis gratia Achivi venistis sub Trojam, bellum sævum excitantes.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus: sic nunc et ego existimo, uxor, ut tu conjicis: illius enim ejusmodi *sunt* pedes, ejusmodique manus: oculorumque jactus, caputque, et superne comæ. Et nunc sane ego recordatus de Ulysse loquebar, quanta ille, ærumnas-patiens, toleraverit pro me: atque hic amaram sub palpebris lacrimam stillabat, lænam purpuream oculis obtendens.

Hunc vero rursus Nestorides Pisistratus contra allocutus-est:] Atride Menelæe, Jovis-alumne, dux virorum, illius quidem hic filius *est* vere, quemadmodum dicis;

ἀλλὰ σάοφρων ἐστὶ, νημεσσάται δ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὧδ' ἔλθων τὸ πρῶτον, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν
 160 ἄντα σέθεν, τοῦ νῦν θεοῦ ὡς θερπόμεθ' αὐδῇ.
 Αὐτὰρ ἐμὰ πρόετκε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 τῷ ἅμα πομπὸν ἐπείσθαι· ἐλδέτο γὰρ σε ἰδέσθαι,
 ὄφρα οἱ ἦ τι ἔπος ὑποθήσεται ἡτί τι ἔργον.
 Πολλὰ γὰρ ἄλγε' ἔχει πατὴρ παῖς οἰομένοιο
 165 ἐν μεγάροις, ὃ μὴ ἄλλοι δόσσητῆρες ἔωσιν,
 ὡς νῦν Τηλεμάχῳ δ' μὲν οἴγεται, οὐδέ οἱ ἄλλοι
 εἶσα, οἳ κεν κατὰ δῆμον ἀλάλοικον κακότητα.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ φίλον ἀνέροιο υἱὸς ἐμὸν δῶ
 170 ἴκεθ', ὃς εἵνεκ' ἐμείο πολέας ἐμὸ γήρην ἀέθλους·
 καὶ μιν ἔφην ἔλθόντα φιλησέμεν ἔξογον ἄλλων
 Ἀργείων, εἰ νῦν ὑπεῖρ ἅλα νόστον ἔδωκεν
 νηυσὶ θεοῖσι γενέσθαι Ὀλύμπιος εὐρύστοι Ζεὺς.
 Καὶ κέ οἱ Ἀργεὶ νάσσα πόλιν, καὶ δώματα' ἔτευξα,
 175 ἔξ' Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ
 καὶ πᾶσιν λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαπατάζας,
 αἱ περὶ ναιετάουσιν, ἀνάσσονται δ' ἔμοι αὐτῷ.
 Καὶ κε θάμ' ἐνθάδ' ἔοντες ἐμισγόμεθ'· οὐδέ κεν ἡμέας
 ἄλλο διέκρινεν φιλέοντες τε τερπομένῳ τε,
 180 πρὶν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσέσθαι θεὸς αὐτός,
 ὃς κείνων δύστηνον ἀνόστιμον οἶον ἔθηκεν.

Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο.
 Κλαίει μὲν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 185 κλαίει δὲ Τηλεμάχος τε καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος·
 οὐδ' ἄρα Νέστωρος υἱὸς ἀδακρύτους ἔχεν ὄσσε.
 Μνήσατο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
 τὸν β' Ἡοὺς ἔκτεινε φαιεινῆς ἀγλαὸς υἱός·
 τοῦ δ' ἐπιμνησθεὶς ἔπεα πτερόεντα ἀγόρευεν·
 190 Ἀτρεΐδην, περὶ μὲν σε βροτῶν πεπνυμένον εἶναι
 Νέστωρ φάσκει· ὃ γέρον, ὅς' ἐπιμνησάμεθα σεῖο·
 [οἷσιν ἐν μεγάροις, καὶ ἀλλήλους ἔρεοιμεν·]
 καὶ νῦν, εἰ τί που ἐστί, πίθοιό μοι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 τέπομι' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος· ἀλλὰ καὶ Ἡὼς

195 ἔσσεται ἡριγένεια· νημεσσώμαι γε μὲν οὐδὲν
 κλαίειν, ὃς κε θάνῃσι βροτῶν καὶ πότμον ἐπίσπη.
 Τοῦτο νῦ καὶ γέρας οἶον οἰζυροῖσι βροτοῖσιν,
 κείρασθαι τε κόμην βαλῆειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν.
 Καὶ γὰρ ἐμὸς τέθνηκεν ἀδελφεός, οὔτι κάκιστος
 200 Ἀργείων· μέλλεις δὲ σὺ ἴδμεναι· οὐ γὰρ ἔγωγε
 ἦντησ' οὐδέ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 Ἀντιλόχον, περὶ μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 ὦ φίλ'· ἐπεὶ τόσα εἶπες, ὅς' ἂν πεπνυμένος ἀνὴρ
 205 εἴποι καὶ βέξειε, καὶ ὃς προγενέστερος εἴη —
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός, δ' καὶ πεπνυμένα βάζεις·
 βρεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ὥτε Κρονίων
 ὄλβον ἐπικλώσει γαμειόντι τε, γεινομένῳ τε,
 ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερές ἡμᾶτα πάντα,
 210 αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροιςιν,
 υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔργεσιν εἶναι ἀρίστους —

sed modestus est, indignumque putat in animo,
 huc profectus primum, interpellationes proferre
 coram te, cuius nos, dei tanquam, delectamur voce.
 Ceterum me misit Gerenius eques Nestor,
 hunc simul comes ut sequeretur; cupiebat enim te videre,
 ut ei aut sermonem aliquem suggereres, aut aliquid opus.
 Plurimos enim dolores habet de-patris filius absente
 in domo sua, cui non alii auxiliares sunt;
 sicut nunc Telemacho hic quidem (pater) abest, neque ei alii
 sunt, qui in populo avertant ab eo calamitatem.

Hunc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus:
 dii boni, certe perquam amici viri filius meam domum
 venit, qui mea gratia plurima exanclavit certamina:
 atque ipsum cogitabam huc profectum me amice-excepturum
 prae aliis Argivis, si nobis super mare reditum dedisset
 navibus velocibus fieri Olympius late-sonans Jupiter.
 Et sane ei in Argo condidisset urbem, et aedes extruxissem,
 ex Ithaca advecto cum facultatibus et filio suo
 et omnibus civibus, una urbe evacuata,
 earum quae circumhabitantur regunturque a-me ipso.
 Et crebro, hic si-essemus, una-versaremur: nec nos
 aliud quicquam diremisset amantesque oblectantesque-nos,
 antequam tandem mortis nigra nebula nos obtexisset.
 Sed haec quidem futurum-erat ut-invideret deus ipse,
 qui illum infelicem non-reducem solum reddidit.

Sic dixit: his vero omnibus desiderium excitavit fletus.

Flebat quidem Argiva Helena, Jove enata;
 flebat etiam Telemachusque et Atrides Menelaus;
 neque Nestoris filius absque-lacrimis habebat oculos.
 Recordabatur enim in animo eximii Antilochi,
 quem Aurorae interfecit splendida inclytus filius:
 huius ille recordatus verba alata dixit:

Atride, supra quidem alios te mortales prudentem esse
 Nestor dicebat senex, quando mentionem-faceremus tui:
 [ipsius in aedibus, et nos-mutuo alloqueremur:]
 atque nunc, si qua licet, pareas mihi; non enim ego
 delector flens inter-orandum: sed et Aurora
 aderit mane-genita: gravor quidem neutiquam
 delere eum, quicumque mortuus-fuerit mortalium et fatum
 obierit.] Hic nimirum et honor solus est miseris mortalibus,
 comam tondere amicos de mortuis, profundereque lacrimas
 de-genis.] Etenim meus obiit frater, neutiquam ignavissimus
 Argivorum: debes autem tu nosse: non enim ego
 congressus-sum, nec vidi: supra autem alios dicunt fuisse
 Antilochum, supra quidem alios currendo velocem ac bellato-
 rem.] Hunc autem respondens affatus-est flavus Menelaus:
 o amice: quandoquidem tanta dixisti, quanta prudens vir
 diceret et faceret, etiam qui major-natu esset:
 (talis enim et patris es, quare etiam prudenter loqueris:
 facile autem conspicua est proles viri, cui Saturnius
 felicitatem destinaverit et uxorem-ducenti et nascenti,
 quemadmodum nunc Nestori dedit perpetua diebus omnibus,
 ipsum quidem molliter senescere in aedibus,
 filios porro prudentesque et hastis (bello) esse optimos)

ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἑάσομεν, ὃς πρὶν ἐτύχθη·
 δόρπου δ' ἐξαυτίς μνησώμεθα, χερσὶ δ' ἐφ' ὕδωρ
 γευόντων· μῦθον δὲ καὶ ἡϊθέην περ ἔσονται
 215 Τηλεμάχῳ καὶ ἐμοί, διαειπόμεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀσφαλίῳ δ' ἄρ' ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔρρεεν,
 ὀτρυνὸς θεράπων Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐεῖαθ' ἑτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 220 κῦτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον,
 νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν ἐπιλήθον ἀπάντων.
 Ὅς τὸ καταβροῖειεν, ἔπην κρητῆρι μιγείη,
 οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν,
 οὐδ' εἰ οἱ κατατεθναίη μήτηρ τε πατήρ τε,
 225 οὐδ' εἰ οἱ προπάραιθεν ἀδελφεὸν ἢ φίλον υἱὸν
 χαλκῷ δῆϊοφεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶτο.
 Ταῖα Διὸς θυγάτηρ ἔχε φάρμακα μητιόεντα,
 ἐσθλά, τὰ οἱ Πολύδαμνα πόρεν, Θώνος παρὰχοιτις,
 Αἰγυπτίῃ τῇ πλεῖστα φέρει ζειδωρὸς ἄρουρα
 230 φάρμακα, πολλὰ μὲν ἐσθλά μεμιγμένα, πολλὰ δὲ
 ἱερὰς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων [λυγρά·
 ἀνθρώπων· ἦ γὰρ Παιήνοος εἰσι γενέθλης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐνέηκε χελεύσε τε οἶνοσχῶσαι,
 ἐξαυτίς μῦθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 235 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφές ἡδὲ καὶ οἶδε
 ἀνδρῶν ἐσθλῶν παῖδες — ἀτὰρ θεὸς ἄλλοτε ἄλλω
 Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε διδοί· δύναται γὰρ ἅπαντα —
 ἤτοι νῦν δαίνυσθε, καθήμενοι ἐν μεγάροισιν,
 καὶ μῦθοις τέρπεσθε· εἰκότα γὰρ καταλέξω.
 240 Πάντα μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
 ὅσσοι Ὀδυσσεὺς ταλαεργόνος εἰσιν ἄεθλοι·
 ἀλλ' οἷον τόδ' ἔρεξε καὶ ἔτλη καρτερὸς ἀνὴρ
 δῆμῳ ἐν Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί.
 Αὐτὸν μιν πληγῆσιν ἀεικελίησι δαμάσας,
 245 σπείρα κάκ' ἀμφ' ὥμοισι βαλὼν, οἰκτῆρ' εἰκότως,
 ἀνδρῶν δυσμενέων κατέδου πολὺν εὐρυάγχιαν·
 ἄλλω δ' αὐτὸν φωντὴ κατακρύπτων ἤσκειν,
 δέκτῃ, ὃς οὐδὲν τοῖος ἦν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
 τῷ ἱκέλος κατέδου Τρώων πολὺν. Οἱ δ' ἀβάκησαν
 250 πάντες· ἐγὼ δὲ μιν οἴη ἀνέγωνν τοῖον ἔόντα,
 καὶ μιν ἀνθρώπων· ὃ δὲ κερδούσῃν ἀλέεινεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν ἐγὼ λῶσον καὶ χρίον ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δὲ εἵματα ἔσσα, καὶ ὥμοσα καρτερὸν ὄρκον,
 μὴ μὲν πρὶν Ὀδυσῆα μετὰ Τρώεσσ' ἀναρῆναι,
 255 πρὶν γε τὸν ἐς νῆας τε θοὰς κλισίας τ' ἀφικέσθαι·
 καὶ τότε δὴ μοι πάντα νόον κατέλεξεν Ἀχαιῶν.
 Πολλοὺς δὲ Τρώων κτεῖνας ταναήκει χαλκῷ,
 ἤθε μετ' Ἀργεῖους· κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν.
 Ἐνθ' ἄλλαι Τρωαὶ λίγ' ἐκώκυον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 260 χαῖρ', ἐπεὶ ἤδη μοι κραδίη τέτραπτο νέεσθαι
 ἀψ' οἴκονδ'· ἄτῃν δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτῃ
 ὄωγ', ὅτε μ' ἤγαγε κείσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης,
 παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσάμενην, θάλαμόν τε πόσιν τε,
 οὐ τευ δευόμενον, οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτε τι εἶδος.
 265 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

nos vero fletum quidem sinamus, qui prius incidit :

cornæ autem rursus memores-sinus, manibusque aquam
 infundant : sermones autem etiam mane erunt
 Telemacho et mihi, ut-colloquamur inter-nos.

Sic dixit : Asphaltion vero aquam manibus infundebat,
 sedulus famulus Menelai gloriosi.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Tum vero aliud cogitavit Helena, Jove enata :

protinus inde in vinum misit medicamen, unde bibebant,
 luctui-iræque-adversum, malorum oblivionem-inducens
 omnium.] Qui illud biberit, postquam crateri mixtum-fuerit,
 non tota-die profuderit lacrimam de genis,
 ne si quidem ei mortui-fuerint materque paterque ;
 ne si quidem ei coram fratrem, aut carum filium
 ferro trucidariint, ipse vero oculis videret.

Talia Jovis filia habebat medicamina sollerter-excogitata,
 bona, quæ ei Polydamna præbuerat, Thonis uxor,

Ægyptia; ubi plurima producit alma terra
 medicamina, multa quidem bona mixta, multa autem perni-
 ciosa :] medicus vero ibi unusquisque est peritus supra
 omnes] homines : sane enim Pæonis sunt ex-genera.

Ac postquam immiserat, jusseratque vinum-infundi,
 denuo verbis excipiens *maritum* allocuta-est :

Atride Menelae, Jovis-alumne, atque etiam hi
 virorum fortium filii, (enimvero deus alias alii
 Jupiter bonumque malumque dat : potest enim omnia)
 sane nunc convivamini, sedentes in ædibus,
 et sermonibus delectamini : convenientia enim narrabo.

Omnia quidem non ego enarrare-queam, nec nominare,
 quot Ulyssis audentis-animi sunt certamina :

sed qualiter istud fecit, et sustinuit fortis vir
 populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærummas Achivi.

Se ipsum plagis indecoris domans,

pannos-viles circumjiciens humeris, servo similis,
 virorum hostium ingressus-est urbem latis-viis :

alii vero se-ipsam viro celans assimilabat,
 mendico, qui neutiquam talis erat apud naves Achivorum :

huic similis ingressus-est Trojanorum urbem. Illi *eum* igno-
 rabant] omnes : ego vero ipsum sola agnovi, talis licet-esset,

et ipsum interrogabam : ille tamen astutia tergiversabatur.

Sed quum jam ipsum ego lavissem et unxissem oleo,
 vestibusque induissem, et juravissem firmum jusjurandum,

non prius *me* Ulyssem inter Trojanos prodituram,
 quam ipse ad naves veloces tentoriaque pervenisset :

tum demum mihi omnem mentem aperuit Achivorum.

Plurimos autem Trojanorum quum-interfecisset longo ære,
 ivit ad Argivos : atque astutiæ *famam* reportavit multam.

Ibi aliae Trojanæ stridule ejulabantur : sed meum pectus
 gaudebat : quippe jam mihi cor versum-erat ut-redirem
 rursus domum : noxam vero desiebam, quam Venus
 dederat, quando me duxit illuc cara a patria terra,
 filiamque meam post-me-relinquentem, thalamumque, mari-
 tumque,] nulla re mancum, nec mente, nec forma.

Hanc autem respondens allocutus-est flavus Menelaus :

ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γύναι, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἦδ' ἂν μὲν πολέων ἐδάην βουλὴν τε νόον τε
 ἀνδρῶν ἥρῳον, πολλὰν δ' ἐπέληλυθα γαῖαν·
 ἀλλ' οὐπω τοιοῦτον ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 270 οἷον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἔσχε φίλον κῆρ.
 οἷον καὶ τόδ' ἔρεξε καὶ ἔλγχε καρτερὸς ἀνὴρ
 ἵππῳ ἐνὶ ζεστῷ, ἐν ἐνήμεθα πάντες ἀρίστοι
 Ἀργείων, Τρῳέσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἦλθες ἔπειτα σὺ καί σ' ἐκεῖσε κελυσεμέναι δέ σ' ἐμελλεν
 275 δαίμων, δὲ Τρῳέσσι ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι·
 καὶ τοὶ Διήροβος θεοείκελος ἔσπετ' ἰούσῃ.
 Τρῶες δὲ περὶ στειφὰς κοῖλον λόγον ἀμπαρόψα,
 ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους,
 πάντων Ἀργείων φωνὴν ἴσχυον· ἀλόχοισιν.
 280 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ Τυδείδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἤμενοι ἐν μέσοισιν, ἀκούσαμεν ὡς ἐβόσας.
 Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε
 ἢ ἐξελλόμεναι, ἢ ἐνδοθεν αἰψ' ὑπακοῦσαι·
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένῳ περ.
 285 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀκὴν ἔσαν υἷες Ἀχαιῶν·
 Ἀντίκλος δὲ σέγ' οἷος ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν
 ἤθελεν· ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μαστάχα χερσὶ πίεζεν
 νωλεμέως κρατερῇσι, σώσας δὲ πάντας Ἀχαιούς·
 τόρρα δ' ἔγ', ὅρρα σε νόσφιν ἀπήγαγε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 290 Ἐνθ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἀλγίον· οὐ γάρ οἱ τε τάγ' ἤρκεσε λυγρὸν δλεθρον,
 οὐδ' εἰ οἱ κραδίη γε σιδηρῇ ἐνδοθεν ἦεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', εἰς εὐνὴν τράπεθ' ἡμέας, ὅρρα καὶ ἦδ' ἔν.
 295 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖη δ' Ἑλένη δμῳῇσι κέλευσεν
 δέμναι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐρύπερθε τάπητας,
 γλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσθασθαι.
 300 Αἱ δ' ἔσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai,
 δέμνια δὲ στορέσαν· ἐκ δὲ ξείνους ἄγε κῆρυξ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Τηλέμαχος δ' ἦρω καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἀτρεΐδης δὲ καθεῦθε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
 305 πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο διὰ γυναικῶν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῇ βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 εἵματα ἐσάμενος περὶ δὲ ξίφος δέξ' ἑστ' ὤμῳ,
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 310 βῆ δ' ἔμην ἐκ θαλάμοιο, θεῷ ἐναλγίχιος ἄντην,
 Τηλεμάχῳ δὲ παρῖεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε δέ σε χρεῖω δέῃρ' ἤγαγε, Τηλέμαχ' ἦρω,
 ἐς Λακεδαιμόνα διὰ, ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης;
 δῆμιον, ἢ ἴδιον; τόδε μοι νημερτὲς ἔνισπε.
 315 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ·
 Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 ἤλυθον, εἰ τινά μοι κληιδόνα πατρὸς ἐνίσποις.
 Ἐσβίεται μοι οἶκος, ὀλωλε δὲ πῖονα ἔργα·
 δυσμενέων δ' ἀνδρῶν πλείους δόμος, οὔτε μοι αἰεὶ

sane hæc utique omnia, uxor, recte dixisti.
 Jam quidem multorum cognovi consiliumque mentemque
 virorum heroum, multamque peragravi terram :
 sed nondum talem ego vidi oculis ,
 quale Ulyssis audente-animo erat carum cor
 Quale etiam hoc fecit et ausus-est fortis vir
 equo in polito, ubi insidebamus omnes optimi
 Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Venisti deinde tu illic : jussisse autem te videbatur
 deus, qui Trojanis volebat gloriam præbere ;
 et te Deiphobus deo-similis sequebatur profectam.
 Ter autem circumlustrasti cavas insidias attractans ,
 et nominatim Danaorum appellabas optimos,
 omnium Argivorum vocem *tuam* assimilans uxoribus (*uxo-
 rum vocibus*).] At ego et Diomedes et divinus Ulysses ,
 sedentes inter medios, audivimus ut vocasti.
 Nos quidem ambo prompti-eramus exsistentes
 aut exire, aut intus protinus respondere :
 at Ulysses prohibuit et continuit quantumvis cupidos.
 [Ibi ceteri quidem omnes tacebant filii Achivorum :
 Antichus vero te solus excipere verbis
 volebat ; sed Ulysses os manibus comprimebat
 indesidenter robustis, servavitque omnes Achivos : *quem*
 tamdiu tenuit, donec te seorsum abduxisset Pallas Minerva.]
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 durius est : nequaquam enim ei ista depulere tristem interi-
 tum,] ne si ei cor quidem ferreum intus esset.
 Sed agite, ad cubile dimittite nos, ut jam
 somno sub dulci delectemur cubantes.
 Sic dixit : Argiva autem Helena ancillis præcepit
 cubilia sub porticu ut-ponerent, et stragula pulcra
 purpurea injicerent, sternerentque supra tapetas,
 larnasque imponerent villosas superne quibus integerentur.
 Illæ vero iverunt ex adibus, facem in manibus habentes :
 cubiliaque stravere ; sed hospites ducebat præco.
 Atque hi quidem in vestibulo domus illic cubarunt,
 Telemachusque heros, et Nestoris inclytus filius ;
 Atrides vero dormiebat in-recessu domus exelsæ,
 juxtaque Helena sinuoso-peplo cubavit divina inter-mulieres.
 Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto bello strenuus Menelaus,
 vestesque sibi-induit, et gladium acutum suspendit-ab hu-
 mero,] pedibusque nitidis subligavit pulcros calceos :
 progressus-est autem e thalamo, deo similis coram :
 Telemachoque assidebat, verbumque dixit et elocutus-est :
 Quænam vero te necessitas huc duxit, Telemache heros,
 ad Lacedæmonem divinam, per lata dorsa maris ?
 publicane-res, an privata ? hoc mihi vere dic.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est :] Atride Menelae, Jovis-alumne, dux virorum,
 veni, si quam mihi famam de-patre diceres.
 Comeditur mihi domus, perieruntque pingua opera :
 hostilium autem virorum plena est domus, qui mihi perpetuo

320 μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι καὶ εἰλίποδας ἑλικας βούς,
μητρὸς ἑμῆς μνηστῆρες, ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντες.
Τούνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλησθα
κείνου λυγρὸν δλεθρον ἐνίσπειν, εἰ που ὅπωπας
ὀφθαλμοῖσι τείοισιν, ἢ ἄλλου μῦθον ἄκουσας
325 πλαζομένου· περὶ γάρ μιν διζυρόν τέκε μήτηρ.
Μηδέ τί μ' αἰδομένοιο μελίσσαιο μηδ' ἑλεάριον,
ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὅπωπῆς.
Λίσσομαι, εἰποτέ τοι τι πατὴρ ἔμδος, ἐσθλὸς Ὀδυσσεύς,
ἢ ἔπος ἤέ τι ἔργον ὑποστάς ἐξετέλεσσεν
330 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχετε πῆματ' Ἀχαιοί·
τῶν νῦν μοι μῆσαι, καὶ μοι νημερτές ἐνίσπε.
Τὸν δὲ μέγ' ὀβήσας προσέειπε ξανθὸς Μενέλαος·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάγκιδος αὐτοῖ ἐόντες.
335 Ὡς δ' ὁπότε ἐν ξυλόχῳ ἑλαρος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνούς,
κνημοὺς ἐξερέησι καὶ ἄγχεα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐξὴν εἰς ἡλυθεν εὐνῇ,
ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
340 ὥς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσει.
Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ
ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστάς,
καθ' ὃ ἔβαλε κρατεροῦς, κηράροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
345 τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν δμιλίσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοίαιο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρὲς εἴποιμι παρακλιδόν, οὐδ' ἀπατήσω·
ἀλλὰ τὰ μὲν μοι εἵπτε γέρον ἀλιος νημερτής,
350 τῶν οὐδὲν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Αἰγύπτῳ μ' ἔτι δεῦρο θεοὶ μεμνῶτα νέεσθαι
ἔχον, ἐπεὶ οὐ σφιν ἔρεξα τελεέσσας ἑκατόμβας.
[οἱ δ' αἰεὶ βούλοντο θεοὶ μεμνῆσθαι ἐφετμέων.]
Νῆσος ἔπειτα τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
355 Αἰγύπτου προπάροιθε — Φάρον δὲ ἐκικλήσκουσιν —
τόσσον ἀνευθ', ὅσσον τε πανημερίῃ γλαφυρῇ νηῦς
ἤνυσεν, ἥ λιγὺς οὖρος ἐπιπνεῖσιν ὅπισθεν·
ἐν δὲ λιμὴν εὐρμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας εἴσας
ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀρυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ.
360 Ἐνθα μ' εἰέκοσιν ἤματ' ἔχον θεοὶ, οὐδέ ποτ' οὐροὶ
πνεῖοντες φαίνονθ' ἀλιαέες, οἳ βρά τε νηῶν
πομπῆς γίγνονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Καὶ νῦ κεν ἥια πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν,
εἰ μή τις με θεῶν ὀλοφύρατο, καί μ' ἐσάωσεν,
365 Πρωτέος ἱερθίμου θυγάτηρ, ἀλίοιο γέροντος,
Εἰδοθέη· τῇ γάρ βα μάλαστ' ἄγε θυμὸν ὄρινα,
ἥ μ' οἶω ἔρροντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων.
Αἰεὶ γάρ περὶ νῆσον ἀλώμενοι ἱχθυόασκον
γναμπτοῖς ἀγρίστροισιν· ἔπειρε δὲ γαστέρα λιμός.
370 Ἢ δ' ἐμεῦ ἄγχι σῶσθα ἔπος φάτο φώνησέν τε·
Νῆπιός εἰς, ὃ ξεῖνε, λίην τόσον, ἢ χάλιφρων;
ἢ ἐκὼν μεθείεις, καὶ τέρπεαι ἄλγεα πάσχιον,
ὥς δὴ δῆδ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμιον

pecora alia-post-alia mactant, et trahentes pedes camuros bo-
ves,] matris meae proci, superbam contumeliam exercentes.
Propterea nunc ad-tua genua veni, si forte velis
illius saevam perniciem narrare, sicubi vidisti
oculis tuis, sive de ea alius sermonem audivisti
errantis : valde enim ipsum ærumnosum peperit mater.
Nec quicquam mihi verecundans blandiaris, neu miserescens,
sed plane mihi enarra, quemadmodum tibi-contigit videre.
Precor, si unquam tibi aliquod pater meus, strenuus Ulysses,
aut dictum, aut aliquod factum pollicitus effecit
populo in Trojanorum, ubi passi-estis ærumnas Achivi :
horum nunc in hi memento, et mihi verum dic.

Hunc autem graviter ingeniscens allocutus-est flavus Me-
nelaus : dii boni ! profecto perquam fortis viri in cubili
volebant cubare, imbelles ipsi quum-sint.
Ut vero quando in lustris cerva fortis leonis
hinnulos ubi-collocarit recens-genitos, lactentes,
saltus investigat, et valles herbosas
pascens ; ille vero deinde suum ingressus-est cubile,
utrisque autem illis duram mortem infert :
ita Ulysses illis durum fatum infert.
Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
talis, qualis olim bene-condita in Lesbo
e contentione cum-Philomelide luctatus-est assurgens,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi,
talis cum-procis quoque congredieretur Ulysses :
omnes brevisque-vitæ fierent amarisque-nuptiis.
De-istis vero quæ me interrogas et petis, non equidem
alia præter verum dixerim declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax,
horum nullum tibi ego celabo dictum, neque occultabo.

In-Ægypto me etiamnum dii huc cupientem redire
detinebant, quoniam non ipsis feceram perfectas hecatombas.
[sed semper volebant dii nos meminisse præceptorum.]
Insula autem quædam est undoso in ponto,
Ægyptum ante, (Pharum autem ipsam vocant)
tantum semota, quantum spatii toto-die cava navis
confecerit, cui stridulus ventus aspiret a-puppi :
in ea autem portus est opportunus, unde naves æquales
in pontum deducunt, postquam-hauserunt nigram aquam.
Illic me per-viginti dies detinebant dii, neque unquam venti-
secundi] spirantes apparebant in-mare-flantes, qui navium
ductores sunt super lata dorsa maris.
Et jam viatica omnia consumpta-fuisset, et animi virorum,
nisi me aliqua dearum miserata-fuisset, et me servasset,
Protei potentis filia, marini senis,
Idothea : huic enim maxime sane animum commovi ;
quæ mihi soli reptanti occurrit, seorsum a-sociis.
Semper enim circa insulam vagantes piscabantur
curvis hamis : urgebat vero ventrem fames.
Hæc autem me prope stans, verbum dixit, locutaque-est :
Stultus es, o hospes, tantopere, an desipiens ?
aut sponte cessas, et delectaris dolores ferens,
quod adeo diu in insula detineris, neque ullum finem

εὐρέμεναι δύνασαι, μινύθει δέ τοι ἦτορ ἐταίρων·
 375 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ἐκ μὲν τοι ἔρέω, ἥτις σύ πέρ εσσι θεάων,
 ὡς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν κατερύκομαι, ἀλλὰ νυ μὲλλω
 ἀθανάτους ἀλιτέεσθαι, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —
 380 ὅστις μ' ἀθανάτων περὶ ἅ καὶ ἔδρσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.
 ὧς ἔφραμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Πωλεῖται τις δέυρο γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 385 ἀθάνατος Πρωτεύς Αἰγύπτιος, ὅς τε θαλάσσης
 πάσης βένθεα οἶδε, Ποσειδάωνος ὑποδυμῶς·
 τόνδε τ' ἐμὸν φασιν πατέρ' ἐμμεναι ἡδὲ τεκῆσθαι.
 Τόνγ' εἴ πως σύ δύναιο λοχυσάμενος λελαθέσθαι,
 ὅς κέν τοι εἴησιν δδὼν καὶ μέτρα κελεύθου,
 390 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα·
 καὶ δέ κέ τοι εἴησι, Διοτρεφές, αἶ χ' ἐθέλῃς θά,
 ὅττι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται,
 οἰχομένοιο σέθεν δολιχὴν δδὼν ἀργαλήν τε.
 ὧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 395 αὐτὴ νῦν φράζευ σύ λόγον θεῖοιο γέροντος,
 μὴ πῶς με προῖδων ἢ προδαίεις ἀλέηται·
 ἀργαλέος γάρ τ' ἐστὶ θεὸς βροτῶ ἄνδρι δαμῆναι.
 ὧς ἔφραμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο διὰ θεάων·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 400 Ἦμος δ' ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 τῆμος ἄρ' ἐξ ἄλδος εἰσι γέρον ἄλιος νημερτῆς,
 ποιητὴ ὑπο Ζεφύριοιο, μελαίνῃ φρικτὴ καλυφθείς·
 ἐκ δ' ἔλθων κοιμάται ὑπὸ σπέσσι γλαφυροῖσιν·
 ἀμφὶ δέ μιν φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύδνης
 405 ἄβροαι εὐδουσιν, πολίτης ἄλδος ἔξανοδῶσαι,
 πικρὸν ἀποπνεῖουσai ἄλδος πολυθενέος ὀδυμῆν.
 Ἐνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἄμ' ἡοὶ φανομένῃ, νῆιν,
 εὐνάσω ἐξείης· σὺ δ' εὖ χρίνασθαι ἐταίρους
 τρεῖς, οἳ τοι παρὰ νηυσὶν εὐσσελμοῖσιν ἄριστοι.
 410 Πάντα δέ τοι ἔρέω ὀλοφύῳ τοιοῦ γέροντος.
 Φώκας μὲν τοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσειται ἡδὲ ἰδῆται,
 λέξεται ἐν μέσσησι, νομεὺς ὡς πῶεσι μῆλων.
 Τὸν μὲν ἐπὴν δὴ πρῶτα κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 415 καὶ τότε ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε·
 αὐθι δ' ἔρην μεμαῶτα καὶ ἐσσημένον περ ἀλύξαι.
 Πάντα δὲ γιγνώμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαίαν
 ἔρπετ' ἀφ' ὧν γίνονται καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδάες πῦρ·
 ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν μαλλόν τε πιέζειν.
 420 Ἀλλ' ὅτε κεν δῆ σ' αὐτὸς ἀνείρηται ἐπέεσσιν,
 τοῖος ἐὼν, οἷόν κε κατευνηθέντα ἰδῆσθε,
 καὶ τότε δὴ σχέσθαι τε βίης λῦσαι τε γέροντα,
 ἥρωες εἶρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει,
 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσειαι ἰχθυόεντα.
 425 ὧς εἰποῦς ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας, ὅθ' ἕστασαν ἐν φαμάθοισιν,
 ἥϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.

invenire potes; deficit autem tibi cor sociorum.

Sic dixit : sed ego ipsam respondens allocutus-sum :
 eloquar tibi, quæcunque tandem es dearum,
 quomodo ego neutiquam volens detinear, sed videor
 immortales offendisse, qui cælum latum habitant.
 Sed tu quidem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium impedit, et arceat ab-itinere,
 reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam : illa autem statim respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero tibi, hospes, hæc valde vere enarratio.
 Versatur quidam hic senex marinus verax,
 immortalis Proteus Ægyptius, qui-utique maris
 totius fundos novit, Neptuno subserviens :
 huncce meum aiunt patrem esse, ac me genuisse.
 Quem si quo-pacto tu possis insidiatus prendere,
 ille tibi dicat viam et mensuras itineris,
 reditumque, ut per mare proficiscaris piscosum ;
 ac præterea tibi dicat, Jovis-alumne, si velis,
 quodcunque tibi in ædibus malumque bonumque acciderit,
 absente te per-longam viam difficilemque.

Sic dixit : at ego ipsam vicissim allocutus-sum :
 ipsa nunc explica tu insidias divini senis,
 ne quo-pacto me prævidens, aut præsciens, effugiat :
 difficilis etenim est deus mortali homini domitu.

Sic dicebam ; illa vero continuo respondit, præstantissima
 dearum :] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde vere enarratio.
 Quando sol in-medium cælum ascenderit,
 tunc e mari emergit senex marinus verax,
 flatu sub Zephyri, nigra superficie-horrescentis-maris obte-
 ctus ;] egressusque decumbit sub specubus cavis :
 circa ipsum vero phocæ, progenies (s. pisces) pulcræ Halosyd-
 næ,] confertæ dormiunt, e cano mari egressæ,
 acerbum exspirantes maris perprofundi odorem.
 Illuc te ego ducens, simul cum aurora illucescente,
 collocabo vos ex-ordine : tu vero diligenter elige socios
 tres, qui tibi apud naves bene-tabulatas optimi sunt.
 Omnes autem tibi enarrabo malas-astutias hujus senis.
 Phocas quidem primum numerabit, et obibit :
 ac postquam omnes per-quinos-numeravit et inspexerit,
 cubabit in mediis, pastor veluti in-gregibus ovium.
 Hunc quidem ubi primum decubuisse videritis,
 tum deinde vobis curæ-sit roburque visque :
 illic vero tenete obluctantem et nitentem licet elabi.
 Omnia vero ut-fiat, tentabit, quæcunque in terra
 reptilia oriuntur, et aqua, et immane-ardens ignis :
 vos autem firmiter tenete, magisque premitte.
 Sed quando demum te ipse interrogaverit verbis,
 talis apparens, qualem decubuisse videritis,
 tum vero desiste a-vi, solveque senem,
 heros : interroga vero, deorum quisnam te affligat ;
 reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.
 Sic locuta, pontum subiit fluctuantem.

At ego ad naves, ubi stabant in arenis,
 ibam : multa vero mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 δόρπον θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
 330 οἳ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδοάχτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦεν, πολλὰ θεοὺς γουνοῦμενος· αὐτὰρ ἐταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰδύν.

335 Τόσσα δ' ἄρ' ἦγ' ὑποδύσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 τέσσαρα φοικᾶων ἐκ πόντου δέρματ' ἐνεικεν·
 πάντα δ' ἔσαν νεόδάρτα· δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 Εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάψας ἄλιγσιν
 ἔστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σθεδρὸν ἤλυθμεν αὐτῆς·
 340 ἐξείης δ' εὐνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.

Κεῖθι δὴ αἰνότατος λόχος ἔπλετο· τεῖρε γὰρ αἰνῶς
 φοικᾶων ἄλιστρεφῶν ὀλοκώτατος ὁδμή·
 τίς γάρ κ' εἰναλίῳ παρὰ κητεῖ κοιμηθείη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσάωσε καὶ ἐρράσατο μεγ' ὄνειαρ·

345 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω ὅττι φέρουσα,
 ἥνυ μάλᾳ πνεύουσαν, ὄλεσε δὲ κήτεος ὁδμήν.

Πᾶσαν δ' ἡοίην μένομεν τετληῖσι θυμῷ·
 φοικᾶν δ' ἐξ ἁλὸς ἤλθον ἀλλήεες· αἱ μὲν ἔπειτα
 ἔζη· εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.

350 Ἐνδίας δ' ὁ γέρον ἦλθ' ἐξ ἁλός, εὖρε δὲ φοικᾶς
 λατρερέας· πᾶσας δ' ἄρ' ἐπύχετο, λέκτο δ' ἀριθμόν.
 Ἐν ὧ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λέκτο καὶ αὐτός.

Ἥμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεσθ'· ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 355 βάλλομεν· οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπελήθετο τέχνης·
 ἀλλ' ἦτοι πρότιστα λέων γένετ' ἡϋγένειος,
 αὐτὰρ ἔπε τα δράκων καὶ πόρδοχλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγντο δ' ὑγρὸν ὕδωρ καὶ δένδρεον ὑψιπέτληον.

Ἥμεῖς δ' ἄσπευκτῶς ἔχομεν τετληῖσι θυμῷ.
 360 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάξ' ὁ γέρον, ὀλοφῶνια εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀνείρῳμενος προσέειπεν·

Τίς νύ τοι, Ἀτρεὺς υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλᾶς,
 ὅρρα μ' ἔλεις ἄεχοντα λοχησάμενος; τέο σε χρὴ;

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

365 ὅσθη, γέρον — τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύ-
 ῶς δὴ δῆθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύχομαι, οὐδέ τι τέκνωρ [εις] —

εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 Ἀλλὰ σύ περ μοι εἰπέ — θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν —

βητις μ' ἀθανάτων πεδᾶ καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 370 νόστον θ', ὡς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἱρθούεστα.

Ὡς ἔφατ'· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 ἀλλὰ μάλ' ὤρελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 βέξας ἱερὰ καλὰ ἀναβαινέμεν, ὅρρα τάχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἰκοιο, πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.

375 Οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 ὅσων εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,

πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ, Διιπτεόος ποταμοῖο,
 αὐτίς ὕδωρ εἰλθης βέξης θ' ἱερὰς ἐκατόμβας

ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 380 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοὶ, ἣν σὺ μενοινᾷς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 ὅττι νῦν ἐμὸν ἦτορ ἐκείνῳ φημι πᾶσι θεοῖσιν·

Ac postquam ad navem deveneram ac mare,
 cenamque apparavi, et supervenit divina nox;
 tum vero dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ad litus maris late-potentis
 ivi, multum diis supplicans : atque socios
 tres ducebam, quibus potissimum confidebam omnem ad im-

petum.] Interea autem illa ingressa maris latum sinum,
 quatuor phocarum e ponto pelles attulit ;

omnes vero erant recens-detractæ : dolum autem struebat
 patri.] Cubilia vero in arenis quum-exsculpsisset marinis,

sedebat exspectans ; nos autem valde prope venimus ipsam :
 ex-ordineque ea nos collocavit, injectique corium unicuique.

Illic sane molestissimæ insidiæ erant : affligebat enim graviter
 phocarum in-mari-nutritarum terribimus odor :

quis enim marinum apud cetum cubare-posset ?
 sed ipsa nos servavit et excogitavit magnum auxilium :

ambrosiam naribus unicuique supposuit asserens,
 dulce admodum spirantem, sustulitque ceti odorem.

Totum autem mane exspectabamus patienti animo :
 phocæ vero e mari venire confectæ : eæ quidem deinde

ordine cubabant juxta litus maris.

Meridianus autem senex exiit e mari, invenitque phocas
 obesas : omnes vero obibat, recensuitque numerum.

Ac nos primos recensuit inter-cetos, neque omnino animo
 suspicabatur dolum esse : deinde autem decubuit et ipse.

Nos vero vociferantes irruimus ; circumque eum manus
 jecinimus ; nec senex dolosæ obliviscatur artis :

sed primum quidem leo factus-est bene-jubatus,
 ac deinde draco, et panthera, atque ingens sus ;

factus-est etiam liquida aqua, et arbor alto-vertice-comans.
 Nos vero firmiter eum tenebamus constanti animo.

Sed quum jamangebatur senex, malas-versutias sciens,
 tum vero me verbis interrogans allocutus-est :

Quisnam tibi, Atrei fili, deorum contulit consilia,
 ut me caperes invitum insidiatus ? cujus-rei tibi est-opus ?

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 scis, senex, (quid me ista decipiens interrogas ?)

quomodo jam diu in insula detineor, neque aliquem finem
 invenire queo, conficitur autem mihi intus cor.

Sed tu saltem mihi dic, (dii vero omnia sciunt)
 quisnam me immortalium detineat, et arceat ab-itinere,

reditumque dic, ut per pontum proficiscar piscosum.

Sic dicebam ; ille vero me statim respondens allocutus-est :
 atqui omnino debebas Jovique aliisque diis

facere sacra pulcra et naves conscendere, ut citissime
 tuam in patriam venires, navigans per nigrum pontum.

Non enim tibi prius fatum est amicosque videre et venire
 ad-domum bene-a-dificatam, et tuam in patriam terram,

quam quando Ægypti, a-Jove-fluentis fluvii,
 rursus ad-aquas redieris, fecerisque sacras hecatombas

immortalibus diis, qui cælum latum tenent :
 et tunc tibi dabunt viam dii, quam tu cupis.

Sic dixit ; at mihi confractum-est carum cor,

οὐνεκά μ' αὖτις ἄνωγεν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον
 Αἴγυπτονδ' ἵεναι, δολιχὴν ὁδὸν ἀργαλέην τε.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 485 Ταῦτα μὲν οὕτω δὴ τελέω, γέρον, ὥς σὺ κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
 εἰ πάντες σὺν νηυσὶν ἀπήμονες ἦλθον Ἀχαιοί,
 οὓς Νέστωρ καὶ ἐγὼ λίπομεν Τροίηθεν ἰόντες,
 ἧέ τις ὤλετ' ὀλέθρῳ ἀδευκεῖ ἧς ἐπὶ νηὸς,
 490 ἧς φίλων ἐν γερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσεν.
 Ὡς ἐφάρμην· ὁ δέ μ' αὖτις ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἀτρείδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδέ τί σε γρὴ
 ἴδμεναι, οὐδὲ δαῖναι ἐμὸν νόον· οὐδὲ σέ φημι
 δὴν ἀχλαυτον ἔσεσθαι, ἐπὶν εὖ πάντα πύθῃαι.
 495 Πολλοὶ μὲν γὰρ τῶνγε δάμεν, πολλοὶ δὲ λίκοντο·
 ἀρχοὶ δ' αὖ δύο μούνοι Ἀχαιῶν χαλκογινῶνων
 ἐν νόστῳ ἀπόλοντο· μάχῃ δέ τε καὶ σὺ παρῆσθα.
 Εἷς δ' ἐτι που ζωὸς κατερύκεται εὐρεῖ πόντῳ.
 Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμῃ δολιχῆρ' ἐμείσιν.
 500 Γυρῶσιν μιν πρῶτα Ποσειδάων ἐπέλασεν,
 πέτρῃσιν μεγάλῃσι, καὶ ἐξεσάωσε θαλάσσης·
 καὶ νῦν κεν ἔκφυγε Κῆρα, καὶ ἐ/θόμενός περ Ἀθήνῃ,
 εἰ μὴ ὑπερρῖαλον ἔπος ἔκβαλε, καὶ μέγ' ἀάσθη·
 φῆ δ' ἀέκητι θεῶν φυγέην μέγα λαίτμα θαλάσσης.
 505 Τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἔκλυεν αὐδ' ἄσαντος·
 αὐτίκ' ἔπειτα τρίαῖναν ἐλὼν γερσὶ στιβαρῇσιν
 ἤλασε Γυραίην πέτρῃν, ἀπὸ δ' ἔσχισεν αὐτήν·
 καὶ τὸ μὲν αὐτόθι μείνει, τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ,
 τῷ δ' Αἴας τὸ πρῶτον ἐφεζόμενος μέγ' ἀάσθη·
 510 τὸν δ' ἐφώρει κατὰ πόντον ἀπείρωνα κυμαίνοντα.
 [Ὡς ὁ μὲν ἐνθ' ἀπόλυεν, ἐπεὶ πέναι ἀλμυρὸν ὕδωρ.]
 Σὺς δὲ πῶν ἔκφυγε Κῆρας ἀδελφεὸς ἦδ' ὑπάλυξεν
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι· σάωσε δὲ πότνια Ἥρη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε Μαλειῶν ὄρος αἰπὸ
 515 ἵεσθαι, τότε δὴ μιν ἀναρπάξασα θύελλα
 πόντον ἐπ' ἱχθυόεντα φέρεν, μεγάλα στενάχοντα,
 ἀγροῦ ἐπ' ἔσχατήν· ὅθι δώματα ναῖε Θυέστης
 τὸ πρὶν, ἀτὰρ τότε ἔναϊε Θυεστιάδης Αἰγισθος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείθεν ἐφάνετο νόστος ἀπήμων,
 520 αἶψά δὲ θεοὶ οὖρον στρέψαν, καὶ οἶκαδ' ἔκοντο·
 ἦτοι δὲ μὲν χαίρων ἐπεβήσαστο πατρίδος αἵτης,
 καὶ κύνει ἀπτόμενος ἦν πατρίδα· πολλὰ δ' ἀπ' αὐτοῦ
 δάκρυα θερμὰ χέοντ', ἐπεὶ ἀσπασίως ἴδε γαῖαν.
 Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπὸς, ὃν βα καθεῖσεν
 525 Αἰγισθος δολομήτης ἄγων· ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν,
 χρυσοῦ δοῖα τάλαντα· φύλασσε δ' ὄγ' εἰς ἐνιαυτὸν,
 μὴ ἑ λάθοι παριών, μνησάιτο δὲ θυρίδος ἀλκῆς.
 Βῆ δ' ἔμιν ἀγγελῆων πρὸς δώματα ποιμένη λαῶν.
 Αὐτίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσσατο τέχνην·
 530 κρινάμενος κατὰ δῆμον εἰκοσιφῶτας ἀρίστους
 εἶσε λόγον, ἐτέρωθι δ' ἀνώγει δαῖτα πένεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ καλέων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 ἵπποισιν καὶ ὄγεσιν, ἀεικέα μεμνηρίζων.
 Τὸν δ' οὐκ εἰδότες ὀλεθρον ἀνήγαγε, καὶ κατέπερνε
 535 δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

eo-quod me rursus jubebat per obscurum pontum
 in Ægyptum ire, longum iter difficileque.

Verum etiam sic ipsum verbis respondens allocutus-sum :

Hæc quidem sic plane perficiam, senex, ut tu præcipis.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra,

si omnes cum navibus incolumes redierint Achivi,

quos Nestor et ego reliquimus, a-Troja profecti,

an aliquis periit morte inopinata, sua in nave,

aut amicorum in manibus, postquam bellum confecerit.

Sic dicebam : ille vero me statim respondens allocutus-est :

Atride, quid me hæc interrogas? nec quicquam te oportet

scire, neque explorare meum animum; nec te puto

diu absque-lacrimis fore, postquam bene omnia audieris.

Multi enim illorum domiti-sunt, multi vero relict;

duces autem duō soli Achivorum ære-loricatorem

in reditu periere : pugnae vero etiam tu interfuisti.

Unus autem adhuc alicubi vivus detinetur lato in-ponto.

Ajax quidem apud naves domitus-est longis-remis-instructas.

Gyris eum primum Neptunus admovit,

petris magnis, et salvum-eduxit e-mari :

et sane effugisset mortem, etiamsi invisus Minervæ,

nisi superbum dictum protulisset, et in-magnum incidisset-

peccatum : dixit *vel* inivit diis se evitaturum magnos flu-

ctus maris.] Hunc vero Neptunus magna audivit jactantem :

statim deinde, tridente sumto, manibus validis

percussit Gyræam petram, et abscidit ipsam :

et unum quidem illic manebat, alterum vero frustum incidit

mari :] cui Ajax primum insidens valde percussus erat ;

eum autem ferebat in mare infinitum, undosum.

[Sic ille quidem ibi periit, postquam biberat salsam aquam.]

Tuus vero utcumque effugit mortem frater et evitavit

in navibus cavis : servavit enim *eum* veneranda Juno.

Sed quando jam statim erat ad-Malearum montem arduum

perventurus, tum vero ipsum abreptum procella

pontum per piscosum tulit, valde ingemiscentem,

agri ad extremam-oram; ubi aedes habitabat Thyestes

prius, at tunc habitabat Thyestiades Ægisthus.

Sed quum jam et illinc appareret reditus incolumis,

retro vero dii ventum verterunt, et *illi* domum venerunt :

sane ille quidem gaudens ingreassus-est patriam terram,

et osculabatur tangens suam patriam : multæ vero ab ipso

lacrimæ calidæ fundebantur, quia lubenter vidit terram

Hunc autem especula conspexit speculator, quem constitue-

rat] Ægisthus dolosus eo ducens : promisit autem mercedem,

auri duo talenta : observabat vero hic in annum,

ne ipsum lateret prætervehens, recordareturque *Agamemno*

strenuæ fortitudinis.] Ivit autem nuntiaturos ad aedes pasto-

ri virorum.] Statim vero Ægisthus dolosam excogitavit ma-

chinam :] electis per populum viginti viris optimis

constituit insidias, et ab-altera-parte jussit convivium appa-

rari.] At ipse ivit invitans Agamemnonem, pastorem virorum,

cum-equis et curribus, nefanda animo-agitans.

Hunc autem ignarum perniciæ reduxit, et trucidavit

convivio-exceptum, ut aliquis interfecerit bovem ad præsepe.

Οὐδέ τις Ἀτρεΐδew ἐτάρων λίπεθ', οἳ οἱ ἔποντο,
οὐδέ τις Αἰγίσθου· ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν.

Ἦς ἔρατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος· οὐδέ νύ μοι κῆρ
540 ἦβελ' ἐτι ζῶειν καὶ ὁρᾶν φάος ἡελίοιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθη,
ὃς τότε με προσέειπε γέρων ἄλιος νημερτής·
Μηκέτι, Ἀτρεός υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὔτιω
545 κλαί', ἐπεὶ οὐκ ἀνυσὶν τινα δήμεν'· ἀλλὰ τάχιστα
παῖρα, ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἴκηαι.
Ἦ γάρ μιν ζῶον γε κίχῃσαι, ἥ κεν Ὀρέστης
κτεῖνεν ὑπορθάμενος· σὺ δέ κεν τάρου ἀντιβολήσῃς.
Ἦς ἔρατ'· αὐτὰρ ἐμοὶ κραδίη καὶ θυμὸς ἀγρήνωρ
αὐτίς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἀχρυνέμω περ, ἰάνθη·
550 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὺ δὲ τρίτον ἄνδρ' ὀνόμαζε,
ὅστις ἐτι ζωὸς κατερύκεται εὐρέει πόντῳ.

[ἤθε θανόν· ἐθέλω δὲ, καὶ ἀχρυνέμω περ, ἀκοῦσαι.]

Ἦς ἔραμην· ὃ δέ μ' αὐτίχ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
555 υἱὸς Λαέρτεω, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
τὸν δ' ἴδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσκει· ὃ δ' οὐ δύναται ᾗν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπῆρεται καὶ ἐταῖροι,
560 οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
Ἄργει ἐν ἱπποπότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πέδιον καὶ πείρατα γαίης
ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθος·
565 ᾗ περ ῥήϊσθη βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν·
οὐ νικητὸς, οὐτ' ἀρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὀμβρὸς,
ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυρνεύοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίσχιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους·
οὐνεκ' ἔχεις Ἑλένην, καὶ σπιν γαμβρὸς Διὸς ἐστὶ.
570 Ὡς εἰπὼν, ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄμ' ἀντιθείς ἐτάρουσιν
ἦτα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἠδὲ θάλασσαν,
ὁρῶν θ' ὀπλισάμεσθ', ἐπὶ τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ·
575 ὃς τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆας μὲν πάμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα δίκαν,
ἐν δ' ἱστοὺς τιθέμεσθα καὶ ἱστία νηυσὶν εἴσης·
ἀνδ' ἐκ αὐτοῖς βάντες ἐπὶ κληῖσι κάθίζον·
580 εἴτ' εὖ δ' ἐξόμενοι πολλὴν ἄλα τύπτον ἐρεμτοῖς.
Ἄψ δ' εἰς Αἰγύπτου, Διυπετέος ποταμοῖο,
σῆσα νέας, καὶ ἔρεξας τελέεσσας ἑκατόμβας.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσα θεῶν χολὸν αἰὲν ἐόντων,
ἥ γ' Ἀγαμέμνωνι τύμβον, ἴν' ἀσβεστον κλέος εἴη.
585 Ταῦτα τελευτήσας νέμην· δίδωσαν δέ μοι οὔρον
ἀθάνατοι, τοῖ μ' οἶκα φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐπέμψαν.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμοισιν,
ὅθρα κεν ἐνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται·
καὶ τότε σ' εὖ πέμψω, δώσω δέ τοι γαλαὰ δῶρα,

Nec quisquam Atridae sociorum relictus est, qui eum sequebatur,] nec quisquam Agisthi; sed strati sunt in aridibus.

Sic dixit; at mihi confractum est carum cor;
flebam autem in arenis sedens; nec mihi cor
volebat amplius vivere, et videre lumen solis.

At postquam flendoque volutandoque saturatus eram,
tum vero me allocutus est senex marinus verax:

Ne amplius, Atrei fili, longo tempore indesinenter sic
fleas, quoniam non remedium aliquid inveniemus: sed citissime! tenta, quo jam tuam in-patriam terram pervenias.
Aut enim ipsum vivum deprehendes, aut Orestes
interfecit praeveniens: tu vero sepultura occurreris.

Sic dixit: at mihi cor et animus generosus
rursus intra pectus, etiamsi mæsto, latabatur:
et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum:

Hos quidem jam novi: tu vero tertium virum nomina,
qui adhuc vivus detinetur in-lato mari.

[aut mortuus: volo autem, etiamsi mæstus, audire.]

Sic dicebam: ille vero me statim respondens allocutus est:
filius Laertæ, in Ithaca aedes habitans:

hunc vero vidi in insula uberes lacrimas fundentem,
Nymphæ in aedibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet: illeque non potest in-suam patriam terram pervenire.
Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
qui ipsum devehant per lata dorsa maris.

Tibi vero non a-fato-decretum est, Jovis-alumne o Menelae,
in Argo equos pascente mori et fatum obire:
sed te in Elysium campum et fines terræ
immortales mittent, ubi flavus Rhadamanthus est:

ubi quidem facillima vita est hominibus:
non nix, neque hiems multa, neque unquam imber,
sed semper Zephyri argute-spirantes auras
Oceanus emittit, ad-refrigerandum homines:
quoniam habes Helenam, et ipsis Jovis gener es.

Sic locutus, pontum subijt fluctuosum.

At ego ad naves simul cum divinis sociis
ivi; multa autem mihi cor in-profundo-agitabat eunti.

Ac postquam ad navem devenimus et mare,
carnamque apparavimus, supervenitque divina nox:
tum denique dormivimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
naves quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
et malos imposuimus et vela navibus aequalibus:

et ipsi porro ingressi in transtris condescerunt;
ordine autem sedentes canum mare verberant remis.

Rursus autem ad Aegypti regionem, a-Jove-fluentis fluvii,
constitui naves, et feci perfectas hecatombas.

Ac postquam sedaveram deorum iram sempiternorum,
aggressi Agamemnoni tumulum, ut inextincta ei gloria esset.

His peractis, redii: dederuntque mihi ventum-secundum
dii, qui me celeriter caram in patriam deduxerunt.

Verum age nunc mane in aedibus meis,
donec undecimaque duodecimaque fuerit dies;
et tunc te bene dimittam, daboque tibi splendida dona,

590 τρεῖς ἵππους καὶ δῖρρον εὖζουν· αὐτὰρ ἔπειτα
 δώσω καλὸν ἄλεισον, ἵνα σπένδῃσθαι θεοῖσιν
 ἀθανάτοισι, ἐμέθεν μεμνημένος ἥματα πάντα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Ἄτρεϊδῃ, μὴ δὴ με πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἔρκε.
 595 Καὶ γάρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεροίμην
 ἥμενος, οὐδὲ κέ μ' οἴκου ἔλοι πόδος οὐδὲ τοκῆων —
 αἰνῶς γὰρ μῦθοισιν ἔπεσσι τε σοῖσιν ἀκούων
 τέρπομαι — ἀλλ' ἤδη μοι ἀνιάζουσιν ἑταῖροι
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέῃ· σὺ δέ με χρόνον ἐνθάδ' ἔρύκεις.
 600 Δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοίης, κειμήλιον ἔστω
 ἵππους δ' εἰς Ἰθάκην οὐκ ἄξομαι, ἀλλὰ σοι αὐτῷ
 ἐνθάδε λείβω ἀγαλμα· σὺ γὰρ πεδίῳ ἀνάσσεις
 εὐρέας, ὧ ἐνὶ μὲν λωτὸς πολλὸς, ἐν δὲ κύπειρον,
 πυροὶ τε ζεαί τ' ἡδ' εὐρυφυῆς κρή λευκόν.
 605 Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὐτ' ἄρ' ὁρόμοι εὐρέες οὔτε τι λειμῶν
 αἰγίβοτος, καὶ ἄλλων ἐπήρατος ἵπποβότοιο.
 Οὐ γάρ τις νήσων ἱππῆλατος οὐδ' εὐλείμων,
 αἰὲν ἄλλ' κεκλιάται· Ἰθάκῃ δέ τε καὶ περὶ πασέων.
 Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 610 χεῖρὶ τέ μιν κατέρεξεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀἴματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος, οἷ' ἀγορεύεις·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι ταῦτα μεταστήσω· δύναμαι γάρ.
 Δῶρων δ' ὅσ' ἐν ἑμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
 δώσω δ' ἀρίστην καὶ τιμωτάτην ἔστιν.
 615 Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἔστιν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡραίοιο· πόρην δὲ ἑ Φαιδίμοις ἥρωις,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, οὗ ἕως δόμος ἀμπεκαλύψεν
 κείσθαι με νοστήσαντα· τείν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσσαι.
 620 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Δαιτυμόνες δ' ἐς δώματ' ἴσαν θεῖον βασιλῆος.
 Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὐήνορα οἶνον·
 σίτον δὲ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπειπον.
 Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνῶν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο. —
 625 Μνηστήρες δὲ πάροινεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, οὗ περ πάρος ὕβριν ἔχουσιν.
 Ἀντίνοος δὲ καθίστο καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστήρων, ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀρίστοι.
 630 Τοῖς δ' υἱὸς Φρονόιο Νοήμων ἐγγυῖον ἐλθὼν
 Ἀντίνοον μῦθοισιν ἀνείρμενος προσέειπεν·
 Ἀντίνο', ἧ ῥά τι ἴδμεν ἐνὶ φρεσίν, ἧ καὶ οὐκί,
 δῖπότε Τηλέμαχος νεῖτ' ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος;
 νῆά μοι οἴγεται ἄγων· ἐμέ δὲ χρεὼ γίγνεται αὐτῆς,
 635 Ἥλιος ἐς εὐρύχορον διαδόμενος, ἐνθα μοι ἵπποι
 δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοὶ
 ἀδαῖτες· τῶν κέν τιν' ἐλασσάμενος δαμασαίμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον· οὐ γὰρ ἔφαντο
 ἐς Πύλον οἴχεσθαι Νηληϊόν, ἀλλὰ που αὐτοῦ
 640 ἀρχῶν ἢ μίλῳσι παρέμμεναι, ἧ δὲ σὺβώτῃ.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέειπεν, Εὐπειθεὺς υἱός·
 νημερτές μοι ἐνίσπε, πότ' ὤγχετο καὶ τίνες αὐτῷ
 κούροι ἔποντ'· Ἰθάκῃς ἐξαίρεται ἢ ἐοί αὐτοῦ

tres equos et currum bene-politum : ac deinde
 dabo pulcrum poculum, ut libes diis
 immortalibus, mei memor per-dies omnes.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Atride, ne sane me multo tempore hic detine.

Etenim in annum ego apud te certe perdurarem
 sedens, nec me domus caperet desiderium, nec parentum :
 vehementer enim sermonibus verbisque tuis auscultans,
 oblector : sed jam mihi tardio-afficiuntur socii
 in Pylo divina : tu vero me in-tempus hic detines.

Donum autem, quodcumque mihi dederis, sit quod-recondi-
 possit ;] equos vero in Ithacam non ducam, sed tibi ipsi eos
 hic relinquam oblectamentum : tu enim campo imperas
 lato, in quo quidem lotus multus, in quo cyperus,
 triticumque, et far, ac late-germinans hordeum album.

In Ithaca autem nec sane curricula lata, nec omnino pratium :
 capris-pascendis-apta est ; et magis ardua solo equos-pa-
 scente.] Nulla enim insularum equis-agendis-idonea nec-bon-
 nis-pratis-instructa,] quæ mari incumbunt ; Ithaca vero etiam
 supra omnes.] Sic dixit : risit vero bello strenuus Menelaus,
 manuque eum demulsit, verbumque dixit et elocutus-est :

Sanguinis es boni, care fili, quippe-talia loqueris :
 atqui ego tibi hæc dona commutabo ; possum enim.

Donorum autem, quacunque in mea domo recondita jacent,
 dabo, quod pulcerrimum et pretiosissimum est.

Dabo tibi craterem elaboratum ; argenteus vero
 est totus, auro autem labra supra-munita-sunt ;
 opus vero est Vulcani : donavit autem eum mihi Phædi-
 mus heros.] Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illuc me in-redditu-profectum : tibi autem volo id præbere.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Convivatores autem in aedes ierunt divini regis :
 illique adducebant quidem oves, afferebantque validum vi-
 num :] panem vero ipsi uxores pulcris-vittis-in-capite intu-
 lerunt.] Sic illi quidem circa cœnam in ædibus occupabantur.

Proci vero ante Ulyssis domum
 discis delectabantur et hastilibus jaculantes ;
 in facto-arte pavimento, ubi antea insolentiam exercebant.
 Antinous vero conserat et Eurymachus divinæ-formæ,
 principes procorum ; virtute autem erant longe optimi.
 His autem filius Phronii Noemon prope accedens,
 Antinonum verbis interrogans allocutus-est :

Antinoe, numquid scimus in mente nostra, an etiam non,
 quando Telemachus redeat e Pylo arenosa ?

navem mihi abiit abducens ; mihi vero opus est illa,
 Elidem in spatiosam ut-trajiciam, ubi mihi equæ
 duodecim feminae, subtus autem muli patientes-opæris
 indoniti : ex-quibus aliquem adigens domarem.

Sic ait : illi vero in animo obstupescabant ; non enim pu-
 tabant] in Pylum eum abiisse Neleiam, sed alicubi illic
 in-agris, aut apud-oves esse, aut cum-subulco.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheï fi-
 lius :] vere mihi dic ; quando abiit, et quinam illum
 juvenes sunt-secuti ? ex-Ithacæ electi, an sui ipsius

θῆτές τε δμῶές τε; δύναϊτό κε καὶ τὸ τελέσσαι.
 645 Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ·
 ἥ σε βίη ἀέκοντος ἀπηύρα νῆα μέλαιναν,
 ἡδ' ἐκὼν οἱ δῶκα, ἐπεὶ προσπύξατο μῦθος;
 Τὸν δ' υἱὸς Φρονίοιο Νοήμων ἀντίον ἤδα·
 αὐτὸς ἐκὼν οἱ δῶκα· τί κεν ῥέξειε καὶ ἄλλος,
 650 ὅππότε· ἀνὴρ τοιοῦτος, ἔχων μελεδήματα θυμῷ,
 αἰτίζῃ; χαλεπὸν κεν ἀνήνασθαι δόσιν εἶη.
 Κούροι δ' οἱ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι μετ' ἡμέας,
 οἳ οἱ ἔποντ'· ἐν δ' ἀρχὸν ἐγὼ βαίνοντ' ἐνόησα
 Μέντορα, ἡδ' θεὸν, τῷ δ' αὐτῷ πάντα ἔωκει.
 655 Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα διὸν
 χοιζὸν ὑπὸ τοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς δώματα πατρός.
 Τοῖσιν δ' ἀμφοτέρωσιν ἀγάσσατο θυμὸς ἀγήνωρ,
 μνηστῆρες δ' ἀμυδὴς κάισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων.
 660 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱὸς,
 ἀγνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμελῆιναι
 πίμπλαντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπέτωσιν ἔεικτον·
 Ὡς πόποι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως ἐτελέσθη
 Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἦδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 665 Ἐκ τόσσων δ' ἀέκῃτι νέος παῖς οἴχεται αὐτίως,
 νῆα ἔρυσσάμενος, κρίνας τ' ἀνὰ δῆμον ἀρίστους.
 Ἄρξει καὶ προτέρω κακὸν ἔμμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ
 Ζεὺς ὀλέσειε βίην, πρὶν ἡμῖν πῆμα φυτεῦσαι.
 Ἀλλ' ἄγε μοι δότε νῆα θοὴν καὶ εἰκσ' ἐταίρους,
 670 ὅφρα μιν αὐτὸν ἰόντα λοχίσομαι ἡδὲ φυλάξω
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης·
 ὥς ἂν ἐπισμυγεῖς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος.
 675 Οὐδ' ἄρα Πηνελόπεια πολλὸν χρόνον ἦεν ἄπυστος
 μῦθων, οὐς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον·
 κῆρυξ γάρ οἱ εἶπε Μένων, ὃς ἐπευθετο βουλάς,
 αὐλὸς ἐκτός ἐών· οἱ δ' ἐνόητο μῆτιν ὑφαίνειν.
 Βῆ δ' ἵμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα Πηνελόπει·
 680 τὸν δὲ κατ' οὐδοῦ βάντα προσήυδα Πηνελόπεια·
 Κῆρυξ, τίπτε δὲ σε πρόεσαν μνηστῆρες ἀγαυοί;
 ἦ εἰπέμεναι δμῶῃσιν Ὀδυσῆος θεῖοιο,
 ἔργων παύσασθαι, σφίσι δ' αὐτοῖς δαῖτα πένεσθαι;
 Μὴ μνηστεύσαντες μῆδ' ἄλλοθ' ὁμιλήσαντες
 685 ὕστατα καὶ πύματα νῦν ἐνθάδε δειπνήσειαν.
 Οἱ θάμ' ἀγειρόμενοι, βίοντον καταχείρετε πολλὸν,
 κτῆσιν Τηλεμάχοιο δαΐφρονος. Οὐδέ τι πατρῶν
 ὑμετέρων τὸ πρόσθεν ἀκούετε, παῖδες ἰόντες,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσχε μεθ' ὑμετέροισι τοκεῦσιν,
 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξάισιον οὔτε τι εἰπὼν
 ἐν δήμῳ; ἥ· ἐστὶ δίκη θεῶν βασιλῆων,
 ἄλλον κ' ἐχθαίρῃσι βροτῶν, ἄλλον κε φιλοῖη.
 Κεῖνος δ' οὔποτε πάμπαν ἀτάσθαλον ἀνδρὰ ἐώργει·
 ἀλλ' ὁ μὲν ὑμέτερος θυμὸς καὶ ἀεικέα ἔργα
 695 φαίνεται, οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Μένων, πεπνυμένα εἰδώς·
 αἶ γάρ δῃ, βασίλεια, τὸδε πλεῖστον κακὸν εἶη.

mercenariique servique? potuerit etiam hoc perficere.

Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
 utrum tibi vi invito abstulit navem nigram,
 an lubens ei dedisti, postquam adortus est te sermone?

Hunc autem filius Phronii Noemon contra allocutus est:
 ipse lubens ei dedi: quid fecerit etiam alius,
 quando vir talis, habens curas in-animo,
 petat? difficile negare præbitionem foret.

Juvenes autem, qui in populo excellunt apud nos,
 illi eum secuti sunt; ac ducem ego conscendentem vidi
 Mentorem, aut deum; illi vero ipsi in-omnibus similis erat.
 Sed hoc miror: vidi hic Mentorem divinum
 heri sub-auroram; tunc autem conscendit navem in-Pylum.

Sic igitur locutus abiit ad domos patris.
 His vero utrisque percussus est animus generosus;
 proci autem simul consedere, et cessarunt a-certaminibus.
 Inter-eos vero Antinous fatus est, Eupitheii filius,
 dolens: furore autem multum præcordia circumfusa-nigro
 sanguine] implebantur, oculi vero ei igni splendenti similes-
 erant:] Dii boni certe magnum facinus superbe patratum-
 est] Telemacho, profectio hæc! dicebamus autem ei non
 perfectum-iri.] Tot vero invitis juvenculus puer abiit sic,
 nave deducta, electisque per populum optimis.

Incipiet et ulterius malum esse: sed ei ipsi
 Jupiter perdat vim, antequam nobis malum severit.
 Verum agite, mihi date navem celerem et viginti socios,
 ut eum ipsum venientem insidiis excipiam, et observem,
 in freto Ithacæque Samique asperæ:
 ut cum-sua-pernicie naviget propter patrem.

Sic dixit; illi vero omnes laudabant atque hortabantur:
 statim deinde exsurgentes ibant in domum Ulyssis.

Neque inde Penelope per-longum tempus fuit inscia
 sermonum, quos proci in mente profundo-cogitabant;
 præco enim illi dixit Medon, qui adiebat consilia,
 extra aulam quum-esset: illi vero intus consilium texebant.
 Ivit autem annuntiaturus per domos Penelopæ:
 hunc autem in limine venientem allocuta est Penelope;

Præco, cur vero te miserunt proci inclytî?
 an ut-dicas ancillis Ulyssis divini,
 a-labore ut-cessent, illisque ipsis convivium apparent?
 Ne ambientes me neque alio decedentes,
 ultimum et postremum nunc hic cœnent!
 Qui frequenter congregati, victum absumitis multum,
 possessionem Telemachi prudentis. Nec quisquam a-patribus
 vestris pridem audistis, pueri quum-essetis,
 qualis Ulysses erat inter vestros parentes,
 neque ulli faciens injuriam, nec quicquam tale locutus
 in populo? qui-utique est mos potentium regum,
 alium ut-oderit quis mortaliū, alium amet.

Ille vero nunquam omnino malo quemquam affecit:
 sed vester quidem animus et indigna facinora
 apparent, neque ulla est in vobis gratia postea beneficiorum.

Hanc autem rursus allocutus est Medon, prudentia sciens:
 utinam enim sane, regina, hoc maximum malum esset.

Ἄλλα πολὺ μείζον τε καὶ ἀργαλειώτερον ἄλλο
 μνηστῆρες φράζονται, ὃ μὴ τελέσειε Κρονίων·
 700 Τηλέμαχον μεμάσσι κατακτάμεν ὅξεί χαλκῷ,
 οἶκα δὲ νισσομένον· ὃ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν
 ἐς Πύλον ἡγαθήν ἢ δ' ἐς Λακεδαιμόνα διάν.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτογούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβει· τῷ δέ οἱ ὅσπερ
 705 δακρυόφι πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἐσχετο φωνή.
 Ὅψε δὲ δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβομένην προσέειπεν·
 Κῆρυξ, τίπτε δέ μοι παῖς οἴγεται; οὐδέ τί μιν χρεὼ
 νῆων ὠκυπόρων ἐπιβανέμεν, αἴθ' ἄλως ἵπποι
 ἀνδράσι γίνονται, περὶ οἷσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρῆν.
 710 Ἦ ἴνα μὴ δ' ὄνομα αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται;
 Τῆν δ' ἡμέβει· ἔπειτα Μείδων, πεπνυμένα εἰδώς·
 οὐκ οἶδ' εἴ τίς μιν θεὸς ὥρορεν, ἥ καὶ αὐτοῦ
 θυμὸς ἐφωρμήθη ἱμεν ἐς Πύλον, ὅρα πύθηται
 πατρός εἰς ἡ νόστον, ἢ θνίτῃσι πότμον ἐπέσπεν.
 715 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κατὰ δῶμα Ὀδυσῆος.
 Τῆν δ' ἄγρος ἀμφρχύθη θυμοφθόρον, οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη
 οἰτρὸν ἐφῆσθαι, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
 ἀλλ' ἄρ' ἐπ' οὐδοῦ ἔζε πολυκμήτου Ὀχλαίοιο,
 720 οἶκτ' ὀλοφυρομένη· περὶ δὲ ὁμοκαὶ μινύριζον
 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ δῶματ' ἔσαν νέαι ἡδὲ παλαιαί.
 Τῆς δ' ἀδινὸν γοῶσα μετηύδα Πηνελόπει·
 Κλυτε, φίλαι· περί γάρ μοι Ὀλύμπιος ἄλγε' ἔδωκεν
 ἐκ πασέων, ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράπην ἡδ' ἐγένοντο·
 ἢ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,
 725 παντοίης ἀρετῆσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν· [γος·]
 [ἐσθλόν, τοῦ κλέος εὐρὺ καθ' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
 νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπήτων ἀνθρεΐψαντο θύελλαι
 ἀκλέα ἐκ μεγάρων, οὐδ' ὀρμηθέντος ἀκουσα.
 Σγέτλιναι, οὐδ' ὑμεῖς περ ἐνὶ φρεσὶ θέσθε ἐκάστη
 730 ἐκ λεγέων μ' ἀνεγείρει· ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ,
 ὅππῃ· ἐκεῖνος ἔβη κοίλῃ ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταυτὴν ὁδὸν ὀρμαίνοντα,
 τῷ κε μάλ' ἢ κεν ἔμεινε, καὶ ἐσσύμενός περ δόοιο·
 ἢ καὶ με τεληνηκυῖαν ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπεν.
 735 Ἄλλὰ τις δειτρηῶς Δολιὸν καλέσειε γέροντα,
 ὁμῶ· ἐμὸν, ὃν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιοῦση,
 καὶ μοι κῆπον ἔχει πολυδένδρεον· ὅρα τάχιστα
 Λαέρτη τάδε πάντα παρεζόμενος καταλέξῃ·
 εἰ δὲ πού τις κείνος ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ὑφῆνας
 740 ἐξελεύθων λαοῖσιν ὀδύρεται, οἱ μεμάσιν
 ὃν καὶ Ὀδυσσεὺς φθίσει· γόνον ἀντιθέοιο.
 Τῆν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 νύμφα φίλη, σὺ μὲν ἄρ' με κατακτάνε νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ ἔα ἐν μεγάροισιν μῦθον δέ τοι οὐκ ἐπιτεύσου.
 745 Ἦ δὲ ἐγὼ τάδε πάντα· πόρον δέ οἱ ὅσ' ἐκέλευεν,
 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ· ἐμεῦ δ' ἔλετο μέγαν ὄρκον,
 μὴ πρὶν σοὶ ἑρέειν, πρὶν δωδεκάτην γε γενέσθαι,
 ἢ σ' αὐτὴν ποθέσαι, καὶ ἀφορμηθέντος ἀκούσαι·
 ὥς ἂν μὴ κλαίονσα κατὰ χροῖα καλὸν ἰάπτῃς.
 750 Ἄλλ' ὑδρηνάμενη, καθαρὰ γροῖ εἵμαθ' ἑλοῦσα,
 εἰς ὑπερὶ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφοπόλοισι γυναιξίν,

Sed multo majusque et gravius aliud
 proci meditantur, quod ne periciat Saturnius :
 Telemachum cogitant interficere acuto aere,
 domum revertentem; ille vero profectus est ad quaerendam
 patris famam in Pylum sacram et in Lacedaemonem divi-
 nam.] Sic ait; illi vero ibi soluta sunt genua et carum cor :
 diu autem ipsam inopia-vocis tenuit; atque ei oculi
 lacrimis impleti sunt, clara autem ei detenta est vox.
 Tandem vero ipsum verbis respondens allocuta est :
 Praeco, cur vero mihi filius abiit? nec quicquam ipsum
 oportebat] naves celeres conscendere, quae maris equi
 hominibus sunt, trajiciuntque immensum humidum.
 An ut ne nomen quidem ejus inter homines relinquantur?
 Huic autem respondit deinde Medon, prudentia sciens :
 haud scio an aliquis ipsum deus impulerit, an et ipsius
 animus impetum-ceperit ire in Pylum, ut audiat
 patris sui aut reditum aut quodnam fatum obierit.
 Sic igitur locutus abiit per domum Ulyssis.
 Illam autem dolor circumfudit animum-crucians, neque am-
 plius sustinuit] in-sella sedere, multae in domo quae erant :
 verum super limine sedebat elaborati thalami,
 miserabiliter lamentans : circum autem ancillae ejulabant
 omnes, quotquot in domibus erant juniores atque vetulae.
 Illas vehementer flens alloquebatur Penelope :
 Audite, amicae; nimios enim mihi Olympius dolores dedit
 praee omnibus, quotquot una mecum nutritae-ac natae sunt :
 quae antea quidem maritum bonum amisi magnanimum,
 omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :
 [eximium, cujus gloria lata per Helladem et medium Argos:]
 nunc rursus filium dilectum abripuerunt procellae
 inglorium ex aedibus, nec de-abeunte audiui.
 Infelices, ne vos quidem in animum induxistis unaquaque
 e lecto me suscitare, bene scientes animo,
 quando ille conscendit cavam navem nigram.
 Si enim ego intellexissem istud iter molientem,
 sane certe aut mansisset, quantumvis cupidus itineris;
 aut me mortuam in aedibus reliquisset.
 Sed aliquis promte Dolium vocet senem,
 ministrum meum, quem mihi dedit jam pater huc eunti,
 et mihi hortum servat arboriferum : ut celerrime
 Laertae haec omnia assidens enarret :
 si forte aliquid ille in mente consilium texens
 progressus inter-cives deploret, qui cupiunt
 ipsius et Ulyssis perdere prolem deo-paris.
 Hanc autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea :
 puella cara, tu quidem me interface saevo aere,
 vel sine in domo; sermonem vero te non celabo.
 Noveram ego ista omnia; praebui autem illi, quacumque ju-
 bebat,] panem et vinum dulce : a-me autem exegit magnum
 jusjurandum,] non prius tibi me dicturam, quam duodecima
 adesset dies,] aut tu ipsa desiderares, et abissi se rescivisses;
 quo ne flens corpus pulcrum laederes.
 Verum tu quando-lavaris, puris corpori vestibus sumtis,
 in supernam-domum conscendens cum ancillis mulieribus,

εὔχε' Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοιο·
 ἥ γάρ κέν μιν ἔπειτα καὶ ἐκ θανάτοιο σῶσαι.
 Μῆδ' ἐγρόντα κάκου κακακωμένον· οὐ γὰρ οἶω
 755 πάγῃ θεοὺς μακάρεσσι γονὴν Ἀρκεσιάδαο
 ἐχθέσθ'· ἀλλ' ἐτι πού τις ἐπέσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν
 δώματά θ' ὑπερφερά καὶ ἀπόπροι πίνοντας ἀγρούς.
 Ὡς φάτο· τῆς δ' εὐνῆσε γόνον, στέθε δ' ὅσσε γόοιο.
 Ἥ δ' ὀδρῆναμένη, καθαρὰ χροὶ εἴμαθ' ἐλοῦσα,
 760 εἰς ὑπερῷ ἀνέβαινε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν·
 ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέμ, ἥρατο δ' Ἀθήνη.
 Κλυθὶ μευ, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἄτρυτώνη,
 εἰποτέ τοι πολύμητις ἐνὶ μεγάροισιν Ὀδυσσεὺς
 ἢ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πύονα μηρὶ ἔκην,
 765 τῶν νῦν μοι μνησάι, καὶ μοι φίλον υἷα σῶσον·
 μνηστῆρας δ' ἀπάλλαξε κακῶς ὑπερηνορόντας.
 Ὡς εἰποῦς ὀλοῦξε· θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἄρῃς.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκιδόντα·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέον ὑπερηνορόντων·
 770 Ἥ μάλα δὴ γάμον ἄμμι πολυμήνηστη βασιλεία
 ἀρτυεῖ· οὐδὲ τι οἶδεν, ὅ οἱ φόνος υἱὶ τέτυκται.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὥς ἐτέτυκτο.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Δαιμόνιοι, μύθους μὲν ὑπερφιάλους ἀλέασθε
 775 πάντας ὁμῶς, μὴ πού τις ἐπαγγελῆσαι καὶ εἰσω.
 Ἀλλ' ἄγε, σιγῇ τοῖον ἀναστάντες τελέωμεν
 μῦθον, ὃ δὴ καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶν ἤραρεν ἡμῖν.
 Ὡς εἰπὼν ἐκρίνατ' εἰκόσι φῶτας ἀρίστους·
 βᾶν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 780 Νῆα μὲν οὖν πᾶμπρωτον ἄλδς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηὶ μελαίνῃ,
 ἠρτύναντο δ' ἔρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισιν·
 [πάντα κατὰ μοῖραν, ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτυχσαν·]
 τεύχεα δέ σφ' ἤνεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 785 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήνῃ ὄρμισαν, ἐν δ' ἔθαν αὐτοί·
 ἐνθα δὲ δόρπον ἔλοντο, μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν.
 Ἥ δ' ὑπερῷῳ αὐτὴ περιφρῶν Πηνελόπεια
 κεῖτ' ἄρ' αἶσιος, ἄπαστος ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 ὀρμαίνουσα, εἰ οἱ θάνατον φύγοι υἱὸς ἀμύμων,
 790 ἢ ὅγ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ὑπερζιάλοισι δαμείη.
 Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
 δαΐσας, ὅππότε μιν δόλιον περὶ κύκλον ἄγῳσιν·
 τόσσα μιν ὀρμαίνουσαν ἐπῆλυθε νῆδυμος ὕπνος·
 εὔδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψα πάντα.
 795 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἥϊκτο γυναῖκι,
 Ἰφθίμη, κούρη μεγαλήτορος Ἰκαρίοιο,
 τῇν Εὐμήλος ὅππυε, Φερῆς ἐνὶ οἴκῳ ναίων.
 Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο,
 800 εἰως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοώσαν,
 παύσειε κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυδέοντος.
 Ἐς θάλαμον δ' εἰσῆλθε παρὰ κληίδος ἱμάντα,
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, Πηνελόπεια, φίλον τετιημένην ἦτορ;
 805 οὐ μὲν σ' οὐδὲ ὧσι θεοὶ βρεῖα ζῶοντες

supplica Minervæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis :
 hæc enim ipsum deinde et e morte ereptum- servaverit.
 Neu senem afflige afflictum : non enim existimo
 penitus diis beatis sobolem Arcesiadæ
 invisam-esse : sed adhuc fere aliquis supererit, qui habeat
 domos excelsas, et procul *sitos* pingues agros.
 Sic dixit ; illiusque sedavit fletum , cohibuitque oculos a-
 fletu.] Ipsa vero lota , puris corpori vestibus sumtis ,
 in supernam-domum conscendit cum ancillis mulieribus ;
 imposuitque molas canistro , supplicavitque Minervæ :
 Audi me , ægidem-tenentis Jovis filia , indomita ,
 si-unquam tibi ingeniosus in ædibus Ulysses
 aut bovis aut ovis pinguia femora adolevit :
 horum nunc mihi memento , et mihi carum filium serva ;
 procos vero averte male superbientes.
 Sic locuta , ululavit ; dea autem ejus audivit preces.
 Proci vero tumultuabantur per ædes obscuras :
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :
 Profecto jam nuptias nobis multum-ambita regina
 apparat ; neque omnino novit, quod suo cædes filio parata-est.
 Sic igitur aliquis dicebat ; ea vero nesciebant, ut acta-erant.
 Inter-eos autem Antinous concionatus-est et dixit :
 Mirifici , sermones quidem insolentes fugite
 omnes pariter, ne forte quis annuntiet etiam intus.
 Sed age, silentio talem exsurgentes pericliamur
 sermonem, qui jam etiam omnibus in mente placuit nobis.
 Sic locutus, elegit viginti viros optimos :
 profectique-sunt ire ad navem velocem et litus maris.
 Navem quidem omnium-primum maris in-altum traxerunt :
 ac malum imposuere et vela navi nigre :
 aptaruntque remos vertebris in coriaceis ;
 [omnia, ut oportebat ; ac vela alba expanderunt ;]
 arma autem ipsis tulerunt animosi famuli.
 Alte vero in humido hanc stiterunt ; ingressique-sunt ipsi :
 illic autem cœnam sumserunt, exspectabantque vesperem su-
 pervenientem.] Illa vero in superna-domo, prudens Penelo-
 pe,] jacebat jejuna, non-gustans cibum, nec potum,
 cogitans, si sibi mortem effugeret filius eximius,
 an ille a procis insolentibus domaretur.
 Quanta autem cogitat leo virorum in turba,
 timens, quum ipsi dolosum circulum circumdant :
 tanta ipsam agitantem corripuit dulcis somnus :
 dormiebat vero recumbens ; solutique-sunt ei artus omnes.
 Ibi autem aliud cogitavit dea œcisiis-oculis Minerva ;
 simulacrum effinxit, corpore autem assimilatum-erat mulieri,
 Iphthimæ, filiæ magnanimi Icarii :
 quam Eumelus duxerat, in Pheris ædes habitans.
 Misit vero hanc ad domum Ulyssis divini,
 dum Penelopen lamentantem, flentem,
 compesceret a-fletu, ploratuque lacrimoso.
 In thalamum vero ingressa-est ad seræ lorum ;
 stetitque ei supra caput, et ipsam sermone allocuta-est :
 Dormis, Penelope, caro afflicta corde?
 nequaquam te sinunt dii facile viventes

κλαίειν, οὐδ' ἀκάρχησθαι· ἐπεὶ ῥ' ἔτι νόστιμός ἐστιν
σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι θεοῖς ἀλιτῆμενός ἐστιν.

Τὴν δ' ἡμέιβετ' ἔπειτα περιζῶων Πηνελόπεια,
ἥδ' οὐ μάλα κνώσσουσ' ἐν οὐνείρησι πύλῃσιν·

810 Τίπτε, κασιγνήτη, δεῦρ' ἤλυθες; οὔτι πάρος γε
πυλῆ', ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀτόπροθι δώματα ναίεις·
καί με χελεαὶ πῦσσασθαι διζυρός ἦδ' ὀδυνάων
πολλέων, αἳ μ' ἐρέθουσι κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἦ πρὶν μὲν πόσιν ἐσθλὸν ἀπώλεσα θυμολέοντα,

815 παντοίῃς ἀρετῇσι κεχασμένον ἐν Δαναοῖσιν·
[ἐσθλὸν, τοῦ κλέος εὐρὺ καὶ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄρ-
νῦν αὖ παῖς ἀγαπητὸς ἔβη κοίτης ἐπὶ νηός, [γος']
νήπιος, οὔτε πόνων εὖ εἰδώς οὔτ' ἀγοράων.
Τοῦ δ' ἡγὼ καὶ μάλλον δόδουρομαι ἥπερ ἐκείνου·

820 τοῦ δ' ἀμφιτρομέω καὶ δεῖδια, μήτι πάθῃσιν,
ἥ γε τῶν ἐνὶ δῆμῳ, ἴν' οἴχεται, ἥ ἐνὶ πόντῳ.
Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανώνονται,
ιέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰκέσθαι.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
825 θάρσει, μηδέ τι πάγῃ μετὰ φρεσὶ δεῖδιθι λίην.
Τοιῇ γάρ οἱ πομπὸς ἄμ' ἔσπεται, ἦντε καὶ ἄλλοι
ἄνδρες ἤρῃσαντο παρεστάμεναι — δύναται γάρ —
Παλλὰς Ἀθηναίη· σὲ δ' ὀδυρομένην ἔλκεῖρει·
ἦ νῦν με προέηκε, τείν τάδε μυθήσασθαι.

830 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περιζῶων Πηνελόπεια·
εἰ μὲν δὴ θεός ἐσαι, θεοῖο τε ἔκλυες αὐδῆς,
εἰ δ', ἄγε μοι καὶ κείνον διζυρὸν κατὰλεξον,
εἶπου ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡλείοιο,
ἥ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.

835 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενον προσέφη εἰδωλὸν ἄμαυρόν·
οὐ μὲν τοι κείνόν γε διηνεκέως ἀγορεύσω,
ζῶει ὃς ἥ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμώλια βάζειν.

Ὡς εἰπόν, σταθμῷο παρὰ κληῖδα λιὰσθῃ
ἐς πνοιᾶς ἀνέμων· ἥ δ' ἔξ ὕπνου ἀνόρουσεν
840 κούρη Ἰκαρίοιο· φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη,
ὥς οἱ ἐναργές οὐνερον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῶ.

Μνηστῆρες δ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Τηλεμάχῳ φόνον αἰπὺν ἐνὶ φρεσὶν ὀρμαίνοντες.
Ἔστι δέ τις νῆσος μέσση ἀλλ' πετρήεσσα,

845 μεσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἄστερις, οὐ μεγάλη· λιμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
ἀμφιδύμοι· τῇ τόνγε μένον λοχῶντες Ἀχαιοί.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ε.

Ὀδυσσέως σχεδία.

Ἦδ' ὃς ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ὄρυσθ', ἴν' ἀθανάτοισι φῶς φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
οἱ δὲ θεοὶ ὠϊκόνδε καθίζανον, ἐν δ' ἄρα τῷσιν
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, οὔτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
5 Τοῖσι δ' Ἀθηναίη λέγε κήδεα πολλὰ Ὀδυσσεύς,

flere, neque afflicti : quoniam adhuc rediturus est
tuus filius : nequaquam enim diis peccato-obnoxius est.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope,
suaviter admodum dormiens in somniorum portis :

Cur, soror, huc venisti? nequaquam ante quidem
ventitabas, quandoquidem valde procul aedes habitas :
et me jubes cessare ab-ærumna ac doloribus
multis, qui me irritant in mente et in animo :
quæ ante quidem maritum bonum amisi magnanimum,
omnibus virtutibus ornatum inter Danaos :

[eximium; cujus gloria lata per Helladem et medium Argos :]
nunc rursus filius dilectus abiit cava in nave,
puer, nec laborum probe gnarus, nec negotiorum.
Hujus-causa jam ego etiam magis lugeo, quam illius :
et ob-hunc contremisco et timeo, ne-quid patiat,ur,
sive is eorum in populo, quo abiit, sive in ponto.
Hostes enim multi in ipsum *mala* machinantur,
cupientes occidere, antequam in-patriam terram pervenerit.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] confide, nec omnino in mente timeas tantopere.
Talis enim eum comes una sequitur, quam etiam alii
viri optarint sibi adesse (pollet enim),
Pallas Minerva : te vero lamentantem miseratur :
quæ nunc me demisit, tibi hæc ut-dicerem.

Hanc vero rursus allocuta-est prudens Penelope :
siquidem vere tu dea es, deæque audivisti vocem,
eia age mihi et de-illo ærumnoso enarra,
sicubi adhuc vivat et videat lumen solis,
an jam mortuus-sit, et in Plutonis ædibus.

Hanc autem respondens allocutum-est simulacrum obscu-
rum :] non tibi de-illo quidem continuo dicam,
vivatne is, an mortuus-sit : malum vero vana loqui.

Sic locutum, januæ apud seram evanuit
in flatus ventorum : illa vero e somno exsiliit,
filia Icarii; carum autem ei cor exsultavit,
ut ipsi manifestum somnium supervenerat noctis conticinio.

Proci vero consensa nave navigabant humidus vias,
Telemacho cædem gravem in mente meditantes.
Est autem quædam insula medio in-mari petrosa,
media-inter Ithacamque Samumque asperam,
Asteris, non magna; portus vero navibus-apli insunt ipsi
utrinque-accessi : ibi hunc manebant insidiantes Achivi.

ODYSSEÆ V.

Ulyssis ratis.

Aurora autem ex lectis ab eximio Tithono
surgebat, ut immortalibus lucem ferret et mortalibus :
ac dii ad-consessum considebant; inter illos vero
Jupiter altitonans, cujus potentia est maxima.
Illis autem Pallas recensebat ærumnas multas Ulyssis,

μνησαμένη· μέλε γάρ οἱ ἐὼν ἐν δόμασι Νύμφης·

Ζεῦ πάτερ, ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες,
μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω
σκηπτῶχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἰσιμα εἰδώς·
10 ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσάλα βέζοι.

Ὡς οὗτις μέμνηται Ὀδυσσεὺς θείοιο
λαῶν, οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὥς ἥπιος ἦεν·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖται κρατέρ' ἀλγεα πάσγων,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψούς, ἥ μιν ἀνάγκη
15 ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι.

Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπ' ἡρέτμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
Νῦν αὖ παῖδ' ἀγαπητὸν ἀποκτείνεια μεμάασιν,
οἴκαδε νισσόμενον· ὁ δ' ἔθ' μετὰ πατρὸς ἀκούην
20 ἐς Πύλον ἡγαθέην ἦδ' ἐς Λακεδαίμονα διαν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμόν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων·
οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
ὥς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἔλθων· [γάρ —
25 Τηλέμαχον δὲ σὺ πέμπων ἐπισταμένους — δύναται
ὥς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι,
μνηστῆρες δ' ἐν νηὶ παλιμπετέες ἀπονέωνται.

Ἡ ῥα, καὶ Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤϊα·
Ἑρμεία· σὺ γὰρ αὐτε τὰ τ' ἄλλα περ ἀγγελὸς ἔσσι·

30 Νύμφη εὐπλοκάμῳ εἰπεῖν νημερτέα βουλήν,
νόστον Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὥς κε νήται,
οὗτε θεῶν κομπῇ οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων·
ἀλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου πῆματα πάσγων
ἤματι κ' εἰκοστῇ Σχερίην ἐρίθωλον ἱκοίτο,

35 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγεοὶ γεγάσιν·
οἳ κέν μιν πέρι κῆρι θεῶν ὡς τιμήσουσιν,
πέμπουσιν δ' ἐν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν,
χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰς τε δόντας,
πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
40 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληϊδὸς αἴσαν.

Ὡς γάρ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ ἔην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
45 ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο.
Ἐΐλετο δὲ βάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ῶν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.

50 Πιερίην δ' ἐπιβάς, ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ·
σύνατ' ἔπειτ' ἐπὶ κῦμα, λάρῳ ὀρνιθὶ ἰοικώς,
δετε κατὰ δεινούς κολπούς ἄλως ἀτρυγέτοιο
ἰχθὺς ἀγρώσων, πυκνὰ πετὰ δένεται ἄλμῃ·
τῷ ἱελοὺς πολέεσσιν ὀχέασιν κύμασιν Ἑρμῆς·

55 ἀλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἐοῦσαν,
ἐνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδέος ἡπειρόνδε,
ἦεν, ὅφρα μέγα σπῆος ἔκτετο, τῷ ἐνὶ Νύμφῃ
ναῖεν εὐπλόκαμος· τὴν δ' ἐνδοθεὶ τέτμεν ἐοῦσαν.
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρῶφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὀδμή

HOMERUS.

recordata; curæ-erat enim illi morans in domo Nymphæ :

Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni,
nullus amplius benignus, mitis, et mansuetus sit
sceptrafer rex, neque animo justa sentiens;
sed semper durus sit, et injusta faciat.

Adeo nemo memor-est Ulyssis divini,
civium quibus præfuit, et quibus pater velut mitis erat;
sed ille quidem in insula jacet graves dolores patiens,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet; is vero non potest suam in-patriam terram venire.

Non enim ei adsunt naves remigio-instructæ, et socii,
ut ipsum deducant super lata dorsa maris.
Nunc rursus filium dilectum occidere cupiunt,
domum revertentem : ille vero abiit ad-quærendam patris fa-
tam] in Pylum sacram atque in Lacedæmonem divinam.

Hanc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
filia mea, quale tibi dictum excidit septo dentium!
nonne enim hoc quidem excogitasti consilium ipsa,
ut scilicet illos Ulysses ulciscatur reversus?

Telemachum autem tu deduc prudenter (potes enim),
ut plane incolumis suam in-patriam terram veniat,
proci vero in nave retro iter-relegant.

Dixit, et Mercurium, carum filium, contra allocutus-est :
Mercuri : tu enim itidem et in-aliiis nuntius es :

Nymphæ comis-pulcris dicito firmum nostrum consilium,
reditum Ulyssis audenti-animo, ut redeat,
nec deorum ductu, nec mortalium hominum;
sed is in rate multis-compacta-vinculis ærumnas patiens
die vicesima ad-Scheriam glebosam perveniat,
Phæacum ad terram, qui propinqui-diis sunt;
qui ipsum ex animo, veluti deum, honorabunt,
deducuntque in nave caram in patriam terram,
æques aurumque abunde, vestemque ipsi quum-dederint,
plurima, quanta nunquam e-Troja sustulisset Ulysses,
etiam-si sine-detrimento venisset, sortitus e præda portio-
nem.] Sic enim ei fatale est amicosque videre, et pervenire
domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit; nec non-obsecutus-est internuntius Argicida.
Statim deinde pedibus subligavit pulcros calceos,
immortales, aureos, qui ipsum ferebant sive per mare,
sive per immensam terram, una-cum flatibus venti.
Cepit etiam virgam, qua virorum oculos demulcet,
quorumcunque vult, alios autem et dormientes excitat :
hanc in manibus tenens volabat fortis Argicida.
Pieræ autem insistens, ex æthere incidit in-mare :
festinabat deinde super fluctus, gaviæ avi similis,
quæ circum magnos sinus maris infructuosi
piscēs venans, crebro alas sibi-mergit saluagine :
huic similis multis supervectus-est fluctibus Mercurius :
sed quando jam ad-insulam pervenit procul sitam,
tum ex ponto egressus violaceo ad-litus,
vadebat, donec ad-magnam specum pervenit, in qua Nym-
pha] habitabat pulcris-comis; hanc vero intus invenit.

Ignis quidem in focis magnus ardebat, procul vero odor

80 κέδρου τ' εὐκαίτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δώδδει,
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον δοιδιάουσ' ὅπῃ καλῇ,
 ἰσὺν ἐπιοχμένη, χρυσείῃ κερχίδ' ὕφρηνειν.
 Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφυκίει τηλεθάωσα,
 κλήθρη τ' αἰγείρος τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος·
 85 ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκύπες τ' ἰρῆκές τε, τανύγλωσσοί τε κορώναι
 εἰνάλλαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 Ἥδ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθῆλαι δὲ σταφυλῆσιν·
 70 κρῆναι δ' ἐξείης πίστευες βρόν ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμένοι ἀλλυδὶς ἄλλη.
 Ἄμφι δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἰου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θηήσαιο ἰδῶν καὶ τερφθεῖν φρεσὶν ᾔσιν.
 75 Ἐνθα στάς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα ἐῷ θήησατο θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλυθεν· οὐδέ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, δια θεάων —
 οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 80 ἀθάνατοι, οὐδ' εἴ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει —
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖα μεγάλῃτορα ἔνδον ἔτεμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαίει καθημένος· ἔνθα πάρος περ,
 δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείθων.
 85 Ἐρμείαν δ' ἐρέεινε Καλυψώ, δια θεάων,
 ἐν θρόνῳ ἰδρύσασα φαεινῷ, σιγαλόεντι·
 Τίπτε μοι, Ἐρμεία χρυσόβραπι, εἰλήλουθας,
 αἰδοῖός τε φίλος τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίζεις.
 Αὐτὰ δ' τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 90 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 [Ἄλλ' ἔπειτα προτέρω, ἵνα τοι παρὰ ξείνια θεῶν.]
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ παρέθηκε τραπέζαν,
 ἀμβροσίαν πλήσασα, κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν.
 Αὐτὰρ ὅ πινε καὶ ᾔσθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 95 Αὐτὰρ ἐπεὶ δέ πινυσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
 καὶ τότε δὴ μιν ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Εἰρωτᾷς μ' ἑλθόντα, θεὰ, θεόν· αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 νημερτέως τὸν μῦθον ἐνίσπῃσω· κέλευα γάρ·
 Ζεὺς ἐμέγ' ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα·
 100 τίς δ' ἂν ἐκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἄλμυρὸν ὕδωρ
 ἄσπετον; οὐδέ τις ἄγγι βροτῶν πόλις, οἷτε θεοῖσιν
 ἱερά τε βέχουσι καὶ ἐξαίτους ἑκατόμβας.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτως ἐστί Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὐδ' ἀλιῶσαι.
 105 Φησὶ τοι ἄνδρα παραινέει διζυρώτατον ἄλλον
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἄστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο
 εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πολὺν πέρσαντες ἔβησαν
 οἰκαδ'· ἀτὰρ ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλιτόντο,
 ἥ σφιν ἐπ' ὤρσ' ἀνεμὸν τε κακὸν καὶ κύματα μακρά.
 110 [Ἐνδ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφριθον ἐσθλοὶ ἐταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμὸς τε φέρον καὶ κύμα πελασσεν.]
 Τὸν νῦν σ' ἠνώγει ἀποπεμπέμεν ὅττι τάχιστα·
 οὐ γάρ οἱ τῇδ' αἴσα φιλῶν ἀπονόσφιν ὀλέσθαι·

cedrique fissilis thiyæque per insulam redolebat,
 ardentium : ipsa vero intus cantillans voce pulkra,
 telam obiens, aureo radio texebat.
 Silva autem circa specum creverat virescens,
 alnusque, populusque, et bene-odorata cypressus :
 ibi vero et aves extensas-alas-habentes nidulabantur,
 bubones, accipitresque, latasque-linguas-habentes cornices
 marinæ, quibus-quidem marina opera curæ-sunt.
 Atque ibidem extensa-erat circa speluncam cavam
 vitis pubescens, florebat vero vis :
 fontes autem ex-ordine quatuor fluebant aqua limpida,
 vicini inter-se versi alio alius.
 Circum vero prata mollia violis atque apio
 virescebant : ibi subinde etiam immortalis si-accessisset,
 admiratus-esset intuens, et oblectatus-esset animo suo.
 Illic stans hæc admirabatur internuntius Argicida.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 statim in amplam speluncam intravit : neque ipsum coram
 ignoravit conspicata Calypso, nobilissima dearum,
 (non enim ignoti dii sibi-invicem sunt
 immortales, nec si quis longe procul ædes habitat) ;
 neque Ulyssem magnanimum intus invenit,
 sed is in litore fiebat sedens ; ubi antea etiam,
 lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,
 pontum in infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.
 Mercurium autem interrogabat Calypso, nobilissima dea-
 rum,] in sella collocatum splendida, admiranda :
 Cur ad-me, Mercuri aureo-caduceo, venisti,
 venerandusque carusque? ante quidem nequitquam frequen-
 tabas.] Dic quod cogitas ; perficere autem me animus jubet,
 si possum quidem perficere, et si perfectu est.
 [Verum sequere ulterius, ut tibi hospitalia apponam.]
 Sic igitur locuta dea apposuit mensam,
 ambrosia repletam, miscuitque nectar rubrum.
 Atque ille bibebat et edebat, internuntius Argicida.
 Et postquam cœnaverat, et refecerat animum cibo,
 tum vero ipsam verbis respondens allocutus-est :
 Interrogas me huc profectum, dea, deum : atque ego tibi
 vere eum sermonem enarrabo ; jubes enim :
 Jupiter me jussit huc ire invitum :
 quis enim volens tantam percurreret salsam aquam,
 immensam? neque ulla prope est mortalium urbs, qui diis
 sacraque faciunt, et eximias hecatombas.
 Sed prorsus non est Jovis mentem agidem-tenentis
 nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere.
 Ait, tibi virum adesse ærumnosissimum præ-ceteris
 illis viris, qui circa urbem Priami pugnant
 novennio ; decimo vero anno urbe excisa abierunt
 domum : at in reditu Minervam offenderunt,
 quæ ipsis excitavit ventumque malum et fluctus ingentes.
 [Ibi huc alii quidem omnes perierunt strenui socii,
 ipsum autem huc ventusque ferens et fluctus appulit.]
 Eum nunc te jubet dimittere quam celerrime :
 non enim ei hic sors est ab-amicis seorsum perire ;

- ἀλλ' ἔτι οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
 115 ὄϊον ἐξ ὑπόροφον καὶ ἐξ ἡς πατρίδα γαῖαν.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ Καλυψώ, διὰ θεάων,
 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, ζηλήμονες ἔξοχον ἄλλων,
 οἷτε θεαὶς ἀγάσθε παρ' ἀνδράσιν ἐυνάξεσθαι
 120 ἀμφαδίην, ἣν τίς τε φίλον ποιήσεται ἀκοίτην.
 Ὡς μὲν, δὲ Ὀρίων' ἔλετο ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τόσσα οἱ ἠγάασθε θεοὶ βεῖα ζῶντες,
 ἕως μιν ἐν Ὀρτυγίῃ χρυσόθρονος Ἄρτεμις ἀγνή
 οἷς ἀγναῖς βελέεσσι ἐποιομένη κατέπεφνε.
 125 Ὡς δ' ὅπότε Ἰασιῶνι ἔυπλόκαμος Δημήτηρ,
 ὃ θυμῷ εἴασα, μίγῃ φιλόητι καὶ εὐνῇ,
 νεῶς ἐν τριπόλιν οὐδὲ δὴν ἦεν ἄπιστος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπεφνε βαλὼν ἀργῇτι κεραυνῷ.
 Ὡς δ' αὖ νῦν μοι ἀγᾶσθε, θεοί, βροτὸν ἄνδρα παρῆιναι.
 130 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐσάωσα περὶ τρόπος βεβᾶντα
 ὄϊον, ἐπεὶ οἱ νῆα θοὴν ἀργῇτι κεραυνῷ
 Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ ὀϊνοπὶ πόντῳ.
 [Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθηθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 τὸν δ' ἄρα δεῦρ' ἀνεμῶς τε φέρων καὶ κύμα πέλασσεν.]
 135 Τὸν μὲν ἐγὼ φιλέον τε καὶ ἔτρεφον, ἧδ' ἐρχσκον
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὐπὼς ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο
 οὔτε παρελθεῖν ἄλλον θεὸν οὔθ' ἀλιῶσαι·
 ἐρρέτω, εἰ μιν κείνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 140 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· πέμψω δέ μιν οὔπῃ ἔγωγε.
 Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπὶ ῥετμῶν καὶ κατὰ ἱεροί,
 οἳ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης.
 Αὐτὰρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπιχεύσω,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς ἦν πατρίδα γαῖαν ἔχεται.
 145 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 οὔτω νῦν ἀπόπεμπε, Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν,
 μή ποτε τοι μετόπισθε κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέδῃ κρατὺς Ἀργεϊφόντης·
 ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα πότνια Νύμφη
 150 ἦ, ἐπειδὴ Ζητὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων.
 Τὸν δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς εὖρε καθήμενον· οὐδὲ ποτ' ὄσσε
 δακρυρῖν τέρποντο· κατεβέτο δὲ γλυκὺς αἰὼν
 ὥσσον ὀδυρομένῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἦνδανε Νύμφη.
 Ἄλλ' ἦτοι νύκτας μὲν ἰαύεσκεν καὶ ἀνάγκη
 155 ἐν σπέσσι γλαυροῖσι παρ' οὐκ ἔλθων ἐβελούσῃ·
 ἥματα δ' ἐν πέτρῃσι καὶ ἡῖόνεσσι καθίζων,
 [δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγῃσι θυμὸν ἐρέχων,]
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκέσκετο, δάκρυα λείδων.
 Ἄρπυϊ δ' ἰσταμένη προσεφώνεε διὰ θεάων·
 160 Κάμμορε, μή μοι ἐτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι αἰὼν
 φθινέτω· ἦδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 Ἄλλ' ἄγε, δούρατα μακρὰ ταμῶν, ἀρμόζεις χαλκῷ
 εὐρέαν σχεδὴν· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψῷ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 165 Αὐτὰρ ἐγὼ σῖτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοικέ, ἃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι·
 εἰματά τ' ἀμφοῖσιν πέμψω δέ τοι οὖρον ὀπισθεν,

sed adhuc ei fatale est amicosque videre, et pervenire
 domum in excelsam, et suam in patriam terram.

Sic dixit : exhorruit vero Calypso, nobilissima dearum,
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta est :

Improbi estis, dii, invidi prae aliis !

qui-quidem deabus invidetis cum viris dormire
 palam, si qua aliquem carum sibi fecerit maritum.

Sic quidem, quando Orionem cepit roseis-digitis Aurora,
 tamdiu illi invidebatis dii facile viventes,
 donec ipsum in Ortygia aureum-solium-habens Diana casta
 suis mitibus sagittis aggrediens occidit.

Sic etiam, quando cum Iasionē pulcras-comas-habens Ceres,
 suo animo obsecuta, commixta cum amore et cubili,
 novali in tertio; neque diu fuit ignarus

Jupiter, qui ipsum occidit percussus corusco fulmine.

Sic rursus nunc mihi invidetis, dii, mortalem virum adesse.

Illum quidem ego servavi navis carinae innavigantem

solum; quoniam ei navem celerem corusco fulmine

Jupiter percussam diffiderat medio in nigro ponto.

[Ibi huic alii quidem omnes perierunt strenui socii,

ipsum vero huc ventusque ferens et fluctus appulit.]

Hunc quidem ego amice-exciebam et nutrebam, ac dicebam
 me facturam immortalem, et senii-expertem per-dies omnes.

Verum quandoquidem nequaquam est Jovis mentem agidem-
 tentis] nec prætergredi alium deum, neque irritam-facere;
 valeat, si eum ille impellit et ire jubet

pontum per infructuosum : dimittam vero ipsum nusquam
 ego.] Non enim mihi adsunt naves remigio-instructæ, et socni,
 qui ipsum deducant super lata dorsa maris.

At ei lubens consulam, neque celabo,
 quomodo plane incolumis suam in-patriam perveniat.

Hanc autem rursus allocutus est internuntius Argicida :

sic nunc dimitte, Jovisque respice iram,
 ne-forte tibi in-posterum iratus succensuerit.

Sic igitur locutus abiit fortis Argicida :

ipsa vero ad Ulyssem magnanimum, veneranda Nympha,
 ibat, postquam Jovis audierat mandata.

Illum autem in litore invenit sedentem : neque unquam oculi
 a-lacrimis siccabantur; consumebaturque ei dulcis ætas
 ob-reditam lugenti, quoniam non-amplius placebat Nympha.

At sane nocte quidem dormiebat etiam necessitate

in specubus cavis, nolens apud volentem :

die vero in petris et litoribus sedens,

[lacrimis et gemitibus et doloribus animum scindens,]

pontum infructuosum prospiciebat, lacrimas stillans.

Prope autem astans eum allocuta est nobilissima dearum :

Infelix, ne mihi amplius hic lugeas, neu tibi ætas
 consumatur; jam enim te perquam lubens dimittam.

Verum age, lignis longis abscissis, compinge-tibi æro

lata ralem : ac tabulata fige in ea

alte, ut te ferat super obscurum pontum.

Atque ego panem et aquam, et vinum rubrum

imponam animo-gratum, quæ tibi famem arceant :

vestesque induam; mittamque tibi ventum a-tergo,

ὥς κε μάλ' ἀσκηθῆς σὴν πατρίδα γαίαν ἱκῆαι,
 αἶ κε θεοί γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 170 οἳ μευ φέρτεροί εἰσι νοῆσαι τε κρῆναι τε.
 Ὡς φάτο· βίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄλλο τι δὴ σὺ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἥ με κέλεαι σχεδὴν περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 175 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι
 ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρῳ.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼν, ἀέκητι σέθεν, σχεδὴς ἐπιδαίην,
 εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρκον ὁμόσσαι,
 μήτι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 180 Ὡς φάτο· μείδωσεν δὲ Καλυψώ, δία θεάων,
 χειρὶ τὲ μιν κατέρεζεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἦ δὴ ἄλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποφύλλια εἰδώς·
 οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
 Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 185 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅτε μέγιστος
 ὄρκος δεινότητός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
 μήτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 Ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσφ' ἂν ἐμοί περ
 αὐτῇ μεθοίμην, ὅτε με χρεῖω τόσον ἴκοι.
 190 Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσκιμος, οὐδέ μοι αὐτῇ
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο διὰ θεάων
 καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἱχθία βαίνει θεοῖο.
 Ἰξον δὲ στείος γλαφυρὸν θεὸς ἡδὲ καὶ ἀνὴρ·
 195 καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐνθά καθέζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη
 Ἑρμείας· Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν,
 ἔσθειν καὶ πίνειν, οἷα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν.
 Αὐτῇ δ' ἀντίον ἵζεν Ὀδυσσεύς τοιοῖο·
 τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶα καὶ νέκταρ ἔθηκαν.
 200 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐδυτύος ἡδὲ ποτήτος,
 τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Καλυψώ, δία θεάων·
 Διογενὲς Λαερτιάδην, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 205 αὐτίκα νῦν ἐθέλεις ἵναι; σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμψης.
 Εἴ γε μὲν εἰδείης σῆσι φρεσὶν, ὅσσα τοι αἶσα
 κήδε' ἀναπλήσαι, πρὶν πατρίδα γαίαν ἱέσθαι,
 ἐνθάδε κ' αὖθι μένων παρ' ἐμοὶ τόδε δῶμα φυλάσσοις,
 ἀθάνατός τ' εἴης· μειρομένός περ ἰδέσθαι
 210 σὴν ἄλογον, τῆς αἰὲν ἐέλδει ἤματα πάντα.
 Οὐ μὲν θῆν κείνης γε χερσίων εὐχομαι εἶναι,
 σὺ δέμας, οὐδὲ φυήν· ἐπεὶ οὕτως οὐδὲ ἔοικεν
 θνητὰς ἀθανάτησι δέμας καὶ εἶδος ἐρίζειν. [σεύς
 ' Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 215 πότνα θεά, μή μοι τόδε χῶεο· οἶδα καὶ αὐτὸς
 πάντα μάλ', οὐνεκα σείο περίφρων Πηνελόπεια
 εἶδος ἀκιδνοτέρη μέγεθός τ' εἰς ἀντα ἰδέσθαι·
 ἥ μὲν γὰρ βροτὸς ἐστὶ, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρω.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω καὶ ἐέλδομαι ἤματα πάντα
 220 οἰκαδέ τ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι.
 Εἰ δ' αὖ τις βράϊησι θεῶν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,

ut plane incolumis tuam in-patriam terram pervenias,
 si modo dii voluerint, qui coelum latum habitant,
 qui me potiores sunt in-cognoscendoque perficiendoque.

Sic ait : cohorrui autem audens divinus Ulysses,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus est :

Aliud quid jam tu, dea, in-hoc moliris, neutiquam dimissionem :] quæ me jubes rate trajicere ingentem voraginem maris,] horrendamque difficilemque; quam neque naves æquales veloces trajiciunt, gaudentes Jovis vento-secundo.

Neque ego, invita te, ratem conscenderim, nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare, nullum mihi ipsi damnum malum structuram te aliud.

Sic ait; risit vero Calypso, nobilissima dearum, manumque ipsum demulsit, verbumque dixit et elocuta est :

Perfecto improbus es, et non incallida sciens; qualem jam hunc sermonem induxisti-in-animam proloqui.

Sciat nunc hoc Terra et Coelum latum superne, et delabens Stygis aqua : quod quidem maximum jusjurandum gravissimumque est beatis diis : non ullum tibi ipsi damnum malum me structuram aliud.

Sed ea quidem cogito, et suadebo, quæcunque mihi quidem ipsi suaderem, si-quando me necessitas tanta incesceret.

Etenim mihi mens est æqua, neque mihi ipsi animus in præcordiis ferreus, sed misericors.

Sic igitur locuta, prævit augustissima dearum celeriter; ille vero deinde post vestigia ibat deæ.

Pervenerunt autem ad-speluncam cavam, dea atque vir : et ille quidem ibi resedit in solio, unde surrexerat

Mercurius : Nympha vero apposuit ei omnem cibum, ad-edendum et bibendum, qualia mortales viri edunt.

Ipsa vero e-regione sedit Ulyssis divini; ipsique ambrosiam ancillæ et nectar apposuerunt.

Hi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam saturati-sunt cibo et potu, inter-eos inde sermones exorsa-est Calypso, nobilissima dearum :] Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,

siccine vero domum caram in patriam terram protinus nunc vis proficisci? tu autem vale nihilominus.

Siquidem scires tua mente, quantos tibi fatale est dolores implere, priusquam in-patriam terram pervenias,

certe hic manens apud me hanc domum custodires, immortalisque esses, quantumvis cupidus sis videndi

tuam uxorem, cujus usque desiderio-teneris dies omnes. Nequaquam certe illa inferiorem me-profiteor esse,

nec corpore, neque habitu : quandoquidem miuime decet mortales cum-immortalibus corpore et forma contendere.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : veneranda dea, ne mihi ob-hoc succenseas; scio etiam ipse

omnia omnino, quod te prudens Penelope forma deterior est, et magnitudine, coram aspectu :

illa enim mortalis est, tu vero immortalis et senii-expers. Sed etiam sic volo, et desidero diebus omnibus,

domumque redire, et reditus diem videre.

Si quis autem me pessumdet deorum in nigro ponto,

τλήσονται, ἐν στήθεσιν ἔχων ταλαπενθέα θυμόν·
ἤδη γὰρ μάλα πολλὸν ἔπαθον καὶ πολλὸν ἐμόγησα
κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.

225 Ὡς ἔφατ'· ἤελιος δ' ἄρ' ἔδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
ἐλθόντες δ' ἄρα τῷγε μυρῶ σπείους γλαφυροῖο,
τερπέσθησαν φιλότῃ, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

Ἦμος δ' ἤριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔννυτ' Ὀδυσσεύς·
230 αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἐννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἱξυί·
καλὴν, χρυσεῖην κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην·
καὶ τότε Ὀδυσσεῖ μεγαλήτορι μήδετο πομπήν.

Δῶκε μὲν οἱ πέλεκυν μέγαν, ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν,
235 χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκχυμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
στελεῖον περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρπρός·
δῶκε δ' ἔπειτα σάκπαρον εὖζορον· ἥρχε δ' ὁδοῖο
νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς, θοὶ δένδρεα μακρὰ περὶ κει,
κλήθρη τ' αἰγείρος τ', ἐλάτῃ τ' ἦν οὐρανὸμύκης,
240 αὖθις παλαι, περικηλα, τὰ οἱ πλώοιεν ἐλαφροῖς.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δεῖξ', θοὶ δένδρεα μακρὰ περὶ κει,
ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Καλυψῶ, διὰ θεάων.

Αὐτὰρ δὲ τάμεντο δοῦρα· θυοῖς δὲ οἱ ἦνυτο ἔργον.
Ἐκός δ' ἐκβαλε πάντα, πελέκῃσιν δ' ἄρα χαλκῷ,
245 ἔσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.

Τόρρα δ' ἐνεικε τέτρετρα Καλυψῶ, διὰ θεάων·
τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἤρμωσεν ἀλλήλοισιν·
γούρφοισιν δ' ἄρα τήγγε καὶ ἤρμονίησιν ἄρηνεν.
Ὅσσον τίς τ' ἑσπερος νῆος τορνώσεται ἀνὴρ

250 φορτίδος εὐρείης, εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων,
τόσσον ἐπ' εὐρείαν σχεδὶν ποιήσας· Ὀδυσσεύς.

Ἴκρια δὲ στήσας, ἀρᾶν θαιμέσι σταμίνεσσιν,
ἰοῖεν ἄτάρ μακρῇσιν ἐπηγερινέδσοι τελεύτα.
Ἐν δ' ἴστων ποιεῖ καὶ ἐπίκρην ἄρμενον αὐτῷ·

255 πρὸς δ' ἄρα, πηδάλιον ποιήσας, ὅρρ' ἰθύνοι.
Φράζε δὲ μιν ῥίπεσσι διαμπερὲς οἰσύνῃσιν,
κύματος ἔλλαρ ἔμεν· πολλὰν δ' ἐπεγχεύατο ὕλην.
Τόρρα δὲ φάρε· ἐνεικε Καλυψῶ, διὰ θεάων,
ἱστία ποιήσασθαι· ὁ δ' εὖ τεγνήσαςτο καὶ τά.

260 Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ·
μογλοῖσιν δ' ἄρα τήγγε κατεΐρυσεν εἰς ἅλα διάν.

Τέτρατον ἤμαρ ἦν, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα·
τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου διὰ Καλυψῶ,
εἵματά τ' ἀμφέσασα θυώδεα, καὶ λούσασα.

265 Ἐν δὲ οἱ ἀσχὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἶνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἦια
κωρύκῳ· ἐν δὲ οἱ ὅφα τίθει μενοεικέα πολλὰ·
οὐρὸν δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιάρων τε.
Γηρόσυνος δ' οὐρῷ πέτας· ἱστία δῖος Ὀδυσσεύς.

270 Αὐτὰρ δὲ πηδάλῳ ἰθύνοτο τεγνήντων,
ἤμενος· οὐδὲ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτεν,
Πληιάδας τ' ἐσορῶντι καὶ ὀψὲ δύνοντα Βοώτην,
Ἄρκτον θ', ἦν καὶ Ἀμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
ἥ· αὐτοῦ στρέφεται καὶ τ' Ὀρίωνα δοκαῖει,

275 ἣν δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.

patiar, in pectore habens sustentem aerumnarum animum :
jam enim valde multa passus sum, et multa pertuli
fluctibus et bello : post illa et hoc quoque fiat.

Sic dixit ; sol vero occidit et tenebrae supervenerunt :
profecti autem hi in secessu speluncae cave
oblectabantur amore, prope invicem manentes.

Quando autem mane genita apparuit roseis digitis Aurora,
continuo quidem lanamque tunicamque induit Ulysses :
ipsa vero candidam stolam magnam induit Nympha,
tenuem et venustam, et zonam circumposuit lumbis
pulcram, auream : capitique imposuit calyptram :
et tum Ulyssi magnanimo parabat dimissionem.

Dedit quidem ei securim magnam, habilem in manibus,
aeream, utrinque acutam : atque in ipsa erat
manubrium perpulcrum, oleaginum, bene adaptatum :
dedit vero deinde asciam perpolitam ; duxque erat viae
insulae ad extremam oram, ubi arbores procerae creverant,
alnusque, populusque, abiesque erat in caelum pertingens,
aridae dudum, valde siccæ, quæ ei natarent leviter.

Ac postquam ostenderat, ubi arbores procerae creverint,
ipsa quidem rediit ad domum, Calypso, nobilissima dearum.

At ille caedebat ligna ; celeriterque ei pericibatur opus.

Viginti autem dejecit arbores omnes, daltique inde aere,
laevigavitque scite, et ad normam direxit.

Interea autem attulit terebras Calypso, nobilissima dearum :
terebravit vero ille omnia, et composuit inter se ;
clavis autem eam (ratem) et compagibus coagmentavit.

Quantum aliquis fundum navis tornaverit vir
onerariae latae, bene sciens fabrilis artis,
in tantum latam ratem fecit Ulysses.

Tabulata vero erigens, coaptans densis trabibus,
faciebat ; sed longis asseribus perstruebat.

In ea autem malum fecit, et antennam congruentem ei :
pratereaque gubernaculum fecit, ut dirigeret.

Communivit quoque ipsam cratibus undique vimineis,
fluctuum propugnaculum ut essent ; multamque ingessit ma-
teriam.] Interea vero lintea attulit Calypso, nobilissima dea-
rum,] ad vela conficienda ; ille autem scite confecit et haec.

Illigavit autem funesque rudentesque, pedesque in ea,
vectibusque deinde eam deduxit in mare divinum.

Quartus dies erat, et ei perfecta erant omnia :
ac quinto dimisit eum ab insula divina Calypso,
vestibusque indutum odoratis, et lavatum.

Imposuit autem ei utrem dea nigri vini,
alterum, alterum vero aquae magnum ; atque etiam viatica
in pera ; imposuitque ei obsonia animo-grata multa :
ventum autem immisit innocuumque placidumque.

Lætus vero vento secundo extendit vela divinus Ulysses.

Atque is gubernaculo dirigebat artificiose,
sedens : neque ei somnus palpebris incidebat,
Pleidasque contemplanti, et sero occidentem Booten,
Ursamque, quam et Currum vulgari appellatione vocant,
quæ ibidem usque vertitur, atque Orionem observat :

sola vero expers est lotionum Oceani.

Τὴν γὰρ δὴ μιν ἄνωγε Καλυψώ, δῖα θεᾶων,
 ποντοπορεύμεναι ἐπ' ἀριστερὰ χειρὸς ἔχοντα.
 Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων,
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη ὄρεα σκιοέοντα
 290 γαίης Φαιήκων, ὅθι τ' ἀγχιστον πέλεν αὐτῷ·
 εἶσατο δ' ὥς ὅτε βινὸν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ.
 Τὸν δ' εἴ Αἰθίοπων ἀνίων κρείων Ἑνοσίχλων
 τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἶδεν· εἶσατο γάρ οἱ
 πόντον ἐπιπλῶκων· ὃ δ' ἐχώσατο κηρόθι μάλλον,
 295 κινύσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μετεβούλευσαν θεοὶ ἄλλως
 ἄμψ' Ὀδυσσῆϊ, ἐμείο μετ' Αἰθίοπεσιν ἐόντος·
 καὶ δὴ Φαιήκων γαίης σχεδὸν, ἔνθα οἱ Αἴσα
 ἐκφυγέειν μέγα πείραρ οἷζυος, ἦ μιν ἰκάνει·
 290 ἄλλ' ἔτι μὲν μὴν φημι δόηον ἑλάαν κακότητος.
 Ὡς εἰπόντων σύναγεν νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον
 χερσὶ τρίταναν ἑλών· πάσας δ' ὀρόθυεν ἀέλλας
 παντοίων ἀνέμων· σὺν δὲ νεφέεσι κάλυψεν
 γαίαν θεοῦ καὶ πόντον· ὁρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ.
 295 Σὺν δ' Εὐρώς τε Νότος τ' ἔπesse Ζέφυρος τε δυσᾶς
 καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης, μέγα κῆμα κυλίνδων.
 Καὶ τότε Ὀδυσσεύς λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀρθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼ δειλὸς, τί νύ μοι μήκιστα γένηται.
 300 Δεῖδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν,
 ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαίαν ἰέσθαι,
 ἄλγε' ἀναπλήσειν· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 Οἷοισιν νεφέεσσι περιστέφει οὐρανὸν εὐρὺν
 Ζεὺς, ἐτάραξε δὲ πόντον, ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι
 305 παντοίων ἀνέμων. Νῦν μοι σῶς αἰψὺς ὀλεθρος.
 Τριμακάρες Δαναοὶ καὶ τετράκις, οἱ τότε ὄλοντο
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, χάριν Ἀτρεΐδῃσι φέροντες.
 Ὡς δὲ ἔγωγ' ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 ἤματα τῷ, ὅτε μοι πλείεστοι χαλκήρεα δοῦρα
 310 Τροίῃ ἐπεβρίψαν περὶ Πηλεΐωνα θανάοντι.
 Τῷ κ' ἔλαχον κτερέων καὶ μευ κλέος ἦγον Ἀχαιοί·
 νῦν δέ με λευγαλέφθ θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντ' ἔλασεν μέγα κῆμα κατ' ἄκρης,
 δεινὸν ἐπεσσύμενον, περὶ δὲ σχεδὴν ἐλέλιξεν.
 315 Τῷ δ' ἀπὸ σχεδὴς αὐτὸς πέσε· περὶ δὲ αἶον δὲ
 ἐκ χειρῶν προέηκε· μέσον δὲ οἱ ἱστὸν ἔαζεν
 δεινὴ μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα.
 Τηλοῦ δὲ σπεῖρον καὶ ἐπίκριον ἔμπεσε πόντῳ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολλὸν χρόνον, οὐδ' ἐδυνάσθη
 320 αἶψα μάλ' ἀνσχεθῆειν μεγάλου ὑπὸ κύματος ὀρυγῆς.
 Εἴματα γάρ β' ἐβάρυνε, τὰ οἱ πόρε δῖα Καλυψώ.
 Ὅψι δὲ δὴ β' ἀνέδω, στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἄλμην
 πικρὴν, ἣ οἱ πολλὰ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς σχεδὴς ἐπελήθετο, τειρήμενός περ,
 325 ἄλλα μεθορμηθεὶς ἐνὶ κύμασιν, ἑλλάβετ' αὐτῆς·
 ἐν μέσῃ δὲ κάλυψε, τέλος θανάτου ἀλειώνων.
 Τὴν δ' ἐφόρει μέγα κῆμα κατὰ ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης φορέησιν ἀκάνθας
 αἰ. πεδίον, πυκινὰ δὲ πρὸς ἀλλήλησιν ἔχονται·

hanc etenim eum jussit Calypso, nobilissima dearum,
 ponto-navigare ad sinistram manum habentem.

Septemdecim vero navigabat dies in-mari-iter-faciens,
 decima octava autem apparuerunt montes umbrosi
 terræ Phæacum, qua proximum erat illi :
 apparebat autem, veluti scutum in obscuro ponto.

Hunc vero ex Æthiopibus reversus potens Neptunus
 procul e Solymorum montibus conspexit; visus-est enim ei
 in-ponto navigans; ille vero iratus-est in-animo magis :
 quassansque caput ad suum dixit animum :

Dii boni! profecto jam statuerunt dii aliter
 de Ulysse, me apud Æthiopas absente :
 et jam Phæacum terræ prope est, ubi ei fatale
 effugere magnam metam ærumnarum, quæ ipsum occupant :
 sed adhuc quidem eum puto abunde miseriarum subitarum.

Sic fatus collegit nubes, turbavitque pontum,
 manibus tridente sumto; omnesque concitavit procellas
 omnigenorum ventorum; ac nubibus operuit
 terram simul et pontum; ingruit autem a-cælo nox.
 Una-vero Eurusque Notusque ruit, Zephyrusque vehemens,
 et Boreas serenus, magnum fluctum provolvens.
 Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor :
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum.

Heu me miserum, quid mihi in-futurum erit ?
 Vereor, ne jam omnia dea vera dixerit :
 quæ me dicebat in mari, priusquam in-patriam terram perve-
 nerim,] dolores impleturum-esse; ea jam nunc omnia per-
 ficiuntur.] Qualibus nubibus circumtegit cælum latum
 Jupiter, turbavitque mare; ingruunt vero procellæ
 omnigenorum ventorum. Nunc mihi certum est grave
 tium.] Ter-beati Danaï et quater, qui tunc perierunt
 Troja in lata, Atridis gratificantes.

Utinam ego mortuus fuisssem, et fatum obiiissem,
 die illo, quando mihi plurimi æratas hastas
 Trojani injeceerunt circa Peliden mortuum.
 Tum sortitus-esssem parentalia, et meam gloriam celebra-
 sent Achivi:] nunc vero me misera morte decretum-est perire.

Sic igitur ipsum locutum populit magnus fluctus a vertice,
 horrendum irruens, et ratem circumrotavit.
 Longe vero a rate ipse excidit; clavum autem
 e manibus dimisit; medium vero ei malum fregit
 horrenda commixtorum ventorum irruens procella.
 Longe autem velum et antenna inciderunt ponto.
 Ipsum vero sub-aqua detinuit fluctus longo tempore; nec po-
 tuit] cito admodum emergere, magni sub fluctus impetu.
 Vestes enim eum gravabant, quas illi dederat divina Calypso
 Sero vero tandem emersit, et ore evomuit salsuginem
 amaram, quæ ei multa a capite defluebat.
 Sed ne sic quidem ratis oblitus-est, tametsi afflictus,
 sed impetu-facto in fluctibus, apprehendit eam :
 in medio autem consedit, finem mortis evitans.
 Hanc autem ferebat magnus fluctus secundum cursum-aqua-
 rum huc et illuc.] Ut vero quum autumnalis Boreas fert spinas
 per campum, deussæ autem inter se coherent :

330 ὡς τὴν ἄμ. πέλαιος ἀνεμοὶ φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
 ἄλλοτε μὲν τε Νότος Βορρῇ προβάλασκε φέρεσθαι,
 ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὐρος Ζεφύρῳ εἴλασκε δῶκειν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν Κἀδμοῦ θυγάτηρ, καλλίσφυρος Ἰνώ,
 Λευκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἔην βροτὸς αὐδήεσσα,
 335 νῦν δ' ἄλδς ἐν πελάγεσσι θεῶν ἐξέμμορε τιμῆς.
 "Ἡ δ' Ὀδυσσῆ' ἐλέησεν ἀλῶμενον, ἄλγε' ἔχοντα·
 [αἰθυίᾳ δ' εἰκυῖα, ποτῇ ἀνεδύσατο λίμνης,]
 ἴζε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέμου εἴπε τε μῦθον·
 Κάμμορε, τίπτε τοι ὧδε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 340 ὠδύσασα' ἐκπάγλως, ὅτε σοι κακὰ πολλὰ φυτεύει;
 οὐ μὲν δή σε καταφθίσει, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξαι, δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·
 εἴματα ταῦτ' ἀποδύς, σχεδὴν ἀνέμοισι φέρεσθαι
 καλλιπ'· ἀτὰρ χεῖρεσσι νέων ἐπιμαίεω νόστου
 345 γαίης Φαιήκων, ὅθι τοι μοῖρ' ἐστὶν ἀλύξαι.
 Τῇ δέ, τόδε κρήδεμον ὑπὸ στέρνοιο τανύσσαι
 ἔμβροτον· οὐδέ τί τοι παθῆεις δῆος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπην χεῖρεσσιν ἐφάψαι ἡπείροιο,
 ἅψ' ἀποδυσάμενος βαλέειν εἰς οἶνοπα πόντον,
 350 πολλὸν ἀπ' ἡπείρου, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπέσθαι.
 "Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κρήδεμονον ἔδωκεν·
 αὐτὴ δ' ἅψ' ἐς πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα,
 αἰθυίᾳ εἰκυῖα· μέλαν δέ ἐ κῦμα κάλυψεν.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς,
 355 ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 "Ὡ μοι ἐγώ, μή τις μοι ὑφ' ἡνέμοισιν δόλον αὐτὲ
 ἀθανάτων, ὅτε με σχεδὴς ἀποδῆναι ἀνώγει.
 Ἀλλὰ μάλ' οὕτω πείσομ'· ἐπεὶ ἐκάς θρῆαλμοῖσιν
 γαῖαν ἐγὼν ἰδόμεν, ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι.
 360 Ἀλλὰ μάλ' ὧδ' ἔρξω, δοκέει δέ μοι εἶναι ἀρίστον·
 ὅφρ' ἂν μὲν κεν δούρατ' ἐν ἀρμονίῃσιν ἀρήρη,
 τόφρ' αὐτοῦ μενέω καὶ τλήσομαι ἄλγεα πάσγων·
 αὐτὰρ ἔπην δὴ μοι σχεδὴν διὰ κῦμα τινάξῃ,
 νήσομ'· ἐπεὶ οὐ μὲν τι πάρα προνοῶσαι ἄμεινον.
 365 "Ἔως δ' ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ὥρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε, κατηρεφές· ἤλασε δ' αὐτόν.
 "Ὡς δ' ἄνεμος ζαγὴς ἦϊων θημῶνα τινάξει
 καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσχέδασ' ἄλλυδις ἄλλη·
 370 ὡς τῆς δούρατα μακρὰ διεσχέδασ'. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἄμφ' ἐνὶ δούρατι βαῖνε, κελθῷ ὡς ἵππον ἑλαύνων·
 εἴματα δ' ἐξαπέδυνε, τὰ οἳ πόρε διὰ Καλυψῶ.
 Αὐτίκα δὲ κρήδεμονον ὑπὸ στέρνοιο τάνυσσεν·
 αὐτὸς δὲ πρηνὴς ἄλλ' κάππεσε, χεῖρε πετάσσας,
 375 νηγέμεναι μεμαώς· ἴδε δὲ κρείων Ἐνοσίχθων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 Οὕτω νῦν κακὰ πολλὰ παθὼν ἀλῶν κατὰ πόντον,
 εἰσέοικεν ἀνθρώποισι Διοτρεφέεσσι μιγείης·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς σε ἔολπα ὀνόσσεσθαι καχότῃος.
 380 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
 ἔκετο δ' εἰς Αἰγῆς, ὅθι οἱ κυτὰ δώματ' ἔασι.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ἄλλ' ἐνόησεν·
 ἥτοι τῶν ἄλλων ἀνέμων κατέδησε κελεύθους,

sic illam per mare venti ferebant huc atque illuc :
 interdum quidem Notus Boreæ obiectavit ferendum,
 interdum vero rursus Eurus Zephyro cessit persequendam.

Hunc autem vidit Cadmi filia, pulchro-talos habens Ino,
 Leucothea, quæ ante quidem erat mortalis loquens ;
 nunc vero maris in æquoribus deorum sortita-erat honorem.
 Hæc Ulysseem miserata-est vagantem, dolores habentem :
 [mergo vero assimilata, volatu emersit e-gurgite,]
 seditque in rate multis-vinculis-compacta, dixitque verba :

Infelix, quid tibi sic Neptunus, terræ concussor,
 iratus-est vehementer, quod tibi mala multa struat?
 nequaquam quidem te perdet, valde licet cupiens.
 Sed omnino sic fac; videris autem mihi non desipere :
 vestes has exue-et ratem ventis ferendam
 relinque; at manibus natans quære reditum
 ad-terram Phæacum, ubi tibi fatale est effugere.
 Accipe autem hanc vittam, et sub pectore extendas
 immortalem : haud tibi ne-quid-patiaris timendum, nec, ne-
 pereas.] At postquam manibus contigeris litus,
 rursus exuens projice in nigrum pontum,
 longe a continente, ipse autem seorsum te-avertas.

Sic igitur locuta dea vittam ei dedit :
 ipsa vero rursus pontum ingressa-est fluctuantem ;
 mergo assimilata : niger vero ipsam fluctus obtexit.
 Ac deliberavit audens divinus Ulysses,
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, ne-quis mihi struat dolum iterum *alius*
 immortalium, quando me a-rate discedere jubet !
 Sed omnino nondum parebo; quoniam procul oculis
 terram ego vidi, ubi mihi dixit effugium esse.
 Sed omnino sic faciam, videturque mihi hoc esse optimum :
 quamdiu quidem ligna in compagibus coheserint,
 tamdiu hic manebo et sustinebo dolores patiens :
 at posteaquam mihi ratem fluctus discusserit,
 natabo; quandoquidem nihil adest prospectu melius.

Dum ille hæc cogitabat in mente et in animo,
 immisit magnum fluctum Neptunus terræ-concussor,
 horrendumque, gravemque, excelsum : impulit autem ipsum.
 Ut vero quum ventus vehementer-spirans palearum acervum
 dissipat] aridarum, quas quidem dispersit alias alio :
 sic ipsius tabulata longa dispersit : verum Ulysses
 in unum lignum conscenderat, desultorium ut equum impel-
 lens; vestes vero exuit, quas ei dederat divina Calypso;
 statimque vittam sub pectore extendit :

ipse autem pronus in-mare cecidit, manibus extensis,
 natare paratus; vidit vero potens-rex Neptunus,
 quassansque caput ad suum locutus-est animum :

Sic nunc mala plurima passus erra per mare,
 donec hominibus Jovis-alumnis miscearis :

sed neque sic te spero parvi-pensurum malum.

Sic igitur locutus, impulit pulcris-jubis equos;
 pervenitque ad Ægas, ubi ei inclytæ ædes sunt.
 Ac Minerva, filia Jovis, aliud excogitavit :
 nempe ceterorum ventorum obstruxit vias

παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας·
 385 ὄρασε δ' ἐπὶ κραιπνὸν Βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαζεν,
 ἔως ὅγε Φαιήκεσι φίληπρέμοισι μίγειν
 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξας.
 Ἐνθα δ'ὼς νύκτας δύο τ' ἤματα κύματι πηγῶ
 πλάζεται· πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσει· θλεθρόν.
 390 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλει· Ἦώς,
 καὶ τότε· ἔπειτ' ἀνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νημεΐη· ὃ δ' ἄρα σχεδὸν εἰσίδε γαίαν,
 ὅς τ' ἔτι πρὸ δ' ἄρα πρὸ δ' ἄρα πρὸ δ' ἄρα πρὸ δ' ἄρα
 395 πατρός, ὃς ἐν νούσῳ κεῖται κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 δηρὸν τηχόμενος, στυγερός δὲ οἱ ἔχραι δαίμων,
 ἀσπασίον δ' ἄρα τόνγε θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 ὡς Ὀδυσσῆ' ἀσπαστὸν εἰέσατο γαῖα καὶ ὕλη.
 Νῆγε δ', ἐπειγόμενος ποσὶν ἠπείρου ἐπιβῆναι·
 400 ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης.
 Ῥόχθῃ γὰρ μέγα κῦμα, ποτὶ ξερὸν ἠπείρου
 δεινὸν ἐρευγόμενον· ἐλυτο δὲ πάνθ' ἄλως ἄχνη.
 Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπωγαί,
 405 ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν σπιλάδες τε πάγοι τε,
 καὶ τότε· Ὀδυσσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δὴν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι, ἐπειδὴ γαίαν ἀελπτέα δῶκεν ἰδέσθαι
 Ζεὺς, καὶ δὴ τόδε λαΐτμα διατμήξας ἐτέλεσσα,
 410 ἔκθασιν οὐπὲρ φαίνεθ' ἄλως πολιοῖο θύραζε·
 ἔκτοσθεν μὲν γὰρ πάγοι δέξες, ἀμφὶ δὲ κῦμα
 βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδορμε πέτρῃ·
 ἀγχισθαθὴς δὲ θάλασσα, καὶ οὐτως ἔστι πόδεσσιν
 στήμεναι ἀμφοτέροισι καὶ ἐκφυγεῖν κακότητα·
 415 μὴπως μ' ἐκθαίνοντα βάλλῃ λίθακι ποτὶ πέτρῃ
 κῦμα μέγ' ἀρπάξαν, μελέῃ δέ μοι ἔσεται ὁρμή.
 Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω παρανήξομαι, ἣν που ἐφεύρω
 ἡϊόνας τε παραπλήγας λιμένας τε θαλάσσης·
 δεῖδω μὴ μ' ἐξαυτίς ἀναρπάξῃσιν θύελλα
 420 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρῃ, βαρέα στενάχοντα·
 ἢ ἔτι μοι καὶ κῆτος ἐπισσέυῃ μέγα δαίμων
 εἰς ἄλως, οἷά τε πολλὰ τρέφει κλυτὸς Ἀμφιτρίτης·
 οἶδα γὰρ ὥς μοι δώδυσται κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Ἔως δ' ταῦθ' ὁρμαίνει κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 425 τόφρα δὲ μιν μέγα κῦμα φέρε τρηχεῖαν ἐπ' ἀκτὴν.
 Ἐνθα κ' ἀπὸ ῥινούδ' ὀρύφθη, σὺν δ' ὅστε' ἀράχθη,
 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἐπισσύμενος λάβε πέτρης,
 τῆς ἔχετο στενάχων, εἰς μέγα κῦμα παρῆλθεν.
 430 Καὶ τὸ μὲν ὅς ὑπάλυξε· παλιρρόθιον δὲ μιν αὖτις
 πλῆξεν ἐπισσύμενον, τηλοῦ δὲ μιν ἔμβαλε πόντος.
 Ὡς δ' ὅτε πούλυποδος, θαλάμης ἐξελκομένοιο,
 πρὸς κοτυληδονόφιν πυκινὰ λαΐγγες ἔχονται·
 ὡς τοῦ πρὸς πέτρῃσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
 435 ῥινοὶ ἀπέδραφον· τὸν δὲ μέγα κῦμα κάλυψεν.
 Ἐνθα κε δὴ δύστηνος ὑπέρμορον ὤλετ' Ὀδυσσεύς,
 εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

et quiescere jussit, et consopitos-esse omnes
 incitavit autem velocem Boream, fluctusque præfregit,
 donec ille Phæacibus remigii-studiosis misceretur,
 generosus Ulysses, mortem et fatum elapsus.

Hic duas noctes, duosque dies in fluctu denso
 errabat : sæpe vero ei cor præsagiebat mortem.
 Sed quando jam tertiam diem comis-pulcris fecit Aurora,
 tum deinde ventus quidem quievit, atque serenitas
 erat tranquilla ; ipse vero inde prope conspexit terram,
 acute admodum prospiciens, magno a fluctu levatus.
 Ut autem quum grata vita filiis appareret
 patris, qui in morbo decumbit ingentes dolores patiens,
 diu contabescens, infestus autem ei ingruerat deus ;
 grate vero inde hunc dii a-malo liberarunt :
 sic Ulyssi grate apparuit terra et silva.
 Natabat vero, nitens pedibus continentem ut-couscenderet :
 sed quum tantum abesset, quantum exauditur vociferatus,
 tum vero sonitum audivit ad scopulos maris.
 Murmurabat enim magnus fluctus, ad aridam continentis
 horrendum eructans ; obducta vero erant omnia maris asper-
 gine.] Non enim erant portus, navium capaces, neque acces-
 sus ;] sed litora projecta erant, scopulique, saxaque ;
 et tunc Ulyssi soluta-sunt genua et carum cor ;
 ingemiscensque inde dixit ad suum magnum animum :

Heu mihi, postquam terram insperatam dedit videre
 Jupiter, et jam has undas sulcatas penetravi,
 egressus nusquam apparet e-mari cano foras :
 extra enim stant saxa acuta, circumque fluctus
 fremit impetuosis, lævisque se-attollit petra ;
 prope autem profundum mare : et nullo-modo licet pedibus
 consistere ambobus, et effugere malum :
 ne-forte me egredientem jactet lapidosam ad petram
 fluctus magnus abripiens ; vanus vero mihi erit conatus.
 Sin vero adhuc ulterius præternatabo, sicubi inveniam
 litora que obliqua, portusque maris,
 vereor, ne me rursus abripiens procella
 pontum in piscosum ferat, graviter gementem ;
 aut etiam mihi et cetum immittat magnum deus
 ex mari, qualia multa nutrit inclyta Amphitrite :
 novi enim, ut mihi infensus-sit inclytus Neptuneus.

Dum ille hæc deliberabat in mente et in animo,
 interea ipsum magnus aestus tulit asperum ad litus.
 Ibi cutem laceratus, simulque ossa contractus-fuisset,
 nisi in mentem ei hoc indidisset dea cæsiis-oculis Minerva :
 ambabus vero manibus irruensprehendit petram,
 cui adhærebat ingemiscens, donec magnus fluctus præteris-
 set.] Et hunc quidem sic effugit : refluus autem fluctus ipsum
 rursus] percussit irruens, longeque ipsum iniecit ponto.
 Sicut vero quum polypti, e-cubili extracti,
 acetabulis multi calculi adherescunt :
 sic hujus ad saxa fortibus a manibus
 cutis-partes direplæ-sunt : ipsum vero magnus fluctus oblexit.
 Ibi jam infelix præter-faturn perierat Ulysses,
 nisi prudentiam ei dedisset cæsiis-oculis Minerva.

Κύματος ἔθανδός, τὰτ' ἐρεύγεται ἡπειρόνδε,
 νῆχε παρῆς, ἐς γαίαν δρύμενος, εἴ που ἐφεύροι
 440 ἤϊόνας τε παραπλήγας, λιμένας τε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ποταμίοιο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 Ἴξε νέων, τῇ δὴ οἱ ἐέλιστο γῶρος ἄριστος,
 λεῖος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο·
 ἔγνω δὲ προρέοντα, καὶ εὗξτο δν κατὰ θυμόν·
 445 Κλυθι, ἀναξ, θις ἐσσί· πολὺλλιστον δέ σ' ἱκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 Αἰδοῖος μὲν τ' ἐστὶ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἀνδρῶν ὅστις ἱκῆται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε βρόν, σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας.
 450 Ἄλλ' ἑλέαιρε, ἀναξ· ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν βρόν, ἔσχε δὲ χῦμα·
 πρόσθε δέ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσε
 ἐς ποταμοῦ προχόας· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν,
 χεῖράς τε σιθεράς· ἄλλ' γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 455 Ὡδεε δὲ χροά πάντα· θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἂν στόμα τε βινάς· ὃ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυδός
 κείτ' ὀλιγηπέλων, κάματος δέ μιν αἰνός ἱκανεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρηδεμνον ἀπὸ ἑὸ λῦσε θεοῖο·
 460 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήντα μεθῆκεν·
 ἀψ' δ' ἔφερεν μέγα χῦμα κατὰ βρόν. Ἄψα δ' ἄρ' Ἴνω
 δέξαστο χερσὶ φίλησιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθείς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδιωρον ἄρουραν·
 ὀρήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·
 465 Ὡ μοι ἐγὼ, τί πάθω, τί νύ μοι μάλιστα γένηται.
 Εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσχερὴς νύκτα φυλάξω,
 μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θήλυσ ἐέρση
 ἐξ ὀλιγηπελίης δαμάσῃ κεκαφρότα θυμόν·
 αὐρῇ δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρῇ πνέει ἡϊῶθι πρό.
 470 Εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβῶς καὶ δάκκινον ὕλην,
 θάμνοισι ἐν πυκνιόισι καταδράθω, εἰ με μεθείη
 ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
 δαΐδω μὲν θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.
 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσαστο κέρδιον εἶναι·
 475 βῆ β' ἵμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
 ἐν περιτραπινομένῳ δοιούδ' ἄρ' ὑπῆλυθε θάμνους,
 ἐξ ὁμόθεν περρυῶτας ὃ μὲν φυλῆς, ὃ δ' ἐλαίης.
 Τούς μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμων διέει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 οὐδέ ποτ' Ἥελιος φάειων ἀκτίσιν ἔβαλλεν,
 480 οὐτ' ὁμβρός περάσασκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
 ἀλλήλοισιν ἔζυν ἐπαμειβαδίς· οὐς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
 ὄυσσε· ἄρα δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλησιν
 εὐρείαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἡλιθα πολλή,
 ὅσων τ' ἡ δὴ δύο ἢ τρεῖς ἀνδρας ἔρυσθαι
 485 ὥρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ γαλεπαῖνοι.
 Τὴν μὲν ἰδὼν γῆθησε πολὺτάς διος Ὀδυσσεύς·
 ἐν δ' ἄρα μέσση λέχτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλων.
 Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδῶν ἐνέκρυψε μελαίνῃ,
 ἄγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πᾶρα γείτονες ἄλλοι,
 490 σπέρμα πυρὸς σῶζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖτοι
 ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῇ δ' ἄρ' Ἀθήνη

E-fluctu ubi-emerserat, qua is eructatur ad-litus,
 ibi præternatabat, in terram spectans, sicubi inveniret
 litora obliqua, portusque maris.

Sed quando jam fluvii ad ostia pulcre-fluentis
 pervenerat natans, ibi demum ei visus-est locus optimus,
 laevis scopulorum, et receptus inerat a-vento;
 agnovit autem profluentem, et supplicavit suo in animo:

Audi, rex, quisquis es; exoptatissimum autem ad-te venio,
 fugiens ex ponto Neptuni minas.

Venerabilis quidem est etiam immortalibus diis,
 hominum quicunque venerit errans, quemadmodum ego nunc
 ad-tuum fluentum, tuaque genua accedo, plurima passus.
 Sed miserere, rex; supplicem vero tibi me profiteor esse.

Sic ait: ille vero continuo sedavit suum fluentum, continu-
 itque fluctum;] et ante ei fecit tranquillitatem, ipsumque ser-
 vavit] ad fluvii ostia: ille vero deinde ambo genua flexit,
 manusque validas; mari enim afflictus-erat caro corde.

Tumebat vero corpore toto; mare autem manabat copiosum
 per osque, naresque; ipse vero absque-anhelitu et -voce
 jacebat viribus-defectus: defatigatio autem eum vehemens
 incessit.] Sed quando jam respiravit et in mente animus col-
 lectus-est,] tum vero vittam a se solvit deæ,
 et ipsam in fluvium mari-se-miscentem immisit;
 retro autem illam ferebat magnus fluctus per fluentum. Illico
 vero Ino] suscepit eam manibus caris; ille autem ex fluvio
 secedens] juncos incubuit, osculatusque est almam terram:
 ingemiscens autem inde dixit ad suum magnum animum:

Heu mihi, quid patiar? quid mihi in-futurum etiam fiet?

Si quidem in fluvio gravem per noctem excubavero,
 timeo, ne me simul frigusque malum et floridus ros
 præ imbecillitate conficiant exspirantem animum:
 aura vero ex fluvio frigida spirat ante auroram.
 Si vero in clivum ascendens et umbrosam silvam,
 arbustis in densis dormiero, si me dimittat
 frigus et lassitudo, jucundus autem mihi somnus obreperet:
 vereor, ne feris captura et præda fiam.

Sic igitur ei deliberanti visum-est utilius esse:
 profectusque-est ire in silvam; hanc autem prope aquam inve-
 nit] in conspicuo-loco; duo autem inde subiit arbusta,
 ex uno-loco enata, hoc quidem oleastri, illud autem oleæ.
 Hac quidem nec ventorum perflat vis humidum spirantium,
 neque unquam Sol lucidus radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus: sic sane densa
 invicem creverunt alterum-alteri-intertextum; quæ Ulysses
 subiit; statimque cubile congressit manibus caris
 latum: foliorum enim erat lapsarum-copia satis magna,
 quantum vel duos, vel tres viros tegeret
 tempestate hiberna, etiamsi vel admodum ea sæviret.

Ille quidem conspecta gavisus-est audens divinus Ulysses:
 in medio autem decubuit, copiamque superingessit foliorum.
 Ut autem quum aliquis torrem in-cinere absconderit nigro,
 agri in extremitate, cui non adsunt vicini alii,
 semen ignis servans, ut ne qua aliunde incendat:
 sic Ulysses foliis se-obtexit: huic autem Minerva

ὑπνον ἐπ' ὀμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
δυσπνέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ζ.

Ὀδυσσεύς ἄφιξις εἰς Φαίακας.

Ὡς δ' ἐνθα καθυῦδε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὑπνῷ καὶ καμάτῳ ἀρρημένος· αὐτὰρ Ἀθήνη
βῆ β' ἐς Φαιήκων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε·
οἳ πρὶν μὲν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυγόρῳ Ὑπερείῃ,
5 ἀγγοῦ Κυκλώπων, ἀνδρῶν ὑπερηνορέωντων,
οἳ σφεας σινέσκοντο, βίῃφι δὲ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐνθεν ἀναστῆσας ἄγε Ναυσίθοος θεοειδῆς,
εἶσεν δ' ἐν Σχερίῃ, ἐκάς ἀνδρῶν ἀλφειστάων·
ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε πόλει, καὶ ἐδείματο οἴκους,
10 καὶ νηοὺς ποίησε θεῶν, καὶ ἐδάσσατ' ἀρούρας.
Ἄλλ' ὁ μὲν ἦδη Κηρὶ δαμείς Αἰδόςδε βεβήκει·
Ἀλκίνοος δὲ τότε ἦρχε, θεῶν ἀπο μήδεα εἰδώς.
Τοῦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα.
15 Βῆ δ' ἦμεν ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἐνὶ κούρῃ
κοιμᾶτ', ἀθανάτῃσι φυγὴν καὶ εἶδος διμοίη,
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
παρ δὲ δὴ ἀμφίπολοι, Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσαι,
σταθμοῖν ἐκάτερθε· θύραι δ' ἐπέκειντο φαιναί.
20 Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιῇ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν,
εἰδομένη κούρῃ ναυσικλειτοῖο Διμάντος,
ἥ οἱ δημηλικὴ μὲν ἦν, κεχάριστο δὲ θυμῷ·
τῇ μιν εἰσαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
25 Ναυσικάα, τί νύ σ' ὥδε μεθέμωνα γείνατο μήτηρ;
εἵματα μὲν τοι κεῖται ἀκηδέα σιγαλόεντα·
σοὶ δὲ γάμος σχεδὸν ἔστιν, ἵνα γῆρ' ἀλά μὲν αὐτὴν
ἐννυσοίη, τὰ δὲ τοῖσι παρασχεῖν οἳ κέ σ' ἄγωνται.
Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει·
30 ἐσθλή· γαίρουσιν δὲ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Ἄλλ' ἵομεν πλυνέουσαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν·
καὶ τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἔσομαι, ὅρρα τάχιστα
ἐντύναι· ἐπεὶ οὗτοι ἐτι δὴν παρθένος ἔσσαι.
Ἡδὴ γάρ σε μνύνται ἀριστῆες κατὰ δῆμον
35 πάντων Φαιήκων, ὅθι τοι γένος ἔστι καὶ αὐτῇ.
Ἄλλ' ἄγ', ἐπότηρνον πατέρα κλυτὸν ἠῶϊ προῶ,
ἡμιόνους καὶ ἁμαῖαν ἐροπίσαι, ἣ κεν ἀγῆσαι
ζῶστρά τε καὶ πέπλους καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Καὶ δέ σοι ὧδ' αὐτῇ πολλὸν κάλλιον ἢ ἐπὶ πόδεσσιν
40 ἔρχεσθαι· πολλὸν γάρ ἀπὸ πλυνοῖ εἰσι πολλός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀνέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
Ὀλύμπονδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἔδος ἀσφαλές αἰεὶ
ἔμμεναι· οὐτ' ἀνέμοισι τινάσσεται οὔτε ποτ' ὀμβρῶν
δεύεται οὔτε χιῶν ἐπιπλινναται, ἀλλὰ μάλ' αἶθρη
45 πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη·

somnum in oculis fudit, ut is ipsum cessare-faceret citissime
a-difficili labore, caras palpebras obtegens.

ODYSSEÆ VI.

Ulyssis adventus ad Phæacas.

Sic is quidem illic dormiebat, audens divinus Ulysses,
somno et labore oppressus : verum Minerva
ivit ad Phæacum virorum populumque urbemque ;
qui olim quidem aliquando habitabant in spatiosa Hyperea ,
prope Cycloas, viros superbientes ,
qui ipsos infestabant, viribusque potiores erant.
Inde excitos illos deduxit Nausithous deo-similis,
collocavitque in Scheria, procul ab-hominibus sollertibus ;
ac murum circumduxit urbi, et ædificavit domos ,
et templa fecit deorum, et divisit agros.
Sed hic quidem jam fato domitus, ad-Orcum descenderat :
Alcinous vero tunc imperabat, a-diis consilia doctus.
Hujus quidem ivit ad domum deæ cæsiis-oculis Minerva,
reditum Ulyssi magnanimo moliens.
Profecta-est autem ire ad thalamum multa-arte-factum, in quo
puella] cubabat, immortalibus habitu et forma similis,
Nausicaa, filia magnanimi Alcinoui ;
juxta autem duæ ancillæ, a Gratiis pulcritudinem habentes,
ad-postem-forium utrinque ; fores vero clausæ-erant splendī-
dæ.] Illa vero venti veluti flatus accessit ad-cubile puella :
stetitque supra caput, et ipsam sermone allocuta-est ,
assimilans-se filiaæ nautæ-celebris Dymantis,
quæ ei æqualis quidem erat, grataque animo ;
huic se-quum-assimilasset, illam affata-est cæsiis oculis Mi-
nerva :] Nausicaa, quid te sic negligentem peperit mater ?
vestes quidem tibi jacent neglectæ splendidæ ;
tibi vero nuptiæ propinquæ sunt, ubi oportet pulcras quidem
te ipsam] induere, alias autem illis præbere, qui te ducant.
Etenim ex his fama apud-homines oritur
bona ; gaudens vero pater et veneranda mater.
At eamus loturæ cum aurora illucescente :
et te ego adjutrix una comitabor , ut celerrime
hæc instruas ; quoniam non amplius diu virgo eris.
Jam enim te ambiunt optimi in populo
omnium Phæacum, ubi tibi clarum genus est et ipsi
Verum age, hortare patrem inclytum sob auroram
mulos et currum ut-apparet, qui velat
cingulaque, et peplos, et pallia splendida.
Et vero tibi sic ipsi multo honestius est, quam pedibus
ire ; multum enim absunt labra ab-urbe.

Hæc quidem sic locuta abiit, cæsiis-oculis Minerva,
ad-Olympum, ubi alunt deorum sedem firmam semper
esse : nec ventis concutitur, neque unquam imbre
rigatur, nec nix ingruit ; sed omnino serenitas
panditur innubis, candidusque ambit splendor :

τῷ ἐνί τέρπονται μάκαρες θεοὶ ἥματα πάντα.

Ἐνθ' ἀπέθη Γλαυκῶπις, ἐπεὶ διετέφραδε κούρη.

Αὐτίκα δ' Ἦώς ἦλθεν εὐθρονος, ἥ μιν ἔγειρεν
Ναυσικάαν εὐπεπλον· ἄφαρ δ' ἀπεθαύμασ' ὄνειρον.

50 Βῆ δ' ἵμεναι κατὰ δώμαθ', ἵν' ἀγγεῖλαιε τοκεῦσιν,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ· κίχρησάτο δ' ἔνδον ἔόντας.

Ἡ μὲν ἐπ' ἐσχάρη ἦστο, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
ἡλάκατα στρωφῶσ' ἀλιπόρφυρα· τῷ δὲ θύραζε
ἐρχομένῳ ξυμβλήτο μετὰ κλειτοῦς βασιλῆας
60 ἐς βουλὴν, ἵνα μιν κάλεον Φαίηκες ἀγαυοί.

Ἡ δὲ μάλ' ἄγχι στᾶσα φίλον πατέρα προσέειπεν·

Πάππα φίλ', οὐκ ἂν δῆ μοι ἐροπλίσσειας ἀπήνην
ὤψηλὴν, εὐκυκλον, ἵνα κλυτὰ εἴματ' ἀγῶμαι
ἐς ποταμὸν πλυνέουσα, τὰ μοι βερυπωμένα κεῖται;

60 καὶ δέ σοι αὐτῷ εἴοικε μετὰ πρῶτοισιν ἔοντα
βουλὰς βουλευέιν καθαρὰ χροὶ εἴματ' ἔχοντα.

Πέντε δέ τοι φίλοι υἱές ἐνι μεγάροις γεγάσιν,
οἱ δὲ ὀπυόντες, τρεῖς δ' ἤθηροι θαλέθοντες·

οἱ δ' αἰεὶ ἐθέλουσι νεόπλυτα εἴματ' ἔχοντες
70 ἐς χορὸν ἔρχεσθαι· τὰ δ' ἐμῇ φρενὶ πάντα μέμηλεν.

Ὡς ἔφατ'· αἰδέτο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομήναι
πατρὶ φίλῳ· ὃ δὲ πάντα νόει καὶ ἀμειβετο μύθῳ·

Ὅυτε τοι ἡμιόνων φθονέω, τέκος, οὔτε τευ ἄλλου.

Ἐρχε· ἀτάρ τοι δμῶες ἐροπλίσσουσιν ἀπήνην

70 ὤψηλὴν, εὐκυκλον, ὑπερτερὴν ἀραρυῖαν.

Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ἐπίθοντο.

Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἄμαξαν εὐτροχὸν ἡμιονεῖην
ὤπλεον, ἡμιόνους θ' ὑπαγον ζεύξαν θ' ὑπ' ἀπήνη·

κούρη δ' ἐκ θαλάμοιο φέρεν ἐσθῆτα φαεινὴν,

75 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν εὐξέστω ἐπ' ἀπήνη·

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν

ἄσχω ἐν αἰγείῳ — κούρη δ' ἐπεβήσας ἀπήνης —
δῶκεν δὲ χρυσῇ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἐλαιον·

80 εἴως χυτλώσαιοι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν.

Ἡ δ' ἔλαβεν μᾶστιγα καὶ ἡνία σιγαλόοντα,
μᾶστιξεν δ' ἑλάαν· καναχὴ δ' ἦν ἡμιονοῖν·

αἱ δ' ἄμοτον τανύοντο, φέρον δ' ἐσθῆτα, καὶ αὐτὴν,
οὐκ οἶη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφιπόλοι κίων ἄλλαι.

85 Αἱ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἔκοντο,

ἐνθ' ἦτο πλουτοῖ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
καλὸν ὑπεκπρορέει, μάλα περ βρυπώοντα καθῆραι·

ἐνθ' αἰγ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροδύσαν ἀπήνης.

Καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πᾶρα δινῆεντα,

90 τρώγειν ἄγρωστιν μελιθόα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
εἴματα χερσὶν ἔλονται, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ·

στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἐρίδα προφέρουσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνᾶν τε κάθηρᾶν τε ῥύτα πάντα,
ἐξείης πέτασαν παρὰ θῖν' ἄλλος, ἥχι μάλιστα

95 λαίγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.

Αἱ δὲ λοεσάμεναι καὶ χρυσάμεναι λίπ' ἐλαίῳ,
δείκνον ἐπειθ' εἰλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο·

εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τεροσήμεναι αὐτῇ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμῶαί τε καὶ αὐτῇ,

in quo delectantur beati dii diebus omnibus.

Eo abiit Minerva, postquam hæc suaserat puellæ.

Statim vero Aurora advenit in-pulcro-solio, quæ eam exci-
tabat,] Nausicaam pulcro-peplo; continuoque ea admirata-est
somnia.] Ivit autem per ædes, ut nuntiaret parentibus,
patri caro et matri : deprehenditque eos, intus dum-essent.

Illa quidem ad focum sedebat, cum ancillis mulieribus,
pensa versans marina-purpura-tincta : ipsum autem foras
egredientem convenit ad inclytos reges
in consilium, quo ipsum vocabant Phæaces nobiles.

Hæc autem valde prope stans carum patrem allocuta-est :

Pater care, non jam mihi apparaveris curram
excelsum, agilem-rotis, ut pulcras vestes agam
ad flumen, lotura, quæ mihi sorditatæ-jacent?
Et vero te ipsum decet inter primores versantem
consilia consulere, puras in-corpore vestes habentem.

Quinque autem tibi cari filii in ædibus sunt,
duo in-matrimonio, tres autem coelibes florentes :
hi vero semper volunt, recens-lotas vestes habentes,
ad choream ire; hæc autem meæ menti omnia curæ-sunt.

Sic dixit : verebatur enim floridas nuptias nominare
patri caro; ille vero omnia intelligebat, et respondit sermone :

Nequaquam tibi mulos invideo, filia, nec quicquam aliud.

Abi : ceterum tibi famuli apparabunt curram

altum, agilem rotis, sirpea instructum.

Sic locutus, servis præcepit; hi vero paruerunt.

Ii quidem foras curram agilem-rotis mulinum
instruebant, mulosque submiserunt, junxeruntque sub curru:

virgo autem e thalamo ferebat vestes pulcras;
et eas quidem deposuit bene-polito in curru;

mater vero in cista collocabat animo-gratum cibum,
varium, et obsonia imposuit, et vinum infudit

utre in caprino; (puella vero conscendit curram :)

dedit etiam aurea in ampulla humidum oleum,

ut ungeretur cum ancillis mulieribus.

Illa vero accepit scuticam et habenas pulcras,
percussitque, ut-inirent-cursum; strepitus autem erat mulo-
rum;] hi vero impigre contendebant, ferebantque vestes, et
ipsam,] non solum; una cum-ea etiam ancillæ proficiscebantur

aliæ.] Hæc vero quum jam fluvii ad-alveum perpulcrum per-
venere,] ubi quidem labra erant perennia, multaque aqua

pulcra profluebat, etiam admodum sordidata quæ-purget :

ibi illæ mulos quidem solverunt-a curru.

Et eos quidem egerunt fluvium propter vorticosum,
ut-carperent gramen dulce : ipsæ vero a curru

vestes manibus sumserunt, et inferebant in-nigram aquam :
constipabantque in scrobibus, celeriter certamen proferentes.

Sed postquam lavarantque, purgarantque sordes omnes,
ordine eas explicuerunt ad litus maris, ubi potissimum

lapillos ad litus abluebat mare.

Ipsæ porro lotæ, et unctæ pingui oleo,

prandium inde sumserunt ad ripas fluvii :

vestes autem solis manebant dum-siccarentur splendore.

Ac postquam cibo saturatæ-sunt ancillæque et ipsæ,

- 100 σφαίρῃ ταῖτ' ἄρ' ἐπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
τῇσι δὲ Ναυσικαὰ λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
Οἷη δ' Ἀρτεμις εἶσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
ἣ κατὰ Τηγέτον περιμήχετον ἢ Ἐρύμανθον,
τερομένην κάπροισι καὶ ὠκείης ἐλάφοισιν·
105 τῇ δέ ῥ' ἅμα Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἄγρονόμοι παίζουσι· γέγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
πασάων δ' ὑπὲρ ἤγε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
βρεία τ' ἀριγνώτη πέλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
ὡς ἦγ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδομής.
110 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλέε παλιν οἰκόνδε νέεσθαι,
ζεῦξας' ἡμιόνους, πτόξασά τε εἴματα καλά·
ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροίτο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
ἣ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
116 Σφαίρην ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασίλειαν·
ἀμφιπόλου μὲν ἅμαρτε, βαθείη δ' ἐμβαλε δίνην·
αἶδ' ἐπὶ μακρὸν αὔσαν. — Ὅδ' ἔγρετο διος Ὀδυσσεύς·
ἐξόμενος δ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Ὡ μοι ἐγὼν, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
120 ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
ἧ ἐφιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοδύς;
ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς αὐτῇ,
Νυμφάων, αἱ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
125 Ἦ νύ που ἀνθρώπων εἰμὶ σχεδὸν αὐδηγέτων;
Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς πειρήσομαι ἡδὲ ἰδῶμαι.
Ὡς εἰπόν, θάμνων ἠπεδύετο διος Ὀδυσσεύς·
ἐκ πυκνῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ
φύλλων, ὡς ῥύσαιτο περὶ χροῖ μῆδεα φωτός.
130 Βῆ δ' ἵμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλλὶ πεποισθῶς,
δοτ' εἶσ' ὄόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
δαίεται· αὐτὰρ δ βουσί μετέρχεται ἢ οἴεσιν,
ἡ μετ' ἀγοτέρας ἐλάφους· κέλεται δέ ἑ γαστήρ,
μήλων πειρήσοντα καὶ ἐς πυκνὸν δόμον ἐλθεῖν·
135 ὡς Ὀδυσσεὺς κούρῃσιν εὐπλοκάμοισιν ἐμελλεν
μίξεσθαι, γυμνὸς περ ἐὼν· χρεῖώ γάρ ἱκανῶν.
Σμερδαλέος δ' αὐτῇσι φάνη, κεκαχωμένος ἄλμυ·
τρέσαν δ' ἄλλυδις ἄλλη ἐπ' ἡϊόνας προδύχουσας·
οἷη δ' Ἀλκινόου θυγάτηρ μένε· τῇ γὰρ Ἀθήνη
140 θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε, καὶ ἐκ δέος εἴλετο γυίων.
Στῆ δ' ἄντα σχομένη· ἡ δὲ μερμήριζεν Ὀδυσσεύς,
ἣ γούνων λίσσοιτο λαβὼν εὐώπιδα κούρην,
ἣ αὖτως ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν
λίσσοιτ', εἰ δείξειε πόλιν, καὶ εἴματα δοίη.
145 Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
λίσσεσθαι ἐπέεσσιν ἀποσταδὰ μειλίχοισιν,
μή οἱ γούνα λαβόντι χολώσαιτο φρένα κούρη.
Αὐτίκα μειλίχιον καὶ κερδαλέον φάτο μῦθον·
Γουνῶμαι σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτὸς ἐσσι.
150 Ἐγὼ μὲν τίς θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Ἄρτεμιδί σε ἔγωγε, Διὸς κούρη μέγалоιο,
εἶδός τε μέγεθός τε φυῆν τ' ἀγχιστα ἔισκω·
εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,

pila hæce inde ludebant, capitum-redimiculis depositis :
illis vero Nausicaa pulcris-ulis exordiebatur ludum.
Qualis autem Diana incedit per montem sagittis-gaudens,
aut per Taygetum arduum, aut Erymanthum,
oblectans-se apris, et velocibus cervis;
cum-illa autem simul Nymphæ, filię Jovis agidem-tenentis,
agrestes ludunt; gaudet vero mente Latona;
omnes autem ipsa capite supereminet ac fronte,
facileque conspicua est, pulcræ vero omnes :
sic illa inter-ancillas excelebat virgo indomita.

Sed quum jam esset rursus domum reditura,
junctis mulis, plicatisque vestibus pulcris :
tunc iterum aliud excogitavit dea cæsiiis-oculis Minerva,
ut Ulysses excitaretur, videretque pulcram-oculis puellam,
quæ ipsum Phæacum virorum ad urbem duceret.

Pilam deinde jecit in ancillam regina;
ab-ancilla quidem aberravit, profundum autem incidit in-
vorticem : illæ vero alte clamaverunt. Atque expectatus-est
divinus Ulysses,] sedensque cogitabat in mente et in animo :

Heu mihi, quorum demum hominum in terram deveni?
anne hi injuri sunt et feroces, nec justis?
an hospitales, et ipsis mens est eorum-reverens?
ut me puellarum circumvenit femineus clamor,
Nympharum, quæ habitant montium altos vertices,
et fontes fluviorum, et palustria-loca herbosa.
An jam alicubi homines sum prope vocales?
Verum age, ego ipse experiar ac videbo.

Sic locutus, arbustis egrediebatur divinus Ulysses :
ex densa autem silva ramum fregit manu robusta,
cum-foliis, ut tegeret circa corpus pudenda viri.
Profectus-est autem ire, veluti leo in-montibus-nutritus, ro-
bore confusus,] qui incedit complutus et ventos-passus; in-
tus vero ei oculi] ardent : atque is boves invadit, aut oves,
aut agrestes cervas; jubet vero eum venter,
pecudes tentaturum, etiam in densam domum ire :
ita Ulysses puellis pulcras-comas-habentibus erat
congressurus, nudus licet esset : necessitas enim urgebat.
Horribilis vero ipsis apparuit, deturpatus salsugine :
diffugerunt autem, alio alia, per ripas prominentes :
sola vero Alcinoi filia mansit; ei enim Minerva
audaciam in mente posuit, et metum exemit e-membris.
Stetit vero contra, continens-se : at deliberabat Ulysses,
utrum genubus prehensis supplicaret pulcræ-oculis puellæ
an sic ut erat verbis eminus-stans blandis
eam precaretur, si ostenderet urbem, et vestes daret.
Sic igitur ei deliberanti visum-est melius esse,
precari verbis eminus-stantem blandis,
ne ei genua prehendenti irasceret mente puella.
Protinus blandum et sollertem dixit sermonem :

Supplex-oro te, regina; deane tu aliqua, an mortalis sis.
Si quidem aliqua dea es, eorum qui cælum latum incolunt,
Dianæ te ego, Jovis filię magni,
formaque, staturaque, orisque-habitu, quam-proxime assi-
milo :] sin aliqua es ex-hominibus, qui super terram habitant,

τρικμάκαρες μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 155 τρικμάκαρες δὲ κασίγνητοι· μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν εὐπροσύνῃσιν ἰαίνεται εἴνεκα σείο,
 λευσσόντων τοιόνδε θάλος χαρὸν εἰκοιχεύσαν.
 Κείνος δ' αὖ πέρι κῆρι μακάρτατος ἔσχον ἄλλων,
 ὃς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγηται.
 160 Οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἰδὼν βροτὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλ' ὅθι ποτε τοῖον Ἀπολλωνος παρὰ βωμῶ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα —
 ἦλθον γάρ καὶ κείσε, πολλὸς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 165 τὴν δδόν, ἣ δὲ ἔμελλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσσεσθαι —
 ὡς δ' αὐτῶς καὶ κείνο ἰδὼν, ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν' ἐπεὶ οὐπω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης·
 ὥς σε, γύναι, ἀγαμαί τε τέθηπά τε δειδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἄψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 170 Χθιζὸς εἰκοστῷ φύγον ἤματι οἶνοπα πόντον·
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῆμα φόρει, κραιπνὰ τε θύελλαι,
 νήσου ἅπ' Ὀγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάβδαλε δαίμων,
 ὄφρ' ἔτι που καὶ τῇδε πάθος κακόν. Οὐ γάρ οἷω
 παύσεσθ'· ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσιν πάροιθεν.
 175 Ἀλλὰ, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γάρ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἐς πρώτην ἰκόμην· τῶν δ' ἄλλων οὐτίνα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 Ἄστ' ἂν μοι δεῖξον, ὃς δέ βράχος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί που εἰλυμα σπείρων ἔχει ἐνθάδ' ἰούσα.
 180 Σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινῆς·
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ δημοπροσύνῃν ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρείσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ δὲ δημοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχοντες
 ἀνὴρ ἢ δὲ γυνή· πολλ' ἄλγεα δυσμενέουσιν,
 185 χάριματ' αὖ εὐμενέησιν· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.
 Τὸν δ' αὖ Ναυσικαὰ λευκώλενος ἀντίον ἠΐδα·
 ξεῖν' ἐπεὶ οὔτε κακῶ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας —
 Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἢ δὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἑκάστω·
 190 καὶ πού σοι τάγ' ἔδωκε, σέ δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης —
 νῦν δ', ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις,
 οὔτ' οὖν ἐσθλὸς δευήσεται οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιγ' ἰκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 Ἄστ' ἂν μοι δεῖξω, ἔρως δέ μοι οὖνομα λαῶν.
 195 Φαίηκες μὲν τῇδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ' ἐκ Φαίηκων ἔγεται κάρτος τε βίη τε.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοισι κέλευσεν·
 στήτε μοι, ἀμφιπόλοι· πόσε φεύγετε, φῶτα ἰδοῦσαι;
 200 ἦ μή πού τίνα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν;
 Οὐκ ἐσθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτῶς, οὐδὲ γένηται,
 ὃς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται,
 δηϊσιτῆτα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 Οἰκόμεν δ' ἀπάνευθε, πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 205 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος.
 Ἀλλ' ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρὴ κομείειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες

ter-beati quidem tibi pater et veneranda mater,
 ter-beati et fratres; valde, credo, ipsis animus
 semper lætitia perfunditur, tui gratia,
 videntibus te tale germen choream ingredientem.
 Ille vero rursus in animo felicissimus præter ceteris,
 quicunque te, sponsalibus-donis præponderans, domum du-
 xerit.] Nondum enim aliqua talem vidi mortalem oculis,
 nec virum, nec mulierem; admiratio me tenet aspicientem.
 In-Delo sane aliquando tale, Apollinis juxta aram,
 palmæ recens germen succrescens vidi:
 (profectus enim eram etiam illuc, multusque me sequebatur
 populus[in-ea protectione, quæ demum erat mihi malum dam-
 num futura :]) eodem autem ipso-modo et illud conspicatus,
 obstupui animo] diu; quandoquidem nunquam tale succrevit
 lignum e terra:] ita te, mulier, admirorque, obstupueque, ve-
 reorque admodum] genua prehendere: gravis autem me dolor
 occupat.] Heri vigesimo effugi die nigrum pontum:
 eousque vero me perpetuo fluctus ferebat, celeresque procel-
 læ,] insula ab Ogygia: nunc tamen huc me coniecit deus,
 ut adhuc fortasse et hic patiar malum. Non enim puto
 cessaturum; sed adhuc multa dii efficient prius.
 Verum, regina, miserere: te enim mala multa passus
 primam accessi; at ceterorum neminem novi
 hominum qui hanc urbem et terram incolunt.
 Urbem vero mihi ostende, daque pannum circumjiciendum,
 si quod forte involucrum pannorum habes, huc profecta.
 Tibi vero dii tanta dent, quanta animo tuo concupiscis;
 maritumque et familiam, et concordiam præbeant
 bonam: non enim hoc *quicquam* præstantius et melius est,
 quam quando concordēs animis domum teneant
 vir et uxor: *hum oriuntur* multi dolores malevolis,
 gaudia autem benevolis; maxime vero sentiunt ipsi.
 Hunc autem rursus Nausicaa candidis-ulnis contra allocuta-
 est:] hospes: quandoquidem neque ignavo, nec stulto viro
 similis es:] Jupiter vero ipse distribuit felicitatem Olympius
 hominibus,] bonis atque malis, prout voluerit, unicuique:
 et fere tibi istæc dedit, te autem oportet pati omnino:
 nunc vero, quum ad nostramque urbem et terram venisti,
 nec jam vestium indigebis, nec cujusquam alius rei,
 quarum decet supplicem miserum compotem fieri.
 Urbem autem tibi monstrabo, dicamque tibi nomen civium.
 Phæaces quidem hanc urbem et terram habitant:
 sum autem ego filia magnanimi Alcinoi;
 ex-quo Phæacum pendet et imperium et potentia.

Dixit, et ancillis comas-pulcras-habentibus imperavit:
 sistite-gradum mihi, ancillæ: quo fugitis, virum conspicatæ?
 an forte aliquem hostilium putatis esse virorum?
 Non est ille vir vegetus homo, nec fere-nascetur,
 qui Phæacum virorum in terram veniat,
 hostilia inferens; valde enim cari sunt hi immortalibus.
 Habitamus autem seorsum, undoso in mari,
 extremi, nec quisquam nobiscum mortalium commercium
 habet alius.] Sed hic aliquis infelix errans huc venit,
 quem nunc oportet curare: a Jove enim sunt omnes

Ξεῖνοί τε πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε.

Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε·
210 λούσατέ τ' ἐν ποταμῷ, δὴ ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο.

ᾠς ἔφαθ'· αἱ δ' ἔσταν τε καὶ ἀλλήλησι χελεύσαν·
καδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὡς ἐκέλευσεν
Ναυσικάα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
πάρ δ' ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔθηκαν·

215 δῶκαν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον,
ἥνων δ' ἄρα μιν λούσθαι ποταμοῖο ῥοῇσιν.

Δή ῥα τότε ἀμφίπολοισι μετῆύδα διὸς Ὀδυσσεύς·
Ἀμφίπολοι, στήθ' οὕτω ἀπόπροθεν, ὅφρ' ἐγὼ αὐτὸς

ἄλμην ὥμοιῖν ἀπολούσομαι, ἀμρὶ δ' ἑλαίῳ
220 χρίσομαι· ἥ γὰρ δηρὸν ἀπὸ χροῶς ἐστὶν ἀλοιφή.

Ἄντην δ' οὐκ ἂν ἐγῶγε λοέσσομαι· αἰδέομαι γὰρ
γυμνοῦσθαι, κούρησιν εὐπλοκάμοισι μετελθών.

ᾠς ἔφαθ'· αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν, εἶπον δ' ἄρα κούρη·
Αὐτὰρ δ' ἐκ ποταμοῦ χροᾶ νίετο διὸς Ὀδυσσεὺς

225 ἄλμην, ἥ οἱ νῶτα καὶ εὐρέα καὶ ἀμπεγν ὥμοις·
ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἄλως χνόαν ἀτρυγέτοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα λοέσσατο καὶ λίπ' ἀλειψεν,
ἀμρὶ δὲ εἵματα ἔσσαθ', αἱ οἱ πόρε παρθένος ἀδμῆς·

τὸν μὲν Ἀθηναίη θῆκεν, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
230 μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσοινα· καδ δὲ κάρητος

οὐλας ἔχε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίαις.
ᾠς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέυεται ἀργύρῳ ἀνῆρ

ἱδρις, δὴν Ἡρακλῆος δέδαιεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
τέχνῃν παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·

235 ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὥμοις.
Ἔζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κίων ἐπὶ θίνα θαλάσσης,

καλλιῇ καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη·
δὴ ῥα τότε ἀμφίπολοιςιν εὐπλοκάμοισι μετῆύδα·

Κλυτὲ μιν, ἀμφίπολοι λευκώλενοι, ὅφρα τι εἴπω·
240 οὐ πάντων ἀέκητι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

Φαιήκεσσ' ὅδ' ἀνὴρ ἐπιμίσγεται ἀντιθέοισιν.
Πρόσθεν μὲν γὰρ δὴ μοι αἰκελίως δέατ' εἶναι,

νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Αἱ γὰρ ἐμοὶ τοιόσδε πόσις κεκλημένος εἴη,

245 ἐνθάδε ναιετάων, καὶ οἱ ἄδοι αὐτόθι μένειν.
Ἄλλα δότ', ἀμφίπολοι, ξείνω βρώσιν τε πόσιν τε. [το.

ᾠς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθον·
πάρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῇ ἔθεσαν βρώσιν τε πόσιν τε.

Ἦτοι δὲ πίνε καὶ ἤσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς
250 ἀρπαλέως· δηρὸν γὰρ ἐδῆτύος ἦεν ἄσπαστος.

Αὐτὰρ Ναυσικάα λευκώλενος ἄλλ' ἐνόησεν·
εἵματ' ἄρα πτύξασα τίθει καλῆς ἐπ' ἀπήνης,

ζεῦξεν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας· ἂν δ' ἔβη αὐτῇ.
ᾠτρυνεν δ' Ὀδυσῆα, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

255 Ὅρσο δὴ νῦν, ξεῖνε, πολινδ' ἱμεν, ὅφρα σε πέμψω
πατρός ἐμοῦ πρὸς δῶμα δαΐφρονος, ἐνθα σέ φημι

πάντων Φαιήκων εἰδησέμεν δσοὶ ἀριστοί.
Ἄλλα μάλ' ὧδ' ἔρδειν· δοκεῖς δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν·

ὅφρ' ἂν μὲν κ' ἀγροὺς ἵομεν καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
260 τόφρα σὺν ἀμφίπολοιςιν μεθ' ἡμιόνους καὶ ἁμαζαν

καρπαλλίμως ἐρχεσθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω.

hospitesque et egeni : donum autem *ipsis* exiguumque gra-
tiumque est.] Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potum-
que,] et lavate *eum* in fluvio, ubi receptus est a-vento.

Sic dixit ; illæ vero steterunt, et se-invicem hortatæ sunt :
atque Ulyssem collocarunt in receptu, uti jusserat

Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi ;
atque ei palliumque tunicamque vestes apposuerunt :

dederunt porro *ei* aurea in ampulla liquidum oleum,
jusserantque dein ipsum lavare-se fluvii in-fluento.

Ac tum ancillas allocutus-est divinus Ulysses :

Ancillæ, state ita eminus, dum ego ipse
salsuginem ab-humeris abluiam, circumque oleo

ungam-me : jam enim diu a corpore abest unctio.
Coram vero haud ego lavero ; vereor enim

nudari, inter-puellas pulcris-comis versans.

Sic dixit ; illæ vero secesserunt, narraruntque inde puellæ
At ex flumine a-corpore abluebat divinus Ulysses

salsuginem, quæ ei terga et latos obtegebat humeros :
e capite autem eluebat maris sordes infructuosi.

Ac postquam usquequaque lavarat-se, et oleo unxerat,
vestesque induerat, quas ei præbebat virgo indomita :

illum quidem Minerva reddidit, Jove enata,
majoremque aspectu, et crassiorē : a capite vero

crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Ut autem quum quis aurum circumfundit argento vir
sollers, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva

artem omnigenam ; pulcra vero *is* opera perficit :
sic in-hunc defudit gratiam in-capiteque et humeris.

Considēbat deinde, seorsum profectus ad litus maris,
pulcritudine et gratia resplendens : admirabatur autem puella :

ac tunc ancillas pulcris-comis allocuta-est :

Audite me, ancillæ candidis-ulnis, ut aliquid dicam ;
non omnibus invitis diis, qui Olympum tenent,

ad-Phæacas hic vir pervenit similes-diis.
Quippe antea quum mihi indecorus videbatur esse,

nunc vero diis similis-est, qui cælum latum habitant.
Utinam mihi talis maritus appellatus esset,

hic habitans, et ipsi placeret hic manere.

Verum date, ancillæ, hospiti cibumque potumque.

Sic dixit ; illæ vero huic diligenter ausculta-runt et parue-
runt :] et subinde Ulyssi apposuerunt cibumque potumque.

Atque *is* bibebat et edebat, audens divinus Ulysses,
rapaciter ; diu enim cibum non-gustaverat.

Sed Nausicaa candidis-ulnis aliud cogitavit ;
vestes jam plicatas posuit pulcrum in currum,

junxitque mulos fortibus-ungulis, atque incendit ipsa.
Adhortata-est autem Ulyssem, verbumque dixit, et elocuta-
est :] Surge nunc jam, hospes, ad-urbem eamus, ut te de-
ducam] patris mei in domum prudentis ; ubi te puto

omnium Phæacum visurum-esse quotquot sunt optimi.
Sed omnino sic facito ; videris vero mihi non desipere :
donec quidem per agros iverimus et culta hominum,
tamdiu cum ancillis, post mulos et currum,
celeriter ito ; ego autem viæ dux-ero.

Αὐτὰρ ἐπὶν πόλιος ἐπιβόιοιεν — ἦν περί πύργος
 ὑψηλός, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκτέρθεο πόλιος,
 λεπτή δ' εἰσιθμὴ· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι
 285 εἰρύονται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστω.
 Ἔνθα δὲ τέ σφ' ἀγορὴ καλὸν Ποσειδῆϊον ἀμφίς,
 βυτοῖσιν λάεσσι κατωρυχέσσ' ἀραρυῖα.
 Ἔνθα δὲ νηῶν ὅπλα μελαινάνων ἀλέγουσιν,
 πείσματα καὶ σπείρα καὶ ἀποζύνουσιν ἐρετμά.
 290 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βίδς οὐδὲ φαρέτρῃ,
 ἀλλ' ἴστοι καὶ ἐρετμά νεῶν καὶ νῆες εἶσαι,
 ἥσιν ἀγαλλόμενοι πολλὴν περὶ ὥσιν θάλασσαν —
 τῶν ἀλείνω φῆμιν ἀδευκέα, μήτις ὀπίσσω
 μωμευή — μάλα δ' εἰσὶν ὑπερφαλοὶ κατὰ δῆμον —
 295 καὶ νῦ τίς ὧδ' εἴπησι κακώτερος ἀντιβολήσας·
 τίς δ' ὅδε Ναυσικάα ἔπειτα καλὸς τε μέγας τε,
 ξείνος; ποῦ δέ μιν εὔρε; πόσις νῦ οἱ ἔσsetαι αὐτῇ.
 Ἥ τινά που πλαγχθέντα κομίσσατο ἦς ἀπὸ νηὸς
 ἀνδρῶν τηλεδαπῶν· ἐπεὶ οὐτίνες ἐγγυθὲν εἰσὶν·
 300 ἦ τίς οἱ εὐδαμένην πολυάρητος θεὸς ἦλθεν,
 οὐρανόθεν καταβάς, ἔξει δέ μιν ἡμάτα πάντα.
 Βέλτερον, εἰ κ' αὐτῇ περ ἐποικομένη πόσιν εὔρεν
 ἄλλοθεν· ἦ γὰρ τοῦςδε γ' ἀτιμάζει κατὰ δῆμον
 Φαίηκας, τοῖ μιν μῶνται πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
 305 Ὡς ἐρέουσιν, ἔμοι δέ κ' ὄνειδεα ταῦτα γένοιτο.
 Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε βέζοι,
 ἦτ' ἀέχῃ φιλῶν πατρός καὶ μητρός ἐόντων
 ἀνδράσι μίσσηται πρὶν γ' ἀμφάδιον γάμον ἐλθεῖν.
 Ξεῖνε, σὺ δ' ὧδ' ἐμέθεν ξυνεῖς ἔπος, ὅρα τάχιστα
 310 πομπῆς καὶ νόστοιο τύχης παρὰ πατρός ἐμοῖο.
 Δῆεις ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης ἀγχι κελεύθου,
 αἰγέριων· ἐν δὲ κρήνῃ νάει, ἀμφὶ δὲ λειμῶν·
 ἐνθα δὲ πατρός ἐμοῦ τέμενος τεθαλυῖα τ' ἀλῶη,
 τόσσον ἀπὸ πτόλιος, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας·
 315 ἐνθα καθέζομενος μεῖναι χρόνον, εἰσέκειν ἡμεῖς
 ἀστυδὲ ἔλθομεν καὶ ἱκνόμεθα δώματα πατρός.
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἡμέας ἔλπη ποτὶ δώματ' ἀφίχθαι,
 καὶ τότε Φαιήκων ἱμεν ἐς πόλιν ἦδ' ἐρέεσθαι
 δώματα πατρός ἐμοῦ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο.
 320 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἂν παῖς ἡγήσαιτο
 νήπιος· οὐ μὲν γὰρ τι ὀϊκότα τοῖσι τέτυκται
 δώματα Φαιήκων, ὅς δόμος Ἀλκινόοιο
 ἥρωος. Ἄλλ' ὅπότ' ἂν σε δόμοι κεκύθωσι καὶ αὐλῇ,
 ὥκα μάλα μεγάρῳ διελθέμεν, ὅφρ' ἂν ἔκηται
 325 μητέρ' ἐμήν· ἦ δ' ἥσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 ἡλάκατα στρωγῶσ' ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι,
 κλόνι κεκλιμένη· δμῶαί δέ οἱ εἶατ' ὀπισθεν.
 Ἔνθα δὲ πατρός ἐμοῖο θρόνος ποτικέκλιται αὐγῇ,
 τῷ ὅγε οἶνοποτάζει ἐφήμενος ἀθάνατος ὢς.
 330 Τὸν παραμειψάμενος μητρός ποτὶ γούνασι χεῖρας
 βάλλειν ἡμετέρης, ἵνα νόστιμον ἡμᾶρ ἴδῃαι
 χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί.
 [Εἰ κέν τοι κείνῃ γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἐλπωρῇ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
 335 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.]

At postquam ad urbem ascenderimus : circa quam murus
 altus, pulcer vero portus ab-utraq; parte urbis,
 arctus autem introitus; naves vero per-viam utrinque-recurvæ
 subductæ sunt : omnibus enim *navtis ibi* statio est singulis.
 Ibi porro et ipsis forum *est* pulcrum Neptunium circa *tem-*
plum,] vectitiis lapidibus profunde-immissis exstructum.
 Ibi vero navium armamenta nigrarum curant,
 rudentes, et spiras : et acuunt remos.
 Non enim Phæacibus curæ-est arcus, nec pharetra,
 sed mali, et remi navium, et naves æquales,
 quibus læti canum trajiciunt mare.
 Horum evito famam amaram, nequis a-tergo
me carpat : valde enim sunt insolentes per vulgus :
 et fortasse quis sic dicat vilior obviam-factus :
 Quis vero ille *qui* Nausicaam sequitur, pulcerque magnusque,
 hospes? ubi illum nacta-est? maritus utique ei erit ipsi.
 Aut aliquem forte vagatum excepit sua a navi
 viro-um longinquorum : quippe nulli prope sunt :
 aut aliquis ei supplicanti multum-exoptatus deus advenit,
 e-cælo delapsus; habebit vero ipsum dies omnes.
 Rectius fecit, si etiam ipsa quærens maritum invenit
 aliunde : certe enim hos quidem spernit in populo
 Phæacas, qui ipsam ambiunt multique et nobiles.
 Sic dicent; mihi vero probra hæc essent.
 Et vero alii succensuerim, quæcunque talia quidem fecerit,
 quæ invitis caris patre et matre viventibus,
 viris misceatur, priusquam palam nuptiæ advenierint.
 Hospes, tu vero ita meum observa verbum, ut celerrime
 deductione et reditu potiaris a patre meo.
 Invenies pulcrum lucum Minervæ, prope viam,
 ex-populis; ibi autem fons effluit, circa vero *est* pratium :
 ibi vero patris mei *est* prædium, et florentes horti,
 tantum ab urbe, quantum *aliquis* auditur clamans :
 ibi desidens mane aliquamdiu, donec nos
 ad-urbem accesserimus, et pervenerimus ad-aedes patris.
 Ac postquam nos putaveris ad aedes pervenisse,
 tunc Phæacum eas in urbem, ac require
 aedes patris mei magnanimi Alcinoi.
 Facile vero conspicuæ sunt, et vel puer duceret
 infans : neque enim omnino similes illis sunt
 aedes Phæacum, qualis domus Alcinoi
 herois. Ac postquam te aedes occulerint et aula,
 celeriter valde aedes transi, donec perveneris
 ad-matrem meam; illa autem sedet ad focum in ignis splen-
 dore,] pensa versans purpurea, mirabile visu,
 columnæ acclinata; ancillæ vero illi sedent a-tergo.
 Ibi autem patris mei solium acclinatum-est foco :
 cui ille vinum-potat insidens, immortalis instar.
 Hoc præterito matris ad genua manus
 extende nostræ, ut reditus diem videas
 gaudens cito, etiamsi valde procul hinc sis.
 [I tibi illa quidem bene cupierit in animo,
 spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
 ad domum pulcre-aedificatam, et tuam in patriam terram.]

Ἦς ἄρα φωνήσας ἴμασεν μάλιστα φαινή
 ἡμιόνους· αἱ δ' ὤκα λίπον ποταμοῖο ῥέεθρα·
 αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.
 Ἦ δὲ μάλ' ἡνίοχεν, ὅπως ἅμ' ἐποίατο πεῖροι
 320 ἀμφιπολοῖ τ' Ὀδυσσεύς τε· νόψ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην.
 Δύσετό τ' ἥελιος καὶ τοὶ κλυτὸν ἄλσος ἔκοντο
 ἱρὸν Ἀθηναίης, ἴν' ἄρ' ἔξετο διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτίκ' ἐπεῖτ' ἤρᾱτο Διὸς κούρη μέγαλοι·
 Κλυθὶ μευ, αἰγύχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 325 νῦν δὴ πέρ μευ ἄκουσον, ἐπεὶ πάρος οὔ ποτ' ἄκουσας
 ραιομένου, ὅτε μ' ἔρβαιε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Δὸς μ' ἐς Φαίηκας φίλον ἐλθεῖν ἦδ' ἐλεεινόν.
 ὧς ἔφατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 αὐτῇ δ' οὐπω φαίνεται ἑναντίη· αἶδετο γάρ ῥα
 330 πατροκασίγνητον· ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαιενεν
 ἀντιθέψ Ὀδυσσῇ, πάρος ἦν γαῖαν ἰκέσθαι.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Η.

Ὀδυσσεὺς εἰσόδος πρὸς Ἀλκίνοον.

Ἦς δὲ μὲν ἔνθ' ἤρᾱτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 κούρην δὲ προτὶ ἄστρ φέρεν μένος ἡμιονοῖν.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ οὗ πατρὸς ἀγαλυντὰ δώμαθ' ἴκανε,
 στήσεν ἄρ' ἐν προθύροισι· κασίγνητοί δὲ μιν ἀμφίς
 6 ἴσαντ', ἀθανάτοισι ἐναλίχιοι· οἳ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
 ἡμιόνους ἔλουν, ἐσθῆτά τε ἐξφερον εἰσω.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον ἔον ἦε· δαίε δέ οἱ πῦρ
 γρη῏ς Ἀπειραΐη, θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
 τήν ποτ' Ἀπείρῃθεν νέες ἡγαγον ἀμφιελίσσαι·
 10 Ἀλκινόω δ' αὐτὴν γέρας ἔζελον, οὐνεκα πᾶσιν
 Φαίηκεσσιν ἄνασσε, θεοῦ δ' ὡς δῆμος ἄκουεν·
 ἥ τρέφε Νausικαάν λευκώλεον ἐν μεγάροισιν.
 Ἦ οἱ πῦρ ἀνέκαie, καὶ εἰσω δόρπον ἐχόσμεi. [Θήνη
 Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς ὥρτο πόλινδ' ἴμεν· αὐτὰρ Ἀ-
 15 πολλὴν ἡέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσσῇ,
 μή τις Φαίηκων μεγαθύμων ἀντεβολήσας
 κερτομέοι τ' ἐπέεσσι καὶ ἔξερέοιθ', ὅτις εἴη.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἔμελλε πόλιν δύσεσθαι ἐραννῆν,
 ἔνθα οἱ ἀντεβόλησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 20 παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι, κάλπιν ἐχούσῃ·
 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῦ· ὃ δ' ἀνείρετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 ὦ τέκος, οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο
 Ἀλκινόου, ὃς τοῖςδε μετ' ἀνθρώποισιν ἀνάσσει;
 καὶ γὰρ ἐγὼ ξείνος ταλαπείριος ἐνθάδ' ἰκάνω,
 25 τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· τῷ οὔτινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ ἔργα νέμονται.
 Ἴδὼν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμον, ὃν με κελεύεις,
 δεῖξω· ἐπεὶ μοι πατρὸς ἀμύμονος ἐγγύθι ναίει.
 30 Ἀλλ' ἴθι σιγῇ τοῖον· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω·
 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτίσσεο μηδ' ἐρέεινε.

Sic igitur locuta, percussit scutica splendida
 mulos; hi vero celeriter reliquerunt fluvii fluentia :
 ii autem bene currebant et bene alternabant pedes.
 Illa autem sedulo aurigabatur, *ita* ut simul sequerentur pe-
 dibus] ancillæque Ulyssesque; mente (*arte*) vero impinge-
 bat scuticam.] Occidebatque sol, et illi inclytum ad-lucum
 pervenere] sacrum Minervæ, ubi proinde consedit divinus
 Ulysses.] Statim deinde supplicabat Jovis filiae magni :
 Audi me, agidem-tenentis Jovis filia, indomita :
 nunc tandem me exaudi, quoniam antea nunquam exaudi-ti
 jactatum, quando me jactabat inclytus Neptunus.
 Da me ad Phæacæ gratum venire ac miserandum.
 Sic dixit supplicans; eum autem audivit Pallas Minerva
 ipsi vero nondum apparebat palam; verebatur enim etiam
 patrum; is autem vehementer irascebatur
 divino Ulyssi, antequam is suam ad-terram perveniret.

ODYSSEÆ VII.

Ulyssis ingressus ad Alcinooum.

Sic quidem ibi supplicabat audens divinus Ulysses ;
 puellam vero ad urbem ferebat robur mulorum.
 Illa vero quando jam sui patris ad-inclytas ædes pervenerat,
 stetit in vestibulo : fratres vero eam undique
 circumstabant, immortalibus similes ; qui a curru
 mulos solverunt, vestemque portarunt intro.
 Ipsa vero ad thalamum suum ibat ; accendebat autem ei ignem
 anus Apiræa, cubicularia Eurymedusa,
 quam olim ex-Apira naves duxerunt utrinque-recurvæ :
 Alcinoou autem eam munus elegerant, eo-quod omnibus
 Phæacibus imperabat, deoque veluti populus ei auscultabat :
 quæ enutrierat Nausicaam pulcris-ulis in ædibus.
 Hæc ei ignem accendebat, et intus cœnam adornabat.
 Et tunc Ulysses surrexit ad-urbem iturus ; ac Minerva
 multam ei caliginem infudit, bene cupiens Ulyssi,
 ne-quis Phæacum magnanimorum obviam-factus,
 conviciareturque verbis, et interrogaret, quisnam esset.
 Sed quum jam esset urbem ingressurus amœnam,
 tum ei obviam-facta-est dea cæsiis-oculis Minerva,
 virgini similis juvenculæ, urnam gestanti ;
 stetitque ante eum : interrogabat autem divinus Ulysses :
 O filia, nonne me ad-domum viri deduxeris
 Alcinoi, qui hosce inter homines imperat ?
 etenim ego hospes multa-passus huc veni,
 procul e longinqua terra : quare neminem novi
 hominum, qui hanc urbem et hæc opera inhabitant.
 Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 enimvero ego tibi, hospes pater, domum, quam me jubes,
 monstrabo ; quoniam meum prope patrem eximium habitat.
 Verum eas tacite sic ; ego vero viam monstrabo :
 neu quenquam hominum aspice, neu interroga.

Οὐ γὰρ ξείνους οἶδε μάλ' ἀνθρώπους ἀνέχονται,
οὐδ' ἀγαπαζόμενοι φιλέουσ', ἐς κ' ἄλλοθεν ἔλθοι.
Νηυσὶ τοῖσιν τόλγῃ πεποιθότες ὠκείῃσιν
35 λαῖτμα μέγ' ἐκπερώσιν, ἐπεὶ σφισὶ δῶκ' Ἐνοσίγῃων
τῶν νέες ὠκείαι ὥς τε πτερὸν ἡὲ νόημα.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγησάτο Παλλὰς Ἀθήνη
καρπαλίμως· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαίνει θεοῖο.
Τὸν δ' ἄρα Φαίηκες ναυσικλυτοὶ οὐκ ἐνόησαν
40 ἐρχόμενον κατὰ ἄστῃ διὰ σφέας. Οὐ γὰρ Ἀθήνη
εἶα εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ ῥά οἱ ἀγλὺν
θεσπεσίην κατέχευε, φίλα φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
Θαύμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας καὶ νῆας ἑίσας,
αὐτῶν δ' ἥρώων ἀγοράς καὶ τέλεια μακρὰ,
45 ὑψηλὰ σκολόπεσσιν ἀρρήστα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀγακλυτὸς δῶμαθ' ἵκοντο,
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Οὗτος δὴ τοι, ξεῖνε πάτερ, δόμος, ὃν με κελεύεις
πεφραδέμεν· δῆεις δὲ Διοτρεφῆας βασιλῆας,
50 δαίτην δαινυμένους· σὺ δ' ἔσω χίε μηδὲ τι θυμῷ
τάρβει· θαρσαλέος γὰρ ἀνὴρ ἐν πᾶσιν ἀμείνων
ἔργοισιν τελέθει, εἰ καὶ ποθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
Δέσποιναν μὲν πρῶτα κιχῆσαι ἐν μεγάροισιν·
Ἀρήτην δ' ὄνομ' ἐστὶν πλῶνυμον, ἐκ δὲ τοκῆων
55 τῶν αὐτῶν, οἵπερ τέκον Ἀλκίνοον βασιλῆα.
Ναυσίθοον μὲν πρῶτα Ποσειδάων ἑνοσίγῃων
γείνατο καὶ Περίβοια, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη,
ἐπλοτάτῃ θυγάτῃ μεγάλῃτορος Εὐρυμέδοντος·
ἐς ποθ' ὑπερβύμοισι Γιγάντεσσιν βασιλευεν·

60 ἀλλ' ὁ μὲν ὤλεσε λαὸν ἀτάσθαλον, ὤλετο δ' αὐτός.
Τῇ δὲ Ποσειδάων ἐμίγη καὶ ἐγείνατο παῖδα
Ναυσίθοον μεγάλθυμον, ὃς ἐν Φαίῃσιν ἀνάσσει·
Ναυσίθοος δ' ἔτεκεν Ῥηξήνορά τ' Ἀλκινόον τε.
Τὸν μὲν, ἄκουρον ἐόντα, βάλ' ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
65 νυμφίον ἐν μεγάρῳ, μίαν οἶην παῖδα λιπόντα
Ἀρήτην· τὴν δ' Ἀλκίνοος ποιήσας ἀκοῖν,
καὶ μιν ἔτισ', ὥς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη,
δοῖσαι νῦν γε γυναῖκες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν.

Ὡς κείνη πέρι κῆρι τετίμηται τε καὶ ἐστὶν
70 ἐκ τε φίλων παίδων ἕκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο
καὶ λαῶν, οἳ μὲν ῥα θεὸν ὥς εἰσορόωντες,
δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείγῃσ' ἀνὰ ἄστῃ.
Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἔσθλοῦ·
οἷσιν τ' εὖ φρονέησι καὶ ἀνδράσι νείκεα λυεῖ.
75 Εἰ κέν τοι κείνη γε φίλα φρονέησ' ἐνὶ θυμῷ,
ἐλπωρὴ τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰκέσθαι
οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σπῆν ἐς πατρίδα γαίαν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· λίπε δὲ Σχερίην ἐρατεινὴν·
80 ἔκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην,
ὅννε δ' Ἐρεχθίδος πυκινὸν δόμον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
Ἀλκινόου πρὸς δῶματ' ἴε κλυτὰ· πολλὰ δὲ οἱ κῆρ
ῥομαίν' ἱσταμένῳ, πρὶν χάλκεον οὐδὸν ἰκέσθαι.

Ὡς τε γὰρ ἡελίου αἴγλη πέλεν ἡὲ σελήνης,
85 δῶμα καθ' ὑφηρερὲς μεγάλῃτορος Ἀλκινόοιο.

HOMERUS.

Non enim hospites hi valde homines colunt,
nec amico-excipientes amplectuntur, qui aliunde venerit.
Navibus velocibus hi freti celeribus,
voraginem maris magnam trajiciunt; quippe ipsis hoc dedit
Neptunus:] horum naves veloces veluti ala sive cogitatum.

Sic igitur locuta, præibat Pallas Minerva
celeriter: ille vero inde post vestigia ibat deæ.
Hunc autem Phæaces nautæ-inclity non adverterunt
gradientem in urbe per ipsos. Non enim Minerva
sinebat pulcris-comis, potens dea, quæ ei caliginem
divinam offuderat, bene ei cupiens in animo.
Mirabatur autem Ulysses portus et naves æquales,
ipsorumque heroum fora, et mœnia longa,
sublimia, vallis munita, mirabile visu.
Sed quando jam regis ad-inclityas domos pervenerant,
inter-eos sermones exorsa-est dea cæsiis-oculis Minerva:

Hæc jam tibi, hospes pater, domus est quam me jubes
monstrare; invenies vero Jovis-alumnos reges
epulas epulantes: tu autem intro eas, neu quicquam animo
timeas: audax enim vir in omnibus potior
operibus est, etiam sicunde aliunde venerit.

Reginam quidem primo invenies in ædibus:
Arete vero nomen est inditum ei: ex parentibus autem
iisdem est, qui-quidem genuerunt Alcinoou regem.
Nausithoum quidem primum Neptunus terræ-concussor
genuit, et Peribœa, mulierum forma præstantissima,
minima-natu filia magnanimi Eurymedontis,
qui olim superbis Gigantibus imperabat:

verum hic quidem perdidit populum scelestum, periitque
ipse.] Cum-illa vero Neptunus mixtus-est, et genuit filium
Nausithoum magnanimum, qui inter Phæacas imperabat:
Nausithous vero genuit Rhexenoremque, Alcinoouque.
Illum quidem, prole-mascula-carentem, interemit argenteo-
arcu Apollo,] ducta-recens-uxore, in regia, unica sola filia
relicta] Areta; hanc vero Alcinoous duxit uxorem,
et ipsam honoravit, ut nulla super terra honoratur alia,
quotquot nunc mulieres sub viris domum habent.

Sic illa ex animo honoraturque, et est honorata
et a caris liberis, et ab ipso Alcinoou,
et civibus, qui ipsam veluti deam suspicientes,
excipient vocibus faustis, quam incedit per urbem.
Neque enim omnino mente et ipsa eget bona;
quibus quidem bene velit, his viris etiam lites solvit.

Si tibi illa quidem bene velit in animo,
spes tibi deinde amicosque videndi, et perveniendi
in domum excelsam, et tuam in patriam terram.

Sic igitur locuta, abiit cæsiis-oculis Minerva
pontum super infructuosum; reliquitque Scheriam amabi-
lem:] venit autem ad Marathona, et latas-vias-habentes Athe-
nas,] ingressaque-est Erechthei bene-munitam domum. At
Ulysses] Alcinoi ad domos ibat inclityas: multa vero ei cor
agitabat stanti, priusquam æreum ad-limen venisset.
Instar enim solis splendor erat, aut lunæ,
domum per excelsam magnanimi Alcinoi.

Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐρρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ· περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο·
 χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔργον·
 ἀργυρεοὶ δὲ σταθμοὶ ἐν χαλκῷ ἕστασαν οὐδῶ.
 90 ἀργύρεον δ' ἐφ' ὑπερθύριον, χρυσῆ δὲ κορώνη.
 Χρύσειο δ' ἐκάτερθε δαὶ ἀργυρεοὶ κύνας ἔσαν,
 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυῖσι πραπίδεσσιν,
 δῶμα φυλασσέμεναι μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 ἀθανάτους ὄντας καὶ ἀγήρωσ' ἡμᾶτα πάντα.
 95 Ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῖο διαμπερές· ἐνὶ ἐνὶ πέπλοι
 λεπτοὶ εὐνήτοι βεβλήατο, ἔργα γυναικῶν.
 Ἐνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριώοντο,
 πίνοντες καὶ ἐδόντες ἐπιητανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 100 Χρῦσειο δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἕστασαν, αἰδομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 Πεντήκοντα δὲ οἱ δμῶαι κατὰ δῶμα γυναῖκες,
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν,
 105 αἱ δ' ἴστοις ὑφώσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν,
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγέροιο·
 καιροσίων δ' ὀδονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 Ὅσσην Φαίηκας περὶ πάντων ἰδρίας ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 110 ἴσθον τεγῆσαι· περὶ γάρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς.
 Ἐκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τεράγνος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώοντα,
 115 ὄγχυαι καὶ ῥοῖαι καὶ μηλέαι ἀγαλόκαρποι,
 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώουσαι.
 Τάων οὐποτὶ καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει
 χεῖματος οὐδὲ θέρεως, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Ζεφυρίη πνεύουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.
 120 Ὅγχνη ἐπ' ὄγχνη γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ, σταφυλῇ, σύκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 Ἐνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἀλῶη ἐρρίζωται·
 τῆς ἕτερον μὲν θειλόπεδον λευρῶ ἐνὶ χώρῃ
 τέρεται ἡλέϊ, ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγῶσιν,
 125 ἄλλας δὲ τραπέουσιν· πάροιθε δέ τ' ὀμφακῆς εἰσιν,
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερχάζουσιν.
 Ἐνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νεάτοιν ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπιητανὸν γανῶνσαι·
 ἐν δὲ δύο κρήναι, ἡ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 130 σκιδναται, ἡ δ' ἑτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἔχουσιν
 πρὸς δόμον ὑψηλὸν, θέν ὑδρεύοντο πολῖται.
 Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.
 Ἐνθα στὰς θεῖτο πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα εἰς θήησατο θυμῷ,
 135 καρπαλίμως ὑπὲρ οὐδὸν ἐβῆσατο δώματος εἰσω.
 Εὐρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἡδὲ μέδοντας
 σπένδοντας δεπάεσσιν εὐσκόπων Ἀργεϊφόντῃ,
 ὧ πυματῷ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοῖτου.
 Αὐτὰρ βῆ διὰ δῶμα πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Ærei etenim parietes ducti-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine: circum autem corona ex cy-
 no:] aureæ vero fores firmam domum intus clandeabant:
 argentei autem postes in aereo stabant limine,
 argenteumque superliminare, aureus autem annulus.
 Aurei porro utrinque et argentei canes erant,
 quos Vulcanus fecerat peritis præcordiis,
 domum ut-custodirent magnanimi Alcinoi,
 immortales qui-sunt et senii-expertes per-dies omnes.
 Intus vero solia circa parietem firmata-erant hinc et illinc,
 ad intimum-secessum a limine usque: ibi peploi
 tenues bene-texti instrati-erant, opera mulierum.
 Hic autem Phæacum primates sedebant,
 bibentes et edentes; perpetuo enim *epulas* habebant.
 Aurei vero juvenes bene-structas super aras
 stabant, ardentes facies in manibus tenentes,
 illucescentes noctu per domum convivis.
 Quinquaginta porro ei ancillæ per domum mulieres;
 aliæ quidem molunt in mola flavum frumentum;
 aliæ vero telas textunt et fusos versant
 sedentes, *mobiles* qualia folia excelsæ populi:
 textilibus autem a-linteis distillat humidum oleum.
 Quantum Phæaces supra omnes periti *sunt* homines
 navem celerem per pontum dirigendi, tantum etiam mulieres
 telam texendi; supra-modum enim illis dedit Minerva
 operaque scire perpulcra, et ingenium *habere* bonum.
 Extra vero aulam magnus est hortus prope januas
 quatuor-jugum: circa autem eum septum ductum-est
 utrinque.] Ibi vero arbores procæræ creverant virentes,
 piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
 ficusque dulces, et oleæ virescentes.
 Ex-his nunquam fructus perit, nec deficit
 hieme, neque æstate, perennis; sed omnino semper
 Zephyrus spirans, alia quidem crescere-facit, alia vero ma-
 turescere.] Pirus post pirum senescit, malumque post ma-
 lum,] ac post uvam uva, ficusque post ficum.
 Ibi porro ei fructuum-plena vinea fundata-est:
 hujus alterum quidem apricum-solum plano in loco
 siccatur sole; alias autem *uvæ* immaturæ sunt,
 alias vero calcant; ante autem, *uvæ* immaturæ sunt,
 florem emittentes, alias vero submaturescunt.
 Ibi porro cultæ leguminum-areolæ ad extremum ordinem
 omnigenæ consitæ-sunt, perenne florentes:
 insunt autem duo fontes, alter quidem per hortum totum
 dispergitur, alter vero ex-altera-parte sub aulæ limen *fluit*
 ad domum excelsam, unde aquabantur cives.
 Talia igitur in Alcinoi *domo* deorum erant splendida dona.
 Ibi stans hæc admirabatur audens divinus Ulysses.
 Ac postquam omnia suo admiratus-erat animo,
 celeriter super limen ingressus-est intra domum.
 Invenit autem Phæacum duces atque principes
 libantes poculis speculatori Argidæ;
 cui ultimo libabant, quando cogitabant de-lecto.
 Verum ivit per domum audens divinus Ulysses,

140 πολλὴν ἤερ' ἔχον, ἣν οἱ περιέχρυσεν Ἀθήνη,
 ὅρρ' ἔκτε' Ἀρήτην τε καὶ Ἀλκινόον βασιλῆα.
 Ἄμφι δ' ἄρ' Ἀρήτης βάλε γούνασι χεῖρας Ὀδυσσεύς.
 Καὶ τότε δὴ β' αὐτοῖο πάλιν χυτο θέσφατος ἀήρ.
 Οἱ δ' ἀνεῷ ἐγένοντο δόμον κάτα, φῦτα ἰδόντες·
 143 θαύμαζον δ' ὁρώντες· ὁ δ' ἔλλιτάνευεν Ὀδυσσεύς·
 Ἀρήτη, θύγατερ Ῥηξήνορος ἀντιθέοιο,
 σὸν τε πόσιν σά τε γούναθ' ἱκάνω, πολλὰ μογήσας,
 τοῖσδε τε δαιτυμόνας τοῖσιν θεοὶ ὀλβία δοῖεν
 ζῶμεναι, καὶ παισὶν ἐπιτρέψειεν ἕκαστος
 150 κτήματα· ἐν μεγάροισι γέρας θ', ὅ τι δῆμος ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ἔμοι πομπὴν δῖονυτε πατρίδ' ἰκέσθαι
 ἠῶσσαν· ἐπειδὴ δὴθὰ φίλων ἀπο πῆματα πάσχω.
 Ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν,
 πᾶρ πυρὶ· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 155 Ὅλβ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἦρος Ἐχένης,
 ὃς δὴ Φαιήκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν
 καὶ μῦθοισι κέκαστο, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς·
 ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀλκίνοε, οὐ μὲν τοι τόδε κάλλιον οὐδὲ δοικεν
 160 ξείνον μὲν χαμαὶ ἥσθαι ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν κονίῃσιν·
 οἷδε δὲ σὸν μῦθον ποτιδέγμενοι ἰσχανόυνται.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ ξείνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλου
 εἶσον ἀναστήσας· σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον
 ὄνον ἐπικρῆσαι, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνῳ
 165 σπείσομεν, ὃςθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ·
 ὄρπον δὲ ξείνῳ ταμίῃ δότω ἔνδον ἐόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τότε τόν' ἀκούσ' ἱερὸν μαιὼς Ἀλκινόοιο,
 γερὸς ἑὸν Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην
 ὥσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν καὶ ἐπὶ θρόνου εἶσε φαινοῦ,
 170 υἱὸν ἀναστήσας, ἀγαπήνορα Λαοδάμαντα,
 ὃς οἱ πλησίον ἔζε, μάλιστα δὲ μιν φιλέεσκεν.
 Χέρνθα δ' ἀμφίπολος προχόρ' ἐπέειπε φέρουσα
 καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυροῖο λέβητος,
 νήσασθαι· παρὰ δὲ ἕσπῃν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 175 Σίτον δ' αἰδοίῃ ταμίῃ παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ· ἐπιθείσα, χαρίζομένη παρεόντων.
 Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Ποντόνοε, κρητῆρα κερασάμενος μέθυ νεῖμον
 180 πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὶ τερπικραύνῳ
 σπείσομεν, ὃςθ' ἰκέτησιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.
 Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίσσρονα ὄνον ἐκίρνα·
 νήκησιν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρίζαμεν θεάεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσασαν τ' ἐπίον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 186 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρρ' εἰπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Νῦν μὲν δαισάμενοι κατακεῖτε οἶκαδ' ἴοντες·
 ἡῶθεν δὲ γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες
 190 ξείνον ἐνὶ μεγάροισι ξεινίσσομεν ἡδὲ θεοῖσιν
 βέζομεν ἱερὰ καλὰ· ἔπειτα δὲ καὶ περὶ πομπῆς
 μετρήσομεθ', ὥς γ' ὁ ξείνος ἀνευθε πόνου καὶ ἀνίης
 πομπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ ἦν πατρίδα γαῖαν ἱκῆται

multam caliginem habens, quam ei circumfuderat Minerva,
 donec perveniret ad-Areteque et Alcinoum regem.
 Circumjecit autem Arete genubus manus Ulysses.
 Et tum demum rursus dissipata-est divinitus-offusa nebula.
 Illi vero *proci* facti-sunt per domum, virum conspicati :
 admirabanturque intuentes : sed supplicabat Ulysses :
 Arete, filia Rhexenoridis paris-deo,
 ad-tuum maritum, et ad-tua genua veni, multa passus,
 et ad-hosce convivas; quibus dii feliciter dent
 vivere, et liberis transmittat unusquisque
 possessiones in ædibus, honoremque, quem populus dedit.
 At mihi deductionem parate, in-patriam ut-perveniam
 ocyus : quoniam diu *procul* ab-amicis ærumnas patior.

Sic fatus, resedit ad focum in cineribus,
 juxta ignem; illi vero omnes obmutuerunt silentio.
 Seroque tandem inter-eos-fatus-est senex heros Echeus
 qui sane Phæacum virorum maximus-natu erat,
 et sermonibus præstabat, priscaque et multa sciens :
 qui inter-eos benevolens concionatus-est et dixit :
 Alcinoe, non sane tibi hoc honestius, nec convenit,
 hospitem quidem humi sedere ad focum in cineribus :
 hi vero tuum sermonem expectantes continent-se.
 Verum age jam hospitem in sede argenteis-clavis-distincta
 colloca erectum : tu vero præcones jube
 vinum infundere, ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur :
 cornam vero hospiti proma det ex-intus reconditis.

Ac postquam hoc audivit sacra vis Alcinoi,
 manu prehensum Ulysem prudentem, versutum,
 erexit a'foco, et in sedem collocavit splendidam,
 filio surgere-jusso, virtutis-amante Laodamante,
 qui ei proximus sedebat; maxime autem *ipse* eum diligebat.
 Aquam vero ancilla gutturnio infudit ferens
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero venerabilis proma apposuit ferens,
 fercula multa apponens, largiens de-presentibus.
 Atque ille bibebat et edebat, audens divinus Ulysses :
 et tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontonoë, cratere mixto vinum distribue
 omnibus per domum; ut et Jovi fulmine-gaudenti
 libemus, qui supplices una venerandos comitatur.

Sic dixit; Pontonous autem dulce vinum miscebat;
 distribuitque omnibus, auspicatus poculis.

Ac postquam libarantque biberantque, quantum volebat ani-
 mus,] illis dein Alcinoous concionatus-est et dixit :

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam quæ me animus in pectoribus jubet.
 Nunc quidem epulati cubetis domum profecti :
 mane vero senibus pluribus advocatis,
 hospitem in ædibus hospitaliter-excipiemus, ac diis
 faciemus sacra pulcra : deinde autem et de deductione
 cogitabimus, ut hic hospes sine labore et molestia
 deductione sub nostra suam in-patriam terram perveniat,

- χαίρων καρπαλίμως, εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐστίν·
 1195 μῆδ' ἐτι μεσηγύς γε καχὸν καὶ πῆμα πάθῃσιν,
 πρὶν γε τὸν ἥς γαίης ἐπιθήμεναι· ἔνθα δ' ἔπειτα
 πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα κατακλῶθῃς τε βαρεῖαι
 πεινομένω νῆσαντο λίνω, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανὸν εἰλήλουθεν,
 1200 ἄλλο τι δὴ τόδ' ἔπειτα θεοὶ περιμηχανώνονται.
 Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς
 ἡμῖν, εὐτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἐκατόμβας·
 δαίνυνταί τε παρ' ἅμῃ καθήμενοι, ἔνθα περ ἡμεῖς.
 Εἰ δ' ἄρα τις καὶ μῦθος ἰὼν ζυμῶληται ὁδότης,
 1205 οὔτι κατακρύπτουσιν· ἐπεὶ σφισιν ἐγγύθεν εἰμὲν,
 ὥς περ Κῦκλῳ πέδες τε καὶ ἄγρια φύλα Γυγάντων. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 'Ἀλκίνο', ἄλλο τί τοι μελέτω φρεσὶν οὐ γὰρ ἐγώ γε
 ἀθανάτοισιν ἔοικα, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 1210 οὐδέμας οὐδὲ φύλην, ἀλλὰ θνητοῖσι βροτοῖσιν·
 οὔστινας ὑμεῖς ἴστε μάλιστ' ὀχέοντας οἰζὺν
 ἀνθρώπων, τοῖσιν κεν ἐν ἀλγεσιν ἰσασαίμην.
 Καὶ δ' ἔτι κεν καὶ μᾶλλον ἐγὼ κακὰ μύθησαίμην,
 ὅσα γε δὴ ζυμῶπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 1215 'Ἄλλ' ἐμὲ μὲν δορπῆσαι ἑάσατε, κηδόμενόν περ.
 Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο
 ἔπλετο, ἥ· ἐκέλευσεν ἔο μνήσασθαι ἀνάγκη,
 καὶ μάλα τειρόμενον, καὶ ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔχοντα.
 Ὡς καὶ ἐγὼ πένθος μὲν ἔχω φρεσὶν· ἡ δὲ μάλ' αἰεὶ
 1220 ἐσθήμεναι κέλεται καὶ πινέμεν· ἐκ δέ με πάντων
 ληθάνει, ὅσ' ἔπαθον, καὶ ἐνὶ πλῆσασθαι ἀνώγει.
 Ὑμεῖς δ' ὀτρύνεσθαι ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν,
 ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιθήσετε πάτρης,
 καί περ πολλὰ παθόντα· ἰδόντα με καὶ λίποι αἰὼν
 1225 κτῆσιν ἐμῶν, ὁμῶς τε καὶ ὑπερφερές μέγα δῶμα.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον
 πεμπέμεναι τὸν ξείνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν τ' ἐπὶ τὸν θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 οἱ μὲν κακχείοντες ἔβαν ὀϊκόνδε ἕκαστος.
 1230 Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 πᾶρ δέ οἱ Ἀρήτη τε καὶ Ἀλκίνοος θεοειδῆς
 ἦσθη· ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντα δαιτός·
 τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μύθων·
 ἔγνω γὰρ φᾶρός τε χιτῶνά τε, εἴματ' ἰδοῦσα
 1235 καλὰ, τὰ β' αὐτῇ τεύχε σὺν ἀμφίπολοισι γυναιξίν·
 καὶ μιν φωνήσας· ἔπαια πτερόεντα προσηΐδα·
 Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσσομαι αὐτῇ·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; τίς τοι τάδε εἴματ' ἔδωκεν;
 οὐδ' ἂν φῆς ἐπὶ πόντον ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκέσθαι;
 1240 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ἀργαλέον, βασιλεια, διηνεκῶς ἀγορεύσαι [σεύς·
 κῆδ'· ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίῳινες·
 τοῦτο δέ τοι ἔρεω, δ' μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς.
 Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπὸ πρὸθεν εἰν ἄλλ' κεῖται,
 1245 ἐνθα μὲν Ἀτλαντος θυγάτηρ, δολόεσσα Καλυψώ,
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός· οὐδὲ τις αὐτῇ
 μύσγεται, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

gaudens, celeriter, etiam si valde procul sit :
 neu quod interea malum et damnum patiat,ur,
 antequam ipse suæ terræ appellat : ibi vero deinde
 patietur quæcunque ei Fatum Parcæque graves
 nascentur neverunt filo, quando ipsum peperit mater.
 Sin autem quis immortalium utique de cælo venit,
 aliud quippiam hoc deinceps dii moliuntur.
 Semper enim pridem certe dii apparent manifesti
 nobis, quando facimus inclytas hecatombas;
 convivanturque apud nos sedentes, ubi quidem nos.
 Si vero quis et solus profectus occurrerit viator,
 nequaquam hoc occultant; quoniam ipsos prope sumus,
 quemadmodum Cyclopesque et feroces gentes Gigantum.
 Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe, aliud quid tibi curæ sit in animo; non enim ego
 immortalibus similis sum, qui cælum latum tæuent,
 non corpore, nec oris habitu, sed mortalibus hominibus;
 quoscumque vos nostis maxime subeuntes miseriam
 hominum, hisce in doloribus æquipararer.
 Et adhuc etiam plura ego mala narrarem,
 quæ jam cuncta deorum voluntate pertuli.
 Verum me quidem cornare sinite, dolentem licet.
 Non enim odiosum præter ventrem importunius aliud
 est, qui jubet sui recordari necessitate,
 etiam valde afflictum, et in animo dolores habentem.
 Sic et ego dolores quidem labeo in animo; hic vero omnino
 semper] edere jubet et bibere; et me omnium
 oblivisci facit, quæcunque passus sum, et repleri postulat.
 Vos autem festinate simul cum aurora illucescente
 ut me infauftum meam deducatis in patriam,
 quamvis multa passum; conspicatum me vel relinquit vita
 possessionem meam, famulosque, et altam magnam domum.
 Sic dixit : illi autem omnes approbabant, et hortabantur
 deducere hunc hospitem, quoniam recte locutus erat.
 Ac postquam libarantque biberantque quantum volebat ani-
 mus, illi quidem decubitus iuverunt domum unusquisque.
 At in ædibus relinquebatur divinus Ulysses,
 apud ipsum autem Areteque et Alcinoos deo-par
 sedebant : famulæ autem auferebant vasa convivii :
 inter eos vero Arete candidis ulnis exordiebatur sermones :
 agnovit enim pallium et tunicam, vestimenta videns
 pulcra, quæ quidem ipsa fecerat, cum ancillis mulieribus;
 et ipsum compellans alatis verbis allocutus est
 Hospes, hoc quidem te primum interrogabo ipsa :
 quis es unde es hominum? quis tibi hæc vestimenta dedit?
 an-non dicis, per mare errantem te huc venisse?
 Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 difficile est, regina, penitus enarrare meas
 ærumnas : quandoquidem mihi multas dederunt dii cælestes ;
 hoc vero tibi dicam, quod me interrogas et inquiris.
 Ogygia quædam insula procul in mari jacet,
 ubi quidem Atlantidis filia, dolosa Calypso,
 habitat pulcris comis, potens dea : nec quisquam cum ipsa
 versatur, nec deorum, nec mortalium hominum.

Ἄλλ' ἐμέ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων
 οἶον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ
 250 Ζεὺς ἔλσας ἔχεασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.
 Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἀπέφθιθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ τρόπιν ἀγκᾶς ἑλὼν νεὸς ἀμφιελίσσης
 ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοὶ, ἐνθα Καλυψὼ
 255 ναιέει ἑυπλόκαμος, δεινὴ θεὸς ἥ με λαβοῦσα,
 ἐνδυκῆως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν ἡδὲ ἔφρασκεν
 θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραν ἥματα πάντα·
 ἀλλ' ἐμὸν οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν.
 Ἔνθα μὲν ἐπτάετες μένον ἔμπεδον, εἵματα δ' αἰεὶ
 260 δάκρυσι δαύσκον, τὰ μοι ἀμβρότια δῶκε Καλυψὼ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ οἰδοῶν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 καὶ τότε δὴ με κέλευσεν ἐποτρύνουσα νέεσθαι,
 Ζητὸς ὑπ' ἀγγελίης, ἥ καὶ νόος ἐτράπετ' αὐτῆς.
 Πέμπε δ' ἐπὶ σχεδὴς πολυδέσμου· πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 265 σίτον καὶ μέθυ ἡδὺ καὶ ἀμβρότια εἶματα ἔσσαν·
 οὔρον δὲ προέηκεν ἀπήμονά τε λιαρὸν τε.
 Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν πλέον ἥματα ποντοπορεύων,
 οἰκτωκαίδεκάτῃ δ' ἐφάνη δρεα σκιοέντα
 γαίης ὑμετέρης· γήθησε δέ μοι φίλον ἦτορ,
 270 δυσμώρῳ ἥ γὰρ ἔμελλον εἶναι ξυνέσεσθαι οἴζυι
 πολλῇ, τὴν μοι ἐπώρσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους κατέδησε κέλευθα,
 ὥρινεν δὲ θάλασσαν ἀθέφατον· οὐδέ τι κύμα
 εἶα ἐπὶ σχεδὴς ἀδινὰ στενάχοντα φέρεσσαι.
 275 Τὴν μὲν ἔπειτα θύελλα διεσκέδασ'· αὐτὰρ ἐγώ γε
 νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον, ὄφρα με γαίῃ
 ὑμετέρῃ ἐπέλασσε φέρων ἀνέμος τε καὶ ὕδωρ.
 Ἔνθα κέ μ' ἐκβαίνοντα βιήσατο κύμ' ἐπὶ χέρσῳ,
 πέτρης πρὸς μεγάλῃσι βαλὼν καὶ ἀτερπείῃ χώρῳ·
 280 ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον
 ἐς ποταμὸν, τῇ δὴ μοι εἰέσατο χῶρος ἀριστος,
 λειὸς πετράων· καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 Ἔκ' δ' ἔπεισον θυμηγερέων· ἐπὶ δ' ἀμβροσίῃ νύξ
 ἤλυθ'· ἐγὼ δ' ἀπάνευθε Διιπετέος ποταμοῖο
 285 ἐκβάς ἐν θάμνοισι κατέδραθον· ἀμφὶ δὲ φύλλα
 ἤρυσάμην· ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀπείρονα χεῦεν.
 Ἔνθα μὲν ἐν φύλλοισι, φίλον τετιμημένον ἦτορ,
 εὐδὸν παννύχιος καὶ ἐπ' ἡῶ καὶ μέσον ἤμαρ·
 οὔσετό τ' ἥελιος καὶ με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 290 Ἀμφιπόλους δ' ἐπὶ θινὶ τεῆς ἐνόησα θυγατρὸς
 παιούσας, ἐν δ' αὐτῇ ἦεν εἰκυῖα θεῇσιν.
 Τὴν ἰκέτευς· ἥ δ' οὔτι νοήματος ἡμβροτεν ἐσθλοῦ,
 ὅς οὐκ ἂν ἔλποιο νεώτερον ἀντιάσαντα
 ἐρξέμεν· αἰεὶ γάρ τε νεώτεροι ἀφραδέουσιν.
 295 Ἦ μοι σίτον ἔδωκεν ἄλλος ἡδ' αἰθόπα οἶνον,
 καὶ λοῦσ' ἐν ποταμῷ, καὶ μοι τάδε εἵματ' ἔδωκεν.
 Ταῦτά τοι ἀγνύμενος περ ἀληθείην κατέλεξα.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φωνήσεν τε
 ξεῖν', ἥ τοι μὲν τοῦτο γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησεν
 300 πᾶσις ἐμῇ, οὐνεκά σ' οὔτι μετ' ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
 ἦγεν ἐς ἡμέτερον· σὺ δ' ἄρα πρῶτῃν ἰκέτευσας.

Sed me infelicem ad-focum ejus duxit deus
 solum, postquam mihi navem velocem candenti fulmine
 Jupiter percussam diffiderat medio in nigro mari.
 Ibi reliqui quidem omnes periere boni socii :
 at ego, carina ulnis comprehensa navis utrinque-recurvæ,
 novem-diebus ferebar : decima autem me nocte nigra
 insulam ad Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulcris-comis, potens dea ; quæ me susceptum
 sedulo amice-tractabat, et alebat, et dicebat se
 facturam immortalē et senii-expertem per-dies omnes :
 sed meum nunquam animum in pectoribus flectebat.
 Illic quidem septem-annos manebam perpetuo, vestes autem
 semper] lacrimis rigabam, quas mihi divinas dedit Calypso.
 Sed quum jam octavus mihi revolutus annus venit,
 tum demum me jussit hortans redire,
 Jovis e jussu, sive etiam animus mutatus-est ipsius.
 Misit vero me in rate multis-vinculis-juncta : multa autem de-
 dit,] panem et vinum suave ; et divinas vestes induit :
 ventumque misit innocuumque placidumque.
 Septem et decem autem navigabam dies per-mare-iter-faciens,
 decima-octava vero mihi apparuerunt montes umbrosi
 terræ vestræ ; lætatum vero est mihi carum cor,
 infelici : certe enim eram adhuc conflictaturus ærumnis
 multis, quas mihi immisit Neptunus terræ-concussor ;
 qui mihi incitatis ventis impedivit iter,
 commovitque mare immensum ; neque ullo-pacto me fluctus
 sinebat in rate vehementer ingemiscentem vehi.
 Hanc quidem deinde procella dispersit : atque ego
 natans hanc voraginem emensus-sum, donec me terræ
 vestræ appulit ferens ventusque et aqua.
 Ibi me egredientem allisisset fluctus ad terram,
 petras ad magnas jaciens et ingratum locum :
 sed recedens nabam retro, donec veni
 ad fluvium, ubi demum mihi visus-est locus opportunissimus,
 lævis petrarum ; et receptus ibi-erat a-vento.
 Excidi autem animum-collecturus : ac divina nox
 supervenit : ego autem seorsum ab divinitus-fluente fluvio
 egressus in arbustis dormivi : circumquaque vero folia
 congesti : somnum autem deus immensum in me defudit.
 Ibi quidem in foliis, caro afflicta corde,
 dormiebam per-totam noctem, et ad auroram et meridiem ;
 occidebatque sol, et me dulcis somnus dereliquit.
 Ancillas vero in litore tuæ vidi filiæ
 ludentes : inter eas autem ipsa erat similis deabus.
 Ei supplicavi : illa vero neutiquam a-mente aberrabat bona,
 ut non sperares junio-rem obviam-factum
 acturum : semper etenim juniores desipiunt.
 Quæ mihi cibum dedit affatim, et nigrum vinum,
 et lavit in flumine, et mihi has vestes dedit.
 Hæc tibi, tametsi afflicta, ex-vero enarravi.
 Huic autem rursus Alcino-us respondit, dixitque :
 hospes, enimvero hoc quidem decens non advertit
 filia mea, quod te neutiquam cum ancillis mulieribus
 duxit in nostram domum : tu vero illi primæ supplicaveras.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ήρως, μή μοι τοῦνεκ' ἀμύμονα νείκεε κούρην [σεύς.
 ἥ μὲν γάρ με χέλευε σὺν ἀμφιπόλοισιν ἔπεισθαι·
 306 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἔβαλον, δαίσας αἰσχυρόμενός τε,
 μήπως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισχύσασαίτο ἰδόντι·
 δύσζηλοι γάρ τ' εἰμὲν ἐπὶ χθονὶ φῶλ' ἀνθρώπων.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβέτο φωνήσεν τε·
 ξεῖν', οὐ μοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ
 310 μαφιδίως κεχαλῶσθαι· ἀμείνω δ' αἶσιμα πάντα.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 τοίος ἔων, οἷός ἐσαι, τὰ τε φρονέων, ἃ τ' ἐγὼ περ,
 παῖδά τ' ἐμὴν ἐχέμεν καὶ ἐμὸς γαμβρὸς καλέεσθαι,
 αὐθι μένων· οἶκον δέ τ' ἐγὼ καὶ κτήματα δόην,
 315 εἰ κ' ἐθέλων γε μένοιν· ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει
 Φαιήκων· μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο.
 Πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι, ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 αὐρίον· ἐς τῆμος δέ σὺ μὲν δεδμημένος ὕπνῳ
 λῆζεαι· οἱ δ' ἐλώσι γαλήνην, ὅφρ' ἂν ἔκηαι
 320 πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν·
 εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρῳ ἔστ' Εὐβοίης·
 τήν περ τηλοτάτῳ φάσ' ἔμμεναι, οἳ μιν ἰδόντο
 λαῶν ἡμετέρων, ὅτε τε ξανθὸν Ῥαδάμανθυν
 ἦγον, ἐποφόμενον Τίτυον, Γαίηϊόν υἱόν·
 325 καὶ μὲν οἱ ἐνθ' ἦλθον, καὶ ἄτερ χαμάτοιο τέλεσαν
 ἥματι τῷ αὐτῷ καὶ ἀπήνυσαν οἶκαδ' ὅπισσιν.
 Εἰδήσεις δέ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶν, ὅσον ἄρισται
 νῆες ἑμαὶ καὶ κοῦροι ἀναρδύπτεϊν ἅλα πηδῶ.

Ἦς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 330 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεῦ πάτερ, αἰθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσειεν ἅπαντα
 Ἀλκίνοος, τοῦ μὲν κεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν
 ἀσθεστον κλέος εἴη, ἐγὼ δέ κε πατρίδ' ἱκοίμην.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 335 Κέκλετο δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἀμφιπολοῖσιν
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ βήγεα καλὰ
 πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑσασθαι.
 Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπεὶ στορέσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,
 ὠτρυνον Ὀδυσῆα παριστάμεναι ἐπέεσσιν·

Ὅρσο κέων, ὧ ξεῖνε· πεποίηται δέ τοι εὐνή.

Ἦς φάν· τῷ δ' ἀσπαστὸν εἴσατο κοιμηθῆναι.

Ἦς δ' μὲν ἐνθα καθεῦθε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 345 τρητοῖς ἐν λεχέεσσιν, ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ.
 Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτα μυχρὸν δόμου ὑψηλοῖο·
 παρ δὲ γυνὴ δέσποινά λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
 heros, ne mihi ideo eximiam reprehende puellam :
 ipsa enim me jussit cum ancillis subsequi ;
 sed ego nolui, timens reveritusque,
 ne qua et tibi animus irascetur conspicato :
 suspicaces etenim sumus in terra genera hominum.

Huic autem rursus Alcinoüs respondit, dixitque :
 hospes, non mihi tale in præcordiis carum cor,
 temere ut irascar : potiora autem *mihi sunt* honesta omnia.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo,
 talis quum sis qualis es, eaque sentiens quæ ego et ipse,
 filiamque meam habere velles, et meus gener vocari,
 hic manens ; domum autem ego et bona darem,
 si modo volens maneres, invitum vero te nemo detinebit
 Phæacum : ne hoc gratum Jovi patri sit.

Deductionem vero in hoc *tempus* ego constituam, ut bene
 scias,] crastinum ; tum diu autem tu quidem domitus somno
 decumbes ; illi vero remigabunt per tranquillum, donec per-
 veneris] in-patriam tuam, et domum, et sicubi tibi gratum sit,
 etiam si valde multo longius absit quam Eubora :
 eam quidem longissime aiunt abesse, qui eam viderunt
 civium nostrorum, quando flavum Rhadamanthum
 duxerunt, invisurum Tityum, Terræ filium :
 atque illi quidem illuc venire, et absque labore perfecerunt
 iter die eodem, et finierunt domum retro *venientes*.
 Cognosces vero et ipse in mente, quam optimæ
 naves meæ et juvenes ad-torquendum mare gubernaculo.

Sic dixit, gavisus est autem audens divinus Ulysses :
 precansque deinde ait, verbumque dixit et elocutus est :
 Jupiter pater, utinam, quæcunque dixit, perficeret omnia
 Alcinoüs : cujus quidem per almam terram
 immortalis gloria esset ; ego autem in-patriam pervenirem.

Sic illi quidem talia ad se invicem loquebantur.
 Jussit autem Arete candidas-ulas-habens ancillas
 cubilia sub porticu ponere, et stragula pulcra
 purpurea injicere, insternereque desuper tapetas,
 lænasque imponere villosas, superne ut-indueretur.
 Illæ vero iverunt ex ædibus, facem in manibus tenentes.
 Ac postquam straverant densum lectum accelerantes,
 hortabantur Ulyssem adstantes verbis :

Surge decubiturus, o hospes : paratus vero est tibi lectus.
 Sic dixerunt : huic vero gratum visum est dormire.
 Sic is quidem ibi dormiebat, audens divinus Ulysses,
 tornatis in lectis, sub porticu personante.
 Alcinoüs vero decubuit in-penetrati domus excelsæ ;
 juxta vero uxor regina lectum paravit et cubile.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Θ.

ODYSSEÆ VIII.

Ὀδυσσεὺς σύστασις πρὸς Φαίακας.

Ulyssis conciliatio cum Phæacibus.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὥρνυτ' ἀρ' ἐξ εὐνῆς ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἂν δ' ἄρα Διογενὴς ὦρτο πτολίπορθος Ὀδυσσεύς.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνους ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
 5 Φαιήκων ἀγορήνδ', ἥ σφιν παρὰ νηυσὶ τέτυκτο.
 Ἐλθόντες δὲ καθίζον ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισιν
 πλυσάν· ἡ δ' ἀνὰ ἄστῳ μετώχετο Παλλὰς Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι δαΐφρονος Ἀλκινόοιο,
 νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιώσα·
 10 καὶ βὰ ἐκάστω φωτὶ παρισταμένη φάτο μῦθον·
 Δεῦτ' ἄγε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 εἰς ἀγορὴν ἵναι, ὅρα ξείνιο πύθησθε,
 δς νέον Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἵκετο δῶμα,
 πόντον ἐπιπλαγχθεῖς, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
 15 Ὡς εἰποῖσ' ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Καρπαλίμως δ' ἐμπληντο βροτῶν ἀγοραὶ τε καὶ ἔδραι
 ἀγορμένων· πολλοὶ δ' ἄρα θηήσαντο ἰδόντες
 υἱὸν Λαέρταο δαΐφρονα. Τῷ δ' ἀρ' Ἀθήνη
 θεσπέσιον κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις·
 20 καὶ μιν μακρότερον καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι,
 ὥς κεν Φαιήκεσσι φίλος πάντεσσι γένοιτο,
 δεινός τ' αἰδοῖός τε, καὶ ἐκτελέσειεν ἀέθλους
 πολλοὺς, τοὺς Φαίηκες ἐπειρήσαντ' Ὀδυσῆος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἡγεῖσθαι ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 25 τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὅρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ξεῖνος δδ', οὐκ οἶδ' ὅστις, ἀλώμενος ἵκετ' ἐμὸν δῶ,
 ἡὲ πρὸς ἡοίῳν ἢ ἐσπερίῳν ἀνθρώπων·
 30 πομπὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπροσθεν εἶναι.
 Ἥμεῖς δ' ὥς τὸ πάρος περ ἐποτρυνόμεθα πομπήν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος, ὅστις κ' ἐμὰ δώμαθ' ἵκηται,
 ἐνθάδ' ὀδυρόμενος δηρὸν μένει εἵνεκα πομπῆς.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διὰν
 35 πρωτόπλοον· κούρω δὲ δῶα καὶ πεντήκοντα
 κρινάσθων κατὰ δῆμον, ὅσοι πάρος εἰσιν ἄριστοι.
 Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἑρετμὰ
 ἐκβητ'· αὐτὰρ ἔπειτα θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα,
 ἡμέτερόνδ' ἔλθοντες· ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρῆξω.
 40 Κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 σκηπτούχοι βασιλῆες ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ
 ἔρχεσθ', ὅρα ξεῖνον ἐνὶ μεγάροισι φιλέωμεν
 μηδὲ τις ἀρνεῖσθαι· καλέσασθε δὲ θεῖον αἰοῖδον,
 Δημόδοκον· τῷ γάρ βα θεὸς πέρι δῶκεν αἰοῖδῃν,
 45 τέρπειν, ὅππῃ θυμὸς ἐποτρύνῃσιν αἰεῖδειν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 σκηπτούχοι· κῆρυξ δὲ μετώχετο θεῖον αἰοῖδον.
 Κούρω δὲ κρινθέντε δῶα καὶ πεντήκοντα
 βήτην, ὥς ἐκέλευσ', ἐπὶ θῖν' ἄλλος ἀτρυγέτοιο.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 surrexit e lecto sacra vis Alcinoi;
 surrexit porro divinus urbium-eversor Ulysses.
 Illis vero præibat sacra vis Alcinoi
 Phæacum ad-concionem, quæ ipsis apud naves constituta erat.
 Ingressi autem considebant in politis lapidibus
 prope invicem: sed per urbem obibat Pallas Minerva,
 assimilans-se præconi prudentis Alcinoi,
 reditum Ulyssi magnanimo meditans:
 atque unicuique viro astans dixit verbum:
 Huc age, Phæacum ductores et principes,
 ad concionem ite, ut de-hospite audiat, qui recens Alcinoi prudentis venit domum,
 ponto pererrato, corpore immortalibus similis.
 Sic locuta, incitavit robur et animum uniuscujusque.
 Cito vero implebantur hominibus foraque et sedilia
 congregatis: multi vero admirati sunt conspicati
 filium Laertæ prudentem. In-eum vero Minerva
 divinam defudit gratiam, in-caputque et humeros;
 et ipsum proceriorem et crassiorem reddidit aspectu,
 ut Phæacibus gratus omnibus fieret,
 gravisque et venerabilis, et ut perficeret certamina
 multa, quibus Phæaces experiebantur Ulyssem.
 Ac postquam convenerant, unaque-congregati-erant,
 inter-eos Alcinoi concionatus-est et dixit:
 Audite, Phæacum ductores atque principes,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Hospes hic, nescio quis, errans venit meam domum,
 sive ab orientalibus, sive occidentalibus hominibus;
 deductionemque flagitat et precatur ratam esse.
 Nos vero, ut antea quidem, maturemus deductionem.
 Neque enim quisquam alius, quicunque meam domum per-
 venerit,]: hic lugens diu manet propter deductionem.
 Sed age, navem nigram deducamus in mare divinum
 recentem: juvenes autem duo et quinquaginta
 eligantur per populum, quicunque pridem sunt optimi.
 Ligatis autem bene omnes ad transtra remis
 exite: ac deinde subitum apparate convivium,
 ad-nostram domum profecti; ego autem laute omnibus præ-
 bebo.] Juvenibus quidem hæc præcipio: at ceteri
 sceptrigeri reges meam ad domum pulcram
 veniat, ut hospitem in ædibus amice-excipiamus;
 neu quis recuset: advocate vero divinum cantorem,
 Demodocum: huic etenim deus excellenter dedit cantum,
 ut oblectet quandocumque animus eum impellit ad-canen-
 dum.] Sic igitur locutus prævit; ac simul sequebantur
 sceptrigeri: præco autem arcessebat divinum cantorem.
 Juvenes vero electi duo et quinquaginta
 iverunt, ut præceperat Alcinoi, ad litus maris infructuosi.

60 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν οἷγε μέλαιναν ἀλὸς βένθοσδε ἔρυσσαν·
 ἐν δ' ἱστὸν τ' ἐτίθεντο καὶ ἱστία νηϊ μέλαινη,
 ἡρτύναντο δ' ἔρετμά τροποῖς ἐν δερματινίοισιν,
 πάντα κατὰ μοῖραν· ἀνὰ θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν.
 65 Ὑψοῦ δ' ἐν νοτίῳ τήγῃ ὤρμισαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 βάν β' ἱμεν Ἀλκινόοιο δαΐφρονος ἐς μέγα δῶμα.
 Πλήντο δ' ἄρ' αἰθουσαί τε καὶ ἔρκαα καὶ δόμοι ἀνδρῶν.
 [ἀγρομέων· πολλοὶ δ' ἄρ' ἔσαν νέοι ἡδὲ παλαιοί.]
 Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἔερευσεν,
 66 ὅκτω δ' ἀργιόδοντας ὕας, δύο δ' εὐλίποδας βοῦς·
 τοὺς δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον τετύκοντό τε δαῖτ' ἐρατεινὴν.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, ἄγων ἐρίηρον αἰδίδον,
 τὸν πέρι Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδου δ' ἀγαθὸν τε κακὸν τε·
 ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν αἰδῆν.
 67 Τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος ὅηκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσσω δαιτυμόνων πρὸς κίονα μακρὸν ῥεῖσας·
 καὶ δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι
 κῆρυξ· πὰρ δ' ἐπιθεὶ κάνεον καλὴν τε τράπεζαν,
 70 πὰρ δὲ δέπας οἴνοιο, πεινὴν δτε θυμὸς ἀνώγει.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἵαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰδίδον ἀνῆκεν αἰδιδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης, τῆς τὸτ' ἄρα κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν·
 75 νεῖκος Ὀδυσσεὺς καὶ Πηλεΐδην Ἀχιλλεύς,
 ὥς ποτε θηρίσαντο θεῶν ἐν δαίτῃ θαλερῇ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν· ἀναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαιρε νόμ', ὅτ' ἄριστοι Ἀχαιῶν θηριώοντο.
 Ὡς γὰρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπολλων
 80 Πυθοὶ ἐν ἡγαθέῃ, ὅθ' ὑπέρβη λαῖνον οὐδὸν
 χρησόμενος· τότε γὰρ βα καλύνδετο πῆματος ἀρχή,
 Τρωαί τε καὶ Δαναοὶσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς. [σεῖς
 Ταῦτ' ἄρ' αἰδοὺς αἰεὶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 πορφυρεὺς μέγα φᾶρος ἑλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν
 85 καὶ κεφαλῇς εἵρυσσε, κάλυψε δὲ καλὰ πρόσωπα·
 αἰδετο γὰρ Φαίηκας ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβων.
 Ἦτοι δτε λήξειεν αἰδῶν θεῖος αἰδοῖς,
 δάκρυ' ὁμορξάμενος κεφαλῇς ἀπο φᾶρος ἔλεσκεν
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον ἑλὼν σπείσασκε θεοῖσιν.
 90 Αὐτὰρ ὅτ' ἀφ' ἀρχοῖτο, καὶ ὀτρύνειαν αἰδεῖν
 Φαίηκων οἱ ἄριστοι· ἐπεὶ τέρποντ' ἐπέεσσιν·
 ἀψ' Ὀδυσσεὺς κατὰ κρᾶτα καλυψάμενος γοάσκειν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἡδ' ἐνόησεν,
 95 ἥμενος ἄγχι· αὐτοῦ· βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν.
 Αἴψα δὲ Φαίηκεσσι φιληρέμιοισι μετῴδα·
 Κέκλυτε, Φαίηκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ἦδη μὲν δαιτὶς κεκορήμεθα θυμὸν ἔϊσης
 φόρμιγγός θ', ἥ δαίτῃ συνήρορς ἐστί θαλερῇ·
 100 νῦν δ' ἐξέλθωμεν καὶ ἀέθλων πειρηθῶμεν
 πάντων· ὥς γ' ὁ ξείνος ἐνίστη οἷσι φίλοισιν
 οἴκαδε νοστήσας, ὅσπον περιγιγνώμεθ' ἄλλων
 πύξ τε παλαιουσύνῃ τε καὶ ἄλυσιν ἡδὲ πόδεσσιν.

Ac postquam ad navem devenerant ac mare,
 navem quidem ipsi nigram maris in-profundum deduxere :
 imposueruntque malum, et vela navi nigræ,
 aptaruntque remos vinculis in coriaceis,
 omnia rite ; atque vela alba expanderunt.

Alte vero in humido ipsam stiterunt : ac postea
 profecti sunt ire Alcinoi prudentis ad magnam domum.
 Implebantur autem porticusque, et septa, et domus viris.
 [congregatis : multi vero erant juvenes ac senes.]

Illis vero Alcinoos duodecim oves mactavit,
 octoque albis-dentibus sues, duosque pedes-trahentes boves.
 quos excoriarunt curaruntque pararuntque epulas gratas.

Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem :
 quem eximie Musa dilexit, et dedit bonumque malumque :
 oculis quidem privavit, dedit autem dulcem cantum.

Huic vero inde Pontonovos posuit sedem argenteis-clavis-dis-
 tinctam,] in-medio convivarum, columnæ longæ acclinans :
 et e paxillo suspendit citharam argutam,
 ipsius supra caput, et monuit, *quomodo* manibus prehendam,
 præco ; juxtaque ponebat canistrum, pulcrumque mensam,
 juxta etiam poculum vini, ut-biberet, quando animus juberet.

Illi vero ad cibos paratos appositos manus extenderunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 Musa jam cantorem excitavit, ut-caneret laudes virorum,
 e-cantione, cujus tunc utique gloria ad-coelum latum pervenit :

contentionem Ulyssis ac Pelidæ Achilles,
 ut quondam contenderunt, deorum in convivio celebri,
 acribus verbis : rex autem virorum Agamemno
 gaudebat animo, quum optimi Achivorum contenderent.

Sic enim ei vaticinans prædixerat Phœbus Apollo
 Pytho in divina, quando supergressus est lapideum limen
 oraculum-petiturus : tunc enim devolvebatur mali principium
 Trojanis que et Danaïs, Jovis magni propter consilia.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus : at Ulysses
 purpuream magnam vestem prehensam manibus robustis,
 super caput traxit, obtexitque pulcrum faciem :
 verecundabatur enim Phæacas, sub superciliis lacrimas stil-
 lans.] Verum quando desierit canere divinus cantor,
 lacrimis abstersis, a capite vestem demebat,
 et poculo duplici sumto, libabat diis.

Sed quando rursus incipiebat, et hortabantur *eum*, ut cane-
 ret,] Phæacum optimates : quippe oblectabantur *illius* car-
 minibus :] rursus Ulysses, capite obvoluto, sēbat.

Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas stillans,
 Alcinoos vero ipsum solus animadvertit et observavit.
 sedens prope ipsum ; graviter autem suspirantem audivit.

Continuo vero inter-Phæacas remigii-studiosos loquebatur :
 Audite, Phæacum ductores atque principes :
 jam quidem convivio saturavimus animum æquo
 citharaque, quæ convivio comes est lauto :
 nunc vero exeamus, et certamina experiamur
 omnia ; ut hospes narret suis amicis,
 domum reversus, quantum superemus alios
 mugillatue, luctaque, et saltu, atque cursu.

105 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποντο.
 Κἄδ' δ' ἐκ πασσαλόφῃ κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν,
 Δημοδόκου δ' ἔλε χεῖρα καὶ ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο
 κῆρυξ· ἦρχε δὲ τῷ αὐτῇ ὁδῶν, ἦν περ οἱ ἄλλοι
 Φαιήκων οἱ ἀρίστοι, ἀέθλια θαυμανέοντες.
 Βᾶν δ' ἵμεν εἰς ἀγορὴν, ἅμα δ' ἔσπετο πούλυς δμῖλος,
 110 μυριοὶ ἂν δ' ἴσταντο νέοι πολλοὶ τε καὶ ἑσθλοί.
 Ὄρτο μὲν Ἀκρόνέως τε καὶ Ὠκύαλος καὶ Ἐλατρεὺς,
 Ναυτεὺς τε Πρυμνεὺς τε καὶ Ἀγχ(α)λος καὶ Ἐρετμεὺς,
 Ποντεὺς τε Πρωρεὺς τε, Θῶων, Ἀναβησίνεως τε,
 Ἀμφιάλῳς θ', υἱὸς Πολυνήσου Τεκτονίδαο·
 115 ἂν δὲ καὶ Εὐρύαλος, βροτολογυῖ ἴσος Ἀρῆι,
 Ναυβολίδης θ', δὲ ἀρίστος ἦν εἰδὼς τε δέμας τε
 πάντων Φαιήκων μετ' ἀμύμονα Λαοδάμαντα,
 ἂν δ' ἔσταν τρεῖς παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 Λαοδάμας θ' Ἀλῖός τε καὶ ἀντίθεος Κλυτόνηος·
 120 οἱ δὲ τοὶ πρῶτον μὲν ἐπείρησαντο πόδεσσιν.
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· οἱ δ' ἅμα πάντες
 καρπαλίμως ἐπέτοντο χόνοντες πεδίῳ.
 Τῶν δὲ θέειν ὅχ' ἀρίστος ἦν Κλυτόνηος ἀμύμων
 ὅσσην τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιονοῖν,
 125 τόσσον ὑπεκπροθύνει λαοὺς ἔκθε', οἱ δ' ἐλίποντο.
 Οἱ δὲ παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς πείρησαντο·
 τῇ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.
 Ἄλματι δ' Ἀμφιάλος πάντων προφερέστατος ἦεν
 δίσκῳ δ' αὖ πάντων πολλὸν φέρτατος ἦεν Ἐλατρεὺς·
 130 πῦξ δ' αὖ Λαοδάμας, ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρωθ' ἦσαν φρέν' ἀέθλοις,
 τοῖς ἄρα Λαοδάμας μετῆρ' ἐπαῖς Ἀλκινόοιο·
 Δεῦτε, φίλοι, τὸν ζεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἀέθλων
 οἷδέ τε καὶ δεδάηκε· φυγὴν γὰρ μὲν οὐ καχὸς ἐστίν,
 135 μπρούς τε κνήμας τε καὶ ἄμφω χεῖρας ὑπερθεῖν
 αὐχίνα τε στιβαρὸν μέγα τε σθένος· οὐδέ τι ἥβης
 δεύεται, ἀλλὰ κακοῖσι συνέβρηχται πολέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγωγὲ τί φημι κακώτερον ἄλλο θαλάσσης
 ἄνδρα τε συγχέυαι, εἰ καὶ μάλα καρτερός εἴη.
 140 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Λαοδάμα, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Αὐτὸς νῦν προκαλέσσαι ἰὼν καὶ πέφραδε μῦθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσ' ἀγαθὸς παῖς Ἀλκινόοιο,
 στῇ ῥ' ἐς μέσσην ἰὼν καὶ Ὀδυσσῆα προσέειπεν·
 145 Δεῦρ' ἄγε καὶ σὺ, ζεῖνε πάτερ, πείρησαι ἀέθλων,
 εἴ τινα ποὺ δεδάηκας· εἰκε δέ σ' ἴδμεν ἀέθλους.
 Οὐ μὲν γὰρ μεῖζον κλέος ἀνέρος ὄφρα κεν ᾔσιν,
 ἢ δ' ἐπὶ πρῶτον τε ῥέξει καὶ χερσὶν ἔῃσιν.
 Ἄλλ' ἄγε, πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ·
 150 σοὶ δ' ὁδὸς οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεται, ἀλλὰ τοι ᾗδῃ
 νῆες τε κατεΐρυσται, καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Λαοδάμα, τί με ταῦτα κελεύετε κερτομέοντες; [σεύς·
 κήδεά μοι καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶν ἤπερ ἀέθλοι,
 155 δὲ πρὶν μὲν μάλα πολλ' ἔπαθον καὶ πολλ' ἐμόγησα·
 νῦν δὲ μεθ' ὀμειτέρῃ ἀγορῇ νόστοιο γατίζων
 ἤμαι, λισσόμενος βασιλῆά τε πάντα τε δῆμον.

Sic igitur locutus, praeivit; illi vero una secuti sunt.
 Atque e paxillo suspendit citharam argutam,
 Demodocum vero prehendit manu, et eduxit ex adibus
 praeco; praebat autem ei eandem viam, quam et alii
 Phaeacum optimates *iverant*, certamina admiraturi.
 Profecti sunt autem ire ad forum, simulque sequebatur multa
 turba,] innumeri; ac surgebant juvenes multique et fortes.
 Surrexit quidem Acronaeusque, et Ocyalus, et Elatreus,
 Nauteusque, Prymneusque, et Anchialus, et Eretheus,
 Ponteusque, Proreusque, Thoon, Anabesineusque,
 Amphialusque, filius Polynei Tectonidae:
 surrexit etiam Euryalus, homicidae similis Marti,
 Naubolidesque, qui optimus erat specieque corporeque
 omnium Phaeacum, post egregium Laodamantem:
 surrexerunt porro tres filii eximii Alcinoi,
 Laodamasque, Haliusque, et deo-par Clytoneus.
 Hi vero primum quidem periculum fecerunt pedibus.
 Eis autem a carceribus extensus erat cursus; ac simul omnes
 celeriter volabant pulverem-excitantes per-campum.
 Horum autem currendo longe optimus erat Clytoneus eximius:
 quantumque in novali spatium est mularum-duarum,
 tantum praecurrens ad-cives venit; illi vero relictis sunt.
 Alii autem luctae molestae periculum fecerunt:
 in hac vero Euryalus vicit omnes optimos.
 Salto autem Amphialus omnium eminentissimus erat:
 disco rursus omnium praestantissimus erat Elatreus:
 pugilatu denique Laodamas, eximius filius Alcinoi.
 Ac postquam omnes oblectarant animum certaminibus,
 inter-eos jam Laodamas locutus-est, filius Alcinoi:
 Agite, amici, hospitem rogemus, si quod certamen
 novitque et didicit: habitu-corporis quidem non malus est,
 femoribusque, et cruribus, et ambabus manibus superne,
 cervicisque firma, magnoque robore: nec vigore-juvenili
 caret; at malis confractus-est multis.
 Non enim equidem aliquid existimo pejus aliud esse mari
 ad-hominem confringendum, etiam si valde fortis sit.
 Huic autem rursus Euryalus respondit, dixitque:
 Laodama, sane hoc verbum recte dixisti.
 Ipse nunc *eum* provoca profectus, et admone sermone.
 Ac postquam hoc audivit strenuus filius Alcinoi,
 stetit in medium progressus, et Ulyssem allocutus-est:
 Huc age etiam tu, hospes pater, periculum-fac certaminum,
 si quod forte didicisti; par vero est, te scire certamina.
 Non enim major gloria hominis, quoad fuerit,
 quam quod pedibus strenue-agat et manibus suis.
 Verum age, fac-periculum; pelle autem maeritiam ab animo:
 tibi vero profectio non-amplius diu aberit, sed tibi jam
 navisque deducta-est, et parati sunt socii.
 Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 Laodama, quid me haec jubetis, lacescentes?
 dolores mihi etiam magis in animo *sunt* quam certamina;
 qui antea quidem valde multa passus-sum, et multa pertuli;
 nunc vero in vestro consessu reditus indigens
 sedeo, precans regemque omnemque populum.

Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο νείκεσέ τ' ἄντην·
οὐ γάρ σ' οὐδέ, ξεῖνε, δαήμενι φωτὶ εἶσκαω
180 ἄθλων, οἷά τε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται·
ἀλλὰ τῷ, θεῷ ἅμα νηὶ πολυχλήιδι θαμίζων,
ἀρχὸς ναυτῶν, ὅτε πρηκτῆρες ἔασιν,
φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων
κερδῶν θ' ἄρπαλέων· οὐδ' ἀθλητῆρι ἔοικας.

185 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ξεῖν, οὐ καλὸν ἔειπες· ἀτασθαλὴ ἄνδρι ἔοικας. [σεύς·
Οὕτως οὐ πάντεςσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν
ἀνδράσιν οὔτε φυὴν οὔτ' ἄρ' φρένας οὔτ' ἀγορητύν.
Ἄλλος μὲν γάρ τ' εἶδος ἀκιδνότερος πᾶσι ἀνὴρ,
170 ἀλλὰ θεὸς μορφήν ἔπεισι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
τερπόμενοι λεύσσουν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύει
αἰδοὶ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγορμένοισιν·
ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὥς ἐροῶσιν.

Ἄλλος δ' αὖτ' εἶδος μὲν ἀλίγκιος ἀθανάτοισιν·
175 ἀλλ' οὐ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν.
Ἦς καὶ σοὶ εἶδος μὲν ἀριπρεπές, οὐδέ κεν ἄλλως
οὐδέ θεὸς τεύξει· νόον δ' ἀποφώλιός ἐστι.

Ἦρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν·
εἰπὼν οὐ κατὰ κόσμον· ἐγὼ δ' οὐ νῆϊς ἀέθλων,
180 ὥς σύγε μυθεῖαι, ἀλλ' ἐν πρώτοισιν ὦω
ἔμμεναι, ὅρρ' ἦβη τε πεπολθεα χερσὶ τ' ἐμῇσιν.
Νῦν δ' ἔχομαι κακότητι καὶ ἀλγεσιν· πολλὰ γὰρ ἔτλην,
ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλγεῖνά τε κύματα πείρων.
Ἄλλὰ καὶ ὥς κακὰ πολλὰ παθὼν πειρήσομαι ἀέθλων·

185 θυμοδακῆς γὰρ μῦθος· ἐπώτρυνας δέ με εἰπὼν.
Ἦ ῥα καὶ αὐτῷ φάροι ἀναΐξας λάβε δίσκον
μερίζονα καὶ πᾶχετον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ,
ἢ ὅλῳ Φαίηκες ἐδίσκεον ἀλλήλοισιν.

Τὸν ῥα περιστρέψας ἤκε στιβαρῆς ἀπὸ χειρός·
190 βόμβησεν δὲ λίθος· κατὰ δ' ἔπτηξαν ποτὶ γαίῃ
Φαίηκες δολιχῆρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες,
λῆθος ὑπὸ ῥιπῆς· ὁ δ' ὑπέριπτατο σήματα πάντα,
ρίμμα θέων ἀπὸ χειρός· ἔθηκε δὲ τέρματ' Ἀθήνη,
ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα· ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

195 Καὶ κ' ἀλαός τοι, ξεῖνε, διακρίνει τὸ σῆμα
ἀμφοφών· ἐπεὶ οὐτὶ μμιγμένον ἐστὶν δμῖλῳ,
ἀλλὰ πολὺ πρῶτον· σὺ δὲ θάρσει τόνδε γ' ἀέθλον·
οὕτως Φαίηκων τόνγ' ἔξεται οὐδ' ὑπερῆσει.

Ἦς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
200 χαίρων οὐνεχ' ἑταῖρον ἐνθάδε λεῦσσαν ἐν ἀγῶνι.

Καὶ τότε κουφότερον μετεφώνεε Φαίηκεσιν·

Τοῦτον νῦν ἀφίκεσθε, νέοι· τάχα δ' ὕστερον ἄλλον
ἦσειν ἢ τοσσούτον ὀλοῖμαι ἢ ἔτι μᾶλλον.

Τῶν δ' ἄλλων θνίπα κραδίη θυμός τε κελεύει,
205 δεῦρ' ἄγε, πειρηθῆτω, ἐπεὶ μ' ἐχολώσατε λίην,
ἢ πῦξ ἢ ἐπὶ πάλῃ ἢ καὶ ποσὶν, οὔτι μεγάρω,
πάντων Φαίηκων πλὴν γ' αὐτοῦ Λαοδάμαντος.
Ξεῖνος γάρ μοι ὅς ἐστι· τίς ἂν φιλέοντι μάχοιτο;
ἄφρων δὴ κείνός γε καὶ οὐτιδανός περὶ ἀνὴρ,
210 ὅστις ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων,
δῆμῳ ἐν ἄλλοδαπῷ· ἔο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει.

Huic vero rursus Euryalus respondit, objurgavitque palam :
non enim te, hospes, perito viro assimilo
certaminum, qualia utique multa inter homines sunt ;
sed illi, qui navem multis-transtris-instructam frequentans,
princeps nautarum, qui quidem negotiatores sunt,
onerisque memor, et inspector sit mercium,
lucrique raptō-acquisiti ; neque athletæ similis-es.

Illum autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
hospes, non honeste dixisti ; protervo viro similis-es.
Ita non omnibus dii amabilia munera donant
hominibus, nec formam, nec ingenium, nec eloquentiam.
Alius etenim specie deterior est vir,
at deus formam verbis (*eloquentia*) ornat : alii vero in ipsum
oblectati spectant : hic autem secure loquitur
modestia cum suavi, eminetque-inter congregatos ;
incedentemque eum per urbem, deum veluti, aspiciunt.
Alius vero rursus forma quidem similis immortalibus :
verum haud ei gratia circum-affunditur sermonibus.
Sic et tibi species quidem per decora, neque aliter
ne deus quidem fingeret ; mente vero rudis es.

Irritasti mihi animum in præcordiis caris,
locutus non decenter : ego vero non ignarus sum certaminum,
ut tute fabularis, verum inter primos puto
fuisse me, donec juventa fretus-fui, manibusque meis.
Nunc vero teneor ærumna et doloribus : multa enim passus-
sum,] virorumque bella, sævosque fluctus penetrans.
Sed etiam sic, mala multa passus, periculum-faciam certami-
num ;] mordax enim sermo fuit ; impulisti autem me, locutus.

Dixit, et cum-ipsa veste impetu-facto prehendit discum
majorem et crassum, gravioremque non paulo quidem,
quam quali Phæaces ludebant inter-se.
Hunc utique circumrotatum misit valida e manu :
insonuit vero lapis ; inclinaverunt autem se ad terram
Phæaces longis-remis-utentes, navigatione-celebres viri,
lapidis ab impetu : is vero supervolavit signa omnia (*jactuum
celeriorum*),] rapide ruens a manu : posuit vero signa Minerva,
viro corpus assimilata ; verbumque dixit, et elocuta-est :

Etiam cæcus tibi, hospes, distinxerit signum
palpando ; quandoquidem nentiquam mixtum-est multitudini,
sed est longe primum : tu vero confide hoc quidem in-certa-
mine :] nullus Phæacum ad-hoc perveniet nec transmittet.

Sic dixit, lætatus-est vero audens divinus Ulysses,
gaudens quod socium benignum videret in circo.
Et tunc levius allocutus-est Phæacas :

Hunc nunc assequimini, juvenes ; brevi autem denuo alium
me missurum-esse aut tantum puto, aut adhuc longius.
E-ceteris vero, quemcumque cor animusque jubet ;
huc age, periculum-faciat, quoniam me irritastis valde,
aut pugilatu, aut lucta, aut etiam cursu, nihil recuso,
ex-omnibus Phæacibus, præter ipsum Laodamantem.
Hospes enim mihi ille est ; quis cum-amico-excipientē pugna-
verit ?] insipiens vero ille et nullius-præti est vir,
quicumque cum-hospite contentionem proferat certaminum,
populo in alieno ; sui vero ipsius omnia clauda-reddidit.

- Τῶν δ' ἄλλων οὐ πέρ τιν' ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω,
 ἀλλ' ἐθέλω ἰδμεν καὶ πειρηθήμεναι ἄντην.
 Πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι, μετ' ἀνδράσιν ὅσσοι θεῶλοι.
- 215 Εὐ μὲν τόξον ἰδῶ ἐλθὼν ἀμφοφάσθαι·
 πρῶτος κ' ἄνδρα βάλοισι, διστεύσας ἐν ὁμίῳ
 ἀνδρῶν δυσμενέων· εἰ καὶ μάλα πολλοὶ ἑταῖροι
 ἄγχι παρασταῖεν καὶ τοξάζοιτο φωτῶν.
 Οἷος δὲ με Φιλοκτήτης ἀπεκαίνυτο τόξῳ,
 220 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅτε τοξάζοιμεθ' Ἀχαιοί·
 τῶν δ' ἄλλων ἐμέ φημι πολλὸν προφερέστερον εἶναι,
 ὅσσοι νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Ἀνδράσι δὲ προτέροισιν ἐρίζεμεν οὐκ ἐθελήσω
 οὐθ' Ἡρακλῆϊ, οὐτ' Εὐρύτῳ Οἰχαλῆϊ,
 225 ὃς ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων·
 τῷ ῥα καὶ αἰψ' ἔθανεν μέγας Εὐρύτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
 ἔκετ' ἐνὶ μεγάροισιν· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
 ἔκτανεν, οὐνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.
 Δουρὶ δ' ἀκοντίζω, ὅσον οὐκ ἄλλος τις οἶστω.
 230 Οἷοισιν δεῖδοικα ποσὶν μῆτις με παρελθῇ
 Φαιήκων· λίην γὰρ ἀεικέλιως ἔδαμάμστην
 κύμασιν ἐν πολλοῖς· ἐπεὶ οὐ κοιμῶδὴ κατὰ νῆα
 ἦεν ἐπηετανός· τῷ μοι φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
- 235 Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ξεῖν', ἐπεὶ οὐκ ἀχάριστα μεθ' ἡμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις,
 ἀλλ' ἐθέλεις ἀρετὴν σὴν φαίνεμεν, ἣ τοι ὀπηδεῖ,
 χωόμενος ὅτι σ' οὗτος ἀνὴρ ἐν ἀγῶνι παραστάς
 νείκεσεν· ὥς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὕτις ὄνοιτο,
 240 ὅστις ἐπίσταται ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν·
 ἀλλ' ἄγε, νῦν ἐμέθεν ξυνίει ἔπος, ὅφρα καὶ ἄλλω
 εἴπῃς ἥρώων, ὅτε κεν σοῖς ἐν μεγάροισιν
 δαινύῃ παρὰ σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ σοῖσι τέκεσσιν,
 ἡμετέρης ἀρετῆς μεμνημένος, ὅλα καὶ ἡμῖν
 245 Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθῃσι διαμπερές ἐξέτι πατρῶν.
 Οὐ γὰρ πυγμαῖοι εἰμὲν ἀμύμονες οὐδὲ παλαισταί,
 ἀλλὰ ποσὶ κραίνῳς θέομεν καὶ νηυσὶν ἄριστοι·
 αἰεὶ δ' ἡμῖν δαῖς τε φίλη κίθαρις τε χοροὶ τε,
 εἱματὰ τ' ἐξημοιβὰ λοετρά τε θερμὰ καὶ εὐναί.
- 250 Ἀλλ' ἄγε, Φαιήκων βητάρμονες, ὅσσοι ἄριστοι,
 παῖσατε· ὥς χ' ὁ ξεῖνος ἐνίσπη οἷσι φίλοισιν,
 οἶκαδὲ νοστήσας, ὅσπον περιγινγόμεθ' ἄλλων
 ναυτιλῇ καὶ ποσσὶ καὶ ὀρχηστῷ καὶ αἰδοῇ.
 Δημοδόκῳ δὲ τις αἶψα κῆδον φόρμιγγα λίγειαν
 255 οἰσέτω, ἣ ποῦ κεῖται ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀλκίνοος θεοεκέλος· ὦρτο δὲ κῆρυξ,
 οἷσιν φόρμιγγα γλαφυρὴν δόμου ἐκ βασιλῆος.
 Αἰσχυμνῆται δὲ κρητοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστησαν
 δῆμιοι, οἱ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἑκαστα·
 260 λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὐρυναν ἀγῶνα.
 Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων φόρμιγγα λίγειαν
 Δημοδόκῳ· ὃ δ' ἔπειτα κί' ἐς μέσον ἀμφὶ δὲ κοῦροι
 πρωτῆθαι ἴσταντο, δαήμενες ὀρχηθμοῖο·
 πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 265 μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, θαύμαζε δὲ θυμῷ.

Ceterorum autem haudquaquam ullum rejicio, nec despicio;
 sed volo cognoscere et periculum-facere palam.

In-omnibus enim non ignavus sum, inter homines quotquot
 certamina sunt.] Bene quidem arcum novi perpolitum tracta-
 re:] primus virum contingerem, sagitta-missa in turba
 virorum infestorum: etiam si valde multi socii
 juxta astarent, et sagittas-mitterent in-viros.

Solus vero me Philoctetes vincebat arcu;
 populo in Trojanorum, quando arcum-tendebamus Achivi;
 ceteris vero me alo longe praestantiorum esse,
 quotquot nunc mortales sunt in terra panem edentes.

Cum-viris autem priscis contendere nolo,
 neque cum-Hercule, neque cum-Euryto (Echaliensi;
 qui etiam cum-immortalibus contendebant de arcuum-peritia:
 ideo etiam subito mortuus est magnus Eurytus, neque ad sene-
 ctutem] pervenit in aedibus; iratus enim eum Apollo
 occidit, quia ipsum provocarat ad-arcum-tendendum.

Hasta vero jaculor, quantum non alius quisquam sagitta.

Solis timeo pedibus, ne quis me superet

Phæacum: nimis enim improbe domitus-sum

fluctibus in multis; quoniam non commeatus apud navim
 erat perpetuus; ideo mihi cara membra soluta-sunt.

Sic dixit; illi vero omnes obmutuerunt silentio:

Alcinous autem ipsum solus respondens allocutus-est:

Hospes, quandoquidem non ingrata inter nos hæc concio-
 naris,] sed vis virtutem tuam ostendere, quæ te comitatur,
 iratus, quod te hic vir in certamine astans
 objurgavit; ut tuam virtutem mortalis nullus vituperaret,
 quicumque norit sua mente idonea loqui:

verum age, nunc meum intellige sermonem, ut etiam alii
 dicas heroum, quando tuis in aedibus

epulæ apud tuamque uxorem et tuos liberos,

nostræ virtutis recordatus, qualia etiam nobis

Jupiter opera præbuit perpetuo jam-inde a-majoribus.

Non enim pugiles sumus inclyti, nec luctatores,

sed pedibus celeriter currimus, et navibus optimi sumus:

semper autem nobis conviviumque gratum, citharaque, cho-
 rique,] vestesque mutatoriae, lavacraque calida, et cubilia.

Verum age, Phæacum saltatores, quotquot optimi,

ludite; ut hospes dicat suis amicis,

domum reversus, quantum superemus alios

rei-nauticæ-peritia, et pedibus, et saltatione, et cantu.

Demodoco vero aliquis statim profectus citharam argutam
 afferat, quæ alicubi jacet in nostris aedibus.

Sic dixit Alcinous deo-similis: surrexit autem præco,
 allaturus citharam cavam e domo regia.

Moderatores autem ludorum lecti novem omnes surrexere,
 publici, qui in certaminibus ordinabant singula:

complanarunt autem aream, pulcrumque dilatarunt circum.

Præco vero prope venit, ferens citharam argutam

Demodoco; is autem deinde ivit in medium: circum vero ju-
 venes] primum-pubescentes stabant, periti saltationis:

quatiabant vero circum divinum pedibus: at Ulyssees

mirabatur pedum, stupecebatque animo.

Αὐτὰρ ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀεΐδειν,
 ἀμψ' Ἄρεος φιλότῃτος ἔϋστεγάνου τ' Ἀφροδίτης·
 ὥς τὰ πρῶτα μίγησαν ἐν Ἥφαιστοιο δόμοισιν
 λαθρῇ· πολλὰ δ' ἔδωκε, λέγρος δ' ἤσχυεν καὶ εὐνήν
 270 Ἥφαιστοιο ἀναπτος· ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν
 Ἥλιος, δ' σφ' ἐνόησε μιγαζομένους φιλότῃτι.
 Ἥφαιστος δ' ὥς οὖν θυμαλγέα μῦθον ἄκουσεν,
 βῆ β' ἱμεν ἐς χαλκῶνα, κακὰ φρεσὶ βυσοδομεύων·
 ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτω μέγαν ἀκμονα, κόπτε δὲ δεσμούς
 275 ἀρρόχτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε δόλον, κεχολωμένος Ἄρει,
 βῆ β' ἱμεν ἐς θάλαμον, θηοὶ οἱ φίλα δέμνι· ἔκειτο·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐρμῆσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἀπάντη·
 πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο,
 280 ἥντ' ἀράχνια λεπτὰ, τάχ' οὐ κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο,
 οὐδὲ θεῶν μακάρων· πέρι γὰρ δολόντα τέτυκτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα δόλον περὶ δέμνια χεῦεν,
 εἶσατ' ἱμεν ἐς Αἴημον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἧ οἱ γαῖαν πολὺ φιλάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 285 Οὐδ' ἀλασκοπιὴν εἶχε χρυσήνιος Ἄρης,
 ὥς ἴδεν Ἥφαιστον κλυτοτέχνην νόσφι κίοντα·
 βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα περικλυτοῦ Ἥφαιστοιο,
 ἰσχανόων φιλότῃτος ἔϋστεγάνου Κυθερείης.
 Ἥ δὲ νέον παρὰ πατρός ἐρυσθενέος Κρονίωνος
 290 ἐρχομένη κατ' ἄρ' ἔζεθ'· ὁ δ' εἰσω δώματος ἦει
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δεῦρο, φίλη, λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνῇθεντε.
 Οὐ γὰρ ἐβ' Ἥφαιστος μεταδήμιος, ἀλλὰ που ἤδη
 οἴχεται ἐς Αἴημον μετὰ Σίντιαν ἀργυρόφονος.
 295 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἀσπαστὸν εἰσατο κοιμηθῆναι.
 Τῷ δ' ἐς δέμνια βάντε κατέδραθον ἀμφὶ δὲ δεσμοὶ
 τεχνήεντες ἔχυντο πολύφρονος Ἥφαιστοιο·
 οὐδέ τι κινήσαι μελέων ἦν οὐδ' ἀναεῖραι.
 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δτ' οὐκέτι φικτὰ πέλοντο.
 300 Ἀγχιμόλον δὲ σφ' ἦλθε περικλυτὸς Ἀμφιγυΐεις,
 αὐτὶς ὑποστρέψας, πρὶν Αἴημον γαῖαν ἐκέσθαι·
 Ἥλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν εἰπέ τε μῦθον.
 [Βῆ δ' ἱμεναι πρὸς δῶμα, φίλον τετιημένους ἦτορ·]
 Ἔσθη δ' ἐν προθύροις, χόλος δὲ μιν ἀγριος ἤρει·
 306 σμερδαλέον δ' ἐβόησε γέγωνέ τε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ζεῦ πάτερ ἦδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
 δεῦθ' ἵνα ἔργα γελαστά καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ ἴδῃσθε·
 ὥς ἐμὲ χυλὸν ἐόντα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 αἰὲν ἀτιμάζει, φιλέει δ' αἰδήλον Ἄρηα·
 310 οὐνεχ' ὁ μὲν καλὸς τε καὶ ἀρτίπος, αὐτὰρ ἔγωγε
 ἡπεδανὸς γενόμεν· ἀτὰρ οὔτι μοι αἴτιος ἄλλος,
 ἀλλὰ τοκῆς δού· τῷ μὴ γείνασθαι ὀφελλον.
 Ἄλλ' ὄψεσθ', ἵνα τῶγε καθεύδεται ἐν φιλότῃτι,
 εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες· ἐγὼ δ' ὀρώων ἀνάχρημαι.
 315 Οὐ μὲν σφραεσ' ἔτ' ἔολπα, μίνυνθά γε, κείμεν οὔτω
 καὶ μάλα περ φιλέοντε· τάχ' οὐκ ἐβελήσετον ἄμφω
 εὐδῆιν· ἀλλὰ σφωε δόλος καὶ δεσμός ἐρύξει,
 εἰκόλε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα,
 δσσα οἱ ἐγγυάλιζα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης·

Sed ille (*Demodocus*) citharam pulsans orsus est pulcre canere,] de Martis amore pulcraque-corona-cinctæ Veneris, ut primum coierint in Vulcani ædibus
 clam: plurima autem dedit, lectumque dedecoravit et cubile Vulcani regis: statim vero illi nuntius venit
 Sol, qui ipsos observavit sese-miscentes amore.
 Vulcanus autem, simulac tristem sermonem audiverat, profectus est ire in officinam, mala animo intimo-molens: imposuitque incudis-stipiti magnam incudem, cudebatque vincula] infragilia, insolubilia, ut firmiter illic manerent.
 Ac postquam struxerat dolum, iratus Marti, profectus est ire in thalamum, ubi ei cara cubilia strata erant circumfudit autem *lecti* fulcris vincula circulo undique: multa autem et desuper e-fastigio effusa erant, tanquam aranæ-fila tenuia, quæ nemo ne cerneret quidem, nec deorum beatorum: perquam enim dolosa facta erant.
 Ac postquam omnem dolum circa lectum fuderat, simulavit-se ire in Lemnum, pulcre-ædificatum oppidum, quæ illi terrarum multo carissima est omnium.
 Nec cæcam-speculationem habebat aureis-frenis-utens Mars, ut vidit Vulcanum inclytum-artificem seorsum profectum; profectus est autem ire ad domum inclyti Vulcani, cupiens amoris pulcra-corona-redimitæ Veneris.
 Hæc vero recens a patre præpotente Saturnio veniens jam desidebat: ille autem intra domum ivit, inque manu ei hæsit, verbumque dixit, et elocutus est:
 Huc-age, cara, ad-lectum convertamur decumbentes.
 Non enim amplius Vulcanus inter-nos est, sed puto jam abiit in Lemnum, ad Sintias barbara-lingua.
 Sic dixit: illi autem gratum visum est cubare.
 Hi vero lectum ingressi concumbebant; sed vincula fabrefacta circumfundebantur prudentis Vulcani; neque ullum movere erat membrorum, neque attollere.
 Et tum demum agnoscebant, quod non-amplius effugium erat.
 Prope autem eis venit inclytus Vulcanus, iterum reversus, antequam ad-Lemni terram venisset; Sol enim ei speculationem habebat, narravitque rem.
 [Profectusque est ire ad domum, caro afflictus corde.]
 Stetit autem in vestibulo, iraque ipsum sæva cepit: horrendumque clamavit, ut-audiretur omnibus diis:
 Jupiter pater, atque alii beati dii sempiterni, venite, ut opera ridicula et non tolerabilia videatis: ut me, claudus quum-sim, Jovis filia Venus semper ignominia-afficit, amatque perniciosum Martem: eo-quod ille quidem pulcerque et sanis-pedibus, at ego imbecillis sum: ac neutiquam mihi in-causa alius est, quam parentes duo; qui me non genuisse debebant.
 Sed videte, ubi illi dormiunt in amore, meum lectum ingressi; ego vero aspiciens contristor.
 Non quidem illos amplius puto, vel paululum, dormituros ita, etiamsi valde amantes: cito non volent ambo dormire: sed ipsos dolus et vinculum detinebit, donec mihi prorsus omnia pater retribuat sponsalia, quæcunque ei præbui impudentis gratia puellæ:

320 οὐνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐθέθυμος.

Ἦς ἔραθ'· οἱ δ' ἀγέροντο θεοὶ ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ·

Ἥλθε Ποσειδάων γαίηχος· ἥλθ' ἐριούνης

Ἑρμείας· ἥλθεν δὲ ἀναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.

Θηλύτεροι δὲ θεαὶ μένον αἰδοῖ οἶκοι ἑκάστη.

125 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεοὶ, δωτῆρες ἑάων·

ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνὼρτο γέλως μακάρεσσιν θεοῖσιν,

τέχνας εἰσροῶσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο.

Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Οὐκ ἀρετῇ κακὰ ἔργα· κυχάνει τοι βραδὺς ὤκυν·

330 ὥς καὶ νῦν Ἡφαίστος ἐὼν βραδὺς εἶλεν Ἀρήα,

ὥκυτάτον περ ἐόντα θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,

χωλὸς ἐὼν, τέχνησι· τὸ καὶ μοι χάρι' ὀφέλλει.

Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἑρμῆν δὲ προσέειπεν ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

335 Ἑρμεία, Διὸς υἱέ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων,

ἦ βρά κεν ἐν δεσμοῖς ἐθέλοις κρατεροῖσι πιεσθεὶς

εὐδεῖν ἐν λέκτροισι παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ;

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα διάκτορος Ἀργειφόντης·

αἶ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ἀναξ ἑκατήβολ' Ἀπολλών.

340 Δεσμοὶ μὲν τρίς τόσσοι ἀπείρονες ἄμφι ἔχουσιν,

ὅμεις δ' εἰσροῶτε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι·

αὐτὰρ ἐγὼν εὐδοίμην παρὰ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Ἦς ἔφατ'· ἐν δὲ γέλως ὥρτ' ἀθανάτοισιν θεοῖσιν.

Οὐδὲ Ποσειδάων γέλως ἔχε, λίσσεται δ' αἰεὶ

345 Ἡφαίστον κλυτοεργόν, ὅπως λύσειεν Ἀρήα·

καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Λῦσον· ἐγὼ δέ τοι αὐτὸν ὑπὸ σχομαί, ὥς σὺ κελεύεις,

τίσιν αἵσιμα πάντα μετ' ἀθανάτοισιν θεοῖσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

350 μὴ με, Ποσειδάων γαίηχοι, ταῦτα κέλευε·

δειλαὶ τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγυαὶ ἐγγυάσθαι.

Πῶς ἂν ἐγὼ σε δέοιμι μετ' ἀθανάτοισιν θεοῖσιν,

εἰ κεν Ἀρης οἴχοιτο, χρέος καὶ δεσμὸν ἀλύξας;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

355 Ἡφαίστ', εἴπερ γὰρ κεν Ἀρης χρεῖος ὑπαλύξας

οἴχηται φεύγων, αὐτός τοι ἐγὼ τὰδε τίσω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·

οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι.

Ἦς εἰπὼν δεσμῶν ἀνίει μένος Ἡφαίστοιο.

360 Τῷ δ' ἐπεὶ ἐκ δεσμοῖο λύθεν, κρατεροῦ περ ἐόντος,

αὐτίκ' ἀναΐζαντε, ὁ μὲν Θρήκηνδε βεβήκει,

ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομειδῆς Ἀφροδίτη,

ἐς Πάφον· ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις·

ἐνθα δὲ μιν Χάριτες λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ

365 ἀμβρότω, οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν αἰὲν ἐόντας·

ἀμφὶ δὲ εἴματα ἔσσαν ἐπὶ ῥατὰ, θαῦμα ἰδέσθαι. [σεύς

ταῦτ' ἄρ' αἰδοῦς αἶδε περικλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-

τέρπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀκούων ἡδὲ καὶ ἄλλοι

Φαίηκες δολιχέρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.

370 Ἀλκίνοος δ' Ἄλιον καὶ Λαοδάμαντα κέλευσεν

μουναὶ ὀρχήσασθαι, ἐπεὶ σφισιν οὔτις ἔριζεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σφρίζαν καλὴν μετὰ χερσὶν ἔλοντο,

πορφυρέην, τήν σφιν Πόλυβος ποίησε δαΐφρων·

quoniam illi pulcra erat filia, at non animi-continens.

Sic dixit; ac congregati sunt dii ad ære-fundatam domum:

venit Neptunus terræ-concussor: venit utilium-auctor

Mercurius; venit etiam rex jaculator Apollo.

Feminae vero deæ manebant præ-pudore domi singulæ.

Stabant autem in vestibulo dii, datores bonorum;

immensusque inde exortus-est risus diis beatis,

artificia insipientibus prudentis Vulcani.

Sic autem aliquis dicebat intuitus proximum alium:

Non bene-succedunt mala opera: assequitur vero tardus ce-

lerem:] ut nunc Vulcanus, qui-est tardus, cepit Martem,

velocissimum licet deorum, qui Olympum tenent.

claudus ipse, artificio: eo et adulterii-mulctam debet.

Sic illi quidem talia inter se loquebantur.

Mercurium autem allocutus-est rex, Jovis filius, Apollo:

Mercuri, Jovis fili, internuntie, dator bonorum,

nunquid in vinculis veller fortibus compressus

dormire in lectis, apud auream Venerem?

Huic autem respondit deinde internuntius Argicida:

utinam enim hoc fieret, rex longe-jaculans Apollo.

Vincula quidem ter tanta infinita circumjecta me tenerent;

vos autem inspiceretis dii, omnesque deæ:

at ego dormirem apud auream Venerem.

Sic dixit; risus autem exortus-est inter-immortales deos.

Non-vero Neptunum risus tenebat, precabatur autem is usque

Vulcanum inclytum-artificem, ut solveret Martem:

et ipsum allocutus verba alata dicebat:

Solve; ego vero tibi ipsum spondeo, ut tu jubes,

repensurum-esse æqua omnia inter immortales deos.

Hunc autem rursus allocutus-est inclytus Vulcanus:

ne me, Neptune terræ-concussor, hæc jube:

debiles utique pro-debilibus etiam sponsiones ad-sponden-

dum.] Quo-pacto ego te obligarim inter immortales deos,

si Mars abierit, debito et vinculis elapsus?

Hunc autem rursus allocutus-est Neptunus terræ-concus-

sor:] Vulcane, etiamsi enim Mars debito elapsus

abierit fugiens, ipse tibi ego hæc persolvam.

Huic autem respondit deinde inclytus Vulcanus:

non licet, neque decet, tuam orationem abnuere.

Sic locutus, e-vinculis eos solvit robur Vulcani.

Illi vero postquam e vinculis soluti-erant, fortia licet essent,

statim prosilientes, ille quidem in-Thraciam ivit;

hæc autem in-Cyprum pervenit, risum-amans Venus,

in Paphum; ibi vero ei lucus est araque odorata;

ibique ipsam Gratia lavarunt, et unxerunt oleo

immortali, qualia diis gratiam-addunt sempiternis;

ac vestesque ei induerunt desiderabiles, mirabile visu.

Hæc igitur cantor cantabat inclytus: at Ulysses

oblectabatur in mente sua audiens, atque etiam alii

Phæaces longis-remis-utentes, re-nautica-inclyti viri.

Alcinous autem Halium et Laodamantem jussit

solos tripudiare, quoniam cum-ipsis nemo certabat.

Hi igitur postquam pilam pulcram in manibus acceperant,

purpuream, quam ipsis Polybus fecerat prudens:

τὴν ἑτερος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα,
 376 ἰδνωθείς ὅπισω· ὁ δ' ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς ἀερθείς,
 ῥηϊδίως μεθέλεσκε, πάρος ποσὶν οὐδας ἱκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σφαῖρῃ ἅν' ἰθὺν περὶήσαντο,
 ἀρχεῖσθην δὴ ἔπειτα ποτὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ,
 τάρφ' ἀμειβομένων κοῦροι δ' ἐπελήχεον ἄλλοι,
 380 ἑσταότες κατ' ἄγωνα, πολλὸν δ' ὑπὸ κόμπος δρώρει.
 Δὴ τότε ἄρ' Ἀλκινόων προσεφώνεε διὸς Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἧ μὲν ἀπελίσσας, βητάρμονας εἶναι ἀρίστους,
 ἧ δ' ἄρ' ἔτοιμα τέτυκτο σέβας μ' ἔχει εἰς ὀρώοντα.
 385 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετήνδα·
 Κέλνυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 ὁ ξείνος μάλα μοι δοκεῖ πεπνυμένος εἶναι.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον, ὥς ἐπιεικές.
 390 Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες
 ἄρχοι κραίνουσι, τρικραδέχατος δ' ἐγὼ αὐτός·
 τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα
 καὶ χρυσοῖο τάλαντον ἐνείκατε τιμήμεντος·
 αἶψα δὲ πάντα φέρωμεν δολλίεις, ὅρ' ἐνὶ χερσὶν
 395 ξείνος ἔχων, ἐπὶ δόρπον ἔη χαίρων ἐνὶ θυμῷ.
 Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτὸν ἀρεσσάσθω ἐπέεσσιν
 καὶ δῶρ'· ἐπεὶ οὔτι ἔπος κατὰ μοῖραν εἶπεν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἡδ' ἐκέλευον·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰστέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκαστος.
 400 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
 Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 τοιγὰρ ἐγὼ τὸν ξείνον ἀρέσσομαι, ὥς σὺ κελεύεις·
 δῶσω οἱ τόδ' ἄορ παγχάλκεον, ᾧ ἐπὶ κώπῃ
 ἀργυρεή, κολεὺν δὲ νεοπρίστου ἐλέφαντος
 405 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ δέξιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει ἕξιος ἀργυρόηλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαῖρε, πατέρ ὦ ξεῖνε· ἔπος δ' εἶπτε τι βέβακται
 δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροισιν ἀναρπάζασαι ἄελλαι.
 410 Σοὶ δὲ θεοὶ ἀλογόν τ' ἰδέειν καὶ πατρίδ' ἱκέσθαι
 δοῖεν· ἐπειδὴ δὴ θά φῶν ἀποπήματα πάσχεις. [σεύς·
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 καὶ σύ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι δόδια δοῖεν,
 μηδέ τί τοι ἕξιος γε ποθὴ μετόπισθε γένοιτο
 415 τούτου, ὃ δὴ μοι δῶκας, ἀρεσσάμενος ἐπέεσσιν.
 Ἦ ῥα καὶ ἀμφ' ὥμοισι θέτο ἕξιος ἀργυρόηλον.
 Δύσετό τ' ἥελιος, καὶ τῷ κλυτὰ δῶρα παρῆεν·
 καὶ τάγ' ἔς Ἀλκινόοιο φέρον κήρυκες ἀγαυοί·
 δεξάμενοι δ' ἄρα παῖδες ἀμύμονος Ἀλκινόοιο,
 420 ἡμυτρί παρ' αἰδοίῃ ἔθεσαν περικαλλέα δῶρα.
 Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο·
 ἔλθόντες δὲ καθίζον ἐν ὑψηλοῖσι θρόνοισιν.
 Δὴ ῥα τότε Ἀρήτην προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
 Δεῦρο, γύναι, φέρε χηλὸν ἀριπρεπέ', ἥ τις ἀρίστη·
 425 ἐν δ' αὐτῇ θὰς φᾶρος εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἵηατε, θερμετε δ' ὕδωρ,
 ὅρρα λουσάμενός τε ἰδὼν τ' εὖ κείμενα πάντα

hanc alter jactabat ad nubes umbrosas,
 flexus retro; alter autem a terra in-altum elatus
 facile receptabat, antequam pedibus ad-solum venisset.
 At postquam pila in rectum *facienda* periculum-fecerant,
 saltabant jam deinde in terra alma,
 frequenter alternantes; juvenes vero applaudebant ceteri,
 stantes in consessu-spectatorum: multus autem strepitus or-
 tus-est.] Tum vero Alcinoon allocutus-est divinus Ulysses:
 Alcinoe rex, omnium clarissime civium,
 sane quidem pollicitus-es, tripudiatores esse optimos;
 sane vero inde *hæc* effecta sunt: stupor me tenet inaspicientem.

Sic dixit; lætata-est autem sacra vis Alcinoi;
 statimque Phæacas remigii-studiosos allocutus-est:

Audite, Phæacum ductores atque principes:
 hospes valde mihi videtur prudens esse.

Verum age, ei demus hospitale-munus, uti par est.

Duodecim enim in populo præclari reges
 principes imperant, tertius-declmus vero ego ipse;
 horum ei vestem singuli bene-lotam, et tunicam,
 et auri talentum ferte pretiosi:

statim vero omnia portemus conferti, ut in manibus
hæc hospes habens, ad cenam veniat gaudens in animo.

Euryalus autem eum ipsam placet verbis,
 et dono; quoniam nequaquam verbum decenter locutus-est.

Sic dixit: illi autem omnes approbant, et hortabantur;
 donaque apportatum miserunt præconem singul.

Huc autem rursus Euryalus respondit, dixitque:

Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 enimvero ego hospitem placabo, sicut tu jubes:
 dabo ei hunc ensem totum-æreum, cui inest manubrium
 argenteum, vagina autem recens-secti eboris
 circum-tornata-est: magni vero ei pretii erit.

Sic fatus, in manibus posuit ensem argenteis-clavis-dis-
 tinctum,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

Gaude, pater o hospes! verbum vero si quod temere-di-
 ctum-est] grave, statim illud auferant abreptum procellæ.
 Tibi autem dii uxorem videre, et in-patriam pervenire,
 dent; quoniam diu procul ab amicis ærumnas pateris.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
 et tu, amice, valde gaude; dii vero tibi felicia dent;
 neque ullum tibi ensis desiderium posthac fiat
 hujus, quem jam mihi dedisti, ubi-placaras verbis.

Dixit et circa humeros sibi-posuit ensem argenteis clavis-
 distinctum.] Occidebatque sol, et ei inclyta dona aderant:

et hæc in domum Alcinoi ferebant præcones illustres:
 suscepta autem filii eximii Alcinoi,

matrem juxta venerandam posuerunt perpulcra dona.

Illis autem præibat sacra vis Alcinoi;

accedentes vero consederunt in altis solis.

Tunc vero Areten allocuta-est vis Alcinoi:

Huc-age, mulier, fer arcam luculentam, quæ sit optima;
 inque ea pone vestem bene-lotam et tunicam.

Et ei in igne alienum calefacite, tepefaciteque aquam;
 ut ubi-laveritque-se, et viderit bene posita omnia

δώρα, τὰ οἱ Φαίηκες ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεικνυ,
δαιτί τε τέρπηται καὶ ἀοιδῆς ὕμνον ἀκούων.

430 Καὶ οἱ ἐγὼ τὸδ' ἄλειςον ἐμὸν περικαλλῆς ὀπάσσω,
χρῦσεν, ὅφρ' ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα
σπένδῃ ἐνὶ μεγάρῳ Διὶ τ' Ἀλλοιῖσιν τε θεοῖσιν.

Ὡς ἔφατ'· Ἀρήτη δὲ μετὰ δμῳῶσιν ἔειπεν,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν ὅτι τάχιστα.
435 Αἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέω·
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλοῦσαι.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμπεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
Τόφρα δ' ἄρ' Ἀρήτη ξείνῳ περικαλλέα χηλὸν
ἐξέφερεν θαλάμοιο, τίθει δ' ἐνὶ κάλλιμα δῶρα,
440 ἐσθῆτα χρυσὸν τε, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
ἐν δ' αὐτῇ φᾶρος θῆκεν καλὸν τε χιτῶνα
καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αὐτὸς νῦν ἴδε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλόν,
μή τις τοι καθ' ὁδὸν δηλήσεται, ὅπποτ' ἂν αὐτε
445 εὐδῇθθα γλυκὺν ὕπνον, ἰὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ.
Αὐτὰρ ἔπει τὸγ' ἄκουσε πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἦλεν
ποικίλον, ὃν ποτὲ μιν δέδαιε φρεσὶ πότνια Κίρκη.
Αὐτόδιον δ' ἄρα μιν ταμὴν λούσασθαι ἄνωγεν,
450 ἔς δ' ἀσάμινθον βάνθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπασίως ἴδε θυμῷ
θερμὰ λούετρ', ἔπει οὔτι κομιζόμενος γε θάμιζεν,
ἐπειδὴ λίπε δῶμα Καλυψοῦς ἡχόμοιο·
τόφρα δὲ οἱ κομιδὴ γε θεῶ ὧς ἔμπροσθεν ἦεν.

Τὸν δ' ἔπει οὖν δμῳαὶ λοῦσαν καὶ χρίσαν ἑλάνη,
455 ἀμφὶ δὲ μιν χλαῖναν καλὴν βάλλον ἥδ' ἐχιτῶνα,
ἔκ δ' ἀσάμινθου βᾶς ἄνδρας μέτα οἶνοποτῆρας
ἦτε· Νηυσικάα δὲ θεῶν ἀπο κάλλος ἔχουσα
σῆ παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο·
θαυμάζεν δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρώσα
460 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, ξεῖν', ἴνα καὶ ποτ' ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ
μνήσῃ ἐμεῖ', ὅτι μοι πρώτη ζωάγρι' ὀφέλλεις.

Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Νηυσικάα, θύγατερ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο, [σεύς·
465 οὕτω νῦν Ζεὺς θέλῃ, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
οἴκαδ' ἐ' ἐλθέμεναι καὶ νόστιμον ἦμαρ ἰδέσθαι·
τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῶ ὧς εὐχετόμην
αἰεὶ ἤματα πάντα· σὺ γάρ μ' ἐβίωσας, κούρη.

Ἦ βὰ καὶ ἐς θρόνον ἵξε παρ' Ἀλκίνοον βασιλῆα.

470 Οἱ δ' ἤδη μοῖρας τ' ἐνεμον κερῶν καὶ τὸ οἶνον.
Κῆρυξ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρήρον ἀοιδὸν
Δημόδοκον, λαοῖσι τετιμένον· εἶπε δ' ἄρ' αὐτὸν
μέσσω δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
Δὴ τότε κήρυκα προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς,
475 νόστιμα ἀποπροταμῶν — ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο —
ἀργιόδοντος ὕδης, θαλερῇ δ' ἦν ἀμφίς ἀλοιφή·

Κῆρυξ, τῇ δὴ, τοῦτο πόρε κρέας, ὅφρα φάγησιν,
Δημόδοκω, καὶ μιν προσπύξομαι, ἀχνύμενός περ.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιγυθνοῖσιν ἀοῖδοι
480 τιμῆς ἐμμοροὶ εἰσι καὶ αἰδοῦς, οὐνεχ' ἄρα σφέας
οἴμας Μοῦσ' ἐδίδαξε· φίλησε δὲ φῶλον ἀοιδῶν.

dona, quæ ei Phæaces eximii hæc tulerunt,
convivioque oblectetur, et cantilenæ modos audians.

Atque ei ego hoc poculum meum perpulcrum præbebo,
aureum, ut mei memor diebus omnibus
libet in domo Jovique, aliisque diis.

Sic ait; Arete autem inter ancillas dixit,
in igne ut ponerent tripodem magnum quam celerrime.
Hæ vero lavacri tripodem posuerunt in igne ardenti:
et aquam infuderunt, subtusque ligna accendebant allata.
Alvum quidem tripodis ignis ambibat, calefiebatque aqua.
Interea vero Arete hospiti perpulcram arcam
efferebat e-thalamo, imposuitque pulcra dona,
vestes, aurumque, quæ ei Phæaces dederant:
inque ea pallium posuit, pulcramque tunicam;
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Ipse nunc vide de-operculo, statim vero vinculum inde,
ne quis tibi in itinere damnum-afferat, quando tum
dormieris dulcem somnum, iter-faciens in nave nigra.

Ac postquam hoc audierat audens divinus Ulysses,
statim aptavit operculum, celeriterque vinculum indidit
varium, quod olim eum docuit mente veneranda Circe.
Ilico autem ipsum mulier-œconomia lavari jussit,
in balneum ingressum; ille vero libenter vidit animo
calida lavacra; quoniam neutiquam curatus erat-frequenter,
ex-quo liquerat domum Calypsus pulcris-comis:
tunc autem ei curatio, tanquam deo, perpetua erat.

Hunc vero postquam ancillæ laverant et unxerant oleo,
circaque ipsum lænam pulcram jecerant ac tunicam,
e balneo egressus viros ad vini-potiores
ibat: Nausicaa vero, a diis pulcritudinem habens,
stetit juxta postes tecti firmiter fabricati:
admirabatur autem Ulysses in oculis aspiens,
et ipsum compellans verbis alatis allocuta est:

Salve, hospes, ut etiam olim, quando-eris in patria terra,
memineris mei, quod mihi primæ vitæ-conservatæ-pretium
debes.] Hanc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-
ses:] Nausicaa, filia magnanimi Alcinoi,
sic nunc Jupiter det, altitons maritus Junonis,
domumque ut-veniam, et reditus diem videam:
ut tibi etiam illic, deæ veluti, vota-fecerim
semper diebus omnibus: tu enim me servasti, puella.

Dixit, et in solio consedit juxta Alcinoi regem.
Hi vero jam portiones distribuebant, miscebantque vinum
Præco autem prope venit, ducens amabilem cantorem,
Demodocum, populo honoratum; sedereque-fecit ipsum
in-medio convivarum, ad columnam longam acclinatum.
Tunc vero præconem allocutus est ingeniosus Ulysses,
a-tergo parte abscissa (multum vero supererat)
albis-dentibus suis, florida autem erat circum pinguedo:

Præco, accipe jam, hanc præbe carnem, ut comedat,
Demodoco; et ipsum complectar, mœstus licet.
Apud-omnes enim homines terrestres cantores
honoris compotes sunt et reverentiæ; eo-quod ipsos
cantus Musa docuit; amavit autem ea genus cantorum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· κῆρυξ δὲ φέρων ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 ῥῶν Δημόδοκον· ὃ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ.
 Οἱ δ' ἐπ' οὐραῖα· ἔτοιμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 485 Αὐτὰρ ἔπει πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Δημόδοκον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δημόδοκ', ἔργοι δὴ σε βροτῶν αἰνίξου' ἀπάντων·
 ἢ σέγε Μοῦσ' εἰδοῖσθε, Διὸς παῖς, ἢ σέγ' Ἀπόλλων.
 Λίην γὰρ κατὰ κόσμον Ἀχαιῶν οἶτον αἰεῖδεις,
 490 ὅσ' ἔρξαν τ' ἔπαθόν τε καὶ ὅσ' ἐμόγησαν Ἀχαιοί·
 ὥστε που ἢ αὐτὸς παρεῖν ἢ ἄλλου ἀκούσας.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ μετὰσθι καὶ ἵππου κόσμον αἶσον
 δουρατέου, τὸν Ἐπειδὸς ἐποίησεν σὺν Ἀθήνῃ,
 ὃν ποτ' ἐξ ἀκρόπολιν δόλον ἦγαγε διος Ὀδυσσεύς,
 495 ἀνδρῶν ἐμπλήσας, οἱ Ἴλιον ἐξαλάπαξαν.
 Αἶψα δὴ μοι ταῦτα κατὰ μοῖραν καταλέξῃ,
 αὐτίκ' ἐγὼ πᾶσιν μυθήσομαι ἀνθρώποισιν,
 ὥς ἄρα τοι πρόφρων θεὸς ὥπασε θεσπιν ἀοιδήν.
 Ὡς φάθ'· ὃ δ' ὀρμηθεὶς θεοῦ ἤρχετο, φαίνει δ' ἀοιδῶν,
 500 ἔνθεν ἔλων, ὥς οἱ μὲν εὐσσελμον ἐπὶ νῆων
 βάντες ἀτέπλειον, πῦρ ἐν κλισίῃσι βαλόντες,
 Ἀργεῖοι· τοὶ δ' ἦδη ἀγακλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα
 εἶλ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ, κεκαλυμμένοι ἵππων·
 αὐτοὶ γὰρ μιν Τρῶες ἐξ ἀκρόπολιν ἐρύσαντο.
 505 Ὡς δ' ἐστῆκε· τοὶ δ' ἄκριτα πολλ' ἀγόρευον,
 ἥμενοι ἄμφ' αὐτόν· τρίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλῇ,
 ἢ ἐ διατμήξαι κοῖλον δόρυ νηλεὶ χαλκῷ,
 ἢ κατὰ πετράων βαλέειν ἐρύσαντας ἐπ' ἄκρης,
 ἢ ἑαῖν μέγ' ἀγαλμα θεῶν θελακτήριον εἶναι·
 510 τῇ περ δὴ καὶ ἔπειτα τελευτήσεσθαι ἐμελλεν.
 Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι, ἐπὶν πόλις ἀμφικαλύψῃ
 δουράτεον μέγαν ἵππον, ὃν εἶατο πάντες ἀριστοὶ
 Ἀργείων, Τρῶεςσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες.
 Ἥειδεν δ', ὥς ἄστὺ διέπραθον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 515 ἵπποθ' ἐκχύμενοι, κοῖλον λόγον ἐκπρολιπόντες.
 Ἄλλον δ' ἄλλῃ δεῖδε πόλιν κεραϊζόμεν αἰθήν·
 αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα προτὶ δώματα Διηφόβοιο
 βήμεναι ἤνυ· Ἀρηὰ σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ.
 Κεῖθι δὴ αἰνότατον πολεμον φάτο τολμήσαντα,
 520 νικήσαι καὶ ἔπειτα, διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην. [σεύς
 Ταῦτ' ἄρ' ἀοιδὸς αἶδε κεκλυτός· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 σῆκετο δάκρυ δ' ἔδευεν ὑπὸ βλεφάροισι παρειάς.
 Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα,
 ὅς τε ἔης πρόσθεν πόλιος λαῶν τε πέσθῃσιν,
 525 ἄσται καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ·
 ἢ μὲν τὸν ὀνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδοῦσα,
 ἀμψ' αὐτῷ χυμένη λίγα κοικύει· οἱ δέ τ' ὕπισθεν
 κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἢ δὲ καὶ ὦμους,
 εἴρρον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζύν·
 530 τῆς δ' ἔλεινοτάτῳ ἄρχει φθινύθουσι παρειαί·
 ὥς Ὀδυσσεὺς ἐλεινὸν ὕπ' ὄφρυσι δάκρυον εἶδεν.
 Ἐνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων,
 Ἀλκίνοος δὲ μιν ὅς ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν,
 ἦμενος ἄγχ' αὐτοῦ, βαρὺ δὲ στενάχοντος ἀκούσεν·
 535 αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα·

Sic igitur dixit; præco autem ferens in manibus posuit
 heroi Demodoco: is autem accepit, gaudebatque animo.
 Illi vero ad cibos paratos appositos manus extendebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Demodocum affatus est ingeniosus Ulysses:

Demodoce, longe sane te supra-mortales laudo omnes:
 sive te Musa docuit, Jovis filia, sive te Apollo.
 Valde enim accurate Achivorum fatum canis,
 quanta fecerint passique-sint, et quanta laborarint Achivi:
 tanquam alicubi aut ipse præsens fueris, aut ab-alio præsen-
 te audieris.] Verum age jam alio transi et equi apparatus
 cantu] lignei, quem Epeus fecit cum [auxiliante] Minerva,
 quem quondam in arcem, dolum, duxit divinus Ulysses,
 viris impletum, qui Ilium destruxerunt.
 Si jam mihi hæc accurate enarraveris,
 inde ego omniibus edicam hominibus,
 quod sane tibi benignus deus præbuerit divinum cantum.

Sic dixit: ille vero concitus a-deo incipiebat, exhibebatque
 cantum,] inde aggressus, quomodo alii 'quidem bene-tabu-
 latus in naves] ingressi enavigarunt, igne in tentoria injecto,
 Argivi: alii vero jam inclylum circa Ulyssem
 sedebant in Trojanorum certu, tecti equo:
 ipsi enim eum Trojani in arcem protraxerant.
 Sic ille quidem stabat; hi autem incerta multa concionaban-
 tur,] sedentes circa ipsum: trifariam autem ipsis placebat
 consilium,] aut discindere cavum lignum sævo ære,
 aut de petris dejicere protractum in summitatem,
 aut sinere magnum simulacrum deorum placamen esse;
 qua utique *sententia* etiam postea peractum-iri decretum-
 erat.] Fatale enim erat ut-perirent, quando urbs intra-se-con-
 clusisset] ligneum magnum equum, ubi sedebant omnes
 optimi] Argivorum, Trojanis cædem et fatum ferentes.
 Canebat porro, ut urbem depopulati-sint filii Achivorum,
 ex-equo effusi, cavis insidiis relictis.

Alium autem alias canebat urbem diripere excelsam;
 at Ulyssem ad ædes Delphobi
 ivisse, tanquam Martem, cum pari-deo Menelao.
 Illic jam gravissimam pugnam dicebat ausum,
 vicisse etiam deinde, per magnanimum Minervam.

Hæc igitur cantor cantabat eximius; at Ulysses
 tabescebat; lacrima autem rigabat sub palpebris genas.
 Ut vero femina flet dilectum maritum, ei circumvolata,
 qui suam ante urbem populumque ceciderit,
 urbi et liberis arcens sævum diem;
 hæc quidem illum morientem et palpitantem intuita,
 super illum fusa stridule ejulat; illi vero pone
 cædentes hastis tergum, atque etiam humeros *civium*,
 servitutem inducunt, laboremque sustinendum et ærnamam;
 hujus autem miserabilissimo dolore tabescunt genæ:
 sic Ulysses miserabilem sub palpebris lacrimam stillabat.
 Ibi alios quidem omnes latebat lacrimas fundens,
 Alcinoos autem ipsum solus animadvertit et observavit,
 sedens prope ipsum, graviterque ingemiscentem audit:
 statim vero Phæacibus remigii-studiosis dicebat:

Κέλυτε, Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες·
 Δημόδοκος δ' ἤδη σχεθέτω φόρμιγγα λήγειαν·
 οὐ γάρ πω πάντεσσι χαρίζομενος τάδ' αἶεϊσι.
 Ἐξ οὗ ὀρπείομέν τε καὶ ὤρορε θεῖος αἰοῖδός,
 540 ἐκ τοῦδ' οὕτω παύσατ' διζυροῖο γόοιο
 δ' ξείνος μάλα πού μιν ἄγος φρένας ἀμυβέσθην.
 Ἄλλ' ἄγ', ὁ μὲν σχεθέτω, ἦν δ' ὁμῶς τερπόμεθα πάντες,
 ξεινοδόχοι καὶ ξείνος· ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω.
 Εἵνεκα γὰρ ξείνιοι τάδ' αἰδοῖοιο τέτυκται,
 545 πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ οἱ δίδομεν φιλέοντες.
 Ἀντὶ κασιγνήτου ξείνιος θ' ἱκέτης τε τέτυκται
 ἀνέρι, ὅστ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεςσιν.
 Τῷ νῦν μὲν δὲ σὺ κεῖθε νοήμασι κεράλαιοισιν,
 ὅττι κέ σ' εἰρνομαι· φάσθαι δέ σε κάλλιον ἔστιν.
 550 Εἶπ' ὄνομ', ὅττι σε κείθι κάλεον μήτηρ τε πατὴρ τε,
 ἄλλοι θ'· οἱ κατὰ ἄστυ καὶ οἱ περιναϊετάρουςιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων,
 οὐ κακὸς οὐδὲ μὲν ἑσθλός, ἔπῃν τὰ πρώτα γένηται·
 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τίθενται, ἐπεὶ καὶ τέκωσι, τοκῆες.
 555 Εἰπέ δέ μοι γαῖάν τε τεῖν ὀϊμόν τε πόλιν τε·
 ὅρρα σε τῇ πέμπωσι τιτυσκόμεναι φρεσὶ νῆες.
 Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες ἔσιν,
 οὐδὲ τι περὶ ἄλκι' ἔστι, τάτ' ἄλλαι νῆες ἔρουσιν·
 ἀλλ' αὐταῖς ἴσασσι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν,
 560 καὶ πάντων ἴσασσι πόλιας καὶ πόινας ἀγροῦς
 ἀνθρώπων καὶ λαῖτμα τάχιθ' ἄλδος ἐκπερώουσιν,
 ἤερι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμέναι· οὐδὲ ποτὲ σπιν
 οὔτε τι πημανθῆναι ἐπὶ δέος οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Ἀλλὰ τὸδ' ὥς ποτε πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος ἀκουσα
 565 Νausithoῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
 ἡμῖν, οὐνεκα πομπὴ ἀπῆμονές εἰμεν ἀπάντων.
 Φῶ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν εὐεργέα νῆα
 ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 βραϊέμεναι, μέγα δ' ἡμῖν ὄρος πόλει ἀμφοκαλύψειν.
 570 Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρον· τὰ δὲ κεν θεὸς ἡ τελέσειεν,
 ἥ κ' ἀτέλεστ' εἴη, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ὅππῃ ἀπεπλάγχθης τε καὶ ἄστινας ἴκεο χώρας
 ἀνθρώπων αὐτούς τε πόλεις τ' εὖ ναιεταύσας·
 575 ἢ μὲν ὅσοι χαλεποί τε καὶ ἄγριοι οὐδὲ δίκαιοι·
 οἳ τε φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἔστι θεουδής.
 Εἰπέ δ' ὁ τι κλαίεις καὶ δούρεαι ἔνδοθι θυμῷ,
 Ἀργείων, Δαναῶν, ἡδ' Ἰλίου οἶτον ἀκούων.
 Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεύξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὀλεθρον
 580 ἀνθρώποις, ἵνα ᾗσι καὶ ἔσσομένοισιν αἰοδῇ.
 Ἦ τίς τοι καὶ πηδὸς ἀπέφθιτο Ἰλιόθι πρό,
 ἑσθλὸς ἦν γαμβρός ἢ πενθερός, ὅτε μάλα στα
 κήδιστοι τελέθουσι, μεθ' αἵμά τε καὶ γένος αὐτῶν;
 ἢ τίς ποι καὶ ἑταῖρος ἀνὴρ κεχαρισμένα εἰδώς,
 585 ἑσθλός; ἐπεὶ οὐ μὲν τι κασιγνήτοιο χειρῶν
 γίγνεται, ὃς κεν ἑταῖρος ἦν πεπνυμένα εἰδῇ.

Audite, Phæacum ductores atque principes,
 Demodocus vero jam colibeat citharam argutam;
 nequaquam enim omnibus gratificans hæc cantat.
 Ex quo cœnavimusque, et exorsus-est divinus cantor,
 ex hoc nunquam cessavit a-luctuoso flectu
 hospes; valde certe ipsi dolor mentem circumdedit.
 Sed age, illi quidem cesset, ut pariter oblectemur omnes,
 hospitio-suscipientes et hospes: quoniam multo satius ita.
 Propter hospitem enim hæc venerandum parata-sunt,
 deductio et amica dona, quæ ei damus amice-excipientes.
 Instar fratris hospesque supplexque est
 viro, qui-utique vel paululum attingat mentem sanam.
 Ideo nunc neque tu cela ingenio versuto,
 quodcunque te percontatus-fuero: dicere vero te satius est.
 Dic nomen, quo te illic vocabant materque paterque,
 alique, qui in urbe tua, et qui circum-habitant.
 Non enim quisquam omnino sine-nomine est hominum,
 nec malus, nec bonus, postquam primum natus-est:
 sed omnibus nomen imponunt, simul-ac genuerint, parentes.
 Dic etiam mihi terramque tuam, populumque, urbemque,
 ut te illic mittant collimantes mente naves.
 Non enim Phæacibus navium-gubernatores sunt,
 neque omnino gubernacula sunt, quæ quidem aliæ naves ha-
 bent; sed ipsæ sciunt cogitata et mentes virorum,
 et omnium norunt urbes et pingues agros
 hominum; et voraginem celerrime maris tranant,
 caligine et nebula oblectæ; neque unquam ipsis
 nec damni quid subeundi inest metus, nec pereundi.
 Sed hoc ita quondam patrem ego locutum audiavi
 Nausithoum, qui dicebat Neptunum succensere
 nobis, quod deductores tuti sumus omnium.
 Dixit aliquando Phæacum virorum afflabre-factam navem
 ex deductione revertentem in obscuro ponto
 perditurum-esse eum, magnumque nobis montem urbi obdu-
 cturum.] Sic prædicabat senex: ea vero deus sive perfecit,
 sive imperfecta sint, ut ei placitum est animo.
 Verum age mihi hoc dic, et vere enarra,
 ubinam erraverisque, et ad-quasnam perveneris regiones
 hominum; enarra et ipsos, urbesque bene habitatas:
 vel quotquot sævique et feroces, nec justī;
 quique hospitales sint, et ipsis mens est deorum-reverens.
 Dic vero etiam quidnam fleas et lugeas in animo,
 Argivorum, Danaorum, atque Ilii fatum audiens.
 Hoc autem dii quidem fecere, destinaruntque interitum
 hominibus, ut sit et posteris cantilena.
 Utrum aliquis tibi et cognatus periit ante Ilium,
 eximius qui-erat gener, aut socer, qui-quidem maxime
 curæ sunt, post sanguinem et genus nostrum ipsorum?
 an aliquis forte et socius vir, grata sciens,
 eximius? quoniam nequaquam quidem fratre inferior
 talis est, qui, socius, prudenti animo-sit.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ι.

Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλωπεία.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
 ἥτοι μὲν τόδε καλὸν ἀκούμεν ἐστὶν αἰδοῦ
 τοιοῦδ', οἷος δδ' ἐστὶ, θεοὶς ἐναλίγκιος αὐδὴν.
 5 Οὐ γὰρ ἐγὼ γέ τί φημι τέλος χαριέστερον εἶναι,
 ἢ δέ τ' ἂν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
 δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται αἰδοῦ,
 ἥμενοι ἐξείης, παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
 σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσω
 10 οἶνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγγχείη δεπάεσσιν·
 τοῦτ' οἱ μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.
 Σοὶ δ' ἐμὰ κῆδεα θυμὸς ἐπετράπετο στονόνεα
 εἶρεσθ', ὅρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναλίζω·
 τί πρῶτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;
 15 κῆδε' ἐπεὶ μοι πολλὰ δόσαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 Νῦν δ' ὄνομα πρῶτον μολήσομαι, ὅρρα καὶ ὑμεῖς
 εἰδέτ'· ἐγὼ δ' ἂν ἔπειτα φυγὼν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ
 ὑμῖν ξεινὸς ἔω, καὶ ἀπόπροθι δώματα ναίων.
 Εἴμ' Ὀδυσσεὺς Λαερτιάδης, δὲ πᾶσι δολοῖσιν
 20 ἀνθρώποισι μέλω, καὶ μευ κλέος οὐρανὸν ἔχει.
 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ,
 Νήριτον εἰνοσίφυλλον, ἀριπρετές· ἀμφὶ δὲ νῆσοι
 πολλὰ ναιετάουσιν μάλα σχεδὸν ἀλλήλησιν,
 Δουλιχίον τε Σάμη τε καὶ ὕλησσα Ζάκυνθος·
 25 αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ πανυπερτάτῃ εἰν ἄλλ' κεῖται
 πρὸς ῥόπον—αἰ δέ τ' ἀνευθε πρὸς Ἡῶ τ' Ἥελιόν τε—
 τρηχεῖ', ἀλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος· οὗτοι ἐγὼ γε
 ἥς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ιδέσθαι.
 Ἦ μὲν μ' αὐτόθ' ἔρκεε Καλυψώ, διὰ θεάων·
 30 [ἐν σπέσις γλαφυροῖσι, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·]
 ὥς δ' αὐτως Κίρκη κατερῆτυεν ἐν μεγάροισιν
 Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι·
 ἀλλ' ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.
 Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἥς πατρίδος οὐδὲ τοκῆων
 35 γίγνεται, εἴπερ καὶ τις ἀπόπροθι πίονα οἶκον
 γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ναίει ἀπάνευθε τοκῆων.
 Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκῆδέ' ἐνίσπω,
 ὃν μοι Ζεὺς ἐρέθηκεν ἀπὸ Τροίῃθεν ἰόντι.
 Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασεν,
 40 Ἰσμαίρην· ἔνθα δ' ἐγὼ πόλιν ἔπραθον, ὤλεσα δ' αὐτόους·
 ἐκ πόλιος δ' ἀλόχους καὶ κτήματα πολλὰ λαβόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμδόμενος κίοι ἴσης.
 Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ διερῶ ποδὶ φευγέμεν ἡμέας
 ἡνώγεα· τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπιβοντο.
 45 Ἔνθα δὲ πολλὸν μὲν μέθυ πίνετο, πολλὰ δὲ μῆλα
 ἔσφαζον παρὰ θίνα καὶ εἰλιπόδας ἐλικας βοῦς.
 Τόρρα δ' ἄρ' οἰχόμενοι Κίκονες Κικόνεσσι γεγώνευον,
 οἳ φρον γείτονες ἦσαν ἅμα πλέονες καὶ ἀρείους,
 ἥπειρον ναίοντες, ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἱππων

ODYSSEÆ IX.

Alcinoi apologi. Cyclopea.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 Alcinoe rex, omnium illustrissime civium,
 sane hoc pulcrum est, audire cantorem
 talem, qualis hic est, diis similis voce.
 Non enim equidem ullam puto rem gratiorem esse,
 quam quando lætitia quidem detineat populum universum,
 convivæque per domos audiant cantorem,
 sedentes ordine; juxta autem plena-sint mensæ
 pane et carnibus; vinum autem ex cratere hauriens
 pincerna afferat et infundat poculis;
 hoc aliquid mihi pulcerrimum in mente videtur esse.
 Tibi vero meas ærumnas animus institit luctuosas
 sciscitari, ut adhuc magis lugens ingemiscam :
 quid primum tibi jam, quid vero ultimum narrabo?
 ærumnas quandoquidem mihi multas dedere dii celestes.
 Nunc vero nomen primum dicam, ut et vos
 sciatis : ego vero deinde, postquam-effugero sævam diem,
 vobis hospes sim, etiam longe domos habitans.
 Sum Ulysses Laertiades, qui ob-omnigenos dolos
 hominibus in-animo-sum, et mea fama ad-cælum pervenit.
 Habito autem Ithacam late-conspiciam : in ipsa vero mons est
 Neritus, nemorosus, conspicuus : circum autem insulæ
 multæ habitantur valde prope invicem,
 Dulichiumque, Sameque, et nemorosa Zacynthus :
 ipsa autem humilis longe-suprema in mari jacet
 ad occasum (illæ vero seorsum Auroram versus Solemque) ;
 aspera, sed bona juvenum-altrix ; neutiquam ego
 propria terra possum dulcius aliud videre.
 Sane quidem me apud-se detinebat Calypso, diva dearum ;
 [in specubus cavis, cupiens me sibi maritum esse ;]
 similiterque prorsus Circe me detinebat in ædibus
 Ææa, dolosa, cupiens me sibi maritum esse :
 sed meum nunquam animum in pectore flectebant.
 Adeo nihil dulcius sua patria nec parentibus
 est, etiam si quis procul divitem domum
 terra in aliena habitet seorsum a-parentibus.
 Si vero vis, age tibi et reditum meum lacrimosum narrabo,
 quem mihi Jupiter immisit a Troja profecto.
 Ab-Ilio me ferens ventus Ciconibus appulit,
 ad-Ismaïrην : ibi autem ego urbem diripui, occidique ipsos (in-
 colas) :] ex urbe vero uxores et possessiones multas ubi-ce-
 peramus,] divisimus, ut ne-quis mihi privatus abiret æquali
 portione.] Tum vero ego quidem celeri pede fugere nos
 hortabar ; illi vero valde stulti non parebant.
 Hic vero multum quidem vinum bibebatur, multas autem oves
 mactabant ad litus, et trahentes-pedes camuros boves.
 Interea vero abeuntes Cicones Ciconibus acclamabant,
 qui ipsis vicini erant simul plures et meliores,
 continentem habitantes, docti quidem ab equis

- 60 ἀνδράσι μάρνασθαι καὶ θηὶ γρηῃ πεζὸν εὐντα.
 Ἥλλον ἐπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθηα γίνεταί ὄρη,
 ἡέριοι τότε δὴ βα κακῇ Διὸς αἴσα παρέστη
 ἡμῖν αἰνομόροισιν, ἵν' ἄλγεα πολλὰ πάθοιμεν.
 Στῆσάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην παρὰ νηυσὶ θοῇσιν·
- 65 βᾶλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγγείρουν.
 Ὅρρα μὲν ἦώς ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἥμαρ,
 τόρρα δ' ἀλεξόμενοι μένομεν πλεονάς περ εὐντας·
 ἦμος δ' Ἥλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
 καὶ τότε δὴ Κίκονες κλῖναν δαμάσαντες Ἀχαιοὺς.
- 66 Ἐξ δ' ἄρ' ἐκάστης νῆος εὐκνήμιδες ἑταῖροι
 ὤλοντ'· οἱ δ' ἄλλοι φύγομεν θάνατόν τε μόρον τε.
 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀπαρχήμενοι ἥτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους.
 Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον ἀμυγίλισσαι,
- 67 πρὶν τινα τῶν δειλῶν ἐτάρων τρὶς ἕκαστον αὔσαι,
 οἱ θάνον ἐν πεδίῳ, Κικόνων ὑπο δρωιδέντες.
 Νηυσὶ δ' ἐπ' ὧρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς
 λαολαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν
 γαῖαν ὁμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανόνθεν νύξ.
- 70 Αἱ μὲν ἔπειτ' ἐφύοντο· ἐπικάρσαι, ἱστία δὲ σπιν
 τριγθαί τε καὶ τετραγθαί διέσχισεν ἰς ἀνέμοιο.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς νῆας κάθεμεν, δεισάντες δλεθρον,
 αὐτὰς δ' ἐσσυμένως προερύσσαμεν ἡπειρόνδε.
 Ἐνθα δύο νύκτας δύο τ' ἡμέτα συνεχῆς αἰεὶ
- 75 κείμεθ', ὁμοῦ χαμάτων τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἡμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' Ἥως,
 ἱστοὺς στησάμενοι ἀνά θ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες
 ἤμεθα· τὰς δ' ἄνεμος τε κυβερνήται τ' ἴθουν.
 Καὶ νύ κεν ἀσκηθὴς ἰχόμην ἐς πατρίδα γαίαν,
- 80 ἀλλὰ με κύμα ῥόος τε περιγνάμπτοντα Μάλειαν,
 καὶ Βορέης ἀπέωσε, παρέπληγξεν δὲ Κυθήρων.
 Ἐνθεν δ' ἐν νῆμαρ φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντ'· αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδον ἔδουσι.
- 85 Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀρυσσάμεθ' ὕδωρ·
 αἶψα δὲ δείπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἤδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἔγνων ἐτάρους προίειν πύθεισθαι ἰόντας,
 ἄνδρε δύο κρίνας, τρίτατον κήρυχ' αἶμα ὀπάσας,
- 90 οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες.
 Οἱ δ' αἶψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν·
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν δλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι·
 τῶν δ' ὅστις λωτοῖο γάγον μελιθρόα καρπὸν,
- 95 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι·
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθέσθαι.
 Τοὺς μὲν ἔγνων ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίνοντες ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσας.
- 100 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἑταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὠκειάων,
 μήπω τις λωτοῖο φάγων νόστοιο λάθῃται.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰς θάλαμον καὶ ἐπὶ κλῆισι κάθίζον

cum-viris pugnare, et ubi opus-erat, pedibus.

Venerunt deinde, quot folia et flores nascuntur vere, matutini: tunc sane malum Jovis fatum astitit nobis infelicibus, ut dolores multos pateremur.

Instituentes autem pugnam pugnabant ad naves veloces; feriebantque se-invicem socii et Cicones aëreis hastis.

Quamdiu quidem tempus-matutinum erat, et augebatur sacra dies,] tamdiu nos-defendentes sustinebamus, plures licet essent:] quando vero Sol transibat vespem-versus, tum vero Cicones inclinarunt domitos Achivos.

Sex autem a singulis navibus bene-ocreati socii periere: ceteri vero effugimus mortemque fatumque.

Illinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo, lubentes ex morte, caris amissis sociis.

Nec inde mihi ulterius naves procedebant utrinque recurvæ, priusquam miserorum sociorum ter unumquemque vocassemus,] qui perierunt in campo, a Ciconibus cruciati.

Navibus autem immisit ventum Boream nubes-cogens Jupiter cum-procella ingenti, ac nubibus cooperuit terram simul et pontum; ingruit vero e-cælo nox.

Hæ quidem deinde ferebantur oblique; vela autem ipsis in-tres et quatuor-partes discidit vis venti.

Et ea quidem in naves demisimus, timentes interitum; ipsas vero festinanter subduximus in-continenter.

Hic per-duas noctes duosque dies continenter usque jacebamus, simul laboreque et doloribus animum exedentes.

Sed quando jam tertium diem puleris-comis fecit Aurora, malis erectis, at velis albis explicatis, sedebamus: illas vero ventusque gubernatoresque dirigebant.

Et jam incolumis pervenissem in patriam terram, sed me fluctus astusque, circumflectentem Maleam, et Boreas depulit, et aberrare-fecit Cylheris.

Hinc autem per-novem-dies ferebar perniciosis ventis pontum per piscosum: at decimo conscendimus terram Lotophagorum, qui-quidem floridum cibum edunt.

Hic vero continenter ingressi-sumus et hausimus aquam; statim autem prandium cepere celeres apud naves socii.

Ac postquam cibum gustaveramus et potum, tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes, viros duos electos, tertium præconem simul additum, quinam viri essent in terra panem edentes.

Hi vero statim abeuntes congressi-sunt viris Lotophagis: neque Lothophagi parabant sociis mortem nostris, sed ipsis præbuerunt lotum gustandum:

horum autem quicumque loti comedisset dulcem fructum, non-amplius renuntiavit rursum volebat, nec redire;

sed illic volebant inter viros Lothophagos lotum edentes manere, reditusque oblivisci.

Hos quidem ego ad naves duxi flentes necessitate, navibusque in cavis sub transtra ligavi tractos.

At ceteros jussi dilectos socios

festinantes naves conscendere veloces,

ne-forte quis loto pastus reditus oblivisceretur.

Hi autem statim ingrediebantur, et in transtris consedere;

- ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἐρετμοῖς.
 106 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀχαλόμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων, ἀθεμίστων,
 ἰχόμεθ', οἳ βα θεοὶσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν,
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρόωσιν·
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 110 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 Τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι οὔτε θέμιστες·
 ἀλλ' οἷγ' ὑψηλῶν ὀρέων ναῖουσι κάρηνα
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι· θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 115 παύων ἡδ' ἀλόγων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.
 Νῆσος ἔπειτα λάχεια παρέχ λιμένος τετάνυσται
 γαίης Κυκλώπων, οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀποτηλοῦ,
 ὑλήεσσ'· ἐν δ' αἶγες ἀπειρέσιαι γεγάσιν
 αἴγριαι· οὐ μὲν γὰρ πάτος ἀνθρώπων ἀπερύκει·
 120 οὐδέ μιν εἰσὶν χνεῦσι κυνηγέται, οἵτε καθ' ὕλην
 ἀλγεα πάσχουσιν, κορυφὰς ὀρέων ἐρέποντες.
 Οὔτ' ἀρα ποίμνηνιν κατασχεταὶ οὔτ' ἀρότοισιν,
 ἀλλ' ἦγ' ἄσπαρτος καὶ ἀνήροτος ἥματα πάντα
 ἀνδρῶν χηρεύει, βόσκει δέ τε μηκάδας αἴγας.
 125 Οὐ γὰρ Κυκλώπεσσι νέες παρά μιλτοπάρχοι,
 οὐδ' ἄνδρες νηῶν ἐνὶ τέκτονες, οἳ κε κάμοιεν
 νῆας εὐσσελμούς, αἳ κεν τελέοιεν ἕκαστα,
 ἄστε' ἐπ' ἀνθρώπων ἰκνεύμεναι· οἳά τε πολλὰ
 ἄνδρες ἐπ' ἀλλήλους νηυσὶν περόσιν θάλασσαν·
 130 οἳ κέ σπιν καὶ νῆσον εὐκτιμένην ἐκάμοντο.
 Οὐ μὲν γὰρ τι κακὴ γε, φέροι δὲ κεν ὥρια πάντα·
 ἐν μὲν γὰρ λειμῶνες ἄλως πολιοῖο παρ' ὄχθας
 ὕδρηλοι, μαλακοί· μάλα κ' ἀφθιτοὶ ἄμπελοι εἶεν.
 Ἐν δ' ἄροσις λείη· μάλα κεν βαθὺ λήϊον αἰεὶ
 135 εἰς ὥρας ἀμῶεν· ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὐδας.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐρόμος, ἔν' οὐ χρεὼ πείσιματός ἐστιν,
 οὔτ' εὐνάς βαλέειν οὔτε πρυμνήσι' ἀνάψαι,
 ἀλλ' ἐπικέλσαντας μέιναι χρόνον, εἰσέκε ναυτέρων
 θυμὸς ἐποτρύνῃ καὶ ἐπιπνεύσωσιν αἴται.
 140 Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος ῥέει ἄγλαον ὕδωρ,
 κρήνη ὑπὸ σπείους· περὶ δ' αἰγίρειο πεφύσιν.
 Ἐνθα κατεπλέομεν, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνουεν
 νύκτα δι' ὄρνυαίην· οὐδὲ προὔφαινετ' ἰδέσθαι·
 αἴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεὶ ἦν, οὐδὲ Σελήνη
 145 οὐρανόθε προὔφαινε· κατείχετο δὲ νεφέεσσιν.
 Ἐνθ' οὔτις τὴν νῆσον ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 οὔτ' οὐν κύματα μακρὰ κυλινδόμενα προτὶ χέρσον
 εἰσίδομεν, πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλσαι.
 Κελεύσασθι δὲ νηυσὶ καθέλομεν ἱστίᾳ πάντα·
 150 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 ἐνθα δ' ἀποβορίζαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 νῆσον θαυμάζοντες ἐδινεόμεσθα κατ' αὐτήν.
 Ὀρσαν δὲ Νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 155 αἴγας ὄρεσκόους, ἵνα δειπνήσειαν ἑταῖροι.
 Αὐτίκα καμπύλα τόξα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους
 εἰλόμεθ' ἐκ νηῶν, διὰ δὲ τρίχρα κοσμηθέντες

ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.

Illinc autem ulterius navigabamus, dolentes corde.
 Cyclopum autem ad terram superbiorum, exlegum,
 venimus, qui quidem diis freti immortalibus,
 nec plantant manibus plantam, neque arant :
 sed hæcæ sine-semente et -aratione omnia proveniunt,
 triticum, et hordeum, ac vites, quæ ferunt
 vinum in-magnis-uvīs, et iis Jovis imber incrementum-dat.
 Ipsi vero nec conciones sunt consiliariæ, nec leges ;
 sed hi celsorum montium inhabitant cacumina,
 in speluncis cavis ; jus autem dat unusquisque
 liberis atque uxoribus ; neque se-invicem curant.

Insula deinde fossioni-apta præ portu obtenditur
 terræ Cyclopum, nec prope, nec remote,
 silvosa : in ea vero capræ innumeræ nascuntur
 agrestes ; neque enim frequentatio hominum eas prohibet :
 neque ipsam ingrediuntur venatores, qui per silvam
 dolores patiuntur, juga montium lustrantes.

Neque etiam gregibus occupatur, neque arationibus,
 sed ipsa sine-semente et inarata diebus omnibus
 viris caret ; pascit vero balantes capras.

Non enim Cyclopibus naves adsunt rubris-proris,
 nec viri insunt navium fabri, qui conficiant
 naves bonis-transtis-instructas, quæ transmittant singula,
 ad urbes hominum euntes, (veluti crebro
 viri ad se-invicem navibus trajiciunt mare) ;
 qui ipsis et insulam bene-habitatam elaborarent.

Neque enim omnino mala est ; ferret autem tempestiva omnia :
 insunt enim prata maris cani ad litus
 irrigua, mollia ; omnino ibi perennes vites essent.

In ea etiam aratio facilis esset ; valde altam segetem semper
 in suas anni-tempestates meterent ; quia valde pingue subest
 solum.] In ea porro portus est opportunus, in-quo non opus re-
 tinaculo est,] neque ancoris jactis, nec rudentibus alligatis ;
 sed qui-appulerint maneat aliquamdiu, donec nautarum
 animus impulerit, et aspirarint venti.

Sed in vertice portus fluit limpida aqua,
 fons sub specu : circum autem populi creverunt.

Huc devehebamur, atque aliquis deus nobis dux-erat
 noctem per obscuram : nec-tamen appareat conspectus :
 caligo enim circa naves densa erat, nec Luna
 de-cælo lucebat ; obtegebatur vero cælum nubibus.

Ibi nullus hanc insulam vidit oculis ;
 nec sane fluctus magnos volutos ad litus
 vidimus, antequam naves bonis-transtis-instructæ appulis-
 sent.] Appulsis autem navibus, collegimus vela omnia :
 egressi autem et ipsi sumus in litus maris ;
 ibique obdormientes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 insulam admirantes, obambulabamus per eam.

Excitarunt vero Nymphæ, filiæ Jovis ægidem-tenentis,
 capras montanas, ut prandium-sumerent socii.

Continuo incurvos arcus et hastas longis-cuspidibus
 cepimus ex navibus ; in tres-partes autem dispositi

βάλλομεν αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.
 Νῆες μὲν μοι ἔποντο δωώδεκα, ἐς δὲ ἑκάστην
 180 ἐννέα λάγχανον αἶγες· ἔμοι δὲ δέκ' ἐξελον οἶω.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ, ἐς ἥλιον καταδύντα,
 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Οὐ γάρ πω νῶϊν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρὸς,
 ἀλλ' ἐνέην· πολλὸν γὰρ ἐν ἀμφιπορευῶσιν ἕκαστοι
 185 ἤφύσαμεν, Κικόνων ἱερὸν πολίεθρον ἐλόντες.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαίαν ἔλευσσομεν, ἐγγὺς ἐόντων,
 καπνὸν τ' αὐτῶν τε φθογγὴν οἶων τε καὶ αἰγῶν.
 Ἥμος δ' ἡέλιος κατέδω καὶ ἐπὶ κνέφρας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ βρηγμῖνι θαλάσσης.
 170 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔγῳ ἀγορῇ θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·
 Ἄλλοι μὲν νῦν μίμεντ', ἔμοι ἐρήϊρες ἐταῖροι·
 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 ἐλθὼν τῶνδ' ἀνδρῶν πειρήσομαι, οὔτινες εἰσιν·
 175 ἥ ῥ' οἴγ' ὕβρισται τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
 τ' ἡὲ φιλόξενοι, καὶ σπιν νόος ἐστὶ θεουδής.
 Ὡς εἰπὼν ἀνὰ νηὸς ἔβην· ἐκέλευσα δ' ἐταῖρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνὰ τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαίνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 180 ἔζης δ' ἐξόμενοι πολὺν ἅλα τύπον ἐρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν χώρον ἀφικόμεθ', ἐγγὺς ἐόντα,
 ἐνθα δ' ἐπ' ἐσχατῇ σπέος εἶδομεν, ἀγχι θαλάσσης,
 ὑψηλὸν, δάφνησι κατηρεφές· ἐνθα δὲ πολλὰ
 μῆλ', δῖές τε καὶ αἶγες ἱαύεσκον· περὶ δ' αὐλῇ
 185 ὑψηλῇ δέδμητο καταρυγέεσσι λίθοισιν,
 μακρῇσιν τε πίτυσιν ἰδὲ ὄρουσι ὑψικόμοισιν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε πελώριος, ὃς βρά τε μῆλα
 οἷος ποιμαίνεσκεν ἀπόπροθεν· οὐδὲ μετ' ἄλλους
 πωλεῖτ', ἀλλ' ἀπάνευθεν ἐὼν ἀθεμιστία ᾔδῃ.
 190 Καὶ γὰρ θαῦμα τέτρυκτο πελώριον· οὐδὲ ἔωκει
 ἀνδρὶ γε σιτοφάγῳ, ἀλλὰ βίῳ ὑλῆεντι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ὅτε φαίνεται ὅλον ἀπ' ἄλλων.
 Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρήϊρος ἐταῖρους
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 195 αὐτὰρ ἐγὼ χρίνας ἐτάρων δυσκαίδεκ' ἀρίστους
 βῆν' ἀτὰρ αἶγεον ἄσκον ἔχον μελανὸς οἶνοιο,
 ἡδέος, ὃν μοι ἔδωκε Μάρων, Εὐάνθεος υἱός,
 ἱεὺς Ἀπόλλωνος, ὃς Ἴσμαρον ἀμφιβεβήκει,
 οὐνεκά μιν σὺν παιδὶ περισγόμεθ' ἡδὲ γυναικὶ
 200 ἀζόμενοι· ὥκει γὰρ ἐν ἄλσει δεινὸρ ἔντι
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος. Ὁ δέ μοι πόρεν ἀγλαὰ δῶρα·
 χρυσοῦ μὲν μοι δῶκ' εὐεργέος ἐπτά τάλαντα·
 δῶκε δέ μοι χρητῆρα παναργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 οἶνον ἐν ἀμφιπορευῶσι δωώδεκα πᾶσιν ἀφύσσας
 205 ἡδὺν, ἀκτράσιον, θεῖον ποτόν· οὐδὲ τις αὐτὸν
 ᾔειδεν ὁμῶν οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ,
 ἀλλ' αὐτὸς ἀλογός τε φίλη ταμίη τε μί' οἴῃ.
 Τὸν δ' ὅτε πίνουσιν μελιθεᾶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 ἐν ὁπεία ἐμπλήσας ὑδατος ἀνὰ εἰκασί μετρεᾶ
 210 χεῦτ' ὁδμή δ' ἡδεῖα ἀπὸ χρητῆρος δόδωδει,
 θεσπεσίῃ· τότε ἂν οὗτοι ἀποσχεῖσθαι φίλον ᾔεν.

jaculabamur; statim vero dedit deus copiosam venationem. Naves quidem me sequebantur duodecim, in unamquamque autem] novem sortito-contigere caprae; mihi vero decem elegi soli.] Sic tum per-totum diem, ad solis occasum, sedebamus epulantes carnes immensas, et bibentes vinum dulce.] Nondum enim e-navibus absumentum-erat vinum rubrum,] sed inerat : multum enim in amphoris singuli hausimus, Ciconum sacro oppido capto.

Cyclopum autem ad terram prospiciebamus, prope qui-erant, fumumque vocem *audimus* oviumque et caprarum.] Quando autem sol occidit et tenebrae supervenere, tunc vero decubuimus in litore maris.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora, tunc ego concione instituta inter omnes dixi :

Alii quidem nunc manete, mihi dilecti socii; at ego cum navique mea et meis sociis profectus, hos homines explorabo, quinam sint : utrum illi flagitiosi et feroces, nec justī, an hospitales, et ipsis mens sit deorum-reverens.

Sic fatus, navem conscendi ; jussique socios ipsosque conscendere, et retinacula solvere.

Hi vero continuo inscendebant, et in transtris consedere; ordine autem sedentes canum mare verberabant remis.

Sed quum jam in-eum locum perveneramus, prope qui-erat, ibi in extrema-parte speluncam vidimus, prope mare, excelsam, lauris contextam : ibi vero inulta pecora, ovesque et caprae stabulabantur; circum autem caula excelsa aedificata-erat excisis lapidibus, procerisque pinis, et quercubus alte-comantibus.

Hic autem vir habitabat ingens, qui quidem pecora solus pascebat procul; neque cum aliis versabatur, sed seorsum manens nefario animo-erat.

Etenim monstrum erat horrendum; nec similis-erat homini quidem pane-vescenti, sed cacumini silvoso excelsorum montium, quando apparat solum ab aliis.

Tum vero ceteros jussi dilectos socios illic apud navemque manere, et navem custodire : at ego, electis sociorum duodecim optimis, ivi; sed caprinum utrem habebam nigri vini, dulcis, quod mihi dederat Maron, Evanthēi filius, sacerdos Apollinis, qui Ismarum tuebatur; quoniam ipsum cum prole tutati-sumus atque uxore, reverentes : habitabat enim in lucu arborifero Phœbi Apollinis. Ille vero mihi dedit pulcra dona : auri quidem mihi dedit elaborati septem talenta; dedit autem mihi craterem totum-argenteum : ac deinde vinum in amphoris duodecim omnibus (*summd*) haustum, suave, incorruptum, divinum potum : nec quisquam illud norat famulorum, neque ancillarum in domo, sed ipseque uxorque cara, promaque una sola. Hoc autem quum bibebat dulce vinum rubrum, unum poculum qui-impleverat, aquae ad viginti mensuras infundebat; odor autem dulcis a cratere spirabat, divinus : tum nequaquam abstinere gratum fuisset.

Τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσπὸν μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤια
χωρὺν· αὐτίκα γάρ μοι οἶσατο θυμὸς ἀγήμενός
ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκὴν,
215 ἄγχιον, οὔτε δίκας εὐ εἰδὸτα οὔτε θέμιστας. [δὸν

Καρπαλίμους δ' εἰς ἄντρον ἀφικόμεθ', οὐδὲ μιν ἐν-
εὔρομεν, ἀλλ' ἐνόμειε νομὸν κατὰ πίοινα μῆλα.
Ἐλθόντες δ' εἰς ἄντρον ἐθηεύμεσθα ἕκαστα·
ταρσοὶ μὲν τυρῶν βριθόν, στείνοντο δὲ σηχοὶ
220 ἄρνων ἧδ' ἐρίφων· διακεκριμένοι δὲ ἕκασται
ἔρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι,
χωρὶς δ' αὐτὶ ἔρσαι· ναῖον δ' ὀρῶ ἀγγεα πάντα,
γαυλοὶ δὲ σκαφίδες τε, τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν πρώτισθ' ἔταροι λίσσοντ' ἐπέεσσιν,

225 τυρῶν αἰνυμένους ἰέναι πάλιν· αὐτὰρ ἔπειτα
καρπαλίμους ἐπὶ νῆα θογὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας
σηκῶν ἐξελάσαντας, ἐπιπλεῖν ἄλμυρόν ὕδωρ·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι, καὶ εἰ μοι ξείνια δοίῃ·
230 οὐδ' ἄρ' ἐμελλ' ἐτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι.

Ἐνθα δὲ πῦρ καίαντες ἐθύσαμεν· ἧδὲ καὶ αὐτοὶ
τυρῶν αἰνύμενοι φάγομεν· μένομέν τε μιν ἐνδόν
ἤμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος
ὤλης ἀζαλέης, ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴῃ.

235 Ἐκτοσθεν δ' ἄντροιο βαλὼν ὄρουμα γδὸν εὔηκεν·
ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ' ἐς μυχὸν ἄντρου.
Αὐτὰρ θγ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πίοινα μῆλα,
πάντα μάλ', ὅσσ' ἤμελγε, τὰ δ' ἄρσενά λείπε ὕρρηφιν,
ἄρνειούς τε τράγους τε, βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.

240 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὑφὸς αἰέρας,
ὄβριμον· οὐκ ἂν τότε δύω καὶ εἰκοσ' ἀμαξῆται
ἐσθλαί, τετράκυκλοι, ἀπ' οὐδὸς ὀχλίσσειαν·
τόσσην ἠλίβατον πέτρην ἐπέθηκε ὕρρησιν.
Ἐξόμενος δ' ἤμελγεν οἷς καὶ μηχανὰς αἴγας,

245 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἕκαστη.
Αὐτίκα δ' ἤμισυ μὲν θρέψας λευκοῖο γάλακτος,
πλεετούς ἐν ταλάροισιν ἀμυσσόμενος κατέθηκεν·
ἤμισυ δ' αὐτ' ἔσθλησεν ἐν ἄγχεσιν, ὅφρα οἱ εἴῃ
πίνειν αἰνυμένω, καὶ οἱ ποτιδόρπιον εἴῃ.

250 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεύσε πονησάμενος τὰ ἅ ἔργα,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ εἰσίδεν, εἶρετο δ' ἡμέας·

ἦ ξεῖνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὕγρὰ κέλευθα;
ἦ τι κατὰ πρῆξιν ἢ μαψιδίως ἀλαλήσθε,
οἷά τε λῆιστῆρες ὑπεῖρ ἄλλα, τοίτ' ἀλόνωνται

255 ψυχὰς παρόεμενοι, κακὸν ἀλλοδαποῖσι φέροντες;
Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
δαισάντων φθόγγον τε βαρὺν, αὐτόν τε πέλωρον.

Ἀλλὰ καὶ ὥς μιν ἐπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἥμεῖς τοι Τροίην ἐποπταγγλέντες Ἀχαιοὶ

1:00 παντοίοις ἀνέμοισιν ὑπὲρ μέγα λαίτμα θαλάσσης,
οἴκαδε ἰέμενοι ἄλλην ὁδὸν, ἄλλα κέλευθα
ἤλθομεν· οὕτω που Ζεὺς ᾗθελε μητίσασθαι.

Ἄσσοι δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονος εὐχόμεθ' εἶναι,
τοῦ δὴ νῦν γε μέγιστον ὑπουράνιον κλέος ἐστίν·
2:05 τόσσην γὰρ διέπερσε πόλιν καὶ ἀπώλεσε λαόν·

Hujus ferebam impletum utrem magnum; insuper etiam viatica] in-pera: statim enim mihi suspicatus est animus generosus,] virum superventurum, ingenti præditi robore, ferocem, nec jura bene scientem, nec leges.

Celeriter autem in antrum venimus, neque ipsum intus invenimus; sed pascebat per pascua pingua pecora. Ingressi vero antrum admirabamur singula: calathi quidem caseis gravabantur; repleta erant autem stabula] agnorum atque hædorum: separati vero singuli inclusi erant; seorsum quidem grandiores, seorsum et a-late-medii,] seorsum itidem recens-nati: natabant autem sero vasa omnia,] multetraliaque, scaphiaque elaborata, quibus im mulgebat. Tum me quidem primum socii precabantur verbis, e-caseis ut-sumeremus-et abiremus retro; ac deinde confestim ad navem celerem hædosque et agnos e-stabulis agentes, pernavigaremus salsam aquam; sed ego non parui (certe multo satius fuisset), donec ipsumque viderem, et experirer si mihi hospitalia daret:] nec sane erat sociis visus amabilis futurus.

Tum vero igne accenso sacrificavimus; atque etiam ipsi e-caseis sumentes comedimus; expectabamusque ipsum intus] sedentes, donec venit pascens: ferebat autem ingens onus ligni aridi, ut ei ad-cenam esset.

Extra antrum autem dejiciens strepitum fecit: nos vero perterriti diffugimus in recessum antri. At ille in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus, quæ mulgebat: ac mares reliquit foris, arietesque, hircosque, profundam alta caulam.

Ac deinde admovit operculum ingens ante sublatum, grave: non illud duo et viginti currus fortes, quaternis-rotis, a solo dimovissent: tantam excelsam petram admovit ostio.

Sedens autem mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et fœtum submisit singulis. Statim autem dimidium ubi-coagularat albi lactis, textilibus in calathis constructum reposuit: dimidium vero rursus constituit in vasibus, ut sibi esset ad-potandum sumenti, et sibi ad-cenam foret.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, tunc ignem accendebat, et aspexit interrogabatque nos:

O hospites, quinam estis? unde navigatis humidas vias? nunquid ad negotiationem, an temere erratis, tanquam prædones super mare, qui errant, animas periculo-objectantes, malum alienigenis ferentes?

Sic dixit; nobis autem statim contractum est carum cor, timentibus sonitumque gravem, ipsumque monstrosam. Sed etiam sic eum verbis respondens alloquebar:

Nos quidem a-Troja devii-acti Achivi variis ventis super magnam voraginem maris, domum petentes alia via, aliis itineribus venimus: sic fere Jupiter voluit constituere. Viros autem Atridae Agamemnonis nos-profitemur esse, cujus sane nunc maxima sub-cælo gloria est: tantam enim diripuit urbem, et perdidit populos

πολλούς· ἡμεῖς δ' αὖτε χιανόμενοι τὰ σά γούνα
ἰκόμεθ', εἰ τι πόροις ξενίῳ ἢ καὶ ἄλλως
δοίης δωτήνῃ, ἥτε ξείνων θέμις ἐστίν.

Ἄλλ' αἰδεῖο, φέριστε, θεούς· ἰκέται τέ τοι εἰμεν.

270 Ζεὺς δ' ἐπιτιμῆτωρ ἰκετῶν τε ξείνων τε,
ξείνους, ὃς ξείνοισιν αἶψ' αἰδοίοισιν ὀνηδεῖ.

Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
νηπίος εἰς, ὃ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰληλουθας,
ὃς με θεοὺς κέλεαι ἢ δεῖδμεν ἢ ἀλέασθαι.

275 Οὐ γὰρ Κύκλωπες Διὸς αἰγίχου ἀλέγουσιν,
οὐδὲ θεῶν μακάρων· ἐπειθ' πολλὴ φέρτερός εἰμεν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδόμην
οὔτε σεῦ οὐδ' ἐτάρων, εἰ μὴ θυμὸς με κελεύει.

Ἄλλὰ μοι εἰρ', ὅπῃ ἔσχατος ἰὼν εὐεργέα νῆα·

280 ἢ που ἐπ' ἐσχατιῇς ἢ καὶ σχεδὸν, ὅρρα δαείω.

Ἦς φάτο πειράζων· ἐμὲ δ' οὐ λάθην εἰδότα πολλά·
ἀλλὰ μιν ἀφορβὸν προσέφην δολίοις ἐπέεσσιν·

Νέα μὲν μοι κατέαξε Ποσειδάων ἐνόςγῃθων,
πρὸς πέτρῃσι βαλὼν ὑμῆς ἐπὶ πείρασι γαίης,

285 ἀκρὴ προσπελάσας· ἀνεμὸς δ' ἐκ πόντου ἔνεικεν·
αὐτὰρ ἐγὼ σὺν τοῖσδε ὑπέκφυγον αἶπὺν ὀλεθρον.

Ἦς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
ἀλλ' ὅγ' ἀναίξας ἐτάροις ἐπὶ χεῖρας ἱάλλεν·

σὺν δὲ δύο μάρψας ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
290 κόπτ'· ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.

Τοὺς δὲ διαμειλίσσι ταμῶν ὠπλίσσατο δόρπον·

ἥσθιε δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροπος, οὐδ' ἀπέλειπεν
ἐγκατὰ τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόντα.

Ἥμεῖς δὲ κλαίοντες ἀνεσχέθομεν Διὶ χεῖρας,

295 στέγλια ἔργ' ὀρόνυντες· ἀμνηχάνη δ' ἔγε θυμόν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσσατο νηδύν,

ἀνδρόμεα κρεῖ· ἔδων καὶ ἐπ' ἀκρῆτον γάλα πίνων,
καίτ' ἐντοσθ' ἄντροιο τανυσσάμενος διὰ μήλων.

Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατὰ μεγαλήτορα θυμόν,

300 ἄσπον ἰὼν, ζῆφος δ' ἐξ ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
οὐτάμεναι πρὸς στήθος, ὅθι φρένες ἦσαν ἔχουσιν,

χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ἔτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.

Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἶπὺν ὀλεθρον·
οὐ γὰρ κεν δυνάμεσθα θυράων ὑψηλῶν

305 χερσὶν ἀπώσασθαι λίθον ὄβριμον, ὃν προσέθηκεν.

Ἦς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν· ἦω δῖαν.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε πῦρ ἀνέκαιε καὶ ἤμαλγε κλυτὰ μῆλα,

πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἑκάστη.

310 Αὐτὰρ ὅπειδ' ἰσπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
σὺν δ' ὅγε δ' αὐτὴ δύο μάρψας ὠπλίσσατο δεῖπνον.

Δειπνήσας δ' ἄντρον ἐξήλασε πύονα μῆλα,

ῥηϊδίως ἀφελὼν θυρεὸν μέγαν· αὐτὰρ ἔπειτα

ἄψ' ἐπέθηκ', ὥσπερ τε φαρτῆρ πῶμ' ἐπιθεῖη.

315 Πολλῇ δὲ ροίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πύονα μῆλα

Κύκλωψ· αὐτὰρ ἐγὼ λιπομένη κακὰ βυσσοδομεύων,

εἰ πως τισαίμην, δότῃ δέ μοι εὖρος Ἀθήνη.

Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμόν ἀρίστη φαίνετο βουλή.

Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σπηῶν,

multos : nos autem demum te assecuti, ad-tua genua
venimus, si quod prebeas hospitale-munus, sive etiam aliter
des donum, qui-utique hospitem mos est.

Sed verere, optime, deos; supplices tibi sumus :

Jupiter autem ultor est supplicumque hospitumque,
Hospitalis, qui hospites simul venerandos comitatur.

Sic dicebam : ille vero mihi rursus respondit sævo animo :
stultus es, o hospes, vel e-longinquo advenisti,
qui me deos jubes aut timere aut observare.

Non enim Cyclopes Jovem ægidem-tenentem curant,
nec deos beatos : quoniam multo potentiores sumus.

Neque ego Jovis inimicitias evitans pepercerim

nec tibi, nec sociis, nisi animus me jubeat.

Sed mihi dic, ubi appuleris veniens fabrefactam navem,
utrum alicubi ad extremam-oram, an prope, ut sciam.

Sic dixit tentans : me autem non latuit scientem multa ;
sed ipsum vicissim allocutus-sum dolosis verbis :

Navem quidem mihi confregit Neptunus terræ-concussor,
ad scopulos conjectam, vestræ ad fines terræ,

promontorio impactam; ventus autem ex ponto tulit :

at ego cum hisce effugi arduam perniciem.

Sic dicebam; ille autem mihi nihil respondit sævo animo ;
sed ipse impetu-facto sociis manus inferebat ;

simulque duos correptos, tanquam catulos, ad terram
illidebat : ac cerebrum humi fluebat, irrigabatque terram.

His vero membratim dissectis sibi-apparavit cenam :

vorabat autem, quemadmodum leo montanus, nec relinque-
bat] intestinaque, carnesque, et ossa medullosa.

Nos vero flentes sustulimus Jovi manus,

improba opera videntes; desperatio autem tenebat animum.

Ac postquam Cyclops magnum impleverat ventrem,
humanas carnes comedens, et insuper merum lac bibens,

jacebat intra antrum extensus per pecora.

Hunc quidem ego volui in magno animo,

propius accedens, gladio acuto stricto a femore

vulnerare ad pectus, ubi præcordia jecur circumdant,
manu admota : allus autem me animus retinebat.

Ibidem enim et nos perissemus sæva morte :

non enim potuissemus ab-ostio excelso

manibus amovere saxum grave, quod admoberat.

Ita tum quidem ingemiscentes expectabamus Auroram di-
vinam.] Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis A-

rora,] tunc ignem accendebat et mulgebat egregia pecora,
omnia rite, et kotum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera,

simul ille rursus duobus correptis sibi-apparavit prandium.

Pransus autem, ex-anthro egit pingua pecora,

facile amoto operculo ingenti : ac deinde

rursus admovit, veluti si pharetræ operculum imponeret.

Multo autem strepitu ad montem agebat pingua pecora

Cyclops : at ego relictus-eram mala profunde-cogitans.

si qua ulciscer, daretque mihi votum Minerva.

Hoc autem mihi in animo optimum vibebatur consilium.

Cyclopis enim jacebat ingens clava ad stabulum

320 χλωρὸν, ἐλαίνεον· τὸ μὲν ἔκταμεν, ὅφρα φοροῇ
 αὐανόεν· τὸ μὲν ἄμμες εἰσχομένω εἰσροώντες,
 ὄσσον θ' ἴστων νηὸς εἰκοσόροιο μελαίνης,
 φορτίδος, εὐρείης, ἥτ' ἐκπερά μ' ἐγὰ λαίτμα·
 τόσσον ἔην μήκος, τόσσον πάχος εἰσροάσθαι.

325 Τοῦ μὲν ὄσσον τ' ὄργυιαν ἐγὼν ἀπέκοψα παραστάς,
 καὶ παρέθηχ' ἐτάροισιν, ἀποζῦναι δ' ἐκέλευσα.
 Οἱ δ' ἑμαλὸν ποίησαν· ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς
 ἄχρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω.
 Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκα κατακρύψας ὑπὸ κόπρῳ,

330 ἥ ῥα κατὰ σπείους χέχυτο μεγάλ' ἥλιθα πολλή.
 Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρω πεπαλάχθαι ἄνωγον,
 ὅστις τολμήσειεν ἐμοὶ σὺν μοχλὸν ἀείρας
 τρεῖσαι ἐν ὀφθαλμῷ, ὅτε τὸν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.
 Οἱ δ' ἔλαχον, τοὺς ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἐλέσθαι,
 335 τέσσαρες δ' ἦλθεν καλλίτριχα μῆλα νομεύων·
 αὐτίκα δ' εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε πόινᾳ μῆλα,
 πάντα μάλ'· οὐδέ τι λείπε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς,
 ἥ τοι οἰσάμενος, ἥ καὶ θεὸς ὥς ἐκέλευεν.

340 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν ὕψος' ἀείρας,
 ἐξόμενος δ' ἤμελγεν δις καὶ μηκάδας αἴγας,
 πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἐμβρυον ἦκεν ἐκάστη.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σπεῦσε πονησάμενος τὰ ἄ ἔργα,
 σὺν δ' ὄγε αὐτὴ δύω μάρψας ὠπλίσσατο δόρπον.

345 Καὶ τότε ἐγὼ Κύπλωπα προσήδων ἄγχι παραστάς,
 κισσὺδιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο·
 Κύκλωψ, τί, πῆ ἐόν, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμομα κρέα·
 ὅφρ' εἰδῆς, σὶόν τι ποτὸν τόδε νηὺς ἐκεκευθεῖ
 ἡμετέρῃ· σοὶ δ' αὖ λοιθὴν φέρον, εἰ μ' ἔλεήσας
 350 οἶκαδ' ἐπέμψαις· σὺ δὲ μαίνειαι οὐκέτ' ἀνεκτῶς.
 Σῆ γέ τι, πῶς κέν τις σε καὶ ὕστερον ἄλλος ἴκοιτο
 ἀνθρώπων πολέων; ἐπεὶ οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεξας.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔκπιεν ἥσατο δ' αἰνῶς
 ἡδὺ ποτὸν πίνων· καὶ μ' ἤτεε δεῦτερον αὐτῷς.

355 Δὸς μοι ἔτι πρόφρων καὶ μοι τεδὸν οὐνομα εἰπέ
 αὐτίκα νῦν, ἵνα τοι ὧς ξείνιον, ὃ κε σὺ χαίρης.
 Καὶ γὰρ Κυκλώπεσσι φέρεϊ ζείδουρος ἄρουρα
 οἶνον ἑριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει·
 ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρύζ.
 360 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ οἱ αὐτὶς ἐγὼ πόρον αἶθοπα οἶνον·
 τρεῖς μὲν ἔδοικα φέρων, τρεῖς δ' ἔκπιεν ἀφραδίησιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωπα περὶ φρένας ἤλυθεν οἶνος,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσσι προσήδων μειλίχοισιν·
 Κύκλωψ, εἰρωτᾶς μ' ὄνομα κλυτόν; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 365 ἐξερέω· σὺ δὲ μοι ὅς ξείνιον, ὥς περ ὑπέστης.
 Οὕτως ἔμοιγ' ὄνομα· Οὗτιν δέ με κυκλήσκουσιν
 μήτηρ ἡδὲ πατήρ ἢ δὲ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι.
 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμείβετο νηλεῖ θυμῷ·
 Οὗτιν ἐγὼ πῦματον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισιν,
 370 τοὺς δ' ἄλλους πρόσθεν· τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται.
 Ἦ καὶ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὕπτιος· αὐτὰρ ἔπειτα
 κεῖτ' ἀποδογμώσας παρ' ὅν αὐχένᾳ· καὶ δὲ μιν ὕπνος
 ἤρει πανδομάτιον· φάρυγος δ' ἐξέστυτο οἶνος

viridis, oleagina; hanc quidem exciderat, ut ferret arefactam; eam nos assimilabamus insipientes, quantus malus est navis viginti-remis-agitatae nigrae, onerariae, latae, quae trajicit magnam voraginem-maris: tanta erat longitudo, tanta crassitudo aspectu.

Ab-hac quidem quantum ulnam ego abscidi astans, et apposui sociis, laevigareque jussi.

Hi vero laevem fecerunt; ego autem acui astans summum: statimque prehensam adurebam in igni ardente.

Et hanc quidem bene deposui reconditam sub stercore, quod per speluncam fustum-erat admodum dense multum.

Ac ceteros sorte sortiri jussi, quinam auderet mecum vectem sublatum terere in oculo, quando eum dulcis somnus ocneparet.

Ili autem sorte-electi-sunt, quos et voluissem ipse eligere, quatuor, at ego quintus cum his delectus-sum.

Vesperinus autem rediit pulcris-velleribus pecora pascens: continuo vero in latam speluncam egit pingua pecora, omnia prorsus; neque ullum relinquebat profundam extra caulam,] sive quid suspicatus, sive etiam deus sic jusserrat.

Ac deinde admovit operculum ingens alte sublatum; sedensque mulgebat oves et balantes capras, omnia faciens rite, et foetum submisit singulis.

Ac postquam cito-expedierat obiens sua opera, simul ille rursus duobus correptis sibi-paravit cornam.

Et tum ego Cyclopem alloquebar prope astans, poculum in manibus tenens nigri vini:

Cyclops, accipe, bibe vinum, postquam comedisti humanas carnes;] ut scias, qualem quandam potum hunc navis condebat] nostra; tibi autem libamen ferebam, si me miseratus] domum mitteres: tu vero furis non-amplius tolerabiliter.] Inique, quomodo quisquam ad-te et in-posterum alius accedat] ex-hominibus multis? quoniam non recte fecisti.

Sic dicebam: is autem accepit et ebibit, delectatusque-est vehementer] dulcem potum bibens; et a me petebat secundo rursus:] Da mihi adhuc lubens, et mihi tuum nomen dic statim nunc, ut tibi dem hospitale-munus, quo tu gaudeas.

Etenim Cyclopius fert alma terra vinum in-magnis-uvis, et iis Jovis imber dat-incrementum; verum hoc ambrosiae et nectaris est surculus.

Sic dixit; at ei rursus ego dedi nigrum vinum; ter quidem praebui ferens, ter autem is ebibit stultitia.

Ac postquam Cyclopi circa mentem venit vinum, tunc vero ipsum verbis alloquebar blandis:

Cyclops, interroga me nomen inclutum? at ego tibi dicam; tu autem mihi da hospitale-munus, uti pollicitus-eris.

Nemo mihi nomen est; Neminem vero me vocant mater atque pater et alii omnes sodales.

Sic dixi; ille vero mihi statim respondebat saevo animo; Neminem ego postremum edam post suos socios, ceteros autem prius; hoc tibi hospitale-munus erit.

Dixit, et recumbens cecidit supinus; ac deinde jacebat inflexa crassa cervice: atque eum somnus capiebat omnium-domitor; e-guttore vero erumpibat vinum,

ὅμοιοι δ' ὁ ἑρεύγετο οἶνοσχαρίων.
 μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς,
 πρὸς τε πάντας ἑταίρους
 ποδῶδεσσας ἀναδύη.
 ὃς ἐλαῖνος ἐν πυρὶ μέλλεν
 διεφάνετο δ' αἰνῶς,
 ῥον ἐκ πυρός, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 ῥος ἐνέπνευσεν μέγα δαίμων.
 ἐλόντες ἐλαῖνον, ὃζυν ἐπ' ἄκρῳ
 ἑρέισαν· ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεῖς
 ὣς στε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνὴρ
 ῥυπάνῳ, οἱ δέ τ' ἐνερθεν ὑποσσεῖουσιν ἱμάντι
 ἀψάμενοι ἐκάτερθε, τὸ δὲ τρέχει ἐμμένεις αἰεὶ·
 ὃς τοῦ ἐν ὀφθαλμῷ πυρήνῃ μοχλὸν ἐλόντας
 δινέμεν, τὸν δ' αἶμα ἐνέρῳρε θερμὸν ἐόντα.
 Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὔσεν αὐτῇ,
 γλῆνης καιρομένης· σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ βρίζαι.
 ὣς δ' ὅτ' ἀνὴρ γαλκεὺς πέλεκυν μέγαν ἤε σκέπαρνον
 εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα,
 φαρμάσσων· τὸ γὰρ αὐτὲ σιδήρου γε κράτος ἐστίν·
 ὡς τοῦ σίξ' ὀφθαλμοῦ ἐλαῖνέῳ περὶ μοχλῷ.
 Σμερδαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρῃ·
 ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. Αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
 ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο, πεφυρμένον αἵματι πολλῷ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἐβρίψεν ἀπὸ ἑο χειρὶν ἄλυν.
 Αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευ, οἱ ῥά μιν ἀμφὶς
 ὥκεον ἐν σπηΐσσι δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας·
 οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἀλλοθεν ἄλλος·
 ἰστάμενοι δ' εἰρόντο περὶ σπέος, ὅττι ἐκ ἥβου·
 τίπτε τόσον, Πολύρην', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀΰπνους ἄμμε τίθησθα;
 ἡ μῆτις σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἐλαύνει;
 ἡ μῆτις σ' αὐτὸν κτείνει δόλῳ ἢ βίηρ; [μος·
 τοὺς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύρην·
 ὦ φίλοι, οὐτίς με κτείνει δόλῳ, οὐδὲ βίηρ.
 Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια περὶρόντ' ἀγόρευον·
 εἰ μὲν δὴ μῆτις σε βιάζεται, ὅλον ἐόντα,
 νοῦσόν γ' οὐπὼς ἐστὶ Διὸς μεγάλου ἀλέεσθαι·
 ἀλλ' σὺ γ' εὐχο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.
 ὣς ἄρ' ἔφην ἀπίοντες· ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ,
 ὡς νομ'· ἐξαπάτησεν ἐμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
 Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων δούνησιν,
 χειρὶ ψηλαρῶν, ἀπὸ μὲν λίθων εἴλε θυράων·
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θυρῇ καθέζετο, χεῖρε πετάσσας,
 εἰ τινά που μετ' ὅσσοι λάβοι στεφύγοντα θυράζε·
 οὕτω γὰρ πού μ' ἤλπετ' ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, σπῶς ὅγ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐρύοιμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον,
 ὅς τε περὶ ψυχῆς μέγα γὰρ κακὸν ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἦδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 Ἄρσενες διὲς ἦσαν εὐτρεφεές, δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφεὲς εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀέκων συνέεργον εὐστρεφεέσσι λύχοισιν,

frustra-carnis humanæ; ipse autem eructabat vino-gra-
 tus.] Et tunc ego vectem sub cinerem immisi multum,
 donec calefieret; verbisque omnes socios
 confirmabam, ne quis mihi subveritus defugeret.
 Sed quum jam brevi vectis oleaginus in igne erat
 arsurus, viridis licet esset, candebatque vehementer,
 tum ego eum propius afferebam ex igne, circum autem socii
 stabant: atque audaciam inspiravit magnam deus.
 Hi quidem vectem prehensum oleaginum acutum in summo
 oculo infixerunt; ego autem superne arrectus
 versabam. Ut vero quum quis terebrat lignum navale vir
 terebra, alii autem infra torquent loro
 apprehensam utrinque: hæc autem circumvolvitur assiduo
 semper:] sic ejus in oculo ignea-acie vectem prehensum
 versabamus; hunc autem sanguis circumfluebat calentem.
 Omnes vero ei palpebras circum et supercilia cremavit vapor,
 pupilla ardente: crepitabant autem ei igne radices.
 Veluti autem quum vir faber securim magnam, aut asciam,
 in aqua frigida mergit valde stridentem,
 temperans; hoc enim deinde ferri robur est:
 sic ejus stridebat oculus oleaginus circa vectem.
 Horrendum autem magnam ejulavit; insonuitque petra:
 nos vero perterriti diffugimus. At ille vectem
 extraxit oculo sedatum sanguine multo
 illum quidem deinde abiecit a se manibus dolore-furens.
 Atque Cyclops magno clamore-vocabat, qui circa ipsum
 habitabant in speluncis per promontoria ventosa:
 illi autem clamorem audientes accurrebant aliunde alius;
 stantesque interrogabant circa speluncam, quidnam ipsum
 affligeret:] Cur tantum, Polypheme, læsus sic clamasti
 noctem per divinam, et insomnes nos facis?
 num quis a-te oves mortalium invito abigit?
 an melius ne-quis te ipsum occidat dolo aut vi?
 Hos autem rursus ex antro allocutus-est fortis Polyphemeus:] o amici, Nemo me occidit dolo, neque viribus.
 Illi vero respondentes verba alata dicebant:
 si quidem revera nullus tibi vim-infert, solus quum-sis,
 morbum sane nullo-modo licet Jovis magni effugere:
 sed tu-quidem supplica patri Neptuno regi.
 Sic dixerunt abeuntes; meum autem risit carum cor,
 quod nomen eos decepisset meum et consilium eximium.
 Cyclops autem ingemiscensque, et cruciatus doloribus,
 manibus palpsans, amovit quidem lapidem ab-ostio;
 ipse vero in ostio candeabat, manibus extensis,
 si quem forte inter oves deprehenderet exeuntem foras;
 adeo enim videlicet me putabat in mente stultum esse.
 At ego deliberabam, quomodo hæc omnium optime fierent,
 si quam sociis mortis liberationem, ac mihi ipsi
 invenirem: omnes vero dolos et consilium omne texebam,
 utpote de vita; magnum enim malum prope erat.
 Hoc vero mihi in animo optimum videbatur consilium.
 Mares oves erant bene-nutriti, densis-velleribus,
 pulcricque, magnique, violaceum vellus habentes;
 hos tacite colligabam bene-tortis viminibus,

τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὖδε πέλωρ, ἀθειμίστια εἰδώς,
 σύντρεϊς αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 430 τῷ δ' ἐτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, σῶντες ἑταίρους.
 Τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶϊ' ὅιες φέρον· αὐτὰρ ἔγωγε —
 ἄρνεϊός γάρ ἔην, μῆλων δ' ἄριστος ἀπάντων —
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λαοσίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεϊς
 κείμην· αὐτὰρ χερσὶν αὐτοῦ θεσπεσίῳ
 435 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετλητότι θυμῷ.
 Ὡς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν Ἴῳ δῖαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσσυτο ἄρσena μῆλα,
 θηλείαι δ' ἐμμέλῃσιν ἀνήμελκτοι περὶ σηκούς·
 440 οὐθὰτα γὰρ σφαραγεύντο. Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῆσιν
 τειρόμενος, πάντων δῖων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἑσταότων· τὸ δὲ νῆπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπῶκων δῖων στέρνοισι δέδοντο.
 Ὅς τ' ἄρ' ἄρνεϊός μῆλων ἑστειχε θύραζε,
 445 λάγνῳ στεϊνόμενος καὶ ἐμοί, πυκινὰ φρονέοντι.
 Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·
 Κρεῖ πτόν, τί μοι ὧδε διὰ σπείους ἔσσυο μῆλων
 ἑστατός; οὐτὶ πάρος γε λελεϊμένος ἔρχεται οἶων,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμεται τέρεν' ἄνθεα ποίης,
 450 μακρὰ βιδάς· πρῶτος δὲ ῥοδὸς ποταμῶν ἀφικάνεις·
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λιλαίεται ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος — ἧ σὺ γ' ἄνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθέεις; τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἴνω,
 455 Οὔτις, δν οὕτω φημι πεφυγμένον εἶναι δαλθρον.
 Εἰ δὲ ὁμοφρονέεις ποτιφρονῆεις τε γένοιο
 εἰπεῖν, ὅπῃ κείνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπείους ἄλλουδ' ἄλλῃ
 θεινομένου βραίοιτο πρὸς οὐδέϊ· καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 460 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὔτις.
 Ὡς εἰπὼν τὸν κτήν ἀπὸ ἐο πέμπε θύραζε.
 Ἐλθόντες δ' ἡβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς,
 πρῶτος ὑπ' ἄρνεϊοῦ λυόμεν, ὑπέλυσα δ' ἑταίρους.
 Καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναυπόδα, πίονα δημῷ,
 465 πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὅρ' ἐπὶ νῆα
 ἱόμεθ'· ἀσπασιοὶ δὲ φίλοις ἐτάροισι φάνημεν,
 οἳ φύγομεν θάνατον· τοὺς δὲ στενάχοντο γοῶντες.
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ εἶων, ἀνὰ δ' ὀρρῦσι νεῦον ἑκάστῳ
 κλαίειν· ἄλλ' ἐκέλευσα θοῶς καλλίτριχα μῆλα
 470 πολλὰ ἐν νηὶ βαλόντας ἐπιπλεῖν ἄλμυρον ὕδωρ.
 Οἱ δ' αἰψ' εἰς βαινὸν καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον·
 ἐξῆς δ' ἐξόμενοι πολὴν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσκηδὼν κερτομοῖσιν·
 475 Κύκλωψ, οὐκ ἄρ' ἐμελλες ἀνάγκηδός ἄνδρὸς ἑταί-
 ἔδμεναι ἐν σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῆρι βίηφιν. [ρους
 Καὶ λήν σέ γ' ἐμελλε κίχῃσθαι κακὰ ἔργα,
 σχέτλι', ἐπεὶ ζεῖνους οὐχ ἄζω σὺ ἐν οἴκῳ
 ἐσθόμεναι· τῷ σε Ζεὺς τίσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 480 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 ἦκε δ' ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο·

in quibus Cyclops dormiebat, monstrum, nefario animo,
 tres-una sumens : qui quidem in-medio erat, is : irum fere-
 bat,] ceteri autem duo utrinque ibant, servantes socios.
 Ternæ autem quemque virum oves ferebant : atque ego
 (aries enim erat, pecudum longe maximus omnium),
 hujus tergo arrepto, villosum sub ventrem volutus
 extendebar : at manibus lanæ egregiæ
 firmiter implicatus hærebam constanti animo.
 Sic tum quidem gementes expectavimus Auroram divinam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero deinde ad-pascua erumpebant mascula pecora ;
 feminae vero balabant immulctæ per stabula :
 ubera enim gravabantur. Dominus vero doloribus gravibus
 afflictus, omnium ovium palpabat terga
 erecte stantium ; illud autem stultus non animadvertit,
 ut illi sub lanigerarum ovium pectoribus ligati-erant.
 Ultimus aries pecorum exhibat foras,
 vellere gravatus, et me, multa cogitante.

Hunc autem palpatum allocutus-est fortis Polyphemus :

Aries care, quid mihi ita per speluncam exis pecudum
 ultimus? neutiquam antea quidem relictus venis post-oves,
 sed multo primus pascaris teneros flores herbæ,
 magnis passibus-incedens ; primusque ad-fluenta fluviorum
 pervenis ;] primus autem in-stabulum cupis redire
 vespertinus : nunc contra omnium-ultimus : num tu domini
 oculum desderas? quem vir malus excæcavit
 cum perniciosi sociis, postquam-domuit mentem vino,
 Nemo, quem nondum antea existimo elapsum esse mortem.
 Si jam idem-mecum-sentires, vocalisque fieres,
 ut-diceres, ubinam ille meum robur evitet ;
 profecto ei cerebrum quidem per speluncam huc illuc
 eliso spargeretur ad solum ; ac meum cor
 quiesceret a-malis, quæ mihi nihili-vir intulit Nemo.

Sic locutus, arietem a se mittebat foras.

Quum-venissemus autem paululum a speluncaque et caula,
 primus ab ariete me-expedivi, solvi vero deinde socios.
 Celeriter autem pecora pedes-tendentia, pingua adipe,
 multa circumducentes abigebamus, donec ad navem
 pervenissemus ; desiderati vero caris sociis apparuimus,
 qui effugimus mortem : ceteros autem lugebant sientes
 At ego non sinebam, sed superciliis innuebam unicuique,
 ne-flerent ; verum jussi celeriter pulcris-velleribus pecora
 multa in navem quum-immisissent, navigare salsam aquam.
 Illi vero statim incendeabant, et in transitis consedere ;
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberam, quantum aliquis audiri-potest
 clamans,] tunc ego Cyclopem alloquebar conviciis :

Cyclops, non ergo eras imbellis viri socios
 comesurus in spelunca cava, vi violenta.

Et nimis-abunde te erant assecutura mala facta tua :
 inique ! quoniam hospites non verebaris tua in domo
 comedere : ideo te Jupiter ultus-est et dii alii.

Sic dixi ; ille autem deinde iratus-est in-animo magis :
 misit autem abruptum verticem montis magni ;

καὶ δ' ἔβαλε προπάροιθε νεὸς κυανοπρώροιο.
 [τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἴηθον ἄκρον ἱκέσθαι.]
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα κατεργομένης ὑπὸ πέτρης·
 485 τὴν δ' αἴψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῆμα,
 πλημμυρίς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ χεῖρεςσι λαβὼν περιμήκεια κοντὸν
 ὥσα παρέξ· ἐτάροισι δ' ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 ἐμβαλέειν κώπης, ἵν' ὑπὲκ κακότητα φύγοιμεν,
 490 κρατὶ κατανεύων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δις τόσσον ἄλα πρήσσοντες ἀπῆμεν,
 καὶ τότε ἐγὼ Κύκλωπα προσήδων· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 μειλίχοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Σχέτις, τίπτ' ἐθέλεις ἐρεθίζέμεν ἄγριον ἄνδρα;
 495 ὃς καὶ νῦν πόντονδε βαλὼν βέλος ἤγαγε νῆα
 αὖτις ἐς ἠπειρον, καὶ δὴ φάμεν αὐτόδ' ὀλέσθαι.
 Εἰ δὲ φθονεζαμένου τευ ἡ αὐδήσαντος ἄκουσεν,
 σὺν κεν ἄραξ' ἡμέων κεφαλὰς καὶ νῆια δούρα,
 μαρμαῶν ὀκρίοντι βαλὼν· τόσσον γὰρ ἴησιν.
 500 Ὡς φάσαν· ἄλλ' οὐ πείθον ἐμὸν μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μιν ἄπορρον προσέφην κεκοτητόι θυμῷ·
 Κύκλωψ, αἶ κέν τις σε καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ὀφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαυτῶν,
 φάσαι· Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι,
 505 υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οἰμώξας ἡμείβετο μῦθος·
 ὦ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαιφάτα θέσφαθ' ἱκάνει.
 Ἔσσε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ, ἧς τε μέγας τε,
 Τηλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνην ἐκέεαστο,
 510 καὶ μαντευόμενος κατεγῆρα Κυκλώπεσσιν·
 ὃς μοι ἔφη τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ὀπίσω,
 χειρῶν ἐξ Ὀδυσσεὺς ἀμαρτήσεσθαι ὀπαπῆς.
 Ἄλλ' αἰεὶ τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν δέδγμην
 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι, μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν·
 515 νῦν δέ μ' ἔων ὀλῖγος τε καὶ οὐτιδανὸς καὶ ἀκίχως
 ὀφθαλμοῦ ἀλάωσεν, ἔπει μ' ἑδαμάσατο οἶνῳ.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρ', Ὀδυσσεῦ, ἵνα τοι παρ' ξείνια θεῖω
 πομπῇ τ' ὀτρύνω δόμεναι κλυτὸν Ἑννοσίγαιον·
 τοῦ γὰρ ἐγὼ παῖς εἰμὶ, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι·
 520 αὐτὸς δ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἴησεται, οὐδὲ τις ἄλλος
 οὔτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 αἶ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμεν
 εὖ νιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἀΐδος εἰσω·
 525 ὥς οὐκ ὀφθαλμόν γ' ἴησεται οὐδ' Ἑννοσίγαιον.
 Ὡς ἐφάμην, ὃ δ' ἔπειτα Ποσειδάωνι ἄνακτι
 εὖχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Κλυθι, Ποσειδάων γαίηοις, κυανογαῖτα·
 εἰ ἔτεόν γε σός εἰμι, πατὴρ δ' ἐμὸς εὖχεται εἶναι,
 530 ὃς μὴ Ὀδυσσεῖα πτολιπόρθιον οἶκαδ' ἱκέσθαι.
 [υἱὸν Λαέρτew, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἴκῳ ἔχοντα.]
 Ἄλλ' εἰ οἱ μοῖρ' ἐστὶ φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἱκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ ἐὴν ἐς πατρίδα γαίαν·
 ὃψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
 535 νῆος ἐκ' ἀλλοτρίης, εὐροῖ δ' ἐν πῆματ' οἴκῳ.

dejecitque ante navem nigra-prora.

[paululum vero abfuit quin clavum extremum attingeret.]

Fluctavit autem mare decidente a petra :

ipsam vero navem statim ad-continenter refluxus ferebat fluctus,] inundatio e mari, adegitque-prope terram ut-veniret.

Atque ego manibus sumto prælongo conto

detrussi a litore; sociosque hortatus jussi

incumbere remis, ut malum effugeremus,

capite annuens : illi vero incumbentes remigabant.

Sed quando jam bis tantum per-mare iter-facientes aberamus,

tunc ego Cyclopem alloquebar; circum vero socii

blandis verbis me inhibebant aliunde alius :

Improbe, cur vis irritare ferocem virum?

qui etiam nunc in-pontum jacto telo deduxit navem

rursus ad continenter, et sane existimabamus illic nos per-

ituros.] Si vero vociferatum aliquem, aut locutum audiisset,

collisisset nostra capita, et navalia ligna,

saxo aspero coniecto; tantum enim jaculatur.

Sic dixerunt; sed non flectebant meum magnum animum,

sed illum rursus allocutus-sum irato animo :

Cyclope, si quis te mortalium hominum

do-oculi interrogaverit fœda cœcitate,

dic, Ulyssem urbium-eversorem excœcasse te,

filium Laertæ, in Ithaca sedes habentem.

Sic dixi; ille autem mihi ejulans respondebat sermone :

dii boni, certe omnino jam me antiqua vaticinia attingunt.

Erat quidam hic vates vir, bonusque magnusque,

Telemus Eurymides, qui vaticiniis excellebat,

et vaticinans consenescebat inter-Cyclopes;

qui mihi dixit hæc omnia perfectum-iri in-posterum,

manibus ex Ulyssis me privatum-iri visu.

Sed semper aliquem virum magnum et pulcrum exspectabam

huc venturum-esse, magno præditi robre;

nunc autem me, parvusque et nihili-homo, et imbellis,

oculo privavit, postquam me domuerat vino.

Sed age huc veni, Ulysse, ut tibi hospitalia præbeam,

deductionemque impellam ut-det inclytum Neptunum :

hujus enim ego filius sum, patrem autem is meum se-profi-

tetur esse :] ipse autem, si voluerit, sanabit, nec quisquam

alius,] nec deorum beatorum, nec mortalium hominum.

Sic dixit : at ego ipsum sic respondens alloquebar :

utinam enim ita jam animaue et vita te possem

expertem factum mittere in domum Plutonis,

ut non oculum utique sanabit nec Neptunus.

Sic dixit : ille autem deinde Neptuno regi

supplicabat, manus tendens ad cœlum stellatum :

Audi, Neptune terram-continens, cœruleis-crinibus

si révera tuus sum, patremque te meum profliteris esse,

da, ut-ne Ulysses urbium-eversor domum veniat.

[filius Laertæ, in Ithaca domos habens.]

At si ei fatale est amicosque videre et pervenire

ad-domum bene-ædificatam, et suam in patriam terram :

sero male veniat, amissis omnibus sociis,

navē in aliena, inveniatque calamitates domi

ᾧς ἔφατ' εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε Κυανοπρώϊος.
 Αὐτὰρ θγ' ἐξαυτίς πολλὸν μείζονα λαῶν ἀείρας,
 ἦκ' ἐπιδινήσας· ἐπέρεισε δὲ ἴν' ἀπέλευρον.
 Κὰδ δ' ἔβαλεν μετόπισθε νεὸς κυανοπρώϊοιο
 540 τυτθόν, ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἰκέσθαι.
 Ἐκλύσθη δὲ θαλάσσης κατερχομένης ὑπὸ πέτρης·
 τὴν δὲ πρόσω φέρε κῆμα, θέμωσε δὲ χέρσον ἰκέσθαι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφικόμεθ', ἐνθα περ ἄλλαι
 νῆες εὐσσελμοὶ μένον ἄθροαι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 545 εἶτα δ' ὀδυρόμενοι, ἡμέας ποτιδέμενοι αἰεὶ·
 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλαμεν ἐν ψαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Μῆλα δὲ Κύκλωπος γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 δασσάμεθ', ὥς μή τις μοι ἀτεμδόμενος χίοι ἴσης.
 550 Ἀρνεῖον δ' ἔμοι οἶω εὐκνήμιδες ἑταῖροι,
 μήλων δαιομένων, δόσαν ἔζοχα· τὸν δ' ἐπὶ Οἰνί
 Ζηνὶ κελαϊνεφεΐ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει,
 ῥέξας, μηρὶ ἔκαιον· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν,
 ἀλλ' ἄρα μερμήριζεν, ὅπως ἀπολοίατο πᾶσαι
 555 νῆες εὐσσελμοὶ καὶ ἔμοι ἐρίηρες ἑταῖροι.
 ᾧς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἡμεθα δαινύμενοι χρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
 Ἥμος δ' ἡἷλιος κατέδω καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 560 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἔγων ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 αὐτούς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰςβαινον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθισαν·
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 565 Ἐνθεν δὲ προτέρω πλεόμεν, ἀκαχήμενοι ἥτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὄλεσαντες ἑταίρους.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Κ.

Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων
 καὶ Κίρκης.

Αἰολὴν δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Αἰόλος Ἴπποτάδης, φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 πλωτῇ ἐνὶ νήσῳ πᾶσαν δέ τέ μιν πέρι τεῖχος
 χαλκεον, ἄρρηκτον· λισσῇ δ' ἀναδέδρομε πέτρῃ.
 5 Τοῦ καὶ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροις γεγάσιν·
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱεὲς ἡδύωντες.
 Ἐνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτις.
 Οἱ δ' αἰεὶ παρὰ πατρὶ φίλῳ καὶ μητέρει κεδνῇ
 δαίνυνται· παρὰ δὲ σφιν νόεατα μυρία κείται·
 10 κνισθῆν δέ τε δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ
 ἡματα· νύκτας δ' αὖτε παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν
 εὐδουσ' ἐν τε τάπησι καὶ ἐν τρητοῖς λεχέεσσιν.
 Καὶ μὲν τῶν ἰκόμεσθα πολὺν καὶ δώματα καλὰ.
 Μῆνιν δὲ πάντα φίλει με καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα,

Sic dixit precans; eum autem exaudivit Neptunus.
 Atque ille rursus multo majore lapide sublato,
 misit circumrotatum; intendit autem vim immensam.
 Dejecit vero post navem nigra-prora,
 paululum, parumque-abfuit-quin clavum extremum attinge-
 ret.] Fluctuavit vero mare decidente a petra;
 ipsam autem *navem* ulterius ferebat fluctus, adegitque-propere
 terram ut veniret.] Sed ut jam ad-insulam pervenimus, ubi ce-
 terae] naves bonis-transtis stabant confertæ, circum autem
 socii] sedebant lugentes, nos expectantes semper :
 navem quidem, illuc ut-venimus, subduximus in arenis,
 egressique et ipsi sumus in litus maris.
 Pecudes autem Cyclopiis cava ex navi sumtas
 divisimus, ut nullus mihi privatus abiret æquali *portione*.
 Arietem autem mihi soli bene-ocreati socii,
 ovibus divisus, dederunt insuper : eum vero in litore
 Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio, qui omnibus imperat,
 sacrificans, femora incendebam : ille vero non-curabat sacra;
 sed jam deliberabat, quo-pacto perderentur omnes
 naves bonis-transtis, et mihi dilecti socii.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 sedebamus, epulantes carnesque immensas et *bibentes* vinum
 dulce.] Quando vero sol occiderat, et tenebræ supervenerant,
 tum vero decubimus in litore maris.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios adhortatus jussi
 ipsosque incendere *naves*, et retinacula solvere.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere,
 ordineque sedentes canum mare verberabant remis.
 Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.

ODYSSEÆ X.

De Æolo et Læstrygonibus et
 Circe.

Æoliam autem in insulam pervenimus; ubi habitabat
 Æolus Hippotades, carus immortalibus diis,
 natatili in insula; totam vero circa eam murus est
 æreus, infragilis; lævisque assurgit petra.
 Hujus et duodecim liberi in ædibus nati-sunt,
 sex quidem filiae, sex autem filii pubescentes.
 Ibi ille filias dedit filiis ut-essent uxores.
 Hi vero semper apud patrem carum et matrem venerandam
 convivantur; atque ipsis cibaria plurima apponuntur;
 odorata autem domus circum-personat in-aula
 interdiu; nocte vero rursus apud pudicas uxores
 dormiunt inque tapetibus et in tornatis lectis.
 Et ad-horum quidem pervenimus urbem et aedes pulcras. [Ia,
 Mensem vero totum amice-excipiebat me et exquirebat singu-

15 Ἴδιον, Ἀργείων τε νέας καὶ νόστον Ἀχαιῶν·
καὶ μὲν ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.
Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ δδὼν ἤτεον ἡδ' ἐκέλευον
πεμπέμεν, οὐδέ τι κείνος ἀνήνατο, τεύχε δὲ πομπήν.
20 Δῶκέ μοι ἐκδείρας ἀσχὸν βοὸς ἐννεώροιο,
ἐνθα δὲ βυκτῶν ἀνέμων κατέδησε κέλευθα·
κείνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων
ἡμὲν παυέμεναι ἡδ' ὀρνύμεν, ὃν κ' ἐθέλησιν.
Νηϊ δ' ἐνὶ γλαφυρῇ κατέδωκε μέριμναι φαινή,
ἀργυρέῃ, ἵνα μή τι παραπνεύσῃ ὀλίγον περ·
25 αὐτὰρ ἐμοὶ πνοιήν Ζεφύρου προέηκεν ἀΐναι,
ὄφρα φέροι νῆας τε καὶ αὐτούς· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἐκτελέειν· αὐτῶν γὰρ ἀπαλωμένοισ' ἀγόρευον.

Ἐννημαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
τῇ δεκάτῃ δ' ἤδη ἀνεφαίνετο πατρὶς ἄρουρα·
30 καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσομεν, ἔγγυς ὄντας.
Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
αἰεὶ γὰρ πόδα νηὸς ἐνώμουν, οὐδέ τι ἄλλω
δῶχ' ἐτάρουν, ἵνα θάσσον ἱκοίμεθα πατρίδα γαίαν.
Οἱ δ' ἑταροὶ ἐπέεσσιν πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον
35 καί μ' ἔφασαν χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον οἴκαδ' ἀγεσθαι,
δῶρα παρ' Αἰόλου μεγαλήτορος Ἴπποτάδαο·
ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

ὦ πόποι, ὥς ὁδε πᾶσι φίλος καὶ τίμιός ἐστιν
ἀνθρώποις, θεῶν τε πόλιν καὶ γαίαν ἱκηται.
40 Πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἀγεται κειμήλια καλὰ
ληϊδός· ἡμεῖς δ' αὐτε βμηὴν δδὼν ἐκτελέσαντες
οἴκαδε νηϊσόμεθα κενεὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες.
Καὶ νῦν οἱ τάδ' ἔδωκε χαριζόμενος φιλότῃτι
Αἰολός· ἄλλ' ἄγε θάσσον ἰδόμεθα, ὅττι τάδ' ἐστίν,
45 ὅσος τις χρυσός τε καὶ ἄργυρος ἀσκήϊ ἔνεστιν.

Ὡς ἔφασαν· βουλή δὲ κακὴ νίκησεν ἐταίρων·
ἀσχὸν μὲν λῦσαν, ἀνεμοὶ δ' ἐκ πάντες ὄρουσαν.
Τοὺς δ' αἰψ' ἀρπάξασα φέρον πόντονδε θύελλα
κλαίοντας, γαίης ἀπο πατρίδος· αὐτὰρ ἔγῳ γε
50 ἐγρόμενος κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίζα,
ἧέ πεσὼν ἐκ νηὸς ἀποφθίμεν ἐνὶ πόντῳ,
ἢ ἀκέων τλαίην καὶ ἔτι ζωοῖσι μετείην.
Ἄλλ' ἔτλην καὶ ἔμεινα· καλυψάμενος δ' ἐνὶ νηϊ
κειμένην· αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ
55 αὖτις ἐπ' Αἰολίην νῆσον στενάχοντο δ' ἐταῖροι.

Ἐνθα δ' ἐπ' ἡπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ·
αἰψα δὲ δεῖπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἐταῖροι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο τε πασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
δὴ τότε· ἐγὼ κήρυκα τ' ὀπασσάμενος καὶ ἐταῖρον,
60 βῆν εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα· τὸν δ' ἐκίχανον
δαίνυμενον παρὰ ἧ τ' ἀλόχῳ καὶ οἷσι τέκεσσιν.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν ἐπ' οὐδοῦ
ἐξόμεθ'· οἱ δ' ἀνὰ θυμὸν ἐθάμβεον ἐκ τ' ἐρέοντο·

Πῶς ἦλθες, Ὀδυσσεῦ; τίς τοι κακὸς ἔχρας δαίμων;
65 ἦ μὲν σ' ἐνδυκέως ἀπεπέμπομεν, ὄφρ' ἀρίχοιο
πατρίδα σὴν καὶ δῶμα, καὶ εἰ πού τοι φίλον ἐστίν.

Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ἐγὼ μετεφώνεον, ἀχνύμενος κῆρ·
ἄσασάν μ' ἑταροὶ τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος

de-Illo, Argivorumque navibus et redivit Achivorum;
et ego quidem ei omnia accurate enarravi.
Sed quum jam et ego iter postulabam, atque hortabar ut me
dimitteret, nequaquam ille abnuvit, sed paravit deductionem.
Dedit mihi excoriatum utrem bovis novennis,
in-eo vero mugientium ventorum ligavit flatus:
illum enim promum ventorum fecit Saturnius
et ut-compescat, et ut-cieat, quemcunque velit.
Nave vero in cava colligavit funiculo splendido,
argenteo, ut nequid præter-flaret, vel paululum:
ac mihi flatum Zephyri immisit ad-flandum,
ut-ferret navesque et ipsos: nec-tamen inde erat
perfecturus: ipsorum enim perimus insipientia.

Per-novem-dies quidem continuo navigabamus noctesque
et dies;] decima vero jam apparebat patria terra:
et jam ignem-accendentes videbamus, prope qui-erant.
Ibi me quidem dulcis somnus occupavit defessum:
semper enim pedem navis movebam, nec cuiquam alii
dedi sociorum, ut citius perveniremus in-patriam terram.
Sed socii verbis ad se-invicem loquebantur,
et me putarunt aurumque et argentum domum reportare,
dona ab Æolo magnanimo Hippotada
sic autem aliquis dicebat, intuitus in proximum alium:

Dii boni! ut hic omnibus gratus et magni-æstimatus est
hominibus, quorumcunque in-urbem et terram venerit.
Multas quidem ex Troja ducit res-pretiosas, pulcras,
e-præda: nos vero contra, idem iter emensi,
domum redimus vacuas manus habentes.
Et nunc ei hæc dedit gratificans amicitia
Æolus; sed age ocyus videamus, quidnam hæc sint,
quantum quid aurique et argenti utri insit.

Sic dicebant; consiliumque malum viciit sociorum:
utrem quidem solverunt, venti autem erupere.
Illos vero statim abreptos ferebat in-pontum procella
flentes, terra a patria; at ego
experrectus, in animo eximio deliberavi,
utrum delapsus ex navi perirem in ponto,
an tacitus sustinerem, et adhuc vivis interesssem.
Sed sustinui et mansi; obvolutus autem in navi
jacebam: illæ vero ferebantur malo venti turbine
rursus ad Æoliam insulam: gemebant autem socii.

Ibi vero in terram ascendimus, et hausimus aquam:
statim autem prandium ceperunt celeres apud naves socii.
Ac postquam cibumque gustaveramus ac potum,
tum vero ego, præconem mihi ubi-asciveram et socium,
ivi ad Æoli inclytas aedes; eum autem inveniebam
convivantem cum suaque uxore et suis liberis.
Ingressi autem domum, ad fores in limine
sedebamus: illi vero in animo obstupescabant, interrogabant-
que:] Quomodo venisti, Ulysse? quis tibi malus ingruit
deus? certe quidem te accurate dimittebamus, ut pervenires
in-patriam tuam et domum, et sicubi tibi gratum sit.

Sic dixerunt; at ego eos alloquebar, mærens corde:
leserunt me sociique mali, præterque eos somnus

σχέτιος· ἄλλ' ἀκέσασθε, φίλοι· δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν.

70 Ὡς ἐφάμην, μαλακοῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν·

οἱ δ' ἀνεψ' ἐγένοντο· πατὴρ δ' ἡμείβετο μύθῳ·

Ἐρβ' ἐκ νήσου θάσσον, ἐλέγχιστε ζωνόντων.

Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν
ἄνδρα τὸν, ὃς κε θεοῖσιν ἀπέχθεται μακάρεσσιν.

75 Ἐρβ', ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπεχθόμενος τόδ' ἰκάνεις.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα.

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ.

Τεῖρετο δ' ἀνδρῶν θυμὸς ὑπ' εἰρεσίης ἀλεγεινῆς,

ἡμετέρῃ ματίῃ· ἐπεὶ οὐκέτι φαίνεται πομπή.

80 Ἐξήμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·

ἐβδομάτῃ δ' ἰκόμεσθα Λάμου αἰπὺ πτολίεθρον,

τηλέπυλον Λαιστρυγονίην, ὅθι ποιμένα ποιμὴν

ἡπίει εἰσελάων, ὃ δὲ τ' ἐξελάων ὑπακούει.

Ἔνθα κ' αὐπνὸς ἀνὴρ δοῖός· ἐξήρατο μισθοῦς,

85 τὸν μὲν, βουκολέων, τὸν δ', ἄργυρα μῆλα νομεύων·

ἐγγὺς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός· εἰσι κέλευθοι.

Ἐνθ' ἐπεὶ ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν, ὃν περὶ πέτρῃ

ἡλίδατος τετύγχε διαμπερές ἀμφοτέρωθεν,

ἄχται δὲ προβλήτες ἐναντία ἑλληγῆσιν

90 ἐν στόματι προύχουσιν· ἀραὶ δ' εἰσοδὸς ἐστίν·

ἐνθ' οἳ γ' εἰσὺ πάντες ἔχον νέας ἀμφιελίσσας.

Αἱ μὲν ἄρ' ἐντοσθεν λιμένος κοῖλοιο δέδεστο

πλησίαι· οὐ μὲν γάρ ποτ' ἀέξετο κῆμά γ' ἐν αὐτῷ,

οὔτε μέγ' οὔτ' ὀλίγον· λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνῃ.

95 Αὐτὰρ ἐγὼν οἷος σχέθον ἐξω νῆα μέλαιναν,

αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, πέτρης ἐκ πείσιματα δῆσας·

ἔστην δὲ, σκοπιῇ ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν.

Ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν οὔτ' ἀνδρῶν φαίνεται ἔργα,

καπνὸν δ' οἷον δρώμεν ἀπὸ χθονὸς αἰέσσοντα.

100 Δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐεν πύθεσθαι ἰόντας,

οἵτινες ἀνέρες εἶεν ἐπὶ χθονὶ σίτον ἐδόντες,

ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.

Οἱ δ' ἴσαν ἐκβάντες λείην δδόν, ἥπερ ἀμαξαί

ἄστυδ' ἀφ' ὑψηλῶν ὁρέων καταγίνεον ὕλην.

105 Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ δστέος ὕδρουσῆς,

θυγατὲρ ἰφθίμῃ Λαιστρυγόνος Ἀντιφάτῳ.

Ἦ μὲν ἄρ' ἐς κρήνην κατεβήσετο καλλιρέεθρον

Ἀρτακίην· ἐνθεν γὰρ ὕδωρ προτὶ ἄστυ φέρεσκον·

οἱ δὲ παριστάμενοι προσεφώνεον, ἐκ τ' ἐρέοντο,

110 ὃς τις τῶνδ' εἴη βασιλεὺς καὶ τοῖσιν ἀνάσσει.

Ἦ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑπερφῆς δῶ.

Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δώματα, τὴν δὲ γυναῖκα

εὔρον, ὄσσην τ' ὄρεος κορυφῇ, κατὰ δ' ἔστυγον αὐτήν.

Ἦ δ' αἰψ' ἐξ ἀγορῆς ἐκάλει κλυτὸν Ἀντιφάτῃα,

115 ὃν πόσιν, ὃς δὴ τοῖσιν ἐμήσατο λυγρὸν ὄλεθρον.

Αὐτίχ' ἓνα μάρψας ἐτάρων ὠπλίσσατο δεῖπνον·

τῷ δὲ δὴ αἶξαντε φυγῇ ἐπὶ νῆας ἰκέσθη.

Αὐτὰρ ὁ τεύχε βοῆν διὰ δστέος· οἱ δ' αἰόντες

φοίτων ἰφθίμοι Λαιστρυγόνες ἄλλοθεν ἄλλος,

120 μυρταί, οὐκ ἀνδρεςσιν ἰσοκότες, ἀλλὰ Γίγαςιν.

Οἱ β' ἀπὸ πετράων ἀνδραχθείαι χερμαδίοισιν

βάλλον· ἄφαρ δὲ κακὸς κόναβος κατὰ νῆας δρώρει

infaustus : sed medemini, amici : potestas enim est / penes vos.

Sic dixi, blandis eos demulcens verbis :

illi vero muti facti sunt ; pater autem respondebat sermone :

Abi ex insula ocyus, pessime viventium.

Non enim mihi fas est curare nec dimittere

virum illum, qui diis invisus-sit beatis.

Abi ; quoniam immortalibus invisus huc venisti.

Sic locutus, dimittebat ex aedibus graviter gementem.

Hinc vero ulterius navigabamus, dolentes corde.

Fatigabatur autem virorum animus a remigatioe molesta,

nostra stultitia : quoniam non-amplius apparebat reductio.

Per-sex-dies quidem continuo navigabamus noctesque et

dies ;] septima vero venimus Lami ad-excelsam urbem,

magnam (vel Telepylum) Laestrygoniam, ubi pastorem pastor

inclamat intro-agens, alter vero exigens auscultat.

Ibi insomnis vir duplicem reportaret mercedem,

unam quidem, pascendis-bobus, alteram vero, candidas pe-

cudes pascens ;] prope enim ibi noctisque et diei sunt viz.

Ibi postquam ad portum inclytum veneramus, circa quem pe-

tra] excelsa est, continenter utrinque,

litoraue prominentia e-regione sibi-invicem

in ostio procurunt ; angustus vero introitus est :

ibi illi intus omnes tenebant naves utrinque-recurras.

Hæ quidem intra portum concavum alligatæ-erant

propinquæ : nunquam enim attollebatur fluctus in ipso,

nec magnus, nec parvus ; candida autem erat circum tranquil-

litas.] At ego solus tenebam extra navem nigram,

illic in extrema-parte, e petra funibus ligatis :

constiti vero, speculam in præruptam ubi-ascenderam.

Ibi quidem nec boum nec virorum apparebant opera,

fumum autem solum videbamus a terra exsurgentem.

Tum vero ego socios præmisi sciscitatum vadentes

quinam viri essent im hac terra panem vescentes ;

viros duos electos, tertium præconem una comitem addens.

Hi vero iverunt, egressi, per planam viam, qua plaustra

ad urbem ab excelsis montibus devehebant lignum.

Puellæ vero obvii-facti-sunt ante urbem aquam-petenti,

filix eximix Laestrygonis Antiphatæ.

Hæc quidem ad fontem descendebat pulcre-fluentem

Artaciam ; hinc enim aquam ad urbem ferebant ;

illi vero astantes eam alloquebantur, interrogabantque,

quisnam illorum esset rex, et quibus imperaret.

Illa vero valde cito patris ostendit excelsam domum.

Hi autem postquam ingressi-sunt inclytas aedes, mulierem

invenerunt, velut montis verticem ; horrueruntque eam.

Hæc autem continuo e foro vocabat inclytum Antiphatem,

suum maritum, qui sane illis molitus-est sævum exitum.

Statim uno correpto sociorum, apparavit-sibi cœnam :

alteri vero duo conciti fuga ad naves pervenerunt.

Atque ille excitabat clamorem per urbem ; hi vero audientes

vadebant, fortes Laestrygones, aliunde alius,

innumeri, non hominibus similes, sed Gigantibus.

Qui a petris abruptis viro-gravibus saxis

jaciebant ; statim autem malus strepitus per naves ortus-est

- ἀνδρῶν τ' ὀλλυμένων νῶν θ' ἅμα ἀγνυμένων·
 ἰχθύς δ' ὡς πείροντες ἀτερπέα δαίτα φέροντο.
 125 Ὀφρ' οἱ τοὺς δλεον λιμένος πολυδεγεῖας ἐντὸς,
 τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τῷ ἀπὸ πείσματ' ἔοφα νεὸς κυανοπρώροιο.
 Αἶψα δ' ἐμοῖς ἐτάροισιν ἐποτρύνεις ἐκέλευσα
 ἐμβαλεῖν κόπης, ἵν' ὑπέκ κακότητα φύγοιμεν.
 130 Οἱ δ' ἄλλα πάντες ἀνέρριψαν, δέισαντες δλεθρον.
 Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφείας φύγε πέτρας
 νηὶς ἐμή· αὐτὰρ αἱ ἄλλαι ἀολίεες αὐτὰθ' ὀλοντο.
 Ἔνθεν δὲ προτέρω πλέομεν, ἀκαχήμενοι ἦτορ,
 ἄσμενοι ἐκ θανάτοιο, φίλους ὀλέσαντες ἐταίρους.
 135 Αἰαίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθ'· ἐνθα δ' ἔναιεν
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
 αὐτοκασιγνήτη δλοόφρονος Αἰήταο·
 ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φασισμβρότου Ἥελιοιο
 μητρός τ' ἐκ Πέρσης, τὴν Ὀκεανὸς τέκε παῖδα.
 140 Ἐνθα δ' ἐπ' ἀκτῆς νηὶ καταγαγόμεσθα σιωπῇ
 ναύλοχον ἐς λιμένα, καὶ τις θεὸς ἡγεμόνευεν.
 Ἔνθα τότε ἐκθάπνεις δύο τ' ἤματα καὶ δύο νύκτας
 κείμεθ', ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἀλγεσι θυμὸν ἔδοντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίτον ἤμαρ εὐπλόκαμος τέλεσ' ἦως,
 145 καὶ τότε ἔγνων ἐμὸν ἔγχος ἑλὼν καὶ φάσγανον ὄξυ,
 καρπαλίμως παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἐς περιωπὴν,
 εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.
 Ἔστην δὲ, σκοπὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθὼν,
 καὶ μοι ἔειπαςτο καπνὸς ἀπὸ χθονὸς εὐρουδείης
 150 Κίρκης ἐν μεγάροισι διὰ δρυμὶν πυκνὰ καὶ ὕλην.
 Μερμήριζα δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν
 ἐλθεῖν ἥδὲ πυθέσθαι, ἐπεὶ ἴδον αἶθροπα καπνόν.
 Ὡς δέ μοι φρονέοντι δόασσαςτο κέρδιον εἶναι,
 πρῶτ' ἐλθόντ' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 155 δειπνον ἐταίροισιν δόμεναι προέμεν τε πυθέσθαι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιελίσσης,
 καὶ τότε τίς με θεῶν δλοφύρατο, μῦθον ἐόντα,
 ὅς ῥά μοι ὑψίκερων ἑλαφον μέγαν εἰς δόδον αὐτὴν
 ἦκεν· ὁ μὲν ποταμόνδε κατῆϊεν ἐκ νομοῦ ὕλης,
 160 πτόμενος δὴ γάρ μιν ἔχεν μένος ἥελιοιο.
 Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἀκνηστὶν μέσσα νῶτα
 πλῆξα· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν·
 κὰδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίεσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 165 εἰρυσάμην· τὸ μὲν αὖθι κατακλίνας ἐπὶ γαίῃ
 εἶασ'· αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥωπᾶς τε λύγους τε·
 πείσμα δ', ὅσον τ' ὄρυγιαν, εὐστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν,
 πελεξάμενος, συνέδησα πόδας δεινοῖο πελώρου.
 Βῆν δὲ καταλοφάδια φέρων ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 170 ἔγχει ἐρειδόμενος, ἐπεὶ οὐπὼς ἦεν ἐπ' ὤμου
 χεῖρὶ φέρειν ἐτέρῃ· μάλα γὰρ μέγα ἔσθριον ἦεν.
 Κὰδ' δ' ἔβαλον προπάροιθε νεὸς· ἀνέγειρα δ' ἐταίρους
 μελιχίους ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ', ἀχνύμενοί περ,
 175 εἰς Αἴδαο δόμους, πρὶν μὸρσιμον ἤμαρ ἐπέλθῃ.
 Ἀλλ' ἄγετ', ὅφρ' ἐν νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε,

virorum pereuntium, naviumque simul fractarum;
 piscium vero instar transigentes, tristes epulas ferebant.
 Dum illi hos perdebant portum profundum intra,
 interea ego, gladio acuto extracto a femore,
 eo funes abscondi navis caerulea-prora.
 Statim autem meos socios adhortatus jussi
 incumbere remis, ut calamitatem subterfugeremus.
 Hi vero mare omnes jaciebant, veriti mortem.
 Libenter autem in pontum imminentes effugit petras
 navis mea; at reliquæ confectæ illic perierunt.
 Hinc autem ulterius navigabamus, dolentes animo,
 lubentes ex morte, caris amissis sociis.
 Æream vero ad insulam pervenimus: ibi autem habitabat
 Circe comis-pulcris, potens dea, vocalis,
 germana-soror prudentis Ætææ:
 ambo enim nati-sunt ex lucem-hominibus-præbente Sole,
 et matre ex Perse, quam Oceanus genuit filiam.
 Hic vero ad litus nave appulimus tacite
 navium-capacem in portum, et aliquis deus dux-erat.
 Ibi tum egressi, duosque dies et duas noctes
 jacebamus, pariter et labore et doloribus animum rodentes.
 Sed quando jam tertium diem pulcris-comis fecit Aurora,
 tunc ego mea hasta sumta et gladio acuto,
 celeriter a nave ascendi in speculam.
 sicubi opera viderem mortalium vocemque andirem.
 Steti autem, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
 et mihi visus-est fumus surgens a terra lata,
 Circes in ædibus, per querceta densa et silvam.
 Cogitavi autem deinde in mente et in animo
 ire ac sciscitari, postquam vidi atrum fumum.
 Sic vero mihi cogitanti visum-est satius esse,
 primum profectum ad navem celerem et litus maris,
 prandium sociis dare, præmittereque aliquos sciscitatum.
 Sed quando jam prope eram, profectus, navem utrinque-
 revcuram,] tunc aliquis mei deorum misertus-est, solius,
 qui mihi excelsis-cornibus cervum magnum in viam ipsam
 misit: is quidem ad-flumen descendebat ex pascuis silvæ,
 potaturus: dudum enim ipsum urgebat vis solis.
 Illum vero ego egredientem per spinam medio tergo
 percussi; ac penitus hastile æereum transiit;
 decidit vero is in pulvere porrectus, avolatitque anima.
 Illi vero ego insistens, hastam æream ex vulnere
 extraxi; quam quidem illic reclinatam in terra
 reliqui; at ego avulsi virgultaque viminaque,
 funemque quantum ulnam *longitudine*, bene-tortum undi-
 que,] ubi-plexeram, colligavi pedes ingentis monstri.
 Ivi autem *eum* de-cervice ferens ad navem nigram,
 hasta fultus, quoniam nequaquam licebat in humero
 manu ferre altera: valde enim magna bellua erat.
 Dejeci autem ante navem; excitavi que socios
 blandis verbis, astans, viros singulos:
 O amici, nequaquam enim descendemus, afflicti licet,
 in Plutonis aedes, antequam fatalis dies advenerit.
 Sed agile, quamdiu est in navi celeri cibusque potusque,

μνησόμεθα βρώμης μηδὲ τρυγώμεθα λιμῷ.

ᾧς ἐφάμην· οἱ δ' ὥκα ἐμοὶς ἐπέεσσι πίθοντο·
ἐκ δὲ καλυψάμενοι παρὰ θῖν' ἄλός ἀτρυγέτοιο
180 θηήσαντ' ἔλαφον· μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν δρώμενοι ὀφθαλμοῖσιν,
χεῖρας νιψάμενοι τεύχοντ' ἐρικυδέα δαῖτα.
ᾧς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα δαινύμενοι χρεά τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
185 Ἦμος δ' ἥλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
δὴ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ρηγμῖνι θαλάσσης.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδὸδάκτυλος Ἥως,
καὶ τότε ἔγνων ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν εἶπον·

Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἐταῖροι·
190 ὦ φίλοι, οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπῃ ὄσφος, οὐδ' ὅπῃ Ἥως,
οὐδ' ὅπῃ ἥλιος φασειμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν,
οὐδ' ὅπῃ ἀνεῖται· ἀλλὰ φραζώμεθα ὁἴσσον,
εἴ τις ἐτ' ἔσται μῆτις, ἐγὼ δ' οὐκ οἶομαι εἶναι.
Εἶδον γὰρ σκοπιὴν ἐς παιπαλοέσσαν ἀνελθὼν
195 νῆσον, τὴν περὶ πόντος ἀπείριτος ἑστεφάνωται·
αὐτὴ δὲ χθαμαλὴ κεῖται· καπνὸν δ' ἐνὶ μέσῃ
ἔδρακον ὀφθαλμοῖσι διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
ᾧς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ
μνησάμενος ἔργων Λαιστρυγόνος Ἀντιφάταο
200 Κύκλωπός τε βίης μεγαλήτορος, ἀνδροπάγοιο.
Κλαῖον δὲ λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες·
ἀλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγίγνετο μυρομένοισιν.

Αὐτὰρ ἐγὼ δίχα πάντας εὐκνήμιδας ἐταίρους
ἡρίθμεον, ἄρχὸν δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ὅπασσα·
205 τῶν μὲν ἐγὼν ἤρχον, τῶν δ' Εὐρύλοχος θεοειδής.
Κλήρουσ' δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλομεν ὥκα·
ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος μεγαλήτορος Εὐρύλοχοιο.
Βῆ δ' ἰέναι, ἅμα τῶγε δύο καὶ εἰκοσ' ἐταῖροι
κλαίοντες· κατὰ δ' ἅμμε λίπον γοώοντας ὀπισθεν.
210 Εὐρον δ' ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα Κίρκης
ξυστοῖσιν λαέσσι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.
Ἄμφι δὲ μιν λύκοι ἦσαν δρόστεροι ἢ δὲ λέοντες,
τοὺς αὐτὴ κατέβλεψεν, ἐπεὶ κακὰ φάρμακ' ἔδωκεν.
Οὐδ' οἶγ' ὠρμήθησαν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀλλ' ἄρα τοίγε
215 οὐρῆσιν μακρῇσι περισσάινοντες ἀνέσταν.

ᾧς δ' ὅτ' ἂν ἄμφι ἀνακταὶ κύνες δαίτηθεν ἰόντα
σαίνωσ'· αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ·
ὥς τοὺς ἄμφι λύκοι κρατερώνυχες ἢ δὲ λέοντες
σαίνον· τοὶ δ' ἔδδαισαν, ἐπεὶ ἴδον αἰνὰ πέλωρα.
220 Ἔσταν δ' ἐν προθύροισι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὅπῃ καλῇ,
ἰσθὼν ἐποικυμένης μέγαν, ἀμβροτον ὅα θεᾶων
λεπτά τε καὶ χαλρὲντα καὶ ἄγλα ἔργα πέλονται.
Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Πολίτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
225 ὅς μοι κήδιστος ἐτάρων ἦν, κενδύτατός τε·

ᾧ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποικυμένη μέγαν ἰσθὼν
καλὸν αἰοιδίαι — δάπεδον δ' ἅπαν ἀμφιμέμυκεν —
ἡ θεὸς ἢ γυνή· ἀλλὰ φθηγώμεθα θάσσον.

ᾧς ἄρ' ἐφώνησεν· τοὶ δ' ἐφθέγγοντο καλεῖντες.
230 Ἦ δ' αἶψ' ἐξελοῦσα θύρας ὥϊζε φαιινὰς

recedemur escæ, neu vexemur fame.

Sic dixit; illi vero ocyus meis verbis paruerunt :
abjectisque involucris egressi ad litus maris infructuosi
admirabantur cervum; valde enim magna bellua erat.
Ac postquam se-oblectarant spectantes oculis,
manibus lotis apparabant eximium convivium.
Sic tum quidem per-totum diem ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vinum
dulce.] Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenerunt,
tum vero decubimus in litore maris.
Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
tunc ego concione facta inter omnes dixi :

Audite meos sermones, mala licet patientes, socii :
o amici : neque enim scimus, ubi occasus, neque ubi Aurora,
neque ubi Sol hominibus-lucem-præbens vadit sub terram.
neque ubi resurgit; sed consultemus ocyus,
si quod adhuc erit consilium; ego autem non existimo esse.
Vidi enim, speculam in præruptam ubi-ascenderam,
insulam, quam circumcirca pontus infinitus ambit :
ipsa vero humilis jacet : fumum autem in medio
conspicatus-sum oculis, per querceta densa et silvam.

Sic dixi : illis vero contractum-est carum cor,
recordatis facinorum Læstrygonis Antiphatæ,
Cyclopiisque violentiæ magnanimi, viros-devorantis.
Flebant autem stridule, uberes lacrimas defundentes :
at enim nullus profectus fiebat lugentibus.

Verum ego bipartito omnes bene-ocreatos socios
numerabam, ducemque utrisque præbui :
alterorum quidem ego dux-eram, alterorum vero Eurylochus
deo-similis.] Sortes autem in galea area concutiebamur celeriter;
exsiliit vero sors magnanimi Eurylochi.
Profectus-est autem ire; unaque cum-eo duo et viginti socii
flentes; ac nos reliquerunt ejulantes pone.
Invenerunt autem in convallibus structas ædes Circes
politis lapidibus, conspicuo in loco.

Circa vero ipsam lupi erant montani ac leones,
quos ipsa cicurarat, postquam mala medicamina dederat.
Neque illi irruerunt in viros, sed utique ipsi
caudis longis circum-adulantes assurrexerunt.
Ut vero quum circa dominum canes a-convivio redeuntem
adulantur; semper enim fert delinimenta animi :
sic circa hos lupi fortibus-unguibus, ac leones,
adulabantur; illi vero timere, ut viderunt terribilia monstra.
Steterunt autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
Circen autem intus audiebant cantantem voce pulcra,
telam obeuntem magnam, divinam; qualia dearum
subtiliaque et venusta et splendida opera sunt.
His vero sermonem exorsus-est Polites, princeps virorum,
qui mihi carissimus sociorum erat, maximeque-venerandus :

O amici, intus enim aliqua obiens magnam telam
pulcre cantillat (pavimentum autem totum resonat),
sive dea, sive femina; sed compellemus ocyus.

Sic igitur dixit : illi vero compellabant vocantes.
Ea autem continuo egressa fores aperuit splendidas,

καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 Εὐρύλοχος δ' ὑπέμεινεν, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Εἶσαν δ' εἰσαγαγούσα κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρόν
 235 οἶνω Πραμνεῖω ἐκύκα· ἀνέμισγε δὲ σίτῳ
 φάρμακα λύγρ', ἵνα πάγχυ λαβολάτο πατρὶδος αἴης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δῶκέν τε καὶ ἔκπιον, αὐτίκ' ἔπειτα
 ῥάβδῳ πεπληγυῖα, κατὰ σφυροῖσιν ἔέργνυ.
 Οἱ δὲ σὺν μὲν ἔχον κεφαλὰς φωνήν τε τρήχας τε
 240 καὶ δέμας, αὐτὰρ νοῦς ἦν ἐμπεδος, ὡς τὸ πάρος περ.
 Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἔερχατο· τοῖσι δὲ Κίρκη
 παρ' ἄκυλον βάλανόν τ' ἔβαλεν καρπὸν τε κρानεῖης
 ἔδμεναι, οἷα σύες χαμαιευνάδες αἰὲν ἔδουσιν.
 Εὐρύλοχος δ' αἰψ' ἦλθε θοὴν ἐπὶ νῆα μέλαιναν,
 245 ἀγγελῆην ἐτάρων ἑρέων καὶ ἀδευκέα πότμον.
 Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνάτο ἔπος, ἰέμενός περ,
 κῆρ ἄρει μεγάλῳ βεβηλημένος· ἐν δέ οἱ δάσπε
 δακρυόρριν πῖμπλαντο, γόνον δ' ὠϊστο θυμός.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μιν πάντες ἀγασσάμεθ' ἐξερέοντες,
 250 καὶ τότε τῶν ἄλλων ἐτάρων κατέλεξεν Διόθρον·
 Ἥομεν, ὡς ἐκλευες ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 εὖρομεν ἐν βήσσησι τετυγμένα δώματα καλά.
 [ἔστοισιν λάεσαι, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ.]
 Ἐνθα δὲ τις μέγαν ἱστὸν ἐποιχομένη λίγ' αἰδιδεν,
 255 ἢ θεὸς ἢ γυνή· τοὶ δ' ἐρθέγγοντο καλεῦντες.
 Ἦ δ' αἰψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὠϊε φαεινὰς
 καὶ καλεῖ· οἱ δ' ἅμα πάντες αἰδρεῖσιν ἔποντο·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὑπέμεινα, δισάμενος δόλον εἶναι.
 Οἱ δ' ἅμ' αἰστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν
 260 ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ καθήμενος ἐσχοπιάζον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ περὶ μὲν ἱφίος ἀργυρόηλον
 ὤμοισιν βαλόμην, μέγα, χάλκεον ἄμφι δὲ τόξα·
 τὸν δ' αἰψ' ἠνώγεα αὐτὴν ὁδὸν ἠγῆσασθαι.
 Αὐτὰρ δγ' ἀμφοτέρησι λαβὼν ἔλλισετο γούνων·
 265 [καὶ μ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Μή μ' ἄγε καί σ' ἀέκοντα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐ-
 οῖδα γάρ, ὡς οὐτ' αὐτὸς ἐλεύσεαι οὔτε τιν' ἄλλον [τοῦ·
 ἀξίς σὺν ἐτάρων· ἀλλὰ ζῆν τοῖςδεσι θάσσον
 φεύγωμεν· ἐτι γάρ κεν ἀλύξαιμεν κακὸν ἦμαρ.
 270 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Εὐρύλοχ', ἦτοι μὲν σὺ μὲν αὐτοῦ τῶνδ' ἐνὶ χώρῳ,
 ἑσθὼν καὶ πίνων, κοιλῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 αὐτὰρ ἐγὼν εἴμι· κρατερὴ δέ μοι ἔπλετ' ἀνάγκη.
 Ὡς εἰπὼν παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἦδὲ θαλάσσης.
 275 Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλον ἰὼν ἱερὰς ἀνὰ βήσσας
 Κίρκης ἔσεσθαι πολυφαρμάχου ἐς μέγα δῶμα,
 ἐνθα μοι Ἑρμείας χρυσόβραπις ἀντεβόλησεν,
 ἐρχομένη πρὸς δῶμα, νευνὴν ἀνδρὶ ἰοικώς,
 πῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη·
 280 ἐν τ' ἄρα μοι πῶ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Πῇ δ' αὖτ', ὦ δύστηνε, δι' ἀκριας ἔρχεαι οἶος,
 χώρῳ αἰδῖρος ἐὼν; ἔταροι δέ τοι οἶδ' ἐνὶ Κίρκης
 ἔρχεται, ὥστε σύες, πυκνὸς κευθμῶνας ἔχοντες.
 Ἦ τοὺς λυσόμενος δεῦρ' ἔρχεαι; οὐδέ σέ φημι

et invitabat; illi vero una omnes imprudentia sequebantur :
 Eurylochus autem remanebat, suspicatus dolum esse.
 Collocavit vero illa-introductos per sediliaque et solia ;
 ipsisque caseumque et farinam et mel recens
 vino Pramnio commiscebat; immiscebatque pani
 medicamina perniciose, ut penitus obliviscerentur patriæ ter-
 ræ.] Ac postquam præbuerat et illi ebiberant, statim deinde
 virga percussos intra haras concludebat.
 Illi vero suum quidem habebant capita vocemque setasque
 et corpus; at mens erat integra, ut antea quidem.
 Sic hi quidem flentes conclusi-sunt; eis autem Circe
 glandem-ilignam quernamque projecit, fructumque corni,
 ad-edendum, qualia sues humi-cubantes semper edunt.

Eurylochus autem continuo venit celerem ad navem ni-
 gram,] nuntium de-sociis relaturus, et amarum fatum.
 Neque ullum proloqui poterat verbum, cupiens licet,
 cor dolore ingenti percussus; atque ei oculi
 lacrimis implebantur, fletumque meditabatur animus.
 Sed posteaquam eum omnes mirati-sumus interrogantes,
 tunc ceterorum sociorum narravit exitium :

Ivimus, ut jubebas, per querceta, inclyte Ulysse;
 invenimus in convallibus structas ædes pulcras.

[politis lapidibus, conspicuo in loco.]

Illic autem quædam magnam telam obiens argute canebat,
 sive dea, sive mulier : hi vero compellabant vocantes.

Illa autem continuo egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; hi vero simul omnes imprudentia sequebantur ;
 at ego remansi, suspicatus dolum esse.

Illi vero simul evanuerunt universi, nec quisquam eorum
 apparuit : diu autem desidens speculabar.

Sic dixit : at ego gladium quidem argenteis-clavis-distinctum
 humeris circumjeci, magnum, æreum, atque arcum ;
 illum vero continuo jussi eandem viam præire.

At ille utraque manu prehensis me precabatur genibus :
 [et me lugens verbis alatis allocutus-est :]

Ne me duc illuc invitum, Jovis-alumne, sed relinque hic :
 novi enim, quod neque ipse redibis, nec quenquam alium
 reduces tuorum sociorum : sed cum hisce ocyus
 fugiamus : adhuc enim effugere-poterimus malum diem.

Sic dixit : at ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Euryloche, sane tu quidem mane ibidem, hoc in loco,
 edens et bibens, cavam apud navem nigram :
 at ego ibo; dura enim mihi adest necessitas.

Sic fatus, a nave ascendebam ac mari.
 Sed quando jam eram profectus sacras per convalles, ●
 Circes accessurus veneficæ ad magnam domum,
 ibi mihi Mercurius aureo-caduceo obviam-venit,
 proficiscenti ad domum, adolescenti viro similis,
 primum pubescenti, cujus quidem gratiosissima pubertas;
 inhæsitque mihi manu, verbumque dixit, et elocutus-est :

Quorsum vero, o infelix, per juga vadis solus,
 loci ignarus quum-sis? socii vero tibi illi in Circes ædibus
 conclusi-sunt, ut sues, densa latibula habitantes.

An eos liberaturus huc venis? neque te puto

- 285 αὐτὸν νοστήσειν, μενέεις δὲ σύγ' ἔνθα περ ἄλλοι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σε κακῶν ἐκλύσομαι ἢ δὲ σάωσω
 τῇ, τόδε φάρμακον ἐσθλὸν ἔχων ἐς δώματα Κίρκης
 ἔρχεο, ὃ κέν τοι κρατὸς ἀλᾶλῃσιν κακὸν ἦμαρ.
 Πάντα δὲ τοι ἔρῳ ὀλοφῶϊα δήνεα Κίρκης.
- 290 Τεύξει τοι κυκεῶ, βαλῆει δ' ἐν φάρμακα σίτῳ·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς θέλξει σε δυνήσεται· οὐ γὰρ ἔασει
 φάρμακον ἐσθλὸν, ὃ τοι δώσω· ἔρῳ δὲ ἔκαστα.
 Ὅππότε κεν Κίρκη σ' ἰθάσῃ περιμήκεϊ βράδῳ,
 δὴ τότε σὺ ξίφος ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
- 295 Κίρκῃ ἐπαῖξαι, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἢ δέ σ' ὑποδδείσασα καλήσεται εὐνήθῃναι·
 ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανθήσασθαι θεοῦ εὐνῇ,
 ὄφρα καὶ τοι λύσῃ θ' ἐτάρους αὐτὸν τε κομίσσῃ·
 ἄλλα κέλεσθαι μιν μακάρων μέγαν ὄρκον ὁμῶσαι,
- 300 μῆτι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο·
 μὴ σ' ἀπογυμνωθέντα κακὸν καὶ ἀνήνορα θείῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ γαίης ἐρύσας, καὶ μοι φύσιν αὐτοῦ ἔδειξεν.
 Ῥίζῃ μὲν μίλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ ἐκείλον ἄνθος·
- 305 μῶλω δέ μιν καλέουσι θεοί· χάλεπρον δέ τ' ὀρύσσειν
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι· θεοὶ δέ τε πάντα δύνανται.
 Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέθῃ πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 νῆσον ἂν ὑλήεσσαν· ἐγὼ δ' ἐς δώματα Κίρκης
 ἦϊα· πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κίοντι.
- 310 Ἔστην δ' εἰνὶ θύρῃσι θεᾶς καλλιπλοκάμοιο·
 ἔνθα στάς ἐβόησα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς.
 Ἢ δ' αἶψ' ἐξελθοῦσα θύρας ὥϊζε φαεινὰς
 καὶ κάλει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην, ἀκαχήμενος ἦτορ.
 Εἶσε δέ μ' εἰς αἰγυροῦσα ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦτλου,
- 315 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν·
 τεύξε δέ μοι κυκεῶ χρυσέῳ δέπτα, ὄφρα πίοιμι·
 ἐν δέ τε φάρμακον ἦκε, κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔδωκέν τε καὶ ἔκπιον, οὐδέ μ' ἔβελξεν,
 βράδῳ πεπληγυῖα ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
- 320 Ἐρχεο νῦν συμφέονδε, μετ' ἄλλων λῆξο ἐταίρων.
 Ὡς φάτ'· ἐγὼ δ' ἄορ ὅζῳ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 Κίρκῃ ἐπήϊξα, ὥστε κτάμεναι μενεαίνων.
 Ἢ δὲ μέγα ἰάχουσα ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων
 καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
- 325 Τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἢ δὲ τοκῆς;
 θαῦμά μ' ἔχει, ὥς οὔτι πῶν τάδε φάρμακ' ἐθέλχῃς.
 Οὐδέ γὰρ οὐδέ τις ἄλλος ἀνὴρ τάδε φάρμακ' ἀνέτλη,
 ὃς κε πῆν καὶ πρῶτον ἀμείβεσθαι ἔρκος ὀδόντων.
 [Σοὶ δέ τίς ἐν στήθεσιν ἀκὴλητος νόος ἐστίν.]
- 330 Ἢ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πολὺτροπος, δντε μοι αἰεὶ
 φάσκεν ἐλεύσεσθαι χρυσόβραπς Ἀργεϊφόντης,
 ἐκ Τροίης ἀνιόντα βοῇ σὺν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ κολεῶ μὲν ἄορ θεοῦ, νῶϊ δ' ἔπειτα
 εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβέλομεν, ὄφρα μιν γέντε
- 335 εὐνῇ καὶ φιλότῃ πεποίθομεν ἀλλήλοισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, πῶς γάρ με κλέῃ σοι ἦπιον εἶπαι;
 ἦ μοι σῶς μὲν θῆκας ἐνὶ μεγάροισιν ἐταίρους·

ipsum rediturum-esse : manebis vero tu, ubi quidam alii.
 Sed age jam te e-malis expediam, ac servabo :
 accipe, hoc medicamen bonum habens ad ades Circes
 vade, quod tibi a-capite avertat malum diem.
 Omnia autem tibi dicam pernicioſa consilia Circes.
 Apparabit tibi potionem-miscellam, inficietque medicamina
 in-escam:] sed neque sic incantare te poterit; non enim sinet
 medicamen eximium, quod tibi dabo; dicam vero singula.
 Quando Circe te percutiet prælonga virga,
 tum vero tu, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrue, quasi interficere cupiens.
 Illa vero te subverita invitabit ad-concubitum;
 ibi tu nequaquam deinde recusa deæ cubile,
 ut tibi solvatque socios, ipsumque te benigne-excipiat :
 sed jube ipsam beatorum magnum jusjurandum jurare,
 nullum tibi ipsi damnum malum machinaturam se aliud;
 ne te nudatum vilem et enervem reddat.

Sic igitur locutus præbuit medicamen Argicida,
 e terra evulsum, et mihi naturam ejus ostendit.
 Radice quidem nigrum erat, lacti autem simile flore;
 Moly vero ipsum vocant dii : difficileque est effossa
 viris utique mortalibus; dii autem omnia possunt.

Mercurius quidem deinde discessit ad magnum Olympum,
 insulam per silvosam : ego autem ad domos Circes
 ivi; multum vero mihi cor aestuabat eunti.
 Steti autem in vestibulo deæ pulcris-comis :
 ibi stans clamavi; dea autem meam audivit vocem.
 Illa vero statim egressa fores aperuit splendidas,
 et invitabat; atque ego sequebar, dolens corde.
 Collocavit autem me introductum in solio argenteis-clavis dis-
 tincto,] pulcro, artificioso : ac scabellum sub pedibus erat :
 apparavit autem mihi potionem-miscellam in-aureo poculo,
 ut biberem;] immisitque medicamen, mala meditans in animo.
 Ac postquam dederatque et ebiberam, nec me incantavit,
 virgula ubi-percusserat, verbumque dixit et elocuta-est :
 Abi nunc in-haram, cum ceteris cuba sociis.
 Sic dixit : ego vero, gladio acuto stricto a femore,
 in-Circen irrui, quasi interficere cupiens.
 Illa vero vehementer exclamans subtercurrit etprehendit ge-
 nua,] et me ejulans verbis alatis allocuta-est :
 Quis es unde es hominum? ubi tibi urbs atque parentes?
 stupor me tenet, quod neutiquam, bibens hæc medicamina, in-
 cantatus-sis.][Minime enim quisquam alius vir hæc medicami-
 na sustinuit,] qui biberit, et primum miserit-per septum den-
 tium.][Tibi vero quædam in pectoribus indomabilis mens est.]
 Profecto tu Ulysses es versutus, quem mihi semper
 prædicabat venturum aureo-caduceo Argicida,
 e-Troja reversum celeri cum nave nigra.
 Sed age nunc in-vagina gladium pone; nos vero deinde
 lectum nostrum conscendamus, ut commixti
 cubili et amore, confidamus nobis-invicem.

Sic dixit : at ego ipsam respondens indomatus-sum :
 o Circe, quonam-modo me jubes tibi mitem esse?
 quæ mihi sues quidem reddidisti in ædibus socios :

αὐτὸν δ' ἐνθάδ' ἔχουσα, δολοφρονέουσα κελεύεις
 310 ἐς θαλαμὸν τ' ἵναίαι καὶ σῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 ὄφρα με γυμνωθέντα καχὸν καὶ ἀνήνορα θείης;
 Οὐδ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι τεῆς ἐπιβήμεναι εὐνῆς,
 εἰ μὴ μοι τλαίης γε, θεὰ, μέγαν ὄρκον δοῦσσαι,
 μή τι μοι αὐτῷ πῆμα καχὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
 345 Ὡς ἑράμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνεν, ὡς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσέν τε τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 καὶ τότε ἔγῳ Κίρκης ἐπέβην περικαλλέας εὐνῆς.
 Ἀμφίπολοι δ' ἄρα τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισι πένοντο
 τέσσαρες, αἱ οἱ δῶμα κάτα δρῆσταιραι ἔασιν.
 350 Γίγνονται δ' ἄρα ταίγ' ἐκ τε κρηνῶν ἀπὸ τ' ἄλσων
 ἐκ θ' ἱερῶν ποταμῶν, οἳ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσιν.
 Τῶν ἡ μὲν ἐβαλλε θρόνους ἐνὶ ῥήγεα καλὰ,
 πορφύρεα καθύπερθ', ὑπένερθε δὲ λίθ' ὑπέβαλλεν·
 ἡ δ' ἐτέρη προπάρειθε θρόνων ἐτίταινα τραπέζας
 355 ἀργυρέας, ἐπὶ δὲ σφί τιθει χρύσεια κάνεα·
 ἡ δὲ τρίτῃ κρητῆρι μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα
 ἡδὺν ἐν ἀγρυρέῳ, νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα·
 ἡ δὲ τετάρτῃ ὕδωρ ἐφόρει, καὶ πῦρ ἀνέκαιεν
 πολλὸν ὑπὸ τρίποδι μεγάλῳ· ἱαίνετο δ' ὕδωρ.
 360 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσαν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι γαλαῶι,
 ἔς β' ἀσάμινθον ἔσασα λδ' ἐκ τρίποδος μεγάλῳ,
 θυμῆρες κεράσασα κατὰ κρατὸς τε καὶ ὤμων,
 ὄφρα μοι ἐκ κάματον θυμοφθόρον εἴλετο γυῖον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεν τε καὶ ἔχρινεν λίπ' ἐλαίῳ,
 365 ἀμφὶ δέ με χλαῖναν καλὴν βάλεν ἡδὲ χιτῶνα·
 εἶσε δέ μ' εἰσαγαγούσα ἐπὶ θρόνου ἀγρυροῖλου,
 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνυς ποσὶν ἦεν·
 [χέρνιθα δ' ἀμφίπολος προχωρὶ ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῖῃ, ὑπὲρ ἀγρυροῖο λέβητος,
 370 νήφασθαι· παρὰ δὲ ζεστήν ἐτάνυσσε τραπέζαν.
 Σίτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 εἶδατα πολλὰ ἐπιθέισα, χαριζομένη παρεόντων·]
 ἐσθήμεναι δ' ἐκέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἦνδανε θυμῷ·
 ἀλλ' ἤμην ἄλλοφρονέων, κακὰ δ' ὄσσετο θυμός.
 375 Κίρκη δ' ὡς ἐνόησεν ἐμ' ἤμενον, οὐδ' ἐπὶ σίτῳ
 χεῖρας ἱάλλοντα, κρατερὸν δέ με πένθος ἔχοντα,
 ἄγχι παρισταμένη ἔπειτα πτερόεντα προσήυδα·
 Τίφθ' οὕτως, Ὀδυσσεῦ, κατ' ἄρ' ἔλχει ἴσος ἀνὰ ὤμῳ,
 θυμὸν ἔδων, βρώμης δ' οὐχ ἄπτεαι οὐδὲ ποτῆτος;
 380 ἦ τίνα που δόλον ἄλλον οἶεαι· οὐδέ τί σε χρῆ
 δεῖοίμεν· ἥδη γάρ τοι ἀπώμωσα καρτερὸν ὄρκον.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Κίρκη, τίς γάρ κεν ἀνὴρ, δις ἐναΐσιμος εἴη,
 πρὶν τλαίη πάσασθαι ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος,
 385 πρὶν λύσασθ' ἐτάρους καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι;
 ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πειῖν φαγέμεν τε κελεύεις,
 λύσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶ ἐρίφρας ἐταίρους.
 Ὡς ἑράμην· Κίρκη δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 βάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέργε συρφεοῦ,
 390 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἰοικότας ἐννεώροισιν.
 Οἱ μὲν ἔπειτα ἔστησαν ἐναντίοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἑκάστῳ φάρμακον ἄλλο.

ipsum vero hic delinens, dolos-meditans jubes
 in thalamumque ire, et tuum conscendere lectum,
 ut me nudatum, vilem et enervem reddas?
 Non equidem voluerim tuum conscendere lectum,
 nisi mihi sustinueris, dea, magnum jusjurandum jurare,
 nullum mihi damnum malum machinaturam te aliud.

Sic dixi; illa vero continuo abjurabat, ut jubebam.
 Ac postquam juraverat peregeratque jusjurandum,
 tunc ego Circes conscendi perpulcrum lectum.

Ancillæ autem tum in ædibus ministrabant
 quatuor, quæ ei per domum famulæ sunt.
 Natæ sunt vero hæc ex fontibus et a-silvis,
 ex sacrisque fluviiis, qui in mare profluunt.
 Harum una quidem injiciebat solis stragula pulcra,
 purpurea superne, inferne autem lintea subjiciebat:
 altera vero ante solia extendebat mensas
 argenteas, eisque imponebat aurea canistra:
 tertia autem cratere suave vinum miscebat
 dulce in argenteo, distribuebatque aurea pocula;
 quarta vero aquam ferebat, et ignem accendebat
 multum sub tripode magno; calefiebat autem aqua.
 Ac postquam calefacta erat aqua in splendido atheno,
 in balneum me inductum lavabat ex tripode magno,
 suavi fusa aqua per caputque et humeros,
 donec mihi defatigationem animum-rodentem exemisset
 membris.] Ac postquam lavarat me et unxerat pingui oleo,
 lænamque mihi pulcrum induerat ac tunicam;
 collocavit me introductum in solio argenteis-clavis-distincto,
 pulcro, artificioso; ac scabellum sub pedibus erat;
 [aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens
 pulcro, aureo, super argenteo lebece,
 ad-lavandum; juxta vero politam extendit mensam.
 Cibum autem veneranda proma apposuit ferens,
 ferculis multis appositis, largiens de-præsentibus;]
 edere vero me jubebat: meo autem non placebat animo;
 sed sedebar alia-cogitans, mala autem imaginabatur animus.

Circe vero ut animadvertit me sedentem, neque ad cibum
 manus porrigentem, gravem autem me luctum habentem,
 prope astans verbis alatis me allocuta est:

Quid sic, Ulysse, sedes similis muto,
 animum rodens; cibum autem non attingis, nec potum?
 certe aliquem dolum alium suspicaris: nec quicquam te oportet
 timere; jam enim tibi abjuravi firmum jusjurandum.

Sic dixit: at ego ipsam respondens allocutus sum:
 o Circe, quis enim vir, qui æquus fuerit,
 prius sustinuerit gustare cibum ac potum,
 quam solvi-fecerit socios et in oculis viderit?
 Sed si re-vera ex-animo me bibere edereque jubes,
 libera, ut oculis videam, dilectos socios.

Sic dixi: Circe autem per-aedes transiens exivit,
 virgam tenens in manu; foresque aperuit haræ,
 exegitque porcis similes novennibus.
 Illi quidem deinde stabant ex-adverso: hæc vero per eos
 vadens adungebat unicuique medicamen aliud.

Τῶν δ' ἐκ μὲν μελέων τρίχες ἔρρεον, ἃς πρὶν ἔφυσεν
 φάρμακον οὐλόμενον, τό σπιν πόρε πότνια Κίρκη·
 395 ἄνδρες δ' αἶψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πάρος ἦσαν
 καὶ πολλὸν καλλίονες καὶ μελίζονες εἰσδράσθαι.
 Ἔγνωσαν δέ με κείνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος.
 Πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέου γόος, ἀμφὶ δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἑλέαιρε καὶ αὐτή.
 400 Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσηύδα δια θεῶν·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχοο νῦν ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσετε ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήθεσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 405 αὐτὸς δ' αἶψ' ἵέναι καὶ ἀγεῖν ἐρήϊρας ἐταίρους.
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Βῆν δ' ἵέναι ἐπὶ νῆα βοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ τοῇ ἐρήϊρας ἐταίρους,
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 410 Ὃς δ' ἔτ' ἂν ἀγראῖοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελείας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὶν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντία· οὐδ' ἔτι σπηλοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὥς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 415 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὥς ἔμεν, ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῶν
 τρηχεῖης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἐτράφεν ἡδ' ἐγένοντο·
 καὶ μ' ὀλοφυρόμενοι ἔπαιε πτερύοντα προσηύδων·
 Σοὶ μὲν νοστήσαντι, Διοτρεφῆς, ὥς ἐχάρημεν,
 420 ὥς εἴτ' εἰς Ἰθάκην ἀφικοίμεθα πατρίδα γαίαν·
 ἀλλ' ἄγε, τῶν ἄλλων ἐτάρων κατάλεξον δλεθρον.
 Ὃς ἔφην· αὐτὰρ ἐγὼν προσέφην μαλακοῖς ἐπέεσσιν·
 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἐρύσσομεν ἡπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν στήθεσι πελάσσομεν ὅπλα τε πάντα·
 425 αὐτοὶ δ' ὀτρύνεσθ', ἵνα μοι ἅμα πάντες ἔπησθε,
 ὅφρα ἴδῃ' ἐτάρους ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,
 πίνοντας καὶ ἐδόντας· ἐπὶ ηταιρὸν γὰρ ἔχουσιν.
 Ὃς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἔμοις ἐπέεσσιν πίθοντο·
 Εὐρύλοχος δέ μοι ὅλος ἐρύκανε πάντας ἐταίρους·
 430 [καὶ σφείας φωνήσας ἔπαιε πτερύοντα προσηύδα·]
 Ἄ δειλοί, πόσ' ἔμεν; τί κακῶν ἱμεῖρετε τούτων,
 Κίρκης ἐς μέγαρον καταβήμεναι; ἥ κεν ἅπαντας
 ἢ σὺς ἢ ἐλκύους ποιήσεται ἢ ἐλέοντας·
 οἳ κέν οἱ μέγα δῶμα φυλάσσοιμεν καὶ ἀνάγκη.
 435 Ὃς περ Κύκλωψ ἔρξ', ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο
 ἡμέτεροι ἔταροι, σὺν δ' ὁ θρασὺς εἶπετ' Ὀδυσσεύς·
 τοῦτο γὰρ καὶ κείνοι ἀτασθαλίῃσιν ὀλοντο.
 Ὃς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγνω μετὰ φρεσὶ μερμήριζα,
 σπασσάμενος τανύηκης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 440 τῷ οἱ ἀποτμήξας κεφαλὴν οὐδάδε πελάσσαι,
 καὶ πηῶ περ ἐόντι μάλα σχεδόν· ἀλλὰ μ' ἐταῖροι
 μελιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος·
 Διογενὲς, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, εἰ σὺ κελεύεις,
 αὐτοῦ παρ νηὶ τε μένειν καὶ νῆα ἔρυσθαι·
 445 ἡμῖν δ' ἡγεμόνευ' ἱερὰ πρὸς δώματα Κίρκης.
 Ὃς φάμενοι παρὰ νηὸς ἀνήϊον ἡδὲ θαλάσσης.

Eorum autem e membris pili defluebant, quos ante prodixerat
 medicamen perniciosum, quod ipsis dederat veneranda Circe;
 viri vero statim facti sunt iuniores, quam antea fuerant,
 et multo pulciores et majores aspectu.
 Agnovērunt autem me illi, hāseruntque in manibus unus-
 quisque.] Omnes autem gratus subiit fletus; circumque do-
 mus] valide resonabat; dea vero miserabatur et ipsa.
 Eaque me prope stans-allocuta est, diva dearum :
 Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 vade nunc ad navem celerem et litus maris :
 navem quidem omnium-primum subducite in-terram,
 possessiones autem in speluncis deponite, armaque omnia :
 ipse vero statim revertere, et adduc dilectos socios.
 Sic dixit : ac mihi persuasus-est animus generosus.
 Profectusque-sum ire ad navem celerem et litus maris :
 inveni deinde apud navem celerem dilectos socios,
 miserabiliter ejulantes, uberes lacrimas detundentes.
 Ut vero quum in-agris-stabulantes vitulae circa vaccas armen-
 tales] profectas ad mandram, postquam herba se-saturarint,
 omnes simul vitulantur adversae; neque amplius stabula
 eas detinent, sed dense mugientes circumcurrunt
 matres : sic *circum* me illi, postquam viderunt oculis,
 lacrimabundi fusi-sunt; visusque-est etiam ipsorum animus
 ita esse, tanquam si in-patriam venissent et urbem ipsorum
 in-aspera Ithaca, ubi nutritique-erant ac geniti :
 et me ejulantes verbis alatis allocuti-sunt :
 Tibi quidem reverso, Jovis-alumne, sic gratulamur,
 ac si in Ithacam venissemus, patriam terram;
 sed age, ceterorum sociorum narra interitum.
 Sic dixerunt : at ego eos allocutus-sum dulcibus verbis :
 navem quidem omnium-primum subducamus in-terram,
 possessionesque in speluncis deponamus, armaque omnia :
 vos vero properate, ut me una omnes sequamini,
 quo videatis socios sacris in aedibus Circes,
 bibentes et edentes : affatim enim habent.
 Sic dixi : illi autem celeriter meis verbis paruerunt;
 Eurylochus vero mihi solus detinebat omnes socios :
 [et ipsos compellens verbis alatis allocutus-est :]
 Ah miseri, quo imus? quid mala appetitis ista,
 Circes ad ardes descensuri? quae cunctos
 aut sues, aut lupos reddet, aut leones;
 qui ei magnam domum custodiamus etiam necessitate.
 Sicut Cyclops fecit, quando ejus ad-caulam venerunt
 nostri socii, unaque hic andax comitatus-est Ulysses :
 hujus enim etiam illi vecordi-audacia perierunt.
 Sic dixit : at ego in mente cogitavi,
 stricto longo gladio, crasso a femore,
 illo ei abscisum caput ad-solum dejicere,
 etiamsi affinitate erat *mihi* proximus : sed me socii
 blandis verbis retinebant aliunde alius :
 Jovis-alumne, hunc quidem sinemus, si tu jubes,
 hic apud navemque manere, et navem custodire :
 nobis autem *tu* dux-esto sacras ad domos Circes.
 Sic locuti a nave ascendebant atque mari.

Οὐδὲ μὲν Εὐρύλοχος κοίλῃ παρὰ νηϊ λείπειτο,
ἀλλ' ἔπει· ἔδδαισεν γὰρ ἐμὴν ἐκπαγλὸν ἐνιπὴν.

Τόρρα δὲ τοὺς ἄλλους ἐτάρους ἐν δώμασι Κίρκῃ
150 ἐνδυκίως λοῦσέν τε καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλεν ἡδὲ χιτῶνας·
δαινυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους εἶδον φράσαντο τε πάντα,
κλαίον ὀδυρόμενοι, περὶ δὲ στεναχίζετο δῶμα.

455 Ἡ δέ μευ ἄγχι στᾶσα προσήυδα δια θεῶων·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
μηκέτι νῦν θαλερὸν γόνον ὄρνυτε· οἶδα καὶ αὐτῇ,
ἡμὲν δ' ἐν πόντῳ πάθετ' ἄλγεα ἰχθυόεντι,
ἡδ' ὅσ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου.

460 Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον,
εἰσὶκεν αὖτις θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι λάβητε,
οἷον ὅτε πρῶτιστον εὐαίετε πατρίδα γαίαν
τρηχέης Ἰθάκης· νῦν δ' ἀσκελές καὶ ἄθυμοι,
αἰεὶ ἄλῃς χαλεπῆς μεμνημένοι· οὐδέ ποδ' ὑμῖν
465 θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ, ἐπειτὴ μάλα πολλὰ πάσασθε.

Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνων.

Ἔνθα μὲν ἡμᾶτα πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ·
ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὥραι,
470 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα μακρὰ τελέσθη,]
καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἐταῖροι·

Δαιμόνι, ἦδη νῦν μιμνήσκειο πατρίδος αἵης
αἶ τοι θέσφατόν ἐστι σωθῆναι καὶ ἰκέσθαι·
οἶκον ἐς ὑφόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.

475 [Ὡς ἔφαν· αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνων.

Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
ἤμεθα, δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.
Ἥμος δ' ἥλιος κατέδω, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο κατὰ μέγαρα σκιοέντα.]

480 Αὐτὰρ ἐγὼ Κίρκης ἐπιβὰς περικαλλέος εὐνῆς,
γούνοισιν ἐλλιτάνευσα, θεὰ δέ μευ ἔκλυεν αὐδῆς·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

ὦ Κίρκη, τέλοςν' μοι ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσθης,
οἶκαδὲ πεμψέμεναι· θυμὸς δέ μοι ἔσσεται ἦδη,
485 ἡδ' ἄλλων ἐτάρων, οἳ μευ φθινύθουσι φίλον κῆρ,
ἀμφ' ἐμ' ὀδυρόμενοι, ὅτε που σύγε νόσφι γένηται.

Ὡς ἐφάμην· ἡ δ' αὖτις ἀμείβετο δια θεῶων·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
μηκέτι νῦν ἀέκοντες ἐμῶν ἐνὶ μίμνεται οἴκῳ·
490 ἀλλ' ἄλλην χρὴ πρῶτον ὁδὸν τελέσαι καὶ ἰκέσθαι
εἰς Ἄϊδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίου,
μάντιος Ἀλαοῦ, τοῦτε φρένες ἐμπεδοὶ εἰσιν·
τῶν καὶ τεθνηῶντι νόον πόρε Περσεφόνεια

495 οἷω πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σχιαὶ ἀίσσουσιν.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
κλαίον δ' ἐν λεχέεσσι καθήμενος, οὐδέ τι θυμὸς
ἤθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾶν φάος ἡλίοιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐχορέσθην,

500 καὶ τότε δὴ μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπον·

Neque Eurylochus cavam apud navem relictus-est
sed sequebatur; veritus-est enim meas atroces minas.

Interea vero ceteros socios in aedibus Circe
studiose lavitque, et unxit pingui oleo;
circumjecitque inde *ets* lenas pulcras ac tunicas:
epulantes autem bene omnes invenimus in aedibus.
Hi vero postquam se-invicem conspexere reputaruntque
omnia,] flebant lugentes; circum autem gemiscebant domus.
Illa vero me prope stans allocuta-est, augustissima dearum:

[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

ne-amplius nunc uberem fletum excitetis: novi etiam ipsa
et quantos in ponto passi-estis dolores piscoso,
et quanta infesti viri damna-intulere vobis in terra.

Sed agite, comedite cibum, et bibite vinum,
donec rursus animum intra praecordia receperitis,
qualem *habuistis*, quando primum relinquebatis patriam
terram] asperae Ithacae: nunc vero imbecilles et animo-de-
jecto *estis*,] semper erroris duri memores; neque unquam
vobis] animus in laetitia *est*, quippe valde multa passi-estis.

Sic dixit: nobis autem persuasus-est animus generosus.

Illic quidem diebus omnibus integrum in annum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum
dulce:] sed quum jam annus esset, et circumvolverentur horae,
[mensibus exeuntibus, ac dies longi circumacti-erant,
tunc me evocato dixerunt dilecti socii:

Mirifice, jam nunc memor-esto patriae terrae,
si tibi fatale est servari et pervenire
domum in excelsam, et tuam in patriam terram.

[Sic dixerunt: ac mihi persuasus-est animus generosus.
Sic tum quidem toto die ad solis occasum
sedebamus, epulantes carnesque copiosas et *bibentes* vinum
dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenerunt,
illi quidem decubuerunt per aedes umbrasas.]

At ego Circes consenzo perpulcro lecto,
genibus-prensis supplex-oravi, dea vero meam exaudivit vo-
cem;] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum:

O Circe, perfice mihi promissum, quod praestitisti,
domum *te* missuram *me*; animus vero mihi impellitur jam,
et ceterorum sociorum, qui meum macerant carum cor,
circa me lugentes, quandocunque tu abscessisti.

Sic dixi: ac continuo respondebat augustissima dearum:
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ne-amplius nunc inviti mea manete in domo:
sed aliam vos oportet primum viam perficere, et pervenire
in Plutonis domos, et venerabilis Proserpinæ,
animam consulturos Thebani Tiresiae,
vatis caeci, cujus quidem mens integra est;
cui etiam mortuo mentem praebuit Proserpina,
solus ut-sapiat, reliqui vero *ut* umbræ volitant.

Sic dixit: at mihi contractum-est carum animus
flebamque in lectis desidens, nec quicquam animus
volebat amplius vivere et videre lumen solis.
Ac postquam flendoque volutandoque satiatius-fucram,
tum demum ipsam verbis respondens allocutus-sum:

Ὡ Κίρκη, τίς γὰρ ταύτην ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
εἰς Ἄϊδος δ' οὕτω τις ἀφίκετο νηὶ μελαίνῃ.

Ὡς ἐφάρμην· ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο δια θεῶων·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ·
806 μήτι τοι ἡγεμόνος γε ποθὴ παρὰ νηὶ μελίσθω·
ἱστὸν δὲ στήσας ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πετάσσας
ἦσθαι· τὴν δὲ κέ τοι πνοιή Βορέαο φέρησιν.
Ἄλλ' ὁπότε ἂν δὴ νηὶ δι' Ὀκεανοῖο περήσης,
ἐνθ' ἄκτῃ τε λάχεια καὶ ἄλσασι Περσεφονείης,
810 μακραί τ' αἰγίροι καὶ ἰταῖαι ὠλεσικάρποι·
νῆα μὲν αὐτοῦ κέλσαι· ἐπ' Ὀκεανῷ βαθυδίνῃ,
αὐτὸς δ' εἰς Ἄϊδω ἰέναι δόμον εὐρώεντα.
Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων τε ρέουσιν
Κώκυτος θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατος ἐστὶν ἀπορρώξ·
815 πέτρῃ τε ξύνεσις τε δῶα ποταμῶν ἐριδούπων·
ἐνθα δ' ἐπειθ', ἦρος, χριμφθεὶς πέλας, ὥς σε κελεύω,
βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοὴν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύεσσιν,
πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ,
820 τὸ τρίτον αὐθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἀλφειτα λευκὰ παλύνειν.
Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκῶων ἀμειννὰ κάρηνα,
ἐλθὼν εἰς Ἰθάκην, στεῖραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
ῥέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν·
Τειρεσίῃ δ' ἀπάνευθεν δὴν ἱερσεύμεν οἶω,
825 παμμελάν', ὃς μήλοισι μεταπρέπει ὑμετέροισιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ θεῖνα νεκρῶν,
ἐνθ' ὁ δὴν ἀρνεῖν ῥέζειν θηλὴν τε μελαιναν,
εἰς Ἑρέβοσ στρέψας, αὐτὸς δ' ἀπονόσφι τραπεῖσθαι,
ἰέμενος ποταμοῖο ῥοάων· ἐνθα δὲ πολλὰι
830 ψυχὰι ἐλεύσονται νεκῶων κατατεθνηῶτων.
Δὴ τότε· ἐπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύναι καὶ ἀνῶξαι
μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεῖ χαλκῷ,
δεῖραντας κατακείαι, ἐπειύξασθαι δὲ θεοῖσιν,
ἰφθίμῳ τ' Ἀἰδῷ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
835 αὐτὸς δὲ ξίφος δέξῃ ἐρουσάμενος παρὰ μηροῦ
ἦσθαι, μηδὲ ἔαν νεκῶων ἀμειννὰ κάρηνα
αἵματος ἄσπον ἴμεν πρὶν Τειρεσίῃα πυθέσθαι.
Ἔνθα τοι αὐτίκα μάντις ἐλεύσεται, ὄρχαμε λαῶν,
ὃς κέν τοι εἴπησιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου
840 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσσαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν Ἥως.
Ἄμφι δὲ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν·
αὐτὴ δ' ἀργύφρον φᾶρος μέγα ἔννυτο Νύμφη,
λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰζυῖ
845 καλὴν, χρυσεῖν· κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην.
Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ δώματ' ἰὼν ὠτρυνον ἐταίρους
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἕκαστον·
Μηκέτι νῦν εὐδοντες ὠτειτέτε γλυκὺν ὕπνον·
ἀλλ' ἵομεν· δὴ γάρ μοι ἐπέφραδε πότνια Κίρκη.
850 Ὡς ἐφάρμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνηwor.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐνθεν περ ἀπήμονας ἦγον ἐταίρους.
Ἐλπήνωρ δὲ τις ἔσχε νεώτατος, οὐδὲ τι λίην
ἀλκιμος ἐν πολέμῳ οὔτε φρεσὶν ἦσιν ἀρηρὼς,
ὃς μοι ἀνευθ' ἐτάρων ἱεροῖς ἐν δώμασι Κίρκης,

O Circe, quisnam hujus itineris dux-erit?
ad Orcum vero nondum quisquam pervenit nave nigra.

Sic dixi : ac continuo respondebat augustissima dearum :
generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
minime tibi ducis desiderium apud navem curæ-est :
malo autem erecto, et velis albis expansis,
sede : illam vero tibi flatus Boreæ feret.
Sed quando jam nave per Oceanum trajeceris,
ubi litusque fossuræ-aptum et luci Proserpinæ,
excelsæque populi, et salices frugiperdæ :
navem quidem ibi appelle in Oceano profundis-vorticibus,
ipse vero in Plutonis esse domum squalidam.
Ibi quidem in Acherontem Pyriphlegethonque fluint
Cocytusque, qui Stygis aquæ est rivus ;
rupesque est, et concursus duorum fluminum sonorumum :
illic autem deinde, heros, admotus prope, ut te jubeo,
fossam fode, cubitalem quantam hinc et illinc :
circa eam autem libamen funde omnibus mortuis,
primum mulso, deinde vero dulci vino,
tertium rursus aqua ; ac farinam albam insperge.
Valde vero supplex-precare manium inania capita, rovens,
ubi-veneris in Ithacam, sterilem vaccam, quæ si optima,
te sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum rebus-
bonis :] Tiresiæ vero seorsum arietem sacrificaturum soli,
totum-nigrum, qui inter-oves excellat vestras.
Ac postquam precibus oraveris inclytas gentes mortuorum,
ibi ovem marem sacrificæ, feminamque nigram,
ad Erebum versos ; ipse vero seorsum aversus-esto,
contendens ad-fluvii fluenta : ibi vero multæ
animæ accedent mortuorum defunctorum.
Tum vero deinde socios hortare et jube
pecudes, quæ jam jaceant mactatæ sævo ære,
excoriatas comburere, votaquo facere diis,
præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ :
ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
sede, neu sine manium inania capita
ad-sanguinem prope accedere, antequam Tiresiam sciscita-
tus-fueris.] Ibi tibi statim vates adveniet, dux populorum,
qui tibi dicat iter et mensuras viæ,
reditumque, ut per pontum proficiscaris piscosum.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.
Mihī vero lænamque tunicamque vestimenta induit :
ipsa autem candidam pallam magnam sibi-induit Nympha,
tenuem et venustam, ac zonam circumposuit lumbis
pulcrā, auream ; capitique imposuit calyptram.
Atque ego per domos profectus hortabar socios,
blandis verbis, astans, virum unumquemque :
Ne-amplius nunc dormientes carpite dulcem somnum ;
sed eamus : jam enim me monuit veneranda Circe.
Sic dixi : illis vero persuasus-est animus generosus.
Nequaquam tamen vel illinc incolumes abduxi socios.
Elpenor vero quidam erat minimus-natu, neque valde
fortis in bello, nec mente sua firmus,
qui mihī seorsum a-sociis, sacris in ædibus Circes,

- 555 ψύχεος ἱμεῖρων, καταλέξαιτο οἰνοβαρείων·
 κινυμένων δ' ἐτάραν θρῆνον καὶ δοῦπον ἀκούσας
 ἐξαπίνης ἀνόρουσε καὶ ἐκλάθετο φρεσὶν ἥσιν
 ἐψοβὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλίμακα μακρὴν·
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγος πέσεν· ἐκ δέ οἱ αὐχὴν
 560 ἀστραγάλων ἐάγη, ψυχὴ δ' Ἀΐδόςδε κατήλθεν.
 Ἔρχομενοὶ δὲ τοῖσιν ἐγὼ μετὰ μῦθον ἔειπον·
 Φάσθε νῦ που οἰκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν
 ἔρχεσθ'· ἄλλην δ' ἤμιν ὁδὸν τεκμήρατο Κίρκη
 εἰς Ἀΐδαο δόμους καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
 565 ψυχῇ χρησομένους Θηβαίους Τειρεσίαν.
 Ὃς ἐφάρμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
 ἐζόμενοι δὲ κατ' αὐθι γόνων τλλόντο τὴ χαίτας.
 Ἄλλ' οὐ γάρ τις πρῆξις ἐγγίγνετο μυρομένοισιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης
 570 ἤκομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες,
 τόφρα δ' ἄρ' οἰχομένη Κίρκη παρὰ νηὶ μελαίνῃ
 ἀρνείων κατέδησεν δὴν θηλύν τε μελαιναν,
 ρεῖα παρελθοῦσα· τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ', ἢ ἐνθ' ἢ ἐνθα κίοντα;

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α.

Νεκυία.

- Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλθομεν ἡδὲ θάλασσαν,
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσαμεν εἰς ἄλα διαν,
 ἐν δ' ἰσθὺν τιθέμεσθα καὶ ἰστία νηὶ μελαίνῃ·
 ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐθήσαμεν, ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
 5 βαίνομεν ἀγνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἡμῖν δ' αὖ μετόπισθε νεὸς κυανοπύροιο
 ἔκμενον οὖρον ἴει πλησίστιον, ἐσθλὸν ἑταῖρον,
 Κίρκη εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα.
 Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 10 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Τῆς δὲ πανημερίης τέταρ' ἰστία ποντοποροῦσης·
 δύσετό τ' ἥελιος, σκιδνώντο τε πᾶσαι ἀγυαί.
 Ἦ δ' ἐς πείραθ' ἔκανε βαθυβύρρου Ὀκεανοῖο.
 Ἐνθα δὲ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμος τε πόλις τε,
 15 ἡέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
 Ἥλιος φαίθων καταδέρκεται ἀκτίνεσσιν,
 οὐθ' ὅπῃ δ' ἂν στελέχῃσι πρὸς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 οὐθ' ὅτ' ἂν αἶψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτράπηται·
 ἀλλ' ἐπὶ νῶς ὅλοη τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 20 Νῆα μὲν ἐνθ' ἐλθόντες ἐκείλαμεν· ἐκ δὲ τὰ μῆλα
 εἰλόμεθ'· αὐτοὶ δ' αὖτε παρὰ βόον Ὀκεανοῖο
 ἤκομεν, ὅφρ' ἐς χώρον ἀφικόμεθ', ὃν φράσε Κίρκη.
 Ἐνθ' ἱερήϊα μὲν Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 ἔσχον· ἐγὼ δ' ἄορ ὀξὺν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 25 βόθρον ὄρυε, ὅσσον τε πυγούσιον ἐνθα καὶ ἐνθα·
 ἀμφ' αὐτῷ δὲ χοῆν χεόμεν πᾶσιν νεχέεσσιν,

frigoris cupiens, decubuit vino-gravatus :
 moventium autem se sociorum tumultu et strepitu audito,
 repente exiit, et oblitus est mente sua
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam;
 sed recta de-tecto decidit : atque ei cervix
 ex-articulis fracta est : anima vero ad-Orcum descendit.
 Venientibus autem illis ego sermonem dixi :

Existimatis jam fere domum caram ad patriam terram
 vos profecturos ; aliud vero nobis iter designavit Circe ,
 ad Plutonis domum et venerabilis Proserpinæ ,
 animam consulturis Thebani Tiresiæ.

Sic dixi : illis vero confractum est carum cor :
 desidentesque illic flebant, vellebantque capillos.
 Verum enim non ullus profectus siebat lugentibus.

At quando jam ad navem celerem et litus maris
 ibamus tristes, uberes lacrimas defundentes :
 interea profecta Circe ad navem nigram
 masculam alligavit ovem, feminamque nigram,
 facile clam-prætergressa : nam quis deum nolentem
 oculis viderit, aut huc aut illuc vadentem ?

ODYSSEÆ XI.

Necromantia.

Ac quando ad navem devenimus et mare,
 navem quidem omnium-primum deduximus in mare divinum,
 malumque imposuimus et vela navi nigræ ;
 atque inde pecudes summas induximus ; atque etiam ipsi
 inscendimus dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Nobis vero dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventam immisit implentem-velum, bonum socium,
 Circe pulcris-comis, potens dea, vocalis.

Nos autem armamentis singulis instructis per navem
 sedimus ; hanc vero ventusque gubernatorque dirigebat.
 Hujus autem tota-die extendebantur vela per-pontum euntis ;
 occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ.

Illa vero ad fines pervenit profunde-fluentis Oceani.
 Ibi autem Cimmeriorum est virorum populusque civitasque,
 qui caligine et nebula tecti : neque unquam eos
 Sol lucidus aspicit radiis,
 nec quando vadit ad cælum stelliferum,
 nec quando rursus in terram de cælo devertitur :
 sed nox perniciosa intenditur miseris mortalibus.

Navem quidem illuc profecti appulimus ; sed pecudes
 extraximus ; ipsi vero deinde propter fluentem Oceani
 ivimus, donec in locum perveniremus, quem dixerat Circe.

Hic victimas quidem Perimedes Eurylochusque
 tenebant ; ego vero, gladio acuto extracto a femore,
 fossam fodi, cubitalem quantam hinc et illinc :
 circa eam autem libamina fundebam omnibus manibus ,

πρῶτα μελικρήτω, μετέπειτα δὲ ἡδέϊ οἴνω,
 τὸ τρίτον αὖθ' ὕδατι· ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον.
 Πολλὰ δὲ γουνούμην νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,
 30 ἔλθων εἰς Ἰθάκην στειραν βοῦν, ἥτις ἀρίστη,
 βρέξειν ἐν μεγάροισι πυρὴν τ' ἐμπλήσμεν ἐσθλῶν.
 Τειρεσίη δ' ἀπάνευθεν δῖν ἱερευσέμεν οἶω,
 παμμέλαν', δὲ μήλοισι μεταπρέπει ἡμετέροισιν.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ εὐχολῆσι λιτῆσί τε, ἔθνεα νεκρῶν,
 35 ἑλλισάμην, τὰ δὲ μήλα λαβὼν ἀπεδειροτόμησα
 ἐς βόθρον, ῥέε δ' αἶμα κελαινεφές· αἱ δ' ἀγέροντο
 ψυχαὶ ὑπὲξ Ἑρέβους νεκύων κατατεθνηώτων.
 [νῦμφαι τ' ἡῖθεοί τε πολύτλητοί τε γέροντες,
 παρθενικαὶ τ' ἄταλαι, νεοπενθία θυμὸν ἔχουσαι·
 40 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι χαλκήρεσιν ἐγγχείουσιν,
 ἄνδρες Ἀρηίφατοι, βεβροτωμένα τεύχε' ἔχοντες·
 οἳ πολλοὶ περὶ βόθρον ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
 θεσπεσίη λαχῇ· ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ἦρει.]
 Δὴ τότε ἔπειθ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσα
 45 μῆλα, τὰ δὴ κατέκειτ' ἐσφαγμένα νηλεὶ χαλκῷ,
 δειράντας κατακείαι, ἐπειῦσθαι δὲ θεοῖσιν,
 ἰφθίμω τ' Ἀΐδῃ καὶ ἐπαινῇ Περσεφονείῃ·
 αὐτὸς δὲ Ξίφος ὧν ἔρυσσάμενος παρὰ μηροῦ
 ἤμην, οὐδ' εἶων νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
 50 αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαιο πυθέσθαι.
 Πρώτῃ δὲ ψυχῇ Ἑλπήνορος ἦλθεν ἐταίρου·
 οὐ γάρ πω ἐτέθαιπτο ὑπὸ χθονὸς εὐρουδείης·
 σῶμα γάρ ἐν Κίρκης μεγάρῳ κατελείπομεν ἡμεῖς
 ἀκλαυτον καὶ ἀθαιπτον· ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἐπειγεν.
 55 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν, ἐλέησά τε θυμῷ,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσηύδων·
 Ἑλπήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα;
 ἔφθης πεζὺς ἐὼν ἢ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ.
 Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' οἰμώζας ἡμείβετο μύθῳ·
 60 [Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,]
 ἄσέ με δαίμονος αἴσα κακὴ καὶ ἀθέσφατος οἶνος·
 Κίρκης δ' ἐν μεγάρῳ καταλέγμενος οὐκ ἐνόησα
 ἀφοβρὸν καταβῆναι, ἰὼν ἐς κλισίᾳ μακρῇν,
 ἀλλὰ καταντικρὺ τέγεος πέσον· ἐκ δέ μοι αὐγλὴν
 65 ἀστραγάλων ἔαγεν, ψυχὴ δ' Αἰδὸςδε κατῆλθεν.
 Νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γονάζομαι, οὐ παρεόντων,
 πρὸς τ' ἀλόχου καὶ πατρὸς, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα,
 Ἰηλεμάχου θ', ὃν μόνον ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπες·
 οἶδα γάρ, ὥς ἐνθὲνδε κίων δόμου ἐξ Αἰδαο
 70 νῆσον ἐς Αἰαίην σχήσεις εὐεργέα νῆα·
 ἐνθα σ' ἔπειτα, ἄναξ, κέλομαι μνήσασθαι ἐμεῖο·
 μή μ' ἀκλαυτον, ἀθαιπτον, ἰὼν ὄπιθεν καταλείπειν,
 νοσσιπθεῖς, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι·
 ἀλλὰ με κακχεῖαι σὺν τεύχεσιν ἥσσα μοί ἐστιν,
 75 σῆμά τέ μοι χεῦται πολὺς ἐπὶ θινὶ θαλάσσης,
 ἄνδρὸς δυστήνοιο, καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι·
 ταῦτά τέ μοι τέλειαι πῆζαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἔρετμόν,
 τῷ καὶ ζωὸς ἔρυσσον, ἐὼν μετ' ἐμοῖς ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειδόμενος προσέειπον·
 80 ταῦτά τοι, ὦ δύστηνε, τελευτήσω τε καὶ ἔρξω·

primum mulso, postea vero dulci vino,
 tertio rursus aqua; ac farinam albam inspergebam.
 Multum autem supplex-orabam manium inania capita, votens
 me reversum in Ithacam, sterilem bovem, quæ sit optima,
 sacrificaturum in ædibus, pyramque impleturum bonis-rebus;
 Tiresiæ vero me seorsum arietem sacrificaturum soli,
 totum-nigrum, qui inter-pecudes excellat nostras.
 Hos vero postquam votis precibusque, gentes mortuorum,
 exoraveram, inde pecudes prehensas jugulavi
 in fossam; fluebat autem sanguis ater: ac congregabantur
 animæ ex Erebo manium defunctorum.
 [sponsæque, cœlibesque, et multa-passi senes,
 virgunculaeque tenellæ, recenti-luctu-affectum animum ha-
 bentes;] multi quoque vulnerati aeratis hastis,
 viri in-bello-occisi, cruentata arma habentes;
 qui multi circa fossam obambulabant aliunde alius
 immenso clamore: me vero pallidus timor cepit.]
 Tum vero deinde socios adhortatus jussi,
 pecudes, quæ jam jacebant mactatæ sævo aere,
 excoriatas adolere, vota-que-facere diis,
 præpotentique Plutoni, et venerabili Proserpinæ:
 ipse autem, gladio acuto stricto a femore,
 sedebam, nec sinebam manium inania capita
 ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
 tus-essem.] Prima vero anima Elpenoris venit socii:
 nondum enim sepultus-erat sub terra spatiosa:
 cadaver enim in Circes domo reliqueramus nos
 indefetum et insepultum; quoniam labor alius urgebat.
 Illum quidem ego flevi conspicatus, miseratusque-sum animo
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus-sum:
 Elpenor, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram?
 prius-venisti pedibus quam ego cum navi nigra.
 Sic dixi: ille vero mihi plorans respondebat sermone:
 [generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]
 læsit me daemonis fatum malum, et copiosum vinum;
 Circes autem in domo cubans non adverti
 retrorsum descendere, accedens ad scalam longam,
 sed recta de-tecto decidi: ac mihi cervix
 ex-articulis fracta-est: anima vero ad Orcum descendit.
 Nunc vero te per-eos quos post te (domi) reliquisti, oro, non
 præsentem,] per uxoremque et patrem, qui te nutritiv parvu-
 lum,] Telemachumque, quem unicum in ædibus reliquisti:
 novi enim, quod hinc profectus e domo Plutonis
 insulam in Æxam appelles fabrefactam navem:
 ibi te deinde, rex, hortor recordari mei,
 ne me indefetum, insepultum, profectus pone relin-
 quas, digressus, ne qua tibi deorum indignatio flam:
 sed me combure cum armis, quæcunque mihi sunt,
 tumultumque mihi aggere cani in litore maris,
 viri infelicis, etiam posteri ut-asciant:
 et hæc mihi perfice, fugeque in tumulto remum,
 quo etiam vivus remigabam, quum-essem inter meos socios.
 Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
 hæc tibi, o infelix, perficiamque et præstabo.

Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγεροῖσιν
ἤμειβ'· ἐγὼ μὲν ἀνευθεν ἐφ' αἵματι φάσγανον ἴσχω,ν,
εἰδὼλον δ' ἐτέρωθεν ἐταίρου πολλ' ἀγόρευεν.

Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ μητρὸς κατατεθνηυῖης,
85 Αὐτολύκου θυγάτηρ μεγαλήτορος, Ἀντίκλεια,
τὴν ζῶην κατέλειπον, ἰὼν εἰς Ἴλιον ἱρὴν.
Τὴν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ·
ἀλλ' οὐδ' ὡς εἶων προτέρην πυκινὸν περ ἀχεύων
αἵματος ἄσπον ἵμεν, πρὶν Τειρεσίαο πυθέσθαι.

90 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Θηβαίου Τειρεσίαο,
χρῦσεον σκῆπτρον ἔχων, ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπεν·
[Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,]
τίπτ' αὖτ', ὦ δύστηνε, λιπὼν φάος ἡελίοιο
ἤλυθες, ὅρα ἰδὴ νέκυας καὶ ἀτερπέα χῶρον;
95 ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου, ἅπισχε δὲ φάσγανον ὀξὺ,
αἵματος ὅρα πῶς καὶ τοι νημερτέα εἴπω.

Ἦς φάτο· ἐγὼ δ' ἀναχασσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον
κοιλεῖν ἐγκατέπηξ'· ὁ δ' ἐπεὶ πῖεν αἷμα κελαινὸν,
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσήυδα μάντις ἀμύμων·
100 Νόστον διζῆσαι μεληιδέα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
τὸν δέ τοι ἀργαλέον θήσει θεός· οὐ γὰρ οἶω
λήσειν Ἑννοσίγαιον, ὃ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ,
χωρῶμενος ὅτι οἱ οὖν φίλον ἐξάλωσας.

Ἄλλ' ἔτι μὲν κε καὶ ὡς κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε,
105 αἰ' κ' ἐθέλης σὸν θυμὸν ἐρυκακῆειν καὶ ἐταίρων,
ὁππότε κε πρῶτον πελάσῃς εὐεργέα νῆα
Θρινακίῃ νήσω, προφυγῶν ἰοειδέα πόντον·
βοσκομένας δ' εὐρητε βόας καὶ ἴφια μῆλα
Ἥλιου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει.

110 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἐάας νόστου τε μέθοιαι,
καὶ κεν ἔτ' εἰς Ἰθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
εἰ δέ κε ἀνίηαι, τότε τοι τεκμαίρομαι· ὀλεθρον
νῆί τε καὶ ἐτάροις· αὐτὸς δ' εἴπερ κεν ἀλύξῃς,
διψὲ κακῶς νεῖαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἐταίρους,
115 νῆος ἐπ' ἀλλοτρῆς· θήεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ,
ἀνδρας ὑπερφιάλους, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν,
μνώμενοι ἀντιθέην ἀλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
ἀλλ' ἤτοι κείνων γε βίας ἀποτίσσαι ἐλθών.

Αὐτὰρ ἐπὶ μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσιν
120 κτείνης, ἥ δὲ δόλῳ ἢ ἀμφοδὸν ὀξεῖ χαλκῷ,
ἐργεσθαι δὴ ἔπειτα, λαβὼν εὐήρες ἐρετμόν,
εἰς ὅκε τοὺς ἀφικηαί, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μειμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
οὐδ' ἄρα τοίγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρῆους,
125 οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε περὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει·
ὁππότε κεν δὴ τοι ξυμβλημένος ἄλλος ὁδότης
φήῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔγειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
καὶ τότε δὴ γαίῃ πῆξας εὐήρες ἐρετμόν,
130 ῥέξας ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτὶ,
ἀρνείων ταῦρόν τε σὺν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
οἰκαδ' ἀποστείχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
πᾶσι μάλ' ἐξείης· θάνατος δέ τοι ἐξ ἄλλος αὐτῷ

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
sedebamus; ego quidem seorsum super sanguine gladium
tenens,] simulacrum vero ex-altera-parte socii multa loque-
batur.] Venit autem inde anima matris defunctæ,
Autolyki filia magnanimi, Anticlea,
quam vivam reliqui, profectus ad Ilium sacrum.
Hanc quidem ego fleui conspicatus, miseratusque-sum animo;
sed neque sic sinebam priorem, valde licet dolens,
ad-sanguinem prope accedere, priusquam Tiresiam sciscita-
tus-essem.] Venit vero inde anima Thebani Tiresiæ,
aureum sceptrum tenens: me autem agnovit et allocuta-est:
[Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,]

cur vero, o infelix, relicto lumine solis,
venisti, ut videas manes et inamabilem locum?
verum recede a fossa; amoveque gladium acutum,
de-sanguine ut bibam, et tibi vera dicam.

Sic dixit: ego vero recondens gladium argenteis-clavis-dis-
tinctum]vaginæ infixi: is autem ut biberat sanguinem nigrum,
tum vero me verbis alloquebatur vates eximius:

Reditum quæris dulcem, splendide Ulysse;
hunc vero tibi difficilem reddet deus: non enim puto
te latiturnum Neptunum, qui in-te iram reposuit animo,
iratus, quod ei filium carum excæcasti.

Verum adhuc quidem vel sic, mala licet patientes, pervene-
ritis,] si velis tuum animum cohibere et sociorum,
quando primum appuleris fabrefactam navem
Trinacriam ad-insulam, elapsus violaceum pontum:
pascentesque inveneritis boves et pingues pecudes
Solis, qui omnia videt et omnia audit.

Has si quidem illasas sinas reditusque sis-memor,
etiam adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
sin vero lædas, tum tibi prædico exitium
navique et sodalibus: ipse vero etiamsi effugeris,
sero male redibis, amissis omnibus sociis,
nave in aliena; inveniesque mala domi,
viros insolentes, qui tibi victum absumunt,
ambientes divinam uxorem, et munera-sponsalia dantes:
sed sane illorum injurias ulcisceris redux.

Ac postquam procos in ædibus tuis
interfeceris, sive dolo, sive palam, acuto ære,
proficiscere jam deinde, sumto fabrefacto remo,
donec ad illos perveneris, qui haud norunt mare
viri, nec sale conditum cibum edunt;
neque sane hi norunt naves proris-rubris,
nec fabrefactos remos, qui alæ navibus sunt.
Signum vero tibi dicam valde manifestum, nec te latebit:
quando utique tibi obviam-factus alius viator
dixerit te ventilabrum habere super splendido humero,
tum vero terræ infixo fabrefacto remo,
factisque sacris pulcris Neptuno regi,
ariete, tauroque, suesque ineunte verre,
domum revertere, faciasque sacras hecatombas
immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
omnibus prorsus ordine: mors vero tibi extra mare ipsi

- 135 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὃς κέ σε πέφυκ
γῆρα' ὑπο λιπαρῶ ἀρήμενον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
δλβιοὶ ἔσσονται· τάδε τοι νημερτέα εἶρω.
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
Τειρεσίη, τὰ μὲν ἄρ' που ἐκέλευσαν θεοὶ αὐτοί.
140 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
μητρὸς τήνδ' ὄρω ψυχὴν κατατεθνηυῖα·
ἥ δ' ἀέλουσ' ἦσται σχεδὸν αἵματος, οὐδ' ἐὼν υἱὸν
ἔτλη ἕξαντα ἰδεῖν οὐδὲ προτιμυθίσασθαι.
Εἰπέ, ἀναξ, πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἔοντα. [πεν·
145 ᾧς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέει-
ρηϊδίον τοι ἔπος ἔρῃω καὶ ἐνὶ φρεσὶ θήσω·
ὄντινα μὲν κεν ἔξ νεκύων κατατεθνηῶτων
αἵματος ἄσπον ἵμεν, ὅδε τοι νημερτὲς ἐνίψει·
ᾧ δέ κ' ἐπιφρονέοις, ὅδε ποι πάλιν εἰσιν ὀπίσσω.
150 ᾧς φασμένη ψυχὴ μὲν ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω·
Τειρεσίαο ἀνακτος, ἔπει κατὰ θέσφατ' ἔλεξεν.
Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἐμπεδον, ὅφρ' ἐπὶ μήτηρ
ἦλυθε καὶ πῖεν αἶμα κελαϊνεφές· αὐτίκα δ' ἔγνω
καὶ μ' ὀλοφυρομένη ἔπεια πετρώνετα προσῆυδα·
155 Τέκνον ἐμόν, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζῶφον ἡρόεντα,
ζωὸς ἔων; χαλεπὸν δὲ τάδε ζωοῖσιν δρᾶσθαι.
[μέσσω γὰρ μεγάλοι ποταμοὶ καὶ διεινὰ βέεθρα,
ᾧκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὕτως ἔστι περῆσαι
πεζὺν ἔοντ', ἦν μή τις ἔχῃ εὐεργέα νῆα.]
160 Ἡ νῦν δὴ Τροίηθεν ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνεις
νῆί τε καὶ ἑτάροισι, πολὺν χρόνον; οὐδέ πω ἦλθες
εἰς Ἰθάκην; οὐδ' εἶδες ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκα;
ᾧς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
μῆτερ ἐμή, χρεῖώ με κατήγαγεν εἰς Ἀΐδαο,
165 ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.
Οὐ γάρ που σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῖδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχων ἀλάλημαι διζύν,
ἐξ οὗ τὰ πρῶτισθ' ἐπόμην Ἀγαμέμνονι δίῳ
Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μαχοίμην.
170 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγέος θανάτοιο;
ἥ δολιχὴ νοῦσος; ἥ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα
οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιοχόμενη κατέπεφνεν;
εἰπέ δέ μοι πατρός τε καὶ υἱός, ὃν κατέλειπον,
175 ἥ ἐτι παρ' κείνοισιν ἐμόν γέρας, ἥ τίς ἦδη
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχει, ἐμέ δ' οὐκέτι φασὶ νέεσθαι.
Εἰπέ δέ μοι μνηστῆς ἀλόχου βουλήν τε νόον τε,
ἥ με μένει παρὰ παιδί καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσει,
ἥ ἦδη μιν ἐγγίμην Ἀχαιοὺν ὅστις ἀριστος.
180 ᾧς ἐφάμην· ἥ δ' αὐτίκ' ἀμειβετο πότνια μήτηρ·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· διζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέραι δακρυχεοῦσαι.
Σὸν δ' οὕτω τις ἔχει καλὸν γέρας· ἀλλὰ ἐκῆλος
185 Τηλέμαχος τεμένη νέμεται καὶ δαΐτας εἴσας
δαίνυται, ἃς ἐπέοικε δικασπόλον ἄνδρ' ἀλεγύνειν·
πάντες γὰρ καλέουσι. Πατὴρ δὲ σὸς αὐτόθι μέμναι
ἀγρῷ, οὐδὲ πόλινδε κατέρχεται· οὐδέ οἱ εὖναι

lenis admodum talis adveniet, quæ te occidat
senectute sub molli confectum : circum autem cives
felices erunt : hæc tibi vera dico.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
Tiresia, hæc quidem fere decreverunt dii ipsi.

Sed age mihi hoc dic et vere enarra :

matris hanc video animam defunctæ ;

illa autem tacita sedet prope sanguinem, nec suum filium
ausa est coram aspicere neque alloqui.

Dic, rex, quo-pacto me agnoscat talem esse.

Sic dixi : ille vero me respondens allocutus est :

facile tibi verbum dicam, et in mente ponam ;

quemcumque quidem sinas manium defunctorum

ad-sanguinem prope accedere, ille tibi verum dicet :

cui vero invidas, ille tibi *tacitas* abibit retro.

Sic locuta, anima quidem abiit in domum Platonis

Tiresiæ regis, postquam vaticinia ediderat.

At ego illic manebam constanter, donec mater

advenit, et bibit sanguinem nigrum : statim vero agnovit,

et me lugens verbis alatis allocuta est :

Fili mi, quo-pacto venisti sub caliginem obscuram,
vividus quum-sis? difficile vero est hæc viventibus videre :

[in-medio enim magni fluvii sunt et gravia fluentia ;

Oceanus quidem primum, quem nequaquam licet trajicere
pedibus, nisi quis habeat fabrefactam navem.]

Num nunc demum a-Troja errans huc venisti

cum-navique et sociis, longo tempore? necdum pervenisti
in Ithacam? nec vidisti in ædibus uxorem?

Sic dixit : atque ego ipsam respondens allocutus-sum :

mater mea, necessitas detulit me in Plutonis domum,

animam consulturum Thebani Tiresiæ.

Nondum enim prope veni Achæiam; neque aliqua nostram

terram attigi; sed semper habens ærumnam erro,

ex quo primum secutus-sum Agamemnonem divinum

Ilium ad insignem-bonis-equis, ut cum-Trojanis pugnarem.

Sed age mihi hoc dic et vere narra :

quodnam te fatum domuit longam-sternentis mortis?

utrum diuturnus morbus? an Diana sagittis-gaudens

suis mitibus telis superveniens te occidit?

dic vero mihi et de-patre, et filio, quem reliqui,

utrum adhuc penes illos sit meum munus, an aliquis jam
virovum alius habeat, me autem non-amplius putent reditu-
rum.] Dic etiam mihi nuptæ uxoris consiliumque mentem-
que,] utrum maneat cum puero, et salva omnia custodiat;
an jam eam duxerit Achivorum quicumque optimus.

Sic dixi : ac statim respondebat veneranda mater :

et perquam illa quidem manet afflicto animo

tuis in ædibus; ærumnosæ autem ei semper

consumuntur noctesque diesque lacrimis-fundenti.

Tuum vero nondum quisquam habet pulcrum munus; sed

quietus] Telemachus prædia colit, et convivia æqua

epulatur, quæ decet principem virum curare;

omnes enim invitant. Pater autem tuus illic manet

in-agro, neque in-urbem devenit : neque ei lecti sunt

δέμνια καὶ χλαῖναι καὶ ῥήγαι σιγαλόντα·
 190 ἄλλ' ὅγε χεῖμα μὲν εὖδει θθι δμῶες ἐνὶ οἴκῳ
 ἐν κόνι ἄγχι πυρὸς, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἴται·
 αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃσι θέρος τεθαλυῖα τ' ὥπωρ,
 πάντῃ οἱ κατὰ γούνον ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
 φύλλων κεκλιμένων χαμαλαὶ βελήσεται εὐναί·
 195 ἐνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἄζει,
 σὸν πότμον γούων· χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἰκάνει.
 Οὕτω γὰρ καὶ ἐγὼν δλόμην καὶ πότμον ἐπέσπον·
 οὔτε μέ γ' ἐν μεγάροισιν ἐύσκοπος Ἰσχεαῖρα
 οἷς ἀγανοῖς βάλεσσιν ἐποχομένη κατέκπεφεν·
 200 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥτε μάλιστα
 τυχεδόνι συγερῇ μελέων ἐξέλαιτο θυμόν·
 ἀλλὰ με σὸς τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιδέα θυμὸν ἀπύρρα.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔβελον φρεσὶ μερμηρίζας
 205 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἑλέειν κατατεθνηυῖας·
 τρίς μὲν ἐφωρμήθην, ἑλέειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρίς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ εἴκελον ἦ καὶ ὄνειρῳ
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὅδ' ὑπὸ γένεσκειτο κηρόδι μᾶλλον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 210 Μῆτερ ἐμή, τί νύ μ' οὐ μίμνεις ἑλέειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἴν' Ἀἴδαο, φίλας περὶ χεῖρε βαλόντες
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπύμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἰδῶλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνηα
 ὤτρυν', ὄφρ' ἐτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;
 215 Ὡς ἐφάμην· ἦ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμὸν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνηα, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἐτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,
 220 ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
 δαμνῷ, ἐπεὶ καὶ πρῶτα λίπη λευκ' ὀστέα θυμός·
 ψυχὴ δ' ἥτ' ὄνειρος ἀποκταμένη πεπότηται.
 Ἀλλὰ φράσδε τάχιστα λιλαιό· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσθ', ἵνα καὶ μετόπισθε τεῇ εἰπῇσθα γυναῖκα.
 225 Νῶϊ μὲν ὥς ἐπέεσσιν ἀμειβόμεθ'· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἦλυθον — ὥτρυνεν γὰρ ἀγανὴ Περσεφόνηα —
 ἔσσαι ἀριστῶν ἀλοχοὶ ἔσαν ἠδὲ θυγάτρεις·
 αἱ δ' ἄμφ' αἶμα κελαινὸν ἀολλέες ἠγερέθοντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον, ὅπως ἐρέοιμι ἐκίστην·
 230 ἥδε δέ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
 σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχύος παρὰ μηροῦ
 οὐκ ἔλῳν πῖειν αἶμα πάσας αἶμα κελαινόν.
 Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, ἠδὲ ἐκίστη
 θν γόνον ἐξαγόρευεν· ἐγὼ δ' ἐρέεινον ἀπάσας.
 235 Ἐνθ' ἦτοι πρῶτην Τυρὸν ἴδον εὐπατρίειαν,
 ἣ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι,
 φῇ δὲ Κρηθῆος γυνὴ ἔμμεναι Αἰολίδαο·
 ἣ Ποταμοῦ ἠράσσατ', Ἐνιπῆος θεοῖο,
 ὃς πολὺ καλλίστος ποταμῶν ἐπὶ γαίαν ἦσιν·
 240 καὶ β' ἐπ' Ἐνιπῆος πωλείσκειτο καλὰ βέεθρα.
 Τῇ δ' ἄρ' εἰσάμενος γαῖήσχος Ἐννοσίγαιος
 ἐν προχοῇς ποταμοῦ παρεῖξάτο δινήμενός·

strata et lænæ, et stragula splendida;
 sed ille hieme quidem dormit, ubi servi in domo,
 in pulvere prope focum; vilia vero corpore vestimenta in-
 duit;] ac quando venit æstasque, florensque anni-tempus,
 undique illi peraltiore-m-partem horti vitiferi
 ex-foliis delapsis humiles strati-sunt lectuli;
 hic ille jacet dolens, magnumque in-mente dolorem auget,
 tuum fatum deflens : molesta autem *eam* insuper senectus
 incessat.] Sic enim et ego perii, et fatum obii :
 nec me quidem in ædibus certa-jaculatrix Diana
 suis mitibus telis superveniens interemit;
 neque aliquis me morbus invasit, qui maxime
 tabe invisa ex-membris tollere-solet animum :
 sed me tuique desiderium, tuique cura, in-clyte Ulysse,
 tuæque benignitas *usque memorem* dulci animo privarunt.

Sic dixit : atque ego volebam mente cogitans
 matris meæ animam prehendere defunctæ :
 ter quidem aggressus-sum, amplexique *eam* me animus ju-
 bebat :] ter autem mihi e manibus, umbræ instar vel etiam
 somni,] avolvit; mihi vero dolor acutus oriebatur in-animo
 magis :] et ipsam compellans verbis alatis allocutus-sum :

Mater mea, cur me non manes prehendere te cupientem,
 ut etiam in Orco, caris manibus circumplexi,
 ambo tristi oblectemur fletu?

nunquid mihi simulacrum hoc in-clyta Proserpina
 immisit, ut adhuc magis lamentans ingemiscam?

Sic dixi : ac statim respondit veneranda mater :
 vae mihi, fili mi, supra omnes infelix viros,
 minime te Proserpina, Jovis filia, deludit,
 sed hæc conditio est mortalium, quæa mortui-fuerint.
 non enim amplius carnesque et ossa nervi habent,
 sed ea quidem ignis valida vis ardentis
 absumit, ubi primum reliquerit alba ossa animus :
 anima vero, tanquam somnium, avolans volitat.
 Sed in-lucem celerrime contende : hæc vero omaia
 scito, ut etiam in-posterum tuæ dicas uxori.

Nos quidem sic verbis colloquebamur : ac mulieres
 accesserunt (incitabat enim in-clyta Proserpina),
 quotquot optimatæ uxores erant, atque filię ;
 hæc vero circa sanguinem nigrum frequentes congregabantur.
 At ego consultabam, quo-pacto interrogarem singulas ;
 illud autem mihi in animo optimum videbatur consilium :
 stricte acuto gladio crasso a femore,
 non sinebam bibere simul omnes sanguinem nigrum.
 Illæ vero se-excipientes accedebant ; et unaquæque
 suum genus enarrabat ; ego vero interrogabam omnes.

Ibi nempe primam Tyro vidi nobili-patre-natam,
 quæ dixit Salmonei eximii se prolem esse ;
 dixitque Crethei se uxorem esse /Eolιδæ ;
 quæ Fluvium amavit, Enipeum divinum,
 qui longe pulcerrimus Suviorum super terram labitur :
 et ea propter Enipei versabatur pulcra fluentia.
 Huic vero quum-se-assimilasset terram-cingens Neptunus,
 in ostiis fluvii ei accubuit vorticosi :

πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη, οὐρεὶ ἴσον,
 κυρτωθέν· κρύψεν δὲ θεὸν θνητὴν τε γυναῖκα.
 245 [λύσσε δὲ παρθενὴν ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.]
 Αὐτὰρ ἔπει β' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦλ' ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ ὀνόμαζεν·
 Καίρε, γύναι, φιλότῃτι, περιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ
 250 ἀθανάτων· σὺ δὲ τοὺς κομέειν ἀτὶταλλέμεναί τε.
 Νῦν δ' ἔρχεο πρὸς δῶμα καὶ ἴσχεο, μὴδ' ὀνομήνης·
 αὐτὰρ ἐγὼ τοί εἰμι Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Ὃς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσατο κυμαίνοντα.
 Ἡ δ' ὑποκυσάμενη Περίην τέκε καὶ Νηληϊά·
 255 τῷ κρατερῷ θεράποντε Διὸς μεγάλοιο γενέσθην
 ἀμφοτέρῃ· Περίης μὲν ἐν εὐρυχώρῳ Ἰαωλῶ
 ναίει πολυῶρβητος· ὃ δ' ἄρ' ἐν Πύλῳ ἡμαθόεντι.
 Τοὺς δ' ἑτέρους Κρηθῆϊ τέκεν βασιλεία γυναικῶν,
 Αἰσονά τ' ἠδὲ Φέρητ' Ἀμυθαόνα θ' ἱππιοχάρμην.
 260 Ἴη δὲ μετ' Ἀντιόπην Ἴδον, Ἀσωποῖο θυγάτρα,
 ἣ δὴ καὶ Διὸς εὐχετ' ἐν ἀγκοῖνῃσιν ἰαῦσαι·
 καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδ', Ἀμφιονά τε Ζηθόν τε,
 οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
 πύργωσάν τ'· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτον γ' ἐδύναντο
 265 ναίεμεν εὐρύχορον Θήβην, κρατερῷ περ ἔόντε.
 Τὴν δὲ μετ' Ἀλκμήνῃ Ἴδον, Ἀμφιτρυώνος ἀκοῖτιν,
 ἣ β' Ἡρακλῆα θρασυμέμονα, θυμολέοντα,
 γείνατ', ἐν ἀγκοῖνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα·
 καὶ Μεγάρην, Κρεόντος ὑπερθύμοιο θυγάτρα,
 270 τὴν ἔχεν Ἀμφιτρυώνος υἱός, μένος αἰὲν ἀτειρήs.
 Μητέρα τ' Οἰδιπόδαο Ἴδον, καλὴν Ἐπικαστήν,
 ἣ μέγα ἔργον ἔρεξεν αἰδομένη νόοιο,
 γημαμένη φ' οὐεῖ· ὃ δ' ἐν πατέρ' ἐξεναρξίας
 γῆμεν· ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 275 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν Θήβῃ πολυηράτῳ ἄλγεα πάσχων
 Καδμείῳ ἦνασσε θεῶν δλοῶς διὰ βουλὰς·
 ἣ δ' ἔβη εἰς Αἶδαο πυλάρταο κρατεροῖο,
 ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὕψηλοιο μελάρου,
 φ' ἄχρ' ἐσχομένη· τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσω
 280 πολλὰ μάλ', ὅσα τε μητρὸς Ἑρινύες ἐκτελέουσιν.
 Καὶ Χλωρίν εἶδον περικαλλέα· τὴν ποτε Νηλεὺς
 γῆμεν ἔδν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα,
 ὀπλοτάτην κούρην Ἀμφιφονος Ἰασίδαο,
 ὅς ποτ' ἐν Ὀρχομένῳ Μινυητῇ Ἰφι ἀνασεν·
 285 ἣ δὲ Πύλῳ βασιλεὺς, τέκεν δὲ οἱ ἀγλαὰ τέχνα,
 Νέστορά τε Χρομίον τε Περικλύμενόν τ' ἀγέρωγον.
 Τοῖσι δ' ἐπ' ἰφθίμην Πηρῶ τέκε, θαῦμα βροτοῖσιν,
 τὴν πάντες μύονοντο περικύτιαν· οὐδέ τι Νηλεὺς
 τῷ ἐδίδου, ὅς μὴ ἑλικας βόας εὐρυμετώπους
 290 ἐκ Φυλάκης ἐλάσειε βίης Ἰφικληΐης
 ἀργαλέας· τὰς δ' ὅλος ὑπέσχετο μάντις ἀμύμων
 ἐξελάαν· γαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ Μοῖρ' ἐπέδυσεν,
 δεσμοὶ τ' ἀργαλέοι καὶ βουκόλοι ἀγροῦνται.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελοῦντο,
 295 ἀψ' περιτελλομένου ἔτος καὶ ἐπηλυθὸν ὄραι,
 καὶ τότε δὴ μιν ἔλυσε βίη Ἰφικληΐη,

purpureus autem fluctus circumstitit, monti æqualis,
 curvatus : absconditque deum mortalemque feminam.
 [solvit autem virginem zonam, ac somnum ipsi offudit.]
 Sed postquam perfecerat deus amatoria opera,
 inhæsit inde ei manu, verbumque dixit et elocutus est :
 Gaude, mulier, amore hoc ; circumvolvente autem anno
 paries inclytos liberos ; quoniam haud inanes concubitus
 immortalium : tu vero eos cura enutrique.
 Nunc autem abi domum, et contine-te, neu memora :
 at ego tibi sum Neptunus terræ-concussor.
 Sic locutus, pontum subit fluctuantem.
 Illa autem gravida-facta, Peliam peperit et Neleum ;
 qui fortes ministri Jovis magni fuerunt
 ambo : Pelias quidem in spatiosa Iolco
 habitabat abundans-pecore ; hic vero in Pylo arenosa.
 Ceteros Cretheo peperit regina mulierum,
 Esonemque, ac Pheretem, Amythaonemque equestrem-bel-
 latorem.] Post hanc vero Antiopen vidi, Asopi filiam ;
 quæ etiam Jovis gloriabatur in ulnis se dormiisse ;
 et peperit duos filios, Amphionemque Zethumque,
 qui primi Thebes sedem condidere septem-portas-habentis,
 turribusque-muniunt ; quia non sine-turribus poterant
 habitare spatiosam Thebem, fortes licet essent.
 Post hanc autem, Alcmenam vidi, Amphitryonis uxorem,
 quæ Herculem invictum, animum-leonis-habentem,
 peperit, in ulnis Jovis magni congressa :
 et Megaram, Creontis magnanimi filiam,
 quam habuit Amphitryonis filius, robore semper indomitus,
 Matremque Cædipodis vidi, pulchram Epicasten,
 quæ magnum facinus commisit insipientia mentis,
 nupta suo filio ; ille vero suum patrem ubi-interfecerat,
 eam uxorem-duxit : statim vero hæc vulgata dii fecere ho-
 minibus.] Sed ille quidem in Thebe amœnissima dolores pa-
 tiens,] Cadmeis imperabat, deorum dira per consilia :
 illa autem abiit in Orcum validas-portas-habentem, firmum,
 deligato laqueo sublimi ab alto conclavi,
 suo dolori implicata : illi vero dolores reliquit pone
 valde multos, quotquot matris Furie efficiunt.
 Et Chlorin vidi perpulcram ; quam olim Neleus
 uxorem-duxit suam ob pulcritudinem, postquam dederat in-
 numera sponsalia,] minimam-natu filiam Amphionis Iasidæ,
 qui olim in Orchomeno Minyeo fortiter imperabat :
 ea vero in-Pylo regnabat, peperitque illi inclytos liberos,
 Nestoremque, Chromiumque, Periclymenumque magnani-
 mum.] Post hos autem eximiam Pero peperit, miraculum
 mortalibus,] quam omnes ambiebant vicini : neque omnino
 Neleus] ulli dabat, qui non camuras boves latis-frontibus
 e Phylace abegisset roboris Iphiclei
 difficiles abactu : has vero solus pollicitus-est vates eximius
 Melampus abacturum se : grave autem dei fatum eum im-
 pedivit,] vinculaque sæva, et bubulci agrestes.
 Sed quum jam mensesque et dies exacti-essent,
 rursus circumvolvente anno, et advenerant horæ,
 tum vero demum ipsum solvit vis Iphiclea,

θέσφατα πάντ' εἰπόντα· Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή.

Καὶ Ἀθήνη εἶδον, τὴν Τυνδαρέου παράκοιτιν,
ἥ δ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονε γείνατο παῖδε,
300 Καστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πῦξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα·
τούς ἄμφω ζωὸς κατέχει φυσίζος αἷα·
οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζητὸς ἔχοντες
ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἐτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
τεθνήσκειν τιμὴν δὲ λελόγχασ' ἴσα θεοῖσιν.

305 Τὴν δὲ μέτ' Ἰφιμέδειαν, Ἀλωῆος παράκοιτιν,
εἰς ἰδὼν, ἥ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
καὶ δ' ἔτεκεν δύο παῖδε, μινυθαδίῳ δὲ γενέσθην,
Ἄρπυιαν τ' ἀντίθεον, τηλεκλειτόν τ' Ἐριάλην·
οὓς δὴ μηκίστους θρέψε Ζεῦ πάτερ Ἄρουρα

310 καὶ πολλὸν καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὀρίωνα.
Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπῆχες ἦσαν
εὖρος, ἅτῃ μὴκός γε γενέσθην ἐννεόργυιοι.
Ὅς ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
φύλοπιδα στήσειν πολυαἰκίους πολέμοιο·

315 Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν, αὐτὰρ ἐπ'
Πήλιον εἰνοσφύλλον, ἵν' οὐρανὸς ἀμβαδὸς εἴη. [Ὅσση
Καὶ νῦν κεν ἐξετέλεσσαν, εἰ ἤθης μέτρον ἔκοντο·
ἀλλ' ὄλεσεν Διὸς υἱὸς, δὴν ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἀμφοτέρῳ, πρὶν σφωὶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους
320 ἀνθῆσαι πυκάσαι τε γένους εὐανθέϊ λάχνη.

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἰδὼν καλὴν τ' Ἀριάδνην,
κοῦρην Μίνωος δλοφρονος, ἣν ποτε Θησεὺς
ἐκ Κρήτης ἐς γουνοὶν Ἀθηναίων ἱερῶν
ἦγε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δέ μιν Ἀρτεμις ἔκτα
325 Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ, Διονύσου μαρτυρήσιν.

Μαῖράν τε Κλυμένην τε ἰδὼν στυφερὴν τ' Ἐριφύ-
ῃ χρυσὸν φίλου ἀνδρὸς ἔδεδετο τιμήντα. [λην,
Πάσας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
δσας ἡρώων ἀλόχους ἰδὼν ἡδὲ θυγάτρας·
330 πρὶν γὰρ κεν καὶ νῦν φθῖν' ἀμβροτος· ἀλλὰ καὶ ὄρη
εὐδδει, ἥ ἐπὶ νῆα βοῇ ἐλθόντ' ἐς ἐταίρους
ἥ αὐτοῦ· πομπὴ δὲ θεοῖς ὑμῖν τε μελήσει.

ᾧς ἔφατ'· αἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρον σκιδέντα.

335 Τοῖσιν δ' Ἀρήτη λευκώλενος ἤρχετο μῦθον·
Φαίηκες, πῶς ὑμῖν ἀνὴρ ὁδε φαίνεται εἶναι
εἰδός τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἐνδον ἔισας;
ξεῖνος δ' αὖτ' ἐμός ἐστιν· ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
τῷ μὴ ἐπειγόμενοι ἀποπέμπετε, μὴδὲ τὰ δῶρα
340 οὕτω χρηρίζοντι κολούετε· πολλὰ γὰρ ὑμῖν
κτῆματ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν ἰότητι χέονται.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέπειτε γέρον ἦρως Ἐχένης·
[ὅς δὴ Φαίηκων ἀνδρῶν προγενέστερος ἦεν·]
ᾧ φίλοι, οὐ μὲν ἦμιν ἀπὸ σκοποῦ οὐδ' ἀπὸ δόξης
345 μυθεῖται βασιλεια περίφρων· ἀλλὰ κίεσθε·
Ἀλκινόω δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·
τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κεν ἐγὼ γε
ζῶνς Φαίηκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.

350 Ξεῖνος δὲ τλήτω, μάλα περ νόστοιο χατίζων,

vaticinia omnia elocutum : Jovis autem perficiebatur consi-
lium.] Et Ledam vidi, illam Tyndarei uxorem,
quæ sub Tyndareo magnanimos peperit filios,
Castoremque equitum-domitorem, et pugilatu strenuum Pol-
lucem :] quos ambos vivos detinet alma terra ;
qui etiam infra terram, honorem a Jove habentes,
modo quidem vivunt alternis-diebus, modo autem rursus
mortui-sunt : honorem vero sortiti-sunt æqualiter diis.

Post hanc autem Iphimedian, Aloei uxorem,
aspexi, quæ sane dicebat Neptuno se-congressam-esse :
et peperit duos filios (brevis autem vitæ fuerunt),
Otumque deo-parem, inclytumque Ephyialen ;
quos procerissimos enutrivit alma Terra,
et longe pulcerrimos, post inclytum quidem Orionem.
Novennes etenim hi etiam novem-cubitum erant
latitudine : at longitudine erant novem-ulnarum.
Qui etiam immortalibus minabantur in Olympo
certamen allaturos se tumultuosi belli :

Ossam Olympo conati-sunt imponere, at Ossæ
Pelium nemorosum, ut cælum ipsis scansile esset.
Et sane perfecissent, si ad-pubertatis mensuram pervenis-
sent :] sed perdidit eos Jovis filius, quem peperit pulcris-co-
mis Latona,] ambos, antequam ipsis sub temporibus pili
florerent, tegerentque mentum florenti lanugine.

Phædrumque, Procrinque vidi, pulcrumque Ariadnen.
filiam Minois exitiosi, quam olim Theseus
ex Creta in emibens-solum Athenarum sacrarum
duxit quidem, sed non potitus-est ; antea vero ipsam Diana
occidit] Dia in circumflua, Bacchi testimonio damnatam.

Mæramque, Clymenamque vidi, odiosamque Eriphylen,
quæ aurum pro-suo marito accepit pretiosum.
Omnes vero non ego dixero, neque nominavero,
quotquot heroum uxores vidi, ac filias :
prius enim etiam nox abiret divina : sed et hora
dormiendi mihi, sive ad navem celerem digresso ad socios,
sive hic : deductio autem diis vobisque curæ-erit.

Sic dixit : illi vero omnes muti facti-sunt silentio ;
voluptateque tenebantur per sedes umbrasas.
His vero Arete candidis-ulis exordiebatur sermonem :

Phæaces, quomodo vobis vir hic videtur esse,
formaque, magnitudineque ac mente intus æqua ?
Hospes vero itidem meus est ; unusquisque autem *vestrâ*m
particeps-est honoris hujus :] ideo ne festinantes dimittite,
neu dona] sic egenti præcidite : multa enim vobis
bona in ædibus, decorum benignitate, jacent.

Inter-hos autem et locutus-est senex heros Eche-neus :
[qui Phæacum virorum maximus-natu erat :]

O amici, non utique nobis præter rem nec præter decorum
loquitur regina prudens ; sed obedite :
Alcinoo autem ex ipso pendet opusque dictumque.

Huic autem rursus Alcinoos respondit, dixitque :
hoc quidem ita vere stabit verbum, si ego
vivus Phæacibus navigandi-studiosis impero.
Hospes autem sustineat, valde licet reditum desiderans,

ἐμπης οὖν ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, εἰςόκα πᾶσαν
δωτίνην τελέσω· πομπή δ' ἄνδρесси μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ δήμῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
355 Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν, [σεύς
εἰ με καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀνώγοι· αὐτόθι μέμνειν
πομπήν τ' ὀτρύνετε καὶ ἀγαθὰ δῶρα διδοῖτε,
καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη,
πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκίσθαι·
360 καὶ κ' αἰδοῖστέρος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴην
πᾶσιν, ὅσοι μ' Ἰθάκῃνδε ἰδοῖατο νοστήσαντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμειβετο φώνησέν τε·
ὦ Ὀδυσσεῦ, τὸ μὲν οὔτι σ' εἰσκόμην εἰσρόωντες
ἡπεροπῆα τ' ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον, ὃά τε πολλοὺς
365 βόσκει γαῖα μελαινα πολυπερέας ἀνθρώπους
ψεύδεά τ' ἀρτύνοντας, ὅθεν κέ τις οὐδὲ ἴδοιτο·
σοὶ δ' ἐπὶ μὲν μορφῇ ἐπέων, ἐνὶ δὲ φρένας ἔσθλα·
μῦθον δ' ὥς δὲ αἰοδὸς ἐπισταμένους κατέλεξας,
πάντων τ' Ἀργείων σέο τ' αὐτοῦ κήδεα λυγρά.
370 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
εἰ τινας ἀντιθέων ἐτάρων ἴδες, οἳ τοι ἄμ' αὐτῷ·
Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο καὶ αὐτοῦ πότμον ἐπέσπον.
Νῦξ δ' ἦδε μάλα μακρῇ, ἀθέσφατος· οὐδέ πω ὥρῃ
εὐδιενὶ ἐν μεγάρῳ· σὺ δέ μοι λέγε θέκελα ἔργα.

375 Καὶ κεν ἐς ἧῶ διᾶν ἀνασχοίμην, ὅτε μοι σὺ
τλαίης ἐν μεγάρῳ τὰ σά κήδεα μυθήσασθαι. [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Ἄλκίνοε κρείον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
ὥρῃ μὲν πολέων μύθων, ὥρῃ δὲ καὶ ὑπνου·
380 εἰ δ' ἔτ' ἀκουμέναι γε λιλαιαί, οὐκ ἂν ἐγώ γε
τούτων σοι φθονέοιμι καὶ οἰκτρότερόν· ἄλλ' ἀγορεύσαι,
κήδε' ἐμῶν ἐτάρων, οἳ δὴ μετοπίσθεν θλοντο·
οἳ Τρώων μὲν ὑπεξέφυγον στονόεσσαν αὐτῇν,
ἐν νόστῳ δ' ἀπόλοντο κακῆς ἰότητι γυναίκας.

385 Αὐτὰρ ἐπεὶ ψυχὰς μὲν ἀπεσκέδασ' Ἀλλυδὶς ἄλλη
ἀγνὴ Περσεφόνηα γυναικῶν θηλυτεράων,
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδου
ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγῆγεραθ', ὅσαι ἄμ' αὐτῷ
οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
390 Ἔγνων δ' αἰψ' ἐμὲ κείνος, ἐπεὶ πῖεν αἶμα καλαινόν·
κλαίει δ' ὅγε λιγέως, θαλερόν κατὰ δάκρυον εἶβων,
πιτνάς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων·
ἄλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἰς ἐμπεδος οὐδέ τι κίκυς,
οἷη περ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.

395 Τὸν μὲν ἐγὼ δάκρυσα ἰδὼν ἐλέησά τε θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πετρώνετα προσηύδων·
Ἀτρεΐδι χύδιστε, ἀναξ ἄνδρῶν, Ἀγάμεμνον,
τίς νύ σε Κῆρ ἐδάμασσε τανηλεγὸς θανάτοιο;
ἡέ σέγ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασεν,
400 ὅρας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον αὐτμήν;
ἡέ σ' ἀνάρσοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
βοῦς περιταινόμενον ἡδ' οἶων πώεα καλὰ,
ἡέ περὶ πτόλιος μαχεύμενον ἡδὲ γυναικῶν;

Ὡς ἐφάμην· ὁ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

omnino jam expectare in crastinum, donec totum
munus perficiam : deductio autem viris curæ erit
omnibus, maxime vero mihi, cujus imperium est in populo.

Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulysses :
Alcinœ rex, omnium nobilissime civium,
si me etiam in annum jusseritis hic manere,
deductionemque apparaveritis et splendida dona dederitis,
etiam hoc mallet, et multo utilius esset,
pleniore cum manu caram in patriam pervenire;
et magis honorabilis et carior viris essem
omnibus, quotquot me in Ithacam viderent reversam.

Huic autem rursus Alcinœus respondit, dixitque :
o Ulysse, hoc quidem neutiquam te suspicamus aspicientes,
impostoremque te esse et fallacem, qualiter multos
pascit terra nigra late-dispersos homines,
mendaciæque concinnantes, unde quis neque suspicaretur :
tibi vero inest quidem species verborum, inest et mens bona ;
historiam vero, ut et cantor, scite enarrasti
omniumque Argivorum tuique ipsius dolores tristes.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
si quos eximiorum sociorum videris, qui una te ipsum
ad Ilium simul comitati sunt, et illic fatum obierunt.
Nox autem hæc valde longa, immensa ; neque adhuc tempus
dormiendi in ædibus : tu autem mihi dic mirifica opera.
Etiam ad auroram divinam sustinerem, quando mihi tu
sustineres in ædibus tuos dolores narrare.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
Alcinœ rex, omnium nobilissime civium,
tempus quidem multi sermonis, tempus vero et somni :
sin vero adhuc audire utique cupis, haud equidem
hæc tibi invideto et miserabiliores alios narrare
dolores meorum sociorum, qui jam post-hæc perierunt :
qui Trojanorum quidem effugerant luctuosum bellum,
in reditu vero perierunt, malæ causa feminae.

Ac postquam animas quidem disperserat huc illuc
casta Proserpina mulierum feminarum,
venit deinde anima Agamemnonis Atridæ
dolens ; circumque aliæ congregatæ erant, quæcunque simul
cum eo] domo in Ægisti perierunt et fatum obierunt.
Agnovit vero statim me ille, postquam biberat sanguinem ni-
grum :] flebat autem is acute, uberes lacrimas destillans,
extendens ad me manus, attingere cupiens :
sed non amplius ei aderat vis firma, neque omnino potentia,
qualis quidem antea erat in flexilibus membris.
Illum quidem ego flevi conspicatus, misertusque sum in ani-
mo,] et ipsum compellans verbis alatis allocutus sum :

Atride augustissime, rex virorum, Agamemno,
quodnam te fatum domuit longum-sternentis mortis ?
utrum te in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu ?
an te hostiles viri læserunt in terra,
boves abducentem atque ovium greges pulcros,
an pro urbe pugnaturum sive feminis ?

Sic dixi : ille autem me statim respondens allocutus est :

405 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτε μέ γ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
δρῶσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμένταρον αὐτῆν,
οὔτε μ' ἀνάρσοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου·
ἀλλὰ μοι Αἰγισθος τεύξας θανάτῳ τε μόρον τε
410 ἔκτα σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ, οἰκόνδε καλέσσας,
δειπνίσσας, ὥς τις τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.
Ὡς θάνατον οἰκτίστω θανάτῳ· περὶ δ' ἄλλοι ἑταῖροι
κωλεμέκς κτείνοντο σύες ὡς ἀργυρόδοντες,
οἳ ῥά τ' ἐν ἀφνειῷ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο
415 ἦ γάμῳ ἢ ἐράνῳ ἢ εἰλαπίνῃ τεβαλύνῃ.
Ἦδη μὲν πολέων φόνῳ ἀνδρῶν ἀντεβόησας,
μουναῖς κτεινομένων καὶ ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
ἀλλὰ κε κείνα μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ,
ὥς ἀμφὶ κρητῆρα τραπέζας τε πληθούσας
420 κείμεθ' ἐνὶ μεγάρῳ, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῆεν.
Οἰκτροτάτην δ' ἤκουσα ὅπα Πριάμοιο θυγατρὸς,
Κασσάνδρης, τὴν κτείνει Κλυταίμνηστρῃ δολόμητις
ἀμφ' ἐμοί· αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ γαίῃ χεῖρας αἰέρων
βάλλον ἀποδνησκῶν περὶ φαργάνῳ· ἡ δὲ κυνώπικς
425 νοσφίσας· οὐδὲ μοι ἔτλη ἰόντι περ εἰς Ἀἶδαο
χεροὶ κατ' ὀφθαλμούς· ἑλέειν σὺν τε στόμ' ἔρεϊσαι.
Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικὸς,
ἥ τις δὴ τοιαῦτα μετὰ φρεσὶν ἔργα βάλλεται·
ὅσον δὴ καὶ κείνη ἐμήσατο ἔργον ἀεικέες,
430 κουριδίῳ τεύξασα ποσει φόνον· ἥτοι ἔφην γε
ἀσπάσιος παιδεσσιν ἰδὲ δμῶεσσιν ἐμοῖσιν
οἶκα δ' ἐλεύσεσθαι· ἡ δ' ἔσχα λύγρ' εἰδυῖα
οἶ τε κατ' αἴσχος ἔχευε καὶ ἔσσομένησιν ὀπίσσω
θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
435 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ γόνον Ἀτρεὺς εὐρύστοα Ζεὺς
ἐκπάγλως ἤχθηρε γυναικείας διὰ βουλάς
ἐξ ἀρχῆς· Ἑλένης μὲν ἀπωλόμην· ἐννεκα πολλοί
οἱ δὲ Κλυταίμνηστρῃ δόλον ἤρτυε τληόθ' ἔοντι.
440 Ὡς ἐράμην· ὁ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ γυναικὶ περ ἥπιος εἶναι,
μηδ' οἶ μῦθον ἅπαντα πιφασχέμεν, ὅν κ' εὖ εἰδῆς,
ἀλλὰ τὸ μὲν φάσθαι, τὸ δὲ καὶ κεκρυμμένον εἶναι.
Ἄλλ' οὐ σοί γ', Ὀδυσσεῦ, φόνος ἔσσεται ἐκ γε γυναικός·
445 λίην γὰρ πινυτὴ τε καὶ εὖ φρεσὶ μῆδεα οἶδεν
κούρῃ Ἰκαρίοιο, περὶ φρονι Πηνελόπεια.
Ἦ μὲν μιν νύμφην γε νήην κατελείπομεν ἡμεῖς,
ἐρχόμενοι πολεμόνδε· πάϊς δὲ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ
νήπιος, ὅς που νῦν γε μετ' ἀνδρῶν ἔζει ἀριθμῷ,
450 ὀλίβιος· ἡ γὰρ τότε πατὴρ φίλος θυεταὶ ἐλθὼν,
καὶ κείνος πατέρα προσπύξεται, ἡ θέμις ἐστίν.
Ἦ δ' ἐμὴ οὐδὲ περ υἱὸς ἐνὶ πλῆσθ' ἄκοιτις
ὀφθαλμοῖσιν ἔασε· πάρος δέ με πέφνε καὶ αὐτόν.
Ἄλλο δὲ τοι ἔρω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλου· ὅσιν·
455 χρύδην, μηδ' ἀναφανδὰ, φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
νῆα κατισχέμεναι· ἐπεὶ οὐκέτι πιστὰ γυναιξίν.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
εἰ που ἐτι ζώντος ἀκούετε παιδὸς ἐμοῖο,

generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
nec me sane in navibus Neptunus domuit,
excitato sævorum ventorum immenso flatu;
nec me hostiles viri læserunt in terra:
sed mihi Ægisthus quam-struxisset mortemque fatumque,
occidit, cum pernicioxa uxor, ad-domum vocatum,
convivio-exceptum, uti quis occidit bovem ad præsepe.
Sic perii miserabilissima morte; circum autem alii socii
continuo occidebantur, ut sues albis-dentibus,
qui quidem *maclantur* in locupletis viri præpotentis
aut nuptiis, aut convivio-de-symbolis, aut epulis lautis.
Jam tu quidem multorum cædi virorum interfuisti,
et separatim interfectorum, et in aspera pugna;
sed illa potissimum conspicatus misertus-esses animo,
ut circa craterem, mensasque plenas,
jacebamus in domo; pavementum vero totum sanguine flue-
bat.] Miserabilissimam autem audiui vocem Priami filię,
Cassandrę, quam occidebat Clytemnestra dolosa
propter me: at ego in terra manns elevans
jacebam moriens, ad gladium *captendū*: illa autem impu-
dens] secessit, nec mihi sustinuit, eanti licet ad Orcum,
manibus oculos comprimere, atque os claudere.
Adeo non est gravius et improbius aliud muliere,
quæcunque talia in mentem facinora induxerit:
quale utique et illa patravit facinus indignum,
ingenuo struens marito cædem: sane putabam quidem
gratum me liberis, atque famulis meis,
domum venturum: illa vero apprime exitialia callens
sibique infamiam offudit, et futuris in-posterum
feminis mulieribus, etiam et quæ probe-agens sit.
Sic dixit: atque ego ipsum respondens allocutus-sum:
dii boni! profecto valde genus Atrei altitonans Jupiter
vehementer odit, feminea propter consilia,
ab initio: Helenę quidem causa periculum multū;
tibi vero Clytemnestra dolum struxit procul absenti.
Sic dixi: ille autem me protinus respondens allocutus-est:
ideo jam nunquam etiam tu uxori quidem mansuetus sis,
neu ei sermonem totum revela, quem bene noveris:
sed aliud quidem dic, aliud vero et celatum sit.
Sed laud tibi, Ulysse, exitium erit ex uxore quidem:
valde enim sapiensque es, et bene in-mente consilia novit,
filia Icarii, prudens Penelope.
Profecto quidem ipsam nuptam juvenem relinquebamus nos,
abeuntes ad-bellum; filius autem ei erat ad mamillam,
infans, qui fere nunc quidem in virorum sedet numero,
felix; certe enim eum pater carus videbit, veniens,
et ille patrem amplectetur, ut fas est.
Verum mea ne filio quidem me saturari uxor
oculis permisit; prius vero me occidit et ipsum.
Aliud autem tibi dicam, tuque in mente rēconde tua:
clam, neu palam, caram in patriam terram
navem appelle; quoniam non-amplius fides est feminis.
Sed age mihi hoc dic, et vere narra,
sicubi adhuc viventem audiat filium meum,

ἥ που ἐν Ὀρχομενῷ, ἥ ἐν Πύλῳ ἡμαθόντι,
 460 ἥ που παρ Μενελάῳ ἐνὶ Σπάρτῃ εὐρείῃ·
 οὐ γάρ πω τέθνηκεν ἐπὶ χθονὶ διὸς Ὀρέστης.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 Ἀτρεΐδῃ, τί με ταῦτα διεῖραι; οὐδέ τι οἶδα,
 ζῶει ὅγ' ἡ τέθνηκε· κακὸν δ' ἀνεμύλια βάζειν.
 465 Νῶϊ μὲν ὡς ἐπέεσσιν ἀμειβομένῳ συγγεροῖσιν
 ἕσταμεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἦν εἰδὸς τε δέματος τε
 470 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα περὸντα προσεΐδα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μείζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
 475 πῶς ἔτλης Αἰδῶδε καταλθέμεν, ἐνθα τε νεκροὶ
 ἀρραδές ναίουσι, βροτῶν εἰδωλα καμόντων;
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρεός, εἰ τινα βουλὴν
 480 εἶποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλῶσσαν ἰκοίμην·
 οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιῶδος, οὐδέ πω ἀμῆς
 γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἰὲν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
 οὐτὶς ἀνὴρ προπαρόριθε μαχαλμέτατος οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω.
 Πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίμεν ἴσα θεοῖσιν
 485 Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρατεῖς νεκύεσσιν,
 ἐνθάδ' ἑὼν τῷ μῆτι θανῶν ἀκαχίζεω, Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ·
 βουλοίμην κ' ἐπαρούρας ἑὼν θητεύμεν ἄλλω,
 490 ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ὃ μὴ βίωτος πολλὸς εἴη,
 ἥ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνδράσιν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ μῦθον ἔνισπε,
 ἥ ἔπετ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἦε καὶ οὐκί.
 Εἰπέ δέ μοι, Πηλῆος ἀμύμονος εἰ τι πέπυσσαι,
 495 ἥ ἔτ' ἔχει τιμὴν πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 ἥ μιν ἀτιμάζουσιν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγὸς ὑπ' αὐγᾶς Ἑλλίοιο,
 τοῖος ἑὼν, οἷός ποτ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 500 πέφνον λαὸν ἄριστον, ἀμύνων Ἀργεῖοισιν.
 Εἰ τοῖσδ' ἔλθοιμι μίνυνθα περ ἐς πατέρος δῶ,
 τῷ κε τῇρ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 οἳ κείνων βιώνονται, ἔργουσί τ' ἀπὸ τιμῆς.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 505 ἦτοι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὐτι πέπυσμαι·
 αὐτὰρ τοι παιδὸς γε Νεοπτολέμοιο φίλοιο
 πᾶσαν ἀληθείην μυθήσομαι, ὥς με κελεύεις·
 αὐτὸς γάρ μιν ἐγὼ κοίλῃς ἐπὶ νηὸς εἰσης
 ἤγαγον ἐκ Σκύρου μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοῖς.
 510 Ἦτοι δτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλᾶς,
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων·
 Νέστωρ τ' ἀντίθεος καὶ ἐγὼ νικάσχομεν οἴω.

sive forte in Orchomeno, sive in Pylo arenosa,
 sive forte apud Menelaum, in Sparta lata :
 nondum enim fere mortuus-est in terra divinus Orestes.

Sic dixit : atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 Atride, quid me hæc interrogas? neque quicquam scio,
 vivatne ille, an mortuus-sit : malum autem vana loqui.

Nos quidem sic verbis alternantes tristibus
 stabamus dolentes, uberes lacrimas defundentes.

Venit autem inde anima Pelidæ Achilles,
 et Patrocli, et eximii Antilochi,
 Ajacisque, qui præstantissimus erat formaque corporeque
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Agnovit autem me anima pedibus-velocis Æacidæ,
 et lamentans verbis alatis me allocuta-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
 infelix, quodnam adhuc majus in mente molieris facinus?
 quo-pacto ausus-es ad-Orcum descendere, ubi mortui
 sensuum-expertes habitant, hominum simulacra defuncto-
 rum?] Sic dixit; atque ego ipsum respondens affatus-sum :
 o Achille, Pelei fili, longe præstantissime Achivorum,
 veni Tiresiæ propter vaticinium, si quod consilium
 diceret, quo-pacto Ithacam ad asperam pervenirem :
 necdum enim prope veni Achaiam, necdum nostram
 terram conscendi, sed semper habeo mala : te vero, Achille,
 nullus vir majorum beator, nec posterorum :
 antea etenim te vivum honorabamus æqualiter diis
 Argivi; nunc rursus potenter imperas mortuis,
 hic dum-es; ideo neutiquam mortuus tristeris, Achille.

Sic dixi : ille autem me protinus respondens allocutus-est :
 ne jam mihi mortem consolare, inclyte Ulysse :
 mallet rusticus esse-et mercede servire alii,
 virum apud inopem, cui hand victus multus esset,
 quam omnibus manibus defunctis imperare.
 Sed age mihi de-filio meo generoso sermonem dic,
 utrum profectus-sit ad bellum, inter-primos-pugnator ut-es-
 set, an etiam non.] Dic vero mihi *etiam*, de-Peleo eximio si quid
 audiveris,] utrum adhuc teneat honorem multos apud Myr-
 midonas,] an ipsum despiciant per Hellademque Phthiamque,
 eo-quod ipsum senium occupat manusque pedesque.
 Non enim ego *ei* adjutor *sum* sub radiis Solis,
 talis ut-essem, qualis olim in Troja lata
 trucidabam populum fortissimum, propugnans Argivis.
 Si talis venirem vel paulisper in patris domum,
 tum alicui terribiliter-ostenderem *meum* robur et manus in-
 victas,] *eorum* qui illum violant, arcentque ab honore.

Sic dixit; atque ego ipsum respondens allocutus-sum :
 certe quidem de-Peleo eximio nihil audiui :
 sed tibi de-filio quidem Neoptolemo caro
 omnem veritatem dicam, ut me jubes ;
 ipse enim illum ego cava in nave æquali
 duxi e Scyro ad bene-ocreatos Achivos.
 Nempe quando circa urbem Trojam inibamus consilia,
 semper primus dicebat, et non aberrabat a-dicendis :
 Nestorque deo-par et ego *eum* vincebamus soli.

Αὐτὰρ δὲ ἐν πεδίῳ Τρώων μαρνοίμεθα χαλκῷ,
 οὔ ποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν οὐδ' ἐν δμῳῳ,
 515 ἄλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δὲ μένος οὐδενὶ εἴκων·
 πολλοὺς δ' ἀνδράς ἔπεφνεν ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήσω,
 ὅσων λαὸν ἔπεφνεν, ἀμύνων Ἀργείοισιν·
 520 ἄλλ' ὅσων τὸν Τηλεφίδην κατενῆρατο χαλκῷ,
 ἦρω' Εὐρύπυλον πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Κῆρτιοι κτείνοντο, γυναῖων εἵνεκα δούρων.
 Κεῖνον δὲ καλλίστον ἶδον μετὰ Μέμνονα δῖον.
 Αὐτὰρ δὲ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, δὲν κάμ' Ἐπειδός,
 Ἀργείων οἱ ἀρίστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο·
 525 [ἤ μὲν ἀνακλίνειν πυκινὸν λόχον ἢ δ' ἐπιθεῖναι·]
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυντο τρέμον θ' ὑπὸ γυναι ἐκάστου·
 κείνον δ' οὔ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὔτ' ὠχρήσαντα χροῖα κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 530 δάκρυ' ὁμορῶμενον· ὃ δέ με μάλα πολλὰ ἱκέτευεν
 ἵπποθεν ἐκίμεναι, ἕξφοδος δ' ἐπειμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἐσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινεν
 535 ἀσκηθῆς, οὔτ' ἄρ βεβλημένος δέξαι χαλκῷ
 οὔτ' αὐτοσχεδὴν οὐτασμένους· οἳά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμῆξ δέ τε μάνεται Ἄρης.
 Ὡς ἐφάμην· ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβῶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 540 γηθοσύνη, ὃ οἱ οὖδ' ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.
 Αἱ δ' ἄλλαι ψυχαὶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 ἕστασαν ἀχνύμεναι, εἶροντο δὲ κῆδ' ἐκάστη.
 Οἷη δ' Αἶαντος ψυχὴ Τελαμωνιάδαο
 νόσφιν ἀφροστήκει, κεχολωμένη εἵνεκα νίκης,
 545 τήν μιν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσὶν
 τεύχεσιν ἀμφ' Ἀχιλλῆος ἔθηκε δὲ πόντινα μήτηρ.
 [παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·]
 Ὡς δὲ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ·
 τοῖήν γάρ κεφαλὴν ἔνεκ' αὐτῶν γαῖα κατέσχευεν,
 550 Αἶανθ', ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τὸν μὲν ἐγὼν ἐπέεσσι προσηύδων μιλίχοισιν·
 Αἶαν, παῖ Τελαμῶνος ἀμύμονος, οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδὲ θανὼν λήσεσθαι ἔμοι χόλου, εἵνεκα τευχέων
 555 οὐλομένων· τὰ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν Ἀργείοισιν.
 Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο· σείο δ' Ἀχαιοὶ
 ἴσον Ἀχιλλῆος κεφαλὴ Πηληϊάδαο,
 ἀχνύμεθα φθιμένοιο διαμπερές· οὐδὲ τις ἄλλος
 αἴτιος, ἀλλὰ Ζεὺς Δαναῶν στρατὸν αἰχμητῶν
 560 ἐκπάγλως ἤχθηρε· τειν' δ' ἐπὶ μῆραν ἔθηκεν.
 Ἄλλ' ἄγε δεῦρο, ἄναξ, ἴν' ἔπος καὶ μῦθον ἀκούσης
 ἡμέτερον· δάμασον δὲ μένος καὶ ἀγῆνορα θυμόν. [λας
 Ὡς ἐφάμην· ὃ δέ μ' οὐδὲν ἀμείβετο, βῆ δὲ μετ' ἀλ-
 565 ψυχὰς εἰς Ἑρεβος νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἐνθα χ' ὁμῶς προσέφη κεχολωμένος, ἥ κεν ἐγὼ τὸν,
 ἀλλὰ μοι ἤθελε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοισιν

At quum in campo Trojanorum pugnabamus aere,
 nunquam in multitudine manebat virorum, neque in turba,
 sed longe præcurrebat, suo robore nulli cedens;
 multos autem viros trucidavit in aspera pugna.
 Omnes vero non ego dixero nec nominavero,
 quantas copias occiderit, propugnans Argivis :
 sed qualem illum Telephiden interfecerit ferro,
 heroem Eurypylum : multi vero circa eum socii
 Cetei trucidabantur, muliebria propter dona.
 Illum sane pulcerrimum vidi, post Memnonem divinum.
 Ac quum in equum conscendimus, quem fabricavit Epeus
 Argivorum principes, mihi autem omnia commissa erant :
 [et ut aperirem densas insidias, et ut includerem :]
 hic alii Danaorum ductores ac principes
 lacrimasque sibi abstergebant, tremebantque subtus membra
 cujusque ;] illum vero nunquam omnino ego vidi oculis
 nec pallescentem corpore pulcro, neque a-genis
 lacrimas abstergentem : sed is mihi permultum supplicabat
 ab-equo ut-exiret ; gladii autem prensabat capulum,
 et hastam ære-gravem, malaque Trojanis moliebatur.
 Sed quando Priami urbem depopulati-sumus excelsam,
 portionem et munus eximium habens, navem conscendebat
 incolumis, neque eminus-ictus acuto ære,
 nec cominus vulneratus ; ut sæpe
 fit in bello ; promiscue vero furit Mars.
 Sic dixi : anima autem pedibus-celeris Æacidæ
 abibat magnis passibus-gradiens per asphodelo-plenum pra-
 tum,] læta, quod ei filium dixissem insignem esse.
 Ceteræ vero animæ mortuorum defunctorum
 stabant mœrentes, narrabantque dolores unaquæque.
 Sola autem Ajacis anima Telamonii
 longe absistebat, irata propter victoriam,
 qua ipsum ego vici, iudicio-contendens apud naves,
 de armis Achillis ; proposuit autem veneranda mater.
 [filii autem Trojanorum judicaverunt et Pallas Minerva.]
 Utinam sane non vicissem tali in certamine :
 tale enim caput ob ista arma terra detinuit,
 Ajacem, qui præstantissimus forma et rebus-gestis fuit
 ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
 Illum quidem ego verbis alloquebar blandis :
 Ajax, fili Telamonis eximit, non ergo eras
 ne mortuus quidem obliturus mihi iræ, ob arma
 pernicioſa? illa autem perniciem dii fecerunt Argivis.
 Talis enim ipsis turris periisti : propter-te autem Achivi,
 æque-ac propter-Achillis caput Pelidæ,
 dolemus defunctum usque : neque quisquam alius
 in-culpa est, sed Jupiter Danaorum exercitum bellicosorum
 graviter oderat ; tibi vero fatum imposuit.
 Sed age, huc-veni, rex, ut verbum et orationem audias
 nostram : doma autem iram et generosum animum.
 Sic dixi : Ille vero mihi nihil respondit, ibat autem ad alias
 animas in Erebum mortuorum defunctorum.
 Ibi tamen me allocutus-fuisset quanquam-iratus, aut ego
 ipsum,] sed mihi volebat animus in pectore caro

τῶν ἄλλων ψυχὰς ἰδέειν κατατεθνηώτων.

Ἐνθ' ἦτοι Μίνωα ἶδον, Διὸς ἀγλαὸν υἱόν,
570 χρύσειον σκῆπτρον ἔχοντα, θεμιστεύοντα νέκυσιν,
ἤμενον· οἱ δὲ μιν ἀμφὶ δίκας εἵροντο ἄνακτα,
ἤμενοι ἑσταότες τε, κατ' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος ὄω.

Τὸν δὲ μετ' Ὀρίωνα πελώριον εἰσενόησα,
θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
τοὺς αὐτὸς κατέπεφνεν ἐν οἰσπόλοισιν ὄρεσσιν,
575 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγγάλακον, αἰὲν ἀαγέ.

Καὶ Τίτυδ' εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν,
καίμενον ἐν δαπέδῳ· ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα·
γυπε δὲ μιν ἐκάτερθε παρημένῳ ἦπαρ ἔκειρον,
δέρτρον ἔσω δύνοντες· ὃ δ' οὐκ ἀπαμύνετο χερσίν·

580 Λητῶ γὰρ ἤλκησε, Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν,
Πυθῶδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσείδον, χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
ἑσταὸς ἐν λιμνῇ· ἥ δὲ προσέπλαζε γενεῶν·
στεῦτο δὲ διψᾶν, πείειν δ' οὐκ εἶχεν ἐλίσθαι

585 Ὀσσαί γὰρ κύψει· ὃ γέρον, πείειν μενεαίνων,
τοσσαχ' ὕδωρ ἀπολέσκει· ἀναβροχὴν ἀμφὶ δὲ πυσσὶν
γαῖα μελαινα φάνεσκε, καταζήνασκε δὲ θάλαμῳ.

Δένδρεα δ' ὑψιπέτῃλα κατὰκρηθεν χέεε καρπὸν,
ὄγχανα καὶ ῥοιαὶ καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι·
590 συκαὶ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθώσαι·
τῶν ὅπῃθ' ἰθύσει· ὃ γέρον ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι,
τάς δ' ἄνεμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιδέντα.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσείδον, κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
λᾶαν βασταζόντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.

605 Ἦτοι ὃ μὲν σκηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε
λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἄλλ' ὅτε μέλλοι
ἄχρον ὑπερβαλεῖν, τότε ἀποστρέψασκε κραταιῆς
αὐτῆς· ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄψ ὅσασκε τιτανιόμενος· κατὰ δ' ἰδρῶς
600 ἔρβρεεν ἐκ μελέων, κονίη δ' ἐκ κρατὸς δρώρει.

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην,
εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
τέρπεται ἐν θαλῆς καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
[παῖδα Διὸς μεγάλιοι καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.]

605 Ἀμφὶ δὲ μιν κλαγγὴ νεκυῶν ἦν οἰωνῶν ὥς,
πάντος ἀτυζομένων· ὃ δ', ἐρεμνὴ νυκτὶ ἑοικώς,
γυμνὸν τόξον ἔχων καὶ ἐπὶ νευρῇφιν διστόν,
δεινὸν παπταίνων, αἰεὶ βαλέοντι ἑοικώς.

Σμερδαλέος δὲ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσιν ἄορτηρ,
610 χρύσεος ἦν τελαμών· ἵνα θέσκελα ἔργα τέτυκτο,
ἄρκτοι τ' ἀγρότεροί τε σῦες χαρποὶ τε λέοντες
ὕσμαιναι τε μάχαι τε φόνοι τ' ἀνδροκαταΐαι τε.

Μὴ τεχνησάμενος μὴδ' ἄλλο τι τεχνήσαιο,
ὃς κεῖνον τελαμῶνα ἔη ἐγκάθθεο τέχνη.

615 Ἐγὼν δ' αὐτίκα κεῖνος, ἐπεὶ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
καὶ μ' ὀλοφύρομενος ἔπειτα πτερρόντα προσῆδα·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
ἃ δεῖλ', ἥ τινα καὶ σὺ κακὸν μόνον ἡγηλάζεις,
ὅππερ ἐγὼν ὀχέεσκον ὑπ' αὐγᾷς Ἡελίοιο.

620 Ζηγὸς μὲν παῖς ἦα Κρονίωνος, αὐτὰρ οἷζ' ὤν

ceterorum animas videre defunctorum.

Ibi quidem Minoem vidi, Jovis illustrem filium,
aureum sceptrum tenentem, jus-dicentem mortuis,
sedentem : illi vero circa ipsum causas dicebant regem,
sedentes stantesque, per amplam-portis Plutonis domum.

Post hunc autem, Orionem ingentem animadverti,
feras simul agitantem per asphodelo-plenum pratum,
quas ipse occiderat in desertis montibus,
manibus tenens clavam totam-aeream, semper infragilem.

Et Tityum vidi, Terræ augustissimæ filium,
jacentem in solo ; is vero per novem jacebat jugera ;
duo-vultures autem ipsi utrinque assidentes jecur rodebant,
in viscera penetrantes : is autem non propulsabat manibus :
Latona enim vim-intulit, Jovis augustæ conjugi,
ad-Pytho eunti, per amœnum Panoœum.

Et vero Tantalum vidi, graves dolores habentem,
stantem in lacu ; hic autem attingebat ad-mentum :
stabat vero sitiens ; ad-bibendum autem aquam non poterat
capere.] Quoties enim inclinaret se senex, bibere cupiens,
toties aqua peribat absorpta : circa autem pedes
terra nigra apparebat ; arefaciebat vero deus.

Arbores autem proceræ ab-alto fundebant fructum,
piri, et mali-punicæ, et mali pulcro-fructu,
ficusque dulces, et oleæ virentes :
quas quum recta-tenderet senex in manibus prehendere,
eas ventus dispellebat in nubes obscuras.

Et vero Sisyphum aspexi, dueros dolores habentem,
lapidem gestantem ingentem utraque manu.
Nempe ille quidem innixus manibusque pedibusque,
lapidem sursum pellebat ad cacumen ; sed quando erat
summum superaturus, tunc illum deturbabat potens-vis
retro : deinde in-solumolvebatur lapis impudens.
Verum ille rursus trudebat contendens ; ac sudor
delluebat e membris, pulvis vero a capite movebatur.

Post hunc autem vidi vim Herculeam,
simulacrum ; ipse vero inter immortales deos
oblectatur in conviviiis, et habet pulcris-talis Heben.
[filium Jovis magni et Junonis aureos-calceos-habentis.]
Circa autem ipsum clangor mortuorum erat, avium instar,
undique agitatorum : ille vero, obscuræ nocti similis,
nudum arcum tenens, et ad nervum sagittam,
horrendum circumspectans, semper jaculatur similibus.
Terribilis autem ei circa pectora balteus,
aureum erat lorum ; ubi miranda opera inerant,
ursique, agrestesque apri, torvique leones,
præliaque, pugnaeque, cardesque, homicidiaque.
Non hoc fabricato aliud quid fabricaverit is
qui illud cingulum sua comprehenderit arte.

Agnovit autem statim ille, postquam vidit oculis,
et me lugens verbis alatis allocutus-est :

Generosissime Laertiade, sollers Ulysse,
ah miser, certe aliquod et tu mahum fatum sustines,
quale ego ferebam sub radiis Solis.

Jovis quidem filius eram Saturnii ; verum arumnam

εἶχον ἀπειρεσίην· μάλα γὰρ πολλὸν χεῖρονι φωτὶ
 δεδμημένην, ὃ δέ μοι χαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους·
 καί ποτέ μ' ἐνθάδ' ἐπεμψε κύν' ἄζων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀλ-
 φράζετο τοῦδ' ἐγὼ τί μοι χαλεπώτερον εἶναι ἄεθλον. [λον
 625 Τὸν μὲν ἐγὼν ἀνένεικα καὶ ἤγαγον ἐξ Ἀΐδαο·
 Ἑρμείας δέ μ' ἐπεμψεν ἰδὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτὶς ἔβη δόμον Ἀΐδος εἰσω.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μένον ἔμπεδον, εἴ τις ἔτ' ἔλθοι
 ἀνδρῶν ἡρώων, οἳ δὴ τὸ πρόσθεν ὄλοντο.
 630 Καὶ νύ κ' ἔτι προτέρους ἴδον ἀνέρας, οὓς ἔθελόν περ·
 [Θησέα Πειρίθοον τε, θεῶν ἐρικυδέα τέκνα·]
 ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγέρετο μυρία νεκρῶν,
 ἤ γ' ἡ θεοπέσιγ' ἐμὲ δὲ χλωρόν δέος ἥρει,
 μή μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῖο πελώρου
 635 ἐξ Ἀΐδος πέμψειεν ἀγανὴ Περσεφόνηα.
 Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐπὶ νῆα κίων ἐκέλευον ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμυδαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι·
 οἳ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον.
 Τὴν δὲ κατ' Ὀκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο·
 640 πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ.

Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες
 Ἡλίου.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο λίπεν ῥόον Ὀκεανοῖο
 νηῦς, ἀπὸ δ' ἔκτεο κῦμα θαλάσσης εὐρυπάρσιοι,
 νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' Ἡῶς ἡριγενείης
 οἶκία καὶ χοροὶ εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἥελιοιο·
 5 νῆα μὲν ἐνθ' ἑλθόντες ἐκέλευσamen ἐν φαμάθοισιν,
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βῆμεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν Ἡῶ διαν.
 Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε ἐγὼν ἐτάρους προΐεν ἐς δώματα Κίρκης,
 10 οἷσάμεναι νεκρὸν Ἑλπήνορα τεθνηῶτα.
 Φιτροὺς δ' αἶψα ταμύοντες, ὅθ' ἀκροτάτῃ πρόεχ' ἀκτῇ,
 θάπτομεν ἀχνύμενοι, θαλερόν κατὰ δάκρυ χέοντες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη καὶ τεύχεα νεκροῦ,
 τύμβον γεύαντες καὶ ἐπὶ στήλῃν ἐρύσαντες
 15 πῆξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐήρες ἑρετμόν.
 Ἥμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διεῖπομεν· οὐδ' ἄρ' ἔρχη
 ἐξ Ἀΐδαο ἐλθόντες ἐλήθομεν, ἀλλὰ μάλ' ὥκα
 ἤλθ' ἐντυναμένῃ· ἅμα δ' ἀμφίπολοι φέρον αὐτῇ
 σῖτον καὶ χρέα πολλὰ καὶ αἰθόπα οἶνον ἐρυθρόν.
 20 Ἡ δ' ἐν μέσῳ στήσῃ μετῆύδα διὰ θεάων·
 Σχέτλιοι, οἳ ζῶντες ὑπῆλθετε δῶμ' Ἀΐδαο,
 διθανέες, ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην καὶ πίνετε οἶνον
 αὐτὴ πανημέριον· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην
 25 πλεῦσεσθ'· αὐτὰρ ἐγὼ δεῖξω δόδον ἧδ' ἕκαστα

habebam infinitam : valde enim longe deteriori viro
 subditus-eram ; ille vero mihi graves imperabat labores ;
 et olim me huc misit, canem ut ducerem : non enim aliud
 existimabat hoc ullum mihi gravius fore certamen.
 Eum quidem ego subduxi et traxi ex Orco :
 Mercurius autem me duxit, ac caesiis-oculis Minerva.
 Sic fatus, ipse quidem rursus abiit in Plutonis domum.
 At ego illic manebam constanter, si quis adhuc veniret
 virorum heroum, qui jam olim perierant.
 Et adhuc priores vidissem viros, quos volebam quidem :
 [Theseum, Pirithoonque, deorum gloriosos filios :]
 sed prius gentes congregabantur infinitae mortuorum,
 sonitu immenso ; me vero pallidus timor cepit,
 ne mihi Gorgonium caput horrendi monstri
 ex Orco mitteret inclyta Proserpina.
 Statim deinde ad navem profectus, jubebam socios
 ipsosque inscendere, et retinacula solvere :
 illi vero statim ingrediebantur et in transtris consedere
 Hanc autem (navem) per Oceanum flumen ferebat unda fluen-
 ti,] primum quidem remigatio, postea autem optimus ventus.

ODYSSEÆ XII.

Sirenes, Scylla, Charybdis, boves
 Solis.

Ac postquam fluminis reliquit fluentum Oceani
 navis, et pervenit ad fluctus maris lati,
 insulamque Æxam, ubi Auroræ mane-genitæ
 domicilium et chori sunt, et ortus Solis :
 navem quidem hic advenientes subduximus in arenas
 atque et ipsi egressi-sumus in litus maris.
 Hic vero dormientes exspectavimus Auroram divinam.
 Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum vero ego socios præmisi ad domos Circes
 allaturos mortuum Elpenorem defunctum.
 Stipitibusque statim cæsis, ubi summum prominebat litus,
 sepeliebamus eum dolentes, uberes lacrimas defundentes.
 Ac postquam corpusque combustum-erat et arma mortui,
 tumulto aggesto, et desuper cippo erecto,
 fiximus in-summo tumulto fabrefactum remum.
 Nos quidem hæc singula administrabamus : neque inde
 Circe] ex Orco regressi latuimus, sed valde celeriter
 venit, quum-se-parasset : una autem ancillæ ferebant cum-
 ipsa] panem et carnes multas, et ignitum vinum rubrum.
 Et in medio stans dixit augustissima dearum :
 Miseri, qui viventes subiistis domum Plutonis
 bis-morientes, quando alii semel moriuntur homines.
 Verum agite, edite cibum et bibite vinum
 hic toto-die ; simul autem cum aurora illucescente
 navigabitis : atque ego monstrabo viam, ac singula

τημανέω· ἵνα μήτι κακοῖραφίη ἀλεγεινῇ
ἢ ἄλως ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσετε πῆμα παθόντες.

Ἦς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπείπευθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἤμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα
30 ἤμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἀσπετα καὶ μέθυ ἡδύ.

Ἦμος δ' ἡέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλθεν,
οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός·
ἡ δ' ἐμὲ χεῖρὸς ἐλοῦσα φίλων ἀπονόσφιν ἐταίρων
εἰσέ τε καὶ προσέλεκτο καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα·

35 αὐτὰρ ἐγὼ τῇ πάντα κατὰ μοῖραν κατέλεξα.

Καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσι προσεῦδα πότνια Κίρκη·

Ταῦτα μὲν οὐτω πάντα πεπείρανται· σὺ δ' ἄκουσον,

ὥς τοι ἐγὼν ἐρέω, μνήσῃ δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Σειρήνας μὲν πρώτον ἀφίξει, αἱ βρά τε πάντας

40 ἀνθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφάας εἰσαφίκεται.

Ὅστις αἰδρεῖται πελάσῃ καὶ θόγγον ἀκούσῃ

Σειρήνων, τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα

οἰκαδὲ νοστήσαντι παρίσταται οὐδὲ γάνυνται·

ἀλλὰ τε Σειρῆνες λιγυρῇ θέλγουσιν αἰοδῇ,

45 ἤμεναι ἐν λειμῶνι· πολλὺς δ' ἄμφ' ὄστεόφιν υἱὸς

ἀνδρῶν πυθομένων, περὶ δὲ ῥῖνοι μινύθουσιν.

Ἀλλὰ παρὲς ἑλάν· ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλείψαι ἐταίρων,

κηρὸν δεψήσας μελιθεά, μήτις ἀκούσῃ

τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἰ κ' ἐθέλησθα,

50 δησάντων σ' ἐν νηϊ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε,

ὄρθον ἐν ἰσοπέδῃ· ἕκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφω·

ὄφρα κε τερπόμενος ὅπ' ἀκούης Σειρήνοισιν.

Αἱ δέ κε λίσσῃσι ἐτάρους λῦσαι τε κελεύεις,

οἱ δέ σ' ἔτι πλεόνεσσι τότε· ἐν δεσμοῖσι δεόντων.

55 Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ τάγχε παρὲς ἐλάσσουσιν ἐταίροι,

ἔνθα τοι οὐκέτ' ἔπειτα διηνεκῶς ἀγορεύσω,

ὅπποτέρῃ δὴ τοι ὁδὸς ἔσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς

θυμῷ βουλεύειν· ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν.

Ἐνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, ποτὶ δ' αὐτὰς

60 κῦμα μέγα ῥοχθεὶ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·

Πλαγκτὰς δὴ τοι τάγχε θεοὶ μάκαρες καλέουσιν.

Ἴῃ μὲν τ' οὐδὲ ποτὶτὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι

τρήρωνες, ταῖτ' ἀμβροσίην Διὶ πατρὶ φέρουσιν,

ἀλλὰ τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λῖς πέτρη·

65 ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.

Ἴῃ δ' οὐπὺ τις νηὺς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἴκηται,

ἀλλὰ θ' ὁμοῦ πῖνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν

κῦμαθ' ἄλως φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.

Οἷη δὴ κείνη γε παρὲπλω ποντοπόρος νηὺς,

70 Ἄργῳ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήτῳ πλέουσα·

καὶ νῦ καὶ τὴν ἐνθ' ὧκα βάλεν μεγάλας ποτὶ πέτρας,

ἀλλ' Ἐρῆ παρῆπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἴησων.

Οἱ δὲ δῶα σκόπελοι· ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει

ὀρεῖη κορυφῇ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβάλλει

75 κυανῇ· τὸ μὲν οὐπὸς ἔρωει, οὐδέ ποτ' αἰθήρη

κείνου ἔχει κορυφὴν οὔτ' ἐν θέρει οὔτ' ἐν ὀπῶρῃ·

οὐδέ κεν ἀμβαλεῖ βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαλεῖ,

οὐδ' εἰ οἱ χεῖρές τε εἰκόσι καὶ πόδες εἰεν·

πέτρη γὰρ λῖς ἐστὶ, περιεσση· εἰκυῖα.

significabo; ut ne-quid malo-consilio damnoso

aut in mari, aut in terra, doleatis damnum passi.

Sic dixit: nobis vero rursus persuasus est animus genero-

sus.] Sic tunc quidem toto-die, ad solis occasum,

sedebamus, epulantes carnesque copiosas et bibentes vi-

num dulce.] Quando vero sol occidit, et tenebrae supervenire,

illi quidem decubuerunt juxta retinacula navis;

hæc vero me manu prehensum, dilectis seorsum a-sociis,

sedere-fecit et accubuit et interrogavit singula:

atque ego ei omnia ordine recensui.

Tum vero me verbis alloquebatur veneranda Circe:

Hæc quidem sic omnia peracta-sunt: tu vero audi,

ut tibi ego dicam; recordari autem te faciet etiam deus ipse:

Ad-Sirenas quidem primum pervenies, quæ quidem omnes

homines deliniunt, quicumque ad-eas pervenerit.

Quisquis imprudentia appulerit, et vocem audierit

Sirenum, huic neutiquam uxor et infantes liberi

domum reverso astant, neque lætantur:

sed Sirenes arguto deliniunt cantu,

sedentes in prato: magnus vero circum ossium acervus

virorum putrefactorum, circumque cutes tabescunt.

Sed præternavigato: verum aures obline sociorum,

cera subacta dulci, ne-quisquam audiat

ceterorum; at tu ipse audire si velis,

liganto tibi in navi veloci manusque pedesque,

erecto ad basem-mali; ex ipso autem funes alligantur,

ut cum-voluptate vocem audias Sirenum.

Si vero rogaveris socios, solve-reque jubeas,

illi te adhuc in pluribus tum vinculis illigant.

Ac postquam has præternavigarint socii,

tum tibi non-amplius deinceps continuo dicam,

utra demum tibi via futura-sit; sed et ipse

animo considera: dicam vero tibi quæ sint viæ utrinque.

Hinc enim petræ imminentes: ad eas autem

fluctus ingens rauce-sonat cærulea-facie Amphitritæ:

Planctas (erraticas) vero hasce dii beati vocant.

Hæc quidem nec volucres prætervolant, nec columbæ

timidæ, quæ ambrosiam Jovi patri ferunt;

sed etiam ex-iis aliquam semper abripit lævis petra;

verum aliam summittit pater, ut-in-numero sit.

Hæc vero nondum ulla navis effugit virorum, quæ accesserit,

sed pariter tabulataque navium, et corpora virorum

fluctus maris auferunt ignisque perniciosi procellæ.

Sola vero illa præternavigavit mare-transiens navis,

Argo omnibus-celebrata, ab Æeta navigans:

et sane illam ibi cito fluctus conjecissent magnas ad petras;

sed Juno eam præterire-fecit, quoniam ipsi carus erat Iason.

Duo vero sunt scopuli: hic quidem cælum latum attingit

acuto vertice, nubes autem ipsum circumdat

obscura: quod quidem nunquam cessat, neque unquam se-

renitas] illius tenet verticem, neque in æstate, neque in au-

tumno:] neque ascenderit mortalis vir, nec descendit,

ne si quidem illi manusque viginti et pedes essent:

petra enim lævis est, circumcirca-politæ similis.

80 Μέσσω δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἡροεῖδēs,
 πρὸς ζόφον, εἰς Ἐρεβος τετραμμένον· ἥπερ ἂν ὑμεῖς
 νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
 Οὐδὲ κεν ἐκ νῆος γλαφυρῆς αἰζήϊος ἀνὴρ
 τῶςω διστεύσας κοῖλον σπέος εἰσαφίκοιτο.
 85 Ἐνθα δ' ἐνὶ Σκύλλῃ ναίει, δεινὸν λελακυῖα·
 τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν, ὅση σκύλακος νεογίλης,
 γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν· οὐδὲ κέ τις μιν
 γηθήσειεν ἰδὼν, οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Τῆς ἤτοι πόδες εἰσι δωδέκα πάντες ἄωροι·
 90 ἕξ δὲ τέ οἱ δειραὶ περιμήχεες· ἐν δὲ ἐκάστῃ
 σμερδαλέῃ κεφαλῇ, ἐν δὲ τριστοχοῖσι δόνδετες,
 πυκνοὶ καὶ θαμέες, πλείοι μέλανος θανάτοιο.
 Μέσση μὲν τε κατὰ σπείους κοίλοιο δέδυκεν·
 ἔξω δ' ἔλσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου·
 95 αὐτοῦ δ' ἰχθυὰς σκόπελον περιμαιώμωσα
 δελφινὰς τε κύνας τε, καὶ εἰ ποθὶ μεῖζον ἔλθιν
 κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγαστόνος Ἀμφιτρίτη.
 Τῇ δ' οὐ πώποτε ναῦται ἀκῆριοι εὐχετόωνται
 παρφυγῆειν σὺν νηϊ· φέρει δέ τε κρατὶ ἐκάστῳ
 100 ῥῶτ' ἑξαρπάσσεια νεὸς κυανοπρώροιο. [σεῦ,
 Τὸν δ' ἕτερον σκόπελον χθαμαλότερον ὄψεαι, Ὀδυσ-
 πλησίον ἀλλήλων· καὶ κεν διοίστευσας.
 Τῷ δ' ἐν ἑρινεὸς ἐστὶ μέγας, φύλλοισι τετηλὼς·
 τῷ δ' ὑπὸ δια Χάρυβδις ἀναβροῖδεῖ μέλαν ὕδωρ.
 105 Τρις μὲν γάρ τ' ἀνίσχιν ἐπ' ἤματι, τρις δ' ἀναροῖδεῖ
 δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχους, ὅτε βοῖδῆσιν
 οὐ γὰρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων.
 Ἀλλὰ μάλα Σκύλλης σκοπέλῳ πεπλημένους, ὥκα
 νῆα παρῆξ ἑλάαν· ἐπειτὰ πολλὴ φέρτερόν ἐστιν
 110 ἕξ ἐτάρους ἐν νηϊ ποθήμεναι ἢ ἅμα πάντας.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 εἰ δ', ἄγε δὴ μοι τοῦτο, θεά, νημερτὲς ἔνισπε,
 εἰ πως τὴν ὁλοὴν μὲν ὑπεκπροφύγοιμι Χάρυβδιν,
 τὴν δέ κ' ἀμυνάμεην, ὅτε μοι σίνοντό γ' εἰταίρους.
 115 Ὡς ἔφασκεν· ἡ δ' αὐτὴν ἀμείβετο δια θεάων·
 στέλτιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμνηλεν
 καὶ πόνος· οὐδὲ θεοῖσιν ὑπεῖξαι ἀθανάτοισιν;
 Ἡ δέ τοι οὐ θνητὴ, ἀλλ' ἀθάνατον κακόν ἐστιν
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε καὶ ἄγριον οὐδὲ μαχητόν·
 120 οὐδὲ τίς ἐστ' ἀλκή· φυγῆειν κάρτιστον ἀπ' αὐτῆς.
 Ἦν γὰρ δθηύνησθα κορυσσόμενος παρὰ πέτρῃ,
 δεῖδω μή σ' ἐξαῦτις ἐφορμηθεῖσα κίχῃσιν
 τώσῃσιν κεφαλῇσι, τώσους δ' ἐκ ῥῶτας ἔλθαι.
 Ἀλλὰ μάλα σφοδρὸς ἑλάαν, βωστροῖν δὲ Κραταῖν,
 125 μητέρα τῆς Σκύλλης, ἣ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν·
 ἣ μιν ἐπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕστερον δρμηθῆναι.
 Θρινάκην δ' ἐς νῆσον ἀφίξαι· ἔνθα δὲ πολλὰ
 βόσκοντ' Ἥλεκιοι βόες καὶ ἱρία μῆλα,
 ἑπτὰ βοῶν ἀγέλαι, τόσα δ' οἶων πῶσα καλὰ,
 130 πεντήκοντα δ' ἑκαστα· γόνους δ' οὐ γίγνεται αὐτῶν,
 οὐδὲ ποτε φθινύθουσι· θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσὶν,
 Νύμφαι ἑυπλόκαμοι, Φαέθουσα τε Λαίμητις τε,
 ἃς τέκεν Ἥελίφ' Ὑπερίονι δια Νείαιρα.

Medio autem in scopulo est spelunca obscura,
 versus occasum, ad Erebum conversa; qua vos
 navem cavam præteragatis, splendide Ulysse.
 Neque ex navi cava juvenis vir
 arcu jaculatus, ad-cavam speluncam perveniret.
 Hic autem Scylla inhabitat, terribiliter vociferans:
 ejus nempe vox quidem, quanta catuli recens-nati,
 oritur; ipsa vero monstrum malum: nec quisquam eam
 lætaretur conspicatus, nec si deus obviam-veniret.
 Hujus etenim pedes sunt duodecim omnes deformes:
 sex autem ei colla prælonga; in unoquoque vero
 horrendum caput, insunt autem triplici-ordine dentes,
 densi et frequentes, pleni atræ mortis.
 Media quidem per speluncam cavam immergitur:
 extra vero exserit capita ex-horrendo barathro;
 illic autem piscatur scopulum circumlustrans
 delphinusque, canesque, et sicubi majorem capere possit
 cetum, quos innumeros alit sonora Amphitrite.
 Huic autem nondum-unquam nautæ illæsi gloriantur
 se-effugisse cum nave; aufert vero capite unoquoque
 virum abreptum ex-nave cæruleam-proram-habente.

At alterum scopulum humiliorem videbis, Ulysse:
 prope sunt se invicem; et jaculo-attingeres.
 In hoc autem caprificus est magnus, foliis florens:
 sub eo vero divina Charybdidis absorbet nigram aquam.
 Ter etenim eructat quotidie, ter vero resorbet
 horrendum; ne tu ibi forte-sis, quando absorbet;
 non enim liberari te ex malo vel Neptuneus.
 Sed valde Scyllæ scopulo prope-admotus, celeriter
 navem præterage; quoniam longe satius est,
 sex socios in navi desiderare, quam simul omnes.
 Sic dixit: atque ego ipsam respondens allocutus-sum:
 age vero jam mihi hoc, dea, vere dic,
 si quo-pacto perniciosam quidem subterfugerim Charybdin,
 illam autem (Scyllam) propulsem, quando mihi lædet socios?
 Sic dixit: ac statim respondit angustissima dearum:
 infelix; et adhuc tibi bellica opera curæ-sunt
 et labor; ne diis quidem cedes immortalibus?
 Illa vero tibi non mortalis, sed immortale malum est,
 graveque, difficileque, et immane, neque expugnabile:
 neque ullum est præsidium; fugere optimum est ab illa.
 Si enim cuncteris, arma-induens ad petram,
 vereor ne te denuo impetu-facto consequatur
 tot capitibus, totque viros abripiat.
 Sed valde celeriter præternaviga; voca autem Crataein,
 matrem Scyllæ, quæ ipsam peperit perniciem hominibus:
 quæ eam deinde compescet denuo ne-irruat.

Thrinacriam vero ad insulam pervenies; ibi autem multæ
 pascuntur Solis boves et pingues pecudes,
 septem boum armenta, totque ovium greges pulcri,
 quinquagenorum vero singuli: propagatio autem non fit ipsa-
 rum, neque unquam moriantur: deæ vero pastores sunt,
 Nymphæ pulcris-comis, Phaethusaque, Lampetieque,
 quas peperit Soli Hyperioni divina Neaira.

Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ
 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκησε τηλόθι ναίειν,
 μήλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἑλικας βοῦς.
 Τὰς εἰ μὲν κ' ἀσινέας ἑάας νόστου τε μέδῃαι,
 ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς Ἴθάκην κακὰ περ πάσχοντες ἴκοισθε·
 εἰ δέ κε σῖναι, τότε τοι τεκμαίρουμ' ὀλεθρον
 140 νῆι τε καὶ ἑτάροισ' αὐτὸς δ' εἰ πέρ κεν ἀλύξῃς,
 ὀψὲ κακῶς νεΐαι, ὀλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Ἥ μὲν ἔπειτ' ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχε διὰ θεῶν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων ὠτρυνον ἑταίρους
 145 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον.
 [ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.]
 Ἥμιν δ' αὖ κατόπισθε νεὸς κυανοπρώροιο
 ἔκμενον οὖρον ἱεὶ πλησίσσιον, ἐσίλλων ἑταῖρον,
 150 Κίρκην εὐπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήσασα.
 Αὐτίκα δ' ὅπλοια ἕκαστα πονησάμενοι κατὰ νῆα
 ἤμεθα· τὴν δ' ἀνεμὸς τε κυβερνήτης τ' ἴθυνεν.
 Δὴ τότε γέων ἑτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
 ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἓνα ἰδεῖναι οὐδὲ δύο οἴους
 155 ὀέσφαθ', ἃ μοι Κίρκη μυθήσατο, διὰ θεῶν·
 ἀλλ' ἐρέω μὲν ἐγὼν, ἵνα εἰδότες ἦ καὶ θάνομεν
 ἢ κεν ἀλευάμενοι θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν.
 Σειρήνων μὲν πρῶτον ἀνώγει θεσπεσιάων
 φθογγὸν ἀλεύασθαι καὶ λειμῶν' ἀνθεμόεντα·
 160 οἷον ἔμ' ἠνώγει ὅπ' ἀκούμεν· ἀλλὰ με δεσμῶ
 δῆσάτ' ἐν ἀργαλέῳ — ὅφρ' ἐμπεδον αὐτόθι μέμνω —
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήψῃω.
 Αἱ δέ κε λίσσονται ὑμέας λῦσαι τε κελεύω,
 ὑμεῖς δὲ πλεόνεσσι τότ' ἐν δεσμοῖσι πιεῖειν.
 165 Ἥτοι ἐγὼ τὰ ἕκαστα λέγων ἑτάροισι πῖρρυσκον·
 τόφρα δὲ καρπαλλίμως ἐξίκετο νηῦς εὐεργῆς
 νῆσον Σειρήνοιν· ἔπειγε γὰρ οὖρος ἀπῆμων.
 Αὐτίκα ἔπειτ' ἀνεμὸς μὲν ἐπαύσατο, ἡδὲ γαλήνη
 ἐπλετο νηνεμῇ· κοίμησε δὲ κύματα δαίμων.
 170 Ἀνστάντες δ' ἑταροὶ νεὸς ἱστία μηρύσαντο
 καὶ τὰ μὲν ἐν νηὶ γλαφυρῇ θέσαν· οἱ δ' ἐπ' ἑρετμὰ
 ἐζόμενοι λεύκακινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξείῃ χαλκῶ
 τυθὰ διατμήξας χερσὶ στιβαρῇσι πιεῖευν·
 175 αἶψα δ' ἱαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ χέλετο μεγάλη ἱς,
 Ἥελίου τ' αὐγῇ Ὑπεριονίδας ἀνακτος·
 ἐξείης δ' ἑτάροισιν ἐπ' οὐατα πᾶσιν ἀλειψα.
 Οἱ δ' ἐν νηὶ μ' ἔδῃσαν ἑμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήπτον·
 180 αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὺν ἄλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 Ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμιν, ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 βίμπα δωκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ἀκύαλος νηὺς
 ἐγγύθεν ὀρρυμένη· λιγυρὴν δ' ἔντυνον αἰοδῆν·
 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῆδος Ἀ-
 185 νῆα κατὰστησον, ἵνα νωϊτέρην ὅπ' ἀκούσης. [χαίων,
 Οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι·

Has quidem ut-educarat pepereratque veneranda mater,
 Thrinacriam in insulam ablegavit, procul ut-habiterent,
 oves custoditum paternas, et camuras boves.
 Eas si quidem illasas sinas, reditusque memor-sis,
 sane adhuc in Ithacam, mala licet patientes, perveneritis:
 sin vero laedas, tum tibi prædico exitium
 navique et sodalibus: ipse vero si quidem effugas,
 sero male redibis, amissis omnibus sociis.
 Sic dixit: statim vero in-aureo-solio venit Aurora.
 Ipsa quidem deinde per insulam abiit augustissima dearum:
 sed ego ad navem profectus hortabar socios,
 ipsique ut-inscenderent, et retinacula solverent.
 Illi vero statim ingrediebantur, et in transtris consedere.
 [ordine vero sedentes canum mare verberabant remis.]
 Nobis autem dein pone navem cærulea-prora
 secundum ventum misit implentem-vela, bonum socium,
 Circe pulcra-comis, potens dea, vocalis.
 Continuo vero armamentis omnibus ordinatis per navem
 sedimus; hanc autem ventusque gubernatorque dirigebant.
 Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde:
 O amici, non enim oportet unum scire, nec duos solos,
 vaticinia, quæ mihi Circe dixit, augustissima dearum;
 sed dicam quidem ego, ut scientes vel moriamur,
 vel elapsi mortem et fatum effugiamus.
 Sirenum quidem primum jubet divinarum
 vocem evitare, et pratium floridum:
 solum me jubebat vocem audire: sed me vinculo
 ligate in duro (ut firmiter illic maneam),
 erectum ad basem-mali: ex ipso autem funes alligantur.
 Si vero orem vos, solvereque jubeam,
 vos tamen pluribus tum in vinculis me constringite.
 Nempe ego hæc singula dicens sociis declarabam:
 interea autem celeriter venit navis fabrefacta
 ad-insulam Sirenum: urgebat enim ventus innoxius.
 Statim deinde ventus quidem quievit, ac tranquillitas
 erat sine-vento; sopiverat autem fluctus deus.
 Surgentes vero socii navis vela complicarunt,
 et ea quidem in navi cava collocarunt: ipsi autem ad remos
 sedentes, dealbabant aquam politis abietibus.
 At ego ceræ magnam massam-rotundam acuto arte
 minutatim dissectam manibus validis premebam:
 statim vero calefiebat cera, nam urgebat magna vis,
 Solisque splendor, Hyperionidæ regis:
 ordine vero sociis in aures omnibus illevi.
 Illi autem in navi me ligarunt, simul manusque pedesque,
 erectum ad basem-mali; ex eo autem funes alligarunt:
 ipsi vero sedentes canum mare verberabant remis.
 Sed quando tantum aberamus, quantum auditur aliquis cla-
 mans, [celeriter urgentes: illas non latuit velox-per-mare navis
 prope impulsa: argutum vero exordiebantur cantum:]
 Huc age profectus, laudatissime Ulysse, magnum decus
 Achivorum,] navem siste, ut nostram vocem audias.
 Non enim unquam aliquis præteregit nave nigra,
 priusquam nostram melleam ab oribus vocem audisset:

ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νείται καὶ πλεῖονα εἰδώς.
 Ἴδμεν γάρ τοι πᾶνθ', ὅς ἐν Τροίῃ εὐρείῃ
 190 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μόγησαν·
 ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Ὡς φάσαν, ἰεῖσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἦθελ' ἀκούμεναι, λῦσαι τ' ἐκείλευον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρυσσον.
 195 Αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχος τε
 πλείοσιν μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πῖεζεν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τάςγε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 σφογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰδοῖς,
 αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἐμοὶ ἐρίφρες ἑταῖροι,
 200 ὃν σπιν ἐπ' ὤσιν εἰλεῖψ', ἐμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον εἰέπομεν, αὐτίκ' ἔπειτα
 καπνὸν καὶ μέγα κῆμα ἴδον καὶ δοῦπον ἀκούσα·
 τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά·
 βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον· ἴσχετο δ' αὐτοῦ
 205 νῆς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἑρετμά προήκεα γερσὶν ἔπειγον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἰὼν ὤτρυνον ἑταίρους
 μελιχίοις ἐπέεσσι παρασταδὸν ἄνδρα ἔκαστον·
 ὦ φίλοι, οὐ γάρ πώ τι κακῶν ἀδαήμενός εἰμεν·
 οὐ μὲν δὴ τότε μείζον ἐπι κακὸν, ἢ ὅτε Κύκλωψ
 210 εἶλει ἐνὶ σπητὶ γλαφυρῷ κρατερῶρι βίηφιν·
 ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 ἐκφύγομεν καὶ που τῶνδε μνησέσθαι οἴω.
 Νῦν δ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Ὑμεῖς μὲν κώπησιν ἄλδς ῥηγμῖνα βαθεῖαν
 215 τύπετε κληῖδεςσιν ἐφήμενοι, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
 δώῃ τόνδε γ' ὀλεθρον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύσαι.
 Σοὶ δὲ κυβερνήθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἄλλ' ἐνὶ θυμῷ
 βάλλευ, ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἴηται κυμᾶς·
 τούτου μὲν καπνοῦ καὶ κύματος ἐκτός ἐεργε
 220 νῆα· σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μὴ σε λάθῃσιν
 κεῖσ' ἐξορμήσασα, καὶ ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα.
 Ὡς ἐφάμην· οἱ δ' ὅκα ἐμοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
 Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἐμυθεόμην, ἀπρηχον ἀνίην·
 μὴ πῶς μοι δεισαντες ἀπολήξειαν ἑταῖροι
 225 εἰρεσίης, ἐντός δὲ πυκάζοιεν σφῆας αὐτοῦς.
 Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς
 λανθανόμεν, ἐπεὶ οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ καταδύς κλυτὰ τεύχεα καὶ δύο δοῦρε
 μάκρ' ἐν χερσὶν ἔλων εἰς ἱχρυα νηὸς ἔβαινον
 230 πρόωρης· ἔνθεν γάρ μιν ἐδέγμεν πρῶτα φανείσθαι
 Σκύλλην πετραίην, ἣ μοι φέρε πῆμ' ἐταροῖσιν.
 Οὐδέ πη ἀθρήσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὅσσε
 πάντῃ παπταίνοντι πρὸς ἡεροειδέα πέτρην.
 Ἥμεῖς δὲ στενωπὸν ἀνέπλομεν γοώοντες·
 235 ἔνθεν μὲν γάρ Σκύλλ', ἐτέρωθι δὲ ὅτι Χάρυβδις
 δεινὸν ἀνεβρόιβησε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Ἦτοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λῆθεις ὡς ἐν πυρὶ πολλῷ
 πᾶσ' ἀνεμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
 ἀχροῖσι σκοπέλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
 240 Ἄλλ' ὅτ' ἀναβρόζειε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ,
 πᾶσ' ἔντοσθε φάνεσκε κυκωμένη· ἀμφὶ δὲ πέτρῃ

verum ille delectatus abit, et plura sciens.

Scimus etenim omnia, quaecunque in Troja lata
 Argivi Trojanique doctum voluntate pertulerunt :
 scimus etiam, quaecunque fiunt in terra alma.

Sic dixerunt, emittentes vocem pulcram; ac meum cor
 volebat audire, solveretque me jubebam socios,
 superciliis innuens; illi autem procumbentes remigabant.
 Statim vero surgentes Perimedes Eurylochusque,
 pluribus me in vinculis ligabant, magisque premebant.
 Ac postquam illas præterierant neque amplius deinde
 vocem Sirenium audiebamus, neque cantum,
 continuo ceram sibi-demserunt mei dilecti socii,
 quam ipsis in auribus illeveram, meque e vinculis resolvere.

Sed quando jam insulam reliquimus, statim deinde
 fumum et magnum fluctum vidi, et fragorem audiui :
 his autem timentibus ex manibus excidere remi ;
 insonuerunt vero omnes per fluctum; sistebatur autem illic
 navis, quoniam non amplius remos longos manibus urgebant.
 At ego per navem vadens hortabar socios
 blandis verbis, astans, virum quemque :

O amici, nequaquam enim malorum inexpertus sumus :
 non quidem jam hoc majus imminet malum, quam quom
 Cyclops] clauderet nos in spelunca cava, forti violentia :
 sed et illinc mea virtute, consilioque, prudentiaque
 effugimus; et aliquando horum recordaturos vos puto.
 Nunc vero agite, uti ego dixero, pareamus omnes.

Vos quidem remis maris fluctus profundos
 verberate, transtris insidentes, si forte Jupiter
 det hanc saltem mortem effugere et evitare.
 Tibi vero, gubernator, hoc præcipio; sed in animo
 reconde, quoniam navis cavæ gubernacula regis :
 hunc quidem fumum et fluctum extra dirige
 navem : tu vero scopulum observa, ne te lateat navis
 illinc evagata, et in malum nos conjicias.

Sic dixi : illi vero celeriter meis verbis paruerunt.
 Scyllam autem non commemorabam, immedicabile malum,
 ne qua mihi veriti cessarent socii
 a-remigatione, intraque constiparent se ipsos.
 Et tum sane Circes quidem mandati tristis
 obliviscebar, quoniam nequiquam me jussit armari :
 at ego indutus inclyta arma, et duabus hastis
 longis in manus sumtis, ad tabulata navis ascendebam
 in-prora; inde enim ipsam expectabam primum apparituram
 Scyllam petrosam, quæ meis ferebat damnum sociis.
 Neque usquam videre potui; lassati-erant autem mihi oculi
 undique circumspectanti ad obsecram petram.

Nos vero angustias transvehebamur flentes :
 ab-altera-parte enim Scylla erat, ab-altera autem divina Cha-
 rýbdis] horrendum absorbuit maris salsam aquam.
 Nempe quum evomebat, lebes sicut in igne multo,
 tota immurmurabat conturbata; in-altum autem aspergo
 summis scopulis utrique incidebat.
 Sed quum sorbebat maris salsam aquam,
 tota intus apparebat conturba : circum vero petram

δεινὸν ἐθεδρύχει· ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
ψάμμω κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἤρει.
Ἥμεῖς μὲν πρὸς τήνδ' ἴδομεν, δαίσαντες δλεθρον·
245 τόφρα δέ μοι Σκύλλη κοίτης ἐκ νηὸς ἑταίρους
ἔξ' ἔλεθ', οἳ χερσίν τε βίηφι τε φέρτατοι ἦσαν.
Σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἄμα καὶ μεθ' ἑταίρους,
ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν,
ὕψος' ἀειρομένων· ἐμὲ δὲ φθέγγοντο καλεῦντες
250 ἐξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
Ὡς δ' ἔπ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλίους περιπαλεῖ βράδῳ
ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δολὸν κατὰ εἶδῶτα βάλλων
ἐς πόντον προΐησι βοὸς κέρας ἀγραυλοῖο,
ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἐρρίψε θύραζε·
255 ὡς οἳ γ' ἀσπαίροντες ἀείροντο προτὶ πέτρας·
αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κακλήγοντας,
χεῖρας ἐμοὶ ὀρέγοντας ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
Οἵκτιστον δὴ κείνο ἐμοῖς ἰδὼν ὄρθα μοῖσιν
πάντων, ὅσσ' ἐμώγησα πόρους ἄλδος ἐξερεῖναι.
260 Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινὴν τε Χάρυβδι
Σκύλλην τ', αὐτίκ' ἔπειτα θεοῦ ἐς ἀμύμονα νῆσον
ἰκομέν', ἔνθα δ' ἔσαν καὶ αἰ βόες εὐρυμέτωποι,
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλ' Ὑπερίονος Ἥελιοιο.
Δὴ τότε ἔγιν' ἐτι πόντῳ ἔων ἐν νηὶ μελαίνῃ
265 μυκηθμοῦ τ' ἤκουσα βοῶν αὐλιζομένων
οἴων τε βληγῆν· καὶ μοι ἐπος ἔμπεσε θυμῷ
μάντιος ἀλαοῦ, Θηβαίου Τειρεσῖαο,
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο.
270 Δὴ τότε ἔγῳν ἐτάροισι μετηύδων, ἀχνύμενος κῆρ·
Κέκλυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες ἑταῖροι,
ὄφρ' ὑμῖν εἴπω μαντήϊα Τειρεσῖαο
Κίρκης τ' Αἰαίης, ἥ μοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλεν
νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου Ἥελιοιο·
275 ἔνθα γὰρ αἰνότατον καχὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασκεν·
ἀλλὰ παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνετε νῆα μελαίναν.
Ὡς ἐφάμην· τοῖσιν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἤτορ.
Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἡμίθετο μύθῳ·
Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ· πᾶσι τοι μένος οὐδέ τι γυῖα
280 κάμνεις· ἡ βὰ νυ σοίγε σιδήρεα πάντα τέτυκται,
ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδδουχότας ἡδὲ καὶ ὑπνῆρ
οὐκ ἑάας γαίης ἐπιβήμεναι· ἔνθα κεν αὐτε
νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμηνθα δόρπον·
ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλῃσθαι ἄνωγας,
285 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἡεροιδεῖ πόντῳ.
Ἐκ νυκτῶν δ' ἀνεμοὶ χαλεποὶ, δηλήματα νηῶν,
γίγνονται· πῇ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν δλεθρον,
ἣν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,
ἥ Νότος ἢ Ζεφύροιο δυσάεος, ὅττε μάλιστα
290 νῆα διαρραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων;
Ἄλλ' ἤτοι νῦν μὲν παιδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπον δ' ἐπλισόμεσθα, θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·
ἡῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνόησομεν εὐρεῖ πόντῳ.
Ὡς ἔρατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἤνεον ἄλλοι ἑταῖροι.
295 Καὶ τότε δὴ γίγνωσκον, δὲ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων·

horrendum mugiebat : infra autem terra apparebat
cum-arena cærulea : illos vero pallidus timor cepit.
Nos quidem hanc aspicebamus, veriti interitum ;
interea autem mihi Scylla cava ex navi socios
sex abstulit, qui manibusque viribusque optimi erant.
Conspicatus autem in navem velocem simulque ad socios,
jam horum animadverti pedes et manus superne
in-altum sublatorum ; me vero compellabant vocantes
nominatim, tunc sane postremo, dolentes corde.
Ut autem quum in scopulo-projecto piscator prælonga virga
piscibus minutis per dolum escam obiciens ,
in pontum demittit bovis cornu agrestis ,
palpitantemque deinde correptum projicit foras :
sic illi palpitantes tollebantur ad petras :
illic autem in foribus eos devorabat *Scylla* clamantes ,
manus mihi porrigentes in gravi discrimine.
Miserabilissimum vero illud meis vidi oculis
omnium, quæcunque passus-sum vias maris perlustans.
Ac postquam petras effugeramus, horrendamque Chary-
bdi[n] Scyllamque, statim deinde dei ad eximiam insulam
pervenimus : ibi autem erant pulcræ boves latis frontibus :
multæque pingues pecudes Hyperionis filii, Solis.
Tum vero ego adhuc in-mari versans, in navi nigra ,
mugitumque audiui boum stabulantium ,
oviumque balatum ; et mihi sermo incidit animo
vatis cæci, Thebani Tiresiæ ,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat
insulam at-vitarem homines-oblectantis Solis.
Tum vero ego socios alloquebar, dolens corde :
Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii ,
ut vobis dicam vaticinia Tiresiæ,
Circesque *Æææ*, quæ mihi plurimum præcipiebat,
insulam ut-vitarem homines-oblectantis Solis ;
ibi enim gravissimum malum fore nobis dicebat :
sed præter hanc insulam agite navem nigram.
Sic dixi ; illis autem confractum-est carum cor.
Statim vero Eurylochus molesto mihi respondit sermone :
Crudelis es, Ulysse ; abundat tibi robur, nec quicquam
membris] defatigaris ; profecto utique, tibi omnia ferrea sunt ;
qui quidem socios, labore defatigatos, atque etiam somno do-
mitos,] non sinis terram conscendere : ubi demum
insula in circumflua lautam paraverimus cœnam :
sed sic per noctem celerem errare jubes ,
ab-insula divagatos, in obscuro ponto.
E noctibus autem venti graves, perniciēs navium ,
oriuntur : quanam quis effugerit sævum exitium ,
si forte repente ingruerit venti procella ,
sive Noti, sive Zephyri graviter-spirantis, qui potissimum
navem disperdunt, diis invitis regibus ?
Verum sane nunc quidem pareamus nocti nigræ ,
cœnamque apparemus, celerem apud navem manentes :
mane autem consensam navem immitemus lato ponto.
Sic dixit Eurylochus ; comprobant autem ceteri socii.
Et tunc agnoscebam, quod jam mala moliebatur deus ;

καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Εὐρύλοχ', ἧ μάλα δὴ με βιάζετε, μούνον ἔοντα·
ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὁμόσαστε καρτερὸν ὄρκον,
εἴ κέ τιν' ἧὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶῷ μέγ' οἶῶν
340 εὐρώμεν, μὴ πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν
ἢ βοῶν ἢ ἐπὶ μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκγλοι
ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.

Ὡς ἐράμην· οἱ δ' αὐτίκ' ἀπώμυνον, ὡς ἐκέλευον.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
345 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῷ εὐεργέα νῆα,
ἄγγ' ὕδατος γλυκεροῖο· καὶ ἐξαπέβησαν εταῖροι
νῆος, ἔπειτα δὲ δόρπον ἐπισταμένως τετύχοντο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
μνησάμενοι δὲ ἔπειτα φίλους ἑλαιοὶ ἐταῖρους,
350 οὓς ἔφαγε Σκύλλη, γλαφυρῆς ἐκ νῆος ἐλοῦσα·
κλιώντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νῆδυμος ὕπνος.

Ἥμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἀστέρα βεβήκει,
ὥρπεν ἐπὶ γαῖῃ ἀνεμὸν νεφεληγερέτα Ζεὺς
λαίλαπι θεσπεσίῃ, σὺν δὲ νεφέεσσι κάλυψεν

355 γαῖαν ἑμοῦ καὶ πόντον· ὀρώρει δ' οὐρανὸν ἐν νύξ.

Ἥμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆα μὲν ὠρμίσσασιν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες·
ἐνθα δ' ἔσαν Νυμφῶν καλοὶ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι·
καὶ τότε ἔγῳ ἀγορὴν θέμενος μετὰ πᾶσιν ἔειπον·

360 ὦ φίλοι, ἐν γὰρ νηὶ θοῇ βρώσις τε πόσις τε
ἴσθιν, τῶν δὲ βοῶν ἀπεχόμεθα, μῆτι πάθωμεν·
δεινὸν γὰρ θεοῦ αἶδε βοές καὶ ἱρία μῆλα,
Ἥλιου, δὲ πᾶντ' ἐφορᾷ καὶ πᾶντ' ἐπακούει.

Ὡς ἐράμην· τοῖσιν δ' ἐπεπαίθετο θυμὸς ἀγήμερος.

365 Μῆν δὲ πᾶντ' ἀλληλκτος αἶψα Νότος, οὐδὲ τις ἄλλος
γίγνεται· ἔπειτ' ἀνέμων, εἰ μὴ Εὐρὸς τε Νότος τε.
Οἱ δ' εἰως μὲν σίτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρόν,
τόσσα βρώων ἀπέχοντο, λιλαϊόμενοι βιότοιο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ νῆος ἐξέσθιτο ἥϊα πάντα,

370 καὶ δὴ ἀγρὴν ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες ἀνάγκη,
ἰχθὺς ὀρνιθᾶς τε, φίλας δὲ τὴν χεῖρας ἱκοῖτο,
γναμπτοῖς ἀγκίστροισιν· ἔπειτα δὲ γαστέρα λιμός.
Δὴ τότε ἔγῳ ἀνὰ νῆσον ἀπέστιχον, ὅφρα θεοῖσιν
εὐζαίμην, εἴ τίς μοι δῶδον φῆναι νεέσθαι.

375 Ἀλλ' ὅτε δὴ διὰ νήσου ἰὼν ἡλυζα ἐταῖρους,
χεῖρας νιφάμενος, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο,
ἱρώμην πάντεσσι θεοῖς, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
οἱ δ' ἄρα μοι γλυκὺν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔγχεον.
Εὐρύλοχος δ' ἐτάροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς· [ροι·

380 Κέλκυτέ μευ μύθων, κακὰ περ πάσχοντες, ἐταῖ-
πάντες μὲν συγγεροὶ θάνατοιο δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἰκτιστὸν θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
Ἄλλ' ἄγετ', Ἥλειο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ῥέζομεν ἀθανάτοισι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

385 Εἰ δέ κεν εἰς Ἰθάκην ἀρικοίμεθα, πατρίδα γαῖαν,
αἰψὰ κεν Ἥλιω Ὑπερίονι πῖονα νηὸν
τεύξομεν, ἐν δέκε θεῖμεν ἀγάλματα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
εἰ δὲ γολωσάμενός τι βοῶν ὀρθοκρατῶν,
νῆ' εὐέλῃ δλέσαι, ἐπὶ δ' ἔσπωνται θεοὶ ἄλλοι,

et illum compellans, verbis alatis allocutus-sum :

Euryloche, profecto valde jam me urgetis, solus quum-
sim :] sed age, nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum :
si quod aut boum armentum, aut gregem magnum ovium
inveniamus, ne ullo-modo quis insipientia mala
aut bovem, aut etiam pecudem occidat : sed quiete
comedite cibum, quem immortalis præbuit Circe.

Sic dixi : illi autem protinus abjurabant, ut jussi.

Ac postquam jurarant peregerantque jusjurandum,
constituimus in portu cavo fabrefactam navem,
prope aquam dulcem ; et egressi sunt socii
e-navi, deinde autem cenam scite appararunt.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
recordati deinde caros flebant socios,

quos devoraverat Scylla, cava ex navi ereptos :

flentibus autem iis supervenit dulcis somnus.

Quando vero tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
immisit vehementem ventum nubes-cogens Jupiter
turbine cum ingenti ; ac nubibus cooperuit

terram simul et pontum : ingruit autem de-cælo nox.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
navem quidem subduximus, in-cavum specum intro-tra-
ctam ;] ubi erant Nympharum pulcri chori ac sedilia :
et tum ego, concione instituta, inter omnes dixi :

O amici, in navi enim celeri cibusque potusque
est ; verum a-bobus abstinemus, ne-quid patiamur ;
gravis enim dei hæc boves sunt et eximiae pecudes,
Solis, qui omnia inspicit, et omnia audit.

Sic dixi ; illis vero persuasus-est animus generosus.

Mensem autem integrum perpetuus flabat Notus, nec ullus
alius] oriebatur inde ventorum, nisi Eurisque Notusque.
Illi autem, quamdiu quidem panem habebant et vinum ru-
brum,] tamdiu a-bobus abstinabant, cupientes victus.

Sed quum jam e-navi absunta-essent viatica omnia,
tum demum prædam sequebantur palantes necessitate,
piscis, avesque, caras quodcunque in-manus venisset,
uncis hamis : vexabat vero ventrem fames.

Tum vero ego per insulam secessi, ut diis
supplicarem, si quis mihi viam monstraret, ut-redirem.

Sed quum jam per insulam profectus declinasset a-sociis,
manibus lotis, ubi receptus erat a-vento,

supplicabam omnibus diis, qui Olympum habitant ;

hi vero inde mihi dulcem somnum palpebris infudere.

Eurylochus autem sociis mali auctor exstitit consilii :

Audite meos sermones, mala quamvis patientes, socii :
omnes quidem invisæ sunt mortes miseris mortalibus,
fame vero miserrimum est mori et fatum consequi.

Sed agite, Solis boum abactis optimis,
sacrificabimus immortalibus, qui cælum latum habitant.

Si vero in Ithacam pervenerimus, patriam terram,
statim Soli Hyperioni opulentum templum
struemus ; et imponemus donaria multa et pretiosa ;
sin autem aliquantum iratus ob-boves erectis-cornibus,
navem velit perdere, suffragenturque dii ceteri,

350 βούλομαι ἄπασι πρὸς κύμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι,
ἢ δὴ θά σφ' ἀπὸ στρέψασθαι, εἶν' ἐν νήσῳ ἐρήμῃ.

Ἦς ἔφατ' Εὐρύλοχος ἐπὶ δ' ἦνεν ἄλλοι ἑταῖροι·

Αὐτίκα δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας
ἐγγύθεν· οὐ γὰρ τῆλε νεὸς κυανοπρώροιο
355 βοασέσκονθ' ἑλικες καλαὶ βόες, εὐρυμέτωποι·
τὰς δὲ περιστήσαντο καὶ εὐχετόωντο θεοῖσιν,
φύλλα δρεψάμενοι τέρενα δρυὸς ὑψικόμοιο·
οὐ γὰρ ἔχον χρί λευκὸν εὐστέλμου ἐπὶ νηός.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' εὐχάντο καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
360 μηρούς τ' ἐξέταμον κατὰ τε κνίσῃ ἐκάλυψαν,
δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοῦτέτησαν·
οὐδ' ἔχον μέθυ λειψαὶ ἐπ' αἰθομένοισι ἱεροῖσιν,
ἀλλ' ὕδατι σπένδοντες ἐπὶ πτόων ἔγκατα πάντα.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
365 μίστυλλον τ' ἄρα τὰλλα καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἐπειραν.

Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νηδυμος ὕπνος·

βῆν δ' ἰέναι ἐπὶ νῆα θοῇν καὶ θίνα θαλάσσης.
Ἄλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίων νεὸς ἀμφιέλισσης,
καὶ τότε με κνίσῃ ἀμφήλυθεν ἡδὺς αὐτμῆ·

370 οἰμώξας δὲ θεοῖσι μετ' ἀθανάτοισι γεγώνουν·
Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
ἦ με μάλ' εἰς ἀτὴν κοιμήσατε νηλεῖ ὕπνῳ,
οἱ δ' ἔταροι μέγα ἔργον ἐμνήτισαντο μένοντες.

Ἦκεα δ' Ἡελίῳ Ὑπερίονι ἄγγελος ἦλθεν

375 Λαμπετῇ τανύπεπλος, δ' οἱ βόας ἔκταμεν ἡμεῖς.

Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι μετῆυδα, χωόμενος κῆρ·

Ζεῦ πάτερ ἡδ' ἄλλοι μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἑόντες,
τίσαι δὴ ἐτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
οἳ μευ βούς ἔκτειναν ὑπέρβιον ἦσιν ἔγωγε
380 χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα
ἡδ' ὅπότ' ἄψ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανὸν προτραποίμην.
Εἰ δέ μοι οὐ τίσουςι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν,
δύσσομαι εἰς Ἀΐδαο καὶ ἐν νεκύεσσι φαιένῳ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

385 Ἡέλι', ἦτοι μὲν σὺ μετ' ἀθανάτοισι φάεινε
καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν·
τῶν δέ κ' ἐγὼ τάχα νῆα θοῇν ἀργῆτι κεραυνῷ
τυτθὰ βαλὼν κεάσαιμι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ.

Ταῦτα δ' ἐγὼν ἤκουσα Καλυψούς ἡυκόμοιο·

390 ἡ δ' ἔφη Ἑρμείῳ διακτόρου αὐτῇ ἀκοῦσαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
νεῖκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπιστάδον, οὐδέ τι μῆχος
εὐρέμεναι δυνάμεσθαι· βόες δ' ἀπετέυνασαν ἡδῃ.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρενα προῦφαινον·

395 εἶρπον μὲν βίνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
ὀπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὥς γίγνετο φωνή.

Ἐξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι

δαίνυντ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας·

ἀλλ' ὅτε δὴ ἔβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅκη Κρονίων,

400 καὶ τότε ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο λαλαπτι θυὼν·
ἡμεῖς δ' αἰψ' ἀναβάντες ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ,
ἰστὸν στησάμενοι ἀνά θ' ἰστία λεύκ' ἐρύσαντες.

Ἄλλ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη

malo semel ad fluctus hinc animam perdere
quam diu tabescere, manens in insula deserta.

Sic dixit Eurylochus; comprobant vero ceteri socii.

Statim autem Solis ex-bobus quum-abegissent optimas
e-propinquo: non enim longe a-nave cærulea-prora
pascebantur camuræ pulchræ boves, latis-frontibus:
has circumstant, et vota-faciebant diis,
foliis decerptis teneris quercus alte-comantis:

non enim habebant hordeum album bene-tabulata in navi.
Ac postquam precati-erant et mactarant et excoirant,
femoraque exsecuere, et adipe cooperuerunt,
eam duplicantes, superque ipsis frustra-cruda-posuere;
neque habebant vinum ad-libandum super ardentibus sacris
sed aqua libantes assabant intestina omnia.

Ac postquam femora exusta-erant, et ipsi viscera gustarant,
minutatimque secuere cetera, et verubus translixere.

Et tunc mihi palpebris excidit suavis somnus:
profectusque-sum ire ad navem velocem et litus maris.
Sed quum jam prope essem profectus navem utrinque-recur-
vam,] tunc mihi nidoris obvenit dulce flamen:
ejulans vero deos ad immortales clamavi:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
profecto me valde in damnum sopivistis sævo somno;
socii vero magnum facinus moliti-sunt manentes.

Velox autem Soli Hyperioni nuntia venit
Lampetie peplum-trahens, quod ei boves mactavimus nos.
Statim autem is inter-immortales dixit, iratus corde:

Jupiter pater, ac ceteri beati dii sempiterni,
fac luere jam socios Laertiadæ Ulyssis,
qui meas boves occiderunt superbe: quibus ego
gaudebam quidem profectus in cælum stellatum,
et quando retro ad terram e cælo revertebar.
Si vero mihi non luent boum condignam retributionem,
descendam in Orcum, et inter mortuos lucebo.

Hunc autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupiter:
Sol, sane tu quidem inter immortales luceto
et mortales homines super almam terram:
horum autem ego cito navem celerem candenti fulmine
minutatim ictam diffidero, medio in nigro ponto.

Hæc vero ego audivi a-Calypsone pulcris-comis:
illa autem dixit a-Mercurio internuntio se-ipsam audivisse.

Ac postquam ad navem perveneram et mare,
objurgabam aliunde alium astans, neque ullum remedium
invenire potuimus: boves enim mortuæ-erant jam.
Eis autem continuo deinde dii prodigia ostendebant:
serpebant quidem pelles, carnes autem circum verua mugie-
bant,] assæque et crudæ; boum vero quasi fiebat vox.

Sex-diebus quidem deinde mei dilecti socii
epulabantur Solis de-bobus abigentes optimas:
sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Saturnius,
tum vero deinde ventus quidem desiit turbine sævire:
nos autem statim consensam navem inmisimus lato mari.
malo erecto, ac velis albis expansis.

Verum ubi jam hanc insulam reliqueramus, nec ulla alia

φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἦδ' ἐθάλασσα,
 406 ὃς τότε κυανέην νεφέλην ἔσκησε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 Ἡ δ' ἔθει οὐ μάλα πολλὸν ἐπὶ χρόνον· αἴψα γὰρ ἦλθεν
 κεκληγὼς Ζέφυρος, μεγάλην σὺν λαίλαπι θύων·
 ἱστοῦ δὲ προτόνους ἐρρήξ' ἀνέμοιο θύελλα
 410 ἀμφοτέρους· ἱστὸς δ' ὀπίσω πέσεν, ὅπλα τε πάντα
 εἰς ἄντλον κατέχυνθ'· ὃ δ' ἄρα πρύμνῃ ἐνὶ νηϊ
 πλῆξε κυβερνήτεω κεφαλῇ, σὺν δ' ὅσπερ ἄραξεν
 πάντ' ἀμυδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι ἐοικὼς
 κάππεσ' ἀπ' ἱκρίοφιν, λίπε δ' ὁστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 415 Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηϊ κεραυνόν·
 ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγῆϊσα κέραυνῷ,
 ἐν δὲ θεοῖο πληττο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἑταῖροι.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
 κύμασιν ἐμφορόεντο· θεὸς δ' ἀποαῖνυτο νόστον.
 420 Αὐτὰρ ἐγὼ διὰ νηὸς ἐφοίτων, ὅρρ' ἀπὸ τοίχους
 λῦσε κλύδων τρόπος· τὴν δὲ ψυχὴν φέρε κύμα.
 Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἄραξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 ἐπίτονος βέβλητο, βοὸς ῥινοῖο τετευχώς.
 Τῷ β' ἀμφοῦ συνέεργον ὁμοῦ τρόπιν ἦδ' καὶ ἱστὸν·
 425 ἐξομένος δ' ἐπὶ τοῖς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν.
 Ἐνθ' ἦτο Ζέφυρος μὲν ἐπαύσατο λαίλαπι θύων·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὤκα, φέρων ἐμῷ ἄλγεα θυμῷ,
 ὅρρ' ἔτι τὴν ὁλοὴν ἀναμετρήσασαι Χάρυβδιν.
 Παννύχιος φερόμην· ἄμα δ' ἡελίῳ ἀνιόντι
 430 ἦλθον ἐπὶ Σκύλλης σκόπελον δεινὴν τε Χάρυβδιν.
 Ἡ μὲν ἀνερβρόιδεσσε θαλάσσης ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 αὐτὰρ ἐγὼ ποτὶ μακρὸν ἔρινεον ὕψος· ἀερόεις
 τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὥς νυκτερῆς· οὐδέ πη εἶχον
 οὔτε στηριξάι ποσὶν ἐμπεδον οὔτ' ἐπιβῆναι.
 435 Ῥίζαι γὰρ ἐκάς εἶχον, ἀπήωροι δ' ἔσαν ὄζοι,
 μακροὶ τε μεγάλοι τε, κατεσκάον δὲ Χάρυβδιν.
 Νυλεμέως δ' ἐχόμεν, ὅρρ' ἐξεμέσειεν ὀπίσσω
 ἱστὸν καὶ τρόπιν αὐτίς· ἐέλδομένω δέ μοι ἦλθον
 ὄψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῇθεν ἀνέστη,
 440 κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένω αἰζηῶν,
 τῆμος δὲ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφάνθη.
 Ἦκα δ' ἐγὼ καθύπερθε πόδας καὶ χεῖρε φέρεσθαι,
 μέσσω δ' ἐνδοῦπησα παρὲς περιμήχεα δοῦρα,
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ τοῖσι διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν.
 445 [Σκύλλην δ' οὐκέτ' ἔασε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 εἰσιδέειν· οὐ γὰρ κεν ὑπέκρυγον αἰπὺν ὀλεθρον.]
 Ἐνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην· δεκάτῃ δέ με νυκτὶ
 νῆσον ἐς Ὀγυγίην πέλασαν θεοί· ἐνθα Καλυψὼ
 ναίει εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδήςσασα,
 450 ἥ μ' ἐφίλει τ' ἐκόμει τε. Τί τοι τάδε μυθολογεῖω;
 ἤδη γάρ τοι χολίζος ἐμυθεύωμην ἐνὶ οἴκῳ
 σοί τε καὶ ἱφθίμῃ ἀλόχῳ· ἐχθρὸν δέ μοι ἔστιν
 αὐτίς ἀριζήλων εἰρημένα μυθολογεῖν.

apparebat terrarum, sed cælum atque mare,
 tum vero cæruleam nebulam statuit Saturnius
 navem super cavam; obscuratusque est pontus ab ipsa.
 Ea autem currebat haud valde multum in tempus; statim enim
 venit] stridens Zephyrus, magno cum turbine furens :
 mali autem rudentes rupit venti procella
 ambos; malus vero retro cecidit, armamenta quoque omnia
 in sentinam decidere : is autem in puppi navis
 percussit gubernatoris caput, atque ossa confregit
 omnia simul capitis; ille vero urinatosi similis
 decidit a tabulatis, reliquitque ossa animus generosus.
 Jupiter autem crebro intonuit, et iniecit navi fulmen;
 ea autem contorta-est tota, Jovis icta fulmine;
 ac sulphure impleta-est : ceciderunt vero e navi socii.
 Illi autem cornicibus *marinis* similes circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus vero *itis* auferebat reditum.

At ego per navem incedebam, donec latera
 solvit fluctuum-impetus a-carina; eam vero inermem ferebat
 unda.] Effregit autem ei malum usque-ad carinam; ac super
 ipso] lorum inditum-erat, bovis corio factum.
 Hoc utique colligabam utrumque, pariter carinam atque etiam
 malum;] sedens autem super his, ferebar a-perniciosis ventis.

Tum sane Zephyrus quidem desiit turbine furere :
 supervenit autem Notus cito, ferens meo dolores animo,
 ut iterum istam perniciosam remetirer Charybdin.
 Totam-per-noctem ferebar; simul autem cum-sole oriente
 veni ad Scyllæ scopulum, horrendamque Charybdin.
 Hæc quidem absorpsit maris salsam aquam;
 at ego ad proceram caprificum alte levatus,
 ei adhærens tenebar, veluti vespertilio; nec usquam potui
 neque hære pedibus firmiter, neque ascendere.
 Radices enim longe erant, alte-remoti autem erant rami,
 longique magnique; obumbrabant vero Charybdin.
 Continenter autem hærebam, donec evomeret retrorsum
 malum et carinam rursus; cupienti autem mihi advenit
 tandem : quando autem ad cænam vir e-foro surgit,
 judicans lites multas litigantium juvenum,
 tunc demum hæc ligna e-Charybdi apparebant.
 Demisi vero ego desuper pedes et manus, ut-ferrer;
 in-medium autem cum-sonitu-incidi præter prælonga ligna,
 sedensque super his remigavi manibus meis.
 [Scyllam autem non-amplius sivit pater hominumque deum-
 que] aspicere me : non enim effugissem altam perniciem.]

Inde autem per-novem-dies ferebar: decima autem me nocte
 insulam in Ogygiam appulerunt dii, ubi Calypso
 habitat pulchris-comis, potens dea, vocalis;
 quæ me amiceque-excipiebat, fovebatque. Quid tibi hæc enar-
 rem? jam etenim heri enarrabam in domo
 tibi que et præstanti uxori : odiosum vero mihi est
 rursum luculenter dicta enarrare.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ν.

Ὀδυσσεὺς ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων
καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
κηληθμῶ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.

Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο φώνησέν τε·

Ῥ Ὀδυσσεῦ, ἐπεὶ ἔκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
5 ὑπερέφες, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' οἶω
ἂψ ἀπονοστήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ἵμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφειμένους τάδε εἶρω,
δοσοὶ ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἶθωπα οἶνον
αἰεὶ πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκούαζέσθε δ' αἰδοῦ·

10 εἰματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ χηλῇ
κεῖται καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος ἄλλα τε πάντα
δῶρ', ὅσα Φαιήκων βουληφόροι ἐνθάδ' ἐνεικαν·
ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα
ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
15 τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἓνα προικὸς χάρισσασθαι.

Ῥς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιτῆδανε μῦθος.

Οἱ μὲν κακχείοντες ἔθαν οἰκόνδε ἕκαστος.

Ῥμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἥως,
νῆ' ἄρ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
20 καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηχ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγᾷ, μὴ τιν' ἐταίρων
βλάπτει ἐλαυνόντων, ὅπότε σπερχοῖται ἑρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον καὶ δαίτ' ἀλέγουν.

Τοῖσι δὲ βοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο

25 Ζηνὶ κελαινεφεῖ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μῆρα δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλλετο θεῖος αἰοῖδος,
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
πολλὰ πρὸς ἥλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
30 δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενείαινε νέεσθαι.

Ῥς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαιέται, ὥτε πανῆμαρ
νειὸν ἀν' ἔλκητον βόε οἶνοπε πηκτὸν ἄροτρον·
ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδου φάος ἡελίοιο
δόρπον ἐπόχεσθαι, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι·
35 ὥς Ὀδυσσῇ ἀσπαστὸν ἔδου φάος ἡελίοιο.

Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφασκόμενος φάτο μῦθον·

Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα, χαίρετε δ' αὐτοί·
40 ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμὸς,
πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τὰ μοι θεοὶ Οὐρανίωνες
δλθια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄκοιτιν
νοστήσας εὖροιμι σὺν ἀρτεμέεσσι φιλοισιν.

Ἵμεις δ' αὖθι μένοντες εὐφραίνετε γυναῖκας
45 κουριδίας καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
παντοίην, καὶ μῆτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ἠδ' ἐκέλευον

ODYSSEÆ XIII.

Ulyssis discessus a Phæacibus et ad-
ventus in Ithacam.

Sic dixit : illi autem omnes obmutuerunt silentio ;
oblectationeque tenebantur per aedes umbrasas.

Huic autem vicissim Alcinoos respondit dixitque :

O Ulysse , quandoquidem venisti meam ad ære-fundalam
domum ,] altam , eo te neutiquam iterum-errantem puto
rediturum-esse , etsi valde multa passus-es.

Vestrum autem viro unicuique præcipiens hæc dico ,
quotquot in ædibus honorarium nigrum vinum
semper bibitis meis , auditisque cantorem :
vestes quidem jam hospiti bene-polita in arca
jacent , et aurum multa-arte-elaboratum , aliaque omnia
dona , quæcunque Phæacum consilarii huc attulerunt :
verum age , ei demus tripodem magnum ac lebetem ,
viritem ; nos autem rursus congregati in populo
rependemus : grave enim uni fuerit de-suo-totum præbere.

Sic dixit Alcinoos ; illis vero placebat sermo.

Il quidem decubitori abierunt domum unusquisque.

Quando autem mane-genita apparuit roscis-digitis Aurora ,
ad-navem inde properabant , ferebantque viros-honestans-as :
et hæc quidem bene deposuit sacra vis Alcinoi ,
ipse vadens per navem , sub transtris , ne quem sociorum
læderent impellentium , quando incumbere remis.

Illi autem ad Alcinoi domum iverunt et convivium curabant.

Inter hos autem bovem mactavit sacra vis Alcinoi
Jovi atras-nubes-cogenti Saturnio , qui omnibus imperat.

Femoribus autem assatis , epulabantur illustres epulas
oblectantes-sese : inter ipsos vero modulabatur divinus cantor ,
Demodocus , a-civibus honoratus. At Ulysses

sæpe ad solem caput vertebat splendidum ,
ut-occideret expetens ; jamdudum enim cupiebat reverti.

Sicut autem quum vir cenam concupiscit , cui toto-die
per novale traxere duo-boves nigri compactum aratrum ;

optato autem huic occidit lumen solis ,
cenam ut-obeat ; affliguntur vero genua eunti :

sic Ulyssi gratum occidit lumen solis.

Statim autem inter-Phæacas remigii-studiosos locutus-est ,
Alcinoos autem maxime loquens dixit sermonem :

Alcinoe rex , omnium illustrissime civium ,
mittite me , postquam-libaveritis , illazum ; valete vero ipsi :
jam enim perfecta-sunt , quæ mihi carus volebat animus ,
deductio et cara dona , quæ mihi dii cœlestes
fortunata faciunt : eximiam autem domi uxorem
utinam reversus inveniam , cum incolumibus amictis.

Vos autem hic manentes oblectetis uxores

ingenuas et liberos ; dii vero virtutem dent
omnigenam , et ne-quod malum in-populo sit.

Sic dixit : illi vero omnes collaudabant , et jubebant

πεμπέμεναι τὸν ζεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπεν.

Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·

60 Ποντόνοος, κρηττῆρα κερασσάμενος μέθυ νεῖμον
πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ὅφρ' εὐζάμενοι Διὶ πατρὶ
τὸν ζεῖνον πέμπωμεν ἐὼν ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ὡς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα,
κώμῃσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδων· οἱ δὲ θεοῖσιν
65 ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοιούρανδ' εὐρὺν ἔχουσιν,
αὐτόθεν ἐξ ἐδρῶν. Ἀνὰ δ' ἴστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἀρήτη δ' ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφοικυπέλλον,
καί μιν φωνήσας ἔπεια περὸντα προσεΐδα·

Χαῖρέ μοι, ὦ βασιλεια, διαμπερές, εἰσὶκε γῆρας
60 ἔλθῃ καὶ θάνατος, τάτ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.

Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ
παισὶ τε καὶ λαοῖσι καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.

Ὡς εἰπὼν ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Τῷ δ' ἄμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο
65 ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ' ἄρα οἱ δμῶας ἄμ' ἔπεμπε γυναῖκας·
τὴν μὲν φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς ἡδὲ χιτῶνα,
τὴν δ' ἑτέραν χηλὸν πυκινὴν ἄμ' ἔπεμπε κομίζειν·
ἥ δ' ἄλλη σῖτόν τ' ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.

70 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἐπὶ νῆα κατήλυθον ἡδὲ θάλασσαν,
αἶψα τάγ' ἐν νηὶ γλαφυρῇ πομπῆς ἀγαοὶ
δεξιόμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρώσιν ἄπασαν·
καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν βῆγός τε λίνον τε
νῆος ἐπ' ἱκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὐδοί,

75 πρύμνῃ· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐδήσετο καὶ κατέλεκτο
σιγῇ· τοὶ δὲ καθίζον ἐπὶ κληῖσιν ἔκαστοι
κόσμῳ, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθου.

Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνεβρίπτουν ἄλα πηδῶ·
καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
80 νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἀγχιότα ἰοικώς.

Ἦ δ' ὥς· ἐν πεδίῳ τετράρορι ἄρσενες ἵπποι,
πάντες ἄμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἱμάσθλης,
ἡψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμπα πρήσσουσι κελευθόν·
ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἶερετο, κύμα δ' ὅπισθεν

85 πορφύρεον μέγα θύε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.

Ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἱρηξ
κίρκος ὁμαρτήσσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν·
ὥς ἡ ῥίμπα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμινεν,
ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μῆδ' ἔχοντα·
90 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα δν κατὰ θυμὸν
ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων,
δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὅσ' ἐπεπόνθει.

Εὐτ' ἀστὴρ ὑπέρεσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
ἔρχεται ἀγγέλλων φᾶος Ἥους ἡριγενείης·

95 τῆμος δὴ νῆσω προσεπλινάτο ποντοπόρος νῆς.

Φόρχυνος δὲ τίς ἐστι λιμὴν, ἄλλοιο γέροντος,
ἐν δῆμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἀκταὶ ἀπορβῶγες, λιμένος ποτιπεπτηγυῖαι·
αἷτ' ἀνέμων σκεπόμεσι δυσάκων μέγα κύμα
100 ἔκτοθεν ἔντοσθεν δὲ τ' ἀνευ δεσμῶιο μένουσιν
νῆες εὖσσελμοι, δτ' ἂν ὁρμου μέτρον ἴκωνται.

deduci hospitem, quum decenter locutus-esset.

Ac tum præconem allocuta-est vis Alcinoi :

Pontoonoe, cratere mixto, merum distribue
omnibus per domum, ut precati Jovem patrem,
hunc hospitem deducamus suam in patriam terram.

Sic dixit : Pontoonous vero dulce vinum miscebat :
distribuitque inde omnibus astans : illi autem diis
libarunt beatis, qui cælum latum habitant,
indidem ex sedibus. Surrexit vero divinus Ulysses,
Arelæque in manibus posuit poculum duplex,
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

Vale mihi, o regina, in-perpetuum, donec senectus
venerit, et mors, quæ quidem hominibus accidunt.
At ego proficiscor : tu vero delectare hac in domo
liberisque, et civibus, et Alcinoi rege.

Sic fatus, super limen ibat divinus Ulysses.

Cum-eo autem una præconem misit vis Alcinoi,
ut-duceret ad navem velocem et litus maris :

Arete autem cum-eo famulas simul misit mulieres;
alteram quidem chlamydem habentem bene-lotam ac tuni-
cam,] alteram autem, arcam bene-munitam una misit ut por-
taret;] alia iterum panemque ferebat et vinum rubrum.

Ac postquam ad navem pervenerant et mare,
statim hæc in navi cava comites strenui
accepta deposuerunt, potum et cibum omnem :
at Ulyssi stravere vestemque-stragulam linteumque,
navis in tabulatis cavæ, ut tranquille dormiret,
in-puppi : conscendit autem et ipse, et decubuit
silentio : illi autem consedere in transtris unusquisque
ordine; retinaculumque solverunt a perforato lapide.

Ibi illi reclinati torquebant mare remo :

et huic suavis somnus in palpebras incidit,
altus, jucundissimus, morti proxime similis.

Illa autem, sicut in campo quadrijuges masculi-equi,
omnes simul incitati sub verberibus scuticæ,
alte elevati, perneciter conficiunt viam :

sic inde hujus puppis quidem tollebatur, fluctus autem pone
niger magnus ruebat sonori maris.

Hæc autem valde tute currebat firmiter; neque accipiter
circus assecutus-fuisset, pernecissimus volucrum :

sic illa celeriter currens maris fluctus secabat,
virum ferens, diis paria consilia habentem :

qui antea quidem multos passus-erat dolores suo in animo,
vitorumque bella, sævosque fluctus transiens;
tunc vero placide dormiebat, oblitus eorum quanta passus-
fuerat.] Quando stella super-institit lucidissima, quæ maxi-
me] venit nuntians lumen Auroræ mane-genitæ:

tum demum insulæ appropinquabat pontum-transiens navis.

Phorcynis autem quidam est portus, marini senis,
in agro Ithacæ; duo vero projecta in ipso sunt
litora abrupta, in-portum vergentia :

quæ a-ventis defendunt graviter-flantibus magnum fluctum
extra; intus vero sine vinculo manent
naves bene-tabulatæ, quando portus spatium intraverint.

- Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίῃ·
 ἀγγυόη δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφαῶν, αἱ νηϊάδες καλέονται.
 106 Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
 λαΐνοι· ἔνθα δ' ἐπειτα τιθαιβώσσοι μελισσαι.
 Ἐν δ' ἴστοι λίθιοι περιμήχεες, ἔνθα τε Νύμφαι
 φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα. Δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσὶν·
 110 αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταίθεται ἀνθρώποισιν,
 αἱ δ' αὖ πρὸς Νότον εἰσι, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνη
 ἄνδρες ἐξέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων δόος ἐστίν.
 Ἐνθ' οἳ εἰξέλασαν, πρὶν εἰδότες ἡ μὲν ἔπειτα
 ἡπείρω ἐπέκελεσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἡμῖσι πάσης,
 115 σπερχομένη· τοῖων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
 Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες εὐύγου ἡπειρόνδε
 πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρὸς ἐκ νηὸς ἄειραν
 αὐτῷ σὺν τε λίνῳ καὶ ῥήγει σιγαλόεντι·
 καὶ δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔδσαν δεδμημένον ὕπνω,
 120 ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, αἳ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
 ὕπασαν οἶκαδ' ἰόντι διὰ μεγάλθυμον Ἀθήνην.
 Καὶ τὰ μὲν οὖν παρὰ πυθμὲν ἑλαίης ἀθρόα θῆκαν
 ἐκτὸς δόου, μὴ πού τις ὁδῶντων ἀνθρώπων
 πρὶν γ' Ὀδυσσῇ ἔγρεσθαι ἐπελθὼν δηλήσαιο·
 125 αὐτοὶ δ' αὖτ' οἰκόνδε πάλιν κίων. — Οὐδ' Ἐνοσίχθων
 λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέω Ὀδυσσῇ
 πρῶτον ἐπηπείλησε, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλῇ·
 Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 τιμῆεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσιν,
 130 Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἔξ εἰσι γενέθλης.
 Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσσῇ ἐράμην κακὰ πολλὰ παθόντα
 οἶκαδ' ἐλεύσεσθαι νόστον δέ οἱ οὐτοί· ἀπηύρων
 πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
 Οἱ δ' εὖδοντ' ἐν νηϊ ὁππῇ ἐπὶ πόντον ἀγόντες
 135 κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδσαν δέ οἱ ἀσπετα δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσὸν τε ἄλλ' ἐσθλὰ θ' ὕφαντῃν,
 πολλ', ὅσ' ἂν οὐδέποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς,
 εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ λήϊδος αἶσαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 140 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενὲς, οἷον εἶπες.
 Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη,
 πρεσβύτατον καὶ ἀριστον ἀτιμήσιν ἰάλλειν.
 Ἄνδρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίη καὶ κάρτει εἴκων
 οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰεὶ.
 145 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Τὸν δ' ἡμελβέτ' ἐπειτα Ποσειδάων Ἐννοσίχθων·
 αἰΐά κ' ἐγὼν ἐρξαιμι, Κελαινεφές, ὥς ἀγορεύεις·
 ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπιζομαι ἥδ' ἀλείνω.
 Νῦν αὖ Φαίηκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
 150 ἐκ πομπῆς ἀνιῶσαν, ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
 ῥαῖσαι· ἴν' ἤδη σχώνται, ἀπολλήζουσι δὲ πομπῆς
 ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πολεὶ ἀμφικαλύψαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ὦ πέπον, ὥς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἀρίστα,
 155 ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προΐδουνται

- At in vertice portus patulis ramis-oliva est :
 prope autem ipsam, antrum amœnum, obscurum ,
 sacrum Nympharum , quæ Naiades vocantur.
 Intus vero crateresque et amphoræ sunt
 lapideæ : ibi autem subinde mellificæ apes.
 Intus sunt et juga lapidea prælonga, in- quibus Nymphae
 pallia texunt purpurea, mirabile visu :
 intus et aquæ perpetuo-fluentes. Duæ autem ei fores sunt ;
 hæc quidem ad Boream, permeabiles hominibus ,
 illæ autem ad Notum sunt, diviniore : neque omnino illac
 homines intrant, sed immortalium via est.
 Huc illi navem adegerunt, locum prius scientes : ea quidem
 postea] terræ appulsa-est, quantum ad dimidium totius,
 concitata ; talium enim impellebatur manibus remigum.
 Illi autem ex navi egressi bonis-transstris-instructa in-terram
 primum Ulyssem cava ex navi sustulerunt,
 ipso cumque linteo et stragulis splendidis ;
 atque in arena deposuerunt, oppressum somno :
 extulerunt autem bona, quæ ei Phæaces illustres
 dederant domum eunti, propter magnanimam Minervam.
 Et ea quidem inde ad imum olivæ conferta posuerunt
 extra viam, ne forte quis viatorum hominum ,
 antequam Ulysses expergisceretur, aggressus ea violaret :
 ipsi vero rursus domum redibant. Neque Neptunus
 obliviscebatur minarum, quas deo-pari Ulyssi
 primum minatus-erat, Jovis autem expetebat consilium :
 Jupiter pater, haud-amplius ego inter immortales deos
 honoratus ero, quum me vel mortales minime honorant,
 Phæaces, qui sane a-mea oriundi sunt stirpe.
 Etenim nunc Ulyssem putabam mala multa passum
 domum venturum ; reditum vero illi nunquam anferebam
 penitus, quoniam tu primum promisisti et annuisti.
 Hi autem dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deposuerunt in Ithacæ, dederuntque ei immensa dona,
 æsque, aurumque abunde, vestemque textilem,
 multa, quot nunquam Troja extulisset Ulysses,
 si incolumis venisset, sortitus de præda portionem.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 papæ ! Neptune late-potens, quale hoc dixisti !
 nequaquam te despiciunt dii ; grave vero esset,
 antiquissimum et præstantissimum ignominia prosequi.
 Hominum autem si quis te viribus et robori suo obsequens
 non honorat, tibi tamen est et in-posterum ultio semper.
 Fac, sicut vis et tibi gratum est animo.
 Huic autem respondit deinde Neptunus terræ-concussor :
 statim ego fecerim, Atrarum-nubium-coactor, sicut dicis ;
 sed tuam semper iram observo et evito.
 Nunc vero Phæacum volo perpulcram navem,
 ex deductione revertentem, in obscuro ponto
 perdere ; ut jam absteineant, desistantque a-deductione
 hominum ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.
 Hunc autem respondens affatus-est nubes-cogens Jupiter :
 o bone, sic quidem meo animo videtur esse optimum,
 quum jam omnes incitatum intuebuntur

λαοὶ ἀπὸ πτολίου, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης,
νῆϊ ὁπῇ ἱκελόν· ἵνα θαυμάζωσιν ἅπαντες
ἄνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.

100 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ ῥ' ἱμεν ἐς Σχερίην, θοὶ Φαίηκες γεγάσιν.
Ἐνθ' ἔμεν· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθε ποντοπόρος νηὺς,
ῥίμπα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
ὅς μιν λαὸν ἔθηκε καὶ ἐρρίζωσεν ἐνερθεν,
χειρὶ καταπρηνεὶ ἐλάσας· ὃ δὲ νόστι βεβήκει.

105 Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπαυ πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιγίηρετμοι, ναυσίχλυτοὶ ἄνδρες.
Ῥῶε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ῥ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδωσ' ἐνὶ πόντῳ,
οἴκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ προῦφαινετο πᾶσα.

170 Ῥς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ῥ πόποι, ἡ μάλα δὴ με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
πατρός ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγασσάθαι
ἡμῖν, οὐνεκα πομπὸι ἀπήμονές εἰμεν ἁπάντων.

175 Φῆ ποτὲ Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
ἐκ πομπῆς ἀνιούσαν, ἐν ἡεροιδεῖσι πόντῳ
ῥαῖσμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψειν.
Ῥς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, παιδόμεθα πάντες·

180 πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἴκηται
ἡμέτερον προτὶ ἄστν· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
δώδεκα χειρὶ μένους ἱερύσομεν, αἱ κ' ἐλεήσει,
μηδ' ἡμῖν περιμήκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψει.

Ῥς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδισαν, ἐτοιμάσαντο δὲ ταύρους.

185 Ῥς οἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
δήμου Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἑσταότες περὶ βωμόν. — Ὁ δ' ἔγρετο διὸς Ὀδυσσεύς,
εὐδὼν ἐν γαίῃ πατρώῃ, οὐδὲ μιν ἔγνω,
ἥδη δὴν ἀπεῶν· περὶ γὰρ θεὸς ἥερα γέυεν

190 Παλλὰς Ἀθηναίη, κόυρη Διὸς ἄρρα μιν αὐτὸν
ἀγνωστον τεύξειεν ἑκαστὰ τε μυθήσαιτο,
μὴ μιν πρὶν ἀλογος γνοίη ἄστοι τε φίλοι τε,
πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτίσαι.
Τοῦνεκ' ἄρ' ἄλλοι εἰδὲ φαίνεσκειτο πάντα ἀνακτὶ,

195 ἀτραπτοὶ τε διηνεκές λιμένες τε πᾶνορ μοι
πέτραι τ' ἡλίσθατοι καὶ δένδρεα τηλεθύοντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναίξας καὶ ῥ' εἰσιδε πατρίδα γαίαν·
ὦ μωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὸν
χερσὶ καταπρηνέσσ' ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα·

200 Ῥ μοι ἐγὼ, τῶν αὐτὲ βροτῶν ἐς γαίαν ἱκάνω;
ἦ ῥ' οἷγ' ὕβρισταί τε καὶ ἀγριοὶ οὐδὲ δίκαιοι,
ἡδὲ φιλόξεινοι, καὶ σφιν νόος ἐστὶ θεοῦδης;
πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ τε καὶ αὐτὸς
πλάζομαι; αἶθ' ὄφελον μείναι παρὰ Φαιήκεσσιν

205 αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων
ἐξικόμην, ὃς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπειμα νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ' πῇ θέσθαι ἐπίσταμαι οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
καλλεῖψω, μήπως μοι ἔλωρ ἄλλοισι γένηται.

Ῥ πόποι, οὐκ ἄρα πάντα νοήμονες οὐδὲ δίκαιοι

cives ab urbe, tum eam facere lapidem prope terram
navi veloci similem : ut admirentur omnes
homines ; magnum vero ipsis montem urbi obducere.

Ac postquam hoc audiverat Neptuneus terræ-concussor,
profectus est ire in Scheriam, ubi Phæaces sunt.

Illic manebat : hæc vero valde prope venit, pontum-transiens
navis,] celeriter impulsa ; eam autem prope venit Neptuneus,
qui ipsam lapidem reddidit, et radicari fecit inferne,
manu prona percussam : ipse autem discessit.

Illi vero inter se verba alata loquebantur,
Phæaces longis remis-utentes, navibus-inclyti viri.
Sic autem aliquis dicebat intuitus propinquum alium :

Eheu, quis jam navem velocem ligavit in ponto,
domum-versus actam? et jam apparebat tota.

Sic aliquis dicebat : hæc autem nesciebant quomodo facta
essent.] Inter-eos vero Alcinoos concionatus est et dixit :

Dii-boni ! certe omnino jam me antiqua vaticinia assequun-
tur] patris mei, qui dicebat Neptunum iratum-esse
nobis, quoniam deductores tuti sumus omnium.

Dixit aliquando Phæacum virorum se perpulcram navem,
ex deductione revertentem, in obscuro ponto
perditurum, magnumque nobis montem urbi obducendum.
Sic dicebat senex ; hæc vero nunc omnia perficiuntur.

Sed agite, sicut ego dixero, pareamus omnes :
a-deductione quidem desistite mortalium, quando aliquis ve-
nerit] nostram ad urbem : Neptuneo autem tauros
duodecim electos sacrificabimus, si forte misereatur,
neque nobis ingentem montem urbi obducatur.

Sic dixit : illi autem timuerunt, paraveruntque tauros.

Sic hi quidem supplicabant Neptuneo regi,
populi Phæacum ductores et principes,
stantes circum altare. Exspectatus est autem divinus Ulysses,
cubans in terra patria, neque ipsam cognovit,
jam diu quum-abfuisset ; nam dea nebulam circumfuderat,
Pallas Minerva, filia Jovis ; ut eum ipsum
ignotum faceret, singulaque ediceret,
ne ipsum prius uxor cognosceret civesque, amicumque,
quam omnem proci contumeliam luissent.

Propterea mutata-forma videbantur omnia regi,
viaeque perpetuæ, portusque undique-stationibus-apti,
petraeque præcipites, et arbores virentes.
Stetit autem quum-exsurrexisset, et inspexit patriam terram;
flevitque deinde, et sua percussit femora
manibus pronis ; lugensque verbum dixit :

Hei mihi, quorumnam demum hominum in terram veni?
numquid hi injuriosus et crudelis, neque justus?
an hospitales, et ipsi mens est deorum-reverens?
quamam jam bona multa fero hæc? quamam autem et ipse
vagor? utinam mansissent apud Phæacas
illic; ego vero ad alium magnanimum regum
pervenissem, qui me amice-excepisset et deduxisset ut-redi-
rem.] Nunc vero nec usquam ea seponere scio, neque illic
relinquam, ne forte mihi præda aliis fiant.

Dii boni ! non ergo omnino sapientes, neque justi

210 ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 οἳ μ' εἰς ἄλλην γαίαν ἀπήγαγον, ἥ τέ μ' ἔφαντο
 ἄξιν εἰς Ἰθάκην εὐδείλειον, οὐδ' ἐτέλεσσαν.
 Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος, ὅτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους ἐφορᾷ καὶ τίνεται, ὅστις ἁμάρτη.
 215 Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω καὶ ἰδῶμαι,
 μήτι μοι οἰχῶνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
 Ὡς εἰπὼν τρίποδας περικαλλείας ἡδὲ λέβητας
 ἡρίθμει καὶ χρυσὸν ὑφαντά τε εἴματα καλά.
 Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαίαν,
 220 ἐρπύζων παρὰ θίνα πολυρροίοισι θλάσσης,
 πῶλλ' ὀλοφυρόμενος. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
 ἀνδρὶ δέμας εἰκῆ· νέω ἐπιβότορι μῆλων,
 παναπαλῶ, οἳοί τε ἀνάκτων παῖδες ἕασιν,
 δίπτυγον ἄμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην·
 225 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέλιδ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα.
 Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γήθησεν ἰδὼν καὶ ἐναντίος ἦλθεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε πρῶτα κιχάνω τῶδ' ἐνὶ χώρῳ,
 χαῖρέ τε καὶ μή μοι τι κακῶ νόμῳ ἀντιβολήσῃς,
 230 ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
 εὐχομαι ὥστε θεῶ καὶ σευ φίλα γούναθ' ἱκάνω.
 Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ·
 τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
 ἥ πού τις νήσων εὐδείλειος ἤε τις ἀκτὴ
 235 κεῖθ' ἄλλ' κεκλιμένη ἐριβώλακος ἡπειροῖο;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 νῆπιός εἰς, ὧ ξεῖν', ἥ τηλόθεν εἰλῆλουθας,
 εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι. Οὐδέ τι λίην
 οὕτω νώνυμός ἐστιν· Ἰσαιο δέ μιν μάλα πολλοί,
 240 ἡμὲν δσοι ναύουσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,
 ἡδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζῶφον ἡερόεντα.
 Ἦτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐχ ἱππύλατος ἐστίν,
 οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται.
 Ἐν μὲν γάρ οἱ σίτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
 245 γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τε θαλυιὰ τ' ἑέρση·
 αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος· ἐστὶ μὲν ὕλη
 παντοίη, ἐν δ' ἄρδμοι ἐπηγετανοὶ παρέασιν.
 Τῶ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἔκει,
 τήνπερ τηλοῦ φασὶν Ἀχαιῖδος ἐμμεναίαις.
 250 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ πατρώῃ, ὥς οἱ ἔειπεν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 οὐδ' ὅγ' ἀληθέα ἔϊπε, παλιν δ' ὄγε λαΐετο μῦθον,
 255 αἰεὶ ἐνὶ στήθεσσι νόον πολυχερδέα νομῶν·
 Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
 τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλῆλουθα καὶ αὐτὸς
 χρήμασι σὺν τοῖςδεσσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τσοᾶῦτα
 φεύγω, ἐπεὶ φίλον ὕα κατέκτανον Ἰδομενῆος,
 260 Ὀρσιλοχον πόδας ὥκων, δς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
 ἀνέρας ἀλφειστὰς νῆα ταχέεσσι· πόδεσσιν·
 οὐνεκά με στερέσαι τῆς ληϊδὸς τῆλε πάσης
 Τρωιάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἀλγεα θυμῷ

erant Phaeacum ductores et principes,
 qui me in aliam terram abduxerunt : certe me dicebant
 ducturos se in Ithacam late-conspiciam ; nec perfecerunt.
 Jupiter ipsos ulciscatur supplicum-custos, qui et alios
 homines inspicit et punit, quicunque peccet.
 Verum age jam bona numerabo et videbo,
 ne-quid mihi abierint cava in navi auferentes.
 Sic locutus, tripodas perpulcros et lebetas
 numerabat, et aurum, textiliaque vestimenta pulcra.
 Horum quidem nihil desiderabat : verum lugebat patriam ter-
 ram,] reptans juxta litus sonori maris,
 multum lamentans. Prope autem cum venit Minerva,
 viro corpore assimilata juveni, pastori ovium,
 perdelicato, quales quidem regum filii sunt,
 duplicem circa humerum habens pulcre-factam vestem ;
 pedibus vero sub nitidis calceos habebat, manuque jaculum.
 Hanc autem Ulysses gaudebat conspicatus, et obviu venit,
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

O amice, quandoquidem te primum invenio hoc in loco,
 salveque, et neutiquam mihi malo animo occurreris ;
 sed serva quidem hæc, serva autem et me ; tibi enim ego
 supplico, tanquam deo, et ad-tua cara genua accedo.
 Et mihi hæc dic vere, ut bene sciam :
 quæ hæc est terra? quis populus? qui viri insunt?
 an aliqua insularum late-conspicua, an aliquod litus
 hoc jacet mari acclinatum glebosæ continentis?

Hunc autem contra allocuta-est dea caesiis-oculis Minerva :
 stultus es, o hospes, aut e-longinquo venisti,
 si revera de-hac terra interrogas. Neutiquam nimis
 adeo ignobilis est ; norunt vero eam admodum multi,
 sive quotquot habitant ad Auroramque Solemque,
 sive quoquo in-averso ad caliginem obscuram.
 Nempe aspera quidem et non equitabilis est ;
 nec valde exilis, at neque lata est.

In ea enim frumentum copiosum, in ea autem et vinum
 oritur : semper vero pluvia tenet eam fecundusque ros :
 caprisque-pascendis bona et -bobus ; est quidem silva
 omnigena, ibique aquationes perennes adsunt.
 Itaque, hospes, Ithacæ sane et in Trojam nomen pervenit,
 quam-quidem procul dicunt Achaica esse a-terra.

Sic dixit : lætatus-est autem audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra patria, sicut ei dixerat
 Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis :
 et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est ;
 neque is vera dixit, ex-obliquo vero instruebat sermonem,
 semper in pectore mentem perastutam agitans :

Audiebam de-Ithaca quidem etiam in Creta lata,
 longe trans pontum ; nunc autem *huc* veni et ipse
 bonis cum hisce ; relictis vero adhuc apud-filios tantis
 fugi, quoniam dilectum filium interfeci Idomenei,
 Orsilochem pedibus velocem, qui in Creta lata
 viros ingeniosos vincebat velocibus pedibus :
 quoniam me privare præda volebat omni
 Trojana : cujus gratia ego passus-eram dolores animo,

ἀνδρῶν τε πολέμους ἀλεγείνα τε κύματα πείρων·
 265 οὐνεκ' ἄρ' οὐχ ὧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
 δῆμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἤρχον ἐταίρων.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἀγρόθεν, ἐγγὺς δδοῖο λοχισάμενος σὺν ἐταίρῳ·
 νῦξ δὲ μάλα δνοφερὴ κατέχ' οὐρανὸν, οὐδέ τις ἡμέας
 270 ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δὲ ἔθυμὸν ἀπούρας.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόγγε κατέκτανον ὀξείῃ χαλκῷ,
 αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κίων Φοίνικας ἀγαυούς
 ἐλλισάμην καὶ σπιν μενοεικέα λήϊδα δῶκα·
 τοὺς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστήσαι καὶ ἐφέσσαι
 275 ἥ εἰς Ἥλιδα διαν, ὅθι κρατούντιν Ἑπειοί.
 Ἄλλ' ἦτοι σφέας κείθεν ἀπόυστο ἱς ἀνέμοιο,
 πολλὰ ἀεκαζόμενους· οὐδ' ἦθελον ἐξαπατήσθαι.
 Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἰκάνομεν ἐνθάδε νυχτός·
 σπουδῇ δ' ἐς λιμένα προερέεσσαιμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
 280 δόρπου μνηστὶς ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
 ἀλλ' αὐτὺς ἀποθάντες ἐκείμεθα νηὸς ἅπαντες.
 Ἐνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπῆλυθε κεκημηῶτα·
 οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἐλόντες
 κάτθεσαν, ἐνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμεν.
 285 Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὐναιομένην ἀναβάντες
 ὥχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιτόμην ἀκχαχήμενος ἦτορ.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδούῃ·
 290 καὶ μιν φωνήσας' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Κερδαλέος κ' εἶη καὶ ἐπὶ κλοπος, ὅς σε παρέλθοι
 ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειεν.
 Σχέτλιε, ποικιλομήτα, δόλων ἄτ', οὐκ ἄρ' ἐμελλες
 οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ λήξαι ἀπατάων
 295 μύθων τε κλοπῶν, οἳ τοι πεδῶθεν φίλοι εἰσὶν;
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, εἰδότες ἅμφοι
 κέρδε'· ἐπεὶ σὺ μὲν ἔσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἅπάντων
 βουλῇ καὶ μύθοισιν, ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσιν
 μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδέ σύγ' ἔγνωσ
 300 Παλλὰδ' Ἀθηναίην, κόρην Διὸς, ἥ τε τοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίσταμαι ἡδὲ φυλάσσω,
 καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑψηλῷ
 χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
 305 ὥπασαν, ὅκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε,
 εἶπω θ', ὅσα τοι Αἴσα δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν
 κήδε' ἀναστέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκη,
 μηδὲ τῷ ἐκφράσθαι, μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν,
 πάντων, οὐνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
 310 πάσχειν ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἀργαλέον σε, θεὰ, γυνῶναι βροτῶν ἀντιάσαντι, [σεύς·
 καὶ ἀλ' ἐπισταμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις·
 Τοῦτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπλή ἦρθα,
 315 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰπὴν,
 βῆμεν δ' ἐν νήεσσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς,
 ΠΟΜΕΡΟΣ.

virorumque bella, tristesque undas transiens :
 quoniam scilicet haud suo patri gratificans serviebam
 populo in Trojanorum, sed aliis imperabam sociis.
 Hunc quidem ego revertentem percussi ærata hasta
 ex-agro, prope viam insidiatus cum socio :
 nox vero valde obscura tenebat cœlum, nec quisquam nos
 hominum animadvertit : latui autem illum anima spoliens.
 Ac postquam hunc interfeceram acuto ære,
 statim ego ad navem profectus Phœnicas illustres
 oravi, et ipsis animo-gratam prædam dedi :
 hos me jussi in-Pylum deferre et collocare,
 vel in Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Sed sane ipsos illinc depulit vis venti
 admodum invitos ; neque volebant me fallere.
 Illinc autem vagati venimus huc noctu :
 ægre vero in portum remorum-ope-appulimus, neque ulla no-
 bis] cœnæ cogitatio erat, valde licet indigentibus sumere ;
 sed sic temere jacebamus egressi e-navi omnes.
 Illic me quidem dulcis somnus invasit defessus :
 illi autem bona mea cava e navī extracta
 deposuerunt, ubi quidem ipse in arenis jacebam.
 Hi vero in Sidoniam bene-habitatam navi conscensa
 abierunt ; at ego relictus-sum dolens corde.
 Sic dixit : risit autem dea cæsiis-oculis Minerva,
 manūque ipsum demulsit ; corpore vero assimilata est mulieri
 pulcræque magnæque, et illustria opera scienti ;
 et ipsum compellans verbis alatis allocuta-est :
 Astutus esset et fallax, qui te superaret
 in omnibus dolis, etiam si deus tibi occurreret.
 Intractabilis, versute, dolorum insatiabilis, non ergo eras,
 ne in tua quidem quum-esses terra, destitutus a-fallaciis,
 verborumque fraudibus, quæ tibi ab-ortu amicæ sunt ?
 Sed age, ne-amplius hæc inter-nos-seramus, scientes ambo
 dolos : quia tu quidem es hominum longe optimus omnium
 consilio et verbis ; ego autem inter omnes deos
 consilioque celebror et dolis : nec tu-scilicet novisti
 Palladem Minervam, filiam Jovis, quæ tibi semper
 in omnibus laboribus asto, et te servo,
 et vero te Phæacibus gratum reddidi.
 Nunc vero rursus huc veni, ut tibi consilium contexam,
 bonaque abscondam, quotquot tibi Phæaces illustres
 dederunt, domum proficiscenti, meo consilioque menteque ;
 dicamque, quantos tibi fatale est ædibus in structis
 dolores perferre ; tu vero tolera etiam necessitate ;
 neu cuquam eloquere, nec virorum nec mulierum,
 omnium, quod veneris vagans : sed tacite
 patere dolores multos, injurias sustinens virorum.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses
 difficile est te, dea, cognoscere mortali congresso,
 etiam admodum scienti : te enim ipsam cuilibet assimilas.
 Hoc autem ego bene novi, quod mihi antea benigna eras,
 dum in Troja pugnabamus filii Achiivorum.
 At postquam Priami urbem destruximus altam,
 ivimusque in navibus, deusque dissipavit Achiivos,

οὐ σέγ' ἔπειτα ἴδον, κούρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
 νηὸς ἐμῆς ἐπιβῆσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις.
 320 [ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαιγμένον ἦτορ
 ἡλώμην, εἰως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
 πρὶν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πτόνι δῆμῳ
 θάρσυνάς τ' ἐπέεσσι καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.]
 Νῦν δέ σε πρὸς πατρός γουνάζομαι — οὐ γὰρ οἶω
 325 ἦκειν εἰς Ἴθακην εὐδείλον, ἀλλὰ τιν' ἄλλην
 γαίαν ἀναστρέφομαι· σέ δὲ κερτομέουσιν οἶω
 ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἦν' ἐμάς φρένας ἡπεροπεύσης —
 εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἰκάω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 330 αἰεὶ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·
 τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύστηνον ἔοντα,
 οὐνεκ' ἐπηγῆς ἔσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.
 Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἔλθων
 ἔετ' ἐνὶ μεγάροισι ἰδέειν παῖδάς τ' ἀλοχόν τε·
 335 σοὶ δ' οὐπω φίλον ἐστὶ δαήμεναι οὐδὲ πυθέσθαι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς ἀλόχου πειρήσῃαι, ἥτε τοι αὐτῷς
 ἦσται ἐνὶ μεγάροισιν διζυραὶ δὲ οἱ αἰεὶ
 φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέματα δακρυχεύουσα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν οὐπὸτ' ἀπίστεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 340 ᾗδε, ὃ νοστήσεις ὁλέσας ἀπο πάντας ἑταίρους.
 Ἀλλὰ τοὶ οὐκ ἐθέλῃσι Ποσειδάωνι μάχεσθαι,
 πατροκασιγνήτω, ὃς τοι κότον ἐνθετο θυμῷ,
 χωόμενος ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξελάσας.
 Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἴθακῆς ἔδος, ὅρα πεποιθῆς.
 345 Φόρκυνος μὲν δδ' ἐστὶ λιμὴν, ἄλσιον γέροντος·
 ᾗδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
 [ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπῆρατον, ἡεροειδὲς,
 ἱρὸν Νυμφῶν, αἱ νηιάδες καλέονται.]
 τοῦτο δὲ τοι σπέος ἐστὶ κατηρεπὲς, ἐνθα σὺ πολλὰς
 350 ἔρδεσκα Νύμφῃσι τελέσσας ἑκατόμβας·
 τοῦτο δὲ Νήριτόν ἐστιν, ὅρος καταειμένον ἕλη.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ σέειπ' ἥρα· εἰσατο δὲ γῶν·
 γῆθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 χαίρων ἥ γαίῃ· κῦσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν.
 355 Αὐτίκα δὲ Νύμφης ἤρῃσατο, χεῖρας ἀνασχών·
 Νύμφαι νηιάδες, κούραι Διὸς, οὐπὸτ' ἔγωγε
 δψεσθ' ὑμῖν ἐφάμην· νῦν δ' εὐχολῆς ἀγανῆσιν
 χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὥς τὸ πάρος περ,
 αἱ κεν ἐξ ἀπρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
 360 αὐτόν τε ζῶειν καὶ μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Ἀλλὰ χρήματα μὲν μυχρὸν ἄντρον θεσπείοιο
 θέομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σῶα μίμνη·
 365 αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅγ' ἀρίστα γένηται.
 Ὡς εἰπούσα θεὰ δῦνε σπέος ἡεροειδὲς,
 μαιομένην κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν καὶ ἀτειρέα χαλκὸν
 εἵματά τ' εὐποίητα, τὰ οἱ Φαίηκες ἔδωκαν.
 370 Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θυρήσιν
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

haut te postea vidi, filia Jovis, neque animadverti
 navem meam ingressam, ut aliquem mihi dolorem arceres.
 [sed semper mente propria habens distractum cor
 vagabar, donec me dii malo solverunt :
 prius-quam quando Phæacum virorum in opulento populo
 animastique verbis me, et in urbem duxisti ipsa.]
 Nunc vero te per patrem supplex-oro : non enim puto
 venisse me in Ithacam late-conspiciam, sed aliquam aliam
 per-terram versor ; te autem illudentem puto
 hac dicere, ut meam mentem decipias :
 dic mihi, an vere dilectam in patriam venerim.

Huic vero respondit deinde dea cæsiis-oculis Minerva :
 semper tibi talis in pectore est cogitatio :
 propterea etiam te non possum deserere, infelix quando es,
 quoniam humanus es, et mente-promptus, et prudens.
 Libenter enim alius vir errans, reversus,
 cuperet in ædibus videre filiosque uxoremque :
 tibi vero neutiquam gratum est scire, neque exquirere,
 priusquam etiam tuæ uxoris periculum-feceris, quæ tibi sic
 sedet in ædibus : luctuosæ vero ei semper
 pereunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.
 At ego de-hoc quidem nunquam diffidebam, sed in animo
 sciebam, quod rediturus-esses, amissis omnibus sociis.
 Verum sane nolui Neptuno obsistere
 patruo, qui adversus-te iram induxit-in animum,
 iratus, quod ei filium dilectum excæcasti.
 Sed age, tibi ostendam Ithacæ sedem, ut credas.
 Phorcynis quidem hic est portus, marini senis ;
 hæc autem in vertice portus patulis-ramis oliva :
 [prope vero ipsam antrum amabile, obscurum,
 sacrum Nympharum, quæ Naiades vocantur :]
 hæc autem tibi spelunca est umbrosa, ubi tu multas
 sacrificabas Nymphis perfectas hecatombas :
 hic vero Neritus est, mons vestitus silva.

Sic fata dea dissipavit nebulam ; apparuit autem terra :
 lætatusque-est deinde audens divinus Ulysses,
 gaudens sua terra ; osculatus-est autem almam tellurem ;
 statimque Nymphis supplicavit, manibus sublatis :
 Nymphæ Naiades, filiæ Jovis, nunquam ego
 visurum me vos putabam : nunc vero ob-vota blanda exau-
 dita] salvet : sed et dona dabimus, sicuti antea quidem,
 si sinat lubens Jovis filia prædatrix
 ipsumque me vivere, et mihi carum filium auctet.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
 confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.
 Sed bona quidem in-recessu antri divini
 ponamus statim nunc, ubi quidem hæc tibi salva maneant :
 ipsi vero consultemus, quo-pacto omnia quam optime fiant.

Sic locuta dea subiit specum obscurum,
 explorans latibula per specum : atque Ulysses
 propius omnia portabat, aurum et indomitum æs,
 vestimenta-que bene-elaborata, quæ ei Phæaces dederant.
 Et hæc quidem bene deposuit ; lapidem vero imposuit forti-
 tus] Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῇσ παρὰ πυθμέν' ἐλαίης,
 φραζέσθην μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 375 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 φράζεο, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσεις,
 οἳ δὴ τοι τρίετες μέγαρον κᾶτα κοιρανέουσιν,
 μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἔδνα διδόντες·
 ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόστον ὀδυρομένη κατὰ θυμόν,
 380 πάντας μὲν β' ἔλπει καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἐκάστω,
 ἀγγελίας προῖεσα· νόος δὲ οἱ ἅλλα μενοινᾷ. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ πόποι, ἣ μάλα δὴ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο
 φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμελλον,
 385 εἰ μή μοι σὺ ἕκαστα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕψηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
 πᾶρ δέ μοι αὐτὴ στήθι, μένος πολυθαρσύνει·
 οἶον στε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρίδεμνα.
 Αἰ κέ μοι ὥς μεμαυρία παρασταίης, Γλαυκῶπι·
 390 καὶ κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἄνδρεςσι μαχοίμην,
 σὺν σοὶ, πόντα θεὰ, ὅτε μοι πρόρρασσ' ἐπαρήγοις.
 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσσομαι, οὐδέ με λήσεις,
 ὁππότῃ κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καὶ τιν' οἶω
 395 αἰμάτι τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὐδας
 ἀνδρῶν μνηστήρων, οἳ τοι βίοντον κατέδουσιν.
 Ἀλλ' ἄγε σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσσι βροτοῖσιν·
 κάρφω μὲν χρῶα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
 ξανθὰς τ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαΐφος
 400 ἔσσω, δὲ συγέησιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα·
 κυζῶσω δέ τοι ὅσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
 ὥς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης
 σῇ τ' ἀλόχῳ καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
 Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 405 ὅς τοι ὤν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν,
 παῖδά τε σὺν φιλέει καὶ ἔχέφρωνα Πηνελόπειαν.
 Δῆϊς τόνγε σύεσσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
 πᾶρ Κόρακος πέτρῃ ἐπὶ τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
 ἔσθουσαι βάλανον μενοεικέα καὶ μέλαν ὕδωρ
 410 πίνουσαι, τάθ' ὕεσσι τρέφει θεθαλυῖαν ἀλοφίν.
 Ἐνθα μένειν καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
 Τηλέμαχον καλέουσα, τεὸν φίλον υἱόν, Ὀδυσσεῦ·
 ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πᾶρ Μενέλαον
 415 ὄγχετο πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, ἣν ποῦ ἔτ' εἴης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σίπτε τ' ἄρ' οὐ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα· [σεύς·
 ἥ ἵνα ποῦ καὶ κείνος ἀλῶμενος ἄλγεα πάσῃ
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον· βίοντον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσιν;
 420 Τὸν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 μὴ δὴ τοι κείνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω.
 Αὐτὴ μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἔσθλόν ᾄροιο
 κεῖα' ἔλθῶν· ἀτὰρ οὐτ' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκηλος
 ἔσται ἐν Ἀτρεΐδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
 425 Ἡ μὲν μιν λοχῶσαι νέοι σὺν νηὶ μελαίνῃ,

Hi autem sedentes sacrae ad radicem olivar,
 moliebantur procis insolentibus exitium.
 Inter eos vero sermonem orsa-est dea caesiis-oculis Minerva :
 Generose Laertiade, sollicitissime Ulyse,
 considera, quomodo procis impudentibus manus inferas,
 qui jam tibi triennio per domum dominantur,
 ambientes divinam uxorem, et sponsalia dantes :
 illa vero tuum semper reditum cum-fletu-desiderans in animo,
 omnes quidem sperare-facit et pollicetur viro cuique,
 nuntios mittens ; mens autem ei alia versat.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! profecto plane Agamemnonis Atridae
 periturus malo fato in aedibus eram,
 nisi mihi tu singula, dea, accurate dixisses.
 Verum age, consilium texe, quo-pacto ulciscar ipsos ;
 et mihi ipsa asta, animum valde-audacem immittens,
 qualem *immisisti mihi* quando Trojae solvebamus splendi-
 das pinnae.] Si mihi sic studiosa astare-velis, Minerva,
 etiam cum-trecentis ego viris pugnaverim,
 ope tua, veneranda dea, quando me prompto-animo adjuves.
 Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva :
 et omnino tibi ego adero, nec me latebis,
 quandocumque demum haec obeamus ; atque aliquem puto
 sanguineque cerebroque foedaturum immensum solum
 virorum procorum, qui tibi victum absumunt.
 Sed age, te incognitum reddam omnibus mortalibus :
 arefaciam quidem cutem pulcram in flexilibus membris ;
 flavosque ex capite delebo crines ; circumque pallium
 induam, quod aversetur conspicatus homo habentem :
 deformabo etiam tibi oculos, antea praepulcri qui-fuere :
 ut turpis omnibus procis appareas,
 tuæque uxori, et filio, quem in aedibus reliquisti.
 Ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, attamen in-te benevolo animo-est,
 filiumque tuum diligit et prudentem Penelopem.
 Invenies-hunc snibus assidentem ; hæc vero pascuntur
 apud Coracis petram, et ad fontem Arethusam,
 comedentes glandem suavem, et nigram aquam
 hibes, quæ snibus alunt florentem pinguedinem.
 Illic mane, et omnia assidens interroga,
 dum ego ivero ad Spartam pulcris-mulieribus-abundantem,
 Telemachum accersitura, tuum dilectum filium, Ulyse :
 qui tibi in spatiosam Lacedaemonem ad Menelaum
 abiit, sciscitaturus de-tua fama, sicubi adhuc esses.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 et cur non ei dixisti, in mente omnia sciens ?
 an ut alicubi et ille errans dolores patiat
 pontum super infructuosum ? victum autem ei alii edunt.
 Huic autem respondit deinde dea caesiis-oculis Minerva :
 ne jam tibi ille valde in-animo sit :
 ipsa eum deducebam, ut famam bonam adipisceretur,
 illuc profectus : at nullam habet molestiam, sed quietus
 sedet in Atridae aedibus, et copiosa ei apposita-sunt.
 Profecto ei insidiantur juvenes cum navi nigra,

λέμενοι κτείνειν, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ οἶω, πρὶν καὶ τινα γαῖα καθέξει.
 [ἀνδρῶν μνηστήρων, οἱ τοὶ βίοντον κατέδουσιν.]

Ὡς ἄρα μιν φαμένη βράδω ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
 130 κάρφῃ μὲν οἱ χροῖα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσιν,
 ξανθὰ δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἄμφι δὲ δέρμα
 πάντεσσιν μέλεσσι παλαιοῦ θῆκε γέροντος·
 κνύζωσεν δὲ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἔοντε·
 ἄμφι δὲ μιν βράχος ἄλλο κακὸν βάλεν ἥδ' ἐ χιτῶνα,
 135 βρωγαλέα, ρυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.
 Ἄμφι δὲ μιν μέγα δέρμα ταχέϊς ἔσσι' ἐλάφοιο,
 ψιλόν· δῶκε δὲ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην,
 πυκνὰ βρωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 140 ἐς Λακεδαίμονα διὰν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ξ.

Ὀδυσσεὺς πρὸς Εὐμαῖον ὁμιλία.

Αὐτὰρ δ' ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν
 χώρον ἀν' ὕληντα δι' ἄρκιας, ἥ οἱ Ἀθήνη
 πέφραδε δῖον ὑφορβόν, δ' οἱ βιότοιο μάλιστα
 κῆδετο οἰκῶν, οὗς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.
 5 Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὖρ' ἤμενον, ἐνθα οἱ αὐλῇ
 ὕψηλῃ δέδμητο, περισκέπτω ἐνὶ χώρῳ,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε, περιδρομος· ἦν δ' αὖ συδῶτης
 αὐτὸς δαίμαθ' ὕεσσι, ἀποιοχόμενιο ἀνάκτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρτῃος γέροντος,
 10 ῥυτοῖσιν λάεσσι καὶ ἐθρίγκυσεν ἀχέρδῳ.
 Σταυροῦς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερές ἐνθα καὶ ἐνθα,
 πυκνοῦς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
 ἐντοσθεν δ' αὐλῆς συμφεοῦς δυοκαίδεκα ποιεῖ
 πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίην· ἐν δὲ ἐκάστω
 15 πεντήκοντα σύες χαμαιυνάδες ἐρχατόωντο,
 θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἱαυόν,
 πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
 ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συδῶτης
 αἰεὶ ζατρεφῶν σιάλων τὸν ἀρίστον ἀπάντων·
 20 οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἐξήκοντα πέλοντο.
 Πᾶρ δὲ κύνες, θήρεσιν εὐκότες, αἰὲν ἱαυόν
 τέσσαρες, οὗς ἔθρεψε συδῶτης, δρχαμος ἀνδρῶν.
 Αὐτὸς δ' ἄμφι πόδεσσιν εἰς ἀράρισκε πέδιλα,
 τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 25 ὄρχοντ' ἀλλυδὶς ἄλλος, ἔμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν
 οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
 σὺν ἀγέμεν μνηστῆρῃν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
 ὄρρ' ἱερεύσαντες κρεῖων χορεαῖατο θυμόν.
 Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
 30 οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔκτεο κερδοσύνη, σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Ἐνθα κεν ὦ παρ σταθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος·

cupientes interficere, antequam in-patriam terram pervene-
 rit:] sed hæc futura non puto; prius etiam aliquem terra
 habebit,] [virorum procorum, qui tibi victum devorant.]

Sic igitur ipsum locuta virga tetigit Minerva:
 arefecit quidem ei cutem pulcrā in flexilibus membris;
 flavosque ex capite delevit crines, circum vero pellem
 omnibus membris antiqui posuit senis:
 deformavit autem ei oculos, antea præpulcri qui-fuere:
 circum autem ipsum lacernam aliam malam jecit, et tunicam,
 laceras, squalentes, malo sædatis fumo:
 circumque ipsum magnam pellem velocis induit cervi,
 depilem; deditque ei baculum et turpem peram,
 crebris-locis lacernam: inerat vero tortum lorum-ad-portan-
 dum.] Illi ita consilio-inito discessere: hæc quidem deinde
 in Lacedæmonem divinam ivit ad-accersendum filium Ulyssis.

ODYSSEÆ XIV.

Ulyssis cum Eumæo conversatio.

At hic ex portu ingressus est asperam viam,
 locum per silvovum, per juga, qua ei Minerva
 designaverat divinum subulcum, qui ei victum maxime
 curabat famulorum, quos comparaverat divinus Ulysses.

Hunc autem in vestibulo invenit sedentem, ubi ei caula
 alta ædificata erat, undique conspicuo in loco,
 pulcraque, magnaue, vacuis spatii circumdata; quam su-
 bulcus] ipse ædificaverat suis, absente rege,
 sine (non jubentibus) domina et Laerte sene,
 advectatis lapidibus, et cinxerat sepe-spinea.
 Palos autem extra adegerat prorsus hinc atque illinc,
 densos et crebros, nigra-parte roboris circumfissa;
 intra vero caulam suilia duodecim fecerat,
 prope invicem, cubilia suis, in singulis autem
 quinquaginta sues humi-cubantes concludebantur;
 feminae genitrices; at mares foris dormiebant,
 multo pauciores; hos enim minuebant comedentes
 divini proci; quippe mittebat subulcus
 semper saginatorum porcorum optimum omnium:
 hi vero trecentique et sexaginta erant.
 Juxta autem canes, feris similes, semper cubabant
 quatuor, quos nutrit subulcus, princeps virorum.
 Ipse autem circa pedes suos aptabat calceamenta,
 incidens pellem bubulam, bene-coloratam: ceteri vero su-
 bulci jam] abierant alio alius, cum congregatis suis
 tres; quartum autem dimiserat ad-urbem,
 suum ut-ageret procis insolentibus, necessitate;
 ut sacris-factis, carnibus satiarent-sibi animum.

Extemplo vero Ulysses viderunt canes latratores:
 hi quidem clamantes accurrerunt; at Ulysses
 sedit astutia, baculumque ei excidit manu.
 Tunc suum apud stabulum indignum sustinisset dolorem:

ἀλλὰ σὺ βῶτης ὥκα ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῖν
 ἔσσυτ' ἀνὰ πρόθυρον, σκύτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 36 Τοὺς μὲν δημοκλήσας σέυεν κύνας ἀλλυδὶς ἀλλή
 πυκνήσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
 ὦ γέρον, ἥ ὀλίγου σε κύνες διεδιηλίσσαντο
 ἐξαπίνης καὶ κέν μοι ἐλεγχεῖν κατέχευας.
 Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἀλγέα τε στοναχάς τε·
 40 ἀντιθέου γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἄχεύων
 ἤμαι, ἄλλοισιν δὲ σῶας σιάλους ἀτιτάλλω
 ἔδμεναι· αὐτὰρ κείνος ἐελδόμενος ποῦ ἐδωδῆς
 πλάττει· ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε,
 εἴ που ἐτι ζῶει καὶ ὄρῃ φάος ἡλιόιο.
 45 Ἄλλ' ἔπει, κλισίηνδ' ἵομεν, γέρον, ὅρα καὶ αὐτὸς
 αἴτου καὶ οἴνοιο κορυσσάμενος κατὰ θυμὸν
 εἴη, ὅππῃθεν ἔσσι καὶ ὅπποσα κῆδε' ἀνέτλης.
 Ὃς εἰπὼν κλισίηνδ' ἡγήσατο δῖος ὕφορβος·
 εἶσεν δ' εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ' ὕπεχευε δασείας·
 50 ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγὸς,
 αὐτοῦ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ. Χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι μιν ὡς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ζεὺς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
 55 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺ βῶτα·
 ξεῖν, οὐ μοι θέμις ἔσθ', οὐδ' εἰ κακίων σθένεν ἔλθοι,
 ξείνων ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσὶν ἅπαντες
 ξεινοὶ τε πτωχοὶ τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
 γίγνεται ἡμετέρῃ· ἡ γὰρ δμῶν δίκη ἐστίν,
 60 αἰεὶ δεδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
 οἱ νέοι· ἥ γὰρ τοῦγε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδισαν,
 ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν,
 οἷά τε ᾧ οἰκῇ ἄναξ εὐθυμος ἔδωκεν,
 οἰκόν τε κληρὸν τε πολυμνήστην τε γυναῖκα,
 65 ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξει,
 ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἐπιμύμων·
 τῷ κέ με πολλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
 ἀλλ' ὀλεθ' — ὡς ὦφελ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
 πρόχῳ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 70 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος ἐννεα τιμῆς
 Ἴδιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ὃς εἰπὼν ζωστήρι θοῶς συνέργε χιτῶνα·
 βῆ δ' ἵμεν ἐς σὺφεοῦς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
 ἐνθεν ἔλων δὺ' ἐνείκε καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
 75 εὐσέ τε μίστυλλέν τε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
 Ὅπτησας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέβη· Ὀδυσσῆϊ
 θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἀλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 ἐν δ' ἄρα κισσυβίῳ κίρην μελιθήδεα οἶνον,
 αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν, ἐποτρύνων δὲ προσϋδα·
 80 Ἔσθι νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶεσσι πάρεστιν,
 χοῖρε· ἀτὰρ σιάλους γε σῶας μνηστῆρες ἔδουσιν,
 οὐκ ὅπιδά φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν οὐδ' ἔλεγχύν.
 Οὐ μὲν στέγλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
 ἀλλὰ δίκην τίουσι καὶ αἵσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
 85 Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἳ τ' ἐπὶ γαίης
 ἀλλοτρίης βῶσιν, καὶ σφι Ζεὺς λήϊδα δόη

sed subulcus ocyus pedibus velocibus subsecutus
 ruit per vestibulum, corium vero ei excidit manu.
 Hos quidem increpens pepulit alios alio, canes,
 crebris lapidibus; ipse vero affatus est dominum:

O senex, profecto pæne te canes disperdiderunt
 repente; et mihi opprobrium offudisses.
 Et vero mihi alios dii dedere doloresque gemitusque:
 deo-parem enim ob-herum lugens et dolens
 sedeo; aliis autem sues pingues nutrio
 ad-comedendum: at ille egens alicubi cibi
 vagatur apud alienæ-linguæ virorum populumque urbemque,
 sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Verum sequere, ad-casam eamus, senex, ut et ipse
 cibo et vino saturatus in animo,
 dicas, unde sis et quantas ærumnas toleraveris.

Sic locutus ad-casam prævit divinus subulcus;
 et sedere fecit illum introductum; virgulta vero subiecit den-
 sa;] instravitque pellem villosæ agrestis capræ,
 in-eo ut-cubare-possset, magnum et densum. Gaudebat au-
 tem Ulysses,] quod ipsum sic exciperet; verbumque dixit et
 elocutus est:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime cupis, quia me lubens excepisti.

Hunc autem repondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 hospes, non mihi fas est, nec si pejor te venerit,
 hospitem indigne-tractare; a Jove enim sunt omnes
 hospitesque, mendicique; munus vero exiguumque carum-
 que] fit nostrum: hic enim servorum mos est,
 semper timentium, quando dominantur heri
 juvenes: certe enim illius-quidem dii redditum impediunt,
 qui me studiose dilexisset, et possessionem dedisset,
 qualia quidem suo famulo dominus benignus dederit,
 domumque, et peculium, et multum-ambitam uxorem;
 qui ei multum laboraverit, cuique deus laborem incremento-
 juverit;] ut et mihi hic labor incrementum-habet, in-quo
 versor:] ideo me multum juvisset dominus, si hic senesceret:
 sed perii: utinam Helenæ genus disperisset
 funditus; quoniam multorum virorum genera solvit.

Etenim ille ivit Agamemnonis propter honorem
 in Ilium bonis-equis-fœcundum, ut cum-Trojanis pugnaret.

Sic locutus, cingulo celeriter constringebat tunicam:
 profectusque est-ire ad suilia, ubi greges conclus-erant porco-
 rum:] illinc sumtos duos attulit, et ambos mactavit;
 ustulavitque conciditque, et verubus transfixit.

Assata autem omnia ferens apposuit Ulyssi,
 calida ipsi in-verubus: atque farinam albam inspersit;
 in poculo autem miscebat dulce vinum:
 ipse vero ex-adverso sedit, adhortansque allocutus est:

Comede nunc, o hospes, quæ servis adeunt
 porculorum-carne: at pingues sane sues proci comedunt,
 non ultionis-divinæ memores in mentibus, nec misericordiæ.
 Non quidem improba opera dii beati amant,
 sed justitiam honorant, et æqua opera hominum.

Etiā infesti quidem et insolentes, qui terram
 alienam invaserint, et ipsi Jupiter prædam dedit,

πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔβαν ὀκλόνδε νέεσθαι·
καὶ μὲν τοῖς ὀπίδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει.
Οἷδε δὲ καὶ τι ἴσασι, θεοῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδὴν,
90 κείνου λυγρὸν δλεθρον, θε' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
μνᾶσθαι οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερο· ἀλλὰ ἐκηλοι
κτῆματα δαρδάρπουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἐπὶ φειδῶ.
"Οῖσαι γὰρ νύκτες τε καὶ ἡμέραι ἐκ Διὸς εἰσιν,
οὐποθ' ἐν ἱερέουσ' ἱερῆιον, οὐδὲ δ' ὄλω·
95 οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωὴ γ' ἦν ἀσπετος· οὐτινι τόσση
ἀνδρῶν ἥρώων, οὐτ' ἡπείροιο μελαίνης
οὐτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτε ξυνεείκοσι φωτῶν
ἔστ' ἀφενος τοσσούτων· ἐγὼ δέ κε τοι καταλέξω.
100 Δώδεκ' ἐν ἡπείρῳ ἀγέλαι· τόσα πῶεα οἶον,
τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
βόσκουσι ζεῖνοι τε καὶ αὐτοῦ βώτορες ἄνδρες.
Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἐνδεκα πάντα
ἔσχατιν βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται.
105 Τῶν αἰεὶ σπιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
ζατρεφένων αἰγῶν, ὅστις φαίνεται ἀριστος.
Λυτὰρ ἐγὼ σὺς τάςδε φυλάσσω τε βύομαι τε
καὶ σπιν συῶν τὸν ἀριστον ἐν κρίνας ἀποπέμπω.
"Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκῆως κρέα τ' ἤσθιε πίνει τε οἶνον
110 ἀρπαλέως, ἀκέων· κακὰ δὲ μνηστῆροι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δέειπνυσε καὶ ἤραρε θυμὸν ἔδωδῃ,
καὶ οἱ πλησάμενος δῶκε σχύφον, ὥππερ ἔπινεν,
οἶνον ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαίρει δὲ θυμῷ
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
115 "ὦ φίλε, τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν εἴοισιν,
ᾧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερός, ὥς ἀγορεύεις,
φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς;
εἰπέ μοι, αἴ κε ποθὶ γνῶω τοιοῦτον ἔοντα.
Ζεὺς γάρ που τόγε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
120 εἰ κε μιν ἀγγελαίμιν ἰδῶν· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα συβώτης, δρχαμος ἀνδρῶν·
ᾧ γέρον, οὔτις κείνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκα τε καὶ φίλον υἱόν·
ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
125 ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
"Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
ἥ δ' εὖ δεξαμένη φιλεῖ καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
καὶ οἱ ὀδυρομένη βλεφάρων ἀπο δάκρυα πίπτει,
130 ἥ θέμις ἐστὶ γυναῖκος, ἐπὴν πόσις ἀλλοθ' ὀλῆται.
Αἰψὰ κε καὶ σὺ, γεραίη, ἔπος παρατεκτῆναιο.
[εἰ τίς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα δοίη·]
Τοῦ δ' ἤδη μέλλουσι κύνες ταχέως τ' οἶωνοι
ρίνον ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λείλοιπεν·
135 ἥ τόνγ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὁστέα δ' αὐτοῦ
κεῖται ἐπ' ἡπείρου, ψαμάθῃ εἰλυμένα πολλῇ.
"Ὡς δ' μὲν ἐνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κῆδε' ὀπίσσω
πᾶσι, ἔμοι δὲ μάλιστα, τετεύχεται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
ἤπιον ᾧδε ἄνακτα κιχῆσθαι, ὀππὸς' ἐπέλθω·
140 οὐδ' εἴ κεν πατὴρ καὶ μητέρα αὐτὶς ἴκωμαι

impletisque navibus abierint domum redituri :
etiam his ultionis-divinæ vehemens metus animis incidit.
Isti vero etiam aliquid sciunt, deque aliquam audire vo-
cem.] illius tristem mortem, quandoquidem nolunt rite
ambire, nec redire ad sua : sed tranquilli
bona absumunt immodice, neque *tis* inest parsimonia.
Quotquot enim noctesque et dies a Jove oriuntur,
nunquam unam mactant victimam, neque duas solas;
vinum vero consumunt immoderate exhaurientes.
Certe ei victus erat copiosus; nemini tantus
virovum herouv, nec continentis nigræ,
neque ipsius Ithacæ, nec simul-viginti virovum
sunt divitiæ tantæ : ego vero tibi recensebo.
Duodecim in continente armenta *sunt*; tot greges ovium,
tot suum pascua, tot stabula lata caprarum
pascunt mercenariique et ipsius pastores viri.
Hic autem stabula lata caprarum undecim omnia in
extremitate-agri pascuntur; ac viri probi immittuntur *custo-*
des.] Quorum semper ipsis unusquisque in die pecudem fert,
saginatorum caprorum, quicumque appareat optimus.
At ego sues hasce custodioque, tueorque,
et ipsis porcorum optimum quemque selectum mitto.
Sic dixit: ille autem intente carnes edebat, bibebatque vi-
num] avide, tacitus; mala autem procis meditabatur.
Ac postquam cœnarat et refecerat animum cibo,
etiam ei impletum dedit *Eumæus* poculum, quo bibebat,
vino plenum : is vero accepit, gaudebatque animo,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :
O amice, quisnam te emit possessionibus suis,
ita valde dives et fortis, ut praxicas?
dicis autem ipsum periisse Agamemnonis propter honorem.
Dic mihi, si forte norim *eum*, qui-talis fuerit.
Jupiter enim hoc scit, et immortales dii alii,
si de-eo nuntiare-possim viso; per multa vero *loca* erravi.
Huic autem respondit deinde subulcus, princeps virovum :
o senex, nullus illum vir vagatus adveniens
nuntians persuaserit uxori que et dilecto filio :
sed temere curationis indigentes viri errone
mentiuntur, nec volunt vera loqui.
Quicumque vero errans Ithacæ in populum venerit,
profectus ad dominam meam, fallacia loquitur :
hæc vero benigne exceptum diligit, et singula inquit :
et ei lugenti de palpebris lacrimæ cadunt;
qua fas est mulieri, quando maritus alibi perierit.
Statim etiam tu, senex, fabulam fabricaveris.
[si quis tibi lenamque tunicamque vestimenta daret.]
Illius autem jam debent canes velocisque alites
cutem ab ossibus detraxisse; anima vero *eum* reliquit :
vel illum in ponto comederunt pisces, ossa autem ipsius
jacent in litore, arena involuta multa.
Sic ille quidem illic pemit; amicis vero dolores postea
omnibus, mihi autem maxime, effecti-sunt : non enim am-
plius alium] mitem adeo dominum inveniam, quocumque
profectus-fuero :] neque si patris et matris iterum ivero

οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμεν, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἐτι τόσσον οὔδ' ὁρμαι, ἰέμενός περ
ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἔων ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλά μ' Ὀδυσσεύς ποδὸς αἰνυται οἰχομένοιο.

145 Τὸν μὲν ἐγὼν, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
αἰδέομαι· περί γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
ἀλλά μιν ἤθειον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
ὦ φίλ', ἐπεὶδὴ πάμπαν ἀνάειναι, οὐδ' ἐτι φῆσθα
150 κείνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὐτὰς μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,
ὥς νεῖται Ὀδυσσεύς· εὐαγγελίον δέ μοι ἔστω
αὐτίκ', ἐπεὶ κεν κείνος ἰὼν τὰ δ' ὤμαθ' ἵκηται·
[ἔσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·]
155 πρὶν δέ κε καὶ μάλα περ κεκρημένους οὔτι δεχοίμην.

Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος δμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν
γίγνεται, ὅς πενίῃ εἰκῶν ἀπαττήλια βάζει.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίῃ τε τράπεζα
ἰστίῃ τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
160 ἦ μὲν τοι τάδε πάντα τελείεταί, ὥς ἀγορεύω.
Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἱσταμένοιο,
οἶκαδ' ἐνοστήσει καὶ τίσεται, ὅστις ἐκείνου
ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἀλοχὸν καὶ φαίδιμον υἱόν.

165 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συδῶτα·
ὦ γέρον, οὐτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
οὐτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκηλος
πίνε, καὶ ἄλλα παρὲς μεμνώμεθα, μηδὲ με τούτων
μῆμνησθ'· ἦ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μοισιν
170 ἀχνυται, ὅππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἀνακτος.

Ἄλλ' ἦτοι ὅρκον μὲν ἑάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
ἔλθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω καὶ Πηνελόπεια
Λαέρτης θ' ὁ γέρον καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον οὔδ' ὁρμαι, ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς,
175 Τηλεμάχου· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοί, ἔρνει ἴσον,
καὶ μιν ἔφην ἑσσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χέρηρα
πατρός ἑοῖο φίλοι, δέμας καὶ εἶδος ἀγῆτόν·
τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάβη φρένας ἐνδον εἴσας
ἢ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν

180 ἐς Πύλον ἡγαθήν· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοί
οἶκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φύλον ὀληται
νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκείσιον ἀντιθέοιο.

Ἄλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἑάσομεν, ἣ κεν ἄλῳη
ἦ κε φύγοι καὶ κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
185 Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραίη, τὰ σ' αὐτοῦ κήδε' ἐνισπε
καὶ μοι τοῦτ' ἀγορεύσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ.
Τίς ποθέν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἦδ' ἐταῖρος;
ὅπποτ' εἰς νῆος ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνας ἔμμεναι εὐχετόντων;

190 οὐ μὲν γάρ τι σε πεῖζον ὀνομαί ἐνθάδ' ἔκισθαι. [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγ' ἄρ' ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Ἔβη μὲν νῦν νῶϊν ἐπὶ χρόνον ἡμὲν ἐξωδὴ
ἦδ' ἐμὲ γλυκερὸν, κλισίης ἐντοσθεν ἐοῦσιν,

domum, ubi primum natus sum, et qui me educarunt ipsi.
Neque omnino hos adhuc tantum lugeo, cupiens licet
oculis ut-videam eos, degens in patria terra;
sed me Ulyssis desiderium capit absentis.

Hunc quidem ego, o hospes, etiam non praesentem nomine-
vocare] vereor; valde enim me diligebat et curabat in-animo:
sed ipsum carum appello velut alloquens, etiam absentem.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses:
o amice, quandoquidem prorsus negas, neque amplius credis
illum venturum-esse, animus vero tibi semper incredulus:
verum ego non temere loquar, sed cum iurejurando,
quod redibit Ulysses; ac pretium-laeti-nuntii mihi esto
statim, postquam ille reversus ad-suas aedes pervenerit;
[ut-induat mihi lanamque tunicamque, vestimenta pulcra:]
ante autem, etiamsi valde indigens, nequaquam acciperem.
Inimicus enim mihi is aequae atque-Orci portae
est, qui egestati cedens fallacia loquitur.

Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa,
focusque Ulyssis eximii, ad-quam veni:
certe quidem haec omnia perficientur, sicut dico.
Hoc ipso anno veniet huc Ulysses;
hoc quidem exeunte mense, altero autem ineunte,
domum revertetur, et ulciscetur, quicumque illius
hic probro afficit uxorem et splendidum filium.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæae subulce:
o senex, neque ego pretium-laeti-nuntii hoc persolvam,
neque Ulysses amplius domum veniet: sed quietus
bibe, et alia praeter haec memoremus, neu mihi haec
in-mentem-revoce: certe enim animus in pectore meo
dolet, quando aliquis meminerit honorandi domini.

Verum enimvero iusjurandum quidem mittamus: sed Ulysses
veniat, ut ipsum ego cupio, et Penelope,
Laertesque senex, et Telemachus deo-similis.
Nunc rursus nati causa usque lugeo, quem genuit Ulysses,
Telemachi: quem postquam nutrierant dii, plantae similem,
et ipsum putabam fore in viris haud pejorem
patre suo caro, mente et specie admirabilem:
ejus tamen aliquis immortalium laesit mentem intus aequam,
vel aliquis hominum; is vero ivit, ad-quærendam patris fa-
mam,] in Pylum divinam: ei autem proci superbi
domum redeunt insidias-struunt, ut quem dispereat
sine-nomine ex Ithaca Arcesii deo-paris.

Verum enimvero illum quidem sinamus, sive opprimatur,
sive effugiat, et eum protegat manu Saturnius.
Sed age mihi tu, senex, tuas ipsius ærumnas enarra,
et mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
quis et unde es virorum? ubi tibi urbs et parentes?
quam autem in nave venisti? et quomodo te nautæ
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitentur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi haec valde accurate enarrabo.
Si sit nunc quidem nobis in tempus et cibus
et vinum duce, casam intra manentibus,

ἔπειτα ἐμοὶ ἐρήτρης ἐταῖροι
 ἱερήια πολλὰ παρῆγον
 τε δαῖτα πένεσθαι.
 τὸ Κρήτης εὐρείης
 ἱ, καλῶ,
 τις οὖν μοι
 ἀνουςοι
 ἴθουν.
 -θα.
 ἴσας.

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* consensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant. Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros suos
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.

Hi vero insolentiae cedentes, sequentes impetum suum,
 intin admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 labantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.

Amorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 ant: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,) aerisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto are;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.

At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de:)] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.

Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi] divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.

Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvente anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *veclurum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Borea vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

ἔστι.
 οἷοι γαλκῶ,
 γάξεσθαι ἀνάγκη.
 ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ἵλον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 αἰγύπτω· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὐτυχτον ἔθηκα
 καὶ σάκος ὡμοῖν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο καὶ μ' ἐλέησεν·
 280 ἐς οἶκρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἶκαδε δακρυχέοντα.
 Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἱέμενοι κτεῖναι — δὴ γὰρ κεχολώατο λίην —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ζεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσοῖται κακὰ ἔργα.
 285 Ἐνθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχιρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· διδῶσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὺν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἤλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἤλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισιν εὐώρει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὅφρ' ἰχόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.
 Ἐνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
 ἂψ περιελλομένου ἔτος, καὶ ἐπῆλυθον ὄριαι,
 295 ἐς Αἰθῶν μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὡς περάσειε καὶ ἄσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμενῃ ἐπὶ νηὸς, διόμενός περ, ἀνάγκη.
 Ἦ δ' ἔθεν Βορὴν ἀνέμῳ ἀραεῖ, καλῶ,
 300 μέσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφισι μῆδετ' ὄλεθρον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἤρδ' ὀχλασσο,

195 δαίνυσθαι δάκοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν,
 ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
 οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ,
 ὅσας γε δὴ ζυμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
 Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχομαι εὐρείων
 200 ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
 υἱέες ἐν μεγάρῳ ἡμὲν τράφεν ἡδ' ἐγένοντο,
 γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
 παλλὰκις, ἀλλὰ με ἴσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
 Καστώρ Ἰλακίδης, τοῦ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι·
 205 δς τότ' ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὡς τίετο δῆμῳ
 ὄλβῳ, τε πλούτῳ τε καὶ υἰάσι κυδαλίμοισιν.
 Ἄλλ' ἤτοι τὸν Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
 εἰς Αἶδαο δόμους· τοὶ δὲ ζῶν ἐδάσαντο
 παῖδες ὑπέρθυμοι καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
 210 αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν καὶ οἰκί' ἐνειμαν·
 ἡγαγόμεν δὲ γυναῖκα πολυχλήρων ἀνθρώπων
 εἶνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀπορώλιος ἦα
 οὐδὲ φυγοπολεμος· νῦν δ' ἡδὴ πάντα λείλοιπεν·
 ἀλλ' ἐμπης καλὰ μιν γέ σ' οἶομαι εἰς ὀρόντα
 215 γινώσκειν· ἥ γάρ με δύη ἔχει ἡλιθα πολλή.
 Ἡ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἀρης τ' ἔδωκεν καὶ Ἀθήνη
 καὶ ῥηξηνόριήν· ὅποτε κρίνομι λόγονδε
 ἄνδρας ἀριστήας, κακὰ δυσμενέεσσιν φυτεύων,
 οὐποτέ μοι θάνατον προτίσσετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 220 ἀλλὰ πολὺ πρῶτιστος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλυσκον
 ἀνδρῶν δυσμενέων ὃ τε μοι εἴξει πόδεσσιν.
 Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν
 οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
 ἀλλὰ μοι αἰεὶ νῆες ἐπῆρετμοι φίλαι ἦσαν
 225 καὶ πόλεμοι καὶ ἄκοντες εὐξέστοι καὶ οἴστοι,
 λυγρὰ, τά τ' ἄλλοισιν γε καταριγῆλὰ πέλονται·
 αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τὰ που θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
 ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
 Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἴας Ἀχαιῶν,
 230 εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν
 ἄνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· καὶ μοι μάλα τύχχανε πάντα.
 Τῶν ἐξαιρέμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὅπισσω
 λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καὶ ῥα ἔπειτα
 δεινός τ' αἰδοῖός τε μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
 235 Ἄλλ' ὅτε δὴ τήνγε στυγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
 ἐφράσαθ', ἥ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
 δὴ τότ' ἐμ' ἠνώγων καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 νῆεσσ' ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· οὐδέ τι μῆχος
 ἦεν ἀνῆνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔγε δῆμου φῆμις.
 240 Ἐνθα μὲν εἰνάετες πολεμιζόμενοι υἴες Ἀχαιῶν,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πολὺν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
 οἴκαδε σὺν νῆεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιοὺς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσιν
 245 κουριδίη τ' ἀλόχῳ καὶ χτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Αἰγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτιλλέσθαι,
 νῆας εὖ στείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐξαγεῖρατο λαός.

ad-epulandum quietis, alii autem opus obeant:

facile inde et in annum integrum
 neutiquam perficerem, narrans meos dolores animi,
 quantos vere cunctos deorum voluntate pertuli.

Ex Creta quidem genere glorior *me* esse lata,
 viri divitis filium: multi vero et alii
 filii in domo *nostra* et educati sunt, et nati,
 legitimi ex uxore: me autem emula peperit mater,
 pellex; sed me æque-ac legitimos honorabat
 Castor Hylacides, cujus ego genus glorior *me* esse:
 qui quondam inter Cretenses, dei instar, honorabatur α-πο-
 pulo,] opibusque, divitiisque, et filiis gloriosis.
 Verum tamen illum fata iverunt mortis ferentia
 in Orci domos: illi vero victum (*opes*) dividerunt,
 filii magnanimi, et de eo sortes jecerunt:
 ac mihi valde pauca dederunt, et ædes tribuerunt.
 Duxi autem uxorem locupletissimorum hominum
 meæ gratia virtutis: quia non despicibilis eram
 nec fugax-in-bello: nunc autem jam omnia defecere:
 sed tamen stipulam saltem te arbitror intuentem
 cognoscere: profecto enim me calamitas tenet cumulate multa
 Sane quidem audaciam mihi Marsque dederunt et Minerva,
 et vires-bellicas: quum legebam ad-insidias
 viros optimos, mala hostibus serens,
 nunquam mihi mortem ante-oculos-ponebat animus genero-
 sus,] sed multo primus insiliens hasta occidebam
 virorum infestorum quicumque mihi cederet pedibus.
 Talis eram in bello: opus vero mihi haud gratum erat,
 nec *grata* rei-familiaris-cura, quæ nutrit claros filios:
 sed mihi semper naves remigio-instructæ gratæ erant,
 et bella, et tela bene-polita, et sagittæ,
 tristia, quæ aliis quidem horrenda sunt.
 At mihi ea grata erant, quæ fere deus in animo posuit:
 alius etenim aliis vir delectatur operibus.
 Antequam enim in-Trojam profecti-sint filii Achivorum,
 novies viris imperavi, et velocibus navibus,
 viros adversus externos; et mihi abunde contigerant omnia.
 Ex-quibus eligebam quæ-placebant; multa autem post
 sortito-obtinebam: statim vero domus augebatur, et deinceps
 gravisque reverendusque inter Cretenses factus-sum.
 Sed quum jam hoc odiosum iter late-sonans Jupiter
 decrevit, quod multorum virorum subitus genua solvit:
 tunc vero me jusserunt et inclytum Idomeneum
 navibus duces-esse in Ilium; neque ulla ratio
 erat denegandi, gravis vero obtinebat vulgi vox.
 Ibi quidem per-novem-annos belligerabamur filii Achivorum,
 decimo autem urbem Priami populati, ivimus
 domum-versus cum navibus; deus vero dissipavit Achivos.
 Ac mihi misero mala struebat providus Jupiter:
 mensem enim solum mansi oblectans-me filiis,
 ingenuaque uxore, et facultatibus: ac postea
 in-Ægyptum me animus impulit navigare,
 navibus bene adornatis, cum eximiis sociis;
 novem naves adornavi; cito autem coactæ sunt copiæ.

'Εξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἔμοι ἐρήφρες ἑταῖροι
 250 δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήϊα πολλὰ παρείχον
 θεοῖσιν τε βέξιν αὐτοῖσι τε δαῖτα πένεσθαι.
 'Εβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
 ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 ῥηϊδίῳ, ὥς τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις οὐν μοι
 255 νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκηθέες καὶ ἄνουσοι
 ἤμεθα· τὰς δ' ἀνεμός τε κυβερνήται τ' Ἴθυνον.
 Περπταῖοι δ' Αἰγυπτὸν εὐρβείτην ἰκόμεσθα·
 στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
 'Ενθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρήφρας ἑταίρους
 260 αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαι·
 ὀπτήφρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὠτρυνα νέεσθαι.
 Οἱ δ' ὕβρει εἰζάντες, ἐπισπόμενοι μένει σφῶ
 αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροῦς
 πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον καὶ νήπια τέκνα
 265 αὐτοὺς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' αὐτή.
 Οἱ δὲ βοῆς ἀίοντες ἄμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 ἦλθον· πλητὸ δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
 χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 φῦζαν ἔμοις ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἐτλη
 270 μείναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσθη.
 'Ενθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον δέξει χαλκῷ,
 τοὺς δ' ἄναγον ζωὸς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
 ποίησ' — ὥς ὄφελον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν
 275 αὐτοῦ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο —
 αὐτὸν ἀπὸ κρατὸς κυνὴν εὐτυχτὸν ἔθηκε
 καὶ σάκος ὤμοισιν· δόρυ δ' ἐκθαλὸν ἔκτοσε χειρὸς·
 αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλυθον ἵππων,
 καὶ κύσα γούναθ'· ἑλὼν δ' ἐρύσατο καί μ' ἐλέτησεν·
 280 ἐς δόφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἰκαδὲ δακρυχεύοντα.
 'Ἦ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήσιν,
 ἰέμενοι κτείνειν — δὴ γὰρ κεχολώατο λήν —
 ἀλλ' ἀπὸ κείνος ἔρυκε, Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
 ξεινίου, ὅς τε μάλιστα νεμεσσάται κακὰ ἔργα.
 285 'Ενθα μὲν ἐπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγχιρα
 χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἀνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ὀγδοὸν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθεν,
 δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς
 τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ καὶ ἀνθρώποισιν εὐώργει·
 290 ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἦσι φρεσίν, ὄφρ' ἰκόμεσθα
 Φοινίκην, ὅθι τοῦγε δόμοι καὶ κτήματα' ἔκειτο.
 'Ενθα παρ' αὐτῷ μείνα τελεσφόρον εἰς ἑνιαυτόν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεύντο,
 ἅψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὦραι,
 295 ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσασατο ποντοπόροιο,
 ψεύδεα βουλευσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
 κείθι δέ μ' ὥς περάσσειε καὶ ἀσπετον ὦνον ἔλοιτο.
 Τῷ ἐπόμεν ἐπὶ νηὸς, ὀκίμενός περ, ἀνάγκη.
 'Ἦ δ' εὖεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραεῖ, καλῷ,
 300 μέσσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δὲ σφισι μῆδετ' ὀλεθρον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ελείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
 φαίνεται γαίαν, ἀλλ' οὐρανὸς ἥδ' ἐὼς ὅλασσε,

Per-sex-dies quidem inde mei dilecti socii
 convivabantur; at ego victimas multas præbebam
 diisque ad-sacrificandum, ipsisque ad-epulas parandas.
 Septimo autem *navibus* conscensis a Creta lata,
 navigavimus Borea vento vehementer-flante, bono,
 facile, veluti secundo flumine: neque ulla inde mihi
 navium læsa-est, sed sospites et incolumes
 sedebamus: has autem ventusque gubernatoresque dirige-
 bant.] Quinto-die autem ad-Ægyptum pulcre-fluentem veni-
 mus:] statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.
 Ibi quidem ego jubebam caros socios
 illic apud naves manere, et naves tueri;
 speculatores autem ad speculas hortabar ut-irent.
 Hi vero insolentia cedentes, sequentes impetum suum,
 statim admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
 populabantur, ac mulieres abducebant, et infantes liberos,
 ipsosque interficiebant; cito autem ad urbem pervenit clamor.
 Illi autem clamorem audientes, simul-cum aurora illucescente,
 venerunt: impletus-est vero totus campus peditibusque et
 equitibus,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
 fugam meis sociis malam immisit: nec quisquam sustinuit
 consistere contra: circum enim mala undique stabant,
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto aere;
 alios autem duxerunt vivos, sibi operaturos necessitate.
 At mihi Jupiter ipse in mente hoc cogitatum
 effecit (utinam mortuus-fuissem et fatum assecutus
 illic in Ægypto; adhuc enim me malum excepit):
 statim de capite galeam fabrefactam deposui,
 et scutum ab-humeris; hastamque projeci ex manu:
 atque ego regis obviam ivi equis,
 et osculatus-sum genua ejus prehensa: hic autem servavit et
 mei misertus-est:] in currumque me locatum duxit domum
 lacrimas-fundentem.] Profecto me valde multi adoriebantur
 fraxineis-hastis,] cupientes interficere (namque irati-erant val-
 de);] sed ille arcebat; Jovis vero veritus-est iram
 Hospitalis, qui maxime indigne-fert mala opera.
 Tum quidem per-septem-annos mansi ibidem, multasque col-
 legi divitias inter Ægyptios viros: dederunt enim omnes.
 Sed quum jam octavus mihi revolvens annus venit,
 tum vero Phœnicus venit vir, fallacia sciens,
 veterator, qui jam multa mala hominibus fecerat:
 qui me duxit persuasum ipsius ingenio, donec venissemus
 in-Phœnicen, ubi ipsius domus, et possessiones erant.
 Ibi apud ipsum mansi integrum in annum.
 Sed quando jam mensesque et dies exacti-erant,
 iterum circumvolvante anno, et supervenerant horæ,
 in Libyam *vecturum* me navi imposuit pontum-transeunti,
 mendacia meditatus, ut secum merces agerem;
 illic vero me ut venderet, et magnum pretium acciperet.
 Hunc sequebar in navi, suspicans licet, necessitate.
 Illa vero currebat Boreæ vento valide-flante, bono,
 per-medium supra Cretam: Jupiter autem eis moliebatur exi-
 tium.] Sed quum jam Cretam quidem liquissemus, neque
 ulla alia] appareret terrarum, sed cælum ac mare,

δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστυσε Κρονίων
 νηὸς ὑπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
 306 Ζεὺς δ' αἰμυδὺς βρόντησε καὶ ἐμβαλε νηὶ κεραυνόν·
 ἥ δ' ἐλελλύθη πᾶσα, Διὸς πληγείσα κεραυνῶ,
 ἐν δὲ θεοῖο πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
 Οἱ δὲ κορώνησιν ἱκελοὶ περὶ νῆα μελαιναν
 κύμασιν ἐμφορόντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
 310 Αὐτὰρ ἔμοι Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
 ἱστὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρώροιο
 ἐν γέρεσσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
 Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερόμην ὁλοοῖς ἀνέμοισιν·
 ἐννήμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
 315 γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κύμα κυλίνδον.
 Ἐνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐχομίσσατο Φεῖδων
 ἥρως ἀπριάτην· τοῦ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
 αἰθρῷ καὶ καμάτων δεδημημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
 χειρὸς ἀναστήσας, ὅφρ' ἔκετο δώματα πατρὸς·
 320 ἀμφὶ δέ με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα ἔσσαν.
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ πυθόμην· κείνος γὰρ ἔφασκεν
 ζεῖν· οἱ δὲ φίλῃσι λόγῳ ἐς πατρίδα γαίαν.
 Καί μοι κτῆματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγέγρατ' Ὀδυσσεύς,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε πολύκμητόν τε σίδηρον.
 325 Καὶ νύ κεν ἐς δεκάτῃ γενεῇ ἕτερόν γ' ἔτι βόσχοι·
 τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνῃν φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλήν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσει Ἰθάκης ἐς πῖονα δῆμον,
 330 ἣδ' ὅθ' ἄπειν, ἣ ἀμάρδον ἢ κρυφθόν.
 Ὄμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατειρύσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν· ἑταίρους,
 οἳ δὴ μιν πέμψουσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἔμ' ἐπὶ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχησι γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 335 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Ἐνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστω
 ἐνδοκέως· τοῖσιν δὲ κακῇ φρεσὶν ἦνδανε βουλή
 ἀμφ' ἔμοι, ὅφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
 Ἄλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηὺς,
 340 αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἔμοι περιμηχανόωντο·
 ἐκ μὲν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔδυσαν,
 ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλλον ἠδὲ χιτῶνα,
 ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
 Ἐσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδείλιου ἔργ' ἀφίκοντο·
 345 ἐνθ' ἔμ' μὲν κατέδυσαν εὐσέλιμῳ ἐνὶ νηὶ
 ὅπλῳ εὐστρεφεῖ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
 ἔσσυμένως παρὰ θίνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
 Αὐτὰρ ἔμοι δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
 ῥηϊδίως· καφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
 350 ἔσστον ἐφ' ὀλκίον καταβάς ἐπέλασσα θαλάσση
 στήθεος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρσσω ἀμφοτέρῃσιν
 νηχόμενος, μάλα δ' ὥκα θύρηθ' ἔα ἀμφὶ ἐκείνων.
 Ἐνθ' ἀναβάς, ὅθι τε ὄριος ἦν πολυανθὲς ὕλης,
 κείμην πεπτηγὼς· οἱ δὲ μεγάλα στενάχοντες
 355 φοίτων· ἄλλ' οὐ γὰρ σπιν ἐφαινετο κέρδιον εἶναι
 μαλεσθαι προτέρῳ· τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον

tum vero atram nubem statuit Saturnius
 nave super cava; obscuratus est autem pontus ab ipsa.
 Jupiter vero crebro tonuit, et injectit navi fulmen :
 hæc autem contorta est tota, Jovis percussa fulmine,
 ac sulphure impleta est; ceciderunt autem ex navi omnes.
 Hi vero cornicibus *marinis* similes, circa navem nigram
 in-fluctibus ferebantur : deus autem *his* auferebat reditum.
 At mihi Jupiter ipse, habenti quidem dolore animo,
 malum longum navis caerulea-prora
 manibus imposuit, ut adhuc malum effugerem.
 Hunc inde amplexus, ferebar perniciosis ventis;
 per-novem-dies ferebar, decima autem me nocte nigra
 terræ Thesprotorum appulit magna unda volvens.
 Ibi me Thesprotorum rex excepit Phidon
 heros gratis; hujus enim dilectus filius quum-supervenisset,
 frigore et labore afflictum duxit in domum,
 manu sublevatum, donec pervenisset ad-aedes patris :
 ac mihi lanamque tunicamque vestimenta induit.
 Ibi de-Ulyssæ ego audiui : ille enim dicebat,
 hospitio-excepisse *se illum* et amice-tractasse euntem in pa-
 triam terram.] Et mihi bona ostendit, quanta collegerat Ulys-
 ses,] æsque, aurumque, multumque-elaboratum ferrum.
 Et sane *his* in decimam generationem alium adhuc aleret;
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regis.
 Ipsum autem in Dodonam dicebat ivisse, ut dei
 ex quercu alte-comante Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret Ithacæ in opulentum populum,
 jam diu absens, utrum palam, an occulte.
 Juravit autem coram me ipso, libans in domo,
 navem deductam-esse et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducturi-sint caram in patriam terram.
 Sed me prius dimisit : contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.
 Tunc ille me jussit deduci ad-regem Acastum
 cum-cura; illis autem malum in-animo placebat consilium
 de me, ut adhuc omnino calamitatis in pestem inciderem.
 Sed quando a-terra longe progressa-est pontum-transiens na-
 vis,] statim servilem diem mihi moliebantur :
 exuerunt quidem me lænaque, tunicaque vestimentis,
 circumque me pannum alium malum jecerunt, et tunicam,
 lacera, quæ et ipse in oculis vides.
 Vespertini autem Ithacæ late-conspiciuæ *ad culta* pervenere :
 ibi me quidem ligaverunt bene-tabulata in navi
 fune bene-torto arcte; ipsi vero egressi
 festinanter ad litus maris, cœnam summere.
 At mihi vinculum quidem resolvere dii ipsi
 facile : capiti autem panno obvoluto,
 lævigatum per-clavum delapsus applicui mari
 pectus; deinde autem manibus remigavi ambabus
 natans; valdeque cito foris eram seorsum ab-illis.
 Tunc quum-ascendissem, ubi senticetum erat floridæ silvæ,
 jacebam stratus : illi vero valde gementes
 ibant; sed enim ipsis non videbatur melius esse
 inquirere ulterius : hi quidem retro iterum ibant

νηὸς ἐπὶ γλαφυρῆς ἐμέδ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
 βῆτιδ' ὡς, καὶ με σταθμῷ ἐπέλασαν ἀγοντες
 ἀνδρὸς ἐπισταμένου· ἐτι γάρ νύ μοι αἶσα βιώναι.
 360 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἄ δεῖλε ξείνων, ἣ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἡδ' ὅσ' ἀλήθης.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐ κατὰ κόσμον δίωμαι, οὐδέ με πείσεις
 εἰπὼν ἄμρ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ, τοῖον ἔόντα,
 365 μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
 νόστον ἐμοῖο ἀνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσιν
 πᾶγχυ μάλ', ὅτι μιν οὔτε μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν
 ἦε φίλων ἐν χερσίν, ἐπεὶ πολέμιον τολύπευσεν.
 Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
 370 ἡδὲ κε καὶ ὧ παιδὶ μέγα κλέος ἦρατ' ὀπίσσω.
 Νῦν δέ μιν ἄκλειώς Ἀρπυιαι ἀνηρεῖψαντο.
 Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ἑσσιν ἀπότροπος· οὐδὲ πόλινδε
 ἐρχομαι, εἰ μὴ πού τι περίφρων Πηνελόπεια
 ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίῃ ποδῶν ἔλθοι.
 375 Ἄλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
 ἡμῶν οἱ ἄχυνται δὴν οἰχομένοιο ἀνακτος,
 ἡδ' οἱ χαίρουσιν βίοντι νήποινον ἔδοντες.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἐς οὗ δὴ μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μῦθον,
 380 ὅς δ' ἀνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαίαν ἀληθείας
 ἔλυθ' ἐμὰ πρὸς δώματ'· ἐγὼ δέ μιν ἀμραγάπαζον.
 Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσσι παρ' Ἴδομενῆϊ ιδέσθαι
 νῆας ἀκείομενον, τὰς οἱ ξυνέεξαν ἀελλαι·
 καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι ἢ ἐς Θέρως ἢ ἐς ὀπώρην,
 385 πολλὰ χρήματ' ἀγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν.
 Καὶ σὺ, γέρον πολυπενθές, ἐπεὶ σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
 μήτε τί μοι ψεύδεσσι χαρίζεο μήτε τι θέλγῃ·
 οὐ γὰρ τοῦνεκ' ἐγὼ σ' αἰδέσομαι οὐδὲ φιλήσω,
 ἀλλὰ Δία ξένιον δέσας αὐτόν τ' ἐλαίρων. [σεύς·
 390 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,
 οἷόν σ' οὐδ' ὁμῶσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθωι.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ῥήτηρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὕπερβεν
 μάρτυροι ἀμφοτέρωσι θεοὶ, τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν.
 395 Εἰ μὲν κεν νοστήσῃ ἀναξ τεὸς ἐς τὸδε δῶμα,
 ἔσσας με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματα πέμψαι
 Δουλίχιόνδ' ἵεναι, ὅθι μοι φίλον ἐπλετο θυμῷ·
 εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἀναξ τεὸς, ὥς ἀγορεύω,
 400 ὄρρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἡπεροπεύειν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὕπορβος·
 ξεῖν', οὕτω γάρ κεν μοι εὐκλείῃ τ' ἀρετῇ τε
 εἴῃ ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μετέπειτα,
 ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἀγαγον καὶ ξείνια δόικα,
 405 αὐτίκ' ἐπεί κτείναιμι φίλον τ' ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην·
 πρόφρων κεν εἴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λισοίμην.
 Νῦν δ' ὦρ' ὅρροιοι τάχιστα μοι ἔνδον ἐταῖροι
 εἴεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
 Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 410 ἀγγίμονον δὲ σύες τε καὶ ἀνέρες ἦλθον ὕπορβοι.

navem in cavam; me autem absconderunt dii ipsi facile, et me stabulo appulerunt ducentes viri prudentis; adhuc enim mihi fatum est vivere.

Hunc autem respondens allocutus-*ea*, Eumæe subulce : ah miser hospitum, certe mihi valde animum commovisti, hæc singula dicens, quanta jam passus-es, et quantum vagatus.] Sed ea non pro decenti *dicta* arbitror, nec mihi persuadebis] locutus de Ulysse : quid te oportet, talis quum-sis, temere mentiri? ego vero certe novi et ipse de-re-ditu mei domini, quod is odio-habetur omnibus diis prorsus valde, quia ipsum non inter Trojanos domuere, vel amicorum in manibus, postquam bellum confecerat. Tunc ei tumulum quidem fecissent universi-Achivi, atque etiam suo filio magnam gloriam peperisset in-posterum Nunc autem ipsum inglorie Harpyiæ abriperunt. At ego apud suos *maneo* semotus : neque ad urbem eo, nisi quando forte prudens Penelope venire jubeat, quando nuntius alicunde venerit. Sed illi quidem singula assidentes interrogant, sive qui dolent diu absente rege, sive qui gaudent victum impune absumentes. Sed mihi non gratum est inquirere et interrogare, ex quo quidem me Ætolus vir decepit sermone; qui, viro interfecto, multas per regiones vagatus, venit meas ad domos : ego vero ipsum amice-complectebam. Dixit autem se eum inter Cretenses apud Idomeneum vidisse naves reficientem, quas ei confregerant procellæ : et dixit venturum, vel in æstatem, vel in autumnum, multas opes advehentem, cum divinis sociis. Et tu, senex infelix, postquam te mihi adduxit deus, neu quid mihi mendaciis gratificare, neu mulce : non enim ob-id ego te honorabo, nec diligam, sed Jovem Hospitalem veritus, teque-ipsam miseratus.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses : certe valde quidam tibi animus in pectoribus incredulus, quoniam tene cum-jurejurando quidem ad-credendum-adduxi, nec tibi persuadeo.] Sed age nunc sponsionem faciamus : ac desuper] testes ambobus dii *sunt*to, qui Olympum tenent. Si quidem redierit herus tuus in hanc domum, indutum me lanaque tunicaque vestimentis deduc ad-Dulichium, ut-eam, quo mihi *tre* gratum est animo; sin vero non venerit herus tuus, ut prædico, famulis incitatis me dejice magna de rupe, ut et alius mendicus caveat decipere.

Hunc autem respondens allocutus-est divinus subulcus : hospes, sic enim mihi bona-fama virtutisque-nomen esset inter homines simul nunc, et in-posterum, qui te, postquam in casam duxissem, et hospitalia dedissem, deinde tamen interficerem, dilectumque animum eriperem : ex-animo sane deinde Jovi Saturnio supplicarem. Nunc vero hora cænæ *est* : citissime mihi intus socii adsint, ut in casa lautam apparemus cœnam.

Sic hi quidem talia inter se dicebant, prope autem suosque et viri venerunt subulci.

- Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἥθεα κοιμηθῆναι·
 κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὤρτο συὸν αὐλιζομενάων.
 Αὐτὰρ δ' οἷς ἐπάρουσιν ἐκέλετο διὸς ὑφορβός·
 "Ἄγεθ' ὧν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
 415 τηλεδαπῶ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἷπερ οἷζυν
 δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὧν ἔνεκ' ἀργιοδότων·
 ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήπιδον ἐδουσιν.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλεῖ χαλκῷ·
 οἱ δ' ὅν εἰς ἦγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
 420 τὸν μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
 λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
 ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλον
 ἀργιοδότος ὕος καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσαι· "Ὀδυσῆα πολύφρονα δίδνε δόμονδε.
 425 Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχῇ. Τοῖ δ' ἔσφαζάν τε καὶ εὔσαν·
 αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
 πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ,
 430 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν
 ὠπτησάν τε περιφραδέως ἐρύσαντό τε πάντα·
 βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἂν δὲ συβώτης
 ἴστατο δαιτρεύσων· περὶ γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδῃ.
 Καὶ τὰ μὲν ἑπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
 435 τὴν μὲν ἱὸν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαϊάδος υἱεῖ,
 θῆκεν ἔπειτά μιν, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἐκάστω·
 νώτοισιν δ' "Ὀδυσῆα διηνεκέσσει γέραιρεν
 ἀργιοδότος ὕος· κῦδαινε δὲ θυμὸν ἀνακτος·
 καὶ μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις "Ὀδυσσεύς·
 440 Αἶθ' οὔτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
 ὥς ἐμοί, ὅττι με, τοῖον ἐόντ', ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα·
 ἔσσιε, δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖςδε,
 οἷα πάρεστι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἑάσει,
 445 ὅττι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλῃ· δύναται γὰρ ἅπαντα.
 "Ἢ ῥα καὶ ἀργματα θῆσε θεοῖς αἰγιγενέτησιν·
 σπείσας δ' αἶθοπα οἶνον, "Ὀδυσσῆϊ πτολιπόρθῳ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν· ὁ δ' ἔζετο ἥ παρὰ μοίρῃ.
 Σίτον δὲ σπιν ἐνεῖμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
 450 αὐτὸς κτήσατο οἷος ἀποιοχόμενιο ἀνακτος,
 νόσφιν δεσποίνης καὶ Λαέρταο γέροντος·
 παρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἑτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 455 σίτον μὲν σπιν ἀφείλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον
 σίτου καὶ κρεῖων κεκορημένοι ἐσσεύοντο.
 Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ σκοτομήνιος, ὅε δ' ἄρα Ζεὺς
 πάννυχος· αὐτὰρ ἤν Ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφουρος.
 Τοῖς δ' "Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτῳ πειρητίζων,
 460 εἰ πῶς οἱ ἐκδύς χλαῖναν πόροι, ἥ τιν' ἐταίρων
 ἄλλον ἐποτρύνειεν, ἐπεὶ ἐο κήδετο λίην·
 Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε καὶ ἄλλοι πάντες ἐταῖροι,
 εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει
 ἡλεός, ὅτ' ἐφέκη πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,

Has quidem deinceps incluserunt in stabula ad-curbandum
 strepitus vero ingens ortus est suum stabulantium.

Verum ille suos socios hortabatur, divinus subulcus :

Ducite suum optimum, ut hospitii gratia mactem
 longinqui : una autem ipsi recreabimur, qui ærumnam
 diu habemus, patientes suum gratia albis-dentibus :
 alii vero nostrum laborem impune edunt.

Sic igitur locutus, scidit ligna acuto ære :
 illi autem suam adduxere valde pinguem, quinquentem :
 eum quidem inde statuerunt ad focum ; neque subulcus
 oblitus est immortalium : mente enim utebatur bona ;
 sed hic auspicans, capitis pilos in ignem jecit
 albis-dentibus suis, et precabatur omnes deos,
 ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ferit autem suam manu sublata segmine quercus, quod reli-
 querat findens ;] et hunc reliquit anima. Ipsi vero jugularunt
 et ustularunt ;] statimque eum divisere ; ac frusta cruda-pone-
 bat subulcus,] undique auspicans a-membris, in pinguem
 adipem :] et alia quidem in ignem jecit, conspersa frumenti
 farina,] minutatimque-secuere cetera, et verubus transiire
 assaruntque scite, extraxeruntque igne omnia :
 posuerunt autem in mensis simul omnia : ac subulcus
 surrexit divisurus ; valde enim mente æqua norat.

Atque illa quidem septifariam omnia partitus est dividers ;
 partem quidem unam Nymphis et Mercurio, Maïæ filio,
 posuit precatus ; ceteras vero distribuit singulis :
 tergo autem Ulyssem perpetuo honorabat
 albis-dentibus suis ; lætificabat vero animum domini ;
 et ipsum compellans allocutus est ingeniosus Ulysses :

Utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri sis,
 ut mihi, quandoquidem me, talis quum-sim, bonis honoras.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
 comele, mirifice hospitum, et delectare hisce,
 qualia adsunt ; deus autem hoc quidem dabit, illud vero sineet,
 quodcunque suo animo voluerit : potest enim omnia.

Dixit, et primitias sacrificavit diis sempiternis :
 libatoque nigro vino, Ulyssi urbium-vastatori poculum
 in manibus posuit ; hic autem sedebat suam juxta partem.
 Panem autem ipsis distribuit Mesaulius, quem subulcus
 ipse sibi comparaverat solus, absente domino,
 sine (pretium non præbentibus) domina et Laerte sene :
 eum vero a Taphiis emit ex-possessionibus suis.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 panem quidem eis abstulit Mesaulius ; illi autem ad cubitum,
 pane et carnibus saturati ; properabant.

Nox vero dein supervenit mala obscura-sine-luna ; pluebat
 autem Jupiter] tota-nocte ; ac flabat Zephyrus magnus sem-
 per aquosus.] Inter-hos vero Ulysses locutus est, subulcum
 tentans,] si qua sibi exutam lænam præberet, vel aliquem
 sociorum] alium dare hortaretur, siquidem ipsum curabat
 valde :] Audi nunc, Eumæe, et ceteri omnes socii,
 gloriabundus aliquod verbum dicam : vinum enim jubet
 stultum, quod impulit sapientem etiam valde cantare.

465 καὶ θ' ἀπαλὸν γέλασαι καὶ τ' ὀργήσασθαι ἀνῆκεν
καὶ τὶ ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἀμείνων.
Ἄλλ' ἔπει οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπιτεύσω.
Εἶθ' ὥς ἡδύοιμι βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη,
ὥς δδ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
470 ἡγείσθην δ' Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρείδης Μενέλαος,
τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγών· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.
Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἰκόμεσθα ποτὶ πόλιν αἰπύ τε τείχος,
ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστου κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ
ἂν δόνακας καὶ ἔλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηγῶτες
475 κείμεθα. Νῦξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακῇ Βορέαο πεσόντος,
πηγυλὶς αὐτὰρ ὑπερθε χῶιν γένετ' ἤτε πάχνη,
ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος.
Ἐνθ' ἄλλοι πάντες χλαῖνας ἔχον ἠδὲ χιτῶνας,
εὖδον δ' εὐκηλοὶ, σάκεσιν εἰλυμένοι ὦμους·
480 αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἐτάροισιν ἔλειπον
ἄφραδέως, ἔπει οὐκ ἐφάμην ῥιγισέμεν ἐμπης·
ἀλλ' ἐπόμην σάκος ὅσον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἄλλ' ὅτε δὴ τρίγα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεδῆκει,
καὶ τότε ἔγῳ Ὀδυσῆα προσήδων ἐγγὺς ἰόντα,
485 ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ὑπάκουσεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
οὔτοι ἐτι ζωοῖσι μετέσσομαι, ἀλλὰ με χεῖμα
δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρὰ μ' ἤπαρε δαίμων
ολογίτων ἵμεναι· νῦν δ' οὐκέτι φυχτὰ πέλονται.
490 Ὡς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
ὅς ἐκείνος ἔην βουλευόμεν ἠδὲ μάχεσθαι·
φθεγγόμενος δ' ὀλίγη ὅπῃ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Σίγα νῦν, μή τις σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλῇ σπῆθεν ἐπεί τε μῦθον·
495 Κλύτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
Λίην γὰρ νηῶν ἑκάς ἤλθομεν· ἀλλὰ τις εἴη
εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνει νέεσθαι.
Ὡς ἔρατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα Θέας, Ἀνδράϊμονος υἱός,
500 καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν θετὸ φοινικέεσσαν,
βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐνὶ εἰματι κείνου
κείμεν ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος Ἡώς.
Ὡς νῦν ἡδύοιμι, βίη τέ μοι ἐμπεδος εἴη·
δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συρορδῶν
505 ἀμφοτέρων, φιλότῃ καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἔης·
νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
ὦ γέρον, αἴνος μὲν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
οὐδὲ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νηκερδὲς ἔειπες·
510 τῷ οὐτ' ἐσθῆτος δευῆσαι οὔτε τευ ἄλλου,
ὧν ἐποίχ' ἐκίτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,
νῦν· ἀτὰρ ἡϊώθεν γε τὰ σά ῥακκα ὀνοπαλίζεις.
Οὐ γὰρ πολλοὶ χλαῖναι ἐπημοῖβοι τε χιτῶνες
ἐνθάδε ἐννυσθαι· μία δ' οἷα φωτὶ ἐκάστω.
515 [Αὐτὰρ ἐπὴν Διὸς υἱὸς Ὀδυσσεύς φιλὸς υἱός,
αὐτὸς τοι χλαῖνάν τε χιτῶνάν τε εἵματα δώσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει.]
Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγύς

et ad molliter ridendum, et ad saltandum incitavit,
et aliquod verbum emisit, quod indictum esset melius.
Sed postquam primum vocem-rupi, non celabo.
Utinam sic pubescerem, viresque mihi integræ essent,
sicut quando sub Trojam insidias duximus instructas :
ducesque-erant Ulyssesque et Atrides Menelaus ;
cum-his vero una tertius dux-eram ego : ipsi enim juebant.
Sed quando jam veneramus ad urbem, altumque murum,
nos quidem circa urbem per virgulta densa,
in arundinibus et palude sub armis prostrati,
jacebamus. Nox autem supervenit mala, Borea oborto,
glacialis ; at superne nix facta-est veluti pruina,
frigida, et scutis circum-accescebat glacies.
Ibi ceteri omnes lænas habebant, et tunicas,
dormiebantque quieti, scutis cooperti humeros :
at ego lænam quidem profectus sociis reliqueram,
stulte, quoniam non putabam me frigus-passurum omnino :
sed sequebar, scutum solum habens et cingulum nitidum.
Sed quando jam tertia-pars noctis erat, et astra transierant,
tunc ego Ulyssem allocutus-sum, prope qui-erat,
cubito pungens ; is vero promte auscultavit :

Nobilissime Laertiade, sollers Ulysse,
nequaquam amplius vivis interero ; sed me hieme
domat ; non enim habeo lænam : decept me deus,
sola-cum-tunica ut-irem ; nunc vero non-amplius effugium
est.] Sic dixi ; is autem dein mentem habebat hanc in animo,
qualis ille erat ad-consultandum et pugnandum :
locutus autem submissa voce, me sermone affabatur :

Sile nunc, ne-quis te Achivorum alius audiat.
Dixit ; et in cubito caput tenuit, dixitque sermonem :
Audite, amici : divinum mihi in-somnis astitit somnium.
Valde enim a-navibus longe venimus : sed aliquis eat
nuntiatum Atridae Agamemnoni, pastori virorum,
si plures a navibus excitare velit ut-veniant.

Sic dixit : surrexit autem deinde Thoas, Andræmonis filius,
confestim, ac lænam deposuit purpuream,
profectusque-est currens ad naves : ego vero in vestimento
illius] jacui libenter ; illuxit autem in-aureo-solio Aurora.

Ita utinam nunc pubescerem, viresque mihi integræ essent ;
daret aliquis lænam in stabulis subulcorum,
utrumque, ex-amicitia ac reverentia viri boni :
nunc autem me despiciunt, mala corpore vestimenta haben-
tem.] Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subul-
ce :] o senex, narratio quidem tibi bona, quam dixisti,
neque ullum præter decorum verbum inutile locutus-es :
ideo nec veste indigebis, neque ulla alia-re,
quarum decet supplicem miserum compotem-factum-esse,
nunc ; at mane quidem tuos pannos manibus-excuties.
Non enim multæ lænæ, mutatoriaeque tunicæ
hic sunt ad-induendum ; una autem sola est viro cuique.
[At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ipse tibi lænamque tunicamque vestimenta dabit,
deducetque, quo te cor animusque jubet.]

Sic locutus cito-surrexit ; ponebat autem ei prope ignem

εὐνήν, ἐν δ' ὅϊων τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλον.
 620 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
 πυκνήν καὶ μεγάλην, ἥ οἱ παρεκίσχετ' ἀμοιβὰς
 ἔννυσθαι, ὅτε τις χειμῶν ἔκπαγλος ὄροιο. [τὸν
 Ὄδ' ὁ μὲν ἐνθ' Ὀδυσσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐ-
 ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· οὐδὲ σὺδ' ὅτλη
 625 ἦνδανεν αὐτόθι κοῖτος ὥν ἀπο κοιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὠπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσσεύς,
 ὅττι βρά οἱ βίотου περικήδετο, νόσφιν ἔοντος.
 Πρῶτον μὲν ξίφος ὅζυ περὶ στήθεσσι βάλετ' ὤμοις,
 ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἔσσεσ' ἀλεξάνεμον, μάλα πυκνήν,
 630 ἃν δὲ νάκην ἔλετ' αἰγὸς εὐτρεφὲς, μέγαλοιο·
 Βῆ δ' ἱμεναὶ κείων, ὅθι περ σῦες ἀργιόδοτες
 πέτρῃ ὑπο γλαφυρῇ ἔϋδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ο.

Τηλεμάχου πρὸς Εὐμαίων ἄφιξις.

Ἦ δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
 ὄρχετ' Ὀδυσσεὺς μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
 νόστου ὑπομνήσουσα καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 Εὐρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱόν,
 5 εὐδόντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
 ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνω·
 Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
 νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρός ἔγειρεν.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη· [σαι,
 10 Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμον ἀπο τῇλ' ἀλάλη-
 κτήματά τε προλιπὼν ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν
 οὕτω ὑπερφιάλους· μή τοι κατὰ πάντα φάγῳσιν,
 κτήματα θασσάμενοι, σὺ δὲ τῇσιν δδὸν ἔλθῃς.
 Ἄλλ' ὀτρυνε τάχιστα βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον
 15 πεμπέμεν, ὅφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμηξ.
 Ἦδη γάρ βρα πατὴρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
 Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
 μνηστῆρας δάροισι καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
 μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμον ἐκ κτήμα φέρηται.
 20 Οἷσα γὰρ, οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γυναικός·
 κείνου βούλεται οἶκον ὀφείλειν, ὅς κεν ὀπύοι,
 παίδων δὲ προτέρων καὶ κουριδίοιο φιλοιο
 οὐκέτι μέμνηται τευθῆτος οὐδὲ μεταλλῆ.
 Ἄλλὰ σὺν' ἔλθων αὐτὸς ἐπιτρέψαις ἔκαστα
 25 διμῳάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι·
 εἰκόλας τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
 Ἄλλο δὲ τοίγε ἔπος ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ.
 Μνηστῆρων σ' ἐπιτηδὲς ἀμιστῆς λοχῳσῖν
 ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιο τε παιπαλοέσσης,
 30 ἱέμενοι κτείναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἰδέσθαι.
 Ἄλλὰ τάγ' οὐκ ὦω, πρὶν καὶ τίνα γαῖα καθέξει
 ἀνδρῶν μνηστῆρων, οἳ τοι βίστον κατέδουσιν.

lectum; atque oviumque et caprarum pelles injiciebat.

Ibi Ulysses decubuit; injecit autem lænam ipsi
 densam et magnam, quæ ei prope-jacebat mutatoria
 ad-induendum, quando aliqua tempestas gravis oriretur.

Sic quidem tunc Ulysses decubuit; ac prope ipsam
 viri cubuere juvenes; non-autem subulco
 placuit illic lectus, a-suibus seorsum ut-cubaret :
 sed is extra profectus armabat-se : gaudebat vero Ulysses ,
 quod sibi facultatum curam-habebat, ipse dum-abesset.
 Primum quidem enssem acutum circa fortes suspendit hume-
 ros;] tum lænam sibi-circumdedit arcement-ventos, valde
 densam;] ac pellem sumisit capræ bene-nutritæ, magnæ :
 sumisitque acutum jaculum, canum propulsatorem et viro-
 rum.] Ivitque decubiturus, ubi quidem sues albis-dentibus
 rupe sub cava dormiebant, Boream arcente-in-loco.

ODYSSEÆ XV.

Telemachi ad Eumæum adventus.

In spatiosam vero Lacedæmonem Pallas Minerva
 ibat, Ulyssis magnanimi splendidum filium
 de-reditu submonitura et hortatura ut-rediret.
 Invenit autem Telemachum et Nestoris inclytum filium
 cubantes in vestibulo-domus Menelai gloriosi :
 Nestoriden quidem molli domitum somno ;
 Telemachum vero non somnus tenebat dulcis, sed eum in
 animo] noctem per divinam curæ de-patris excitabant.
 Prope autem stans eum allocuta-est cæsiis-oculis Minerva :
 Telemache, non-amplius bene a tua domo procul vagaris,
 possessionibusque relictis, virisque in tuis ædibus
 ita insolentibus; cave ne tibi omnia comedant,
 possessionibus divisīs, tu vero inane iter feceris.
 Sed hortare citissime bello strenuum Menelaum
 ut dimittat te : ut adhuc domi eximiam matrem invenias.
 Jam enim paterque fratresque eam jubent
 Eurymacho nubere; is enim superat omnes
 procos donis, et nimium-auxit sponsalia :
 ne quid, te invito, ex ædibus bonum efferatur.
 Scis enim, qualis animus in pectoribus est mulieris :
 illius vult domum angere, qui se duxerit,
 filiorum autem priorum, et mariti cui-virgo-nupserat di-
 lecti,] non-amplius recordatur, quando-mortuus-est, neque
 inquit.] Sed tu ubi-veneris ipse, committas singula
 famularum ei quæcumque tibi optima videatur esse;
 donec tibi ostenderint dii illustrem uxorem.
 Aliud autem tibi verbum dicam; tu vero repone animo.
 Procorum tibi studiose principes insidiantur
 in freto Ithacæque Samique asperæ,
 cupientes te occidere, antequam in-patriam terram perve-
 neris.] Sed ea non futura puto : prius etiam aliquem terra
 habebit] virorum procorum, qui tibi victum devorant.

Ἄλλὰ ἐκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
 νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν πέμψει δέ τοι οὔρον ὅπισθεν
 35 ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε βύται τε.
 Αὐτὰρ ἐπὶ πρῶτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
 νῆα μὲν ἐς πόλιν δρῦναι καὶ πάντας ἐταίρους·
 αὐτὸς δὲ πρῶτιστα συδῶτην εἰσαφικέσθαι,
 ὅς τοι ὕϊν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἥπια οἶδεν.
 40 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἀΐσαι· τὸν δ' ὀτρύνει πόλιν εἰσω
 ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 οὐνεκά οἱ σῶς ἔσσι καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
 Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμ-
 Αὐτὰρ ὁ Νεστορίδην ἐξ ἡδέος ὕπνου ἔγειρεν· [πον.
 45 [λαῖς ποδὶ κινήσας, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·]
 Ἔγρεο, Νεστορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
 ζεύξον ὕψ' ἄρματ' ἄγων, ὅρρα πρῆσσωμεν ὁδοῖο.
 Τὸν δ' αὖ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ἤδα·
 Τηλέμαχ', οὐπώς ἔστιν ἐπείγομένους περ ὁδοῖο
 50 νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσsetαι ἡώς.
 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδόφρια θεῇ
 ἦρας Ἀτρείδης, δουρικλιπεὺς Μενέλαος,
 καὶ μύθοισι ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
 Τοῦ γάρ τε ξείνος μιμνήσεται ἥματα πάντα
 55 ἀνδρὸς ξεινοδόκου, ὃς κεν φιλότῃτα παράσχῃ.
 Ὡς ἔρατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἡώς.
 Ἀγχιμολὸν δὲ σφ' ἤλυθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλιχόμοιο.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ὀδυσσεὺς φίλος υἱός,
 60 σπερχόμενός βα χιτῶνα περὶ χροῖ σιγαλέοντα
 δύνειν καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στήθεσσι βάλετ' ὅμοιος
 ἦρως· βῆ δὲ θύραζε, παριστάμενος δὲ προσυῦδα·
 [Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς τοῖοιο·]
 Ἀτρείδῃ Μενέλαε Διοτρεφῆς, ὄρχαμε λαῶν,
 65 ἦδη νῦν μ' ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἶκαδ' ἰκέσθαι.
 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἐπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', οὔτι σ' ἔγωγε πολλὸν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω,
 ἰέμενον νόστοιο· νεμεσῶμαι δὲ καὶ ἄλλω
 70 ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὃς κ' ἔσοχα μὲν φιλήσιν,
 ἔσοχα δ' ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ' αἵσιμα πάντα·
 ἴσθ' οἱ κακὸν ἔσθ', ὅς τ' οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι
 ξείνον ἐποτρύνει καὶ δὲ ἐσσύμενον κατερύχει.
 [Χρὴ ξείνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν·]
 75 Ἀλλὰ μὲν, εἰκόλε δῶρα φέρων ἐπιδόφρια θεῷ
 καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἰπὼ δὲ γυναιξὶν
 δεῖπνον ἐνὶ μέγαροις τετυχεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων·
 ἀμφοτέρων, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη καὶ ὄνειαρ·
 δειπνήσαντας ἱμεν πολλὰν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 80 εἰ δ' ἐθέλεις τραφεῖναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
 ὅρρα τοι αὐτὸς ἔπωμαι, ὑποκεύξω δέ τοι ἵππους,
 ἄστεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· οὐδέ τις ἡμέας
 αὐτῶς ἀμπεύσει, δώσει δέ τι ἐν γε φέρεσθαι,
 ἢ τινα τριπόδων εὐχάλαων ἢ λεδῆτων
 85 ἢ δὴ δὴ ἡμιόνους ἢ χρύσειον ἄλυσσον.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·

Sed longe ab-insulis abstine bene-fabricatam navem,
 cumque-nocte simul naviga : mittet autem tibi ventum-so-
 cundum a-tergo] immortalium quicumque te custoditque tue-
 turque.] At ubi ad-primum litus Ithacæ perveneris,
 navem quidem in urbem mitte et omnes socios :
 ipse vero omnium-primum subulcum adi,
 qui tibi suum custos est, simulque in-te benevolo animo-est.
 Illic autem noctem perage ; ipsum vero mitte in urbem
 nuntium laturum prudenti Penelopæ,
 quod ei salvus sis, et ex Pylo veneris.

Hæc quidem sic locuta abiit ad magnum Olympum.

At ille Nestoriden ex dulci somno excitavit

[illato pede motum ; et ei verbum dixit :]

Surge, Nestoride Pisistrate, solidis-ungulis equos
 junge sub currum ducens, ut conficiamus iter.

Hunc autem Nestorides Pisistratus contra allocutus-est :

Telemache, nequaquam licet, deproperantes licet iter,
 noctem per tenebrosam aurigare ; cito vero aderit aurora.

Sed mane, dum dona ferens in-currū posuerit

heros Atrides, hasta-inclitus Menelaus,

et verbis placidis compellatum dimiserit.

Etenim hospes recordatur dies omnes

virī hospitalis, qui amicitiam exhibuerit.

Sic dixit : statim autem in-aureo-solio venit Aurora.

Prope autem ad-eos venit bello strenuus Menelaus,

ubi-surrexit e lecto, ab Helena pulcris-comis.

Hunc autem postquam animadvertit Ulyssis dilectus filius,

festinans inde tunicam circa corpus splendidam

induit, et magnum pallium fortibus iniecit humeris

heros : ivit autem foras, astansque eum allocutus-est :

[Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini :]

Atride Menelæ, Jovis-alumne, princeps civium,

jam nunc me dimitte dilectam in patriam terram :

jam enim mihi animus cupit domum ire.

Huic autem respondit deinde bello strenuus Menelaus :

Telemache, non te equidem in-longum tempus hic detinebo,

cupientem reditus : succenseo autem et alii

viro hospitali, qui immoderate quidem diligit,

immoderate autem oderit ; meliora vero sunt æqua omnia.

Æquale sane malum est, qui et nolentem redire

hospitem impellat, et qui ire-festinantem detineat.

[Oportet hospitem præsentem amice-tractare, volentemque

dimittere.] Sed mane, dum dona ferens in-currū posuero

pulcra ; tu autem oculis videris : dicam vero mulieribus

jentaculum in ædibus ut-parent abunde ex-intus repositis :

utrumque, gloriaque et splendor, et utilitas est,

pastos ire multam super immensam terram ;

sin vero vis divertere in Helladem, et medium Argos :

ut te ipse sequar, subjungam autem tibi equos,

ad-urbesque hominum ducam ; nec quisquam nos

sic remittet ; sed dabit aliquod unum saltem ferendum,

aut aliquem tripodum bene-seratorum, aut lebetum,

aut duos mulos, aut aureum poculum.

[est :

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-

- Ἀτρεΐδῃ Μενέλαιε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαων,
 βούλομαι ἤδ' οὐκ εἶσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὅπισθεν
 οὐρον ἰὼν κατελείπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσιν·
 90 μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὀλωμαι,
 ἢ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὀληται.
 Αὐτὰρ ἔπει τόγ' ἀκούσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ ὁμῳῇσι κέλευσεν
 δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἑλὶς ἔνδον ἐόντων.
 95 Ἀγχίμολον δέ οἱ ἤλθε Βοηθιοῖδης Ἑτεωνεύς,
 ἀστὰς ἐξ εὐνῆς, ἔπει οὐ πολὺ ναίεν ἀπ' αὐτοῦ·
 τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ὁππῆσάι τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβῆσάτο κηῶντα,
 100 οὐκ ὅσος, ἅμα τῶγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἱκανον, 8θ' οἱ κειμήλια κείτο,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβειν ἀμικυπέλλον,
 υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο φωριαμοῖσιν,
 105 ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, οὐς κάμεν αὐτή.
 Τῶν ἐν' αἰραμένη Ἑλένη φέρε, διὰ γυναικῶν,
 δς κάλλιστος ἔην ποικιλιασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστῆρ' ὅς ὥς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεώτατος ἄλλων.
 Βὰν δ' ἔναι προτέρω τετα δώματος, ἔως ἱκόντο
 110 Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Τηλέμαχ', ἦτοι νόστον, ὅπως φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς,
 ὥς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Δῶσιν δ', ὅσσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κείται,
 δώσω, ὁ κάλλιστον καὶ τιμητέστατόν ἐστιν.
 115 Δῶσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
 ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χεῖλεα κεκράνεται·
 ἔργον δ' Ἡφαιστοῖο· πόρην δέ ἐ Φαίδιμος ἥρως,
 Σιδωνίων βασιλεὺς, 8θ' ἐδς δόμος ἀμφοχάλυψεν
 κείσέ με νοστήσαντα· τειν δ' ἐθῶλω τόδ' ὅπασσαι.
 120 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμικυπέλλον
 ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαινὸν
 θῆκ' αὐτοῦ προπάραιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
 ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρης,
 πῆπλον ἔχουσα ἐν χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ'· ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 125 Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι
 μνήμῃ Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτου ἐς γάμου ὥρην
 σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τελὺς δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
 κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
 οἶκον εὐκτίμεγον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 130 Ὡς εἰποῦς ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 Καὶ τὰ μὲν ἐς περίρθηα τίθει Πεισίστρατος ἥρως
 δεξιόμενος καὶ πάντα ἐφ' ἠθησάτο θυμῷ.
 Τούς δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
 ἐξέστην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
 135 Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχῶφ' ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξέστην ἐτάναυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖα ταμίη παρέθηκε φέρουσα·
 [εἰδῶτα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων·]
 140 πὰρ δὲ Βοηθιοῖδης κρέα δαΐετο καὶ νέμε μοίρας·

Atride Menelae, Jovis-alumne, princeps civium,
 volo jam redire ad nostra; non enim post me
 custodem discedens reliqui apud possessiones meas:
 ne patrem deo-parem querens, ipse peream,
 aut aliquod mihi ex ædibus supellectile-præstans pereat.

Ac postquam hoc audierat bello strenuus Menelaus,
 statim suam uxorem et famulas abunde ex-intus repositis.
 jentaculum in ædibus parare abunde ex-intus repositis.
 Prope autem ipsi venit Boethoides Eteoneus,
 ubi-surrexerat e lecto; quippe non procul habitabat ab ipso;
 hunc ignem accendere jussit bello strenuus Menelaus,
 assareque carnes; is vero non inobsequens-fuit, ubi-audie-
 rat.] Ipse autem in thalamum descendit odoratum,
 non solus; simul cum-ipso Helena ivit et Megapenthes.
 Sed quando jam eo pervenerant, ubi ei bona-recondita jace-
 bant,] Atrides quidem deinde poculum cepit duplex,
 filium autem craterem portare Megapenthem jussit
 argenteum: Helena vero astilit arcis,
 ubi erant ei pepla omni-artificio-varia, quæ elaborarat ipsa.
 Horum unum sublatum Helena ferebat, divina mulierum,
 qui pulcerrimus erat ornatu-versicolori, et maximus,
 ut stella autem resplendebat: jacebat vero ultimus omnium.
 Iveruntque inde ulterius per domum, donec pervenirent
 ad-Telemachum: hunc autem affatus-est flavus Menelaus:

Telemache, sane reditum, ut animo tuo cupis,
 sic tibi Jupiter perficiat, altitonans maritus Junonis.
 Donorum autem, quotquot in mea domo recondita jacent,
 dabo quod optimum et pretiosissimum est.
 Dabo tibi craterem elaboratum; argenteum autem
 est totus, auro vero labra munita-sunt;
 opus est Vulcani: donavit autem eum mihi Phædimus heros,
 Sidoniorum rex, quando ejus domus suscepit
 illic me in-reditu-profectum: tibi autem volo hoc præbere.

Sic locutus, in manibus ei ponebat poculum duplex
 heros Atrides: ille vero craterem splendidum
 posuit ante ipsum ferens, fortis Megapenthes,
 argenteum: Helena autem astilit pulcris-genis,
 peplum habens in manibus, verbumque dixit et elocuta-est:

Donum tibi et ego, fili dilecte, hoc do,
 monumentum Helenæ manuum, optabilem in nuptiarum tem-
 pus] tuæ uxori gestandum: interim vero dilectam apud ma-
 trem] jaceat in domo: tu vero mihi gaudens pervenias
 ad-domum bene ædificatam, et tuam in patriam terram.

Sic locuta in manibus ei posuit: hic autem accepit gaudens.
 Et hæc quidem in sirpea posuit Pisistratus heros
 accepta, et omnia suo admiratus-est animo.
 Hos autem duxit ad domum capite flavus Menelaus:
 sederuntque deinde in sedibusque solisque.
 Aquam autem famula gutturnio defudit ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem vero veneranda proma apposuit ferens:
 [fercula multa imponens, gratificans de-præsentibus;] [nes;
 juxtaque Boethoides carnes dividebat et distribuebat portio-

ὧνορχέει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνεῖαθ' ἑτοίμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 δὴ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 115 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Τοὺς δὲ μετ' Ἀτρείδης ἔκτε ξανθὸς Μενέλαος,
 οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇνιν,
 χρυσῶν ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοῖτην·
 120 στῇ δ' ἵππων προπάρειθε, δεδισκόμενος δὲ προσηύδα·
 Χαίρετον, ὦ κούρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε πατὴρ ὡς ἥπιος ἦεν,
 εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἱές Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α·
 125 καὶ λίην κείνῳ γε, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις,
 πάντα τὰδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἱ γὰρ ἐγὼν ὡς
 νοστήσας Ἰθάκηνδε, κίων Ὀδυσσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
 εἵποιμ', ὡς παρὰ σείο τυγῶν φιλότῃτος ἀπάσης
 ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ.
 130 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ἀργὴν γῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,
 ἤμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἔποντο
 ἀνέρες ἥδ' ἐ γυναῖκες· δὲ δὲ σφισιν ἐγγρύθεν ἐλθὼν
 δεξιὸς ἤϊε πρόσθ' ἵππων· οἱ δὲ ἰδόντες
 135 γῆθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Τοῖσι δὲ Νεστορίδης Πεισίστρατος ἤρχετο μῦθων·
 Φράζεο δὴ, Μενέλαε Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 ἢ νοῖν τὸδ' ἔφηνε θεὸς τέρας ἢ σοὶ αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· μερμήριζε δ' Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 140 ὅπως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
 Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφραμένη φάτο μῦθον·
 Κλυτέμεν· αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, καὶ ὡς τελέεσθαι οἴω.
 Ὡς ὅδε γῆν ἤρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
 145 ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, θοὶ οἱ γενεὴ τε τόκος τε·
 ὡς Ὀδυσσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ ἐπαληθεῖς
 οἴκαδε νοστήσει καὶ τίσεται· ἦ καὶ ἤδη
 οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεςσι φυτεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' α·
 150 οὔτω νῦν Ζεὺς θεΐη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης·
 τῷ κέν τοι καὶ κείῳ θεῷ ὡς εὐχετοφύμην.
 Ἦ καὶ ἐγὼ ἵπποῖν μᾶστιν βάλειν· οἱ δὲ μάλ' ὤκα
 ἤϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαυῖτες·
 οἱ δὲ πανημέριοι σείον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες.
 155 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδώνντο τε πᾶσαι ἀγυαί·
 ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
 υἱέος Ὀρσίλοχιο, τὸν Ἀλκείδης τέκε παῖδα.
 Ἐνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· δὲ τοῖς πὰρ ξείνια ἦθ' ἔχεν.
 Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 160 ἵππους τε ζεύγνυντ' ἀνά θ' ἄρματα ποικίλ' ἔβαινον·
 ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·
 μᾶστιξεν δ' ἔλααν, τὸ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλου αἰτὺ πτολιεθρον·
 καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·

HOMERUS.

sed vinum-fundebat filius Menelai inclityi.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus extendebant.

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 tum vero Telemachus et Nestoris illustris filius
 equosque junxerunt, currusque variegatos conscenderunt;
 exegerunt autem e-vestibulo et porticu sonora.

Post hos vero Atrides ivit flavus Menelaus,
 vinum habens in manu dulce dextra,
 aureo in poculo, ut, ubi-libassent, proficiscerentur;
 stetit autem ante equos, propinansque eos allocutus-est:

Valete, o juvenes, et Nestori pastori virorum
 dicite salutem; certe enim mihi, ut pater, benignus erat,
 quamdiu in Troja pugnabamus filii Achivorum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] et omnino illi, Jovis-alumne, sicut dicis,
 omnia hæc profecti narrabimus: utinam enim ego sic,
 reversus in-Ithacam, ubi-advenero, Ulyssi in domo
 dixerim, ut a te potitus amica-exceptionis omnigenæ
 veniam, atque asseram opes multas et bonas.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 aquila album anserem ferens unguibus ingentem,
 mansuetum e chorte: ac clamantes sequebantur
 viri et mulieres: hæc vero ipsos prope quum-venisset,
 dextera emicuit ante equos: hi autem conspicati
 gavisii-sunt, et omnibus in mentibus animus exhilaratus-
 est.] His autem Nestorides Pisisistratus orsus-est sermonem:

Considera jam, Menelæ Jovis-alumne, princeps virorum,
 an nobis hoc ostenderit deus portentum, an tibi ipsi.

Sic dixit; cogitabat autem Marti-carus Menelaus,
 quomodo ei rite responderet meditatus.

Hunc autem Helena lato-peplo præveniens dixit verbum:

Audite me; at ego vaticinabor, sicut in animo
 immortales mihi suggerunt, et sicut perfectum-iri puto.
 Sicut hæc anserem rapuit, nutritum in domo,
 profecta ex monte, ubi ei genusque partusque:
 sic Ulysses mala multa passus, et multum vagatus,
 domum redibit, et ulciscetur; aut jam
 domi est; quin-etiam procis malum omnibus serit.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] sic nunc Jupiter faciat, altitonans maritus Junonis;
 ita tibi et illic, deo tanquam, vota-fecerim.

Dixit, et equis scuticam incussit: hi autem valde celeriter
 ruerunt ad-campum per urbem promti;
 iique toto-die quatiebant jugum utrinque habentes.

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 ad Pheras autem pervenere Dioclei ad domum,
 filii Orsiloichi, quem Alpheus genuit filium.

Illic vero noctem dormierunt: is vero eis hospitalia apposuit.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 equosque junxere, currusque variegatos conscenderunt;
 exegeruntque e-vestibulo et porticu sonora;
 et scutica-percussit Pisisistratus, ut-currerent; hi autem non
 inviti volarunt.] Statim vero inde venerunt ad Pyli altam
 urbem:] et tunc Telemachus allocutus-est Nestoris filium:

105 Νεστορίδῃ, πῶς κέν μοι ὑποσγόμενος τελέσειας
μῦθον ἐμόν; ξείνοι δὲ διαμπερές εὐχόμεθ' εἶναι
ἐκ πατέρων φιλότῃτος, ἀτὰρ καὶ δημήλικές εἰμεν·
ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον δημορροσύνησιν ἐνθήσει.
Μή με παρὲς ἄγε νῆα, Διοτρεφές, ἀλλὰ λίπ' αὐτοῦ·
110 μὴ μ' ὁ γέρον ἀέκοντα κατάρσῃ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ,
ἱέμενος φιλέειν ἐμέ δὲ χρεὶν θῆσσαν ἱέσθαι. [μῶ,
ᾧ φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἐῷ συγγράσασατο θυ-
ῆππος οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσγόμενος τελέσειεν.
ᾧδε δὲ οἱ φρονέοντι δοάσασατο κέρδιον εἶναι·
115 στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης·
νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
ἐσθλὰ χρυσόν τε, τὰ οἱ Μενέλαος ἔδωκεν·
καὶ μιν ἐποτρύνων ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
Σπουδῇ νῦν ἀνάβαινε κέλευε τε πάντας ἑταίρους,
210 πρὶν ἐμέ οἶκαδ' ἱέσθαι ἀπαγγεῖλαι τε γέροντι.
Ἡὺ γὰρ ἐγὼ τὸδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ ἐκὰθ θυμόν·
οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐ σὲ μεθήσει,
ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· οὐδὲ ἔφημι
ἂψ ἱέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
215 ᾧ ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτερχας ἵππους
ἂψ Πυλίων εἰς ἄστν, θοῶς δ' ἄρα δώμαθ' ἵκανεν.
Ἠλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύγε', ἑταῖροι, νῆϊ μελαίνῃ·
αὐτοὶ τ' ἀμβαδίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο. [θοντο.
220 ᾧ ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπὶ-
Λῖψα δ' ἄρ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἥτοι δ' μὲν τὰ πονεῖτο καὶ εὐχετο, οὔτε δ' Ἀθήνη
νῆϊ πάρα πρύμνῃ σγεδόνεν δέ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἀργεος, ἀνδρα κατακτάς,
225 μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
δὲ πρὶν μὲν ποτ' ἔναϊε Πύλῳ ἐνὶ, μητέρι μῆλων,
ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔσχα δώματα ναίων·
δὴ τότε γ' ἄλλων δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων
Νηλέα τε μεγάρθυμον, ἀγαυότατον ζώντων,
230 ὃς οἱ γρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
εἶχε βίη. Ὅ δὲ τῶς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν Φυλάχοιο
δεσπῶν ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσῃων
εἶνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης,
τῇν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλητὶς Ἑρινύς.
235 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκφυγε Κῆρα καὶ ἦλασε βοῦς ἐριμύκους
ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης καὶ ἐτίσασατο ἔργον ἀεικὲς
ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ δὲ γυναῖκα
ἡγάγετο πρὸς δώμαθ'. Ὅ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόδοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἰσιμον ἦεν
240 ναίεμεναι, πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
ἐνθά δ' ἔγρημε γυναῖκα καὶ ὑπερφεῖς θέτο δῶμα,
γενίτατο δ' Ἀντιφάτῃ καὶ Μάντιον, υἱὲ κραταιῷ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Ὀϊκλῆα μεγάρθυμον·
αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόν Ἀμφίπαραον,
245 ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς τ' αἰγίόχος καὶ Ἀπόλλων
παντοίην φιλότῃτ'· οὐδ' ἵκετο γήρας οὐδὲν,
ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι γυναῖων εἶνεκα δώρων.
Τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων Ἀμφιλοχός τε.

Nestoride, quomodo mihi pollicitus perfeceri
verbum meum? hospites autem penitus nos profitemur esse
ex patrum amicitia; atqui et aequales-ætatē sumus;
hoc autem iter etiam magis concordia nos conciliabit.
Ne me præter navem agas, Jovis-alumne, sed relinque illic;
ne me senex invitum delineat sua in domo,
cupiens amice-tractare; mihi autem opus est cito pervenire.

Sic dixit: Nestorides autem suo consultabat animo,
quomodo ei hoc rite pollicitus perficeret.
Sic vero ei cogitanti visum-est satius esse:
vertit equos ad navem velocem et ad litus maris:
navis autem in puppim depromebat pulcra dona,
vestes, aurumque; quæ ei Menelaus dederat:
et ipsum adhortans verbis alatis allocutus-est:

Festinanter nunc conscende, jubeque *inscendere* omnes
socios,] priusquam ego domum ivero, renuntiaveroque
seni.] Bene enim ego hoc novi in mente et in animo:
qualis est illius animus vehemens, non te dimittet,
sed ipse invitaturus huc veniet; neque eum puto
retro iturum vacuum (*sine te*); valde enim irascetur omnino.

Sic igitur locutus impulit pulcris-jubis equos
retro Pyliorum in urbem, celeriterque domum pervenit.
Telemachus vero sociis hortans præcepit;
Ordinate armamenta, socii, in-nave nigra;
ipsique conscendamus, ut perficiamus iter.

Sic dixit: illi autem ei maxime auscultaunt et paruerunt.
Statim vero ingrediebantur, et in transtris consedere.
Atque is quidem hæc properabat et supplicabat; sacrificabat-
que Minervæ] navis ad puppim; prope autem ad-eum venit
vir] longinquus, fugiens ex Argo, viro interfecto,
vates; at genere Melampodis proles erat,
qui olim quidem aliquando habitabat in Pylo, matre ovium,
dives inter-Pylíos valde egregias ædes habitans:
tum vero aliorum ad-populum pervenit, patriam fugiens,
Neleumque magnanimum, clarissimum viventium,
qui ei opes multas integram in annum
tenebat vi. Is vero tamdiu quidem in ædibus Phylaci
vinculo in duro ligatus-erat, vehementes dolores patiens,
Nelei gratia filię, noxæque gravis,
quam ei in mente posuit dea horrenda Erinys.
Sed is quidem effugit mortem, et abegit boves valde-mugien-
tes] in Pylum ex Phylace, et ultus-est factum indignum
in-deo-pari Neleo, fratrique uxorem
duxit ad domum. Ipse vero aliorum venit ad-populum,
in Argos equos-pascens: ibi enim ei fatale erat
habitare, multis imperantem Argivis:
ibi autem duxit uxorem et altam posuit domum,
genitum Antiphaten et Mantium, filios fortes.
Antiphates quidem genuit Oicleum magnanimum;
at Oicleus populi-concitatore Anuphiaraum,
quem ex animo diligebat Jupiterque ægidem-tenens et Apollo
omnigeno amore: nec pervenit is ad-senectutis limen;
sed perit in Thebis, muliebrium gratia donorum.
Huic autem filii nati-sunt Alcmaeon, Amphiloachusque.

Μάντιος αὐτέκετο Πολυφειδέα τε Κλείτον τε·
 250 ἀλλ' ἦτοι Κλείτον χρυσόδροκος ἤρπασεν Ἥως
 κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη·
 αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφειδέα μάντιν Ἀπόλλων
 θῆκε βροτῶν ὄχ' ἀρίστον, ἐπεὶ θάναεν Ἀμφιάραος·
 255 ὅς ῥ' Ὑπερησίωνδ' ἀπενάσατο, πατρὶ χολωθείς,
 ἐνθ' ὄγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσιν.
 Τοῦ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
 δς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο· τὸν δ' ἐκίχανεν
 σπένδοντ' εὐχόμενον τε βοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 260 ὦ φίλ', ἐπεὶ σε θύοντα κιχᾶνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
 λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
 σῆς τ' αὐτοῦ κεφαλῆς καὶ ἐταίρων, οἳ τοι ἔπονται,
 εἰπέ μοι εἰρομένην νημερτέα μηδ' ἐπικεύσης·
 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
 265 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμὶ, πατὴρ δέ μοι ἔστιν Ὀδυσσεύς,
 εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἡδὴ ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθῳ.
 Τούνεκα νῦν ἐτάρους τε λαβῶν καὶ νῆα μελαιναν
 270 ἤλθον πευσόμενος πατρός δὴν οἰχόμενοι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατακτάς
 ἔμψυλον· πολλοὶ δὲ κασιγνήτοί τε ἔται τε
 Ἄργος ἂν ἱππόδοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιῶν·
 275 τῶν ὑπαλειυάμενος θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν
 φεύγω· ἐπεὶ νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
 Ἀλλὰ με νηὶς ἐρεσσαι, ἐπεὶ σε φυγῶν ἐκέλευσα,
 μή με κατακτείνωσι· διωκόμεναι γὰρ ὄω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 280 οὐ μὲν δὴ σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὶς ἔϊσης·
 ἀλλ' ἔπει· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεται, οἷά κ' ἔχωμεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος
 καὶ τόγ' ἐπ' ἱκρίοφιν τάνυσεν νεὸς ἀμυιέλσσης·
 ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὶς ἐβήσατο ποντοπόροιο.
 285 Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· παρ δὲ οἳ αὐτῷ
 εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
 σπλῶν ἄπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένους ἐπὶ θοντο.
 Ἰστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἐντοσθε μεσόδυης
 290 στήσαν ἀείραντες, κατὰ δὲ προτόνοισιν ἐδῆσαν·
 ἔλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσιν.
 Τοῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ γλαυκοπίης Ἀθήνῃ,
 λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὅρρα τάγιστα
 νηὺς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἀλμυρῇν ὕδωρ.
 295 [Βᾶν δὲ παρὰ Κρουνοῦς καὶ Χαλκίδα καλλιπρέεθρον.]
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκιδώνντό τε πᾶσαι ἀγνυαί·
 ἡ δὲ Φεάς ἐτέβαλλεν, ἐπείγομένη Διὸς οὐρῳ,
 ἡδὲ παρ' Ἥλιδα διᾶν, θοὶ κρατέουσιν Ἑπείοι.
 Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε βοῇσιν,
 300 ὀρμαίνων ἡ κεν θάνατον φύγοι ἡ κεν ἄλγῃ. —
 Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ διὸς ὑφ' ὀφθῶς
 δορπεῖτην παρὰ δὲ σπιν ἐδόρπεον ἄνδρες ἄλλοι.

Mantius rursum genuit Polyphidemque, Clitumque :
 sed Clitum quidem aureo-solio-insidens rapuit Aurora,
 pulcritudinis gratia ipsius, ut immortalibus interesset;
 sed magnanimum Polyphidem vatem Apollo
 reddidit mortalium longe optimum, postquam obierat Am-
 phiarus :] qui in-Hyperesiam migravit, patri iratus;
 ubi ille habitans vaticinabatur omnibus mortalibus.

Hujus quidem filius advenit, Theoclymenus autem nomen
 ei erat,] qui tunc prope Telemachum stetit : hunc vero inve-
 nit] libantem supplicantemque velocem apud navem nigram;
 et ipsum compellens verbis alatis allocutus-est :

O amice, quoniam te sacrificantem invenio hoc in loco,
 oro per sacra et per deum, ac deinde
 per tuumque ipsius caput, et socios, qui te comitantur,
 dic mihi interroganti vera, neu celes :
 quis et unde es hominum? ubi tibi urbs et parentes?

Hunc autem rursus Telemachus prudeus contra allocutus-
 est :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Ex Ithaca genere sum, pater autem mihi est Ulysses,
 si quando erat : nunc vero jam perii tristi interitu.
 Propterea nunc sociisque assumtis et nave nigra,
 veni interrogaturus de-patre diu absente.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-si-
 milis :] sic tibi et ego ex patria exii, viro interfecto
 tribule : multi vero fratresque sodalesque sunt,
 Argos per equos-pascens, multumque pollent inter-Achivos :
 horum elapsus cædem et fatum nigrum
 fugio : quippe mihi fatale est inter homines vagari.
 Sed me navi impone, quia tibi in-fuga supplicavi,
 ne me interficiant : persequi enim eos me puto.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] non quidem jam te conscendere volentem depellam a-
 navi æquali :] sed sequere ; at illic amice-excipieris ex iis
 qualia habemus.] Sic igitur locutus, ejus accepit æream
 hastam ;] et hanc super tabulata extendit navis utrinque-re-
 curvæ :] conscendit autem et ipse navem pontum-transeun-
 tem.] In puppi vero deinde consedit, juxtaque se ipsum
 sedere-fecit Theoclymenum : illi autem rudentes solverunt.
 Telemachus vero socios hortatus jussit
 armamenta capessere : illi autem festinanter obedierunt.
 Malum autem abiegnum concava in basi
 statuerunt erectum ; ac pedibus navis astrinxerunt ;
 traxeruntque vela alba bene-tortis loris.
 His autem secundum ventum misit caesiis-oculis Minerva,
 acrem ingruentem per aerem, ut citissime
 navis emetiretur currens maris salsam aquam.
 [Præteriere vero Cynos et Chalcidem pulcre-fluentem.]

Occiditque sol, obumbrabanturque omnes viæ :
 illa autem Pheas appellebat, impulsa Jovis vento-secondo ;
 et apud Elidem divinam, ubi dominantur Epei.
 Hinc vero rursus insulis immisit eam Acutis,
 cogitans, utrum mortem fugeret, an caperetur.

Illi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 cœnabant ; apud ipsos vero cœnabant et viri alii.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς δ' Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συμβότῳ πειρητίζων,
305 εἴ μιν ἔτ' ἐνδοκῶς φιλοὶ μεῖναι τε κελεύοι
αὐτοῦ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ δτρύνειε πόλινδε·

Κέκλυθι νῦν, Εὐμαίε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
ἵψθεν προτὶ ἄστὺ λιλαιόμην ἀπονέεσθαι
πτωγέουσιν, ἵνα μὴ σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
310 Ἀλλὰ μοι εὖ θ' ὑπόθευ καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὅπασσον,
ὃς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πόλιν αὐτὸς ἀνάγκη
πλάγξομαι, αἶ κέν τις κοτύλῃν καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Καὶ κ' ἔλθων πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύος θείοιο
ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
315 καὶ κε μνηστήρεσσιν ὑπερβιάλοισι μιγείην,
εἴ μοι δεῖπνον δοῖεν, δνεῖατα μυρὶ ἔχοντες.
Αἰψὰ κεν εὖ ὀρώοιμι μετὰ σφίσιν, δτ' ἐθέλοιεν.
Ἴκ γάρ τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον.

Ἑρμείαιο ἔκῃτι διακτόρου, ὃς βρά τε πάντων
320 ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάξει,
ὀρηστοσύνη οὐκ ἂν μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
πῦρ τ' εὖ νηῆσαι διὰ τε ξύλα δανά κεάσσαι·
δαίτρευσάι τε καὶ ὀπῆσαι καὶ οἰνοχοῆσαι·
οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῶνσι χέρηες.

325 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, Εὐμαίε συμβῶτα·
ὦ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα
ἔπλετο; ἢ σὺ γε πάγῃ λιλαιέαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδύναι ὄμιλον,
τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.

330 Οὗτοι τοιοῖδ' εἰσὶν ὑποδρηστήρες ἐκείνων,
ἀλλὰ νέοι, χλαῖνας εὖ εἰμένονι ἦδ' ἡχιτῶνας,
αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα·
οἳ σφιν ὑποδρῶνσιν· ἐύξεστοι δὲ τράπεζαι
σῖτου καὶ κρειῶν ἦδ' οἴνου βεβριθασιν.

335 Ἀλλὰ μὲν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνίσταται παρεόντι,
οὔτ' ἐγὼ οὔτε τις ἄλλος ἑταῖρων, οἳ μοι ἔασιν.
Αὐτὰρ ἔπην ἔλθῃσιν Ὀδυσσεύος φίλος υἱὸς,
κεῖνός σε χλαῖνάν τε ἡχιτῶνά τε εἵματα ἔσσει,
πέμψει δ', ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει.

340 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
αἶθ' οὕτως, Εὐμαίε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο
ὥς ἐμοί, ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλγος καὶ οἰζὺς αἰνῆς.

Παγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
ἀλλ' ἔνεκ' οὐλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
345 ἄνδρες, ὃν κεν ἴκηται ἄλῃ καὶ πῆμα καὶ ἄλγος.

Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάς μεῖναι τέ με κείνων ἄνωγας,
εἰπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσεύος θείοιο
πατρὸς θ', ὃν κατέλειπεν ἴων ἐπὶ γήραος οὐδῶ,
εἴ που ἔτι ζῶουσιν ὑπ' αὐγὰς ἡελίοιο
350 ἢ ἦδὲ τεθνήαι καὶ εἰν Ἀἴδαο δόμοισιν.

Τὸν δ' αὖτε πρόσκειπε συμβῶτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Λαέρτης μὲν ἔτι ζῶει, Διὶ δ' εὐχεται αἰεὶ,
θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·

355 ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο
κουριδίης τ' ἀλόχοιο δαΐφρονος, ἣ ἔμάλιστα

Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
inter eos Ulysses locutus est, subulcum tentans,
utrum ipsum amplius studiose curaret, manerique juberet
illic in stabulo, an hortaretur ad urbem ire :

Audi nunc, Eumæe, ceterique omnes socii;
mane ad urbem cupio discedere
mendicaturus, ut ne te atteram et socios.

Sed me bene mone, et simul ductorem bonum præbe,
qui me illuc ducat : per urbem autem ipse necessitate
vagabor, si forte quis poculum et panis-frustum porrexerit.

Et profectus ad ædes Ulyssis divini,
nuntium dixero prudenti Penelope,
et procia insolentibus me-immiscuero,
si mihi cenam dederint, cibum infinitum habentes.
Statim bene perfecero inter ipsos, quicquid voverint.
Etenim tibi dicam; tu vero attende, et mihi ausculta.
Mercurii voluntate internuntii, qui utique omnium
hominum operibus gratiam et gloriam præbet,
officio-servili non mihi contenderit mortalis alius,
ad-ignemque bene cumulandum, ac ligna sicca discindenda,
carnesque dividendas, et ad-assandum, et ad-vinum-infun-
dendum;] qualia optimatibus præstant inferiores.

Hunc autem valde indignatus allocutus es, Eumæe subulce:
hei mihi, hospes, cur tibi in mente hoc cogitatum
fuit? certe tu omnino cupis illic perire,
si revera procorum vis ingredi cœtum,
quorum injuriæ violentiæque ad-ferreum cœlum pervenit.

Nequaquam tales sunt ministri illorum;
sed juvenes, lænas bene induti ac tunicas,
semperque nitidi capitibus et pulcris vultibus,
qui ipsis subministrant : bene-politæ autem mensæ
pane, et carnibus, et vino oneratæ sunt.

Sed mane; non enim quisquam te molestatur præsentē,
neque ego, nec quisquam alius sociorum, qui mihi sunt.
At postquam venerit Ulyssis dilectus filius,
ille te lænaque tunicaque vestimentis induet,
deducetque eo quo te cor animusque jubet.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
utinam sic, Eumæe, dilectus Jovi patri fieres,
ut mihi, quod me cessare-fecisti a-vagando et ærumna gravi.

Vagatione vero non est pejus aliud mortalibus :
sed propter perditum ventrem malas curas habent
viri, quemcunque invaserit vagatio, calamitasque, et dolor
Nunc vero quoniam detines, manerique me illum jubes,
dic, age, mihi de matre Ulyssis divini,
de-patreque, quem reliquit, profectus, in senectutis limine,
sicubi adhuc vivant sub radiis solis,
an jamjam mortui sint, et in Plutonis ædibus.

Hunc autem rursus allocutus est subulcus, princeps viro-
rum :] etenim ego tibi, hospes, hæc valde accurate narrabo.
Laertes quidem adhuc vivit, Jovi autem supplicatur semper,
ut anima sibi a membris pereat suis in ædibus :
vehementer enim de-filio dolet absente,
de-que-ingenna uxore, prudente; quæ ipsum maxime

ἤχαχ' ἀποφθιμένη καὶ ἐν ὤμῳ γήραι ὄθκεν.
 Ἥ δ' ἄγχι οὐ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
 λευγαλέῳ θανάτῳ ὥς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
 360 ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι.
 Ὅφρα μὲν οὖν δὴ καίην ἔην, ἀχέουσα περ ἔμψης,
 τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 οὐνεκά μ' αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένη τανυπέπλω,
 θυγατέρ' Ἰφθίμην, τὴν δπλοτάτην τέκε παίδων·
 365 τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ' ἥσσον ἐτίμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἦβην πολυήρατον ἰκόμεθ' ἄμφω,
 τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ' ἔδοσαν καὶ μυρὶ ἔλοντο·
 αὐτὰρ ἐμὲ χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἔκαίνην
 καλὰ μάλ' ἀμφίεσσασα, ποσὶν δ' ὑποδήματα δοῦσα
 370 ἀγρόνδε προέαλλε· φιλiei δὲ με κηρόθι μάλλον.
 Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδούομαι· ἀλλὰ μοι αὐτῷ
 ἔργον ἀέζουσιν μάχαρες θεοί, ὃ ἐπιμίμνω·
 τῶν ἔφαγον τ' ἐπιόν τε καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
 Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μελίχον ἔστιν ἀκούσαι
 375 οὐτ' ἔπος οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπασεν οἴκῳ,
 ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες χατέουσιν
 ἀντία δεσποίνης φάσθαι καὶ ἕκαστα πυθέσθαι
 καὶ φαγέμεν πύμεν τε, ἔπειτα δὲ καὶ τι φέρεσθαι
 ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν αἰεὶ δμῶεσσιν ἱαίνει. [σεύς·
 380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς πόποι, ὥς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὐμαίε συβώτα,
 πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
 ἧ δὲ διεπράθετο πόλις ἀνδρῶν εὐρύαγυια,
 385 ἧ ἐνὶ ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
 ἧ σέγε μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἧ παρὰ βουσὶν
 ἄνδρες θυεσμενέες νηυσὶν λάβον ἠδ' ἐπέρασσαν
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δῶμαθ', ὃ δ' ἄξιον ὤνων ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 390 ζεῖν, ἐπεὶ ἄρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ,
 σιγῇ σὺν ξυνίει καὶ τέρπεο πίνε τε οἶνον,
 ἥμενος· αἶδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὐδειν,
 ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκούειν· οὐδὲ τί σε χρεὶ,
 πρὶν ὥρῃ, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολλὸς ὕπνος.
 395 Τῶν δ' ἄλλων θνητα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 εὐδέτω ἐξελθῶν· ἅμα δ' ἦοι φαινομένηφιν
 δειπνήσας, ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορήσιν ἐπέσθω.
 Νῶϊ θ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε δαιτυμένω τε
 κῆδεσιν ἀλλήλων τερπόμεθα λευγαλέοισιν,
 400 μνωμένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
 ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθη καὶ πολλὰ ἔπαλθῃ.
 Τοῦτο δέ τοι ἔρῳ, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάξ.
 Νῆσός τις Συρίη κυκλήσκειται, εἰ που ἀκούεις,
 Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅτι τροπαὶ ἡελίοιο,
 405 οὔτε περιπληθὺς λίην τόσσον, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
 εὐβοτὸς, εὐμηλος, οἰνοπληθὺς, πολύπυρος.
 Πείνη δ' οὐποτε δῆμον ἐξέρχεται, οὐδὲ τις ἄλλη
 νοῦσος ἐπὶ στυγερῇ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε γηράσχωσι πόλιν κἄτα φῶλ' ἀνθρώπων,
 410 ἐλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,

tristitia-affecit obiens et in præmatura senectute posuit.
 Illa autem dolore de-suo filio periit glorioso
 lugenda morte : sic ne moriatur, quicunque mihi
 hic habitans amicus sit, et amica faciat.
 Quamdiu illa igitur quidem erat, dolens quantumvis,
 tamdiu aliquid mihi dilectum erat sciscitari et interrogare,
 quoniam me ipsa nutrit, una-cum Ctimena pepulum-tra-
 hente,] filia eximia, quam minimam-natu peperit liberorum:
 cum-hac simul nutriebar, paulo autem me minus honorabat.
 Ac postquam ad-pubertatem optabilem perveneramus ambo,
 hanc quidem postea in-Samum nuptum-dedere, et infinita
 acceperunt :] at me lænaque tunicaque vestimentis illa
 pulcris valde ubi-induerat, pedibusque calceamenta dederat,
 in-agrum emisit ; diligebat autem me corde magis.
 Nunc vero jam his indigeo ; sed mihi ipsi
 opus incremento-augent beati dii, in-quo versor :
 ex-his comedique, bibique, et venerandis hospitibus dedi.
 Ex verbum autem haud dulce licet audire
 nec verbum, neque aliquod opus : quoniam malum incidit
 domui,] viri insolentes : valde vero famuli indigent
 coram domina loqui, et singula interrogare,
 et edere, bibereque : deinde autem et aliquid portare
 in-agrum, qualia quidem animum semper famulis lætificant.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni ! ut parvulus adhuc, Eumæe subulce,
 multum jactatus-es seorsum a-tua patria ac parentibus.
 Sed age mihi hoc dic et accurate enarra,
 utrum vastata sit urbs virorum viis-latis,
 in qua habitabat pater et veneranda mater ;
 an te solum-relictum apud oves, vel apud boves,
 viri hostiles navibus ceperint, et vendiderint
 huiusce viri in aedes, hic autem dignum pretium dederit.
 Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
 rum :] hospes, quoniam jam hæc me percontaris et interro-
 gas,] silentio nunc attende et delectare, bibique vinum,
 sedens ; hæc autem noctes immensæ : licet quidem dormire,
 licet etiam sese-oblectantibus audire ; nec te oportet,
 ante horam cubitum-ire : nocumentum est etiam multus so-
 mnus.] Ceterorum autem quemeunque cor et animus jubet,
 decumbat egressus : simul autem cum-aurora illucescente
 jentaculo-sumto, una sues heriles sequatur.
 Nos autem in casa bibentesque edentesque,
 coloribus alter-alterius delectemur tristibus,
 recordantes ; namque etiam doloribus delectatur vir,
 qui-quidem valde multa passus-fuerit, et multum erraverit.
 Hoc autem tibi dicam, quod me percontaris et interrogas.
 Insula quædam Syria vocatur, si forte audisti ;
 Ortygiam supra, ubi sunt conversiones solis,
 non ita valde-magna ; sed bona quidem,
 fertilis-boum, fertilis-ovium, vino-abundans, tritici-ferax.
 Fames vero nunquam populum invadit, neque ullus alius
 morbus odiosus ibi incidit miseris mortalibus ;
 sed quando senescunt in urbe gentes hominum,
 veniens argenteum-arcum-gestans Apollo cum Diana,

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσι πατοῖσιν ἀπέπεφνεν.
 Ἐνθα δὲ δύο πόλεις, δίχα δὲ σπῖσι πάντα δέδασται·
 τῇσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασιλευεν,
 Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπεικέλος ἀθανάτοισιν.
 415 Ἐνθα δὲ Φοῖνικες ναυσίκαυτοι ἤλυθον ἄνδρες,
 τρώκται, μυρ' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
 Ἔσκε δὲ πατὴρ ἐμοῖο γυνὴ Φοῖνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
 καλὴ τε μεγάλη τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
 τὴν δ' ἄρα Φοῖνικες πολυπαίπαλοι ἠπερόπουν·
 420 πλυνούσῃ τις πρῶτα μίγῃ, κοιλὴ παρὰ νηϊ,
 εὐνὴ καὶ φιλότῃ· πάτε φρένας ἠπεροπέυει
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔστιν.
 Ἡρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι·
 ἥ δὲ μάλ' αὐτίκα πατὴρ ἐπέφραδεν ὑπερφῆς δῶ·
 425 Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὐχομαι εἶναι·
 κόυρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ρυδὸν ἀφνειοῖο·
 ἀλλὰ μ' ἀνήρπαξαν Τάφριοι, ληίστορες ἄνδρες,
 ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
 τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώμαθ'· ὁ δ' ἄξιον ὧνον ἔδωκεν.
 430 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄνθρωπε, δὲ ἐμίσητο λάτρη·
 ἦ βρά κε νῦν πάλιν αὐτίς ἄμ' ἡμῖν οἶκαδ' ἔποιο,
 ὅφρα ἴδῃ πατὴρ καὶ μητέρος ὑπερφῆς δῶ
 αὐτοῦς τ'· ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 435 εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἰ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
 ὄρω πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἀπάξειν.
 Ὡς ἔραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμουν, ὥς ἐκέλευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοῦσαν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,
 τοῖς δ' αὐτίς μετέειπε γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
 440 Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
 ὑμετέρων ἑτάρων, ζυμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυῇ,
 ἥ που ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
 ἐλθὼν ἐξεῖπῃ· ὁ δ' οἰσάμενος καταδῆσῃ
 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσει· ὀλεθρον.
 445 Ἀλλ' ἔχ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπέιγεται δ' ὧνον δαΐων.
 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηὺς πλείη βιότοιο γένηται,
 ἀγγελίῃ μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώμαθ' ἱκέσθω·
 ὁσω γὰρ καὶ χρυσόν, ὅτις χ' ὑποχείριος εἴη·
 καὶ δέ κεν εἰ μὴ ἐπίδαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δόην.
 450 Παιῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἔηος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
 κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε·
 τὸν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηὸς· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὧνον
 ἄλφοι, ἔπη περάσσητε κατ' ἀλλοθρούους ἀνθρώπους.
 Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλὰ.
 455 Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
 ἐν νηϊ γλαφυρῇ βίοντον πολὺν ἐμπόλουντο·
 ἀλλ' ὅτε δὴ κοιλὴ νηὺς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
 καὶ τότε ἄρ' ἀγγελον ἦκαν, δὲ ἀγγελλεῖ γυναικί.
 Ἦλυθ' ἀνὴρ πολυΐδρις ἐμοῦ πρὸς δώματα πατρός,
 460 χρύσειον ὄρμον ἔχων, μετὰ δ' ἡλέκτροισιν ἔεργον·
 τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμῳαὶ καὶ πότνια μήτηρ
 χερσὶν τ' ἀμφαφύοντο καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶντο,
 ὧνον ὑπισχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
 Ἦτοι δὲ καὶ νηῦσας κοιλῇ ἐπὶ νῆα βεβήκει·

sulis lenibus telis aggreddens interfecit.

Illic duae urbes; bifariam autem ipsis omnia divisa sunt :
 in his vero ambabus pater meus imperabat,
 Ctesius Ormenides, assimilis immortalibus.

Illuc autem Phoenices re-nautica-incliti venerunt viri,
 veteratores, innumeras ducentes merces ludicras nave nigra.
 Erat autem patris mei mulier Phoenissa in domo,
 pulcraque magnaue, et splendida opera sciens :
 hanc autem Phoenices percallidi decipiebant :
 cum ea lavante quidam primum mixtus est, cavam apud na-
 vem,] concubitu et amore : quae quidem mentes decipiunt
 imbecillis mulieribus, etiam tali quae frugi fuerit.

Interrogabat autem postea, quenam esset, et unde venisset :
 haec autem cito admodum patris indicavit altam domum :

Ex Sidone quidem abundante aëris me-glorior esse ;
 filia vero sum Arybantis ego abunde divitis :
 sed me abripuerunt Taphii, latrones viri,
 ex-agro venientem ; vendideruntque me huc deductam
 huiusce viri ad-aedes ; hic autem dignum pretium dedit.

Hanc autem rursus allocutus est vir, qui ei coierat clam :
 numquid jam retro rursus una nos domum sequeris,
 ut videas patris et matris altam domum,
 ipsosque ? certe enim etiamnum sunt, et divites vocantur.

Hunc vero rursus allocuta est mulier, et respondit sermone :
 fieri-possit et hoc, si mihi velitis, nautae,
 iurejurando fidem-dare, vos incolumem me domum abdu-
 cturos.] Sic dixit : illi autem omnes jurabant, sicut jussit.
 Ac postquam jurantque peregerantque iusjurandum,
 inter-eos rursus locuta est mulier, et respondit sermone :

Tacite agatis nunc, ne quis me alloquatur verbis
 vestrorum sociorum, obviam-factus vel in via,
 vel alicubi ad fontem : ne-quis ad domum seni
 profectus aperiat ; is autem suspicatus liget me
 vinculo in duro, vobis vero molietur interitum.
 Sed retinete in mente verbum, et propere emtionem via-
 ticorum.] Sed quando jam navis plena victu fuerit,
 nuntius mihi deinde celeriter ad aedes veniat :
 afferam enim et aurum, quodcunque sub-manus venerit ;
 et vero aliud naulum ego volens sane dederō.

Filium enim viri boni in aedibus nutrio,
 astutum jam talem, simul-cursitantem foras ;
 hunc duxero in navem ; hic vero vobis infinitum pretium
 comparavit, quocumque vendendum-vexeritis ad alienos ho-
 mines.] Haec quidem sic fata, abiit ad aedes pulcras.
 Illi autem per-annum totum apud nos ibidem manentes
 in navi cava facultates multas emebant ;
 sed quando jam cava navis onerata erat ipsis ad-redeundum,
 tunc nuntium miserunt, qui nuntiaret mulieri.

Venit vir sollers mei ad aedes patris,
 aureum monile habens, quod electris intersertum erat :
 hoc quidem in domo famulae et veneranda mater
 manibusque tractabant, et oculis spectabant,
 pretium pollicitae : ille autem huic innuit tacite.
 Atque ille postquam-innuerat, cavam ad navem ivit ;

466 ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἐλοῦσα δόμῳ ἐξῆγε θύραζε·
 εὔρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἡμῖν δέπα ἡδὲ τραπέζας
 ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἳ μιν πατέρ' ἀμπεπένοντο —
 οἳ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμαλον, δῆμοί τε φῆμιν —
 ἡ δ' αἶψα τριῖ' ἄλεια κατακρύψασ' ὑπὸ κολπῷ
 470 ἔκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀσιπροσύνησιν.
 Δύσετό τ' ἥελιος, σκυῶνόν τε πᾶσαι ἀγυιαί·
 ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὧκα κίοντες,
 ἐνθ' ἄρα Φοινίκων ἀνδρῶν ἦν ὠκύαλος νηῆς.
 Οἳ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
 475 νῶ ἀναθισάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς οὐρον ἱαλλεν.
 Ἐξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἡμαρ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδόμον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς ὅηκε Κρονίων,
 τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρταμις ἰοχέαιρα·
 ἀντλῶ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς ἐναλίη κῆξ·
 480 καὶ τὴν μὲν φώκησι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
 ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην, ἀπαχήμενος ἦτορ.
 Τὸς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασε φέρων ἀνεμῶς τε καὶ ὕδωρ·
 ἐνθα με Λαέρτης πρίατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν.
 Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν.
 485 Τὸν δ' αὖ Διογενὴς Ὀδυσσεὺς ἡμείβετο μῦθω·
 Εὐμαί, ἡ μάλα δὴ μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
 ταῦτα ἔκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθος ἄλγεα θυμῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκεν
 Ζεὺς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογῆσας
 490 ἡπίου, θεὸς δὲ τοι παρέχει βρώσιν τε πόσιν τε
 ἐνδυκίεας, ζῶεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἐγωγε
 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἀστέ' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἰκάνω.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
 495 αἶψα γὰρ Ἡῶς ἦλθεν εὐθρόνος. — Οἳ δ' ἐπὶ χέρσου
 Τηλεμάχου ἔταροι λύνον ἱστία· καδ δ' ἔλον ἱστὸν
 καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἑρετμοῖς·
 ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδωσαν·
 ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
 500 δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο κερῶντό τε αἰθοπα οἶνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχετο μύθων·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἀστυδ' ἐλαύνετε νῆα μελαιναν·
 αὐτὰρ ἐγὼν ἀγροὺς ἐπισείσομαι ἡδὲ βοτῆρας·
 505 ἐσπέριος δ' εἰς ἀστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κατέμι.
 Ἡῶθεν δέ κεν ὕμνιν δοιοπόριον παραδείμην,
 δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνου ἡδυπότοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
 πῇ γὰρ ἐγὼ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώμαθ' ἰκωμαι
 510 ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κᾶτα κοιρανέουσιν;
 ἡ ἰοὺς σῆς μητρὸς ἴμι καὶ σοῖο δόμοιο;
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ἄλλως μὲν σ' ἂν ἐγωγε καὶ ἡμέτερόνδε κελοίμην
 ἔρχεσθ'· οὐ γάρ τι ξενίων ποθὴ· ἀλλὰ σὺ αὐτῷ
 515 χεῖρον· ἐπεὶ τοι ἐγὼ μὲν ἀπέσομαι, οὐδέ σε μήτηρ
 ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνηστῆρσ' ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται, ἀλλ' ἀπο τῶν ὑπερωῖω ἱστὸν ὑφαίνει.
 Ἀλλὰ τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὃν κεν ἴκηαι,

hæc autem me manu prehensum ædibus eduxit foras;
 inveniit vero in vestibulo et poculum et mensas
 virorum conviviarum, qui circa-meum patrem versabantur,
 (illi quidem in consessum processerant, populique cœtum):
 hæc autem statim tria pocula abscondita sub sinu
 efferebat; at ego sequebar stultitia.

Occidebatque sol, obumbrabanturque omnes viæ:
 nos vero in portum inclytum venimus celeriter vadentes,
 ubi Phœnicum virorum erat velox-per-mare navis.
 Hi quidem deinde nave conscensa navigabant humidas vias,
 nobis navi impositis: ac Jupiter ventum-secundum mitte-
 tebat.] Sex-diebus quidem simul navigabamus poclesque et
 dies;] sed quando jam septimum diem Jupiter induxit Satur-
 nius,] deinde mulierem quidem ferit Diana sagittis-gaudens:
 in-sentinamque ea insonuit delapsa, sicut marina fulica;
 et hanc quidem phocis et piscibus escam futuram
 ejecerunt: at ego relictus-sum, dolens corde.
 Hos autem Ithacæ appulit ferens ventusque et aqua;
 ubi me Laertes emit possessionibus suis.
 Sic hancce terram ego vidi oculis.

Huc autem rursus nobilis Ulysses respondit sermone:
 Eumæe, certe valde jam mihi in mente animum commovisti,
 hæc singula dicens, quantos jam passus-sis dolores animo.
 Verum enimvero tibi quidem etiam ad-malum bonum appo-
 suit] Jupiter, quippe in-viri ædes pervenisti, multa perpes-
 as,] mitis, qui jam tibi præbet cibumque potumque
 sedulo; degis autem bonam vitam: at ego
 multas hominum per urbes vagans huc veni.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur:
 dormierunt vero non multum in tempus, sed paululum;
 statim enim Aurora venit in-pulcro-solio. Verum ad terram
 Telemachi socii solvebant vela; demiseruntque malum
 confestim; ipsamque navem in stationem subduxere remis:
 ancoras autem ejecerunt, et retinacula alligantur:
 atque ipsi egrediebantur in litus maris,
 cœnamque parabant, miscebantque nigrum vinum.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 his Telemachus prudens exorsus-est sermones:

Vos quidem nunc ad-urbem agite navem nigram;
 at ego agros adibo, et pastores;
 vespertinus vero in urbem, visis meis operibus, revertar.
 Mane autem vobis viaticum-epulum apposuro,
 convivium bonum carniūque et vini dulcis-potu.

Hunc autem rursus allocutus-est Theoclymenus deo-simi-
 lis:] quonam ego, dilecte fili, ibo? cujus ædes accedam
 virorum, qui in aspera Ithaca dominantur?
 an recta tuam matrem adibo et tuam domum?

Hunc autem Telemachus prudens contra allocutus-est:
 alias quidem te ego et nostram-ad domum juberem
 ire: haud enim ibi ulla hospitalium inopia est; sed tibi ipsi
 pejus esset: quoniam tibi ego quidem abero, nec te mater
 videbit; nequaquam enim frequenter procis in domo
 apparet, sed seorsum ab-his in-cœnaculo telam texit.
 At tibi alium virum indicabo, quem adeas,

Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαίφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
 520 τὸν νῦν ἴσα θεῶ Ἰθακήσιοι εἰςορόωσιν·
 καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
 μητέρ' ἐμὴν γαμέειν καὶ Ὀδυσσεὺς γέρας ἔχειν.
 Ἀλλὰ τάγε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
 εἰ κέ σφι πρὸ γάμοιο τελευτήσῃ κακὸν ἥμαρ.
 525 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 κίρκος, Ἀπολλωνος ταγὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσσιν
 ἵδλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πετὰρ χεῦεν ἔραζε,
 μεσσηγὺς νηὸς τε καὶ αὐτοῦ Τηλέμαχιο.
 Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐτάρων ἀπονόσφι καλέσσας
 530 ἐν τ' ἄρα οἱ σφ' χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τηλέμαχ', οὐ τοι ἀνευ θεοῦ ἔπτατο δεξιὸς ὄρνις·
 ἔγνω γάρ μιν ἐξάντα ἰδὼν οἰωνὸν ἐόντα.
 Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔστι γένος βασιλεύτερον ἄλλο
 ἐν δῆμῳ Ἰθακῆς, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεὶ.
 535 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤῤα·
 αἱ γὰρ τοῦτο, ζεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἶη·
 τῷ κε τάχα γνώης φιλοτῆτά τε πολλὰ τε δῶρα
 ἐξέμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
 Ἦ καὶ Πείραιον προσεζῶνεε, πιστὸν ἐταῖρον·
 540 Πείραιε Κλυτίδῃ, σὺ δέ μοι τάπερ ἄλλα μάλιστα
 πειθῇ ἐμῶν ἐτάρων, οἳ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἔποντο·
 καὶ νῦν μοι τὸν ζεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
 ἐνδοκῶς φιλεῖν καὶ τιέμεν, εἰρόκεν ἔλθω.
 Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουρικλυτὸς ἀντίον ἤῤα·
 545 Τηλέμαχ', εἰ γάρ κε νῦν πολλὸν χρόνον ἐνθάδε μέμνοις,
 τόνδε τ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ πόθ' ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἐταίρους
 αὐτοὺς τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
 Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθίζον.
 550 Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσατο καλὰ πέδιλα,
 εἰλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀχαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 νηὸς ἀπ' ἱκρίοφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι ἐλυσαν.
 Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλεόν ἐς πόλιν, ὥς ἐκέλευσεν
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 555 Τὸν δ' ὥκα προσιβύωντα πόδες φέρον, δ' ἄρ' ἵκετ' αὐλήν,
 ἐνθα οἱ ἦσαν βες μάλα μυρταί, ἥσι συβώτης
 ἐσθλὸς ἔων ἐνέανεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Π.

Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως.

Τῷ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσσεὺς καὶ δῖος ὕφορβος
 ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἡοί, κειαμένω πῦρ,
 ἐνπεμνῶν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σῦεσσιν·
 Τηλέμαχον δὲ περισσαινὸν κύνας ὕλακόμωροι,
 5 οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεὺς
 σκῖνοντάς τε κύνας, περὶ τε κτύπος ἦλθε ποδοῖν.
 Αἶψα δ' ἄρ' Εὐμαίων ἔπεα πεπρόντα προσηύδα·
 Εὐμαί', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἐταίρος

Eurymachum, Polybi prudentis inclutum filium,
 quem nunc instar dei Ithacenses suspiciunt :
 etenim longe optimus vir est, cupitque maxime
 matrem meam ducere-uxorem, et Ulyssis munus habere.
 Sed hæcce Jupiter novit Olympius, in-æthere habitans,
 an ipsis ante nuptias perficiat malum diem.

Sic igitur ei locuto supervolavit dextera avis,
 accipiter, Apollinis velox nuntius; in pedibus autem
 vellebat columbam tenens, ac pennas defundebat ad-terram,
 in-medio inter-navemque et ipsum Telemachum.
 Illum autem Theoclymenus a-sociis seorsum ubi-vocarat,
 inhæsitque ei manu, verbumque dixit et elocutus-est :

Telemache, nequaquam sine deo volavit dextera avis;
 cognovi enim ipsam, contra intuitus, alitem-auguralem esse.
 Vestro autem non est genere regalius aliud
 in populo Ithacæ; sed vos potentes eritis semper.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum sit;
 ita cito cognoveris amicitiamque et acceperis multa dona
 ex me, adeo-ut aliquis te occurrens beatum-diceret.

Dixit, et Piræum allocutus-est, fidum socium :
 Piræe Clytide, tu vero mihi ceteris in rebus maxime
 obsequeris meorum sociorum, qui me in Pylum comitati-sunt:
 etiam nunc mihi hunc hospitem ducens in ædibus tuis
 sedulo amice-tracta et honora, donec ipse venero.

Hunc autem rursus Piræus hasta-inclutus contra allocutus-
 est :] Telemache, etiamsi tu multo tempore hic maneat,
 hunc ego curabo; hospitalium autem ei desiderium non erit.

Sic locutus, navem conscendit, jussitque socios
 ipsosque ascendere, et retinacula solvere.
 Hi autem statim inscendebant, et in transtris consedere.

Telemachus vero sub pedibus ligavit pulcros calceos,
 sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære,
 navis a tabulatis : illi autem retinacula solverunt.
 Hi quidem navem in-altum-agentes navigabant in urbem, ut
 jusserat] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.
 Hunc autem celeriter progredientem pedes ferebant, donec
 venit in-caulam,] ubi ei erant sues perplurimæ, apud-quas sub-
 bulcus,] bonus ut-erat, dormiebat, dominis bene cupiens.

ODYSSEÆ XVI.

Telemachi agnitio Ulyssis.

Hi autem in casa, Ulysses et divinus subulcus,
 parabant jentaculum simul-cum aurora, accenso igne,
 emiseruntque pastores cum congregatis suibus :
 Telemachum vero circum-adulabantur canes latratores,
 neque illatrabant advenienti. Vidit autem divinus Ulysses
 adulantesque canes, circum-venitque cum sopus pedum :
 statim vero Eumæum verbis alatis allocutus-est :
 Eumæe, certe omnino aliquis tibi venit huc socius,

ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάουσιν,
10 ἀλλὰ περισσαινουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δούπον ἀκούω.

Οὐπω πᾶν εἶρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς
ἔστη ἐνὶ προθύροις. Τάφρων δ' ἀνόρουσε συβώτης·
ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσον ἄγγεα, τοῖς ἐπονείτο,
κιρνὰς αἰθόπα οἶνον· δ' δ' ἀντίος ἦλθεν ἄνακτος·
15 κύσσε δέ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ

χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερόν δέ οἱ ἐκπσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὄν παιῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει
ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνικυτῷ,
μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσει·
20 ὡς τότε Τηλέμαχος θεοειδὲα διὸς ὑφορβὸς
πάντα κύσεν περιφύς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
καὶ β' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερόν φάος· οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὄγχεο νηὶ Πύλονδε·

25 ἀλλ' ἄγε νῦν εἰσελθε, φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
τέρψομαι εἰσορόων, νέον ἄλλοθεν ἐνδόν ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρόν ἐπέρχεται οὐδὲ νομῆας,
ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὡς γάρ νύ τοι εὖ πῶς θυμῷ
ἀνδρῶν μνηστήρων ἐσορᾶν ἀΐδηλον δμῖλον.

30 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
ἔσεται οὕτως, ἄττα· σέθεν δ' ἔνεκ' ἐνθαδ' ἰκάω,
ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω καὶ μῦθον ἀκούσω,
εἰ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτηρ μένει, ἥ τις ἡδὴ
ἀνδρῶν ἄλλος ἐγήμεν, Ὀδυσσεύς δέ που εὖ νῆ
35 ῥήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχινια κείται ἔρουσα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
καὶ λίην κείνη γε μένει τετλητότι θυμῷ
σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· οἷζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἡμέατα δακρυχεύουσι.

40 Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
αὐτὰρ ὅγ' εἰσὼ ἱεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπέειξεν Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε φωνήσεν τε·

Ἦσ', ὦ ξεῖν· ἡμεῖς δὲ καὶ ἀλλοθι δῆομεν ἔδρην
45 σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἄνθρω, δς καταθήσει.

Ὡς φασθ'· ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἔζετο· τῷ δὲ συβώ-
τῃ ἔθεν ὑπο χλωρὰς ῥώπας καὶ κώας ὑπερθεν· [της
ἐνθα καθίζετ' ἐπειτα Ὀδυσσεύς φίλος υἱός.

Τοῖσιν δ' αὖ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
50 ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
σίτον δ' ἐσσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,
ἐν δ' ἄρα κισσυδίῳ κίρνη μελίθδεα οἶνον·
αὐτὸς δ' ἀντίον ἵξεν Ὀδυσσεύς θεῖοιο.

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
55 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε διὸν ὑφορβόν·

Ἄττα, πόθεν τοι ξείνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δέ ἐ νᾶῤται
ἡγαγον εἰς Ἴθακην; τίνος ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί ἐ πεζὸν ὁτοίμα ἐνθαδ' ἵκεσθαι.

60 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμᾶε συβώτα·
τοιγὰρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθῆα πάντα ἀγορεύσω.
Ἐκ μὲν Κρητῶν γένος εὐχεταὶ εὐρεΐάων·

vel et notus alius; quoniam canes non latrant,
sed circum-adulatur; pedum vero subitus sonum audio.

Nondum totus dictus-erat sermo, quando ei dilectus filius
stetit in vestibulo. Attonitus autem exsiliit subulcus;
atque ei e-manibus cecidere vasa, quibus utebatur,
miscens nigrum vinum: ipse vero obvius ivit hero,
osculatusque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
manusque ambas; uber autem ei excidit lacrima.

Sicut vero pater suum filium amanti animo amplectitur,
reversum e longinqua terra decimo anno,
unicum, in-senectute-genitum, super quo dolores multos pas-
sus-sit:] sic tunc Telemachum deo-similem divinus subulcus
totum osculatus-est circumharrens, tanquam e morte ela-
psum:] et ejulans eum verbis alatis allocutus-est:

Venisti, Telemache, dulce lumen? non te amplius ego
me visurum putabam, postquam ivisti navi in-Pylum;
sed age, nunc ingredi, dilecte fili, ut te animo
delecter aspiciens, recens aliunde intro advenientem.
Nequaquam enim frequenter agrum adis, nec pastores,
sed in-urbe-manes: sic enim tibi placebat animo,
viro-um procorum aspicere exitiosum cor-tum.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] erit sic, pater: tui vero causa huc venio,
ut teque oculis videam, et sermonem audiam,
si mihi adhuc in aedibus mater maneat, an aliquis jam
viro-um alius eam duxerit; Ulyssis autem fere cubile
inopia stragularum malas araneas jacet habens.

Hunc autem rursus allocutus-est subulcus, princeps viro-
rum:] et perquam illa manet patienti animo
tuis in aedibus: luctuosæ vero ei semper
percutunt noctesque et dies lacrimas-fundenti.

Sic igitur locutus, ejus accepit æream hastam:
atque is introibat, et transivit lapideum limen.
Ei autem suam sedem ingresso pater cesserat Ulysses;
Telemachus vero ex-altera-parte prohibebat, dixitque:

Sede, o hospes; nos autem et alibi inveniemus sedem
tugurio in nostro: adest vero vir, qui talem ponet.

Sic dixit: ille autem retrogressus inde consedit: huic au-
tem subulcus] substravit viridia virgulta, et pellem insuper;
ibi consedit deinde Ulyssis dilectus filius.

Illis autem carni-um lances apposuit subulcus
assarum, quas quidem priori die reliquerant comedentes;
panem autem festinanter accumulabat in canistris,
atque inde in poculo miscebat dulce vinum:
ipse vero e-regione sedit Ulyssis divini.

Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,

tum vero Telemachus allocutus-est divinum subulcum:

Pater, unde tibi hospes hic venit? quomodo autem ipsum
nautæ] duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim ipsum pedibus puto huc venire.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
enimvero ego tibi, fili, vera omnia dicam.

Ex Creta quidem genere se-profitetur esse lata:

- φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
 πλαζόμενος· ὥς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
 65 Νῦν αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδράς
 ἤλυθ' ἐμὸν πρὸς σταβλὸν, ἐγὼ δέ τοι ἐγγυαλίζω·
 ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἰκέτης δέ τοι εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 Εὐμαῖ, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμάλγεις ἔειπες·
 70 πῶς γὰρ δὴ τὸν ζείνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
 αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ καὶ οὐπω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
 μητρὶ δ' ἐμῇ δῖχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
 ἥ αὐτοῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ καὶ δῶμα κομίζῃ,
 75 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δῆμοιο τέ φῆμιν·
 ἥ ἤδη ἄμ' ἐπιταί Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι τὸν ζείνον, ἐπεὶ τεὸν, ἔκτο δῶμα,
 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλὰ·
 80 δῶσω δὲ ξίφος ἀμυρκεὺς καὶ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ' ὅππῃ μιν κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Εἰ δ' ἐθέλεις, σὺ κόμισσον, ἐνὶ σταθμοῖσιν ἐρύξας·
 εἴματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω καὶ σῖτον ἅπαντα
 ἔδμεναι, ὥς ἂν μὴ σε κατατρύχῃ καὶ ἐταίρους.
 85 Κεῖσε δ' ἂν οὐ μιν ἐγῶγε μετὰ μνηστῆρας ἔωμι
 ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσιν·
 μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰὼν.
 Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἔοντα
 ἀνδρα καὶ ἱφθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 90 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 ὦ φίλ', ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι δέμις ἔστιν,
 ἥ μάλα μευ καταδάττετ' ἀκούοντας φίλον ἦτορ,
 οἷά φρατε μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανάσθαι
 ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιούτου ἔοντος.
 95 Εἰπέ μοι, ἥ ἐκὼν ὑποδάμνασαι, ἥ σέγε λαοὶ
 ἐγθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμῆ·
 ἥ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
 Αἶ γὰρ ἐγὼν οὕτω νέος εἶην τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 100 ἥ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος ἥ καὶ αὐτός·
 [ἔλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·]
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ καίνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
 ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδῃ Ὀδυσῆος·
 105 εἰ δ' αὖ με πληθὺ δαμασαάτο, μῶνον ἔοντα,
 βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισιν
 τεθνάμεν ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ζείνοις τε συρρελίζομένους δμῳὰς τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ
 110 καὶ οἶνον διαφυσσόμενον καὶ σῖτον ἔδοντας
 μάψ αὐτως, ἀτέλεστον, ἀνηνύσω ἐπὶ ἔργῳ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, ζεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
 Οὔτε τί μοι πᾶς δῆμος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
 115 οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσπερ ἀνὴρ
 μαρναμένοισι πέποιθε καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.

dicit autem se multis hominum in urbibus versatum-esse
 errantem; sic enim ei destinavit hæc deus.

Nunc autem Thesprotorum virorum e nave elapsus
 venit meum ad stabulum, ego vero tibi *eum* in-manus-tradam:
 fac quomodo vis; supplicem vero tibi se profitetur esse.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] Eumæe, certe valde hoc verbum animum-tristans dixi-
 sti:] quomodo enim jam hunc hospitem ego suscipiam domi?
 Ipse quidem juvenis sum, et nondum manibus confisus-sum
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior lacessiverit;
 matri autem meæ bifariam animus in mente cogitat,
 utrum illic apud me maneat et domum curet,
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequatur Achivorum *eum*, quicunque optimus
 ambit *eam* in ædibus vir, et plurima dederit.

Verum enimvero hospitem, quoniam tuam advenit domum,
 induam ipsum lænaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 dabo autem enssem ancipitem, et pedibus calceamenta:
 dimittamque, quo ipsum cor animusque jubet.

Sin vero velis, tu curato *eum*, in stabulis detentum;
 vestimenta autem huc ego mittam et cibum omnem,
 ad-edendum, ut ne te atterat et socios.

Illuc vero non ipsum equidem inter procos siverim
 ire; valde enim petulantem insolentiam habent,
 ne ipsum conviciis-proscindant, mihi autem dolor fiat gravis.
 Efficere vero difficile est aliquid inter plures unum
 virum, etiam fortem; quoniam multo potentiores sunt.

Illum autem rursus affatus-est audens divinus Ulysses:
 o amice, quoniam sane mihi etiam respondere fas est,
 certe valde meum corroditur audientis carum cor,
 de iis qualia dicitis procos injusta moliri
 in ædibus, invito te, talis quum-sis.

Dic mihi, utrum sponte succumbas, an te cives
 oderint in populo, obsequentes dei voci:
 an aliquid fratribus succenseas; quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.
 Utinam enim ego sic juvenis essem hoc cum animo,
 vel filius ex Ulysse eximio, vel etiam ipse

[venerit errans: adhuc enim et spei copia est:]
 ilico deinde mihi caput abscinderet alienus vir,
 si non ego illis malum omnibus fierem,
 profectus in domum Laertiadæ Ulyssis:
 sin vero rursus me multitudine domarent, solus quum-essem,
 mallet in meis interfectus ædibus
 mori, quam hæc quidem semper indigna opera videre,
 hospitesque male-tractatos, famulasque mulieres
 illos violantes indigne in ædibus pulcris,
 et vinum exhaustum, et cibum comedentes
 temere sic, in-infinitem, nunquam-perfecto in opere.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] enimvero ego tibi, hospes, hæc valde accurate dicam.
 Nec quicquam mihi universus populus invisus irascitur,
 nec fratribus succenseo: quibus-quidem vir
 pugnantibus confidit, etiam si magna contentio orta-sit.

Ὡδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων·
 μούνων Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτεν,
 μούνων δ' αὖτ' Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 120 μούνων ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν οὐδ' ἀπόνητο.
 Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυριοὶ εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ Ὀλύμπῳ Ζακύνθῳ,
 ἥδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κάτα κοιρανέουσιν,
 125 τόσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
 Ἡ δ' οὐτ' ἀρνείται συγγερὸν γάμον οὔτε πλευτὴν
 ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
 οἶκον ἐμόν· τάχα δὴ με διαβράϊσους καὶ αὐτόν.
 Ἄλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.—
 130 Ἄττα, σὺ δ' ἔρχοιο θάσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπέῃ
 εἰς, ὅτι οἱ σῶς εἰμὶ καὶ ἐκ Πύλου εἰληλυθὼς.
 Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτοῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
 οἷ ἅπαγγελίᾳς· τῶν δ' ἄλλων μήτις Ἀχαιῶν
 πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανώονται.
 135 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβῶτα·
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ἥ καὶ Λαέρτη αὐτὴν δόδον ἄγγελος ἔλθω
 δυσμόρῳ· θεὸς τείω μὲν Ὀδυσσεὺς μέγ' ἀχέουον
 140 ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ
 πίνει καὶ ἥσθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύκτωρ
 αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύγε ὄγχεο νηὶ Πύλονδε,
 οὐπω μὲν φασιν φαγέμεν καὶ πίεμεν αὐτως
 οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ στοναχῇ τε γόῳ τε
 145 ἦσται δδυρόμενος, φθινύθει δ' ἄμρ' ὅσοφρι χρόις.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 ἀλγίον, ἀλλ' ἐμπης μιν ἑάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσιν,
 πρῶτόν κεν τοῦ πατρὸς ἐλοίμεθα νόστιμον ἥμαρ.
 150 Ἀλλὰ σύγ' ἀγγελίᾳς ὅπισω κίε, μὴδὲ κατ' ἀγρούς
 πλάζεσθαι μετ' ἐκείνων· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,
 ἀμφίπολον ταμῖν ὀτρυνέμεν ὅττι τάχιστα
 κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγελεῖε γέροντι.
 Ἡ ρα καὶ ὥρσε συρφοδόν· δ' εἴλετο χειρὶ πέδιλα,
 155 δησάμενος δ' ἐπὶ ποσσὶ πόλινδ' ἔεν. Οὐδ' ἄρ' Ἀθήνην
 λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κίων Εὐμαῖος ὑφορβός·
 ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί,
 καλῇ τε μεγάλῃ τε καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδύη.
 Στῆθ' δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσσῆϊ φανεῖσα·
 160 οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἰδὲν ἀντίον οὐδ' ἐνόησεν—
 οὐ γάρ πω πάντεςσι θεοὶ φαίνονται ἑναργεῖς—
 ἀλλ' Ὀδυσσεύς τε κύνες τε ἰδὼν καὶ β' οὐχ ὑλάοντο,
 κνυζημῶ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
 Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς,
 165 ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲξ μέγα τεύχον ὠλήης,
 στῆθ' ἀπαρτίθ' αὐτῆς τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦδ' νῦν σὺ παιδί ἔπος φάο μὴδ' ἐπίκευθε,
 ὥς ἂν μνηστῆρσιν θάνατον καὶ Κῆρ' ἀραρόντε
 170 ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτῇ

Ita enim nostrum genus per-unicos-demisit Jupiter;
 unicum Laerten Arcesius filium genuit,
 unicum autem rursus Ulysssem pater genuit; at Ulysses
 unicum me in ædibus genitum liquit, nec me fruius-est.
 Ideo nunc inimici valde multi sunt in domo.

Quotquot enim insulis dominantur optimi,
 Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
 et quot per asperam Ithacam dominantur,
 tot matrem meam ambiunt, atteruntque domum.
 Illa autem neque abnegat odiosas nuptias, nec finem
 facere potest; hi autem absumunt comedentes
 domum meam: cito vero me perdent et ipsum.
 Sed enim hæc quidem deorum in genibus posita sunt
 Pater, tu vero vade ocyus, prudenti Penelopæ
 dic, quod ei salvus sum, et ex Pylo veni.

At ego hic manebo, tu autem huc redi,
 soli ubi nuntiariis; ceterorum vero nullus Achivorum
 audiat: multi enim mihi mala moliuntur.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 cognosco, sapio; hæc sane intelligenti imperas.
 Sed age mihi hoc dic et accurate præcipe,
 an et Laertæ eadem via nuntius eam
 infelici; qui eousque quidem ob-Ulysssem valde dolens,
 operaque inspiciebat, et cum famulis in domo
 bibeat et edebat, quando animus in pectoribus juberet;
 at nunc, ex quo tu abiisti navi in-Pylum,
 nondum ipsum dicunt edisse et bibisse sic ut solebat,
 neque opera inspexisse; sed suspirioque fletuque
 sedet lamentans; tabescit autem circum ossa corpus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] tristius est, sed nihilominus ipsum sinemus, dolentes
 licet.] Si enim ullo-pacto essent proprii-arbitrii omnia mortali-
 bus,] primum mei patris eligeremus redivit diem.
 Sed tu ubi-nuntiaveris, revertere; neu per agros
 vagare ad illum: at matri dic,
 ut-famulam œconomam ire-jubeat quam citissime
 clam; illa etenim nuntiaverit seni.

Dixit, et excitavit subulcum: hic autem cepit manibus cal-
 ceos,] ligatisque itis sub pedibus ad-urbem ibat. Nec Minervam
 latebat a stabulo profectus Eumæus subulcus;
 sed ea prope venit: corpore vero assimilata-est mulieri
 pulcræque magnæque, et splendida opera scienti.
 Stetit autem e-regione-ostii casæ Ulyssi apparens;
 nec Telemachus eam vidit coram, neque advertit:
 (nequaquam enim omnibus dii apparent manifesti:)
 sed Ulyssesque, canesque viderunt, atque non latraverunt,
 cum gannitu vero aliorum per stabulum trepidaverunt.
 Illa autem superciliis innuit; animadvertit vero divinus Ulys-
 ses:] exivitque domo extra magnam murum caule,
 stetitque ante ipsam: eum vero allocuta-est Minerva:

Generose Laertiade, sollers Ulysse,
 jam nunc tuo filio verbum dic, neu cela;
 ut procis mortem et fatum ubi-composueritis,
 eatis ad urbem inclytam: neque ego ipsa

δὴρὸν ἀπὸ σπῶϊν ἔσσομαι μεμανυῖα μάχεσθαι.

Ἦ καὶ χρυσεῖη βράβω ἐπεμάσσαι· Ἀθήνη·
φῶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐὺπλυνίς ἦδ' ἱχθυὼνα
ὄψ' ἀμφοῖ στήθεσσι· δέμας δ' ὠρελλε καὶ ἤβην.
175 Ἀψ δὲ μελαγχροῖς γένετο, γναβμοὶ δὲ τάνυσθεν·
κυάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφοῖ γένειον.
Ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασα πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἤϊεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός·
ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
180 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλοιός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἢ παρόινεν,
ἀλλὰ δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι γρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
Ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
ἀλλ' ἢ τῆθ' ἵνα τοὶ κεχαρισμένα δῶμεν ἱρά·
185 ἦδ' ἔχρυστα δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολὺ-τλας διὸς Ὀδυσσεύς·
οὔτις τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴσχεις;
ἀλλὰ πατὴρ θεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
πάσγεις ἀλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέχμενος ἀνδρῶν.

190 Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύστε, καὶ δὲ παρειῶν
δάκρυον ἦκε χιμαῖζε· πάρος δ' ἔχε νολεμές αἰεί.
Τηλέμαχος δ' — οὐ γάρ ποι ἐπειθετο δὴν πατέρ' εἶναι —
ἐξαυτῆς μιν ἔπεσαν ἀμειβόμενος προσέειπεν· [μῶν]

Οὐ σύγ' Ὀδυσσεὺς ἔσσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλὰ με δαί-
195 σέλγει, ὅρρ' ἔτι μάλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω.
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανώμετο
ᾧ αὐτοῦ γε νόρ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
ῥηϊδίως θέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.

Ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεικέα ἔσσο·
200 νῦν δὲ θεοῖσιν εἰκας, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
Τηλέμαχ', οὐ σε εἰκοι φιλον πατέρ' ἔνδον ἑόντα
οὔτε τι θαυμαζέειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι.

Οὐ μὲν γάρ τοι ἐτ' ἄλλος ἐλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς·
205 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλὰ δ' ἄλθεις,
ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.

Αὐτὰρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
ἦτε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
210 ἀνδρὶ νέω καὶ καλὰ περὶ χροῖ εἴματ' ἔχοντι.

Ῥηϊδίον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
ἡμῖν κυδῆναι θνητὸν βροτὴν ἦδ' ἐκαχῶσαι.

Ὡς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἔξετο· Τηλέμαχος δὲ
ἀμφοχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.

215 Ἀμποτέροισι δὲ τοῖσιν ὑπ' ἡμερος ὥρτο γόοιο·
κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδυνάτερον ἢ τ' οἰωνοί,
φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷστές τε τέκνα
ἀγρόται· ἐξείλοντο πάρος πετεηνὰ γενέσθαι·
ὥς ἄρα τοίγ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀργῆς δάκρυον εἶβον.

220 Καὶ νῦν κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος ἡελίοιο,
εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατέρ' αἴψα·

Ποίη γάρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νῆϊ σε ναῦται
ἡγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν δίωμι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.

diu a vobis abero, prompta ad-pugnandum.

Dixit, et aurea virga tetigit *cum* Minerva :

vestem quidem ei primum bene-lotam et tunicam
posuit circa pectora; corpusque auxit et vigorem.

Rursus autem nigro-colore factus-est, genæque distentæ-sunt,
cæruleique facti-sunt pili circa mentum.

Illa quidem, ita quum-fecisset, recessit : at Ulysses
ivit in casam : stupuit vero ipsum dilectus filius;
territusque aliorum vertit oculos, *veritus* ne deus esset,
et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est :

Alius mihi, hospes, apparuisti modo, quam ante,
alia autem vestimenta habes, et tibi corpus laud-amplius sin-
[le.] Certe omnino aliquis deus es *eorum* qui cælum latum te-
nent :] sed propitius-esto, ut tibi grata demus sacra,
et aurea dona, arte-elaborata : parce vero nobis.

Huic autem respondit inde audens divinus Ulysses :
neutiquam deus sum; cur me immortalibus assimilas?
sed pater tuus sum, cujus gratia tu suspirans
pateris dolores multos, injurias sustinens virorum.

Sic igitur locutus, filium osculatus-est, a genisque
lacrimam mittebat humi : ante autem continueral-se indes-
inenter usque.] Telemachus vero (nondum enim credebatur suum
patrem esse) rursus ipsum verbis respondens allocutus-est :

Haud tu Ulysses es, pater meus; sed me deus
decipit, ut adhuc magis lugens suspirem.
Nequaquam enim mortalis vir hæc machinatus-esset
suo ipsius quidem animo; nisi quando deus ipse *aggressus*,
facile volens faceret juvenem aut senem.

Certe enim modo eras senex, et turpiter vestitus-eras;
nunc vero diis similis-es, qui cælum latum tenent.

Hunc autem respondens affatus-est ingeniosus Ulysses :
Telemache, non te decet dilectum patrem, intus quum-sit,
neque mirari supra-modum nec stupere.

Nequaquam enim tibi amplius alius veniet huc Ulysses :
sed ille ego talis, passus mala, multumque vagatus,
veni vicesimo anno in patriam terram.

Verum tibi hoc opus est Minervæ prædatrix
quæ me talem fecit, uti vult; potest enim;
alias quidem mendico similem, alias autem rursus
viro juveni, et pulcra circa corpus vestimenta habenti,
Facile vero est diis, qui cælum latum tenent,
et illustrem-facere mortalem hominem, et vilem-reddere.

Sic igitur locutus consedit : Telemachus vero
circumfusus patrem bonum lugebat, lacrimas stillans.
Ambobus autem ipsis desiderium subortum-est fletus :
plorabant vero stridule, abundantius quam aves,
aquilæ, vel vultures unguibus-aduncis, quibus pullos
rustici abstulerint, antequam volatiles facti-sint :
sic igitur illi miserabiliter sub superciliis lacrimam fundebant.
Et sane ejulantibus occidisset lumen solis,
nisi Telemachus allocutus-fuisset suum patrem subito :

Quali nam nunc huc, care pater, navi te *nautæ*
duxerunt in Ithacam? quosnam se esse profitebantur?
nequaquam enim te pedibus puto huc venisse.

- 225 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼ τοι, τέκνον, ἀληθεῖην καταλέξω.
 Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἷτε καὶ ἄλλους
 ἀνθρώπους πέμπουσιν, στίς σφέας εἰσαφίκεται·
 καὶ μ' εὖδοντ' ἐν νηὶ ὁσθ' ἐπὶ πόντον ἄγοντες
 230 κατ' ἔσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
 χαλκὸν τε χρυσόν τε ἄλλας ἐσθλὰς θ' ὑφαντὴν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν σπηέσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Νῦν αὖ δεῦρ' ἰκόμεν ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης,
 ὄφρα κε θυμωμένεσσι φόνου πέρι βουλευώμεν.
 235 Ἀλλ' ἄγε μοι μνηστήρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
 ὅφρ' εἰδέω, ὅσσοι τε καὶ οἵτινες ἄνδρες εἰσὶν·
 καὶ κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μεριμηρίξας
 φράσσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνήσομαι· ἀντιφέρεσθαι,
 μόνω ἀνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζήσομαι ἄλλους.
 240 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 ὦ πάτερ, ἦτοι σείω μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
 χειράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίρρονα βουλὴν·
 ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες· ἄγῃ μ' ἔχει· οὐδέ κεν εἴη
 ἄνδρ' ὅω πολλοῖσι καὶ ἱβήμοισι μάχεσθαι.
 245 Μνηστήρων δ' οὐτ' ἄρ' δεκάς ἀτρεκέες οὔτε δὴ οἴαι,
 ἀλλὰ πολλὸν πλεόνες· τάχα δ' εἴσαι ἐνθάδ' ἀριθμόν.
 Ἐκ μὲν Δουλιχίου δῶο καὶ πεντήκοντα
 κοῦροι κεκριμένοι, ἐξ δὲ ὄρηστές ἐπονται·
 ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἰκοσι φῶτες ἔασιν,
 250 ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν εἰκοσι κοῦροι Ἀχαιῶν,
 ἐκ δ' αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἀρίστοι,
 καὶ σπιν ἅμ' ἐστὶ Μέδων κῆρυξ καὶ θεῖος ἀοιδὸς
 καὶ δοῖω θεράποντες, δαήμενοι δαιτροσυνάων.
 Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
 255 μὴ πολυτίκτρα καὶ αἰνὰ βίης ἀποτίσαι ἐλλῶν.
 Ἀλλὰ σύγ', εἰ δύνασαι τιν' ἀμύμονα μεριμηρίξαι,
 φράξεν, ὃ κέν τις νῶϊ ἀμύνοι πρόρρονα θυμῷ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 τοιγάρ ἐγὼν ἔρεω, σὺ δὲ σύννεο καὶ μευ ἄκουσον·
 260 καὶ φράσαι, εἴ κεν νῶϊν Ἀθῆναι σὺν Διὶ πατρὶ
 ἀρχέσει, ἢ τίς τιν' ἄλλον ἀμύμονα μεριμηρίξω.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδ' αὖ
 ἐσθλὰ τοι τούτω γ' ἐπαμύνορε, τοὺς ἀγορεύεις,
 ὦψι περ ἐν νεφέεσσι καθυμένω· οἷτε καὶ ἄλλοις
 265 ἀνδράσι τε κρατέουσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 οὐ μὲν τοι κείνω γε πολλὸν χρόνον ἀμφοτέρωθεν
 φυλόπιδος κρατερῆς, ὅπότε μνηστήρσι καὶ ἡμῖν
 ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρήνηται Ἄρης.
 270 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔργου ἅμ' ἡοὶ φαινομένην
 οἴκαδε καὶ μνηστήρων ὑπερβιάλοισιν ὀμίλει·
 αὐτὰρ ἐμὰ πρότ' ἄστυ συμβώτης ὕστερος ἄξει,
 πτωχῷ λευγαλέω ἐναλίκιον ἢ δὲ γέροντι.
 Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κατὰ, σὸν δὲ φίλον κῆρ
 275 τετλάω ἐν στήθεσσι κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο.
 Ἦνπερ καὶ διὰ δῶμα ποδῶν ἔλκωσι ὕραζε
 ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰς ὁρόων ἀνέχεσθαι.
 Ἀλλ' ἦτοι πᾶν ἐσθαι ἀνογιέμεν ἀπρὸς συνάων,

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego tibi, fili, verum enarrabo.

Phæaces me duxerunt re-nautica-inclyti, qui et alios
 homines deducunt, quicumque ad-ipsos venerit :
 et me dormientem in navi veloci super pontum vehentes
 deduserunt in Ithaca : dederunt autem mihi splendida
 dona,] æsque aurumque abunde, vestimentaue texta :
 et hæc quidem in speluncis deorum consilio jacent.

Nunc autem huc veni admonitionibus Minervæ,
 ut inimicorum de corde consultemus.

Sed age mihi procos enumera-et recense,
 ut sciam, quotque et quinam viri sint :
 et meo in animo eximio habita-deliberatione,
 considerem, si nos possimus contra-eos-stare,
 soli sine aliis, an et conquiremus alios.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] o pater, sane tuam magnam gloriam semper audiebam,
 manibusque te bellatorem esse, et prudentem consilio :
 sed nimis magnum dixisti ; stupor me tenet : nec liceret
 viros duos cum-multis et fortibus pugnare.

Procorum autem nec sane decas una, nec duæ solæ,
 sed multo plures sunt ; cito autem scies hic numerum.

Ex Dulichio quidem duo et quinquaginta
 juvenes selecti, sex vero eos famuli comitantur ;
 ex Samo autem quatuorque et viginti viri sunt ;
 et ex Zacyntho sunt viginti juvenes Achivorum ;
 ex ipsa vero Ithaca duodecim omnes optimi,
 et cum ipsis simul est Medon præco, et divinus cantor,
 et duo ministri, periti epulas-instruendi.

His si omnibus nos-offeramus intus versantibus,
 vereor ne perquam-amare et graviter eorum injurias ulci-
 scaris reversus.] Sed tu, si possis aliquem adiutorem excogi-
 tare,] considera, qui nobis auxilietur lubenti animo.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 enimvero ego dicam ; tu vero attende et me audi,
 et considera, si nobis Minerva cum Jove patre
 sufficiat, an aliquem alium adiutorem excogitem.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] boni sane isti sunt adiutores, quos memoras,
 alte quidem in nubibus sedentes ; qui utique et aliis
 viris dominantur, et immortalibus diis.

Hunc autem rursus allocutus-est audens divinus Ulysses :
 haud quidem illi multo tempore seorsum aberunt
 a-pugna forti, quando prociis et nobis
 in ædibus meis robur decerneretur Martis.

Sed tu quidem nunc vade, simul cum-aurora illucescente,
 domum, et cum-prociis insolentibus versare :

at me ad urbem subulcus postea ducet,
 mendico misero similem, et seni.

Si autem me ignominia-afficiant in domo, tuum tamen carum
 cor] tolerato in pectoribus, male patiente me.

Etiamsi vel per domum pedibus me trahant foras,
 vel telis percutiant : tu tamen inspiciens tolerato.

At sane cessare jube ab-insipientia,

μειλιχίους ἐπέεσσι παραυδῶν· οἳ δέ τοι οὔτι
 280 πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσταται αἴσιμον Ἥμαρ.
 [Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θῆσῃ Ἀθήνη,
 νεύσω μὲν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας
 ὅσα τοι ἐν μεγάροισιν Ἀρήϊα τεύχεα κείται
 285 ἐς μυχὸν ὑψηλοῦ θαλάμου καταθεῖναι αἰέρας
 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρρᾶσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν ἴσκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 290 ἀλλὰ κατήχισται, ὅσπον πυρὸς ἔκει· αὐτμή.
 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τότε μείζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,
 μὴ πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
 ἀλλήλους τρώσῃτε καταστῆναι τε δαῖτα
 καὶ μνηστῖν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδερος.
 295 Νῶϊν δ' οἴοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
 καλλιπέειν καὶ δοῖα βόαργα χερσὶν ἐλῆσθαι
 ὥς ἂν ἐπιθύσαντες ἐλοιμέθω· τοὺς δέ κ' ἔπειτα
 Παλλὰς Ἀθηναίη θελξει καὶ μητίετα Ζεύς.]
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 300 εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐστι καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
 μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἐνδον ἐόντος,
 μήτ' οὖν Λαέρτης ἴστω τόγε μήτε συδῶτης
 μήτε τις οἰκῶν μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
 ἀλλ' οἶοι, σὺ τ' ἐγὼ τε, γυναικῶν γινώμεν ἰθύν·
 305 καὶ κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι περηθήμεν,
 ἡμὲν ὅπου τις νῶϊ τίει καὶ δειδίδε θυμῷ,
 ἡδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σέ δ' ἀτιμᾶ, τοῖον ἐόντα.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', οἶω,
 310 γινώσκει· οὐ μὲν γάρ τι χαλιδροσύνην μέ γ' ἔχουσιν·
 ἀλλ' οὔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσσεσθαι δῖω
 ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σέ δέ φράζεσθαι ἄνωγα.
 Διὸ γὰρ αὐτως εἰσι ἐκάστου πειρητίζων,
 ἔργα μετερχόμενος τοῖ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
 315 χρήματα δαρδράπτουσιν ὑπέρβιον οὐδ' ἐπὶ φειδῷ.
 Ἄλλ' ἦτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάσθαι ἄνωγα,
 αἵτε σ' ἀτιμάζουσι καὶ αἶ νηλιτεῖς εἰσὶν·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἐγωγε κατὰ σταθμοὺς ἐθελοίμην
 ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
 320 εἰ ἐτεόν γέ τι οἴσθαι Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηὺς εὐεργής,
 ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἐταίρους·
 οἳ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἴκοντο,
 325 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἡπειροῖο ἐρουσαν,
 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ἐπέρθυμοι θεράποντες·
 αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
 Αὐτὰρ κήρυκα πρόεσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
 ἀγγελίην ἐρέοντα περὶ φρονι Πηνελόπειν,
 330 οὐνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγροῦ, νῆα δ' ἀνώγει
 ἄστυδ' ἀποπλείειν· ἵνα μὴ δέισσας ἐνὶ θυμῷ
 ἰφθίμη βασιλεία τέρεν κατὰ δάκρυον εἶδοι.

lenibus verbis compellans; illi vero tibi nequaquam
 parebunt; jam enim ipsis adest fatalis dies.
 [Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua :
 quando abundans-consiliis in mente *mihi* ponet Minerva,
 innuam quidem tibi ego capite; tu autem deinde, quum-in-
 tellexeris,] quæcunque tibi in ædibus Martia arma jacent,
 in secessum alti thalami depone sublata,
 omnia prorsus : at procos blandis verbis
 palpare, quando te percontentur *arma* desiderantes;
dicens, Ex fumo deposui : quoniam non-amplius illis similia-
 sunt,] qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Uly-
 ses;] sed fœdata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem mihi hoc majus in mente posuit Saturnius,
 ne qua vino-gravati, contentione concitata inter vos,
 vos-invicem vulneretis, fœdetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim allicit virum ferrum.
 Nobis vero solis duos enses, et duas hastas
 relinque, et duo scuta-bubula manibus sumenda,
 ut impetu-facto capiamus; illos autem postea
 Pallas Minerva demulcebit, et providus Jupiter.]
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reponere tua;
 si vere meus es, et sanguinis nostri,
 ne-quis postea Ulyssem audiat intus esse.
 neque etiam Laertes sciat hoc, nec subulcus,
 nec quisquam domesticorum, neque ipsa Penelope :
 sed soli, tuque egoque, mulierum cognoscamus ingenium :
 et aliquem famulorum virorum etiam tentemus;
 tam ubi aliquis nos honoret et timeat animo,
 quam qui non curet, teque parum-honoret, talis quum-sis.
 Hunc autem respondens allocutus-est splendidus filius :
 o pater, sane meum animum et postea, opinor,
 cognosces; nequaquam enim animi-remissio me tenet :
 sed neutiquam hoc emolumento ego fore puto
 nobis ambobus; te vero considerare jubeo.
 Diu enim sic vades unumquemque tentans
 opera ipsorum adiens; illi autem in ædibus quieti
 opes devorant præter-modum, nec superest parsimonia.
 Sed sane te mulieres ego explorare hortor,
 quæque te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint :
 viros autem non ego per stabula vellem
 nos explorare, sed postea hæc curare,
 si modo vere aliquod nosti Jovis signum ægidem-tenentis.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 At deinde in-Ithacam deducebatur navis bene-fabricata,
 quæ tulerat Telemachum a-Pylo, et omnes socios :
 hi vero quum jam portum valde-profundum intrassent,
 navem quidem ii nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri;
 statimque ad Clytiæ domum ferebant perpulcra dona.
 At præconem præmiserunt domum ad Ulyssis,
 nuntium dicturum prudenti Penelopæ,
 quod Telemachus quidem in agro maneat, navem autem jus-
 serit] ad-urbem inde-navigare; ut ne verita in animo
 præstans regina teneras lacrimas defunderet.

Τῷ δὲ συναντήτην κῆρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς
 τῆς αὐτῆς ἑνὲς ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναῖκί·
 335 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἔκοντο δόμον θεῖου βασιλῆος,
 κῆρυξ μὲν βὰ μέσῃσι μετὰ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Ἦδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλουθεν.
 Πηνελόπειά δ' εἶπε συβώτης ἀρχι παραστὰς
 πάνθ' ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
 340 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐξημοσύνην ἀπέειπεν,
 βῆ δ' ἵμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε.
 Μνηστῆρες δ' ἀχάροντο κατήφρησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 ἔκ δ' ἦλθον μέγαροιο παρέκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
 αὐτοὺ δὲ προπάροιθε θυράων ἐδρίωντον.
 345 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
 ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον υπερφιάλως τετέλεσται
 Τηλεμάχῳ, δδὸς ᾗδ' ἐφάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε, νῆα μελαιναν ἐρύσσομεν, ἥ τις ἀρίστη,
 ἐς δ' ἐρέτας ἀλίης ἀγείρομεν, οἳ κε τάχιστα
 350 κείνοις ἀγγεῖλωσι θωὸς οἰκόνδε νέεσθαι.
 Οὕπῃ πᾶν εἰρήθ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἶδε νῆα,
 στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυθενέος ἐντὸς,
 ἱστία τε στελλόντας ἐρετμά τε χερσὶν ἔγοντας.
 Ἦδὺ δ' ἄρ' ἐχγέλασας μετεφώνεεν οἷς ἐτάροισιν·
 355 Μῆ τιν' ἐτ' ἀγγελῖν ὀτρύνομεν· οἶδε γὰρ ἔνδον·
 ἦ τίς σφιν τόδ' εἶπε θεῖον, ἦ εἰσίδον αὐτοὶ
 νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
 Ὡς ἔραθ' οἱ δ' ἀνσάντες ἔβαν ἐπὶ θίνα θαλάσσης·
 αἵψα δὲ νῆα μελαιναν ἐπ' ἡπείροιο ἐρύσαν,
 360 τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικον ὑπέρθυμοι θεράποντες.
 Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίων ἄθροοι, οὐδὲν τι ἄλλον
 εἶων οὔτε νέων μεταίξειν οὔτε γερόντων.
 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπίθεος υἱός·
 ὦ πόποι, ὥς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν.
 365 Ἥματα μὲν σκοποὶ ἴζον ἐπ' ἀκρίας ἡγεμόσσας,
 αἰὲν ἐπασσύτεροι ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
 οὐποτ' ἐπ' ἡπείρου νύκτ' ἄσμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 νηὶ θεῇ πλείοντες ἐμίμνομεν Ἠῶ διάν,
 Τηλεμάχον λοχῶντες, ἵνα φθίσωμεν ἐλόντες
 370 αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἶκαδε δαίμων.
 Ἥμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν δλεθρον,
 Τηλεμάχῳ μῆδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ οἶω
 τούτου γε ζώοντος ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα.
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
 375 λαοὶ δ' οὐκέτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἥρα φέρουσιν.
 Ἄλλ' ἄγετε, πρὶν κείνων δημηγορίσασθαι Ἀχαιοὺς
 εἰς ἀγορὴν — οὐ γάρ τι μελησέμεναί μιν οἶω,
 ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀναστὰς,
 οὐνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐράπτομεν, οὐδ' ἐκίχθημεν·
 380 οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
 μή τι κακὸν βέξωσι καὶ ἡμέας ἐξέλασιν
 γαίης ἡμετέρης, ἄλλων δ' ἀφικώμεθα δῆμον —
 ἀλλὰ φθίσωμεν ἐλόντες ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος
 ἢ ἐν δόῳ· βίοντον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
 385 δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὐτὲ
 κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἧδ' ὅστις ὀπυίοι.

Atque occurrerunt sibi invicem præco et divinus subulcus,
 ejusdem gratia nuntii, dicturi mulieri.

Sed quando jam pervenerant in domum divini regis,
 præco quidem medias inter ancillas dixit :

Jam tibi, regina, dilectus filius venit.

Penelopæ autem dixit subulcus prope astans
 omnia, quæcunque ei dilectus filius ipsum jusserat loqui,
 Ac postquam omne præceptum renuntiat,
 profectus est ire ad sues; liquit autem septaque et domum.

Proci vero tristati sunt, dolueruntque in animo :
 exiverunt autem domo præter magnum murum atrii,
 atque illic ante januas sedebant.

His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui :

O amici, certe magnum opus superbe perfectum est
 Telemacho, iter hoc : putabamus autem ei non perfectum
 iri.] Sed agite, navem nigram trahamus, quæ sit optima;
 inque eam remiges marinos congregemus, qui citissime
 illis nuntient ocyus ut domum redeant.

Nondum totum dictum erat, quando Amphinomus vidit
 navem,] conversus ex loco suo, portum profundum intra,
 velaque contrahentes, remosque manibus tenentes.

Suaviter autem ridens locutus est inter suos sodales :

Ne quem amplius nuntium jubeamus ire; hi enim jam sunt
 intus :] vel aliquis eis hoc dixit deorum, vel viderunt ipsi
 navem prætervehentem, eam autem non potuerunt assequi.

Sic dixit : illi autem ubi surrexere, iverunt ad litus maris;
 statim vero navem nigram in terram traxerunt,
 arma autem ipsis avexerunt magnanimi ministri.

Ipsi vero in concilium iverunt conferti, nec quemquam alio-
 rum] sinebant, nec juvenum una-considere, nec senum.

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Dii boni ! ut hunc virum dii a malo liberarunt !

Die quidem speculatores sedebant in cacuminibus ventosis,
 semper alii post alios; simul autem cum sole occidente,
 nunquam in terra noctem peregrinus, sed in ponto
 navi veloci navigantes, exspectabamus Auroram divinam,
 Telemacho insidiantes, ut interficeremus captum
 ipsum : hunc autem tunc quidem abduxit domum deus.

Nos vero hic ei consulemus gravem interitum,
 Telemacho; neque nos subterfugiat : non enim puto,
 eo quidem vivente, perfectum iri hæc opera.

Ipsæ enim peritus est consilioque menteque :
 cives autem non amplius omnino nobis gratificantur.

Sed agite, antequam ille congregarit Achivos
 in concionem; (nequaquam enim remisse acturum ipsum puto,
 sed iram fovebit, dicetque inter omnes, exsurgens,
 quod ei cædem gravem struebamus, neque assecuti sumus :
 illi autem non laudabunt audientes mala opera :

metuoque, ne quod malum faciant et nos expellant
 terra nostra, alium vero adeamus populum :))

sed prævertamus eum interficiendo in agro procul ab urbe,
 vel in via : victum autem ipsi et possessiones habeamus,
 divisas æqualiter inter nos; ædes vero demum
 illius matri dederimus habendas et ei quicunque eam duxerit.

Εἰ δ' ὑμῖν δδὲ μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ βόλεσθε
αὐτόν τε ζῶειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
 μὴ οἱ χρεῖματ' ἔπειτα ἄλις θυμῷδ' ἔδωμεν,
390 ἐνθάδ' ἀνειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάρου ἕκαστος
μνάσθωι ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
γῆμαίθ', ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μόρσιμος ἔλθοι.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
395 Νίσου φαίδιμος υἱός, Ἀρητιάδω ἀνακτος·
ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήντος,
ἡγεῖτο μνηστῆρσι, μάλιστα δὲ Πηνελοπείῃ
ἦνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαυῆσιν·
ὅ σπριν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

400 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλωιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλῆϊόν ἐστιν
κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς.
Εἰ μὴ κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιοι δέμιστες,
αὐτότε τε κτενέω τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώζω·
405 εἰ δέ κ' ἀποτριπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.

Ἦς ἔφατ' Ἀμφίνομος τοῖσιν δ' ἐπὶ ἦνδανε μῦθος.

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
ἐλθόντες δ' ἐκάθισαν ἐπὶ ξestoῖσι θρόνοισιν.

Ἡ δ' αὖτ' ἀλλ' ἐνόησε περίτρων Πηνελόπεια,
410 μνηστῆρεςσι φανῆναι ὑπέρβριον ὕβριν ἔχουσιν.

Πεύθετο γὰρ οὐ παίδος ἐνὶ μεγάροισιν διελθρὸν·

κῆρυξ γὰρ οἱ ἔειπε Μέδων, ὅς ἐπέυθετο βουλάς.

Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε σὺν ἀμυρπόλοισι γυναιξίν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυναικῶν,

415 στῆ ῥα παρὰ σταυμόν τέγος πύκα ποιητοῖο,
ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·

Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἀντίνο', ὕβριν ἔγων, κακομύχων, καὶ δέ σέ φασιν
ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ἀμήλικας ἔμμεν' ἄριστον

420 βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔσθθα.

Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θανάτον τε μόρον τε

βράπτεις οὐδ' ἰκέτας ἐμπαΐξαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς

μάρτυρος· οὐ δ' ὅστις κακὰ βράπτειν ἀλλήλοισιν.

Ἥ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων,

425 δῆμον ὑποδείσας· δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
οὐνεκα ληϊστῆρσιν ἐπιστόμενος Ταφίοισιν

ἤκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθριοι ἦσαν·

τόν ῥ' ἐθέλον φθίσιαι καὶ ἀπορβῆσαι φίλον ἦτορ

ἡδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·

430 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ.

Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάα δὲ γυναῖκα

παῖδά τ' ἀποκτείνεις ἑμέ τε μεγάλως ἀκαχίζεις·

ἀλλὰ σε παύσασθαι κέλομαι καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον

435 κούρη Ἰκαρίοιο, περίτρων Πηνελόπεια, [ἡῦδα.

θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.

Οὐκ ἔσθ' οὗτος ἀνὴρ οὐδ' ἔσσεται οὐδὲ γένηται,

ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῶι υἱεὶ χεῖρας ἐποίσει,

ζῶνός τ' ἑμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.

440 Ὡδὲ γὰρ ἐξέρειω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·

Sin autem vobis hic sermo displicet, sed mavultis
ipsumque vivere et habere paterna omnia,
ne ei deinceps opes affatim animo-gratas comedamus,
hic congregati, sed ex domo sua unusquisque
ambiat eam sponsaliis petens; illa vero deinde
nupsit ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic dixit: hi autem omnes muti facti sunt silentio.

His vero Amphinomus concionatus est et dixit,
Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:
qui quidem ex Dulichio tritici-feraci, herbosa,
dux erat procis, maxime autem Penelopæ
placebat sermonibus; mente enim utebatur bona:
qui ipsis bene-cupiens concionatus est, et dixit:

O amici, non equidem interficere velim
Telemachum; grave vero genus regium est
interficere: sed primum deorum interrogemus consilia.
Si quidem probent Jovis magni jura,
ipseque interficiam, aliosque omnes jubebo:
sin vero avertant dii, quiescere suadeo.

Sic dixit Amphinomus; illis autem placebat sermo.
Statim deinde quum-surrexissent, iverunt in domum Ulyssis:
advenientesque, considebant in politis sedibus.

At rursus aliud cogitavit prudens Penelope,
procis ut-se-ostenderet violentam insolentiam animis habentibus.] Resciverat enim de-sui filii in aedibus patrandæ cade;
præco enim ei dixit Medon, qui audierat consilia.

Profectaque est ire ad-domum cum famulis mulieribus.
Sed quando jam ad procos pervenit divina inter-mulieres,
stetit ad postes domus affabre structæ,
genis obtendens nitida redimicula;

Antinoom vero increpabat, verbumque dixit et elocuta est:
Antinoe, insolentiam habens, mali-machinator; atqui te dicunt] in populo Ithacæ inter æquales esse optimum
consilio et verbis; tu vero nequaquam talis eras.

Insane, cur autem tu Telemacho fatumque mortemque
struis, nec supplices curas, quibus utique Jupiter
testis est injuriarum? non vero fas est mala suere sibi-invi-

cem.] An non nosti, quando huc pater tuus venit fugiens,
populum veritus? jam enim irati-erant valde,
quoniam prædones comitatus Taphios
malo-affecerat Thesprotos; hi vero nobis amici erant:
illum inde volebant occidere, et perdere ejus carum cor,
et victum consumere sufficientem magnum:

verum Ulysses inhihebat et retinebat, cupientes licet.
Hujus nunc domum ignominiose comedis, ambisque uxorem,
filiumque interficis, neque magno dolore afficis:

sed te cessare hortor et jubere alios cessare.
Hanc autem rursus Eurymachus, Polybi filius, contra al-
locutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
confide, ne tibi hæc in mente tua curæ sint.
Non est hic vir, neque erit, neque fuerit,
qui Telemacho tuo filio manus inferat,
vivente quidem me et super terra vidente.
Sic enim edico, et sane perfectum erit:

- αἶψά οἱ αἶμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί
 ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πολίπορος Ὀδυσσεὺς
 πολλὰ χεῖρας ἰσθύνειν ὅσιν ἐφροσύμενος, κρέας ὅππῃ
 ἐν χεῖρεσσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
 445 Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φιλατός ἐστιν
 ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα
 ἔκ γε μνηστῆρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
 Ὡς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρπυεν αὐτὸς δλεθρον.
 Ἦ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 450 κλαίεν· ἐπεὶ τ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρα οἱ ἔπνον
 ἤδ' ἐπὶ βλεφάρῳ βαλε γλαυκῶπις Ἀθήνη. —
 Ἐσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱεὶ διος ὑφορβὸς
 ἤλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισταδὸν ἀπλίζοντο,
 σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 455 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδῃν Ὀδυσῆα
 βράδῳ πεπληγυῖα πάλιν ποίησε γέροντα,
 λυγρὰ δὲ εἴματα ἔσσε περὶ χροῖ· μή ἔ σὺ βῶτης
 γνοίῃ ἐξάντα ἰδὼν καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
 εἰθαι ἀπαγγέλλων μῆδε φρεσὶν εἰρύσσαιο.
 460 Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν
 ἦλθες, δι' Εὐμαίῃς. Τί δὲ κλέος ἐστ' ἀνὰ ἄστυ;
 ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἐνδον ἔασιν
 ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὐτ' εἰρύεται, οἴκαδ' ἰόντα;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίῃε σὺ βῶτα·
 465 οὐκ ἐμελὲν μοι ταῦτα μεταλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
 ἄστυ καταδύωσκοντα· τάχιστα μὲ θυμὸς ἀνώγει,
 ἀγγελίην εἰπόντα, πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
 Ὡμῆρσε δέ μοι παρ' ἐταίρων ἀγγελὸς ὤκως,
 κῆρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
 470 Ἄλλο δέ τοι τόγε οἶδα· τὸ γὰρ ἰδὼν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἦδ' ὑπὲρ πόλιος, θοὴ Ἑρμαιοῦ λόφος ἐστίν,
 ἥα κίων, ὅτε νῆα θοῇν ἰδόμεν κατιούσαν
 ἐς λιμέν' ἡμέτερον· πολλοὶ δ' ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
 βεβήθει δὲ σάκεσσι καὶ ἐγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 475 καὶ σφάας ὠίσθη τούς ἐμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
 Ὡς φάτο· μέδων δ' ἱερὴς Τηλεμάχῳ,
 ἐς πατέρ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· ἀλέεινε δ' ὑφορβόν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύχοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς δδεύετο δαιτὸς εἴσης.
 480 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 κοίτου τε μνήσαντο καὶ ἕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ρ.

Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην.

Ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη βοδὸδᾶκτυλος Ἥως,
 δὴ τότε· ἐπεὶ ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεοῖο·
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃν ἀρήρει,
 5 ἄστυδε ἰέμενος, καὶ ἐὼν προσέειπε σὺ βῶτην·

Ἄττ', ἦτοι μὲν ἐγὼν εἴμ' ἐς πόλιν, ὅρα με μήτηρ

HOMERUS.

statim ei sanguis ater fluit circum hastam
 nostram; quoniam et mihi urbium-vastator Ulysses
 sæpe, genibus suis me imponens, carnem assam
 in manibus posuit, præbuitque vinum rubrum.
 Ideo mihi Telemachus omnium multo carissimus est
 virorum: nec quicquam ipsum mortem timere jubeo
 a procis certe; divinitus autem evenientem non est effugere.

Sic dixit animum-addens; ei autem struebat ipse mortem.
 Illa autem quum-ascendisset in-cœnaculum splendidum,
 flebat inde Ulyssem, dilectum maritum, donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Vespertinus autem Ulyssi et filio divinus subulcus
 advenit: hi vero inde cœnam scite parabant,
 sue mactato anniculo. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 virga percussum, iterum fecit senem,
 turpiaque vestimenta induit circa corpus; ne eum subulcus
 cognosceret coram intuitus, et prudenti Penelopæ
 iret nuntiatum, neque mente contineret.

Ad hunc et Telemachus prior sermonem dixit:
 venisti, divine Eumæe. Quænam jam fama est per urbem?
 num jam proci eximii intus sunt reversi
 ex insidiis? an adhuc me denuo observant domum euntem?

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce.
 non curæ-erat mihi hæc inquirere et interrogare,
 per-urbem incedenti: citissime me animus jussit,
 nuntio dicto, rursus huc redire.

Occurrit autem mihi a sociis nuntius velox,
 præco, qui jam primus verbum tuæ matri dixit.
 Aliud vero utique hocce novi: hoc enim vidi oculis.
 Jam super urbem, ubi Mercurialis collis est,
 eram profectus, quando navem velocem vidi descendentem
 in portum nostrum; multi autem erant viri in ipsa:
 gravataque-erat scutis, et hastis utrinque-acutis:
 et ipsos putavi illos esse; neque-vero quicquam scio.

Sic dixit; subrisit autem sacra vis Telemachi,
 patrem oculis intuitus; vitabat autem subulcum.

Hi vero ubi jam cesserant ab-opere, appararantque convi-
 vium,] convivati-sunt; nec quicquam animus indigebat cou-
 vivo æquo.] Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 de-lectoque cogitarunt, et somni donum cepere.

ODYSSEÆ XVII.

Telemachi reditus Ithacam.

Quando autem mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 tum jam inde sub pedibus ligavit pulcros calceos
 Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini:
 sumsit autem validam hastam, quæ ei manibus apta-erat,
 ad-urbem iturus, et suum allocutus-est subulcum:

Pater, nempe ego vadam in urbem, ut me mater

δφεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι ὅτω
 κλαυθμοῦ τε στυγεροῖο γοοῖο τε δακρυρόντος,
 πρίν γ' αὐτόν με ἴδῃται· ἀτὰρ σολύγ' ὧδ' ἐπιτέλλω.
 10 Τὸν ξείνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὅρρ' ἂν ἐκείθι
 δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσιν,
 πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' οὐπὺς ἔστιν ἅπαντας
 ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
 Ὁ ξείνος δ' εἶπερ μάλα μνήνιει, ἄλγιον αὐτῷ
 15 ἴσσεται· ἧ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι. [σεύς·
 ὦ φίλος, οὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
 πτωχῷ βέλτερόν ἐστι κατὰ πόλιν ἢ ἐκτ' ἀγροῦς
 δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλῃσιν.
 20 Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι τηλίκος εἰμὶ,
 ὥστ' ἐπιτελαιμένω σημάτωντι πάντα πιθέσθαι.
 Ἄλλ' ἔρχευ· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, τὸν σὺ κελεύεις,
 αὐτίκ', ἐπεὶ κε πυρὸς θερῶ ἀλέη τε γένηται·
 αἰνῶς γὰρ τάδε εἰματ' ἔγω κακά· μή με δαμάσση
 25 στίβῃ ὑπὸ τῇ· ἔκαθεν δέ τε ἄστὺ φάτ' εἶναι.
 Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σταθμοῖο βεβήκει,
 κραιπνὰ ποσὶ προδιβάς· κακὰ δὲ μνηστῆρσι φύτευεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκανε δόμους εὐναιετάοντας,
 ἔγχος μὲν στήσε πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 30 αὐτὸς δ' εἰσω ἵεν καὶ ὑπέρβῃ λαῖνον οὐδόν.
 Τὸν δὲ πολὺ πρῶτῃ εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,
 κῶεα καστορνύσα θρόνοις ἐνὶ δαίδαλέοισιν.
 Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰοῦς κίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄλλαι
 δμῳαὶ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἡγερέθοντο
 35 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους.
 Ἡ δ' ἵεν ἐκ θαλάμοιο περὶ ῥῶν Πηνελόπεια,
 Ἀρτέμιδι ἱκέλη ἧς χρυσῆν Ἀφροδίτην
 ἀμφὶ δὲ παῖδι φίλῳ βάλε πῆχες δακρύσασα·
 κύσσε δὲ μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ
 40 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπειτα πετρονέτα προσγύδα·
 Ἥλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος. Οὐ σ' ἐτ' ἔγωγε
 δφεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὥγεο νηὶ Πύλουνδε
 λάβρη, ἐμεῦ ἀέκῃτι, φίλου μετὰ πατρός ἀκουήν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὅπωπῃς.
 45 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
 μήτερ ἐμῇ, μή μοι γόνον ὄρνυθι μηδὲ μοι ἦτορ
 ἐν στήθεσσι δρινε, φυγόντι περ αἰπὺν δλεθρον·
 ἀλλ' ὕδρηναιμένη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα,
 [εἰς ὑπερῷ] ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν]
 50 εὐχεο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
 ῥέειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντιτα ἔργα τελέσση.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορὴν ἐξελεύσομαι, ὅρρα καλέσσω
 ξείνων, ὅτις μοι καίθην ἄμ' ἔσπετο δῶρο κίοντι.
 Τὸν μὲν γῶν προὔπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν·
 55 Πείραιον δὲ μιν ἠγῶεα ποτὶ οἶκον ἄγοντα
 ἐνδυκῶς φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰς ὅκειν ἔλθω.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπειρος ἔπλετο μῦθος.
 Ἡ δ' ὕδρηναιμένη, καθαρὰ χροὶ εἰμαθ' ἐλοῦσα
 εὐχετο πᾶσι θεοῖσι τελέεσσας ἐκατόμβας
 60 ῥέειν, αἱ κέ ποθι Ζεὺς ἀντιτα ἔργα τελέσση.

videat; non enim ipsam ante cessaturam puto
 a-ploratuque tristi, fletuque lacrimoso,
 quam ipsum me aspexerit; sed tibi-quidem sic præcipio :
 hospitem infelicem duc in urbem, ut illic
 victum mendicet : dabit autem ei, quicunque voluerit,
 panem et poculum : mihi vero laudquaquam licet omnes
 homines sustinere, habenti quidem dolores animo.
 Hospes autem si valde irascatur, gravius hoc ipsi
 erit : certe enim mihi gratum est vera loqui.
 Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o amice, neque sane ipse detineri cupio :
 mendico melius est in urbe, quam in agris,
 cibum mendicare; dabit autem mihi, quicunque voluerit.
 Non enim, apud stabula ut-maneam, amplius ea-estate, sum
 quo imperanti hero in-omnibus paream.
 Sed vade; me vero ducet vir hic, quem tu jubes,
 statim, postquam igne caluero, teporque factus-fuerit;
 valde enim hæc vestimenta habeo mala : cavendum ne me
 conficiat] frigus matutinum; procul autem urbem dicitis esse.
 Sic dixit : Telemachus vero per stabulum ivit,
 velociter pedibus progrediens; mala autem procis serebat.
 Sed postquam pervenerat ad-aedes habitantibus-commodas,
 hastam quidem statuit ad columnam inclinans,
 ipse autem intro ibat, et transgressus-est lapideum limen.
 Hunc vero longe prima vidit nutrix Euryclea,
 pelles sternens sedibus in artificiosis.
 Lacrimans autem deinde recta ad eum ivit; circumque alix
 ancillæ Ulyssis audentis-animi congregabantur,
 et osculabantur ei amplectantes caputque et humeros.
 Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,
 Dianæ similis, aut aureæ Veneri :
 circum vero filium dilectum jecit brachia lacrimans;
 osculataque-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra,
 et ejulans verbis alatis eum allocuta-est :
 Venisti, Telemache, dulcis lux! Non te amplius ego
 visuram me putabam, postquam iveras nave in-Pylum
 clam, me invita, dilecti ad-quærendam patris famam.
 Sed age mihi narra, quemadmodum tibi-contigit videre.
 Illam autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est : mater mea, ne mihi fletum excita, neu mihi cor
 in pectoribus commove, elapso licet grave exitium :
 sed lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 [in-cænaculum ubi-ascenderis cum famulis mulieribus,]
 vove omnibus diis perfectas-hecatombas
 te sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perfecerit.
 At ego ad-forum transibo, ut vocem
 hospitem, qui me illinc una secutus-est huc venientem.
 Illum quidem ego præmisi cum eximiis sociis;
 Piræum autem ipsum jussi ad domum ducentem
 cum-cura amico-tractare et honorare, donec ipse venissem.
 Sicigitur locutus est; huic vero non-evolans erat sermo (i. e.
 tacuit).] Ipsa vero lota, puris corpori vestimentis sumtis,
 vovebat omnibus diis perfectas hecatombas
 se sacrificaturam, sicubi Jupiter vindictæ opera perficeret.

Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει,
 ἔγχος ἔχων ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.
 Θεοπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
 τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θεῖοντο.
 66 Ἀμφὶ δέ μιν μνηστῆρες ἀγήνορες ἡγερέθοντο,
 ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδοόμεον.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πουλὺν θυμὸν,
 ἄλλ', ἵνα Μέντωρ ᾔστο καὶ Ἀντίφος ἡδ' Ἀλιθέρσης,
 οἷτε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ᾔσαν ἐταῖροι,
 70 ἔνθα καθέζετ' ἰὼν· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
 Τοῖσι δὲ Πείραιος δορυκλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθεν,
 ξείνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πόλιν· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Τηλέμαχος ξείνιο ἐκὰς τράπετ', ἀλλὰ παρέστη.
 Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 75 Τηλέμαχ', αἴψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκα,
 ὣς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκεν.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὥπως ἔσται τὰδε ἔργα.
 Εἰ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισιν
 80 λάθρῃ κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσυνται,
 αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἢ τινα τῶνδε·
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοις φόνον καὶ Κῆρα φυτεύσω,
 δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δῶματα χαίρων.
 Ὡς εἰπὼν ξείνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
 85 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἴκοντο δόμους εὐναιεταόνας,
 γλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμοὺς τε θρόνους τε·
 ἐς δ' ἀσπαμίνθους βάντες εὐξέστας λούσαντο.
 Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρίσαν ἑλαίῳ,
 90 ἐκ β' ἀσπαμίνθου βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον.
 Χερνίβα δ' ἀμφίπολος προχῶν ἐπέχευε φέρουσα
 καλῇ, χρυσεῇ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
 νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν.
 Σίτον δ' αἰδοῖη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
 95 εἶδατα πολλὰ ἐπιθείσα, χαριζομένη παρεόντων.
 Μήτηρ δ' ἀντίον ἵξε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
 κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἡλάκατα στρωφῶσα.
 Οἱ δ' ἐπ' οἰκίσθ' ἐτοῖμα πραεῖμένα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἔξ ἔρον ἔντο,
 100 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
 Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερώϊον εἰσαναβᾶσθ
 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἢ μοι σπονόεσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυς ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἔξ οὗ Ὀδυσσεὺς
 ὄψεθ' ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· οὐδέ μοι ἐτλῆς,
 105 πρὶν ἔλθειν μνηστῆρας ἀγήνορας ἐς τόδε δῶμα,
 νόστον σοῦ πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ που ἄκουσας.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι, μήτηρ, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Ὠρόμεθ' ἐς τε Πύλον καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 110 δεξιέμενος δέ με καίνας ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
 ἐνδυκέως ἐφίλει, ὥς τε πατὴρ ἔδν υἱά,
 ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν· ὥς ἐμὲ καίνας
 ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ταλασπύρονος οὔ ποτ' ἔρασκεν,

Telemachus autem deinde per domum *transiens* exivit,
 hastam habens : unaque eum canes pedibus veloces seque-
 bantur.] Divinam autem gratiam in-eum defudit Minerva;
 eumque inde omnes populi advenientem admirabantur.
 Circa vero ipsum proci illustres congregabantur,
 bona prædicantes, mala autem mentibus profunde cogitabant.
 Atque ille horum quidem inde declinabat magnum cōtum,
 sed, ubi Mentor sedebat, et Antiphus, et Halitherses,
 qui-quidem ei a principio paterni erant amici,
 illic consedit adiens : illi autem interrogabant singula.
 Ad-hos vero Piræus hasta-inclytus prope venit,
 hospitem ducens ad-concionem per urbem : neque adhuc diu
 Telemachus ab-hospite procul aversus-erat, sed ei astitit.
 Hunc et Piræus prior sermone allocutus-est :
 Telemache, statim jube-ire meam ad domum mulieres,
 ut tibi dona remittam, quæ tibi Menelaus dedit.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] Pirææ, non enim scimus, quomodo erunt hæc opera.
 Si forte me proci illustres in ædibus
 clam interfecto, paternam omnia dividerint,
 ipsum habentem te malo *his* frui, quam aliquem horum :
 sin autem ego *his* cædem et mortem struxero,
 tum demum mihi gaudenti fer ad ædes gaudens.
 Sic locutus, hospitem ærummosum duxit in domum.
 Ac postquam pervenerant ad-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in solisque sedibusque ;
 inque balnea ingressi bene-polita lavati-sunt.
 Hos autem postquam famulæ laverant et unxerant oleo,
 circum eos deinde lanas villosas jecerunt et tunicas ;
 e balneoque *ipsi* egressi in solis consedere.
 Aquam autem ancilla gutturnio infundebat ferens,
 pulcro, aureo, super argenteum lebetem,
 ad-lavandum ; juxtaque politam extendit mensam.
 Panem autem verēcunda proma apposuit ferens,
 ferculis multis impositis, largiens de-præsentibus.
 Mater vero ex-adverso sedebat ad postes domus
 solio inclinata, tenuia pensa versans.
 Hi autem ad cibos paratos appositos manus porrigebant.
 Ac postquam potus et cibi desiderium exemerant,
 illis sermones exorsa-est prudens Penelope :
 Telemache, sane ego in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lectum, qui mihi luctuosus factus-est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit cum Atredis ad Ilium : nec mihi sustinuisti,
 antequam venirent proci illustres in hanc domum,
 reditum tui patris aperte dicere, sicubi audivisti.
 Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] enimvero ego tibi, mater, verum enarrabo.
 Ivinus inque Pylum, et ad Nestorem, pastorem virorum ;
 exceptum autem me ille in excelsis ædibus
 cum-cura amice-tractabat, tanquam pater suum filium,
 reversum sero recens aliunde : sic me ille
 sedulo curabat, *ipse* cum filiis gloriosis.
 At de-Ulysse audentis-animi minime dicebat,

- 115 ζῶντι οὐδὲ θανόντος, ἐπιγυῖονίην τευ ἀκούσαι·
ἀλλὰ μ' ἐς Ἀτρείδην, δουρικλειτὸν Μενέλαον,
ἵπποισι προὔπεμψε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
Ἐνθ' ἴδον Ἀργεῖνν Ἑλένην, ἥς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι Τρώες τε θεῶν ἰότητι μόγησαν.
- 120 Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοῇ ἀγαθὸς Μενέλαος,
ὅττεν χρῆζων ἰχώμην Λακεδαιμόνα διᾶν·
αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
καὶ τότε δὴ μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
- Ἦ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόρρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
125 ἤθελον εὐνηθῆναι, ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἰόντες.
Ἦς δ' ὅπote ἐν θυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
νεβροῦς κοιμήσασα νεγηνέας γαλαθηνούς
κνημοὺς ἐξερέσει καὶ ἄγκεα ποιήεντα
βοσκομένη, ὃ δ' ἔπειτα ἐὺν εἰς ἡλυθεν εὐνὴν,
- 130 ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἔφηνεν·
ὣς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἔφησει.
Αἱ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
τοῖος ἐὼν οἷός ποτ' εὐκτιμένη ἐνὶ Λέσῳ
ἔξ ἑρίδος Φιλομηλίδῃ ἐπάλασεν ἀναστὰς,
- 135 καὶ δ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί,
τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσσεύς·
πάντες κ' ὠκύμοροι τε γενοῖατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσασαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
ἄλλα παρεῖ εἰπόμεν παρακλιδὸν οὐδ' ἀπατήσω·
- 140 ἀλλὰ τὰ μὲν μοι λείπε γέρον ἄλιος νημερτῆς,
τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν δγ' ἐν νήσῳ ἰδεῖν κρατέρ' ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυπσοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκέσθαι·
- 145 οὐ γὰρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
οἳ κέν μιν πέμπουσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ἦς ἔφατ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι οὖρον
ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἐπεμψαν.
- 150 Ἦς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρινεν.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσεῖ,
ἦτοι δγ' οὐ σάρα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
- 155 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα
ἰστίη τ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἦν ἀφικάνω,
ὥς ἦτοι Ὀδυσσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
ἤμενος ἢ ἔρπων, τάδε πειθόμενος κακὰ ἔργα,
ἐστίν, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει·
- 160 οἷον ἐγὼν οἰωνὸν εὖσσέλμου ἐπὶ νηὸς
ἤμενος ἐφρασάμην καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἱ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
τῷ κε τάχα γνοίης φιλόττητά τε πολλὰ τε δῶρα
- 165 ἐξ ἐμεῦ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἦς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσεὺς μεγάροιο
δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,

nec vivo nec mortuo, terrestrium ex-ullo se audivisse :
sed me ad Atriden, hasta-inclitum Menelaum ,
cum-equis dimisit et curribus coagmentatis .
Illic vidi Argivam Helenam, cujus gratia multa
Argivi Trojanique deorum voluntate laborarunt .
Interrogabat vero statim deinde bello strenuus Menelaus ,
cujusnam rei indigens venissem Lacedæmonem divinam :
at ego ei omnem veritatem enarravi :
et tunc me verbis respondens allocutus-est :
Dii-boni ! profecto valde fortis viri in lecto
voluerunt cubare, imbelles ipsi quum-sint .
Sicut autem quando in lustris cerva fortis leonia
hinnulos ubi-cubare-fecerit recens-natos, lactentes ,
saltus investigat et valles herbosas
pascens, hic vero statim suum ingressus-est cubile ,
ambobusque illis sævam mortem inferit :
ita Ulysses illis sævam mortem inferet .
Utinam enim, Jupiter pater, et Minerva, et Apollo ,
talis existens, qualis olim bene-ædificata in Lesbo
ex contentione cum-Philomelide luctatus-est surgens ,
prostravitque eum fortiter, gavisī-sunt autem omnes Achivi ;
talis existens cum-procis versaretur Ulysses ;
omnes et brevis-ævi fierent et amaris-nuptiis .
Ista vero, quæ me interrogas et precaris, non ego
alia præter verum dixero declinando, nec te decipiam :
sed quæ quidem mihi dixit senex marinus verax ,
horum nullum tibi ego celabo verbum, neque occultabo .
Dixit ipsum is in insula se vidisse duos dolores habentem ,
Nymphæ in ædibus Calypsus, quæ ipsum necessitate
detinet : ille vero non potest suam in-patriam terram venire :
non enim ei adsunt naves remigio-instructæ et socii ,
qui ipsum devehant super lata dorsa maris .
Sic dixit Atrides, hasta-inclitus Menelaus .
His peractis rediī : dederunt autem mihi ventum-secundum
immortales, qui me celeriter dilectam in patriam misere .
Sic dixit : illi autem animum in pectoribus commovebat .
Inter-hos vero et locutus-est Theoclymenus deo-similis :
O uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis ,
nempe ille non clare novit ; meo autem attende sermoni :
vere enim tibi vaticinabor, neque occultabo .
Sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa
focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni ,
quod sane Ulysses jam in patria terra
sedens, vel reptans, hæc audiens mala opera ,
est, at procis malum omnibus serit :
talem ego avem bonis-transtis-instructa in navi
sedens observavi, et Telemacho nuntiavi .
Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectum esset :
ita cito sentires amicitiamque, multaue dona acciperes
ex me, ut aliquis te occurrente beatum-diceret .
Sic hi quidem talia inter se loquebantur .
Proci autem ante Ulyssis domum
duscis delectabantur et hastilibus jaculantes .

ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχρισκον.
 170 Ἄλλ' ὅτε δὴ δειπνηστος ἦν, καὶ ἐπὶ λυθε μῆλα
 πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἱ τὸ πάρος περ,
 καὶ τότε δὴ σφιν ἔειπε Μέδων· ὅς γάρ βα μάλιστα-
 ἦνδανε κηρύκων καὶ σφιν παρεγγίγνετο δαιτί·
 Κούροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοισι,
 175 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαίτα·
 οὐ μὲν γάρ τι χεῖριον ἐν ὥρῃ δειπνον ἐλέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνσπάντες ἔβαν πείθοντό τε μύθῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο δόμους εὐναιετάρους,
 χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
 180 οἱ δ' ἱέρευον δις μεγάλους καὶ πίνοντας αἶγας,
 ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην,
 δαίτ' ἐντυνόμενοι. — Τοὶ δ' ἔξ ἀγροῖο πόλινδε
 ὠτρύνοντ' Ὀδυσσεύς τ' ἰέναι καὶ διὸς ὑφορβός.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
 185 Ἕεῖν', ἐπεὶ ἄρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
 σήμερον, ὡς ἐπέταλλεν ἀναξέμενος — ἦ σ' ἂν ἔγωγε
 αὐτοῦ βουλομένην σταθμῶν ρυτῆρα λιπέσθαι·
 ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι καὶ δεῖδια, μή μοι ὅπισσω
 νεικεῖν· χαλεπαὶ δὲ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὀμοκλαί —
 190 ἀλλ' ἄγε νῦν ἵομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
 ἦμαρ· ἀτὰρ τάχα τοι ποτὶ ἔσπερα ῥίγιον ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι κελεύεις. [σεύς·
 Ἄλλ' ἵομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
 195 Δὸς δέ μοι, εἰ ποθὶ τοι ῥόπαλον τετμημένον ἔστιν,
 σκηρίπτεσθ', ἐπειτ' ἔφατ' ἀρισταλὲς ἔμμεναι οὐδόν.
 Ἦ βὰ καὶ ἀμφ' ὤμοισιν αἰεκέα βάλλετο πῆρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 Εὐμαῖος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμῆρες ἔδωκεν.
 200 Τῷ βήτην· σταθμὸν δὲ κύνας καὶ βώτορες ἄνδρες
 ῥύατ', ὅπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἀνακτα,
 πτωχῶ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἠδὲ γέροντι,
 σκηπττόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ στείχοντες ὁδὸν κατὰ παιπαλόεσσαν
 205 ἄστεος ἐγγὺς ἔσαν καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
 τυκτὴν, καλλίροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
 τὴν ποίησ' Ἰθακὸς καὶ Νήητος ἠδὲ Πολύκτωρ·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὕδατοτρεφῶν ἦν ἄλσος,
 πάντοσε κυκλοτερές, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
 210 ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βιωμὸς δ' ἐφ' ὕπερθε τέτυκτο
 Νυμφῶων, ὅθι πάντες ἐπιβρέζεσκον ὁδίται·
 ἐνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολιῖο Μελανθεύς,
 αἶγας ἄγων, αἰ παῖσι μετέπρεπον αἰπολλοῖσιν,
 δειπνον μνηστήρεσσι· δύο δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες.
 215 Τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσσαν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν,
 ἔκπαγλον καὶ αἰεκέες· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσσεύς·
 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγήλαζέ·
 ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
 Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 220 πτωχὸν ἀνιρρὸν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
 ὅς πολλῆς φλιῆσι παραστάς θλίψεται ὤμος,
 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας·

in fabrefacto pavimento, ubi pridem insolentiam excercebant.
 Sed quando jam crenæ-tempus erat, et advenerunt pecudes
 undique ex agris (ii autem agebant eas, qui et antea):
 tum vero ipsis dixit Medon; hic etenim maxime
 placebat præconum, et ipsis aderat in-convivio:

Juvenes, postquam-jam omnes delectati-estis animo certa-
 minibus,] ite ad ædes, ut paremus convivium:
 nequaquam enim malum est in tempore cœnam capere.

Sic dixit: illi autem surgentes abibant, parebantque sermo-
 ni.] Ac postquam venerant in-ædes habitantibus-commodas,
 lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque;
 ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras,
 mactabantque sues pingues, et bovem armentalem,
 convivium parantes. Illi vero ex agro ad-urbem
 properabant-ire, Ulyssesque et divinus subulcus.
 Inter-eosque sermones exorsus-est subulcus, princeps viro-
 rum:] Hospes, quia jam subiinde ad-urbem ire cupis
 hodie, sicut jussit dominus meus (certe te ego
 hic mallet stabulorum custodem relictum-esse:
 sed illud vereor, et timeo, ne me postea
 objurget: graves vero dominorum sunt increpationes):
 sed age nunc eamus: jam enim præterit maxima-ex-parte
 dies; at cito tibi ad vespem frigidius erit.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 cognosco, sapio; hæc jam intelligenti præcipis.
 Sed eamus; tu autem deinde perpetuo præi.

Da vero mihi, sicubi baculum tibi cæsum est,
 ad-innitendum; quoniam dicitis valde-lubricam esse viam.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris-locis laceram; inerat vero tortille-lorum-ad-suspenden-
 dum.] Eumæus autem inde ei baculum animo-gratum dedit.
 Hi iverunt: stabulum vero canes et pastores viri
 custodiebant, pone manentes; ipse autem in urbem ducebat
 regem.] mendico misero similem et seni,
 baculo innitentem: turpia autem circa corpus vestimenta in-
 dutus-erat.] Sed quando jam vadentes viam per asperam
 urbem prope orant, et ad fontem pervenerant
 structum, pulcre-fluentem, unde aquabantur cives,
 quem fecit Ithacus, et Neritus, ac Polycor;
 circum vero alporum aquis-nutritarum erat nemus,
 undique rotundum, defluebatque frigida aqua
 alte ex petra: ara autem supra facta-erat
 Nympharum, ubi omnes sacra-faciebant viatores:
 illic ipsos assecutus-est filius Dolii Melantheus,
 capras agens, quæ omnibus antecellebant gregibus,
 cœnam procis; duo autem una sequebantur pastores.
 Illos autem conspiciatus increpuit, verbum dixit et elocutus-
 est,] vehementer et indigne: commovebat vero cor Ulyssis:
 adeo semper similem ducit deus ad similem.
 Quonam jam hunc voracem ducis, nihili subulce,
 mendicum molestum, convivorum contaminatorem?
 qui multis postibus astans atteret humeros,
 petens frustra, non tripodas, neque lebetas;

τόν κ' εἰ μοι δοίης σταθμῶν ῥυτῆρα λιπέσθαι
 σκαχοδόρον τ' ἔμεναι θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι·
 225 καί κεν ὁρὸν πίνων μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.
 Ἄλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἐμυαθεν, οὐκ ἐβελήσκει
 ἔργον ἐποίγεσθαι, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
 βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ' ἀναλτον.
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἔρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 230 αἶ κ' ἔλθῃ πρὸς δώματ' Ὀδυσσεύς θεοίοιο,
 πολλὰ οἱ ἀμφὶ κάρη σφέλα ἀνδρῶν ἐκ παλαμῶν
 πλευραὶ ἀποτρίβουσι δόμον κατὰ βαλλομένοιο.
 Ὡς φάτο· καὶ παριῶν λᾶξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
 ἰσχύϊ· οὐδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐστουφελίζεν,
 235 ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμηρίζεν Ὀδυσσεύς,
 ἤε μεταίξας βοπάλλῃ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο
 ἢ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφοῦδς αἰέρας.
 Ἄλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
 νεῖκος ἐξάντα ἰδὼν μέγα δ' εὗατο, χεῖρας ἀνασχών·
 240 Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἰποτ' Ὀδυσσεύς
 ὕμν' ἐπὶ μηρῖ' ἔκχε, καλύψας πῖονι δημῷ,
 ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· τόδε μοι κρητήνατ' ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δὲ εἰ δαίμων·
 τῷ κέ τοι ἀγλαίας γε διασκεδάσειεν ἀπάσας,
 245 τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰεὶ
 ἄστυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρουσι νομῆες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
 ὦ πόποι, οἷον ἔειπε κύνων, ὀλοφώϊα εἰδώς·
 τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσσελμοιο μελαίνης
 250 ἔξω τῇλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοντον πολὺν ἄλφοι.
 Αἱ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυροτόξος Ἀπόλλων
 σήμερον ἐν μεγάρῳ ἢ ὑπὸ μνηστῆρσι δαμείῃ,
 ὥς Ὀδυσσεὺς γε τηλοῦ ἀπώλετο νόστιμον ἦμαρ.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, ἦκα κιόντας,
 255 αὐτὰρ ὁ βῆ· μάλα δ' ὄκα δόμους ἵκανε ἀνακτος.
 Αὐτίκα δ' εἶσω ἔην, μετὰ δὲ μνηστῆρσι καθίζεν,
 ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
 Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
 σίτον δ' αἰδοίη ταμὴ παρήθηκε φέρουσα
 260 ἔδμεναι. Ἀγχιμόλον δ' Ὀδυσσεύς καὶ διὸς ὕφορβος
 στήτην ἐρχομένῳ· περὶ δὲ σφεας ἦλυθ' ἰωὴ
 φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισὶ βάλλετ' αἰδεῖν
 Φήμιος· αὐτὰρ ὁ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην·
 Εὐμαί, ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσσεύς·
 265 ρεῖα δ' ἀρίγνωτ' ἐστὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
 Ἐξ ἐτέρων ἕτερ' ἐστίν· ἐπὶ σκητὰι δὲ οἱ αὐλῇ
 τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερχέες εἰσὶν
 διωλίδες· οὐκ ἂν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιοτο.
 Γινώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
 270 ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσῃ μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγγι
 ἠπύει, ἦν ἄρα δαίτη θεοὶ ποίησαν ἐταίρων.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε συβώτα·
 ρεῖ' ἔγνω· ἐπεὶ οὐδὲ τὰ τ' ἄλλα κέρ' ἐσθ' ἀνομήμων.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 275 Ἦε σὺ πρῶτος ἐξελθε δόμους εὐναιετάοντας,
 δῦσσο δὲ μνηστῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ·

hunc si mihi dares stabulorum custodem ut-relinquam,
 chortisque-curator ut-sit, frondemque hædis ferat;
 tum serum bibens, magnum sibi femur efficeret.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicit, non vult
 opus-rustum obire, sed mendicans per populum
 mavult petendo pascere suum ventrem insatiabilem.
 Verum tibi edico, hoc vero et perfectum erit:
 si iverit ad ædes Ulyssis divini,
 multa ei circum caput *jacta* scabella virorum e manibus
 latera deterent per domum percussii.

Sic dixit, et accedens ei calce insultavit per-insipientiam
 in-coxam; nec-tamen ipsum a-semita deturbavit,
 sed is manebat firme; ac deliberabat Ulysses,
 utrum irruens baculo animum ei eriperet,
 an ad terram dejiceret caput, circa-solum sublato.
 Sed pertulit, animoque cohibuit-se; illum vero subulcus
 increpuit contra intuitus; valdeque precatus-est, manibus sub-
 latis:] Nymphæ fontanæ, filiæ Jovis, si-unquam Ulysses
 vobis femora combussit, cooperta pingui adipe,
 agnorum et hædorum, hoc mihi perficite votum,
 ut veniat quidem ille vir, adducat autem ipsum deus:
 ita tibi fastus utique dissipat omnes,
 quos nunc contumeliosus fers, vagans semper
 per urbem; at pecudes mali perdunt pastores.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, pastor capra-
 rum:] dii boni! quale dixit canis, exitiosa sciens!
 quem aliquando ego in navi bonis-transtis nigra
 agam longe ab-Ithaca, ut mihi opes multas *venditus* paret.
 Utinam enim Telemachum interficeret argenteo-arcu-Apollo
 sic hodie in ædibus, vel a procis domaretur,
 sicut Ulyssi quidem procul periit reditus dies.

Sic locutus, hos quidem liquit illic, lente euntes,
 at ipse abivit; valde autem celeriter ad ædes pervenit regis.
 Statim autem introivit, et inter procos consedit,
 e-regione Eurymachi; hunc enim diligebat maxime.
 Ei quidem carniū partem apposuerunt *ii* qui ministrabant;
 panem autem verecunda proma apposuit ferens,
 ad-comedendum. Prope vero Ulysses et divinus subulcus
 steterunt venientes; circumvenit autem ipsos *sonus*
 citharæ cavæ: nam illis incipiebat canere
 Phemius: atque ille manu prehensum allocutus-est subul-
 cum:] Eumæe, certe omnino hæc *sunt* ædes pulchræ Ulyssis:
 facile autem dignoscendæ sunt etiam inter multas visu.
 Ex aliis aliæ *ædes* sunt: instructa-est autem ei aula
 muro et septis: januæ vero bene-obseptæ sunt
 bifores; haud-quisquam eam vir insultaverit.
 Cognosco autem, quod multi in ipsa convivia instruant
 viri; quoniam nidor quidem ascendit, intus autem cithara
 sonat, quam utique convivio dii fecerunt sociam.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 facile nosti; quippe neque in-aliis quidem *rebus* es stultus.
 Sed age jam consultemus, quomodo futura-sint hæc opera.
 Vel tu primus ingrediæ ædes habitantibus-commodas,
 inferque-te procis; ego autem relinquer hinc:

εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπιμένειν, ἐγὼ δ' εἴμι προπάροιθεν·
μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τις σ' ἔκτοσθε νοήσας
ἢ βάλη ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.

280 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
γινώσκω, φρονέω· τάγε δὴ νοέοντι καλεύεις.
Ἄλλ' ἔρχεαι προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείβομαι αὐτοῦ.
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμεν' οὐδὲ βολάων·
τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα.

285 κύμασι καὶ πολέμῳ μετὰ καὶ τότε τοῖσι γενέσθω.
Γαστέρα δ' οὐ πως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
οὐλομένην, ἢ πολλὰ κακ' ἀνθρώποισι δίδωσιν·
τῆς ἔνεκεν καὶ νῆες εὐζυγοὶ ὀπλίζονται
πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρουσαι.

290 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἄν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος ἔσχεν,
Ἄργος, Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
ῥῆγετο. Τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νείεσσι ἄνδρες.

295 αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας ἡδὲ πρόκας ἡδὲ λαγυούς·
δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιοχόμενοι ἀνακτος
ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἣ οἱ προπάροιθε θυράων
ἡμιόνων τε βοῶν τε ἄλις κέχυτ'· ὅφρ' ἂν ἄγοιεν
δμῶες Ὀδυσσεὺς τέμενος μέγα κοτρίσσοντες·

300 ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστέων.
Δὴ τότε γ' ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς· ἐγγὺς ἐόντα,
οὐρή μὲν ῥ' ὄγ' ἔσθηνε καὶ οὐατα χάδδαλεν ἄμφω,
ἄσπον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἀνακτος,
ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,

305 βρεῖα λαθὼν Εὐμαῖον· ἄφαρ δ' ἔρεειντο μῦθῳ·
Εὐμαί', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τότε γ' οὐ σάφα οἶδα,
εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδέῃ τῷδε,
ἢ αὖτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνας ἀνδρῶν
310 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιεν ἀνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαῖε σὺδ' ὦτα·
καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.

Εἰ τοιόςδ' εἴη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ ἔργα,
οἷόν μιν Τροίηνδε κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,

315 αἰψὰ κε θήσαιο, ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλκήν.
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήδη·
νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἀναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
ὤλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσιν.

320 Δμῶες δ'· εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἀνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι.
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσκα Ζεὺς
ἀνέρος, εὖτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἥμαρ ἔλθῃν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας·

325 βῆ δ' ἰθὺς μεγάρῳ μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἄργον δ' αὖ κατὰ Μοῖρ' ἐλαβεν μέλανος θανάτοιο,
αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῷ ἐνιαυτῷ.

Τὸν δὲ πολλὴ πρῶτος ἰδε Τηλέμαχος θεοειδῆς
ἐρχόμενον κατὰ δῶμα σὺδ' ὠτῶν ὥκα δ' ἔπειτα

330 νεῦσ', ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἔλε δῖρον

si vero vis, mane, egoque ibo prae :

neu tu morare, ne quis te extra conspicatus
vel percutiat, vel pellat ; hæc te considerare jubeo.

Huic autem respondit deinde audens divinus Ulysses :
cognosco, sapio ; hæc jam intelligenti præcipis.

Sed i prae, ego autem relinquer hic.

Non enim omnino plagarum inscius sum, neque ictuum :
patiens mihi animus, quoniam multa passus-sum
undis et bello ; cum illis et hoc quoque fiat.

Ventrem autem haudquaquam licet abscondere avidum,
perditum, qui multa mala hominibus dat :
cujus gratia et naves bonis-transtis-instructæ armantur,
pontum super infructuosum, mala inimicis ferentes.

Sic hi quidem talia inter se dicebant.

Atque canis caputque et aures jacens erexit,
Argus, Ulyssis audentis-animi, quem quondam ipse
nutrivit quidem, neque eo fruitus-est ; prius vero ad Ilium as-
crum] abiit. Hunc autem antea ducere-solebant juvenes viri
capras in silvestres, et cervos, et lepores :
tum vero jacebat neglectus, absente domino,
in multo stercore, quod ei ante fores
mulorumque boumque abunde fusum-erat ; donec auferrent
servi Ulyssis prædium magnum stercoreturi :

illic canis jacebat Argus, plenus ricinorum.
Tunc vero, ut agnovit Ulysses prope stantem,
cauda quidem iste adulatus-est, et aures dejecit ambas ;
prope autem non-amplius tum potuit suum dominum
venire : at hic seorsum conspicatus abstersit lacrimam,
facile latens Eumæum ; statim autem interrogabat sermone :

Eumæe, certe omnino mirandum, canis hic jacet in fimo ;
pulcer quidem corpore est, at hoc non clare scio,
si utique et velox fuerit cursu cum forma hac,
an sic, quales quidem mensales canes virorum
sunt ; deliciarum vero gratia eos nutriunt domini.

Hunc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce :
et sane viri canis hic est procul mortui.

Si talis esset nunc et corpore, atque etiam operibus,
qualem ipsum Trojam profectus reliquit Ulysses,
statim admirareris, conspicatus velocitatem et robur.

Nequaquam enim effugiebat densæ in-profundis silvæ
bellua, quamcunque egisset ; nam etiam vestigiis eas perquam-
cognovit :] nunc autem tenetur malo : dominus vero seor-
sum a-patria] periit ; hunc autem mulieres negligentes non
curant.] Servi vero, quando non-amplius imperant domini,
non-amplius postea volunt justa operari.

Dimidium enim virtutis aufert late-sonans Jupiter
viro, quando ipsum servillis dies corripuerit.

Sic locutus, intravit ædes habitantibus-commodas ;
ivit autem recta per-domum ad procos illustres.

Argum vero deinde fatum occupavit atræ mortis,
statim ut-viderat Ulysses vigesimo anno.

Longe autem primus vidit Telemachus deo-similis
venientem per domum subulcum ; cito autem deinde ei
innuit, ad se vocans : isque ubi-circumspekerat, cepit sellam

κείμενον, ἔθνα δὲ δαιτῶρος ἐφίζεσκε, κρέα πολλὰ
 δαιόμενος μνηστῆρσι, δόμον κατὰ δαινουμένοισιν·
 τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τράπεζαν
 ἀντίον· ἔθνα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφίζετο· τῷ δ' ἄρα κῆρυξ
 335 μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει κανέου τ' ἐκ σίτον αἶρας.

Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσ-
 πτωγῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος ἡδὲ γέροντι, [σεύς,
 σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 Ἴζε δ' ἐπὶ μελίνου οὐδοῦ ἔντοσθε θυράων,

340 κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὃν ποτε τέκτων
 ἔξεσεν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν.

Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
 ἄρτον τ' οὔλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο
 καὶ κρέας, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι·

345 Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων αὐτόν τε χελεύε
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποیحόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶς δ' οὐκ ἀγαθὴ κερχημένῳ ἀνδρὶ παρῆναι.

Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

350 Τηλέμαχος τοι, ξεῖνε, διδοὶ τάδε, καὶ σὺ χελεύει
 αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποیحόμενον μνηστῆρας·
 αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. [σεύς

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν δλθιον εἶναι,
 355 καὶ οἱ πάντα γένοιθ', ὅσα φρεσὶν ἦσι μενοινᾷ.

Ἦ ῥα καὶ ἀμφοτέρησιν ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν
 αὐτοῖ, ποδῶν προπάρουεν, ἀεικελῆς ἐπὶ πῆρης.
 Ἦσθιε δ', ἔως δ' ε' αἰοῖδος ἐνὶ μεγάροισιν ᾄδεν.

Εὐθ' ὁ δεδιπνήκει, ὁ δ' ἐπαύετο θεῖος αἰοῖδας·
 360 μνηστῆρες δ' ὁμαδῶσαν ἀνάμειγαρ'. — Αὐτὰρ Ἀθήνη,
 ἄγχι παρισταμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
 ὠτρυν', ὥς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγέροι
 γνώη θ', ὅτινές εἰσιν ἐναῖσιμοι, οἳ τ' ἀθέμιστοι·
 ἄλλ' οὐδ' ὥς τιν' ἔμελλ' ἀπαλεξέσθην κακότητος.

365 Βῆ δ' ἵμεν αἰτήσων ἐνδὲξια φῶτα ἕκαστον,
 πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, ὥς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
 Οἱ δ' ἐλεαῖροντες δίδωσαν καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
 ἀλλήλους τ' εἶροντο, τίς εἴη καὶ πόθεν ἔλθοι.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάντιος, αἰπόλος αἰγῶν·

370 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
 τοῦδε περὶ ξείνου· ἡ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.

Ἦτοι μὲν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
 αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδ'α, πόθεν γένος εὐχεται εἶναι.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσσε συβώτην·
 375 ὦ ἀρίγνωτε συβώτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πολινδὲ
 ἡγάγας; ἡ οὐχ ἄλλος ἦμιν ἀλήμενός εἰσι καὶ ἄλλοι,

πτωχοὶ ἀνιροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
 ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοντον κατέδουσιν ἀνακτος
 ἐνθάδ' ἀγαιρόμενοι, σὺ δὲ καὶ ποθὶ τόνδ' ἐκάλεσσας;

380 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαιε συβώτα·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς εἶν ἀγορεύεις·
 τίς γάρ δὴ ξείνονα καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθὼν
 ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν,
 μάντιν ἢ ἱητῆρα κακῶν ἢ τέκτονα δούρων,

jacentem, ubi coquus insidere solebat, carnes multas
 distribuens procis, in domo convivantibus :
 hanc deposuit ferens ad Telemachi mensam
 ex-adverso ; ibi vero ipse insedit : ei autem deinde præco
 partem sumtam apposuit, e canistroque panem sublatum.

Proxime autem post illum ingressus est aedes Ulysses,
 mendico inisero similis et senī,
baculo innitens ; ac turpia circa corpus vestimenta indutus
 erat.] Sedebat autem super fraxineum limen intra fores,
 acclinatus postici cupressæ, quem quondam faber
 poliverat scite et ad perpendicularum exegerat.
 Telemachus vero ad se vocatum allocutus est subulcum,
 panemque totum ubi-sumserat perpulso ex canistro,
 et carnes, quantum ei manus capiebant comprehendenti :

Da hospiti hæc ferens, *inquit*, ipsumque jube
 mendicare prorsus omnes obeuntem procos :
 pudor autem non est bonus indigenti viro ut-adsit.

Sic dixit : ivit autem subulcus, postquam sermonem audic-
 rat ;] prope vero stans verba alata *Ulyssi* dixit :

Telemachus tibi, hospes, dat hæc, et te jubet
 mendicare, prorsus omnes obeuntem procos :
 pudorem autem non bonum dicit esse vero mendico.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Jupiter rex, *fac* Telemachum mihi inter viros beatum esse ;
 et ei omnia fiant quæcunque mente sua agitat.

Dixit, et ambabus *manibus* accepit, et deposuit
 ibidem, ante pedes, turpi super pera.

Comedebat autem, quamdiu cantor in ædibus caneabat.

Quando ille cœnaverat, tum cessavit divinus cantor ;
 proci vero tumultuati sunt per-ædes. At Minerva,
 prope astans, Laertiaden Ulyssem
 concitavit, ut panes a procis colligeret,
 cognosceretque, quinam essent justī, quique injusti :
 sed neque sic quemquam exemtura erat malo.

Profectusque est ire petiturus dextrorsum a viro quoque,
 undique manum porrigens, tanquam si mendicus olim fuis-
 set.] Hi vero miserantes dabant, et admirabantur ipsum ;
 inter-seque interrogabant, quisnam esset, et unde venisset.
 His autem locutus est Melanthius, pastor caprarum :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 hoc super hospite ; profecto enim ipsum antea vidi :
 nempe ei huc subulcus dux-fuit :

ipsum autem non clare scio, unde se genere profiteatur esse.
 Sic dixit : Antinous autem verbis objurgavit subulcum :
 o notissime subulce, cur vero tu hunc in-urbem
 duxisti ? an non satis nobis erronei sunt et alii,
 mendici molesti, conviviōrum contaminatores ?
 an parvi-pendis, quod tibi victum comedunt domini
 hic congregati, tu vero etiam alicunde hunc vocasti ?

Eum autem respondens allocutus es, Eumæe subulce :
 Antinoe, non quidem bona, etiamsi strenuus sis, loqueris :
 quis enim demum hospitem vocat aliunde ipse eum adiens,
 alium scilicet, nisi eorum *aliquem*, qui artifices sunt,
 vatem, vel medicum malorum, vel fabrum lignorum,

385 ἢ καὶ θέσπιν αἰδοῖν, ὃ κεν τέρψηνιν αἰδῶν;
οὔτοι γὰρ κλητοὶ γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
πτωχὸν δ' οὐκ ἂν τις καλέοι, τρύχοντά ἐ αὐτόν.
Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἰς μνηστήρων
δμῶσιν Ὀδυσσεύς, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
390 οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐγέφρων Πηνελόπεια
ζῶει ἐνὶ μεγάροις καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
σίγα, μὴ μοι τοῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
Ἄντινός δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθίζεμεν αἰεὶ
395 μῦθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλους.

Ἦ ῥα καὶ Ἄντινον ἔπια πτερόεντα προσήυδα·
Ἄντιν', ἦ μευ καλὰ πατήρ ὥς κῆδεαι υἱός,
ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο διεσθαι
μῦθῳ ἀναγκάϊω· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν.

400 Δός οἱ ἑλών· οὐ τοι φρονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
μήτ' οὐν μητέρ' ἐμὴν ἔλζευ τόγῃ μήτε τιν' ἄλλον
δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
Ἄλλ' οὐ τοι τοιοῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα·

αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βούλειαι ἢ δόμεν ἄλλω.
405 Τὸν δ' αὖτ' Ἄντινός ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
Τηλέμαχ', ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον εἵπες.
Εἰ οἱ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστήρες,
καὶ κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζης
410 καίμενον, ὃ ῥ' ἔπечεν λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πῆρην
σίτου καὶ κρεῖων· τάχα δὴ καὶ ἐμῆλιν Ὀδυσσεύς,
αὐτίς ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, προῖκος γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
στή δὲ παρ' Ἄντινον καὶ μιν πρὸς μῦθον εἵπεν·

415 Δός, φίλος· οὐ μὲν μοι δοκεῖς ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
ἔμμεναι, ἄλλ' ὠρίστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἕοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λῳίον, ἥ περ ἄλλοι,
στῶν· ἐγὼ δὲ κέ σε κλεῖω κατ' ἀπείρονα γαίαν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
420 ὀλβίος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτηι,
τοίῳ ὁποῖος εἶο καὶ δευ κεχρημένος ἔλθοι·
ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρῖοι ἄλλα τε πολλὰ,
οἷσιν τ' εὖ ζῶουσιν καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

Ἄλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
425 ὃς μ' ἅμα λῆϊστῆρσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἰγυπτόνδ' ἵεναι, δολιχὴν δδὸν, ὅφρ' ἀπολοίμην·
στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιέλισσας.
Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
αὐτοῦ παρ νῆεσσι μένειν καὶ νῆας ἐρυσθαί·
430 ὁπτήρας δὲ κατὰ σκοπιάς ὥτρυνα νέεσθαι.

Οἱ δ' ὕβρει εἰζάντες, ἐπιστόμενοι μένει σφῶν,
αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρούς
πόρθεον, ἐκ δὲ γυναικῶν ἄγον καὶ νήπια τέκνα
αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἔκετ' αὐτή.

435 Οἱ δὲ βοῆς ἀτόντες ἅμ' ἦοι φαινομένην φιν
ἦλθον· πλῆτον δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων
χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
φῦζαν ἐμοῖς ἐτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη

vel etiam divinum cantorem, qui delectet canens?
hi enim vocati utique *sunt* hominum super immensa terra:
mendicum vero nemo vocarit, attritum se ipsum.
Sed semper difficilis super omnes es procos
servis Ulyssis, præcipue vero mihi; at ego
non curo, quamdiu mihi prudens Penelope
vivit in ædibus, et Telemachus deo-similis.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] tace, ne mihi huic responde multum verbis;
Antinous autem consuevit male irritare semper
verbis asperis, incitatque etiam alios.

Dixit, et Antinonum verbis alatis allocutus-est:
Antinoe, profecto me bene, pater sicuti filium, curas,
qui *me* hospitem jubes a domo pellere
verbo violento: ne hoc deus perfecit!
Da ei *aliquid* sumtum; non tibi invidio; jubeo enim ego:
neu jam matrem meam verere hac-in-re, neu quemquam
alium] servorum, qui in ædibus *sunt* Ulyssis divini.

Sed non tibi talis est in pectoribus cogitatio:
ipse enim comedere multo mavis, quam dare alii.

Illum autem rursus Antinous respondens allocutus-est:
Telemache altoique, animo indomite, quale dixisti!
Si ei tantum omnes præberent proci,
etiam ipsum tres menses procul-hinc domus detineret.

Sic igitur dixit; et scabellum prehensum ostendit-desub
mensa,] jacens, cui quidem imponebat nitidos pedes epulans.
Ceteri autem omnes dabant impleveruntque inde peram
pane et carnibus: cito sane et erat Ulysses,
rursus ad limen profectus, dona gustaturus Achivorum:
stetit autem juxta Antinonum, et ipsum sermone allocutus-
est:] Da, amice; haud quidem mihi videris pessimus Achi-
vorum] esse, sed optimus, quoniam regi similis-es.
Ideo te oportet dare, et melius, quam alii quidem,
de-pane; ego autem te laudabo per immensam terram.
Etenim ego aliquando domum inter homines habitabam
beatus divitem, et sæpe dabam erroni

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-
set:] erant autem *mihi* servi valde plurimi, aliaque multa,
quibus quidem bene vivunt *homines*, et divites vocantur.

Sed Jupiter pessumdedit Saturnius (voluit enim fere),
qui me cum latronibus multivagis impulit
in-Ægyptum ire, longum iter, ut perirem:
statui vero in Ægypto fluvio naves utrinque-recurvas.

Tunc quidem ego hortabar dilectos socios
illuc apud naves ut-manerent et naves tuerentur;
speculatores autem ad speculas jussi ire.

Hi vero insolentiae cedentes, obsecuti impetui suo,
cito admodum Ægyptiorum virorum perpulcros agros
populabantur, ac mulieres abducebant et infantes liberos,
ipsosque interficiebant: cito vero in-urbem pervenit clamor.
Illi autem clamorem audientes simili cum aurora apparente
venerunt; impletusque-est totus campus peditibusque et
equis,] ærisque fulgore: Jupiter autem gaudens-fulmine
fugam meis sociis malam immisit; nec quisquam sustinuit

- στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔσται.
 410 Ἐνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξεί γαλκῶ,
 τοὺς δ' ἀναγον ζωοὺς σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι,
 Διμήτορι Ἰασίδῃ, δὲ Κύπρου ἱπὶ ἀνασσειν
 ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἔγω, πῆμα κατὰ πάσχω.
 415 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο φωνήσεν τε·
 τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνὴν;
 στῆθ' οὕτως ἐς μέσσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
 μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἵκηαι·
 ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἔσσι προίκτης.
 420 Ἐξείης πάντεσσι παρίστασαι· οἱ δὲ διδοῦσιν
 μαψιδίως· ἐπεὶ οὐτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἔλεητος
 ἄλλοτρίων χάρισασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ πόποι, οὐκ ἄρα σὸίγ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν·
 425 οὐ σὺγ' ἂν ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δόιης,
 δὲ νῦν ἄλλοτρίοισι παρήμενος οὔτι μοι ἔτλης
 σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μάλλον
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπαε πτερόεντα προσύδα·
 430 Νῦν δὴ σ' οὐκέτι καλὰ δι' ἐκ μεγάρου γ' οἶω
 ἀψ' ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὄνειδεα βάσεις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ θρήνην ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
 πρυμνώτατον κατὰ νῶτον· ὃ δ' ἐστάθη ἥτε πέτρῃ
 ἐμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλην βέλος Ἀντινόοιο·
 435 ἀλλ' ἀκλὴν κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Ἄψ δ' ὅρ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔτετο, καδ' ὃ ἄρα πῆρην
 θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρῃν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, μνηστῆρες ἀγακλείτης βασιλείης,
 ὅρρ' εἰπω τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 440 Οὐ μὲν οὐτ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν οὔτε τι πένθος,
 ὅππότε ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχεϊόμενος κτεάτεσσιν
 βλῆται, ἢ περὶ βουσὶν ἢ ἀργεννῆς ὀίεσσιν·
 αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος βάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
 οὐλομένης, ἢ πολλὰ κακὰ ἀνθρώποισι δίδωσιν.
 445 Ἄλλ' εἴ που πτωγῶν γε θεοὶ καὶ Ἐρινύες εἰσὶν,
 Ἀντίνοον πρό γάμοιο τέλος θανάτοιο κιχείη.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπειθεὸς υἱός·
 ἔσθι' ἔκκλητος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἀπιθ' ἄλλῃ·
 μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἳ ἀγορεύεις,
 450 ἢ ποδὸς ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερβιάως νεμέσθησαν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηγορέωντων·
 Ἀντίνο', οὐ μὲν καλ' ἔβαλες δύστηνον ἀλήτην,
 οὐλομέν· εἰ δὴ πού τις ἐπουράνιος θεὸς ἐστίν.
 455 Καί τε θεοὶ ξεινοῖσιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσιν,
 παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστροφῶσι πόληας,
 ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
 Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπάζετο μῦθον.
 Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένθος ἔειπεν·
 460 βλημένους οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ βάλεν ἐκ βλεφάρων,
 ἀλλ' ἀκλὴν κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
 Τοῦ δ' ὥς οὖν ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια

consistere contra; circum enim mala undique stabant.
 Ibi nostrum multos quidem interfecerunt acuto ere,
 alios vero abduxerunt vivos sibi operaturos necessitate.
 At me in Cyprum hospiti dederunt obviam-facto,
 Dmetori Iasidae, qui Cypro potenter imperabat :
 inde demum nunc huc venio, damna patiens.

Huic autem rursus Antinous respondit, dixitque :
 quis deus hanc pestem adduxit, convivii molestiam?
 sta sic in medium profectus, mea procul a mensa,
 ne cito in-amaram Aegyptum et Cyprum venias :
 adeo quidam audax et impudens es mendiculus.
 Ordine omnibus astas : hi autem dant
 temere; quia nulla est parsimonia, nec misratio
 de-aliis largiendi; quoniam adsunt multa cuique.

Hunc autem retrogressus allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 dii boni! haud ergo tibi cum forma etiam mens erat :
 non tu-sane ex domo tuo supplicii vel salem dares,
 qui nunc alienis assidens, haud-quicquam mihi sustinuisti
 de-pane delibatum dare; multa autem adsunt.

Sic dixit; Antinous vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum torve intuitus verbis alatis allocutus-est :

Nunc jam te non-amplius bene ex domo certe puto
 retro cessurum, quandoquidem jam et opprobria dicis.

Sic dixit; et scabello prehensio ei ferit dextrum humerum,
 extimum in dorsum : is autem stetit tanquam rupes,
 firmiter; nec sane ipsum commovit ictus Antinoi;
 sed tacite movit caput, a mala profunde-cogitans.

Rursus autem ad limen profectus desiderabat, atque inde per-
 ram] deposuit bene-plenam : inter procos vero locutus-est :

Audite me, proci inclytae reginae,
 ut dicam, quae me animus in pectoribus jubet.
 Nequaquam quidem dolor est in mente, neque omnino luctus,
 quando vir, pro suis pugnans possessionibus,
 percutitur, vel pro bovis, vel candidis ovibus :
 at me Antinous percussit ventrem ob malum,
 perditum, qui multa mala hominibus dat.
 Sed sicubi mendicorum quidem dii et Erinnyes sunt,
 Antinonum ante nuptias finis mortis deprehendat.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius :
 comedite tranquillius, hospes, sedens, aut abi alio;
 ne te juvenes per aedes trahant, qui-talia loquaris,
 vel pede, vel etiam manu; lacerent autem totum.

Sic dixit : illi vero omnes vehementer indignati-sunt;
 sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium :

Antinoe, non bene quidem percussisti infelicem erronem,
 perditie; si forte quis caelestis deus sit!
 Etenim dii, hospitibus similes peregrinis,
 omnimodos se-ferentes, versantur-per urbes,
 hominum insolentiamque et aequitatem inspicientes.

Sic igitur dicebant proci : ille autem non curabat verba;
 Telemachus vero in corde quidem magnum luctum alebat
 de-percusso; nec tamen lacrimam humi demisit e palpebris,
 sed tacite movit caput, mala profunde-cogitans.

Hunc autem postquam audiverat prudens Penelope

βλημένου ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμῳῆσιν ἔειπεν·
 Αἴθ' οὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
 495 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῆσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο·
 οὐκ ἂν τις τούτων γε εὐθρόνον ἦω ἴκοιτο.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 μαί', ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανῶνται·
 500 Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ Κηρὶ ἔοικεν.

Ξείνους τις δύστηνος ἀλγτεύει κατὰ δῶμα,
 ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
 ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσαν τε·
 οὗτος δὲ θρήνῳ πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὤμων.

505 Ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἀγόρευε μετὰ δμῳῇσι γυναιξίν,
 ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὃ δ' ἔδειπνε διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσήυδα διὸν ὑπορρόν·

Ἔρχεο, δῖ' Εὐμαίε, κίων τὸν ξείνον ἀνωχθί
 Ἰθιέμεν, ὅρρα τί μιν προπύττομαι ἡδ' ἐρώμει,
 510 εἰ ποὺ Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἤε πέπυσται
 ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτω γὰρ ἔοικεν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συδῶτα·
 εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σωπήσειαν Ἀχαιοί·
 οἷ' ὅγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.

515 Τρεῖς γὰρ δὴ μιν νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυξα
 ἐν κλισίῃ· πρῶτον γὰρ ἔμ' ἵκετο νηὶς ἀποδράς·
 ἀλλ' οὕτω κακότητα διήρυσεν ἦν ἀγορεύων.

Ὡς δ' ὅτ' αἰοδὸν ἀνὴρ ποτιδέχεται, ὅστε θεῶν ἐξ
 αἰδέει δεδαῖος ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσιν,

520 τοῦ δ' ἄμωτον μεμάσιν ἀκούεμεν, δππότ' αἰδέῃ·
 ὡς ἐμὲ κείνος ἐθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισιν.

Φησι δ' Ὀδυσσεὺς ξείνος πατρίοις εἶναι,
 Κρήτην ναιετάων, ὅθι Μίνως γένος ἐστίν.

Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πῆματα πάσχων,
 525 προπροκυλινδόμενος· στεῦται δ' Ὀδυσσεὺς ἀκούσαι·
 ἀγγοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίωνι δῆμῳ,
 ζῶου· πολλὰ δ' ἄγει καίμηλια δνδε δόμενδε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἦν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπη.

530 Οὗτοι δ' ἤε θύρῃσι καθήμενοι ἐψίασθων
 ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεὶ σφισι θυμὸς εὐφρων.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
 σίτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆς ἔδουσιν·

οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεῦμενοι ἥματα πάντα,
 535 βούς ἱερεύοντες καὶ δὲ καὶ πίνοντας αἶγας,

εἰλαπινάζουσιν πίνουσι τε αἶθωπα οἶνον,
 μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται. Οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ,
 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκεν, ἀρῆν ἀπὸ οἴκου ἀμύναι.

Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 540 αἰψά κε σὺν ᾧ παιδί βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπαρεν· ἀμυρὶ δὲ
 σμερδαλέον κονάβησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια· [δῶμα
 αἰψά δ' ἄρ' Εὐμαῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔρχεο υἱοί, τὸν ξείνον ἐναντίον ὁδε κάλεσσον.

545 Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν;
 τῷ κε καὶ οὐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο,

percutsum in domo, inter ancillas proinde dixit :

Utinam sic ipsum te percuteret inclytus-arcu Apollo.

Hanc autem rursus Eurynome œconomia sermone allocuta-
 est:] Si enim votis exitus nostris adesset,
 haud quisquam horum ad-Auroram pulcro-solio perveniret.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 nutrix, inimici quidem *sunt* omnes, quoniam mala machinan-
 tur:] Antinous vero maxime atræ morti similis-est.

Hospes quidam infelix vagatur per domum,
 a-viris petens; egestas enim *eum* jubet;
 ibi ceteri quidem omnes impleveruntque, dederuntque;
 hic autem scabello *ei* extimum percussit dextrum humerum.

Hæc quidem sic loquebatur inter famulas mulieres,
 sedens in thalamo; at cœnabat divinus Ulysses :
 illa autem ad-se vocatum allocuta-est divinum subulcum :

Vade, divine Eumææ, profectus hunc hospitem jube
 venire, ut aliquatenus ipsum conveniam et interrogem,
 sicubi de-Ulyse audientis-animi vel audiverit,
 vel *eum* viderit oculis : multivago enim similis-est.

Hanc autem respondens allocutus-es, Eumææ subulce :
 utinam enim tibi, regina, tacerent Achivi :
 qualia hic loquitur, *his* mulceretur tibi carum cor.

Tres enim jam ipsum noctes habui, tres autem dies detinui
 in casa : primum enim ad-me venit, a-nave aufugiens ;
 sed nondum calamitatem absolvit suam narrans.

Sicut autem quando cantorem vir aspicit, qui ex diis
 canit doctus carmina delectabilia mortalibus,
 hunc autem insatiabiliter cupiant audire, quando canit :
 sic me ille mulcebat assidens in ædibus.

Dicit autem *se* Ulyssis hospitem paternum esse,
 in-Creta habitantem, ubi Minos genus est.

Inde jam nunc huc venit ærumnas patiens,
 supplex-provolutus : affirmat autem de-Ulysse *se* audivisse,
 prope *versante*, Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivo : multas autem ducit res-pretiosas suam ad-domum.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 vade, huc *eum* voca, ut coram ipse dicat.

Hi autem vel in-foribus sedentes delectentur,
 vel illic in ædibus : quippe ipsis animus letus est.

Ipsorum etenim possessiones integræ repositæ-sunt in domo
cujusque,] panis et vinum dulce : ea quidem domestici *ipso-*
rum edunt:] ipsi vero in nostram *domum* divertentes dies

omnes,] boves mactantes, et oves, et pingues capras,
 epulantur, bibuntque nigrum vinum,

temere; plurima autem absumuntur. Non enim adest vir,
 qualis Ulysses erat, malum a domo qui-arceat.

Sin autem Ulysses redierit et pervenerit in patriam terram,
 statim cum suo filio injurias ulciscetur virorum.

Sic dixit : Telemachus autem alte sternuit; circumque do-
 mus] horrendum resonuit : risit vero Penelope;

statimque deinde Eumæum verbis alatis allocuta-est :

Vade mihi, hospitem coram huc voca.

Nonne vides, quod mihi filius sternuit-ad omnia verba?
 ideo etiam non imperfecta mors prociis fuerit,

πᾶσι μάλ', οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 650 ἔσσω μιν χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, εἴματα καλά.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·
 ἄγγου δ' ἰσταμένος ἔπτα περὶόντα προσηύδα·
 Ζεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
 μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλήσαι τί εἰ θυμός
 655 ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κῆδέα περ πεπαυμένη.
 Εἰ δέ κέ σε γνώη νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
 ἔσσει σε χλαϊνὰν τε χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάστιγ
 χρηΐζεις· σίτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον,
 γαστέρα βοσκῆσεις· δώσει δέ τοι, θεὸς κ' ἐθέλῃσιν.
 660 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Εὐμαί, αἴψα κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπειη·
 οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνου, ὁμῆν δ' ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
 Ἄλλα μνηστήρων χαλεπὸν ὑποδείδι' ὁμίλον,
 665 τῶν ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἔκει.
 Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ' οὗτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα χιόντα
 οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν δδύνῃσιν ἔδωκεν,
 οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν οὔτε τις ἄλλος.
 Ἐγὼ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωγθι
 670 μέναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἥλιον καταδύντα·
 καὶ τότε μ' εἰρέσθω πόσιος περὶ νόστιμον ἡμάρ,
 ἀσσοτέρω καθίσασα παραπύρ' εἴματα γάρ τοι
 λύγρ' ἔχω· οἶσθα καὶ αὐτὸς, ἐπεὶ σε πρῶθ' ἰκέτευσα.
 Ὡς φάτο· βῆ δὲ συφορβός, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 675 Τὸν δ' ὑπὲρ οὐδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
 Οὐ σύγ' ἄγεῖς, Εὐμαίε· τί τοῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
 ἢ τινά που δείσας ἐξάσιον ἤε καὶ ἄλλως
 αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβώτα·
 680 μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
 ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορέωντων.
 Ἄλλα σε μέναι ἀνωγεν ἐς ἥλιον καταδύντα.
 Καὶ δέ σοι ὦδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
 οἴην πρὸς ξείνον φάσθαι ἔπος ἡδ' ἐπακοῦσαι.
 685 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 οὐκ ἄφρων ὁ ξείνος οἶεται, ὅς περ ἂν εἴη·
 οὐ γὰρ πού τις ἐδὲ καταθνητῶν ἀνθρώπων
 ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανούνται.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν· ὁ δ' ὦχeto δῖος ὕφορβος
 690 μνηστήρων ἐς ὁμίλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Αἴψα δὲ Τηλέμαχον ἔπτα περὶόντα προσηύδα,
 ἄγχυ· σχῶν κεφαλῇν, ἵνα μὴ πευθοίθῃ· οἱ ἄλλοι·
 ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἀπειμι, σύας καὶ κείνα φυλάξων,
 σὸν καὶ ἐμὸν βίον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 695 Αὐτὸν μὲν σε πρῶτα σάω καὶ φράζεο θυμῷ,
 μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
 τοὺς Ζεὺς ἐξολέεσει πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 ἔσσεται οὕτως, ἄττα· σὺ δ' ἐρχεο δεξιλήϊσας·
 700 ἧῶθεν δ' ἐνέαι καὶ ἄγειν ἱερῆτα καλά·

omnibus prorsus, nec quisquam mortem et fatum evitavit.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 si ipsum cognovero vera omnia dicentem,
 induam ipsum lanaeque tunicaeque, vestimentis pulcris.
 Sic dixit: ivit vero subulcus, postquam sermonem audierat;
] propeque stans verbis alatis *Ulysses* allocutus est:
 Hospes pater, vocat te prudens Penelope,
 mater Telemachi; sciscitari aliquid ipsam animus
 de marito jubet, quamvis dolores passa sis.
 Si vero te cognoverit vera omnia dicentem;
 induet te lanaeque tunicaeque, quibus tu maxime
 indiges; panemque etiam petens per populum
 ventrem pasces: dabit vero tibi quicunque voluerit.
 Hunc autem rursus allocutus est audens divinus *Ulysses*:
 Eumæe, statim ego vera omnia dicam
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ:
 novi enim bene de illo, parem autem sustinuius ærumnam.
 Sed procorum diffidulum subtimeo cœtum;
 quorum injuriaque visque ad-ferreum cœlum pervenit.
 Etenim nunc, quando me hic vir per domum euntem,
 nihil mali quum-fecerim, percussum doloribus dedit,
 neque omnino Telemachus hoc prohibuit, nec quisquam alius.
 Ideo nunc Penelopen in ædibus hortare
 ut-maneat, festinans licet, in solis occasum:
 et tunc me interroget mariti de redivit die,
 propius ubi-collocarit ad ignem; vestimenta etenim
 mala habeo; nosti et ipse, quoniam te primum supplex-adjii.
 Sic dixit: ivit autem subulcus, ut hunc sermonem audie-
 rat.] Eum vero super limen profectum allocuta-est Penelope:
 Non tu *eum* ducis, Eumæe? quid hoc in-animum-induxit
 erro?] utrum aliquem fere veritus supra-modum, an et aliter
 verecundatur in domo? malus autem est verecundus mendic-
 us.] Hanc autem respondens allocutus-es, Eumæe subulce:
 loquitor apposite, quæ quidem existimaret etiam alius,
 contumeliam vitans virorum superbientium.
 Sed te manere hortatur in solis occasum.
 Et vero tibi sic ipsi *erit* multo melius, o regina,
 solam ad hospitem loqui verbum et ei auscultare.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 non insipiens hic hospes suspicatur, quicunque denique sit;
 non enim usquam ulli sic mortalium hominum
 viri insolentes injusta machinantur.
 Illa quidem sic locuta-est; sed abibat divinus subulcus
 procorum in cœtum, postquam dixerat omnia.
 Statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est,
 prope admoto capite, ut ne audirent ceteri:
 O dilecte, ego quidem discedam, sues et illa custoditurus,
 tuum et meum victim; tibi autem hic omnia curæ-sunt.
 Ipsum quidem te primum serva, et considera in-animo,
 ne quid patiaris; multi vero mala cogitant Achivorum:
 quos Jupiter disperdat, antequam nobis calamitas fiat.
 Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
 est:] erit sic, pater: tu vero vade merenda-sumta:
 mane autem veni et duc victimas pulcras;

αὐτὰρ ἐμὸι τὰδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.

Ἦς φάθ'· ἔδ' αὖτις ἄρ' ἔχε· εὐξέστον ἐπὶ δῖφρου·
πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδῆτύος ἡδὲ ποτῆτος
βῆ ῥ' ἵμεναι μεθ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρόν τε,
πλεῖον δαιτυμόνων οἱ δ' ὄρχηστῇ καὶ αἰοδῷ
τέρποντο· ᾗδῃ γὰρ καὶ ἐπηλύθε δέιλον ἤμαρ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Σ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Ἴρου πυγμῇ.

Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδῆμιος, δς κατὰ ἄστῳ
πτωγέυσεν· Ἰθάκης, μετὰ δ' ἐπρεπε γαστέρι μάργῃ,
ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πῖεμεν· οὐδὲ οἱ ἦν ἰς
οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν δράσασθαι.
Ἄρναϊος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
ἐκ γενετῆς· Ἴρον δὲ νέοι χίλῃσιν ἀπαντες,
οὐνεχ' ἀπαγγέλλεσκε κίων, ὅτε πού τις ἀνώγοι·
ὃς ῥ' ἔλθων Ὀδυσσῆα διώκετο οἷο δόμοιο
καὶ μιν νεικεῖον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἔϊκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἔλκη·
οὐκ αἶεις, ὅτι δῆ μοι ἐπιλλίζουσιν ἀπαντες,
διέμεναι δὲ κλονταί· ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπη.
Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γέννηται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
15 δαιμόνι, οὔτε τί σε βέζω κακὸν οὔτ' ἀγορεύω, [σεύς·
οὔτε τινὰ φρονέω δόμεναι, καὶ πολλὰ ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χεῖσεται· οὐδέ τί σε χρὴ
ἄλλοτρίων φρονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης
ὥσπερ ἐγών· ὧβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὁπάζειν.

Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μὴ με χολώσης,
μὴ σε γέρον περ ἑὸν στήθος καὶ χεῖλεα φύρσω
αἵματος· ἥσυχη δ' ἂν ἐμὸι καὶ μέλλον ἔσ' εἴη
αὔριον· οὐ μὲν γὰρ τί σ' ὑποστρέψεσθαι δῖω
δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδω Ὀδυσσῆος.

Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἴρος ἀλήτης·
25 ὦ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
γρηῖ καμῖνοι ἴσος· ὃν ἂν κακὰ μετισταίμην,
κόπτων ἀμφοτέρησι, χαμαὶ δέ κε πάντας ὁδόντας
γναθμῶν ἐξελάσσαιμι σὺς ὡς ληϊβοτείρης.

30 Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώσκι καὶ οἶδε
μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ἦς οἱ μὲν προπάροιθε θυράων ὑψηλῶν
οὐδοῦ ἐπὶ ξεστοῦ πανθυμαδὸν ὀκρίδωντο.
Τοῖν δὲ ξυνέηχ' ἱερὸν μένος Ἀντινόοιο,
35 ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγέλασας μετεφώνει μνηστῆρεςσιν·

ἦ φίλοι, οὐ μὲν πῶ τι πάρος τοιοῦτον ἐτύχθη·
ὄλην τερπῶλιν θεὸς ἤγαγεν ἐς τὸδε δῶμα.

Ὅ ξεινός τε καὶ Ἴρος ἐρίζετον ἀλλήλοισιν
χερσὶ μαχίσσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὥκα.

40 Ἦς φραθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνῆλθον γελῶντες,
ἄμφι δ' ἄρα πτωχοὺς κακοεῖμονας ἡγερέθοντο.

at mihi hæc omnia et immortalibus curæ-erunt.

Sic dixit; ille vero rursus consedit bene-polita in sella;
atque ubi-repleverat animum cibo et potu,
profectus-est ire ad sues; liquitque septaque domumque,
plenam convivarum: hi autem saltatione et cantu
oblectabant-se: jam et enim advenit vespertinum tempus.

ODYSSEÆ XVIII.

Ulyssis et Iri pugilatus.

Advenit autem mendicus publicus, qui per urbem
mendicabat Ithacæ; excellebat vero ventre voraci,
indesinenter ut-comederet et biberet; neque ei erat vis,
nec robur; specie autem valde magnus erat intuitu.
Arnaeus vero ei nomen erat: hoc enim imposuerat alma mater
ab ortu: Irum autem juvenes vocabant omnes,
quoniam nuntios referebat vadens, quando alicubi quis ju-
beret:] qui ubi-venerat, Ulysses pellebat sua domo,
et ipsum objurgans verbis alatis allocutus-est:

Recede, senex, a-vestibulo, ne jam cito et pede traharis:
non sentis, quod jam mihi innunt omnes,
trahereque te jubent? ego autem verecundor nihilominus.
Sed surge, ne cito nobis contentio etiam manibus fiat.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:
miser, neque aliquid tibi facio mali, nec dico,
neque aliquem invideo tibi dare, etiam multa si-sumserit.
Limen autem ambos hoc capiet: neque omnino te oportet
de-alienis invidere: videris autem mihi esse erro,
sicut ego; opulentiam vero dii solent præbere.

Manibus autem nequaquam valde provoca, ne mihi iram-mo-
veas,] ne tibi, senex licet sim, pectus et labra fœdem
anguine; quies vero mihi etiam magis adhuc esset
cras: nequaquam enim tum te reversurum puto
iterum in domum Laertiadæ Ulyssis.

Hunc autem iratus allocutus-est-Irus mendicus:
dii boni, ut hic vorax volubiliter loquitur,
vetulæ camino-asuetæ similis; cui mala molirer,
verberans ambabus manibus, humum autem omnes dentes
maxillis excuterem, suis sicut segetem-depascentis.
Accinge-te nunc, ut omnes cognoscant et hi nos
pugnantes: quomodo vero tu cum-juniori viro pugnaveris?

Sic hi quidem ante fores altas
limine in polito perquam-animose rixabantur.
Eos autem animadverit sacra vis Antinoi,
suaviterque inde ridens allocutus-est procos:

O amici, haud quidem unquam aliud antea tale factum-est,
qualem nunc delectionem deus duxit in hanc domum.
Hospesque et Irus contendunt inter-se
adeo ut-manibus pugnatu-ri-sint: sed committamus eos ocyus.

Sic dixit: illi autem omnes surrexerunt ridentes,
circumque mendicos pannosos congregabantur.

Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέρη, Εὐπίθεος υἱός·

Κέλυστέ μεν, μνηστῆρες ἀγῆνορες, ὅρρα τι εἴπω·
γαστέρες αἶδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάδ' ἐπὶ δόρπῳ
κατθέμεθα, κνίσῃς τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
ἡπότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσιν ἀναστᾶς αὐτὸς ἐλέσθω·
αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδὲ τιν' ἄλλον
πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἔασομεν αἰτήσοντα.

Ἦς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιγῆδανε μῦθος.

Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέρη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, οὕπως ἔστι νωτέρω ἀνδρὶ μάχεσθαι
ἀνδρὰ γέροντα, δῦν ἀρημένον· ἀλλὰ με γαστήρ
δτρύνει κακοεργός, ἵνα πληγῇσι δαμείω.

Ἄλλ' ἄγε νῦν μοι πάντας ὁμόσαστε καρτερόν ὄρκον,
μή τις ἐπ' Ἴρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ βαρεῖν
πληγῇ ἀτασθαλίων, τοῦτ' αὖ με ἴφι δαμάσῃ.

Ἦς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμυνον, ὥς ἐκέλευεν.

[Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ὁμοσάν τε τελευτήσαν τε τὸν ὄρκον,]

Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχιο·

Ξεῖν', εἰ σ' δτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
τοῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μήτιν Ἀχαιῶν
δεῖδ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχθήσεται, βε καὶ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἔγνων· ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες,

Ἀντίνοός τε καὶ Εὐρύμαχος, πεπνυμένω ἄμφω. [σεύς

Ἦς ἔραθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσ-

ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρούς
καλοὺς τε μεγάλους τε, φάνεν δὲ οἱ εὐρέες ὦμοι
στήθεά τε στιβαροὶ τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη

ἀγχι παρισταμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.

Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες υπερφιάλως ἀγάσαντο·

ὧδε δὲ τις εἶπεν· ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τάχα Ἴρος Ἀῖρος ἐπίσπαστον κακὸν ἔξει·
οἴην ἐκ βράκων ὁ γέρον ἀπιγουνίδα φαίνει.

Ἦς ἄρ' ἔφαν' Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός.

Ἀλλὰ καὶ ὡς δρηστῆρες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκη,
δεϊδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσι.

Ἀντίνοος δ' ἐνέπιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Νῦν μὲν μήτ' εἴης, βουγάε, μήτε γένοιω,

εἰ δὲ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δεῖδιας αἰνῶς,

ἀνδρὰ γέροντα, δῦν ἀρημένον, ἥ μιν ἰκάνει.

Ἀλλ' ἔκ τοι ἱρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·

αἰ κέν σ' οὗτος νικήσῃ κρείσσων τε γένηται,

πέμψω σ' ἡπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηὶ μελαίνῃ,

εἰς Ἐχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,

ὅς κ' ἀπὸ δίνα τάμῃσι καὶ οὐατα νηλεῖ χαλκῷ

μήδεά τ' ἐξερύσας δῶν κυσὶν ὦμά δάσασθαι.

Ὡφάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

ἐς μέσον δ' ἀναγον· τὸ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.

Δὴ τότε μερμηρίζε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

ἢ ἑλάσει, ὥς μιν ψυχῇ λίποι αὖθι πεσόντα,

ἢ ἐμιν ἦκ' ἐλάσει τανύσσειν τ' ἐπὶ γαίῃ.

Ὡδὲ δὲ οἱ φρονέοντι δαδάσαστο κέρδιον εἶναι

ἦκ' ἐλάσει, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσάιαι Ἀχαιοί.

Δὴ τότε ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον

Inter hos autem Antinous locutus est, Eupithei filius :

Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam :

ventres isti caprarum jacent in igne ; quos in coenam

deposuimus, pinguedine et sanguine impletos :

uter vero vicerit, superiorque altero fuerit,

eorum quem voluerit, surgens ipse eligat :

semperque deinceps inter-nos convivabitur ; nec quenquam
alium] mendicum intus misceri nobis sinemus petiturum.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Hos vero dolos-meditans allocutus est ingeniosus Ulysses :

O amici, nequaquam æquum est cum-juniori viro pugnare
virum senem, calamitate labefactatum ; sed me venter
instigat maleficus, ut plagis domer.

Sed age nunc mihi omnes jurate firmum jusjurandum,

ne quis Iro gratificans me manu robusta

percutiat prævaricans, huic autem me violenter domet.

Sic dixit : illi autem omnes abjurabant, sicut jubebat.

[Ac postquam jurant, peregerantque jusjurandum,]

Inter-eos vero rursus locuta est sacra vis Telemachi :

Hospes, si te jubet cor et animus generosus

istum propellere, fac ; ceterorum autem neminem Aclivo-
rum] time, quoniam cum-pluribus pugnabit, qui te percutiat.

Hospitalum-exceptor quidem ego sum ; comprobant vero reges
Antinousque et Eurymachus, prudentes ambo.

Sic dixit : hi autem omnes comprobarunt ; atque Ulysses
cinxit quidem se pannis circum genitalia, ostendebat vero fe-
mora] pulcraque magnaue ; nudati sunt autem ei lati humeri
pectoraque, robustaque brachia : ac Minerva
prope astans membra auctavit pastori virorum.

Proci vero omnes vehementer admirati sunt :

sic autem aliquis dicebat, intuitus propinquum alium :

Certe cito Irus non-Irus accersitum malum habebit,
quod-talem ex pannis senex coxam ostendit.

Sic igitur dixere : Iro autem male commovebatur animus.

Sed et sic famuli ducebant cinctum vi,

timentem ; carnes vero tremebant-circum membra.

Antinous autem increpabat, verbumque dixit et elocutus est :

Nunc quidem neque sis, jactator, nec natus-fueris,

si profecto huicce tremis et times graviter,

virum senem, calamitate labefactatum, quæ ipsum incessit.

Sed tibi edicam, hoc vero et perfectum erit :

si te hic vicerit, superiorque fuerit,

mittam te in-continentem, conjectum in navem nigram,

ad Echetur regem, hominum perniciem omnium,

qui nasum abscindat et aures sævo ære,

genitaliaque evulsa det canibus cruda discerpenda.

Sic dixit : ei vero adhuc magis tremor subit membra :

in medium autem eum duxerunt : illi vero ambo manus ele-
varunt.] Tum vero deliberavit audens divinus Ulysses,

utrum feriret, adeo-ut ipsum anima linqueret illic lapsum ;

an ipsum leviter feriret, extenderetque super terram.

Sic autem ei cogitanti visum est satius esse,

leviter ferire, ut ne ipsum cognoscere Aclivi.

Tunc vero manibus elevatis, percussit ei dextrum humerum

Ἴρος, ὃ δ' αὖχέν' ἔλασεν ὑπ' οὐατος, ὅστέα δ' εἰσω
 ἔθλασεν· αὐτίκα δ' ἤλθε κατὰ στόμα φοῖνιν αἶμα·
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
 λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρας ἀγαυοὶ
 100 χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλω ἔκθανον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἔλεξε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός, ὅρ' ἔκετ' αὐλήν,
 αἰθούσης τε θύρας· καὶ μιν ποτὶ ἔρκλον αὐλῆς
 εἶπεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρὶ
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεια πτερόεντα προσήυδα·
 105 Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο, σῦας τε κύνας τ' ἀπερύκων,
 μῆδ' εὐγε ξείνων καὶ πτωγῶν κοῖρανος εἶναι,
 λυγρὸς ἑὼν· μὴ πού τι καχὸν καὶ μῆζον ἔπαυρή.
 Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
 πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
 110 Ἀψδ' ὅγ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοὶ δ' ἴσαν εἰσω
 ῥῶδ' ὑγλώνοντες καὶ δεικανόωντες· ἐπέεσσιν·
 Ζεὺς τοὶ δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἅλλοι,
 ὅττι μάλιστα· ἐθέλεις καὶ τοὶ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ὃς τοῦτον τὸν ἀναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
 115 ἐν δῆμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξιοιεν ἡπειρόνδε
 εἰς Ἑχέτορ βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
 Ὡς ἄρ' ἔραν· χαίρειν δὲ κλειδόνι διος Ὀδυσσεύς.
 Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν,
 ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφινόμος δὲ
 120 ἄρτους ἐκ κανέοιο δύο παρέθηκεν αἰέρας
 καὶ δέκαί· χρυσέῳ δευδίσκατο φωνήσεν τε·
 Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε, γένοίτο τοι ἐς περ ὀπίσσω
 ὁδός· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακῶς ἔχει· πολέεσσιν [σέως
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ·
 125 Ἀμφινόμ', ἡ μάλα μοι δοκεῖς πεπνυμένος εἶναι·
 τοῖου γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον
 Νίσσον Δουλιχιῆα εἶν' τ' ἔμεν ἀφνειὸν τε·
 τοῦ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ εἰκας.
 Τοῦνεκά τοι ἔρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 130 οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνεῖτε τε καὶ ἔρπει.
 Οὐ μὲν γὰρ ποτὶ φησὶ καχὸν πείσεσθαι ὀπίσσω,
 ὅρ' ἀρετὴν παρέχουσι θεοὶ, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσιν,
 135 καὶ τὰ φέροι ἀεκαζόμενος τετλησὶ θυμῷ.
 Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 ὅον ἐπ' ἡμᾶρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὀλβιος εἶναι,
 πολλὰ δ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα, βίη καὶ κάρτει εἰκων
 140 πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισιν.
 Τῷ μήτις ποτὲ πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίσιος εἴη,
 ἀλλ' ὅγε σίγη δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅττι διδοῖεν.
 Οἳ δ' ὁρώ μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανώνοντας,
 κτήματα κείροντας καὶ ἀτιμάζοντας ἀχοῖν
 145 ἀνδρὸς, ὃν οὐκέτι φημὶ φίλον καὶ πατρίδος αἵης
 δρῶν ἀπέσσεσθαι· μάλα δὲ σεδόν. Ἀλλὰ σε δαίμων
 οἶκαδ' ὑπεξαγάγοι, μῆδ' ἀντίασειας ἐκείνῳ,
 ὅππότε νοστήσεις φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Οὐ γὰρ ἀναιμωτὶ γε διακρινέσθαι οἶω

Irus; ille autem ei cervicem percussit sub aure, ossaque intus
 fregit : statim autem venit per os ruber sanguis :
 decidit vero is in pulveribus extensus, collisitque dentes,
 calcitrans pedibus terram : at proci illustres
 manibus sublatis risu emoriebantur. Verum Ulysses
 eum trahebat per vestibulum, prehensum pede, donec veniret
 ad aulam] porticusque fores; et ipsum ad septum aulae
 statuit reclinatum; baculum autem ei injecti manui,
 et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Hic nunc sede, canesque suesque abarcens;
 neu tu sane hospitum et mendicorum dominus esto,
 vilis quum sis; necubi quod malum etiam majus accipias.

Dixit, et circum humeros turpem sibi-jaciebat peram
 crebris locis laceram; cui tortile inerat lorum.

Retro autem ipse ad limen profectus desidebat; illi autem ivē-
 runt intro] suaviter ridentes, et eum blande-compellabant ver-
 bis:] Jupiter tibi det, hospes, et immortales dii alii,
 quodcunque maxime vis, et tibi gratum est animo;
 qui hunc insatiabilem a-mendicando cessare-fecisti
 in populo : cito enim ipsum ducemus in-continentem
 ad Echetur regem, hominum perniciem omnium.

Sic igitur dixere; gaudebat autem omine divinus Ulysses :
 Antinous vero ei magnum ventrem apposuit
 plenum pinguedineque et sanguine : Amphinomos vero
 panes ex canistro duos apposuit elevatos,
 et poculo aureo propinabat, dixitque :

Salve, pater o hospes, adsit tibi in posterum certe
 felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 Amphinome, certe valde mihi videris prudens esse;
 tali enim etiam patre es; quippe famam bonam audiebam,
 Nisum Dulichiensem bonumque esse divitemque;
 ex hoc te dicunt natum-esse : humano autem viro similis-es.
 Propterea tibi dicam; tu vero attende, et me audi :
 nihil imbecillius terra nutrit homine
 omnium, quæquæ super terram spirantque et serpunt.
 Nunquam enim putat malum passurum-esse se in-posterum,
 quamdiu felicitatem præbent dii, et genua vigent :
 sed quando demum et mala dii beati perficiunt,
 etiam hæc fert nolens patienti animo.

Talis enim mens est terrestrium hominum,
 qualem diem adducat pater hominumque deumque.
 Etenim ego quondam debebam inter homines beatus esse;
 multa autem injusta feci, viribus et robori obsequens,
 patreque meo fretus, et meis fratribus.
 Quare ne quis unquam omnino vir injustus sit,
 sed ille silentio dona deorum habeat, quodcunque dent.
 Qualia video procos injusta machinantes,
 possessiones consumentes, et dedecorantes uxorem
 viri, quem non-amplius puto ab-amiciis et patria terra
 diu absfuturum; valde vero prope esse. Sed te deus
 domum subducat, neque occurras illi,
 quando redierit dilectam in patriam terram.
 Non enim sine-cruore utique diremtum-iri puto

150 μνηστῆρας καὶ κείνον, ἐπεὶ κε μέλαθρον ὑπέλθῃ.

Ὡς φάτο· καὶ σπείσας ἐπιεν μελιτῆρα οἶνον·
ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.
Αὐτὰρ ὁ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιγμένους ἦτορ,
νευστάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός.

155 Ἄλλ' οὐδ' ὥς φύγε Κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχρ' ἴφι δαμῆναι.

Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.

Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελόπειν,

160 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ὅπως πετάσσει μάλιστα
θυμὸν μνηστῆρων ἰδὲ τιμῆσσαν γένοιτο
μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱός ἢ πάρος ἦεν.

Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Εὐρύνομη, θυμός μοι ἐέλδεται, οὔτι πάρος γε,

165 μνηστῆρεςσι φανῆναι, ἀπεχθόμενοισί περ ἔμπτῃς·
παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὀμιλεῖν,
οἷτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν.

Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύνομη ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

170 νᾶϊ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

Ἄλλ' ἴθι καὶ σῶ παιδὶ ἔπος φάο, μὴδ' ἐπίκευθε,
χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·
μὴδ' οὕτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
ἔρχε· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἀκριτον αἰεὶ.

175 Ἥδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, δν σὺ μάλιστα
ἡρῶ ἀθανάτοισι γενεήσαντα ἰδέσθαι.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Εὐρύνομη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηρόμένη περ,
χρῶτ' ἀπονιπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·

180 ἀγλαῖην γὰρ ἔμοιγε θεοί, τοὶ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
ᾤεσαν, ἐξ οὗ κείνος ἔβη κοίτης ἐνὶ νηυσίν.

Ἄλλὰ μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἴπποδάμειαν ἀνωχθε
ἔλθεμεν, ὅφρα κέ μοι παρστήτεον ἐν μεγάροισιν·
οἷη δ' οὐκ εἰσέμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.

185 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρηῃς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
ἀγγελεύσασα γυναῖξ καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
κούρη Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.

Εὐδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δὲ οἱ ἄψα πάντα

190 αὐτοῦ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα διὰ θεάων
ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαῖατ' Ἀχαιοί·
κἀλλεὶ μὲν οἱ πρῶτα πρόσωπα καλὰ κάθηρεν
ἄμβροσίῳ, οἷω περ εὐστέφανος Κυθέρεια
χρίεται, εὖτ' ἂν ἦ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
195 καὶ μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ Ἐλέφαντος.
Ἥ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξασ' ἀπεδήσατο διὰ θεάων.

Ἥλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,

200 καὶ β' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειάς φώνησέν τε·

Ἥ με μάλ' αἰνोπαθῇ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
αἶθε μοι ὡς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἀρτεμις ἄγνη,
αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν

procos et illum, postquam domum subierit.

Sic dixit : et libatione facta bibit dulce vinum ;
iterumque in manibus posuit poculum principi virorum.
Verum is ivit per domum, caro afflictus corde,
nutans capite ; jam enim malum ei augurabatur animus.
Sed neque sic fugit mortem ; impedivit vero et hunc Minerva,
Telemachi sub manibus et hasta fortiter ut domaretur.
Iterum vero resedit in solio, unde surrexerat.

Illi autem in mente posuit dea caesiis-oculis Minerva,
filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
procis se ostendere, ut diffunderet (*exhilararet*) maxime
animum procorum, et honorata fieret
magis viroque et filio, quam antea erat.

Inaniter autem risit, verbumque dixit et elocuta est :

Eurynome, animus mihi cupit, nequaquam antea quidem,
procis me ostendere, invisit licet omnino :
filio vero dicam verbum, quod utilius fuerit,
ne plane procis cum superbis versetur,
qui bene quidem loquuntur, male autem pone cogitant.

Hanc autem rursus Eurynome œconoma his verbis allocuta
est :] næ jam hæc quidem omnia, filia, apposite dixisti.
Sed i, et tuo filio verbum dic, neu cela,
corpus quum tibi laveris, et unxeris genas :
neu sic lacrimis sedata circa faciem
vade : quoniam malum est lugere infinite semper.
Etenim jam quidem tibi filius ea ætate est, quem tu maxime
supplicabas immortalibus in pubertate videre.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :

Eurynome, ne hæc suadeas, sollicita licet,
corpus ut mihi lavem, et me ungam unguento :
decorem enim mihi dii, qui Olympum habitant,
perdiderunt, ex quo ille abivit cavis in navibus.

Sed mihi Autonoeque et Hippodamiam jube
venire, ut mihi astant in ædibus :

sola vero non intrabo inter viros ; verēcundor enim.

Sicigitur dixit : vetula autem per domum transiens exivit,
nuntiatura hæc mulieribus, et hortatura ad eundum.

Tum rursus aliud cogitavit dea caesiis-oculis Minerva :

filiae Icarii dulcem somnum infudit.
Dormiebat vero ea reclinata ; solutæque sunt ei artas omnes
ibidem in lecto-repositorio : interim vero nobilissima dearum
immortalia dona dabat, ut ipsam admirarentur Aclivi :
pulcritudine quidem ei primum vultus pulcros expolivit
divina, quali quidem pulcre-coronata Cytherea
ungitur, quum adit Gratiarum chorum amabilem ;
et ipsam prociorem et habitioem reddidit aspectu ;
candidiorem autem ipsam fecit secto eboré.

Atque ita quum fecisset, abiit nobilissima dearum.

Venerunt autem famulæ candidis-unis ex domo,
cum strepitu advenientes : hanc autem dulcis somnus dimi-
sit ; et absternit sibi manibus genas, et locuta est :

Certe me valde ærummosam mollis sopor cooperuit :
utinam mihi sic mollem mortem daret Diana casta
statim nunc, ut ne amplius lugens in animo

αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
 205 παντοίην ἀρετὴν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόνετα,
 οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὴ ἔποντο.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δια γυναικῶν,
 στῆ βα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 210 ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
 ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἐκάτερθε παρέστη.
 Τὼν δ' αὐτοῦ λυτοῦ γούνατ', ἔρω δ' ἄρα θυμὸν ἐβελχεν·
 πάντες δ' ἡρήσαντο παρὰ λεχέεσσι κλιθῆναι.
 Ἦ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν, δν φίλον υἱόν·
 215 Τηλέμαχ', οὐκέτι τοι φρένες ἐμπεδοὶ οὐδὲ νόημα·
 παῖς ἐτ' ἔων καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
 νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσί καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
 καὶ κέν τις φαίη γόνον ἐμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς,
 ἐς μέγεθος καὶ κάλλος δρώμενος, ἀλλότριος φῶς,
 220 οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναῖσιμοι οὐδὲ νόημα.
 Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
 δς τὸν ξείνον ἕασας ἀεικισθῆναι οὔτω.
 Πῶς νῦν; εἰ τι ξείνος, ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤμενος, ὥδε πάθοι βυστακτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
 225 σοὶ κ' αἴσχος λῶδη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 μήτηρ ἐμή, τὸ μὲν οὐ σε νεμεσώμαι κεχολῶσθαι·
 αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νόω καὶ οἶδα ἕκαστα,
 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεα· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 230 ἀλλὰ τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
 ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
 οἶδε κακὰ φρονέοντες, ἔμοι δ' οὐκ εἰσὶν ἀρωγοί.
 Οὐ μὲν τοι ξείνου γε καὶ Ἴρου μῶλος ἐτύχθη
 μνηστῆρων ἰότητι· βίη δ' ὄγε φέρτερος ἦεν.
 235 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 οὕτω νῦν μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 νεύουεν κεφαλὰς, δεδιμμένον, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
 οἱ δ' ἐντοσθε δόμοιο, λελύτο δὲ γυῖα ἑκάστου,
 ὥς νῦν Ἴρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
 240 ἦσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς,
 οὐδ' ὀρθὸς στήναι δύναται ποσὶν οὐδὲ νέεσθαι
 οἶκαδ', ὅπη οἱ νόστος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσήυδα Πηνελόπειαν·
 245 Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
 εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἂν Ἴασον Ἀργος Ἀχαιοί,
 πλεόνες κε μνηστῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
 ἤϋθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε ἰδὲ φρένας ἔδον εἰσας.
 250 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
 ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
 Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Εἰ κείνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
 255 μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὔτω.
 Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσπευεν κακὰ δαίμων.
 Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤε λιπὼν κατὰ πατρίδα γαῖαν,

ævum corrumpam, mariti desiderans dilecti
 omnigenam virtutem : quoniam præstantissimus erat Archivo-
 rum.] Sic locuta, descendebat e-cornaculo splendido,
 non sola; simul hanc et famulæ duæ comitabantur.
 Ac quando demum ad-procos pervenerat divina mulierum,
 stetit inde ad postem domus firmiter structæ
 genis obtendens nitida redimicula :
 ancilla autem ei proba utrinque astitit.
 Horum vero illic solvebantur genua, amore autem animo de-
 liniti-sunt;] omnesque optabant apud eam in-lectis recumbe-
 re.] Hæc inde Telemachum affata-est, suum carum filium :
 Telemache, non-amplius tibi mens integra nec cogitatio :
 puer adhuc quum-esses, etiam magis in mente prudentia ver-
 sabas :] nunc autem, quum jam magnus es et ad-pubertatis
 mensuram pervenisti,] et aliquis diceret filium te esse beati
 viri,] magnitudinem et pulcritudinem intuens, alienus vir :
 non amplius tibi mens est justa nec cogitatio.
 Quale jam hoc facinus in ædibus factum-est per te,
 qui hunc hospitem sivist indigne-tractari ita.
 Quomodo nunc? si quid hospes, in nostris ædibus
 sedens, sic pateretur vexatione ex gravi,
 tibi dedecus opprobriumque inter homines foret.

Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] mater mea, id quidem non indigne-fero, quod-tu irata-
 sis :] at ego animo intelligo et novi singula,
 bonaque et pejora : antea autem adhuc infans eram :
 verum enim non possum prudentia omnia advertere ;
 nam me obtundunt, assidentes aliunde alius,
 hi mala cogitantes; mihi autem non sunt auxiliares.
 Nequaquam tamen hospitis quidem et Iri pugna facta-est
 procorum consilio; viribus autem hic potentior erat.
 Utinam enim, Jupiterque pater, et Minerva, et Apollo,
 ita nunc proci in nostris ædibus
 nutant capitis, domiti, alii quidem in aula,
 alii autem intra domum, solutaque-essent membra cuiusque ;
 uti nunc Irus ille ad aulae fores
 sedet nutans capite, ebrio similis ;
 neque erectus stare potest pedibus, nec reverti
 domum, qua ei reditus est; quoniam cara membra soluta-
 sunt.] Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Eurymachus autem verbis allocutus-est Penelopem :

Filia Icarii, prudens Penelope,
 si omnes te viderent per Iasium Argos Archivi,
 plures proci in vestris ædibus
 a-mane convivarentur; quoniam præstas mulieribus,
 formaque, staturaque, et mente intus æqua.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope .
 Eurymache, profecto meam virtutem, formamque, corpus-
 que,] perdidit immortales, quando ad-Ilium ascendebant
 Argivi; cum iis autem meus maritus ivit Ulysses.
 Si ille utique reversus meam vitam tueretur,
 major gloria esset mea et melior ita.
 Nunc vero tristior : tot enim mihi immisit mala deus.
 Certe quidem, quando ibat relicta patria terra,

δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσϋδά·
 260 ὦ γύναι, οὐ γὰρ οἶω ἔκκνημιδας Ἀχαιοὺς
 ἐκ Τροίης εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
 καὶ γὰρ Τρώας φασὶ μαχητὰς ἔμμεναι ἀνδρας,
 ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ βυτήρας δίστων
 ἱππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἳ καὶ τάχιστα
 ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοῖου πολέμοιο.
 265 Τῷ οὐκ οἶδ', εἰ κέν μ' ἀνέσει θεός, ἢ κεν ἄλλω
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
 Μемνησθαὶ πατρός καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν
 ὥς νῦν, ἢ ἔτι μάλλον ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντος.
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενεῖσσαντα ἴδῃαι,
 270 γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλησθα, τὸν κατὰ δῶμα λιποῦσα.
 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Νῦξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ στυγερὸς γάμος ἀντιβολήσει
 οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς Ζεὺς ὀλβον ἀπηύρα.
 Ἀλλὰ τόδ' αἰὼν ἀγος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 275 μνηστήρων οὐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
 αἶτ' ἀγαθὴν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θυάτρα
 μνηστῆσιν ἐθέλωσι καὶ ἀλλήλοισι ἐρίωσιν·
 αὐτοὶ τοίγ' ἀπάγουσι βόας καὶ ἱρὰ μῆλα,
 κούρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγαθὰ δῶρα διδοῦσιν·
 280 ἀλλ' οὐκ' ἀλλότριον βίον νήποινον ἔδουσιν.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 οὔνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
 μειλίχιοις ἐπέεσσιν· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
 285 κούρη Ἰκαρίου, περίφρων Πηνελόπεια,
 δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλησιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
 δέξασθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήνασθαι ὅσιν ἐστὶν·
 ἡμεῖς δ' οὐτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν οὔτε πῇ ἄλλη,
 πρὶν γέ σε τῷ γήμασθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος.
 290 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιπύδανε μῦθος·
 δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόσθεν κήρυκα ἑκάστος.
 Ἀντινόφ' μὲν ἔνευκε μέγαν περικαλλέα πέπλον,
 ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
 χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτους ἀραρυῖαι.
 295 Ὀρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνευκεν,
 χρύσειον, ἡλέκτροισιν ἐερμένον ἥλιον ὥς.
 Ἐρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύο θεράποντας ἔνευκεν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
 Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο Πολυκτορίδαο ἀνακτος
 300 Ἰσθμῖον ἦνευκεν θεράπων, περικαλλὲς ἀγαλμα.
 Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνευκεν.
 Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερώϊα δια γυναικῶν·
 τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
 Οἱ δ' εἰς ὄρχηστῶν τε καὶ ἱμερόεσσαν αἰοδίην
 305 τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἔσπερον ἔλθειν.
 Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἔσπερος ἦλθεν.
 Αὐτίκα λαμπτήρας τρεῖς ἔστασαν ἐν μεγάροισιν,
 ὅφρα φαείνοιν· περὶ δὲ ξύλα κάγκανα θῆκαν,
 αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκασμένα χαλκῷ·
 310 καὶ δαΐδας μετέμειγον· ἀμοιβῆδ' ἴδ' ἀνέβαινον
 ὁμῶαι Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν

dextra in carpo prehensa me manu allocutus est :

O mulier : non enim puto bene-ocreatos Achivos
 ex Troja bene omnes incolumes redituros :
 etenim Trojanos aiunt bellatores esse viros ,
 tam jaculatores , quam missores sagittarum ,
 equorumque velocium vectores ; qui citissime
 decreverint magnam contentionem omnibus -aeque-gravis
 belli.] Ideo nescio , utrum me remittat deus , an capiar
 illic in Troja : tibi autem hic omnia curae-sint.
 Memor-sis patris et matris in aedibus ,
 sicut nunc , vel adhuc magis , me absente.
 At postquam jam filium in-pubertate constitutum videris ,
 nube , cui volueris , tua domo relicta.
 Ille sic dicebat ; quae sane nunc omnia perficientur .
 Nox autem erit , quando demum odiosae nuptiae obvenerint
 perditae mihi , cuius utique Jupiter felicitatem abstulit .
 Sed hic gravis dolor cor et animum incessat ,
 procorum non hic mos olim fuit ;
 qui praestantemque mulierem et divitis viri filiam
 ambire velint , et inter-se contendunt :
 hi ipsi adducunt boves et pingues oves ,
 puellae propinquis convivium , et splendida dona dant :
 at non alienum victum impune absumunt .

Sic dixit : gavisus est autem audens divinus Ulysses ,
 quod eorum quidem dona attrahebat , mulcebat autem ani-
 mum] blandis verbis ; mens vero ei elia agitabat .

Illam autem rursus Antinous allocutus est , Eupitheii filius :
 filia Icarii , prudens Penelope ,
 dona quidem quicumque voluerit Achivorum hac ferre ,
 accipe : non enim bonum recusare donationem est :
 nos vero neque ad opera prius quidem ibimus , neque usquam
 alio ,] quam tu ei nupseris Achivorum , quicumque optimus .

Sic dixit Antinous ; illis autem placebat sermo :
 donaque proinde allaturum miserunt praecorum quisque .
 Antinoo quidem tulit praeco magnum perpulcrum peplum ,
 varium ; inerant autem fibulae duodecim omnes
 aureae , ansis bene-inflexis aptatae .

Monile vero Eurymacho multa-arte-elaboratum statim tulit ,
 aureum , electris consertum solis instar .

Inaures autem Eurydamanti duo servi tulerunt ,
 trinis-ocellis , aegre-elaboratas ; gratia autem inde effulgebat
 multa.] A Pisandro vero Polycloride rege
 collare tulit servus , perpulcrum ornamentum .

Aliud autem aliud donum Achivorum pulcrum tulit .
 Ipsa quidem deinde ascendebat in coenaculum , divina mulie-
 rum ;] cum-ea autem simul famulae ferebant perpulcra dona .

Illi vero ad saltationemque et desiderabilem cantum
 conversi delectabant-se ; manebantque , vespere dum-super-
 veniret.] His autem se-delectantibus niger vespere supervenit .
 Statim lampadas tres staterunt in aedibus ,
 ut lucerent : circum autem ligna arida posuerunt ,
 sicca dudum , facile-ardentes , recens fissa aere ;
 et faces immiscuerunt : alternatim vero succendebant
 famulae Ulyssis audentis-animi : at inter-eas

αὐτὸς Διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Δμῶαι Ὀδυσσῆος, δὴν οἴχομένοιο ἄνακτος,
 ἔρχεσθε πρὸς δώμαθ', ἵν' αἰδοίῃ βασιλεία·
 315 τῇ δὲ παρ' ἡλάκατα στροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
 ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἥ εἰρια πείκετε χερσίν·
 αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
 Ἦνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν εὐθρόνον Ἡῶ μῖμνεν,
 οὔτι με νικήσουσι πολυτλήμων δὲ καλ' εἰμί.
 320 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
 Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθῶ καλλιπάρῃος,
 τὴν Δολίος μὲν ἔτιπτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια,
 παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ·
 ἀλλ' οὐδ' ὡς ἔχε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπίης·
 325 ἀλλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο καὶ φιλέεσκεν.
 Ἦ ρ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·
 Ζεῖνε τάλαν, σύγε τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσι,
 οὐδ' ἐθέλεις εὐδεν, χαλκῆϊον ἐς δόμον ἔλθων,
 ἧέ που ἐς λίσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πόλλ' ἀγορεύεις.
 330 [θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἡ ρὰ σε οἶνος ἔχει φρένας, ἡ νύ τοι αἰεὶ
 τοιοῦτος νόος ἐστίν· ὃ καὶ μεταμῶνια βάσεις.]
 Ἦ ἄλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην;
 μήτις τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀναστῇ,
 335 ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κακοπῶς χερσὶ στιβαρῇσιν,
 δώματος ἐκπέμψῃσι, φορυῖας αἵματι πολλῷ.
 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 ῆς τάχα Τηλεμάχῳ ἔρῳ, κυόν, οἳ ἀγορεύεις, [σεύς·
 κεῖσ' ἔλθων, ἵνα σ' αὐτὴ διαμελεῖσθι τάμησιν.
 340 Ὡς εἰπὼν ἐπέεσσι διεπτοίησε γυναῖκα.
 Βάν δ' ἵμεναι διὰ δώμα· λυθὲν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης
 ταρβοσύνη· φάν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαί.
 Αὐτὰρ ὁ παρ' λαμπτήρσι φαιίνων αἰδομένοισιν
 ἐστῆκε ἐς πάντας δρώμενος· ἄλλα δὲ οἱ κῆρ
 345 ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν, αἱ ρ' οὐκ ἀτέλεστα γένοντο.
 Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἰα Ἀθήνη
 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὅφρ' ἔτι μάλλον
 δῦν ἄχος κραδίην Λαερτιάδῃ Ὀδυσσῆος.
 Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύδου παῖς, ἥρχ' ἀγορεύειν,
 350 κερτομῶν Ὀδυσσῆα· γέλων δ' ἐτάροισιν ἔτευγεν·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγκλειτῆς βασιλείης,
 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Οὐκ ἀθεεὶ δδ' ἀνὴρ Ὀδυσσῆϊον ἐς δόμον ἔκει·
 ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ
 355 καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὐ οἱ ἐνὶ τρήχεσσι οὐδ' ἡβαιαί.
 Ἦ ρ', ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσσῆα πολλοῖσιν·
 ξεῖν', ἡ ἄρ' κ' ἐθέλοις θητευέμεν, εἰ σ' ἀνελοίμην,
 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς — μισθὸς δέ τοι ἀρκίος ἔσται —
 αἵμασις αὖτε λέγων καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
 360 ἐνθα κ' ἐγὼ σίτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
 εἴματα δ' ἀμφίεσαιμι ποσὶν θ' ὑποδήματα δοίην.
 Ἀλλ' ἐπεὶ οὐν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμεαθες, οὐκ ἐβελήσεις
 ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσειν κατὰ δῆμον
 βούλει, ὅφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἀναλτον.
 365 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ipse generosus locutus-est ingeniosus Ulysses :

Famulae Ulyssis, diu absentis regis,
 ite ad conclavia, ubi est veneranda regina :
 apud eam vero pensa versate ; et delectate ipsam,
 sedentes in domo, vel lanas carpite manibus :
 at ego his lumen omnibus præbebo.

Si enim velint etiam usque ad Auroram pulcro-solio manere,
 nequaquam me domabunt ; multorum-patens vero valde sum.

Sic dixit : hæc autem riserunt, et se-invicem intuebantur.
 Eum autem turpiter objurgabat Melantho pulcris-genis.
 quam Dolius quidem genuit, fovit autem Penelope,
 filiamque velut enutriebat, dabatque oblectamenta animo :
 sed ne sic quidem retinuit dolorem Penelopes in animo :
 sed ea cum-Eurymacho miscebatur, et eum amabat :
 hæc utique Ulyssem objurgabat contumeliosis verbis :

Hospes miser, tu-sane aliquis mente exturbatus es ;
 neque vis cubare, æream in domum profectus,
 vel aliquo in diversorium ; sed hic multa prædicas.

[confidenter multos inter viros ; neque aliquid animo
 times : certe utique tibi vinum occupat mentem, vel tibi sem-
 per] talis mens est : quare et vana loqueris.]

An exsultas, quod Irum vicisti, errorem ?
 cave ne-quis tibi cito Iro melior alius insurgat,
 qui te circum caput contusum manibus robustis
 domo emittat, foedatum sanguine multo.

Hanc autem torve intuitus affatus-est ingeniosus Ulysses :
 certe cito Telemacho dicam, canis, qualia loqueris,
 illuc profectus, ut te ibi membratim concidat.

Sic locutus, verbis perterruit mulieres.
 Profectaque-sunt ire per domum ; solutaque-sunt subtus
 membra cujusque] timore : putabant enim ipsam vera di-
 xisse.] At is apud lampadas præluces accensas
 stetit, omnes intuens : alia vero ei cor
 agitabat mente sua, quæ quidem non irrita facta-sunt.

Procos autem strenuus non omnino sinebat Minerva
 contumelia abstinere acerba, ut adhuc magis
 subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.

Inter-hos vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui,
 incessens Ulyssem ; risum vero sociis fecit :

Audite me, proci inclytæ reginæ,
 ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet.
 Non sine-deo hic vir Ulysseam in domum venit :
 omnino mihi videtur facium splendor esse ipsius
 et capitis : quoniam non ei insunt capilli ne pauci quidem.

Dixit, simulque allocutus-est Ulyssem urbium-vastatorem.
 hospes, nunquid vis mercede-servire, si te auscipiam,
 agri in extremitate, (merces autem tibi sufficiens erit)
 sepesque aggerens, et arbores proceras plantans ?

Illic autem ego cibum quidem perennem tibi præberem,
 vestimenta-que induerem, pedibus-que calceamenta darem.
 Sed quandoquidem sane opera mala didicisti, non voles
 opus adire, sed mendicare per populum
 mavis, ut possis pascere tuum ventrem insatiabilem.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Εὐρύμαχ', εἰ γὰρ νῦν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
 ὥρῃ ἐν εἰρηνῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πελονται,
 ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
 καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχῃς, ἵνα πειρησάμεθα ἔργου,
 370 νῆστιες ἄχρη μάλα κνέφαος, ποίῃ δὲ παρείη·
 εἰ δ' αὖ καὶ βόες εἴεν ἐλαυνέμεν, ὥππερ ἄριστοι,
 αἰθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,
 ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδόν,
 τετράγυον δ' εἴη, εἰκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
 375 τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὦλα διηνεχέα προταμοίμην.
 Εἰ δ' αὖ καὶ πολεμὸν ποθεν δρμήσειε Κρονίων
 σήμερον, αὐτὰρ ἔμοι σάκος εἴη καὶ δύο δοῦρε
 καὶ κυνὴ πάγχαλκος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
 τῷ κέ μ' ἴδοις πρῶτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
 380 οὐδ' ἂν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύεις.
 Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καὶ τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
 καὶ πού τις δοκέεις μέγας ἐμμεναὶ ἡδὲ κραταῖος,
 οὐνεκα πὰρ παύροισι καὶ οὐκ ἀγαθοῖσιν ἐμλεῖς.
 Εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν,
 385 αἰψὰ κέ τοι τὰ θύετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
 φεύγοντι στείνονται δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.
 Ὡς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλ', ἡ τάχα τοι τελὲς κακὸν, ὃ γοργεύεις
 390 θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβείς· ἦ βρά σε ὄϊνος ἔχει φρένας, ἥ νύ τοι αἰεὶ
 τοιούτος νόος ἐστίν· δ καὶ μεταμῶνια βάλλεις.
 [Ἦ ἀλυσίς, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας, τὸν ἀλήτην·]
 Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλγας ἔλλαβεν· αὐτὰρ Ὀδυσ-
 395 ἄμφινόμου πρὸς γούνα καθέζετο Δουλιχίῃος, [σεύς
 Εὐρύμαχον δέσας· δ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
 δεξιτερὴν· πρόχος δὲ χαμαὶ βόμβησσε πεσοῦσα·
 αὐτὰρ δγ' οἰμώξας πέσεν ὑπτιος ἐν κονίῃσιν.
 Μνηστῆρες δ' ὁμάδῃσαν ἀνὰ μέγαρον σκυόνεσσι·
 400 ὥς δὲ δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλῆστον ἄλλον·
 Αἰὲθ' ὄφελλ' ὁ ξείνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι
 πρὶν ἔλθειν· τῷ κ' οὐτὶ τόσον χελαδὸν μετέθηκεν.
 Νῦν δὲ περὶ πτωγῶν ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
 ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος· ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
 405 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 δαιμόνιοι, μαίνεσθε καὶ οὐκέτι κεύθετε θυμῷ
 βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὕμμ' ὀροθύνει.
 Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείμετε οἶκαδ' ἰόντες,
 ὅπποτε θυμὸς ἀνωγε· διώκω δ' οὐτὶν' ἔγωγε.
 410 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δόδ' ἐν χεῖλεσι φύντες,
 Τηλέμαχον θαύμαζον, δ θαρσαλέως ἀγόρευεν.
 Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 [Νίσου φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἀνακτος·]
 Ὡ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἐπὶ βῆθνεντι δικαίῳ
 415 ἀντιβίῃς ἐπέεσσι καταπτόμενος γαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 δμῶκον, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεὺς θεῖοιο.
 Ἀλλ' ἄγετ', οἰνογῶος μὲν ἐπαρξάσθω δειπάεσιν,
 ὥρρα σπείσαντες κατακείμεν οἶκαδ' ἰόντες·

Eurymache, si enim nobis contentio de opere fieret
 tempore in verno, quando quidem dies longi sunt,
 in herba, falcem quidem ego bene-flexam haberem,
 et vero tu talem haberes, ut experiremur opus,
 jejuni usque penitus ad-tenebras, herba autem adesset;
 sive rursus et boves essent agendi, qui sunt optimi,
 rutili, magni, ambo saturati herba,
 æquales-ætate, par-onus-sustinentes, quorum robur non im-
 becille,] arvumque-quatuor-jugerum esset, cederetque sub-
 tus gleba aratro:] tunc me videres, an sulcum continuum pro-
 scinderem.] Si vero et bellum alicunde moveret Saturnius
 hodie, ac mihi scutum esset, et duæ hastæ,
 et galea tota-ærea, temporibus apta:
 tunc me videres primis in pugnantibus congressum,
 nec mihi ventrem exprobrans loquereris.
 Sed valde contumeliose-agis, et tibi animus est inclemens:
 et quidam fere videris magnus esse et fortis,
 quoniam cum paucis et non bonis versaris.
 Sin autem Ulysses rediret et perveniret in patriam terram,
 statim tibi hæc portæ, etiamsi latæ admodum sunt,
 fugienti arctarentur per vestibulum foras.

Sic dixit; Eurymachus vero iratus-est in-corde magis,
 et ipsum, torve intuitus, verbis alatis allocutus-est:

Ah miser, certe cito tibi perficiam malum, quod-talia dicis
 confidenter multos inter viros, nec quicquam animo
 times: certe utique tibi vinum mentem occupat, vel tibi sem-
 per] talis mens est: quare et vana loqueris.
 An exsultas, quod Irum vicisti, erronem?]

Sic igitur locutus, scabellum sumsit; at Ulysses
 Amphinomi ad genua desidebat Dulichiensis,
 Eurymachum veritus: hic autem pocillatorem percussit ad
 manum] dextram; gutturnium vero humi sonnit lapsum:
 at ille ejulatu-dato cecidit supinus in pulveribus.
 Proci vero tumultuati-sunt per ædes obscuras;
 sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium:

Utinam hic hospes errans alibi perisset,
 antequam venisset: ita neutiquam tantum tumultum intulis-
 set.] Nunc autem de mendicis contendimus: neque ulla convi-
 vii] boni erit voluptas; quoniam pejora vincunt.

Inter-hos autem et locuta-est sacra vis Telemachi:
 mirifici, insanitis, et non-amplius continetis animo
 cibum neque potum: deorum certe aliquis vos concitat.
 Sed bene epulati decumbite domum profecti,
 quando animus jubet: pello vero neminem ego.

Sic dixit: illi autem omnes mordicus labris compressis,
 Telemachum admirabantur, quod audaciter loquebatur.
 Ipsi vero Amphinomos concionatus-est et dixit:
 [Nisi splendidus filius, Aretiadæ regis:]

O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrarius verbis carpens se viat:
 neu omnino hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Sed agite, pocillator quidem auspicator poculis,
 ut, postquam-libaverimus, decumbamus domum profecti:

420 τὸν ξείνον δὲ εἴωμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
 Τηλεμάχῳ μελέμεν· τοῦ γὰρ φίλον ἔκετο δῶμα.
 *Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδὸτα μῦθον εἶπεν.
 Τοῖσιν δὲ χρητῆρα κεράσσατο Μούλιος ἥρως,
 κῆρυξ Δουλιχίεος· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
 425 νόμῳσεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπιστάδον· οἳ δὲ θεοῖσιν
 στείσαντες μακάρεσσι πῖον μελιθόα ὄνον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ στείσαν τ' ἐπὶ δ' ὅσον ἤθελε θυμὸς,
 βᾶν ῥ' ἵμεναι κείμεναι ἐὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Τ.

Ὀδυσσεὺς καὶ Πηνελόπης ὁμιλία.
 Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρύκλειας.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διὸς Ὀδυσσεύς,
 μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' Ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
 5 πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσιν
 παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν πολέοντες·
 ἐκ καπνοῦ κατέθηκ'· ἐπεὶ οὐκέτι τοῖσιν εἴωκει,
 οἷά ποτε Τροίηνδες κίων κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 ἀλλὰ κατήκισται, ὅσον πυρὸς ἔκετ' αὐτῇ.
 10 Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἐμβάλε δαίμων,
 μή πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τρώσῃτε κατασχύνῃτε τε δαῖτα
 καὶ μνηστῶν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
 *Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπειθετο πατρί·
 15 ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Μαι', ἄγε δὴ μοι ἔρυσον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
 ὅρρα κεν ἐςθάλαμον καταβίωμαι ἔντεα πατρὸς
 καλά, τὰ μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει
 πατρὸς ἀποχοιμένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
 20 νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἔζετ' αὐτῇ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλῃ τροφὸς Εὐρύκλεια·
 αἶ γὰρ δὴ ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοις
 οἴκου κηδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
 Ἄλλ' ἄγε, τίς τοι ἔπειτα μετοχομένη φάος οἶσει;
 25 ὁμῶς δ' οὐκ εἷας προβλῶσκέμεν, αἶ κεν ἔφαινον.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' α·
 ξείνος δδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
 χοίνικος ἀπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλουθῶς.
 *Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἀπτερος ἔπλετο μῦθος.
 30 Κληῖσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναισταόντων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱὸς
 ἐκφύρεον κόρυθ' αἰ καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας
 ἔγχεα τ' ἐξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 γρύσειον λύχον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἔποιει.
 35 Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν δὴν πατὴρ' αἶψα·
 *ὦ πάτερ, ἤ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·

hospitem vero sinamus in aedibus Ulyssis
 Telemacho curae-esse; hujus enim dilectam venit ad-domum.
 Sic dixit : illis autem omnibus gratum sermonem dixit.
 Ipsis vero craterem miscuit Mulius heros,
 praeco Dulichiensis; famulus autem erat Amphinomi :
 distribuit vero inde omnibus astando; illi autem diis
 ubi-liberant beatiss, biberunt dulce vinum.
 Ac postquam libarantque et biberant, quantum volebat ani-
 mus,] abiverunt decubitori suas ad domos quisque.

ODYSSEÆ XIX.

Ulyssis et Penelopæ colloquium.
 Agnitio per Eurycleam.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,
 prociis caedem cum Minerva meditans :
 statim autem Telemachum verbis alatis allocutus-est :
 Telemache, oportet arma Mavortia deponere intus
 omnia prorsus; at procos blandis verbis
 palpares, quando te percontentur arma desiderantes :
 « ex fumo deposui; quoniam non-amplius illis similia-sunt,
 qualia quondam ad-Trojam proficiscens reliquit Ulysses,
 sed fedata-sunt, quantum ignis attigit vapor.
 Insuper autem et hoc majus in mentem injecit deus,
 ne qua vino-gravati, contentione instituta inter vos,
 vos-mutuo vulneretis, deturpetisque convivium,
 et nuptiarum-ambitum; ipsum enim ferrum allicit virum. »
 Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri;
 evocatamque allocutus-est nutricem Eurycleam :
 Nutrix, age jam mihi confine in aedibus mulieres,
 dum in thalamo deponam arma patris
 pulcra, quæ mihi in domo neglecta fumus corrumpit,
 patre absente; ego vero adhuc infans eram :
 nunc autem ea volo deponere, ubi non ignis attinget vapor.
 Hunc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
 utinam enim jam tandem, fili, prudentiam susciperes,
 domum ut-cures et possessiones omnes custodias.
 Sed age, quænam tibi deinde, comitans, lumen portabit?
 famulas vero non sinebas prodire, quæ præluceant.
 Hanc vero rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est :] hospes hic; non enim otiosum tolerabo, qui meum sane
 modium attingat, etiam longe qui-venerit.
 Sic igitur dixit : huic vero non-evolans erat verbum (ta-
 cuit).] Clausit autem januas aedium habitantibus-commoda-
 rum.] Tum vero exsurgentes Ulysses et splendidus filius
 intro-ferebant galeasque et scuta umbonibus-munita,
 hastasque acutas; ante autem Pallas Minerva,
 auream lucernam tenens, lumen perpulerum faciebat.
 Tum vero Telemachus alloquebatur suum patrem subito :
 O pater, profecto magnum miraculum hoc oculis video;

ἐμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμοι
εἰλάτιναι τε δοκοὶ καὶ κίονες ὕψος ἔχοντες
φαίνοντ' ὀρθαλμοῖς ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο.

40 Ἡ μάλα τις θεὸς ἐνδόν, οἱ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σίγῃ καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε μὴδ' ἐρέεινε· [σεύς·
αὐτῇ τοι εἰκὴ ἐστὶ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Ἀλλὰ σὺ μὲν καταλέξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτοῦ,

45 ὅρρα κ' ἐτι δμῶας καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·

ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφοῖς ἕκαστα.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεδήκει
κείων ἐς θάλαμον, δαῖδων ὑπο λαμπομενάων,

ἐνθα πάρος κοιμάθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·

50 ἐνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο καὶ Ἡῷ διᾶν ἐμιμνεν.

Αὐτὰρ δ' ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο διος Ὀδυσσεύς,
μνηστῆρεςσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.

Ἡ δ' Ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,

Ἀρτέμιδι ἱκέλη τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

65 Τῇ παρὰ μὲν κλισίῃν πυρὶ κάτθεσαν, ἐνθ' ἄρ' ἐρίζεν,
διωτὴν ἑλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θορήνῃν ποσσὶν ἦκεν,

πρὸς πυρὲ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.

Ἐνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.

60 Ἥλθον δὲ δμῶαι λευκώλενοι ἐκ μεγάρου.

Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σίτον πολὺν ἤρεον ἡδὲ τραπέζας

καὶ δέπα, ἐνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἐπινον·

πῦρ δ' ἀπὸ λαμπτήρων χαμάδις βάλον· ἄλλα δ' ἐπ'
νήσσαν ἕζυα πολλὰ, φῶς ἔμεν' ἡδὲ θέρεσθαι. [αὐτῶν

75 Ἡ δ' Ὀδυσσῆ' ἐνένιπτε Μελαγχθὺ δεῦτερον αὐτίς·

Ξεῖν', ἐτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνήσεις διὰ νύκτα

δινεύων κατὰ οἶκον, ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;

ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, τάλαν, καὶ δαιτὸς ὄνησο·

ἡ τάχα καὶ δαλὼ βεβλημένος εἰς θά θύραζε.

70 Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτητόι θυμῷ; [σεύς·
ἦ ὅτι δὴ βρυπῶ, κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἶμαι,

πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίῃ γὰρ ἐπείγει.

Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλῆμονες ἄνδρες ἔασιν.

75 Καὶ γὰρ ἐγὼ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον

ὀλβιος ἀφνειὸν καὶ πολλὰκι δόσκον ἀλήτη,

τοῖσι ὅποιος εἶο καὶ ὅτεν κεχρημένος ἔλθοι·

ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι ἄλλα τε πολλὰ,

οἷσιν τ' εὖ ζῶουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.

80 Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων — ἤθελε γάρ που —
τῷ νῦν μήποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πάσαν ὀλέσσης
ἀγλαίην, τῇ νῦν γε μετὰ δμῳῇσι κέκασσαι·

μὴ πῶς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,

ἢ Ὀδυσσεὺς ἔλθῃ· ἐτι γὰρ καὶ ἑλπίδος αἶσα.

85 Εἰ δ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλωλε καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,

ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπολλωνῶς γε ἔκητι,

Τηλέμαχος· τὸν δ' οὐτὶς ἐνὶ μεγάρουσι γυναικῶν

λῆθει ἀτασθάλουσι· ἐπεὶ οὐκέτι τηλικὸς ἐστίν.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε περίφρων Πηνελόπεια·

90 ἀμυρίπολον δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

omnino mihi parietes aedium, pulcraque intercolumnia,
abiegnæque trabes, et columnæ in-altum erectæ,
lucent oculis, tanquam igne ardente.

Certe omnino aliquis deus est intus æorum qui cælum latum
tenent.] Hunc autem respondens affatus est ingeniosus Ulys-

ses:] tace, et in tua mente retine, neu interroga:

hic sane mos est deorum, qui Olympum habitant.

Sed tu quidem cubitum-eas; ego vero relinquer hic,

ut adhuc magis famulas et matrem tuam provocem;

hæc vero me lamentans interrogabit de singulis.

Sic dixit: Telemachus vero per domum discessit

cubiturus in cubiculum, facibus illuculentibus,

ubi antea cubabat, quando ipsi dulcis somnus advenit:

ubi etiam tum cubuit, et Auroram divinam exspectabat.

At in domo relinquebatur divinus Ulysses,

procis cædem cum Minerva meditans.

Atque egrediebatur e thalamo prudens Penelope,

Dianæ similis aut aureæ Veneri.

Cui juxta ignem sedem posuerunt, ubi insidere solebat,

tornatam ebore et argento; quam olim faber

fecerat Icmalius, et subtus scabellum pedibus posuerat,

aptum ex ipsa, ubi magna injiciebatur pellis.

Illic desidebat deinde prudens Penelope.

Venerunt autem famulæ candidis-ulis ex domo;

cæque panem quidem multum auferebant, et mensas,

et pocula, unde viri superbientes biberant:

ignem vero a foculis ad-terram jecerunt; aliaque super ipsos
cumularunt ligna multa, lumen ut esset et calor.

At Ulysses increpabat Melantho secundo rursus:

Hospes, adhuc et nunc hic molestus-eris per noctem

versans in domo, observabisque mulieres?

Sed exi foras, miser, et convivio contentus-sis:

aut cito et titione percussus ibis foras.

Hanc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulys-

ses:] improba, cur in-me sic inveheris irato animo?

an quod non-niteo, mala autem corpore vestimenta indutus-

sum, mendicoque per populum? necessitas enim urget.

Tales mendici et erronei viri sunt.

Etenim ego quondam domum inter homines habitabam

beatus divitem, et sæpe dabam erronei,

tali, qualiscunque esset, et cujuscunque rei indigens venis-

set] erant vero mihi servi valde plurimi, aliaque multa,

quibus bene vivunt homines, et divites vocantur.

Sed Jupiter hæc perdidit Saturnius (voluit enim fere):

ideo nunc cave ne-quando et tu, mulier, omnem amittas

decorem, quæ nunc sane inter ancillas ornata-es;

ne forte tibi domina irata sæviat,

vel Ulysses venerit; adhuc enim et spei copia est.

Sin autem ille quidem ita perit, et non-amplius rediturus est,

at jam filius talis adest, Apollinis quidem voluntate,

Telemachus; hunc autem nulla in ædibus mulierum

latet injurians: quoniam non-amplius tantillæ-ætatis est.

Sic dixit; eum vero audivit prudens Penelope;

ancillam autem objurgabat, verbumque dixit et elocuta est:

Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδῆες, οὔτι με λήθεις
ἔρδουσα μέγα ἔργον, δ' σὴ κεφαλῇ ἀναμάξεις.

Πάντα γὰρ εὖ ᾔδῃς, ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
ὥς τὸν ξείνον ἐμῆλλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
95 ἀμὰ πόσει εἰρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.

Ἦ βα καὶ Εὐρυνόμην ταμῖν πρὸς μῦθον ζεῖπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
ὥτρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος ἡδ' ἐπακούσῃ
ὁ ξείνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.

100 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
δίφρον εὐέστον καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἐβαλλεν·
ἐνθα καθέζετ'· ἔπειτα πολὺντιλας διὸς Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτῇ·
105 τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

ὦ γύναι, οὐκ ἂν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
νεικέοι· τῇ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεοῦδης

110 ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μελαινα
πυροῦς καὶ κριθᾶς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ,
τίκτει δ' ἐμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
ἐξ εὐηγεσίης ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ἐπ' αὐτοῦ.

115 Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετὰ λαὸν ἐνὶ οἴκῳ
μῆδ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
μή μοι μάλλον θυμὸν ἐνὶ πλῆγῃσι δούδωναν,
μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολὺς στονος. Οὐδὲ τι με χρεῖ
οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοῶντά τε μυρόμενόν τε
120 ἔσθαι· ἐπεὶ κακίον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεὶ
μή τις μοι δμῶν νεμεσθήσεται ἢ ἐσὺ· αὐτῇ,
ᾗ δὲ δακρυπλῶειν βεβαρηότα με φρένας οἶνον.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
ξεῖν', ἦ τοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν εἰδὸς τε δέμας τε
125 ὥλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰκονέειον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσσεύς.
Εἰ κείνός γ' ἔλθων τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύει,
μειζὼν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον οὕτω.
Νῦν δ' ἄρχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέσσευεν κακὰ δαίμων.

130 [Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε Σάμῃ τε καὶ ὕληντι Ζακύνθῳ,
οἳ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλοιο ἀμφιέμενται,
οἳ μ' ἀεκαζομένην μῶνεται, τρύχουσι δὲ οἶκον.]
Τῷ οὔτε ξείνων ἐμπαίζομαι οὐδ' ἱκετᾶν

135 οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
ἀλλ' Ὀδυσσῇ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἥτορ.
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω.
Φᾶρος μὲν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων,
στυγαμένην μέγαν ἱστὸν, ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
140 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
κοῦροι, ἐμοὶ μνηστήρες, ἐπεὶ θάνε διὸς Ὀδυσσεύς,
μῖμνεν· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰκόκε φᾶρος
ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνία νήματ' ὀληται —
Λαέρτη ἥρωϊ ταφῆϊον, εἰς ὅτε κέν μιν

Omnino, audax, canis intrepida, non me lates
perpetrans magnum facinus, quod tuo capite perluēs.
Omnia enim bene nosti, quoniam ex me audivisti ipsa,
quod hunc hospitem eram in aedibus meis
de marito interrogatura; quoniam multum tristor.

Dixit, et Eurynomen œconomam sermone allocuta est :
Eurynome, after jam sedem, et pellem super ipsa :
ut sedens dicat verbum et audiat
hospes ex me; volo enim ipsum interrogare.

Sic dixit : illa vero valde festinanter deposuit fercns
sedem bene-politam, et ei pellem inieciēbat;
illic consedit deinde audens divinus Ulysses.

Inter-eos autem sermones exorsa est prudens Penelope :

Hospes, hoc quidem te primum ego percontabor ipsa,
quis es unde es virorum? ubinam tibi urbs et parentes?

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o mulier, nemo te hominum in immensa terra
vituperaret; certe enim tua gloria ad-cœlum latum pervenit,
sicut alicujus vel regis eximii, qui deo-similis
viris in multis et fortibus regnans,
justa-jura sustentet; ferat autem terra nigra
tritica et hordea, graventurque arbores fructu;
pariunt vero robustæ pecudes, ac mare præbet pisces,
ex prudenti-administratione; feliciterque degunt populi sub
ipso. Ideo me nunc cetera quidem percontare tua in domo;
ne-vero meum exquire genus et patriam terram,
ne mihi magis animum impleas doloribus
recordanti : valde enim sum ærumnosus. Neque omnino me
oportet] domo in aliena stentemque et lugentem
sedere : quoniam malum est lugere infinite semper :
ne-qua mihi ancillarum succenseat, vel tu ipsa;
dicatque lacrimis-abundare gravatum me mentem vino.

Huc autem respondit deinde prudens Penelope :
hospes, nemp̄ meam præstantiam formamque corpusque
perdiderunt immortales, quando ad-iliūm ascenderunt
Argivi, cum iisque meus maritus profectus est Ulysses.
Si ille reversus meam vitam tueretur,
major gloria esset mea, et melior ita.
Nunc autem tristor : tot enim mihi immisit mala deus.

[Quotquot enim insulis dominantur optimi,
Dulichioque, Samoque, et nemorosæ Zacyntho,
quique ipsam Ithacam late-conspiciuam incolunt,
hi me nolentem ambiunt, atteruntque domum.]
Ideo neque hospites curo, neque supplices,
neque omnino præcones, qui publici-ministri sunt :
sed Ulyssem desiderans, caro contabesco corde.
Hi autem nuptias urgent; ego vero dolos struo.
Vestem mihi primum inspiravit in-mentem deus,
exorsa magnam telam, in aedibus ut-texerem,
subtilem et amplam : statim autem inter-illos dixi :
Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulysses,
manete urgentes meas nuptias, donec vestimentum
perfecero, (ne mihi vana fila pereant)
Laerti heroi sepulcrale, in illud tempus quando ipsum

- 146 Μοῖρ' ὅλοη καθέλγῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
μήτις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσῆσι,
αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται πολλὰ κτεατίσας.
Ὡς ἐφάρμην τοῖσιν δ' ἐπειπείβετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
Ἐνθα καὶ ἡματιή μὲν ὑφαινεσκον μέγαν ἱστόν,
150 νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθεΐμην.
Ὡς τρίετες μὲν ἔλθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ἴσραι,
[μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡματα πολλὰ ἐτελέσθη,]
καὶ τότε δὴ με, διὰ δμῶας, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
155 εἶλον ἐπελθόντες καὶ ὁμόκλησαν ἐπέεσσιν. [κῆς.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγ-
Νῦν δ' οὐτ' ἐκφυγέει δύναμαι γάμον οὐτε τιν' ἄλλην
μητὶν ἔθ' εὐρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
γῆμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίστον κατεδόντων,
160 γιγνώσκων· ἦδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλιστα
οἴκου κῆδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῆδος ὁπάξει.
Ἄλλα καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁπτόθεν ἐσσί·
οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
165 ῶ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, [σεύς·
οὐκέτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ξερέουσας;
ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἥ μὲν μ' ἀχέεσσι γε δώσεις
πλείοσιν ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
ἦς ἀπέστησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσον ἐγὼ νῦν,
170 πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω·
ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, δ' μ' ἀνέρεαι ἡδὲ μεταλλάξ.
Κρήτη τις γαί' ἐστὶ, μέσφ' ἐνὶ ὀλνοπι πόντῳ,
καλὴ καὶ πείρα, περιβρύτος· ἐν δ' ἀνθρωποι
πολλοὶ, ἀπειρέσιαι, καὶ ἐννήκοντα πόλεις—
175 ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
ἐν δ' Ἑτεοκρήτες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριεὲς τε τριχάικες διότ' ἐ Πελαγοί—
τῆσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς, μεγάλῃ πόλις· ἐνθα τε Μίνως
ἐννέωρος βασιλεὺς Διὸς μεγάλου δαριστής,
180 πατὴρ δ' ἐμοῖο πατήρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε καὶ Ἰδομενῆα ἀνακτα·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
ῥῆεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
ὑπλότερος γενεῆς· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
185 Ἐνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδομένην καὶ ξείνια δῶκα.
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἰς ἀνέμοιο,
ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
στήσας δ' ἐν Ἀμνισῷ, θῖι τε σπέος Εἰλειθυΐης,
ἐν λιμέσιν χαλποῖσιν· μόγις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
190 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄστυ δ' ἀνελθὼν·
ξείνον γάρ οἱ ἔρασκε φίλον τ' ἔμεν' αἰδοῖόν τε.
Τῷ δ' ἦδη δεκάτῃ ἢ ἑνδεκάτῃ πέλεν ἡῶς
οἰχομένην σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὐ ἐξένισσα,
195 ἐνδυκμές φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
καὶ οἱ τοῖς τ' ἄλλοις ἐτάροις, οἱ ἅμ' αὐτῷ ἔποντο,
δημόθεν ἀλφита δῶκα καὶ αἶθοπα οἶνον ἀγείρας
καὶ βούς ἱευσσασθαι· ἵνα πλησάιτο θυμόν.

fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis :
ne-quia mihi in populo Achivarum succenseat,
si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
Sic dixi : illis autem persuasus-est animus generosus.
Tunc interdum quidem terebam magnam telam,
noctu vero dissolvebam, postquam faces mihi-apposueram.
Sic triennium quidem latebam ego et persuadebam Achivis :
sed quum quartus venit annus, et advenerunt horæ,
[mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
tum demum me, per famulas, canes non (*nihil*) curantes,
deprehenderunt *proci* supervenientes, et increpuere verbis.
Sic illud quidem perfeci, etiam nolens, ex necessitate.
Nunc vero neque effugere possum nuptias, neque ullum aliud
consilium amplius invenio; valde autem hortantur parentes
nubere; et ægre-fert filius victum devorantes,
cognoscens; jam enim vir est qui-valet maxime
domum curare, cuique Jupiter gloriam præbeat.
Sed et sic mihi dic tuum genus, unde sis;
non enim a quercu es olim-fabulosa, neque a petra.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
nondum desines meum genus interrogare?
Sed tibi enarrabo; certe quidem me doloribus dabis
pluribus, quam *quibus* teneo : hic enim mos est, quando a
patria] sua absit vir tanto tempore, quanto ego nunc,
multas hominum per urbes errans, dolores patiens :
sed etiam sic dicam, quod me percontaris et interrogas.

Creta quædam terra est, medio in nigro ponto,
pulcra et pinguis, circumflua; in ea autem homines
sunt multi, innumeri, nonaginta urbes :
alia autem aliorum lingua mixta : insunt quidem Achivi,
insunt vero indigenæ-Cretenses magnanimi, insunt et Cyclo-
nes,] Dorientesque trifariam-divisi, divinique Pelasgi.
Inter has autem (*urbes*) est Cnosus, magna urbs : ubi Minos
per-novem-annos regnabat, Jovis magni confabulator,
patris mei pater, magnanimi Deucalionis.
Deucalion vero me genuit et Idomeneum regem :
sed ille quidem in navibus incurvis-puppibus ad Ilium
abiit una-cum Atridis : mihi vero nomen inclytum *Æthon*,
sumque junior natus; ille etenim prior et melior.
Illic Ulysssem ego vidi, et hospitalia dedi.
Etenim eum ad-Cretam deduxerat vis venti,
euntem ad-Trojam, quum-abegisset eum a-Maleis :
statuit autem *naves* in Amniso, ubi specus est Lucinæ,
in portibus difficilibus : vix tamen evasit procellas.
Statim vero Idomeneum quærebat, ad-urbem ascendens :
hospitem enim ipsum dicebat dilectumque esse, reverendum-
que.] Huic autem jam decima vel undecima erat aurora
digresso cum navibus incurvis-puppibus Ilium versus.
Illum quidem ego ad ædes ducens bene hospitio-excepi,
cum-cura amice-tractans, e-multis in domo suppetentibus;
et ei, ceterisque sociis, qui una ipsam comitabantur,
de-publico farinas dedi, et nigrum vinum collectum,
et boves ad-sacrificandum, ut explerent-sibi animum.

- Ἐνθα δὴ δώδεκα μὲν μένον ἤματα δίοι Ἀχαιοί·
 210 εἴλπει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας οὐδ' ἐπὶ γαλήνῃ
 εἶτα ἵστασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὥρορ δαίμων·
 τῇ τρικαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πῆσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
 Ἴσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων, ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
 τῆς δ' ἄρ' ἀκουούσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χροῖς.
 205 Ὡς δὲ χῶν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσιν,
 ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχέυη·
 τηχομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
 ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχευούσης,
 κλαιούσης ἐν ἄνδρα παρήμενον. Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 210 θυμῷ μὲν γοῶσάν ἐην ἑλέαιρα γυναῖκα,
 ὀφθαλμοὶ δ' ὥκει κέρα ἔστασαν ἢ ἐ σιδήρος,
 ἀτρέμας ἐν βλεφάροισιν· δόλῳ δ' ὅγε δάκρυα κεῦθεν.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 ἔξ' αὐτῆς μιν ἔπεσιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
 215 Νῦν μὲν δὴ σευ, ξεῖνέ γ', οἷω πειρήσασθαι,
 εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἐτάροισιν
 ξεινίσας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, εἰ ἀγορεύεις.
 Εἰπέ μοι, ὅπποι' ἄσσα περὶ χροῖ' εἴματα ἔστο
 αὐτός θ' ὅος ἔην καὶ ἐταίρους, οἳ οἱ ἔποντο.
 220 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῶ γύναι, ἀργαλέον, τόσσον χρόνον ἀμφοῖς ἔοντα [σεύς·
 εἰπέμεν· ἦδη γὰρ οἱ εἰκοστὸν ἔτος ἔστιν,
 ἔξ' οὗ κεῖθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ.
 225 Χλαῖναν πορφυρέην οὐλήν ἔχε διος Ὀδυσσεύς,
 ἐπλήην· αὐτὰρ οἱ περόνη χροσοῖο τέτυκτο
 αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
 ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἑλλόν,
 ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
 230 ὡς οἱ χρυσοῖο ὄντες, ὃ μὲν λάε νεβρόν ἀπάγχων,
 αὐτὰρ ὃ ἐκφυγέειν μεμνῶς ἤσπαίρε πόδεσσιν.
 Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῖ' σιγαλόεντα,
 οἷόν τε χρομύοιο λοπὸν κᾶτα ἰσχυαλέοιο·
 τὸς μὲν ἔην μαλακός· λαμπρὸς δ' ἦν ἥλιος ὥς·
 235 ἦ μὲν πολλαὶ γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἔστο περὶ χροῖ' οἰκὸς Ὀδυσσεύς,
 ἥ τις ἐταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
 ἥ τις που καὶ ξείνος ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεύς
 240 ἔσχε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
 Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα
 καλὴν, πορφυρέην καὶ τερμίδεντα χιτῶνα·
 αἰδοῖως δ' ἀπέπεμπον εὐσέλμου ἐπὶ νηὸς.
 Καὶ μὲν οἱ κῆρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτοῦ
 245 εἶπετο· καὶ τὸν τοι μυθήσομαι, ὅος ἔην περ·
 γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος·
 Εὐρυβάτης δ' ὄνομα· ἔσχε· τίεν δὲ μιν ἔσχατον ἁλλων
 ὦν ἐτάρων Ὀδυσσεύς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἦδη.
 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἔτι μάλλον ὕφ' ἔμερον ὥρσε γόοιο,
 250 σήματ' ἀναγνούςη, τὰ οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 καὶ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·

Illuc per-duodecim quidem manebant dies divini Achivi :
 coercebat enim eos Boreas ventus magnus, neque in terra
 sinebat stare; infestus vero aliquis excitavit deus :
 tertio-decimo autem ventus cecidit : illi vero avellebantur.

Illa fingebat, mendacia multa dicens, veris similia :
 illi autem audienti fluebant lacrimæ, liquefiebatque cutis.
 Sicut autem nix liquescit in summis montibus,
 quam Eurus liquefecit, postquam Zephyrus defuderit ;
 liquescente autem ea fluvii implentur labentes :
 sic ejus liquefiebat pulcræ genæ lacrimas-fundentis,
 flentis suum virum assidentem. At Ulysses
 animo quidem flentem suam miserabatur uxorem,
 oculi autem tanquam cornua stabant, aut ferrum,
 immoti in palpebris : dolo vero ille lacrimas occultabat.
 Illa autem postquam salata-est lacrimoso fletu,
 iterum ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nunc quidem demum te, hospes, puto *me* experturam,
 an vere profecto illic cum divinis sociis
 hospitio-exceperis in aëdibus meum maritum, sicut dicis.
 Dic mihi, qualia quædam circa corpus vestimenta indutus-erat
 ipseque qualis erat ; et *dic* socios, qui eum comitabantur.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses .
 o mulier, difficile *est*, tanto tempore seorsum quum-absim,
 dicere ; jam enim ei vigesimus annus est,
 ex quo illinc abiit, et a-mea discessit patria :
 verum etiam sic dicam, sicut mihi imaginatur cor.
 Lænam purpuream villosam habebat divinus Ulysses,
 duplicem ; at ei fibula auro facta-erat
 calamis geminis : antrorsum vero *opus* variegatum erat :
 in anterioribus pedibus canis tenebat varium hinnulum,
 palpitantem intuens ; hoc autem admirabantur omnes,
 quod hi aurei quum-essent, hic quidem intuebatur hinnulum
 suffocans ;] at ille, effugere cupiens, palpitabat pedibus.
 Etiam tunicam animadverti circa corpus splendidam,
 qualem cepa tunicam de arida :

ita quidem cor mollis ; splendida autem erat, solis instar :
 profecto quidem multæ ipsam admiratæ-sunt mulieres.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua :
 nescio utrum hæc indutus-fuerit circa corpus domi Ulysses,
 an aliquis sociorum dederit in navi eunti,
 aut aliquis alicubi etiam hospes : quoniam multis Ulysses
 erat carus ; pauci enim Achivorum ei erant similes.
 Et ei ego æreum ense, et duplicem dedi *vestem*
 pulcrum, purpuream, et talarem tunicam :
 honorate autem dimittebam bene-tabulata in navi.
 Et quidem eum præco paulo major-natu ipso
 comitabatur : etiam hunc tibi dicam, qualis erat :
 gibbosus in humeris, nigra-cute, crispo-capite ;
 Eurybates vero ei nomen erat : honorabat autem eum supra
 ceteros] suos socios Ulysses, quod sibi an' mo congrua sentiret.

Sic dixit : illi autem adhuc magis desiderium excitavit fle-
 tus,] signa agnoscenti, quæ ei certa dixit Ulysses.
 Ea autem postquam satia-est lacrimoso fletu,
 tunc ipsum verbis respondens allocuta-est :

Nūn μὲν δὴ μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἔδιν ἔλεεινός,
 ἐν μεγάροισιν ἑμοῖσι φίλος τ' ἔση αἰδοῖός τε·
 256 αὐτὴ γὰρ τάδε εἶπατ' ἐγὼ πόρον, οἳ ἀγορεύεις,
 πύξας ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φρενὴν,
 κείνῳ ἀγαλμ' ἔμεναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 οἴκαδε νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Τῷ ῥα κακῇ αἰσῇ κοίτης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσσεύς
 260 ὤχετ', ἐποβόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν. [σεύς·
 Ἰὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σῆς γυναι ἀΐδοιη Λαερτιάδῃ Ὀδυσσῆος,
 μηκέτι νῦν χροῶ καλὸν ἐναίρεο μηδὲ τι θυμὸν
 τῆχε, πόσιν γούωσα· νεμεσῶμαι γε μὲν οὐδέν·
 265 καὶ γὰρ τίς τ' ἄλλοιον δούρεται ἀνδρ' ὀλέσασα
 κοῦριδιον, τῷ τέκνα τέχῃ φιλότιον μιγεῖσα,
 ἣ Ὀδυσῆ', ὃν φασὶ θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
 Ἀλλὰ γούμην παῦσαι, ἐμείο δὲ σύνθεο μῦθον·
 νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω
 270 ὡς ἦδη Ὀδυσσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
 ἀγγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίοισι δῆμῳ,
 ζωοῦ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
 αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἑρίρας ἑταίρους
 ὤλεσε καὶ νῆα γλαφυρὴν ἐνὶ οἴνοσι πόντῳ,
 275 Θρινακίης ἀπο νήσου Ἴων· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
 Ζεὺς τε καὶ Ἥλιος· τοῦ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
 Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ·
 τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρώπιος νεὸς ἔκβαλε κύμ' ἐπὶ χέρσου,
 Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγγίβοιο γαγάσιν·
 280 οἳ δὲ μιν πέρι κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο
 καὶ οἳ πολλὰ δόσαν πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
 οἴκαδ' ἀπήμεινον. Καὶ κεν πάλοι ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς
 ἦεν· ἀλλ' ἄρα οἳ τότε κέρδιον εἴσαντο θυμῷ
 χρεῖματ' ἀγυράζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
 285 ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθηγῶν ἀνθρώπων
 οἷδ' Ὀδυσσεύς· οὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
 Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φεῖδων·
 ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτόν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
 νῆα κατεῖρυσθαι καὶ ἐπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
 290 οἳ δὲ μιν πέμπουσιν φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
 Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε· τύχῃσε γὰρ ἐρχομένη νηὺς
 ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
 Καὶ μοι κτῆματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγεῖρατ' Ὀδυσσεύς·
 καὶ νῦν κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
 295 τόσσα οἳ ἐν μεγάροις κειμήλια κείτο ἀνακτος.
 Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὅφρα θεοῖο
 ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι,
 ὅπως νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ἦδη δὴν ἀπείων, ἣ ἀμπαδὸν ἢ ἐκρυπθόν.
 300 Ὡς ὁ μὲν οὕτως ἐστὶ σόος καὶ ἐλεύσεται ἦδη
 ἄγχι· μάλ' οὐδ' ἔτι τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 δῆρὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὄρκια δώσω.
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος,
 ἰστίη τ' Ὀδυσσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω·
 305 ἣ μὲν τοι τάδε πάντα τελεῖται, ὡς ἀγορεύω.
 Τοῦδ' αὐτοῦ λυκάδαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,

Nunc quidem demum mihi, hospes, antea quum esses mi-
 serandus,] in ædibus meis carusque eris, honoratusque :
 ipsa enim ei hæc vestimenta ego præbui, qualia dicis,
 plicata ex thalamo; fibulamque imposui splendidam,
 illi ornamento ut-esset; eum autem non auscipiam rursus,
 domum reversum, dilectam in patriam terram.

Ita malo fato cava in navi Ulysses
 abiit, visurus malum-Ilium non dominandum.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc corpus pulcrum macera, neu quid animum
 tabefac, maritum deflens; succenseo quidem nihil :
 etenim quævis et aliusmodi luget virum amissæ,
 cui-virgo-nupserit, cui filios pepererit amore mixta,
 atque Ulyssem, quem aiunt diis similem esse.

Sed a-fletu quidem cessa, meum autem adverte sermonem :
 vere enim tibi loquar, nec celabo,
 quomodo jam Ulyssis ego de reditu audiui,
 prope versantis Thesprotorum virorum in ubere populo,
 vivi : atque vehit res-pretiosas multas et egregias,
 petens per populum : at dilectos socios
 perdidit, et navem cavam in nigro ponto,
 Thrinacia ab insula veniens : irati-sunt enim ipsi

Jupiterque et Sol : hujus enim boves interfecerunt socii.
 Illi quidem omnes perierunt fluctuoso in ponto :
 hunc autem super carina navis ejecit unda in continentem,
 Phæacum in terram, qui propinqui-diis sunt :
 qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honorabant,
 et ei multa dederunt, deducereque eum volebant ipsi
 domum incolumem. Et jam pridem hic Ulysses
 esset; sed inde ei hoc utilius visum-est animo,
 opes colligere multam super terram eunti :

adeo astutias multas præ mortalibus hominibus
 novit Ulysses; nec quicquam cum-eo contenderet homo alius.
 Sic mihi Thesprotorum rex dixit Phidon;
 jurabat autem ad me ipsum, libans in domo,
 navem ejus esse-deductam, et paratos esse socios,
 qui jam ipsum deducunt dilectam in patriam terram.
 Sed me prius dimisit; contigit enim ut-iret navis
 virorum Thesprotorum in Dulichium tritici-ferax.

Et mihi possessiones ostendit, quas collegerat Ulysses :
 et sane in decimam generationem alium adhuc alerent :
 tantæ ei res-pretiosæ jacebant in ædibus regia.

Ipsam autem in Dodonen dixit ivisse, ut dei
 ex quercu alto-vertice Jovis consilium audiret,
 quomodo rediret dilectam in patriam terram,
 jam diu absens, utrum palam, an clam.

Sic ille quidem ita est salvus, et venit jam
 proxime; neque amplius longe ab-amicis et patria terra
 diu aberit : omnino autem tibi jurajuranda dabo.

Sciat nunc Jupiter primum, deorum summus et optimus,
 focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni :
 certe quidem hæc omnia perlicientur, sicut dico.

Hoc ipso anno veniet huc Ulysses,

τοῦ μὲν φθίνοντος μηνός, τοῦ δ' ἵσταμένοιο.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
310 τῷ κε τάχα γνώης φιλότῳ τέ τε πολλὰ τε δῶρα
ἔξ ἔμευ, ὥς ἂν τίς σε συναντόμενος μαχαρίζοι.
Ἄλλὰ μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν οἶεται, ὥς ἔσται περ.
Οὗτ' Ὀδυσσεύς ἐτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
ταύτης ἐπεὶ οὐ τοιοῖσι σημάντορές εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ,
315 οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴ ποτ' ἔην γε,
ξεῖνους αἰδοίους ἀποπειμύμενον ἡδὲ δέχεσθαι.
Ἄλλὰ μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάθθετε δ' εὐνήν,
δέμνια καὶ χλαῖνας καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα,
ὥς κ' εὖ θαλπίων χρυσόθρονον Ἡῷ ἴκηται.
320 Ἡῶθεν δὲ μάλ' ἤρι λοέσσαι τε χρίσαι τε,
ὥς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δειπνοιο μέδεται
ἥμενος ἐν μεγάρῳ τῷ δ' ἄλγιον, δς κεν ἐκείνων
τοῦτον ἀνιάξῃ θυμοφθόρος· οὐδέ τι ἔργον
ἐνθάδ' ἐτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
325 Πῶς γὰρ ἔμευ σὺ, ξεῖνε, δαήσεται, εἰ τι γυναικῶν
ἁλλῶν περιέειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
εἰ κεν ἄυσταλέος, κακὰ εἰμένος, ἐν μεγάροισιν
δαίνῃ; ἀνθρωποὶ δὲ μινυθάδριοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηγὴς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηγὴς εἰδῇ,
330 τῷ δὲ καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὅπισσω
ζῶν· ἀτὰρ τεθνεῶτι γ' ἐφεψιώνται ἅπαντες.
Ὅς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔη καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
τοῦ μὲν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξείνοις φορέουσιν
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους πολλοὶ τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
335 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
ᾧ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσσεῖ, [σεύς·
ἥτοι ἔμοι χλαῖναι καὶ ῥήγεια σιγαλόεντα
ἔχθεθ', δτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφρόντα
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
340 Κεῖω δ', ὥς τὸ πάρος περ ἀπνους νύκτας ἴαυον.
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικέλιον ἐνὶ κοίτῃ
ἔεσα καὶ τ' ἀνέμεινα ἐύθρονον Ἡῷ διαν.
Οὐδέ τι μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ
γίγνεται· οὐδέ γυνὴ ποδὸς ἄψεται ἡμετέρωιο
345 τάνων, αἶ τοι δῶμα κάτα δρήσεται· ἔασιν,
εἰ μὴ τις γρηῦς ἐστὶ παλαιή, κέδν' εἰδυῖα,
ἥ τις δὴ τέτληκε τόσα φρεσὶν, ὅσσα τ' ἐγὼ περ·
τῆνδε δ' ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἄψασθαι ἔμευ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
350 ξεῖνε φίλ', οὐ γὰρ πῶς τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὦδε
ξεῖνων τηλεδαπῶν φιλιῶν ἐμὸν ἴκετο δῶμα·
ὥς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις·
ἐστὶ δὲ μοι γρηῦς, πικινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχουσα,
ἥ κεῖνον δύστηνον εὖ τρέφειν ἡδ' ἀτίταλλεν,
355 δεξαμένη χεῖρες, δτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
ἥ σε πόδας νύφει, ὀλιγηκελεύσασα περ ἔμπης.
Ἄλλ' ἄγε νῦν ἀνστήσασα, περίφρων Εὐρύκλεια,
νύφον σοῖο ἀνακτος δημήλικα καὶ που Ὀδυσσεὺς
ἦδ' οἱ τοιόςδ' ἐστὶ πόδας, τοίος δέ τε χεῖρας·
360 ἄψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ κατατηράσκειν.

hoc quidem exeunte mense, illo autem ineunte.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
utinam enim hoc, hospes, verbum perfectu sit ;
ita cito cognosceres amicitiamque multa que dona accipienda
ex me, adeo ut aliquis te occurrens beatum diceret.
Sed mihi sic in animo aliquid præsagit, sicut erit videlicet :
neque Ulysses amplius domum veniet, nec tu deductione
potieris ; quoniam non tales rectores sunt in domo,
qualis Ulysses erat inter viros, si unquam fuit,
ad-hospites venerandos dimittendos et excipiendo.
Sed ipsum, famulæ, lavate, deponiteque cubile,
strata, et lænas, et integumenta splendida,
ut bene calens ad Auroram aureo-solio perveniat.
Mane autem valde mature lavateque ungiteque,
ut intus apud Telemachum de-jentaculo cogitet
sedens in domo : ei autem gravius erit, qui illorum
hunc molestia-afficiet perniciosus : neque ullum negotium
hic amplius ei faciet, valde licet iratus graviter.
Quomodo enim de-me tu, hospes, acies, equid mulieribus
aliis præstem mente, et prudenti consilio,
si squalidus, mala vestimenta indutus, in ædibus
conviveris ? homines autem brevis ævi sunt.
Qui quidem crudelis ipse sit, et crudelia sentiat,
huic imprecantur omnes homines dolores in-posterum
vivo ; at mortuum probri insequuntur cuncti.
Qui autem bonus ipse sit, et bona sentiat,
hujus quidem gloriam latam hospites perferunt
omnes ad homines ; multique eum eximium dicere solent.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssæis,
profecto mihi lænas et integumenta splendida
odio-erant, quando primum Cretæ montes nivales
reliqui in navi proficiscens longis-remis instructa.
Cubabo autem, sicut antea quidem insomnes noctes ducebam.
Multas enim jam noctes sordido in cubili
requievi, et expectavi pulcro-solio-insidentem Auroram di-
vinam.] Neque omnino mihi lotio pedum grata animo
est ; nec mulier pedem tanget nostrum
earum, quæ tibi in domo ministræ sunt,
nisi aliqua anus est antiqua, honesta sciens,
quæ toleraverit tanta mente, quanta ego :
hanc vero non ægre-tulerim pedes tangere meos.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope :
hospes dilecte : nondum enim quisquam vir prudens adeo
hospitum longinquorum carorum meam adventi domum :
adeo tu valde scite prudentia omnia dicis :
est autem mihi anus, cata mente consilia habens,
quæ illum infelicem bene nutriebat, et educebat,
ausceptum manibus, quando ipsum primum peperit mater ;
quæ tibi pedes lavabit, debilis quantumvis sit.
Verum age nunc surgens, prudens Euryclea,
lava tui domini æqualem : et fere Ulysses
jam talis est pedibus, talisque manibus ;
cito enim in malo homines consenesunt.

Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμὰ, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν εἶπεν·

Ἦ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοῦδ' αὖ θυμὸν ἔχοντα.

365 Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τερπικεράνῳ
πίονα μηρί' ἔκη' οὐδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
ὅσσα σὺ τῷ εἰδῶς, ἀρώμενος ἑως ἱκοιο
γῆρας τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
νῦν δέ τοι οἶω πάμπαν ἀφείλετο νόστιμον ἥμαρ.

370 Οὕτω που καὶ κείνῳ ἐφεψίωνντο γυναῖκες
ξείνων τηλεδαπῶν, στε τευ κλυτὰ δώμαθ' ἱκοίτο,
ὥς σθένει αἱ κύνες αἶδε καθεψίωννται ἅπασαι,
τάων νῦν λώβην τε καὶ αἰσχεα πολλὰν ἀλεείνων
οὐκ ἔλας νίξειν· ἐμὲ δ' οὐκ ἀέχουσιν ἀνωγεν
375 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.

Τῷ σε πόδας νίψω ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελόπειης
καὶ σθένει εἵναι· ἐπεὶ μοι δῶρεται ἐνδοθι θυμὸς
κῆδεσιν. Ἄλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅττι κεν εἴπω·
πολλοὶ δὲ ξεῖνοι ταλαπεῖριοι ἐνθάδ' ἴκοντο,

380 ἀλλ' οὐπω τινὰ φημι εἰκότα ὦδε ἰδῆσθαι,
ὥς σὺ δέμας φωνῇν τε πόδας τ' Ὀδυσῆϊ ἔοικας.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεὺς γρηῃ, οὕτω φασίν, ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν [σεύς·
ἡμᾶς ἀμφοτέρους, μάλα εἰκὲλ' ἀλλήλοισιν

385 ἔμμεναι· ὥς σὺ περ αὐτῇ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.

Ἦς ἄρ' ἔφη γρηῃς δὲ λέβηθ' ἔλε παμφανώνντα,
τῷ πόδας ἐξαπένειξεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολλὸν
ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν. Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ἔξεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἴψα·

390 αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν οἶσατο, μὴ ἔλαβοῦσα
οὐλὴν ἀμφράσσαιτο, καὶ ἀμπαδὰ ἔργα γένοιτο.

Νίξει δ' ἄρ' ἄσπον ἰούσα ἀναχθ' ἐόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
οὐλὴν, τὴν ποτὲ μιν σῆς ἤλασε λευκῷ δδόντι,

Παρνησόνδ' ἔλθοντα, μετ' Αὐτολύκον τε καὶ υἱας,
395 μητρός ἑξὶς πατέρ' ἐσθλὸν, δὲ ἀνθρώπου ἐκέκαστο
κλεπτοσύνην θ' ὄρωρ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν,

Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία καίεν
ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἦμαρ ὀπῆδει.
Αὐτολύκος δ' ἔλθων Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον

400 παῖδα νέον γεγαῶτα πυχῆσατο θυγατέρος ἥς·
τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκεν,
παυρομένῳ δόρποιον ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Αὐτολύκῃ, αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὖρεο, ὅττι κε θείης
παιδὸς παιδί φιλῶ· πολυάριθμος δέ τοι ἔστιν.

405 Τὴν δ' αὖτ' Αὐτολύκος ἀπαμειβετο φωνῆσέν τε·
γαμβρὸς ἐμὸς θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅττι κεν εἴπω·
πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν ἀνὰ γῆνὰ πλουυβότειραν·
τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Αὐτὰρ ἔγωγε,

410 ὅππότε' ἂν ἡθήσας μητρώϊον ἐς μέγα δῶμα
ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι πού μοι κτήματα ἔασιν·
τῶν οἱ ἐγὼ δώσω καὶ μιν χαίρων· ἀποπέμψω.

Τῶν ἔνεκ' ἦλθ' Ὀδυσσεύς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο

Sic igitur dixit : vetula autem operuit manibus vultum,
lacrimasque emisit calidas, verbumque luctuosum dixit :

Hei mihi, quod ego tui, fili, serrandi impotens ! certe te
Jupiter prae] hominibus odit, dedm reverente animo instru-
ctum.] Nondum enim quisquam mortalium tot Jovi fulmine-
gaudenti] pingua femora combussit, neque tot eximias be-
catombas,] quot tu ei dedisti, precans ut pervenires

ad-senectutem placidam, nutriesque splendidum filium ;
nunc autem tibi soli omnino abstulit reditus diem.

Sic fere etiam illum probris-insequantur mulieres
hospitum longinquorum, quando alicujus inclytas ad ardes
pervenerit,] sicut te, senex, canes hae probris-insequuntur
cunctae,] quarum nunc contumeliamque et opprobria multa
vitans,] non sinis eas te lavare ; me vero non invitam jussit
filia Icarii, prudens Penelope.

Ideo tibi pedes lavabo, simulque ipsius Penelopes
et tui gratia ; quoniam mihi commovetur intus animus
doloribus. Verum age nunc adverte verbum, quod dicam :
multo sane hospites ærumnosi hunc venerunt,
sed nondum quemquam dico similem sic vidisse me,
sicut tu corpore voceque pedibusque Ulyssi similis-es.

Hanc autem respondens allocutus est-ingenuus Ulysses :
o vetula, sic dicunt quicunque viderunt oculis
nos ambos, valde similes nobis-invicem
esse ; sicut tu ipsa animum-advertens dicis.

Sic igitur dixit : vetula vero lebetem sumpsit splendentem,
in-quo pedes abluebant : aquam autem infudit multam
frigidam ; deinde vero calidam insuper-fudit. At Ulysses
sedebat ad focum, ad tenebras autem convertit-se cito ;
statim enim in animo suspicatus-est, ne ipsum attractans
cicatricem animadverteret, et manifestæ res fierent.

Lavabat autem ea inde propius accedens dominum suum ;
statim vero agnovit] cicatricem, quam aliquando ei aper infixit
albo dente,] in-Parnassum profecto, ad Autolycumque et filios,
matris suæ patrem strenuum, qui hominibus præcellebat
furtoque jurandoque (se nihil abstulisse) ; deus vero ei ipse
dedit] Mercurius : huic enim grata femora adolebat
agnorum et hædorum ; hic autem eum lobens una comitabatur.
Autolycus vero quum-venisset Ithacæ in opulentum popu-
lum,] filium recens natum invenit filiae suæ :

hunc ei Euryclea caris genibus imposuit,
desinenti a-cæna ; verbumque dixit et elocuta-est :

Autolyce, ipse nunc nomen invenit, quod imponas
filiae filio dilecto ; exoptatissimus autem tibi est.

Huic vero rursus Autolycus respondit, dixitque :
gener meus, filiaque, imponite nomen, quod dixerō :
multis enim ego indignatus huc venio
viris et mulieribus super terram almam :

huic autem Ulysses nomen esto inditum. At ego,
quando puber-factus maternam in magnam domum
venerit in-Parnassum, ubi fere mihi possessiones sunt :
ex-his illi ego dabo, et ipsum gaudentem dimittam.

Horum gratia ivit Ulysses, ut sibi is præberet splendida
dona.] Hunc quidem deinde Autolycusque et filii Autolyçi

416 χερσίν τ' ἡσπάζοντο ἐπεσσί τε μελιχίοισιν·
 μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς περιφύσ' Ὀδυσῆϊ
 κύσσε' ἄρα μιν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ.
 Αὐτολύκος δ' υἱοῖσιν ἐκέχετο κυδαλίμοισιν
 δειπνον ἐφοπλίσσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντες ἄκουσαν·
 420 αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βοῦν ἄρσενα πενταέτηρον·
 τὸν δέρον ἀμφὶ θ' ἔπον καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένους πείραν· τ' ὀβελόισιν
 ὥπτησάν τε περιφραδέως δάσαντο τὸ μοίρας.
 Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 425 δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἐτίσης.
 Ἥμος δ' ἥλιος κατέδυσ', καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
 Ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
 βάν ῥ' ἱμεν ἐς θήρην, ἡμὲν κύνες ἦδ' καὶ αὐτοὶ
 430 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν· αἰπὺ δ' ὅρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ
 Παρνησοῦ· τάχα δ' ἱκανὸν πτύχας ἠνεμοέσσας.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἔξ ἀκαλαβρείταο βαθυβρόου Πικεανοῖο.
 435 Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἱκανὸν ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν
 ἔχιν' ἐρευνῶντες κύνες ἦσαν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ διὸς Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐν λόγῃ περικνή κατέκειτο μέγας σῆς·
 440 τὴν μὲν ἄρ' οὐτ' ἀνέμῳ διαίει μένος ὕγρον ἀέντων,
 οὔτε μιν Ἥλιος φάεθων ἀκτίσιν ἐβαλλεν,
 οὔτ' ὁμβρὸς περάσκει διαμπερές· ὅς ἄρα πυκνὴ
 ἦεν· ἄσπερ φύλλων ἐνένην χάσις ἤλιθα πολλή.
 Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖν,
 445 ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο,
 φρέξας εὐ λοφίην, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς,
 στήρ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρῶτιστος Ὀδυσσεύς
 ἔσσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
 οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δὲ μιν φθάμενος ἔλασεν σῆς
 450 γονὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς δόνοντι
 λικριφὶς αἰτίας, οὐδ' ὀστέον ἔκετο φωτός.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε φαινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ·
 καδὲ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 455 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμπεπένοντο·
 ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
 δῆσαν ἐπισταμένους· ἐπαοιδῇ δ' αἶμα κελαινὸν
 ἔσχεθον· αἶψα δ' ἱκανὸν φίλου πρὸς δώματα πατρὸς.
 Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκος τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
 460 εὖ ἰησάμενοι ἦδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες
 καρπαλίμως χαίροντα φίλῃν χαίροντες ἔπειμον
 εἰς Ἰθάκην· τῷ μὲν βα πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 χαίρον νοστήσαντι καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
 οὐλὴν στυγερὰ πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσι εὖ κατελεξεν,
 465 ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῆς λευκῇ δόνοντι,
 Παρνησὸν δ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Τὴν γρηῃς χεῖρεςσι καταπρηγέσσι λαβοῦσα
 γυνὴ ῥ' ἐπιμασσαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·

manibusque *dati* salutabant, verbisque blandis :
 mater autem Amphithea matris, circumplexa Ulyssem,
 osculata-est ipsi caputque et ambo lumina pulcra.
 Autolycus vero filios jussit gloriosos
 cornam parare : illi autem hortanti ausculturant :
 statim vero introduxerunt bovem masculum quinquennem,
 euni excoriarunt, curaruntque, et ipsum dividerunt totum,
 minutatimque conciderunt scite, transfixeruntque verubus,
 assaruntque perite, divideruntque portiones.
 Sic tunc quidem per-totum diem ad solis occasum
 epulabantur ; nec quicquam animus indigebat convivio æquo
 Quando autem sol occidit, et tenebræ supervenere,
 tunc demum decubuerunt, et somni donum ceperunt.

Quando vero mane-genita apparuit roseis-digitis Aurora,
 profecti-sunt ire in venationem, et canes et etiam ipsi
 filii Autolyçi ; cum his autem divinus Ulysses
 ibat : altum vero montem ascenderunt indutum silva
 Parnassi : cito autem pervenerunt ad-juga ventosa.
 Sol quidem deinde recens percutiebat arva,
 ex placide-fluente profundo Oceano.

Ipsi autem in vallem perveniebant, venatores ; ante eos vero
 vestigia scrutantes canes ibant ; at pone
 filii Autolyçi : cum his autem divinus Ulysses
 ibat prope canes, vibrans longæ-umbrae hastam.
 Ibi vero in silva densa jacebat magnus aper ;
 quam quidem nec ventorum perflabat vis humidum spiran-
 tium,] neque ipsam Sol lucens radiis percutiebat,
 neque imber penetrabat penitus : adeo quidem densa
 erat : at foliorum inerat fusio affatim multa.
 Hunc autem virorumque canumque strepitus circumsonuit-
 pedum,] ut venantes ingruebant : hic vero adversus ex arbu-
 sto,] erectis valde cervicis-setis, ignemque oculis spectans,
 stetit prope ipsos : ac primus-omnium Ulysses
 irruit, elevata longa hasta, manu robusta,
 vulnerare cupiens : sed ipsum prævertens percussit aper
 super genu ; multum autem exhausit carni dente
 oblique adortus ; nec-tamen ad-os pervenit viri.
 Illum vero Ulysses vulneravit assecutus ad dextrum hume-
 rum ;] penitus autem transiit splendidæ hastæ cuspis :
 decidit vero is in pulveribus porrectus ; avolavit autem ani-
 mus.] Circa-hunc quidem deinde Autolyçi filii dilecti occupa-
 bantur ;] vulnus autem Ulyssis eximii, deo-paris,
 ligaverunt scite ; et incantatione sanguinem nigrum
 cohibere : statim autem pervenere cari ad aedes patris.
 Illum quidem Autolycusque et filii Autolyçi
 bene postquam-sanarant, et splendida dona ei præbuerant,
 cito gaudentem caram gaudentes dimiserunt
 in Ithacam : eo quidem pater et veneranda mater
 gaudebant reverso, et interrogabant singula
 de-cicatrice, quid passus-esset : ille autem ipsis rite enarravit,
 ut ipsum venantem percussisset aper albo dente,
 ad-Parnassum profectum cum filiis Autolyçi.

Hanc *cicatricem* anus manibus pronis prehensam,
 agnovit attractans ; pedem autem dimisit ut-ei-excideret ;

ἐν δὲ λέβητι πέσσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκός,
470 ἄψ δ' ἐτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάσμα καὶ ἀλγος ἔλε φρένα· τὼ δέ οἱ ὅσσε
δακρυόφι πλῆσθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.

Ἀψαμένη δὲ γενεῖου Ὀδυσσεῖα προσέειπεν·

Ἦ μάλ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· οὐδὲ σ' ἐγώ γε
475 πρὶν ἔγνω, πρὶν πάντα ἀνακτ' ἐμὸν ἀμαφάσθαι.

Ἦ καὶ Πηνελόπειαν ἐξέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
πεφραδέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἐόντα.

Ἦ δ' οὐτ' ἀθρήσαι δύναιτ' ἀντίη οὔτε νοῆσαι·
τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
480 χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇσιν,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἔθεν ἄσπον ἐρύσαστο φωνήσεν τε·

Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτῇ
τῷ σῶ ἐπὶ μαζῶν· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
ἤλυθον εἰκοστώ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.

485 Ἦ καὶ ἐπεὶ ἐφράσθη, καὶ τοι θεὸς ἐμβάλε θυμῷ,
σίγα, μή τις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.

Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
οὐδὲ τροφῶ οὐσῃς σεῦ ἀφείξομαι, ὅππότ' ἂν ἄλλας
490 δμῶς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
τέκνον ἐμὸν, οἷόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

Οἶσθα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον οὐδ' ἐπιεικτόν·
ἔγω δ', ὥς ὅτε τις στερεὴ λίθος ἡὲ σῆληρος.

495 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἵ νηλιτεῖς εἰσίν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
600 μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσαιο; οὐδὲ τί σε χρεῖ. [σεύς·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἰσομ' ἐκάστην·
ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπείτρεπον δὲ θεοῖσιν.]

Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
οἰσμένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔχρυτο πάντα.

505 Αὐτὰρ ἐπεὶ νύφεν τε καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
αὐτίς ἄρ' ἀσποτέρω πυρὸς ἔλκετο δίφρον Ὀδυσσεύς
θερσόμενος, οὐλὴν δὲ κατὰ βραχέεσσι κάλυψεν.

Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε περίφρων Πηνελόπεια·

Ξεῖνε, τὸ μὲν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
610 καὶ γὰρ δὴ κοῖτοιο τάχ' ἔσσεται ἡδῆος ὥρη,

ὄντινά γ' ὕπνος ἔλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ·
αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
ἥματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοώωσα,
ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρώωσα καὶ ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ·

615 αὐτὰρ ἐπεὶ νύξ ἔλθῃ, ἔλθοι τε κοῖτος ἅπαντας,
καίμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἄμφ' ἀδινὸν κῆρ
ᾗξειαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Ὡς δ' ὅτε Πανδάρου κόρη, γλυκρῆς Ἀηδῶν,
καλὸν αἰδοῖσιν, ἕαρος νέον ἱσταμένοιο,

620 δεινδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκνοῖσιν,
ἦτε θαμὰ τρωπῶσα χεῖι πολυηχέα φωνήν,
παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὃν ποτε γαλκῶ

incidit vero lebeti tibia; resonuit autem aes,
retroque in alteram partem inclinatū est; et in terram ef-
fusa est aqua.] Ipsius vero simul gaudium et dolor invasit men-
tem; atque ei oculi lacrimis impleti sunt; clara vero ei basia
vox.] Prebenso autem ejus mento, Ulyssem allocuta est:

Profecto omnino Ulysses es, care fili: nec te ego
prius agnovi, quam plane herum meum contrectassem.

Dixit, et Penelopen intuita est oculis,
indicare volens carum maritum intus esse.

Ea autem nec videre potuit e regione, neque animadvertere;
ei enim Minerva mentem avertit; at Ulysses
manu admota guttur nutricis prehendit dextra;
altera vero ad se propius traxit, dixitque:

Nutrix, cur me vis perdere? tu vero me nutritivi ipsa
tuam ad mammam; nunc vero dolores multos perpersus
veni vigesimo anno in patriam terram.

Sed postquam animadvertisti, et tibi deus injecit animo,
tace, ne quis alius in aedibus audiat.

Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
si sub me deus domuerit procos illustres,
nec, nutrix licet sis, a te abstinebo, quando alias
famulas in aedibus meis interficiam mulieres.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Euryclea:
fili mi, quale tibi verbum fugit ex septo dentium!

Nosti quidem qualis meus animus firmus, nec cedens:
tenebo vero sicut aliquis solidus lapis, aut ferrum.

Aliud vero tibi dicam, tu autem in mente reconde tua:
si sub te deus domuerit procos illustres,
tum vero tibi recensebo in aedibus mulieres,
et quæ te parum-honorent, et quæ inculpatæ sint.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
nutrix, cur vero tu eas indicabis? neque omnino te oportet.
Bene utique et ipse ego observabo, et cognoscam unamquam-
que:] sed tene silentio verbum, committe vero rem diis.

Sic igitur dixit: anus autem per domum exivit,
allatura pedum-lavacra; priora enim effusa erant omnia.

Ac postquam laveratque eum et unxerat pingui oleo,
iterum propius ad ignem traxit sibi sedile Ulysses
calefacturus se, cicatricem autem pannis cooperuit.

His vero sermones exorsa est prudens Penelope:

Hospes, paulum quidem te amplius ego percontabor ipsa:
etenim jam cubitus cito erit placidi hora ei quidam,
quemcumque somnus cepit dulcis, etiam dolentem:

sed mihi etiam dolorem immensum præbuit deus:
per diem etenim delector lamentans, flens,
et mea opera inspiciens et ancillarum in domo:
at postquam nox venit, cepitque lectus omnes,
jaceo in lecto, crebraque mihi circa densum cor
acutæ curæ lugentem lacessunt.

Sicut autem quando Pandarei filia, viridans Aedon (luscinia),
pulcre canit, vere recens ineunte,
arborum in foliis sedens densis,
quæ frequenter versans fundit multisonam vocem,
filium lugens Itylum carum, quem quondam ære

κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἀνακτος
 ὧς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 535 ἢ ἐ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἐμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτήνιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμιό τ' ἐφῆμιν·
 ἢ ᾗδ' αἶμ' ἐπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος
 μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 530 Παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἐνὶ νήπιος ἡδὲ χαλῖφρων,
 γήμασθ' οὐ μ' εἶα πόσιος κατὰ δῶμα λιποῦσαν·
 νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐστὶ καὶ ἥβης μέτρον ἰκάνει,
 καὶ δὴ μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
 κτήσιος ἀσφαλῶν, τήν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
 535 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν δνειρον ὑπόκριναι καὶ ἀκούσων.
 Χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἰέκοσι πυρὸν ἐδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν λαίνομαι εἰς ὁρώσας·
 ἑλθὼν δ' ἐξ ὁρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχελῆλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξει καὶ ἔκτανεν· οἳ δ' ἐκέχυντο
 540 ἄθροοι ἐν μεγάροις· ὃ δ' ἐς αἰθέρα διὰν ἀέρθη.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἐν περ ὀνείρῳ·
 ἀμφὶ δ' ἐμ' ἠγερέοντο εὐπλοκαμίδες Ἀχαιοί,
 οἶκτ' ὀλοφυρομένην, ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 Ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔξετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάθρῳ·
 545 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φωνήσεν τέ·
 Θάρσει, Ἰκαρίου κούρη τηλεκλειτοιο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὃ τοι τετελεσμένον ἴστα.
 Χῆνες μὲν μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τοὺς πόσις εἰλήλουθα,
 550 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν αἰεκέα πότμον ἐφῆσω.
 Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιτόδης ὕπνος ἀνῆκεν.
 Παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νήσα,
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον ἥμι πάρος περ.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 555 ῶ γυναι, οὐπὺς ἐστὶν ὑποκρίνασθαι δνειρον, [σεύς·
 ἄλλη ἀποκρίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεύς
 πέφραδ', ὅπως τελείη μνηστῆρσι δὲ φαίνεται] δλεθρος
 πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 560 ἔξιν', ἥτοι μὲν δνειροὶ ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνοντ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν δνειρῶν·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἳ μὲν κ' ἐλθῶσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,
 565 οἳ β' ἐλεφαίρονται, ἔπει' ἀκράαντα φέροντες·
 οἳ δὲ διὰ ξεστοῖν κεράων ἐλθῶσι θύραζε,
 οἳ β' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδῃται.
 Ἄλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν οἶομαι αἰνὸν δνειρον
 ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπαστὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
 570 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 ᾗδε δὴ ἦός εἰσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος
 οἶκος ἀποσχέσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἀέθλον,
 τοὺς πελέεας, τοὺς κείσας ἐνὶ μεγάροισιν εἴοσιν
 ἴστασθ' ἐξείης δρυόχους ὧς δώδεκα πάντας·
 575 στάς δ' ὅγε πολλὸν ἀνευθε, διαβρίπτασκεν οἰστόν.
 Νῦν δὲ μνηστῆρεςσιν ἀέθλον τοῦτον ἐφῆσω·

interfecit per insipientiam, filium Zethi regis;
 sic et mihi bifariam animus movetur huc et illuc,
 utrum maneam apud filium, et integra omnia servem,
 possessionem meam, famulasque, et altam magnam domum
 torumque reverens mariti, populique famam;
 an jam una sequar Achivorum eum quicunque optimus
 ambit me in ædibus, quum-præbuerit infinita sponsalia.
 Filius autem meus, donec quidem fuit adhuc infaos et animi-
 impotens,] nubere non me sinebat mariti domum relinquen-
 tem:] nunc vero quando jam adultus est et ad-pubertatis men-
 suram pervenit,] jam me optat retro abire e domo
 ob-possessionem indignans, quam ei consumunt Achivi.
 Sed age mihi hoc somnium declara, et audi.
 Anseres mihi in domo viginti triticum edunt
 ex aqua, atque ipsis lactor, inspicens:
 profecta vero ex monte magna aquila adunco-rostro
 omnibus cervices confregit, et interfecit; hi autem fusi-sunt
 conferti in ædibus: illa vero in ætherem divinum elevata-est.
 At ego flebam et ejulabam, etiam in somnio;
 circum autem me congregabantur pulcris-comis Achivæ
 miserabiliter lugentem, quod mihi aquila interfecerat anseres.
 Reversa autem desidebat in prominenti tecto;
 voceque humana me compescebat, dixitque:
 Confide, Icarii filia longe-lateque-inclity;
 non somnium hoc-est, sed visio vera, quæ utique perfecta erit.
 Anseres quidem, proci sunt; ego autem aquila avis
 eram antea; nunc demum tuus maritus veni,
 qui omnibus procis sævam mortem inferam.
 Sic dixit: at me dulcis somnus dimisit.
 Circumspectans autem anseres in ædibus animadverti,
 triticum comedentes apud pelvim, ubi antea quidem.
 Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 o mulier, nequaquam licet declarare somnium,
 alio deflectentem: quandoquidem sane tibi ipse Ulysses
 dixit, quomodo perfecturus-sit: procis vero apparet exitum
 omnibus prorsus; neque ullus mortem et fatum effugiet.
 Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 hospes, profecto quidem somnia in-scrutabilia, indiscrimina-
 tum-loquentia] sunt, neque plane perficiuntur hominibus.
 Duæ etenim portæ debiliū sunt somniorum:
 nam altera quidem cornibus facta est; altera autem ebore:
 horum quæ quidem venerint per sectum ebur,
 hæc decipiunt, verba irrita ferentia;
 quæ vero per polita cornua iverint foras,
 hæc vera perficiunt, hominum quando aliquis viderit.
 At mihi non hinc puto grave somnium
 venisse: certe gratum mihi et filio foret.
 Aliud autem tibi dicam, tu vero in mente reconde tua:
 hæc jam aurora adveniet infausta, quæ me Ulyssis
 a-domo amovebit: nunc enim deponam certamen,
 secures, quas ille in ædibus suis
 statuebat ordine, navium-statumina veluti, duodecim omnes:
 stans autem ille valde procul, per omnia foramina trajicie-
 bat sagittam.] Nunc vero procis certamen hoc imponam:

δὲ δέ κε ρηίτατ' ἐντανύσει βιὸν ἐν παλάμῃσιν,
 καὶ διοίστευσή πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα
 580 κυρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βίτοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὀτομαι, ἐν περ ὀνείρω. [σεύς·
 ὦ γυναῖ αἰδοίη Λαερτιάδῃσ' Ὀδυσσεύς,
 μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἐνι τοῦτον ἀέθλον·
 585 πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἔλευσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 πρὶν τούτους τόδε τόξον ἐξέου ἀμπαφώντας
 νευρὴν τ' ἐντανύσαι διοίστευσαι τε σιδήρου.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροις
 590 τέρπειν, οὐ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη.
 Ἄλλ' οὐ γάρ πως ἔστιν αὐπνους ἔμμεναι αἰεὶ
 ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἐκάστω μοῖραν ἔθηξαν
 ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζειδωρον ἄρουραν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ὑπερώϊον εἰς ἀναβᾶσα
 595 λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι σπονδάσσα τέτυκται,
 αἰεὶ δάκρυσ' ἑμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσσεύς
 ὄψεται, ἐσπόφόμενος Κακοίλιον οὐκ ὀνομαστήν.
 Ἐνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
 ἥ χαμάδις στορέσας ἦτοι κατὰ δέμνια θέντων.
 600 Ὡς εἰποῦς ἀνέβαιν' ὑπερώϊα σιγαλόεντα,
 οὐκ οἶη· ἄμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι κίων ἄλλαι.
 Ἐς δ' ὑπερῷ ἀναβᾶσα σὺν ἀμφίπολοις γυναῖξιν,
 κλαίεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὅφρα οἱ ὕπνον
 ἦδ' ἐν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Υ'.

Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας.

Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 καὶ μὲν ἀδελῆτον βοήην σόρεσ', αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 κώεα πόλλ' οἴων, τοὺς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
 Εὐρυνόμῃ δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
 5 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μνηστήρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ
 κείτ' ἐγρηγορών· ται δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
 ἤϊσαν, αἱ μνηστήρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
 ἀλλήλησι γέλω τε καὶ εὐφροσύνῃν παρέχουσαι.
 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν·
 10 πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἥ μετὰϊξας θάνατον τεύξειεν ἐκάστη,
 ἥ ἔσ' ἔω μνηστήρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
 ὕστατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
 Ὡς δὲ κῶν ἀμαλῆσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
 15 ἄνδρ' ἀγνοήσας ὑλάει μέμονέν τε μάχεσθαι·
 οἷς ῥα τοῦ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένου κακὰ ἔργα·
 στήθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
 Τίτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης,

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,
 et jaculatus fuerit per-secures duodecim omnes,
 hunc una sequar, relicta hac domo
 juventutis meæ, perpulcra, plena victu;
 cujus aliquando recordaturam me-puto, vel in somnio.

Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 o uxor veneranda Laertiadæ Ulyssis,
 ne-amplius nunc differ in ædibus hoc certamen;
 ante etenim ingeniosus veniet huc Ulysses,
 quam isti hunc arcum bene-politum contrectantes,
 nervumque intenderint, jaculatique fuerint per-ferrum.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 si velles mihi, hospes, assidens in ædibus
 me delectare, haud mihi somnus in palpebras funderetur.
 Verum enim nequaquam licet insomnes esse semper
 homines; namque singulis sortem imposuerunt
 immortales mortalibus super almam terram.
 Sed sane ego, in-cœnaculum ubi-ascendero,
 decumbam in lecto, qui mihi luctuosus factus est,
 semper lacrimis meis imbutus, ex quo Ulysses
 abiit, visurus malum-illium non nominandum.
 Illic cubuero: tu vero cûba hac in domo,
 vel humi ubi-straveris, vel famuli cubilia deponanto.

Sic locuta ascendit in-cœnacula splendida,
 non sola; cum ea et famulæ iverunt aliæ.
 In-cœnacula autem ubi-ascenderat cum famulis mulieribus,
 flebat deinde Ulyssem, carum maritum; donec ei somnum
 dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

ODYSSEÆ XX.

Quæ ante cædem procorum facta.

Atque in vestibulo cubabat divinus Ulysses:
 sub se quidem crudam bubulam pellem stravit, at superæ
 pelles multas ovium, quas sacrificabant Achivi:
 Eurynome vero deinde lænam injecit ad-somnum-composito.
 Illic Ulysses procis mala meditans in animo,
 jacebat vigilans: sed ex domo mulieres
 iverunt, quæ cum-procis miscebantur pridem,
 sibi-invicem risumque et hilaritatem præbentes.
 Hujus autem commovebatur animus in pectoribus caris:
 multum vero deliberabat in mente et in animo,
 utrum adortus mortem pararet unicuique,
 an adhuc sineret cum-procis superbis misceri
 extremo et ultimo: cor autem ei intus latrabat.
 Sicut vero canis tenellos circa catulos gradiens,
 in-virum ignotum latrat-ardetque pugnare;
 sic hujus intus latrabat cor ægre-ferentis mala opera;
 pectus autem percutiens, cor increpuit sermone:

Tolera jam, cor; et pejus aliud aliquando tolerasti,

ἡματι τῷ, ὅτε μοι μένος ἄσχετος ἦσθις Κύκλων
20 ἰφθίμους ἐτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὅφρα σε μῆτις
ἐξάγαγ' ἐξ ἀντροιο, δόομενον θανέσθαι.

Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληνῖα
νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλίσσετο ἐνθα καὶ ἐνθα.

25 Ὡς δ' ὅτε γαστήρ' ἀνὴρ πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
ἐμπλείην κνίσῃς τε καὶ αἵματος, ἐνθα καὶ ἐνθα
αἰόλλῃ, μάλα δ' ὤκα λιλαίεται σπτηρῶναι·
ὅς ἄρ' ὅγ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσετο, μερμηρίζων,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσει,
30 μούνοιο ἑὼν πολέσι. Σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
οὐρανὸθεν καταβάσα· δέμας δ' ἦϊκτο γυναικί·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Τίπτε' αὐτ' ἐγρήσσεις, πάντων περὶ κάμμοιο φω-
αἶος μὲν τοι δδ' ἐστὶ, γυνή δέ τοι ἦδ' ἐνὶ οἴκῳ [τῶν;
35 καὶ παῖς, οἷόν ποῦ τις ἐέλδεται ἐμμεναι ὕα. [σεύς·

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σαι δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλὰ τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆσω,
40 μούνοιο ἑὼν· οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασιν.

Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μείζων ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
εἴπερ γὰρ κτείναιμι Διὸς τε σθένος τε ἔκχρη,
πῇ κεν ὑπεκπροφύγοιμι; τὰ σέ φράζεσθαι ἄνωγα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·

45 σχέτλιε, καὶ μὲν τίς τε χειροῖσι πείθεθ' ἐταίρωι,
ὥσπερ θνητός τ' ἐστὶ καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
αὐτὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, διαμπερές ἦ σε φυλάσσω
ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐρέω δέ τοι ἔξαναφανδόν·
εἴπερ πεντήκοντα λόχοι μερόπων ἀνδρῶντων
50 νῶϊ περισταίεν, κτεῖναι μεμαῶτες Ἀργεῖ,
καὶ κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἱφία μῆλα.

Ἄλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνὴρ καὶ τὸ φυλάσσειν
πάννυχον ἐγρήσسونτα· κακῶν δ' ὑποδύσειαι ἤδη.

Ὡς φάτο· καὶ βά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·

55 αὐτὴ δ' ἄψ ἐς Ὀλύμπον ἀφίκετο διὰ θεῶν,
εὔτε τὸν ὕπνος ἐμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
λυσιμελὲς ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίονσα κορέσαστο δν κατὰ θυμόν,

60 Ἀρτέμιδι πρῶτιστον ἐπέυξαστο διὰ γυναικῶν·

Ἄρτεμι, πότνια θεὰ, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἦδη

ἰδὼν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἔλοιο

αὐτίκα νῦν· ἦ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα

οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἡρώοντα κέλευθα,

65 ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀφορβόου Πικεανοῖο.

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κόρας ἀνέλοντο θύελλαι·

τῆσι τοκῆς μὲν φθίσαν θεοί· αἱ δ' ἐλίποντο

ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δι' Ἀφροδίτῃ

τυρῶ καὶ μέλιτι γλυκερῶ καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·

70 Ἥρῃ δ' αὐτῇσιν περὶ πασῶν δόικε γυναικῶν

εἶδος καὶ πινυτήν, μῆκος δ' ἐπορ' Ἀρτεμις ἀγνή,

ἔργα δ' Ἀθηναίῃ δέδεας κλυτὰ ἔργαζεσθαι.

HOMERUS.

die illo, quando mihi robore invictus comedeat Cyclops
fortes socios; tu vero sustinebas, donec te sollertia
eduxit ex antro, quum-putares te morituum.

Sic dixit, in pectoribus increpans carum cor :
ei autem plane *ut navis* in retinaculo cor manebat tolerans
continenter : at ipseolvebatur huc et illuc.

Sicut autem quando ventriculum vir, multo igne ardenti,
plenum pinguedineque et sanguine, huc et illuc
varie-versat, valdeque cito cupit assatum-esse :
sic ille huc et illucolvebatur, deliberans,
quomodo demum procis impudentibus manus inferret,
solus quum-esset, multis. Prope vero eum venit Minerva
de-cælo delapsa : corpore autem assimilata-erat mulieri :
stetitque ei supra caput, et ipsum sermone allocuta-est :

Cur iterum vigilas, præ omnibus infelix viris ?
domus quidem tibi hæc est, uxor autem tibi hæc in domo,
et filius, qualem fere aliquis cuperet esse *sibi* filium.

Hanc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
certe jam hæc omnia, dea, apposite dixisti ;
sed nonnihil mihi hoc animus in mente cogitat,
quomodo demum procis impudentibus manus inferam,
solus quum-sim ; hi autem semper frequentes intus sunt.
Insuper autem hoc majus in mente cogito :
si enim eos interfecero, Jovisque tuæque voluntate,
quo subterfugiam ? hoc te considerare jubeo.

Hunc autem rursus allocuta-est dea cæsiis-oculis Minerva :
miser, et quidem aliquis etiam peiori confidit socio,
qui-quidem mortalisque sit et non tanta consilia noverit :
at ego dea sum, perpetuo quæ te custodio
in omnibus laboribus ; dicam autem tibi aperte :
si-vel quinquaginta agmina articulate-loquentium hominum
nos circumstarent, interficere cupientia Marte,
etiam horum abigeres boves et pingues oves.
Sed capiat te et somnus : molestum *est* etiam excubare
tota-nocte vigilantem ; e-malis vero emerges jam-nunc.

Sic dixit ; et inde ei somnum palpebris infudit :
ipsa autem retro in Olympum abiit nobilissima dearum,
quando hunc somnus capiebat, solvens curas animi,
membrorum-relaxator. Uxor vero expectata-est honesta
sciens :] flebatque inde in lectis sedens mollibus.

Ac postquam flens satiarat-se suo in animo,
Dianæ primum supplicavit divina mulierum :

Diana, veneranda dea, filia Jovis, utinam mihi jam
sagitta pectoribus immissa animum eximeres
statim nunc ; vel postea me raptam procella
iverit portans per aereas vias,
et fluentis injiciat reflui Oceani.

Sicut autem quando Pandari filias sustulerunt procellæ ;
quibus parentes quidem perdiderant dii ; ipsæ autem relictæ-
erant] orbæ in ædibus, curavit vero divina Venus
caseo, et melle dulci, et suavi vino :

Juno autem ipsis præ omnibus dedit mulieribus
speciem et prudentiam ; proceritatem vero præbuit Diana
casta ;] opera autem Minerva docuit inclyta operari :

Εὖτ' Ἀφροδίτῃ δια προσέστιγχε μακρὸν Ὀλύμπον,
 κοῦρης αἰτήσουσα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
 75 ἔς Δία τερπικέραυνον — ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
 μοῖραν τ' ἀμμορίην τε καταδινήτων ἀνθρώπων —
 τόφρῃ δὲ τὰς κοῦρας Ἀρτεμιῶν ἀνθρέψαντο
 καὶ β' ἔδοσαν στυγερεῖσιν Ἐρινύσιν ἀμυτιπολεύειν·
 ὥς ἔμ' αἰστώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 80 ἢ ἔμ' εὐπλόκαμος βάλοι Ἀρτεμις, ὅρρ' Ὀδυσῆα
 ὀσσομένη καὶ γαίαν ὑπο στυγερὴν ἀφικοίμην,
 μηδὲ τι χείρονος ἀνδρὸς εὐφραίνοιμι νόημα.
 Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὅππότε κέν τις
 ἤματα μὲν κλαίῃ, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
 85 νυκτας δ' ὕπνος ἔλῃσιν — ὃ γάρ τ' ἐπέλθῃσιν ἅπαντων
 ἐσθλῶν ἡδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἄρ' βλέφαρ' ἀμφοκαλύψει —
 αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ οὐείρατ' ἐπέσσειεν κακὰ δαίμων.
 Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἰκελὸς αὐτοῖ,
 τοῖος ἔων, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 90 χαῖρ', ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἦδη.
 Ὡς ἔρατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἤλυθεν Ἥως.
 Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο διὸς Ὀδυσσεύς·
 μερμήριξε δ' ἔπειτα, δόκησε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν
 ἡδὴ γιγνώσκουσα παρεστάμεναι κεφαλῇ·
 95 Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώσα, τοῖσιν ἐνεῦδεν,
 ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνον· ἐκ δὲ βοεῖην
 θῆκε θύρας φέρων· αἰὶ δ' εὗξάτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, εἰ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερὴν τε καὶ
 ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαίαν, ἐπεὶ μ' ἐκακώσατε λήην, [ὑγρὴν
 100 φῆμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
 ἐνδοθὲν ἐκτοσθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
 Ὡς ἔρατ'· εὐχόμενος τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς·
 αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 ὑφ' ὅθεν ἐκ νεφέων γήθησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς.
 105 Φῆμην δ' ἐξ οἴκιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς
 πλῆσιόν, ἐνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο, ποιμένι λαῶν·
 τῇσιν δώδεκα πᾶσαι ἐπεβρόντων γυναῖκες,
 ἀλφίτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
 Αἰ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὖδον ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἀλεσσαν·
 110 ἡ δὲ μὲν οὖτω παύετ', ἀφαιροτάτῃ δ' ἐτέτυκτο·
 ἢ ἢ μύλην στήσασα ἔπος φάτο, σῆμα ἀνακτι·
 Ζεῦ πάτερ, ὅτε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσεις,
 ἢ μεγάλ' ἐβρόντησας ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐδέ ποθι νέφος ἐστὶ· τέρας νύ τωφ τόδε φαίνεται.
 115 Κρῆνοι νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος ὅττι κεν εἴπω·
 μνηστήρης πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤματι τῷδε
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἐλοάτο δαῖτ' ἐρατεινὴν·
 οἱ δὲ καὶ καμάτῳ θυγαλγῇ γούνατ' ἔλυσαν,
 ἀλφίτα τευχούσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
 120 Ὡς ἄρ' ἔφη· χαίρειν δὲ κληδόνι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ζηνὸς τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείας.
 Αἰ δ' ἄλλαι δμῶαι κατὰ δώματα κάλ' Ὀδυσῆος
 ἀγρόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
 Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο, ἰσθθεὸς φῶς,
 125 εἴματα ἐσάμενος· περὶ δὲ ἕξινος ὀξὺ θέτ' ὤμων·
 ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδόησατο καλὰ πέδιλα,

Quando Venus divina adiit magnum Olympum,
 puellis petitura perfectionem floridarum nuptiarum,
 ad Jovem gaudentem-fulmine (ille etenim bene scit omnia,
 fortunamque infortuniumque mortalium hominum) :
 interea tamen puellas Harpyiae abriperunt,
 et dederunt odiosis Erinnybus servituras :
 sic me deleant Olympias domos habentes,
 vel me pulcris-comis-prædita seriat Diana : ut Ulyssem
 ob-oculos-habens, etiam terram odiosam subeam,
 neu omnino peioris viri lætificem mentem.
 Sed hoc quidem et tolerabile habet malum, quando aliquis
 per-dies quidem flet, perpetuo dolens corde,
 per-noctes vero somnus eum habet (hic etenim oblivisci-facit
 omnium] bonorum et malorum, ubi palpebras obtexerit :)
 at mihi et insomnia immittere-solet mala deus.
 Hac enim rursus mihi nocte accubuit similis ipsi,
 talis, qualis ivit cum exercitu ; at meum cor
 gaudebat, quoniam non putabam somnium esse, sed jam visio-
 nem-veram.] Sic dixit ; statim vero in-aureo-solio venit Au-
 rora.] Illius autem flentis vocem intellexit divinus Ulysses :
 cogitabatque deinde : visa vero est ei in animo
 jam ipsum cognoscens astare capiti.
 Lænam quidem ubi-collegerat et pelles, in- quibus cubabat,
 in domum deposuit in sella : extra vero bubulam pellem
 posuit foras feras : Jovi autem supplicabat manibus sublati :
 Jupiter pater, sic me volentes super siccumque et humidum
 duxistis meam in terram, postquam me malis-affecistis valde,
 omen aliquis mihi emittat expergefactorum hominum
 intus ; extra autem Jovis portentum aliud ostendatur.
 Sic dixit precans : eum vero exaudivit providus Jupiter ;
 statimque tonuit a splendido Olympo
 ab-alto e nubibus ; gavisus-est autem divinus Ulysses.
 Omen vero e domo mulier emisit molitrix
 prope, ubi quidem ei molæ erant, pastori virorum :
 his autem duodecim omnes sedulo-incumbabant mulieres,
 farinas-hordeaceas conficientes et triticeas, medullam viro-
 rum.] Ceteræ quidem dormiebant, postquam triticum mo-
 luerant ;] una vero nondum cessabat ; debilissima autem erat :
 quæ sane molam ubi-stiterat, verbum dixit, signum regi :
 Jupiter pater, qui diis et hominibus imperas,
 certe valde tonuisti a caelo stellato,
 neque usquam nubes est ; portentum utique alicui hoc osten-
 dis.] Perfice nunc et mihi misere verbum, quod dicam :
 proci postremumque et ultimum die hoc
 in ædibus Ulyssis capiant convivium desiderabile ;
 qui jam mihi labore tristis genus solverunt,
 farinas conficienti ; nunc ultimo cœnent.
 Sic igitur dixit : gaudebat autem omine divinus Ulysses
 Jovisque tonitru : putabat enim se ultimum noxios.
 Ceteræ vero famulæ in ædibus pulcris Ulyssis
 congregatæ accendebant in foco indefessum ignem.
 Telemachus autem e-lecto surrexit, deo-par vir,
 vestes sibi-induens : atque ense acutum suspendit-ab hume-
 ro ;] pedibusque sub nitidis ligavit pulcros calceos ;

εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεί γὰρ καὶ
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὲν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν εἶπεν·

Μαῖα φίλη, τὸν ξείνον ἐτιμήσασθ' ἐνὶ οἴκῳ

130 εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἡ αὐτὸς κεῖται ἀκηδής;
τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα·
ἐμπλήγηδ' ἑτερόν γε τῆς μερόπων ἀνθρώπων
χεῖρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας ἀποπέμπει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·

135 οὐκ ἂν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόω.

Οἶνον μὲν γὰρ πίνει καθήμενος, ὅρ' ἔθελ' αὐτός·
σίτου δ' οὐκέτ' ἐξη πεινήμεναι· εἴρετο γάρ μιν.

Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσχοιτο,
ἡ μὲν δέμνι' ἀνωγεν ὑποστορέσαι δμῳήσιν·

140 αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν οἰζυρός καὶ ἀποτμος,
οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσσι καθεύδειν,
ἀλλ' ἐν ἀδελφῇ βοήῃ καὶ κώεσιν οἶῳ
ἔδραβ' ἐνὶ προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπίεσσαμεν ἡμεῖς.

Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,

145 ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷγε κύνες πόδας ἄργοι ἔποντο.

Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοούς.

Ἦ δ' αὖτε δμῳήσιν ἐκέκλετο οἷα γυναικῶν,

Εὐρύκλει', Ὀππος θυγάτηρ Πισισνορίδαο·

Ἀργεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσαστε ποιπνύσασαι

150 βράσσατέ τ' ἐν τε θρόνοις εὐποιήτοισι τάπητας
βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας
πάσας ἀμφιμάσαθε, καθήρατε δὲ χρητῆρας
καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
ἐρχεσθε κρήνηνδε καὶ οἶσατε θάσσον ἰοῦσαι.

155 Οὐ γὰρ δὴν μνηστῆρες ἀπέσσονται μεγάρῳ,
ἀλλὰ μάλ' ἤρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [θοντο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-

Αἱ μὲν εἰκόσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνδρον·

αἱ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἐπισταμένους πονέοντο.

160 Ἔς δ' ἦλθον δρηστήρες Ἀχαιῶν· οἳ μὲν ἔπειτα
εὖ καὶ ἐπισταμένους κέασαν ὕλα· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δὲ σφισιν ἦλθε στυβώτης,
τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' εἶασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,

165 αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσεΐδα μελιχίῳισιν·

Ξεῖν', ἦ ἄρ' τί σε μάλλον Ἀχαιοὶ εἰς ὀρώσιν
ἢ εἰ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὥς τὸ πάρος περ; [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-

αἱ γὰρ δὴ, Εὐμαῖε, θεοὶ τισαῖατο λώβην,

170 ἦν οἷδ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανώονται

οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, οὐδ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,

αἴγας ἄγων, αἱ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισιν,

175 δειπνον μνηστῆρεςσι· δῶα δ' ἅμ' ἔποντο νομῆες.

Καὶ τὰς μὲν κατέδωκεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσεΐδα κερτομίοισιν·

Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα

ἀνέρας αἰτίζων; ἀτὰρ οὐκ ἐξεῖδα θύραζε;

180 πάντως οὐκέτι νῦν διακρινέσθαι οἶω

sumsitque validam hastam, præfixam acuto ære;
stetit autem super limen gradiens, et Eurycleam allocutus-
est:] Nutrix dilecta, hospitem honorastis in domo
lecto et cibo? an sic jacet neglectus?

Talis enim mihi mater, prudens licet sit:

insane alterum honorat articulate-loquentium hominum,
deteriorem, alterum vero meliorem inhonoratum dimittit.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Euryclea:
ne illam nunc, fili, insontem accuses.

Vinum enim bibebat ille sedens, quamdiu volebat ipse:
cibum autem non-amplius dixit se appetere; interrogabat enim
ipsum.] Sed quando demum cubitus et somni meminerat,
illa quidem cubilia jussit ei substernere ancillas:

at is, tanquam aliquis ærumnosus et infortunatus,
non voluit in lectis et in stragulis dormire,
sed in cruda bubula pelle, et pellibus ovium
dormivit in vestibulo: lænam vero iniecimus nos.

Sic dixit: Telemachus vero per domum transiens egressus-
est, hastam habens; una eum canes pedibus velocesqueban-
tur.] Profectus-est autem ire in concionem ad bene-ocreatos
Achivos.] At ancillas inde hortabatur divina mulierum,
Euryclea, Opis filia Pisenoridæ:

Agite, aliæ quidem domum verrite festinantes,
aspergiteque; et in sedilibus fabrefactis tapetas
injecite purpureos: aliæ vero spongis mensas
omnes abstergite, purgate autem crateras
et pocula duplicia fabrefacta: aliæ vero petituræ aquam
ite ad-fontem, et afferte cito euntes:
non enim diu proci aberunt a-domo;
sed valde mane venient; quoniam et omnibus est festus dies.

Sic dixit: illæ autem ei perquam ausculta-runt et paruerunt.
Viginti quidem iverunt ad-fontem nigris-aquis;
aliæ vero illic in ædibus scite operabantur

Ingressi-sunt autem famuli Achivorum: hi quidem deinde
bene et scite findebant ligna; sed mulieres
venerunt a fonte; illisque supervenit subulcus,
tres porcos deducens, qui erant inter omnes optimi.
Et hos quidem sivit per septa pulcra pasci,
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est blandis verbis:

Hospes, jamne te magis Achivi respiciunt,
an te ignominia-afficiunt in ædibus, sicut antea quidem?

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
utinam enim jam, Eumæe, dii ulciscerentur contumeliam,
qua isti insultantes indigna machinantur
domo in aliena, nec pudoris portionem æquam habent.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Prope autem ipsos venit Melanthius, custos caprarum,
capras agens, quæ inter-omnes excellebant greges,
cœnam procis; duo autem una comitabantur pastores.
Et has quidem religavit sub porticu sonora;
ipse vero jam Ulyssem allocutus-est conviciis:

Hospes, adhuc etiam nunc hic molestus-eris in domo
a-viris petens? at non exhibis foras?
omnino non-amplius nos diremtum-iri puto,

πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον αἰτίσεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλαι δαίτες Ἀχαιῶν. [σεύς·

Ἄς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἀέκων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.

185 Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοτίτος, ὄρχαμος ἀνδρῶν, βοῦν στεῖραν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πλόνας αἶλας — πορθμῆες δ' ἄρα τούγχε διήγαγον, ὅτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίχεται — καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῃ·

190 αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτῃν, ἄγχι παραστάς·

Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα, ἡμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὐχεται εἶναι ἀνδρῶν; ποῦ δέ νύ οἱ γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα; δῦμορος, ἧ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.

195 Ἀλλὰ θεοὶ δούωσι πολυπλάγχτους ἀνθρώπους, δππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικυλώσονται οἷζύν.

Ἦ καὶ δεξιτερῇ δευδίσκετο χειρὶ παραστάς· καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χαῖρε, πάτερ ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὅπισσω ὁλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχει πολέεσσιν.

200 Ζεῦ πάτερ, οὔτις στίο θεῶν ὁλωτέρους ἄλλος· οὐκ ἐλαίρεις ἄνδρας, ἔπῃν δὴ γεινέαι αὐτὸς, μισγόμεναι κακότητι καὶ ἀλγεσι λευγαλείσιν.

Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε,

205 μνησαμένῳ Ὀδυσσεὺς· ἐπεὶ καὶ κείνον οἶω τοιάδε λαίφει· ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι, εἴ που ἔτι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος ἡελίοιο.

Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν,

ὥ μοι ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν

210 εἶσ', ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.

Νῦν δ' αἰ μὲν γίγνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως ἀνδρὶ γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων· τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναι σπρῖσιν αὐτοῖς ἐδμεναι· οὐδὲ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροισι ἀλέγουσιν

215 οὐδ' ὅππῃ τρομέουσι θεῶν· μεμάσσι γὰρ ἦδη κτήματα δάσσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.

Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοῖσιν πόλλ' ἐπιδίνειται· μάλα μὲν κακὸν, υἱὸς ἐόντος, ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῇσι βόεσσιν,

220 ἀνδρας ἐς ἄλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον αὖθι μένοντα βουσὶν ἐπ' ἄλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.

Καὶ κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλῆων ἐξικόμην φεύγων, ἐπεὶ οὐκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται· ἀλλ' ἔτι τὸν δύστηνον ὀνομαί, εἰ ποθεν ἐλθὼν

225 ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δῶμα καθεῖη. [σεύς·

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· ἔπει οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας, γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅς τοι πινυτὴ φρένας ἔχει· τοῦνεκά τοι ἔρῳ καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·

230 ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ξενίη τε τράπεζα ἴσθητ' Ὀδυσσεὺς ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω, ἧ σθέν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσσεύς· σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεται, αἶ κ' ἐθέλησθα, πτενομένους μνηστῆρας, οἱ ἐνθάδε κοιρανέουσιν.

priusquam manus *invicem* gustaverimus; quia tute non center] petis : sunt autem et alia convivia Achivorum.

Sic dixit: hunc autem nihil allocutus est ingeniosus Ulysses, sed tacite movit caput, mala profunde cogitans.

His autem tertius supervenit Philætius, princeps virorum, bovem sterilem procis agens, et pingues capras : (portitores vero hos trajecerunt, qui etiam alios homines deducunt, quicunque ipsis advenerit) et has quidem bene religavit sub porticu sonora : ipse autem jam interrogabat subulcum, prope astans :

Quis jam hic hospes nuper venit, subulce, nostram ad domum? ex quibus vero se proficitur esse viris? ubinam autem ei genus et patria terra? infelix; certe similis est corpore regi domino. Sed dii malis mergunt multivagos homines, quando etiam regibus destinabunt ærumnam.

Dixit, et dextra complectebatur manu astans; et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

Salve, pater o hospes! adsit tibi in posterum saltem felicitas; at nunc quidem malis teneris multis.

Jupiter pater, nullus te deorum crudelior alius : non parcis viros, postquam jam eos generasti ipse, miscere malo et doloribus exitiosis.

Sudavi, ut animadverti, lacrimisque oppleti sunt mihi oculi recordanti Ulyssis; quoniam et illum puto tales pannos habentem inter homines vagari, sicubi adhuc vivit, et videt lumen solis.

Sin vero jam mortuus est, et in Orci ædibus, hei mihi inde ob-Ulyssem eximium; qui me bobus præfecit, adhuc parvulum, Cephallenorum in populo.

Nunc autem hæc quidem sunt innumeræ, neque aliter (*melius*) *cuipiam* viro succresceret boum genus latis-frontibus :

has vero alii me jubent ducere sibi ipsis ad-edendum; neque omnino filium in ædibus curant, nec vindictam timent deorum; cupiunt enim jamdudum possessiones dividere diu absentis regis.

At mihi hoc animus in pectoribus caris multum volvit : valde quidem malum, filius quum-exstet, aliorum populum adire, euntem cum-ipsis bobus, viros ad alienos; hoc vero durius, hic manentem bobus alienis assidentem dolores pati.

Et jam olim ad-alium magnanimorum regum exivissem fugiens, quoniam non-amplius tolerabilia hæc sunt sed adhuc illum infelicem exspecto, sicunde reversus virorum procorum dispersionem per ades faciat.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses : bubulce, quia nec malo neque insipienti viro similis es, (cognosco vero et ipse, quod tibi prudentia mentem intravit) ideo tibi dicam et insuper magnum jusjurandum jurabo :] sciat nunc Jupiter primum deorum, hospitalisque mensa, focusque Ulyssis eximii, ad-quem veni, certe, te hic præsentem, veniet domum Ulysses; tuisque oculis videbis, si volueris, interfeci procos, qui hic dominantur.

- 235 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
αἶ γὰρ τοῦτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
γνοῖς χ', οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
Ὡς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσιν
νοστήσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὄνδε δόμονδε.
- 240 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θανάτῳ τε μόρον τε
ἤρτυον· αὐτὰρ δὲ τοῖσιν ἀριστερὸς ἤλυθεν ὄρνις,
αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφινόμος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
- 245 ὦ φίλοι, οὐχ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα θαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφινόμος· τοῖσιν δ' ἐπιτήδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο
χλαῖνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
- 250 οἱ δ' ἱέρευον δίς μεγάλους καὶ πίονας αἴγας,
ἱρευον δὲ σῡας σιάλους καὶ βοῦν ἀγέλαϊν·
σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δέ τε οἶνον
κρητῆρσιν κερώνοντο· κύπελλα δὲ νείμε συδῶτης.
Σίτον δὲ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
- 255 χαλοῖς ἐν κανέοισιν· ἑνωχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνειᾶθ' ἐτοῖμα προκειμένα χεῖρας ἱαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυσεν, κέρδεα νομῶν,
ἐντὸς εὐσταθέος μεγάρου, παρὰ λαῖνον οὐδὸν,
οἶφρον ἀεικελιον καταθείς ὀλίγην τε τράπεζαν·
- 260 πᾶρ δ' ἐτίθει σπλάγχων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοὶ νῦν ἦσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
πάντων μνηστῆρων· ἐπεὶ οὗτοι δῆμιός ἐστιν
- 265 ὄϊκος δδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος, ἐμοὶ δ' ἐκτῆσατο κείνος.
Ἵμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
καὶ χειρῶν ἵνα μὴ τις ἔρις καὶ νεῖκος ὀρηται.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες δῶδ' ἐν χεῖλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, θαρσαλέως ἀγόρευεν.
- 270 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
Καὶ χαλεπὸν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοί,
Τηλεμάχου· μάλα δ' ἤμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἰασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἦδη
πάσαιμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητὴν.
- 275 Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἐμπαίζετο μῦθον.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστῳ θεῶν ἱερὴν ἐκατόμβην
ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
ἄσος ὑπο σκιερὸν ἐκατηβόλον Ἀπολλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
280 μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
πᾶρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο,
ἴσων, ὥς αὐτοὶ περ ἐλάγχανον· ὧς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θείοιο.
Μνηστῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγῆνορας εἶα Ἀθήνη
- 285 λώδης ἴσχεσθαι θυμαλγέας· ὄρρ' ἔτι μάλλον
δύη ἄσος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δὲ τις ἐν μνηστῆρσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομα ἔσχε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖεν·

Hunc autem rursus allocutus est boum bubulcus vir :
utinam enim hoc, hospes, verbum perficeret Saturnius !
cognosceres, qualis mea potentia et *quales me* manus comiteu-
tur.] Sic autem pariter Eumæus supplicavit omnibus diis,
ut rediret Ulysses prudens suam domum.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Proci autem Telemacho mortemque interitumque
struebant : at iis sinistra venit avis,
aquila altivolans, tenebat vero timidam columbam.
Illis autem Amphinomus concionatus est, et dixit :

O amici, haud nobis continget hoc sane consilium,
Telemachi cædes : sed meminimus convivii.

Sic dixit Amphinomus, illis vero placebat sermo.
Intrantes autem in ædes Ulyssis divini,
lænas quidem deposuerunt in sedilibusque solisque ;
ipsi autem mactabant oves magnas et pingues capras ;
mactabant etiam sues porcos, et bovem armentalem ;
viscera vero assata distribuebant : ac vinum in
crateribus miscebant : pocula autem distribuit subulcus.
Panem vero ipsis distribuit Philætius, princeps virorum,
pulcris in canistris ; vinumque fundebat Melantheus.
Illi vero ad cibos paratos appositos manus porrigebant.

Telemachus autem Ulyssem sedere fecit, astutias versans,
intra bene fundatam domum, apud lapideum limen,
sella turpi posita, parvaque mensa :
apposuit vero et viscerum partes, et vinum infudit
in poculo aureo, et ipsum sermone allocutus est :

Illic nunc sede inter viros vinum bibens :
convicia vero tibi ipse ego et manus abarcebo
omnium procorum ; quoniam nequiquam publica est
domus hæc, sed Ulyssis, mihi autem acquisivit ille.
Vos vero, proci, continete animum a convicio,
et manibus violentis ; ut ne qua lis et contentio oriatur.

Sic dixit : illi autem omnes mordicus labris compressis
Telemachum admirabantur, quod audacter loquebatur.
In hoc autem Antinous locutus est, Eupitheï filius :

Et molestus quantumvis sit, accipiamus sermonem, Achivi,
Telemachi ; valde autem nobis minatus loquitur.
Non enim Jupiter sivit Saturnius : alioquin ipsum jam
compescuissemus in ædibus, argutus licet sit concionator.

Sic dixit Antinous ; ille vero non curabat verba.

Præcones autem per urbem deorum sacram becatomben
ducebat : congregabantur autem capite-comantes Achivi
luco sub umbroso longe-jaculantis Apollinis.

Hi autem postquam assarant carnes superiores, et *igni ex-*
traxerant,] partibus divisim, convivabantur celebri convivio.
Inde Ulyssi partem apposuerunt ii qui ministrabant,
æqualem, sicut ipsi sortiebantur : sic enim jussit
Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini.

Procos autem illustres non omnino sinebat Minerva
contumelia abstinere acerba ; ut adhuc magie
subiret dolor cor Laertiadæ Ulyssis.
Erat vero quidam inter procos vir, nefario animo,
Ctesippus autem nomen erat, in Sameque domos habitabat ;

290 δς δὴ τοι κτεάτεσσι πεποιθὺς θεσπεσίοισιν
 μνάσκει· Ὀδυσσεύς δ' ἄν οἰχομένοιο δάμαρτα.
 Ὅς ῥα τότε μνηστῆρσιν ὑπερβιάλοισι μετηύδα·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὅρρα τι εἴπω·
 μοῖραν μὲν δὴ ξείνος ἔχει πάλαι, ὥς ἐπέοικεν,
 ἴσῃν· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
 305 ξείνους Τηλεμάχου, δς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον ὅρρα καὶ αὐτὸς
 ἡὲ λοετροχῶν δῶν γέρας ἡέ τι ἄλλω
 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Ὡς εἰπὼν ἐρρίψε βοδὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
 300 κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβὼν· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσσεύς,
 ἦ κα παρακλίνας κεφαλὴν· μεῖψεν δὲ θυμῷ
 Σαρδάνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον.
 Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνέπαπε μύθω·
 Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἐπλετο θυμῷ·
 305 οὐκ ἔδαλες τὸν ξείνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός.
 Ἦ γὰρ κέν σε μέσον βάλλον ἔγχεϊ ὀξύνοντι,
 καὶ κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφοτερόν τε
 ἐνθάδε. Τῷ μὴ τίς μοι ἀεικέας ἐνὶ οἴκῳ
 φαίνεται· ἡδὴ γὰρ νοῶμαι καὶ οἶδα ἕκαστα,
 310 ἐσθλά τε καὶ τὰ χεῖρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ἄλλ' ἐμπης τάδε μὲν καὶ τέτλαμεν εἰσορόωντες,
 μῆλων σφαζομένων οἰνῷ τε πινομένοιο
 καὶ σίτῳ· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακῆειν ἓνα πολλούς.
 Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
 315 εἰ δ' ἦδ' ἂν αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολλὸν κέρδιον εἴη
 τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὀράσθαι,
 ξείνους τε στυφελίζομένους δμῶς τε γυναῖκας
 ρυστάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλὰ.
 320 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 ὁ μὲ δὲ δὴ μετέπειτα Δαμαστορίδης Ἀγέλαος·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
 ἀντιβίῳ ἐπέσσει καθαρπτόμενος χαλεπαῖνοι·
 μήτε τι τὸν ξείνον στυφελίζετε μήτε τιν' ἄλλον
 325 δμῶν, οἱ κατὰ δώματ' Ὀδυσσεύς θείοιο.
 Τηλεμάχῳ δὲ κε μῦθον ἐγὼ καὶ ῥητέρι φαίην
 ἥπιον, εἰ σφῶϊν κραδίη ἄδοι ἀμφοτερόν τε.
 Ὅρρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύκτωρ
 στυπῇσιν Ὀδυσσῆα πολύφροντα θυδὲ δόμονδε,
 330 τόφρ' οὐτὶς νέμεσις μενέμεν· τ' ἦν ἰσχυμέναι τε
 μνηστῆρας κατὰ δώματ'· ἐπαὶ τόδε κέρδιον ἦεν,
 εἰ νόστις· Ὀδυσσεύς καὶ ὑπὸ τροπὸς ἵκετο δῶμα·
 νῦν δ' ἦδ' ὁδὸς δῆλον, ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν.
 Ἄλλ' ἄγε, σὴ τάδε μητρὶ παρεζόμενος καταλέξον
 335 γήμασθ', ὅστις ἀριστος ἀνὴρ καὶ πλείστα πόρῃσιν·
 ὅρρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμῃαι,
 ἔσθων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλου δῶμα κομίζῃ.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
 340 ὅς που τῇλ' Ἰθάκης ἢ ἐφθίται ἢ ἀλάλῃται,
 οὐτὶ διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ καλεῶμαι
 γήμασθ', ὅς κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι·

qui scilicet possessionibus fretus immensis
 ambiebat Ulyssis diu absentis uxorem.
 Is quidem tunc inter procos superbos dixit :
 Audite me, proci illustres, ut aliquid dicam ;
 partem quidem jam hospes habet dudum, sicut decet,
 æqualem ; non enim honestum est privare, nec justum,
 hospites Telemachi, quicumque ad-has aedes pervenerit.
 Sed age, ei et ego dem hospitale donum : ut et ipse
 vel balneatori det munus, vel alicui alii
 famulorum, qui sunt in ædibus Ulyssis divini.
 Sic locutus, projecit bovis pedem manu robusta,
 jacentem, ex canistro sumtum : sed evitavit eum Ulysses,
 leniter declinato capite ; subrisit autem animo
 Sardanum omnino risum talem : ille tamen bene-ædificatum
 feriit murum.] Ctesippum vero Telemachus increpuit sermone :
 Ctesippe, certe omnino tibi hoc utilius fuit animo :
 non percussisti hospitem ; evitavit enim telum ipse.
 Certe enim te medullam percussissem hasta acuta,
 et tibi pro nuptiis pater exsequias celebrasset
 hic. Ideo ne quis mihi insolentias in domo
 prodat : jam enim intelligo et novi singula,
 bonaque et quæ sunt pejora : antea vero adhuc infans eram.
 Sed tamen hæc quidem et toleramus inspicientes,
 ovibus mactatis, vinoque potato,
 et pane consumto : difficile enim cohibere unum multos.
 Sed age, ne-amplius mihi mala facite infensi :
 sin autem jam me ipsum interficere cupitis ære,
 etiam hoc vellem, et multo satius esset
 mori, quam hæc semper indigna opera videre,
 hospitesque pulsatos, famulasque mulieres
 vos violantes indigne per aedes pulcras.
 Sic dixit : illi vero omnes muti facti sunt silentio :
 sero autem tandem inter-eos locutus est Damastorides Agelaus :
 O amici, haud jam quisquam super dicto æquo
 contrariis verbis carpens sæviat :
 neu amplius hunc hospitem pulsate, neu quenquam alium
 famulorum, qui in ædibus sunt Ulyssis divini.
 Telemacho autem verbum ego et matri dixerim
 mite, si ipsis corde placeat ambobus.
 Quamdiu quidem vobis animus in pectoribus sperabat
 rediturum Ulyssem prudentem suam domum,
 tamdiu minime indignum manereque erat et detinere
 procos in ædibus ; quoniam hoc satius erat,
 si rediisset Ulysses, et redux venisset domum :
 nunc vero jam hoc manifestum, quod non-amplius reditus-
 compos est.] Sed age, tuæ hæc matri assidens nuntia,
 ut-nubat ei, quicumque optimus vir, et qui plurima præbue-
 rit : ut tu quidem gaudens paterna omnia possideas,
 edens et bibens ; illa vero alius domum curet.
 Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus est :
 non per Jovem, Agelae, et dolores patris mei,
 qui alicubi longe ab-Ithaca vel perit vel vagatur,
 nequaquam remoror matris nuptias ; sed jubeo eam
 nubere, cuicumque velit, atque insuper multa dona dabo :

αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου διέσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν. [νη]

245 Ὡς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθή-
ῃσδεστον γέλω ὥρσε, παρέπλεγε δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοῖον ἀλλοτρίοισιν·
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὅσα δ' ἄρα σφέων
δακρυόφιν πίμπλαντο· γόνον δ' ὥϊετο θυμός.

350 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπα τε νέρθε τε γούνα.

Οἰμωγῇ δὲ δέδωκε δαδάρκυνται δὲ παρειαί·
αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι καλά τε μεσοῦμαι·
155 εἰδῶλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλεῖν δὲ καὶ αὐλή,
ἱεμένων Ἑρεβόδε ὑπὸ ζόφον· ἥλιος δὲ
οὐρανοῦ ἐξαπολώλε, κακῇ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἤρχ' ἀγορεύειν·
300 Ἀφραίνει ξείνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.

Ἀλλὰ μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε
εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἕστηκε.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', οὐτὶ δ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆς ὁπάζειν·
365 εἰσὶ μοι ὀφθαλμοὶ τε καὶ οὐατα καὶ πόδες ἄμφω
καὶ νῶς ἐν στήθεσσι τετυγμένους οὐδὲν ἀεικλής.

Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὕμιν
ἐρχόμενον, τό κεν οὔτις ὑπεκφυγεῖ οὐδ' ἀλέατο
μνηστῆρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
370 ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάσθε.

Ὡς εἰπὼν ἐξῆλθε δόμον εὐναιεταόντων·
ἔκετο δ' ἐς Πείραιον, ὃ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνηστῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὁρόντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοισι γελώνντες·
375 ὥδε δὲ τις εἶπεν νεῶν ὑπερνορέοντων·

Τηλέμαχ', οὐτὶς σείο κακοεινώτερος ἄλλος·
οἷον μὲν τινα τοῦτον ἔχει ἐπίμαστον ἀλήτην,
σίτου καὶ οἴνου κεκρημένον, οὐδέ τι ἔργων
ἐμπαιγν οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὐτὸς ἄχθος ἀρούρης.

380 Ἄλλος δ' αὐτὲ τις οὕτως ἀνέστη μαντεύεσθαι.
Ἄλλ' εἰ μοι τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
τοὺς ξείνους ἐν νηϊ πολυκληῖδι βαλόντες
ἐς Σικελοὺς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.

Ὡς ἔφασαν μνηστῆρες· ὃ δ' οὐκ ἐμπαζέτο μύθων·
385 ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρετο, δέγμενος αἰεὶ,
ὅππότε δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.

Ἦ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἐκάστου μῦθον ἄκουεν.

390 Δεῖπνον μὲν γὰρ τοῖγε γελοῖοντες τετύκοντο
ἡδὺ τε καὶ μενοεικές, ἐπεὶ μάλα πολλ' ἱέρευσαν·
δίφρον δ' οὐκ ἂν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερός ἀνὴρ
ὑσέμεναι· πρότερον γὰρ αἰεὶ καὶ μηχανόωντο.

vereor autem invitam a domo pellere
verbo violento; ne istud deus perfecerit.

Sic dixit Telemachus: prociis vero Pallas Minerva
inextinctum risum movit, errareque fecit intellectum.
Hi autem jam maxillis ridebant alienis;
cruentatasque carnes comedebant; oculi vero ipsorum
lacrimis implebantur; fletumque praesagebat animus.
Inter hos autem et locutus est Theoclymenus deo similis:

Ah miseri, quod malum hoc patimini? nocte quidem vestra
obvoluta sunt capitaque, faciesque, subitusque genua.
Ululatus autem exarsit, lacrimisque oppletæ sunt genæ:
sanguine vero conspersi sunt parietes pulcraque intercolumnia;
] simulacris autem plenum est vestibulum, plenaque et
aula,] properantibus in Erebum sub tenebras; sol vero
ex caelo deperiit; malaque incessit caligo.

Sic dixit: illi autem omnes super ipso suaviter riserunt.
His vero Eurymachus, Polybi filius, incipiebat loqui:

Desipit hospes nuper aliunde huc advectus.
Sed ipsum statim, juvenes, domo emittite foras,
in forum ut eat; quoniam hæc nocti assimilat.

Hunc autem rursus allocutus est Theoclymenus deo simili:
] Eurymache, nequaquam te jubeo mihi comites præbere;
sunt mihi oculique et aures et pedes ambo,
et mens in pectoribus facta nequaquam incongrua.
Horum ope exibo foras, quoniam sentio malum vobis
ingruens, quod nemo subterfugere possit neque evitare
procorum, qui per domum deo-paris Ulyssis
viros contumelia-afficientes injusta machinamini.

Sic locutus, exivit ædibus ad habitandum commodis:
ivit autem ad Piræum, qui ipsum lubens suscepit.
Proci vero omnes in se invicem intuentes,
Telemachum irritabant, de hospitibus ridentes:
sic autem aliquis dicebat juvenum superbientium:

Telemache, nemo te pejorum-hospitum-exceptor alius;
qualem quidem quendam hunc habes mendicum erronem,
panis et vini indigentem, nec quicquam operum
scientem, nec fortitudinis, sed incassum pondus terræ.
Alius autem demum quidam hic surrexit ad vaticinandum.
Sed si mihi parueris, quod multo satius fuerit:
illos hospites in navem multis transtris instructam conjectos
ad Siculos mittamus, unde quis dignum pretium referat.

Sic dixerunt proci: ille vero non curabat verba;
sed tacite patrem intuebatur, exspectans semper,
quando demum prociis impudentibus manus inferret.

At e regione autem ubi posuerat perpulcrum sellam
filia Icarli, prudens Penelope,
virorum in ædibus uniucujusque sermonem audiebat.
Prandium etenim illi ridentes fecerant,
suaveque et gratum, quippe valde multa mactarant:
cœna vero nequaquam injucundior alia fieri possit,
qualem sane mox erant dea et fortis vir
facturi: priores enim proci indigna machinabantur.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Φ.

Τόξου θέσις.

- Ἴη δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
 τόξον μνηστήρεσσι θέμεν πολίον τε σίδηρον
 ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
- 6 Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
 εἶλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
 καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
 Βῆ δ' ἵμεναι θαλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναῖξιν,
 ἔσχατον· ἔνθα δὲ οἱ κειμήλια κείτο ἀνακτος,
- 10 χαλκὸς τε χρυσὸς τε πολύκμητος τε σίδηρος·
 ἔνθα δὲ τόξον κείτο παλίντονον ἡδὲ φαρέτρη
 ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόνετες οἰστοί·
 δῶρα, τὰ οἱ ξείνος Λακεδαιμόνι δῶκε τυχέσας,
 Ἴφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
- 15 Τῷ δ' ἐν Μεσσήνῃ ζυμβλήτην ἀλλήλοισιν
 οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαΐφρονος· ἦτο Ὀδυσσεὺς
 ἦλθε μετὰ χρείος, τό β' οἱ πᾶς δῆμος ὄφελ' ἔλεν·
 μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
 νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι· ἡδὲ νομῆας.
- 20 Τῶν ἔνεχ' ἐξεσίην πολλὴν δδὼν ἦλθεν Ὀδυσσεὺς,
 παιδὸς ἑὸν· πρὶ γὰρ ἦκε πατὴρ ἄλλοι τε γέροντες.
 Ἴφιτος αὖθ' ἵππους οἰζήμενος, αἶ οἱ ὄλοντο,
 δῶδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἤμιονοι ταλαεργοί·
 αἶ δὴ οἱ καὶ ἔπειτα φόνον καὶ μοῖρα γένοντο,
- 25 ἐπεὶ δὲ Διδὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
 φῶθ'· Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπίστορα ἔργων,
 ὃς μιν ζείνον ἔοντα κατέκτανεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ·
 στέγλιος, οὐδὲ θεῶν ὅπιν ἡδέεσα· οὐδὲ τράπεζαν,
 τὴν δὴ οἱ παρῆθ' ἔκειτο· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
- 30 ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισιν.
 Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήτητο· δῶκε δὲ τόξον,
 τὸ πρὶν μὲν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὐρυτος, αὐτὰρ ὁ παῖδ' ἰ
 κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν.
 Τῷ δ' Ὀδυσσεὺς ξίφος ὄξυ καὶ ἀλκιμον ἔγχος ἔδωκεν,
- 35 ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέας· οὐδὲ τραπέζην
 γνώτην ἀλλήλων· πρὶν γὰρ Διδὸς υἱὸς ἔπεφνε
 Ἴφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
 ὃς οἱ τόξον ἔδωκε. Τὸ δ' οὔποτε διὸς Ὀδυσσεὺς,
 ἐρχόμενος πολεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
- 40 ἦρεϊτ'· ἀλλ' αὐτοῦ μῆνιμα ξεινοῖο φίλοιο
 κέσκατ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δὲ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
 Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο διὰ γυναικῶν
 οὐδὸν τε δρύϊνον προσεβήσατο, τὸν ποτε τέκτων
 ἔσσαν ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνεν·
- 45 ἐν δὲ σταθμοῖς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινὰς·
 αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε κορώνης·
 ἐν δὲ κληῖδ' ἦκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
 ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν ἡύτε ταῦρος,
 βοσκομένος λειμῶνι· τὸς ἔβραχε καλὰ θύρετρα,

ODYSSEÆ XXI.

Arcus in medio positus.

Huic autem in mente-posuit dea cæcis-oculis Minerva,
 filiae Icarii, prudenti Penelopæ,
 arcum prociis ponere, canumque ferrum,
 in ædibus Ulyssis, certamina et cædis principium.
 Scalam vero altam ascendit suæ domus;
 sumsitque clavam bene-flexam manu crassa
 pulcrâ, æream; manubrium autem eboris inerat.
 Profectaque-est ire in-thalamum, cum famulis mulieribus,
 intimum; illic vero ei thesauri jacebant regis,
 æsque, aurumque, valdeque-elaboratum ferrum:
 Ibique arcus jacebat reflexus, et pharetra
 sagittifera, multæque inerant luctuose sagittæ:
 dona, quæ ei hospes Lacedæmone dedit obviu-sactus,
 Iphitus Eurytides, similis immortalibus.
 Hi vero in Messena occurrerunt sibi-invicem,
 in domo Orsilocho prudentis: nempe Ulysses
 ivit ad-quærendum debitum, quod ei totus populus debebat:
 oves enim ex Ithaca Messenii viri sustulerant
 navibus multa-transtra-habentibus trecentas, et pastores.
 Horum gratia in-legationem multam viam obiit Ulysses,
 adolescens quum-esset: misit enim pater, aliique senes.
 Iphitus autem venerat equas quærens, quæ ei perierant,
 duodecim feminae, sub iisque mulæ patientes-operum;
 quæ sane ei et postea cædes et fatum factæ-sunt,
 postquam ad-Jovis filium pervenit magnanimum
 virum, Herculem, magnorum scientem operum;
 qui ipsum, hospes quum-esset, interfecit sua in domo:
 iniquus, nec deorum vindictam reveritus-est nec mensam,
 quam ille jam ei apposuerat: postea autem occidit etiam
 ipsum:] equas vero ipse habuit solidis-ungulis in ædibus.
 Has quærens Ulyssi obviu-sactus-est; dedit autem arcum,
 quem antea quidem gestabat magnus Eurytus; at is filio
 eum reliquit moriens in ædibus excelsis.
 Illi vero Ulysses ensẽ acutum et validam hastam dedit.
 principium hospitii necessarii: nec mensa
 cogniti-sunt inter-se: prius enim Jovis filius interfecit
 Iphitum Eurytiden, similem immortalibus,
 qui ei arcum dedit. Hunc autem neuti-quam divinus Ulysses,
 proficiens ad-bellum nigris in navibus,
 capiebat; sed illic monumentum hospitii dilecti
 jacebat in ædibus; gestabat vero is ipsum sua in terra.
 Quando autem jam ad-thalamum hunc pervenit divina mo-
 lierum,] limenque quernum ascenderat, quod olim faber
 polivit scite, et ad-perpendicularum exegit;
 in eo vero postes aptavit, foresque apposuit splendidas:
 statim deinde illa lorum cito resolvit annuli,
 et clavẽ immisit, foriumque repulit pessulos,
 ex-adverso eos aptans: hæ autem resonuerunt, velut taurus
 pasceus in-prato; tantum sonuerunt pulcræ fores,

50 πληγέντα κληῖδι, πετάσθησαν δέ οἱ ὦκα.
 Ἦ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ· ἔνθα δὲ χηλοὶ
 ἕστασαν ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἴματ' ἔκειτο.
 Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἶνυτο τόξον
 αὐτῷ γωρυτῷ, δὲ οἱ περικεῖτο φαεινός.
 55 Ἐζομένη δὲ κατ' αὐθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θείσα,
 κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρρε τόξον ἀνακτος.
 Ἦ δ' ἔπει οὖν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
 βῆ δ' ἵμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρῆτρην
 60 ἰοδόχον· πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες δίστοί.
 Τῇ δ' ἄρ' ἄμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
 κεῖτο πολὺς καὶ χαλκός, αἶθλια τοῖο ἀνακτος.
 Ἦ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀρίκετο διὰ γυναικῶν,
 στήθεα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
 65 ἅντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
 [ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδῆν ἑκάτερθε παρέστη.]
 Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετῴδα καὶ φάτο μῦθον·
 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγῆνορες, οἳ τόδε δῶμα
 ἔχρατ' ἐσθιέμεν καὶ πινύμεν ἐμμενέες αἰεὶ
 70 ἀνδρὸς ἀποιχομένου πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλον
 μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεστὴν ἐδύνασθε,
 ἀλλ' ἐμὲ ἰέμενοι γῆμαι θέσθαι τε γυναῖκα.
 Ἄλλ' ἀγίτε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται· ἄεθλον
 θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσσεύος θεῖον·
 75 δὲ δέ κε ρήϊτατ' ἐντανύσῃ βῖδον ἐν παλάμῃσιν
 καὶ διοίστευσθαι πελέκεων δοσκαῖδεκα πάντων,
 τῷ κεν ἄμ' ἐσποίμην, νοσφισσαμένην τόδε δῶμα·
 κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
 τοῦ ποτὲ μεμνήσεσθαι ὅμοιαι ἐν περ δνείρω.
 80 Ὡς φάτο· καὶ β' Εὐμαῖον ἀνώγει, δῖον ὕφορβον,
 τόξον μνηστῆρσιν θέμεν πολὺν τε σιδήρον.
 Δακρύσας δ' Εὐμαῖος ἐδέξατο καὶ κατέθηκεν·
 κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἀνακτος.
 Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 85 Νήπιον ἀγορεύεται, ἐφημέρια φρονέοντες,
 ἃ δειλῶ, τί νυ δάκρυ κατεΐθετον ἠδὲ γυναῖκι
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνεται; ἦτε καὶ ἄλλως
 κείται ἐν ἄλγεσι θυμός, ἐπεὶ φίλον ὦλεσ' ἀκοίτην.
 Ἄλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι ἠὲ θύραζε
 90 κλαίετον ἐξεθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
 μνηστῆρσιν ἄεθλον ἄατον· οὐ γὰρ οἷω
 ῥηϊδίως τόδε τόξον εὐξοῖν ἐντανύεσθαι.
 Οὐ γάρ τις μέτα τοῖς ἀνὴρ ἐν τοῖςδεσι πᾶσιν,
 οἷος Ὀδυσσεύς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὀπωπα —
 95 καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ — πᾶσι δ' ἔτι νήπιος ἦα.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμός ἐνὶ στήθεσιν ἐώλπει
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσιν τε σιδήρου.
 Ἦτοι δίστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἐμελλεν
 ἐκ χειρῶν Ὀδυσσεύος ἀμύμονος, ὃν πᾶν ἀτίμα,
 100 ἥμενος ἐν μεγάροις, ἐπὶ δ' ὥρνευ πόντας ἑταίρους.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα ὅχχε Κρονίων·
 μήτηρ μὲν μοῖ φησι φίλη, πινυτή περ εἴουσα,

pulsæ clavi, apertæque sunt ei cito.

Ipsa vero altum tabulatum ascendit, ubi quidem arcæ stabant; in his vero odoriferæ vestes jacebant.

Illinc manu porrecta, a clavo cepit arcum cum-ipsa theca, quæ ei circumdata erat splendida.

Sedensque ibidem, caris genibus eum impositum-tenens, flebat admodum stridule; eduxitque arcum regis.

Hæc autem postquam satiata est lacrimoso fletu, profecta est ire in-domum ad procos illustres arcum tenens in manu reflexum, ac pharetram sagittiferam; multæ vero inerant luctuosæ sagittæ.

Cum-ea autem simul ancillæ portabant cistam; ubi ferrum jacebat multum et æs, certamina regis.

Sed quando demum ad-procos pervenit divina mulierum, stetit ad postem domus firmiter structæ, genis obtendens nitida redimicula.

[ancilla vero ei proba utrinque astitit.]

Statim autem ea inter-procos locuta est, et dixit sermonem:

Audite me, proci illustres, qui in-hanc domum ingruistis ad-comedendum et bibendum assidue semper, viro absente multo tempore; neque ullum alium hujus rei facere prætextum potuistis;

nisi me cupientes ducere, facereque uxorem.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen;

deponam enim magnum arcum Ulyssis divini:

qui autem facillime intenderit arcum in manibus,

et sagittam-miserit per-secures duodecim omnes,

hunc una secuta-fero, relicta hac domo

juventutis meæ, perpulcra, plena victu,

cujus aliquando recordaturam me puto, vel in somnio.

Sic dixit; et Eumæum jussit, divinum subulcum,

arcum procis deponere, canumque ferrum.

Lacrimans vero Eumæus eum accepit et deposuit;

flebat autem bubulcus ex-altera-parte, postquam vidit arcum regis.]

Antinous vero eos increpabat, verbumque dixit et elocutus est:] Stulti rustici, quæ in-diem-sunt cogitantes;

ah miseri, cur jam lacrimas funditis, et mulieri

animum in pectoribus commovetis? cui etiam alioqui

jacet in doloribus animus, postquam carum perdidit maritum.

Sed tacite epulamini sedentes; vel foras

flete egressi, hic arcum relinquentes,

procis certamen difficile; non enim puto

facile hunc arcum bene-politum tensum-iri.

Non enim quisquam adest talis vir inter hosce omnes,

qualis Ulysses erat; ego vero eum ipse vidi

(etenim memor sum), puer autem adhuc infans eram.

Sic dixit: ipsi vero animus in pectoribus sperabat nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.

Nempe sagittam quidem primus gustaturus erat

ex manibus Ulyssis eximii, quem olim contumelia-afficiebat

sedens in ædibus, incitabatque omnes socios.

Inter-hos vero et locuta est sacra vis Telemachi:

Dii boni, certe valde me Jupiter dementem reddidit Saturnius:] mater quidem mea dicit cara, prudens quamvis sit,

ἄλλω ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισσαμένην τότε δῶμα·
 105 αὐτὰρ ἐγὼ γελῶν καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
 Ἄλλ' ἄγετε, μνηστῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνεται ἄεθλον,
 οἷη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιίδα γαίαν,
 οὔτε Πύλου ἱερῆς οὔτ' Ἀργεος οὔτε Μυκλήνης·
 [οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης οὔτ' ἡπείροιο μελαιίνης·]
 110 καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴστε· τί με γρὴ μῆτερος αἴνου;
 ἀλλ' ἄγε μὴ μύνησι παρελκεῖτε μηδ' ἔτι τόξου
 δῆρὸν ἀποτρυνπᾶσθε ταυστύος, ὅφρα ἴδωμεν.
 Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τοῦ τόξου περὶρῃσάμην·
 εἰ δέ κεν ἐντανύσω διοίστευσω τε σιδήρου,
 115 οὐ κί μοι ἀγνυμένω τάδε δώματα πότνια μήτηρ
 λείποι ἄμ' ἄλλω ἰούσῃ, δὲ ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
 οἷός τ' ἤδη πατὴρ ἀέθλια καλὰ ἀνελέσθαι.
 Ἦ καὶ ἀπ' ὤμοισιν γλαῖναν θέτο φοινικέσσας,
 ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ἑξίρος δὲ θέτ' ὤμων.
 120 Πρῶτον μὲν πελέκεας στήσεν, διὰ τάρφρον δρύζας
 πᾶσι μίαν μακρὴν καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνεν·
 ἀμφὶ δὲ γαίαν ἐνάξε· πάρος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
 ὡς εὐκόσμως στήσῃ· πάρος δ' οὐ πώποτε ὀπώπει.
 Στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου περὶρῇτιζεν.
 125 Τρὶς μὲν μιν πελέμειξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων·
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
 νευρὴν ἐντανύσειν διοίστευσεν τε σιδήρου.
 Καὶ νῦν κε δὴ β' ἐτάνυσσε, βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
 ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἀνένευε καὶ ἐσχεθεν ἱεμένον περ.
 130 Τοῖς δ' αὖτις μετέειπ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο·
 ὦ πόποι, ἦ καὶ ἐπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄδικος
 ἢ νεώτερός εἰμι καὶ οὕτω χερσὶ πέποιθα
 ἀνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὅπερ ἐμεῖο βίη προσφερέστεροί ἐστε,
 135 τόξου περὶρῃσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
 Ὃς εἰπὼν τόξον μὲν ἀπὸ ἐο ὅτῃε χαμᾶζε,
 κλίνας κολλητήσιν ἐϋξέστης σανίδεσσιν·
 αὐτοῦ δ' ὡκὺ βέλος καλὴν προσέκλινε κορῶνῃ·
 ἀψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 140 Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Ὅρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες ἐταῖροι,
 ἀρξάμενοι τοῦ γώρου, ὅθεν τέ περ οἶνοχοεύει.
 Ὃς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιθύνανε μῦθος.
 Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίστατο, Οἰνοπος υἱός,
 145 ὃ σφι θυοκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
 ἵξε μυχοίτατος αἰεὶ· ἀτασθαλῆαι δὲ οἱ οἴῳ
 ἐγθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνηστῆρεσσιν.
 Ὃς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὡκὺ.
 Στή δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν καὶ τόξου περὶρῇτιζεν·
 150 οὐδὲ μιν ἐντάνυσσε· πρὶν γὰρ κάμει χεῖρας ἀνέλκων,
 ἀτρίπτους, ἀπαλάς· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·
 ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τάνυν· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.
 Πολλοὺς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς· ἐπειὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν
 155 τεθνάναι ἢ ζῶντας ἀμαρτεῖν, οὐδ' ἔνεκ' αἰεὶ
 ἐνθάδ' ἡμιλόμεν, ποτιδέγμενοι ἥματα πάντα.
 Νῦν μὲν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν ἢ δὲ μενοινᾷ

alium una secuturam se, relicta hac domo;
 at ego rideo, et delector recordi animo.

Sed agite, proci, quoniam hoc apparet certamen *de tali*,
 qualis nunc non est mulier per Achaicam terram,
 nec Pyli sacrae, neque Argis, nec Mycenis;
 [neque in-ipsa Ithaca, neque in-continente nigra;]
 et vero ipsi hoc scitis; quid me oportet matrem laudare?
 Sed agite, ne praetextibus *rem* protrahite, neu amplius arcus
 diu aversamini tensionem, ut videamus.

Et vero ipse ego arcum experiar:
 si autem tendero, sagittamque misero per-ferrum,
 non mihi dolenti has aedes veneranda mater
 liquerit, una cum-alio profecta, quum ego pone relinquer,
 valens jam patris certamina pulcra reportare.

Dixit, et ab humeris lenam deposuit purpuream,
 erectus exsurgens; atque ensem acutum deposuit ab-humeris.
 Primum quidem secures statuit, vallo perfosso
 omnibus uno longo, et ad amussim direxit;
 circumque terram ingressit: stupor vero cepit omnes, videntes
 quam accurate statuit; antea autem nunquam viderat.

Stetit vero deinde ad limen profectus, et arcum tentabat.
 Ter quidem ipsum pepulit, trabere cupiens;
 ter autem destitit ab-impetu, sperans hoc animo,
 nervum se tensurum, sagittamque-missurum per-ferrum.
 Et jam demum tetendisset, vi quartum attrahens:
 sed Ulysses nutu-prohibebat, et coercuit, cupientem licet.
 Inter-hos autem rursus locuta-est sacra vis Telemachi:

Dii boni! certe *vel* etiam postea malusque ero et imbecil-
 lis,] vel junior sum, et nondum manibus confido,
 virum ut-propulsem, quando aliquis prior laceraverit.
 Sed agite, qui-quidem me viribus praestantiores estis,
 arcum tentate, et perficiamus certamen.

Sic locutus, arcum quidem a se deposuit humi,
 acclinatum conglutinatis bene-politis tabulis;
 ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo:
 iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat.
 Inter-hos autem Antinous locutus-est, Eupitheii filius;
 Surgite ordine a-dextra omnes socii,
 exorsi ab-eo loco, unde quidem vinum-fundit *aliquis*.

Sic dixit Antinous: illis vero placebat sermo.
 Liodes autem primus surrexit, Ceanopis filius,
 qui ipsis haruspex erat; juxta craterem vero pulcrum
 sedebat intimus semper; improbitates autem ei soli
 invisae erant, omnibusque succensebat procis.

Qui tunc primus arcum cepit et telum velox.
 Stetit autem inde ad limen profectus, et arcum tentabat;
 neque ipsum tetendit: prius enim fatigatus-est manibus attra-
 hens,] haud-tritis, mollibus: inter procos vero dixit:

O amici, non quidem ego tendo; capiat vero et alius.
 Multos enim hic arcus optimates privabit
 animo et mente: quoniam multo melius est
 mori quam vivos excidere *ea re*, cujus gratia semper
 hic versamur, exspectantes dies omnes.
 Nunc quidem aliquis et sperat in mente, et cupit

- γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσεὺς παράκοιτιν·
 αὐτὰρ ἐπὴν τόξου πειρήσεται ἢ δὲ ἴδῃται,
 100 ἄλλην δὴ τιν' ἐπειτα Ἀχαιῶδων εὐπέπλων
 μνάσθω ἐβδόμοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἐπειτα
 γῆμαι· ὅς κε πλείστα πόροι καὶ μάλιστα εἴησι.
 ὣς ἄρ' ἐφώνησεν καὶ ἀπὸ ξο τῶν ἐὼν ἔθηκεν,
 κλινὰς κολλητῆσιν ἐϋξέστης σάνιδεσσιν·
 105 αὐτοῦ δ' ὠκυ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ.
 Ἄψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἔστ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη.
 Ἀντίνοος δ' ἐνέπιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Λειῶδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
 δεινὸν τ' ἀργαλέον τε, — νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων —
 120 εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
 θυμοῦ καὶ ψυχῆς, ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσσαι.
 Οὐ γάρ τοι σέγε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
 οἷόν τε βρυτῆρα βιοῦ τ' ἔμειναι καὶ διστῶν·
 ἀλλ' ἄλλοι τανύουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί. [γῶν
 125 ὣς φάτο· καὶ ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰ-
 ἄρει δὴ, πῦρ κείον ἐν μεγάροισι, Μελανθεῦ,
 πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ,
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἔοντος·
 ὄφρα νέοι θάλλοντες, ἐπιγρόντες ἀλοιφῇ,
 130 τόξου περὶ μύσθω καὶ ἐκτελέωμεν ἀέθλων.
 ὣς φάθ'· ὁ δ' αἰψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκχματόν
 πὰρ δὲ φέρων δίφρον ὄηκεν καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ, [πῦρ
 ἐκ δὲ στέατος ἐνείκε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἔοντος·
 τῷ ῥα νέοι θάλλοντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
 135 ἐντανύσσαι, πολλὸν δὲ βῆτας ἐπιδευέες ἦσαν.
 Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέειχε καὶ Εὐρύμαχος θεοειδής,
 ἀρχοὶ μνηστῆρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔσχα' ἀριστοί.
 Τῷ δ' ἔξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντες ἅμ' ἄμψω
 βουκόλος ἠδὲ συρροβὸς Ὀδυσσεὺς θεοίοιο.
 140 ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἦλυθε διὸς Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν ἠδὲ καὶ αὐλῆς,
 φηγεγῆμένους σφ' ἐπέεσσι προσκύδα μελιγχοῖσιν·
 Βουκόλε καὶ σὺ, συρροβὲ, ἔπος τί κε μυθήσῃμην,
 ἢ αὐτὸς κεῖθι; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει.
 145 Ποῖός κ' εἴτ' Ὀδυσσῆϊ ἀμυνέμεν, εἰ ποθεν ἔλθοι
 ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καὶ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκοι;
 ἢ κε μνηστῆρεςσιν ἀμύνουσιν ἢ Ὀδυσσῆϊ;
 εἶπαθ', ὅπως ἡμέας κραδίη θυμὸς τε κελεύει.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
 150 Ζεῦ πάτερ, αἱ γὰρ τοῦτο τελευτήσῃας ἐέλδωρ,
 ὥς ἔλθοι μὲν κείνος ἀνὴρ, ἀγᾶτοι δέ εἰ δαίμονιν
 γνοίης· ὅτ' οἷη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἔπονται.
 ὣς δ' αὖτως Εὐμαῖος ἐπέμπετο πᾶσι θεοῖσιν
 νοστήσῃα Ὀδυσῆα πολὺφρονά ὅνδε δόμονδε.
 155 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
 ἐξαΰτις σφ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 Ἐνδον μὲν δὴ δὲ αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Γινώσκω δ', ὥς σφῶν ἐλδομένοισιν ἰκάνω,
 160 ὅλοισι ὁμῶν τῶν δ' ἄλλων οὐ τευ ἀκούσα
 εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπὸ τροπον οἶκ᾽ ἰκέσθαι.

ducere Penelopen, Ulyssis uxorem :

at postquam arcum tentaverit et viderit, aliam demum aliquam postea Achivarum pulcris-peplis-induturam] ambiat sponsalibus petens : hæc autem deinde nubat ei, qui plurima dederit, et fatalis venerit.

Sic igitur dixit; et a se arcum deposuit, acclinatum conglutinatis hene-politis tabulis : ibidemque velox telum pulcro acclinavit annulo : iterum vero deinde resedit in sede, unde surrexerat. Antinous autem cum increpabat, verbumque dixit et elocutus-est :] Liodes, quale tibi verbum fugit ex septo dentium, graveque molestumque ! indignor etenim audiens : si demum hic arcus optimates privabit animo et mente, quoniam non potes tu tendere. Nequaquam enim te talem genuit alma mater, qui tractator arcusque esses et sagittarum : sed alii tendunt cito proci illustres.

Sic dixit; et jussit Melanthium, custodem caprarum : Age jam, *inquiens*, ignem accende in aribus, Melantheu, juxta autem pone sellamque magnam et pellem super ipsa, effere autem sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus est, ut juvenes calefacientes, inungentes unguine, arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit : statim autem accendit Melanthius indefessum ignem;] juxtaque ferens sellam posuit et pellem super ipsa, extulitque sevi magnum orbem, *de eo* quod-intus erat; quo sane juvenes, calefacientes, tentabant : nec poterant tendere, multum autem robore defecti erant.

Antinous vero adhuc abstinebat, et Eurymachus deo-similis, principes procorum; viribus autem erant longe principes.

Illi autem e domo exivere una-profecti simul ambo bubulcus et subulcus Ulyssis divini; exivit autem ipse post illos domo divinus Ulysses. Sed quando jam extra fores erant atque aulam, locutus ipsos verbis affabatur blandis :

Bubulce, et tu, subulce, verbumne aliquod dicam, an ipse celem? dicere autem me animus jubet.

Quales essetis Ulyssi auxiliando, sicunde veniret huc valde repente, et aliquis deus ipsum afferret? utrum proci auxillaremini, an Ulyssi? dicite, quomodo vos cor animusque jubet.

Hunc autem rursus allocutus-est boum bubulcus vir : Jupiter pater, utinam enim hoc perficeret votum, ut veniret quidem ille vir, adduceretque ipsum deus : cognosceres, qualis mea potentia sit et quales me manus comitentur.] Sic autem pariter Eumæus supplicabat omnibus diis,] ut-rediret Ulysses prudens suam domum.

Ac postquam horum ingenium verum cognovit, iterum ipsos verbis respondens allocutus-est :

Intus quidem demum hic ipse ego, mala multa perpassus, veni vigesimo anno in patriam terram.

Cognosco autem, quod vobis cupientibus venio, solis servorum : ceterorum vero haud quenquam audivi vota-facientem me iterum reducem domum venire.

- Σπῶν δ', ὡς ἔσται περ, ἀληθῆν καταλέξω.
 Εἰ γ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
 ἀξίμαι ἀμφοτέροις ἀλόχους καὶ κτήματ' ὅπασσω
 215 οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμείῳ τετυγμένα· καὶ μοι ἔπειτα
 Τηλεμάχου ἐτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
 Εἰ δ', ἄγε δὴ, καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
 ὄφρα μ' εὖ γνῶτον πιστωθῇτόν τ' ἐνὶ θυμῷ·
 οὐλήν, τήν ποτέ με σὺς ἔλασε λευκῷ ὀδόντι,
 220 Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
 Ὡς εἰπὼν ῥάκεα μεγάλη ἀποέρταθεν οὐλῆς.
 Τῷ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην εὖ τ' ἐφράσσαντο ἕκαστα,
 κλαίον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσσῆϊ δαίφρονι χεῖρε βαλόντε,
 καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλῇν τε καὶ ὤμους.
 225 Ὡς δ' αὖτως Ὀδυσσεὺς κεφαλῇν καὶ χεῖρας ἔκυσεν.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἐδὺ φάος ἡελίοιο,
 εἰ μὴ Ὀδυσσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε φῶντήσεν τε·
 Παύεσθον κλαυθμοῖο γοοῖό τε· μὴ τις ἴδῃται
 ἐξελθὼν μεγάρῳ, ἀτὰρ εἴπησι καὶ εἰσῶ.
 230 Ἀλλὰ προμνηστίνῳ ἐξελεθετε, μῆδ' ἄμα πάντες·
 πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὅμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοί,
 οὐκ ἑάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βίον ἠδὲ φαρέτρον·
 ἀλλὰ σὺ, δι' Εὐμαίε, φέρον ἀνὰ δώματα τόξον
 235 ἐν χεῖρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναῖξιν
 κληῖσαι μεγάρῳ θύρας πυκνῶς ἀραρυίας·
 ἦν δέ τις ἡ στοναχῆς ἡ δὲ κτύπου ἐνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκει, μήτι θύραζε
 προδῶλῃσκιν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
 240 Σοὶ δέ, Φιλοτίε διε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
 κληῖσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμῶν ἵηται.
 Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναίεσσοντας·
 ἔζετ' ἐπεὶ ἐπὶ δῖφρον ἰὼν, ἐνθεν περ ἀνέστη·
 ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶε ἴτην θεοῦ Ὀδυσσῆος.
 245 Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 θάλπων ἐνθα καὶ ἐνθα σέλα πυρός· ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς
 ἐντανύσαι δύνατο· μέγα δ' ἔστεινε κυδάμιμον κῆρ·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων·
 250 οὔτι γάμου τῶσσοῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
 εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιῖδες, ἡμὲν ἐν αὐτῇ
 ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ ἠδ' ἄλλῃσιν πολέεσσιν·
 ἀλλ' εἰ δὴ τῶσόνδε βίης ἐπιδευέας εἰμὲν
 ἀντιθέου Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσαι
 255 τόξον· ἐλεγγεῖ δὲ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προέφη, Εὐπίθεος υἱός·
 Εὐρύμαχ', οὐχ οὕτως ἔσται νοεῖς δὲ καὶ αὐτός.
 Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἐορτὴ τοῖο θεοῖο
 ἀγνὴ· τίς δέ κε τόξα τιταίνουτ'; ἀλλὰ ἔκῃλοι
 260 κάτθου· ἀτὰρ πελὲκίεός γε καὶ εἰ κ' εἰῶμεν ἅπαντας
 ἐστάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι οἶω,
 ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσσῆος.
 Ἄλλ' ἄγετ', οἶνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
 ὄφρα σπεῖσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
 265 Ἦῶθεν δὲ χεῖλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,

Vobis autem, sicut erit quidem, veritatem dicam.

Si sub me deus domuerit procos illustres,
 deducam ambobus uxores, et possessiones præbebo,
 domosque prope me ædificatas; et mihi postea
 Telemachi sociique fratresque eritis.

Eia age, jam et signum manifestum aliud quoddam ostendam, ut me bene cognoscatis, fidatisque in animo;
 cicutricem, quam quondam mihi sus infixit albo dente,
 ad-Parnassum profecto, cum filiis Autolyici.

Sic locutus, pannos magna diduxit a-cicutrice.

Illi autem postquam inspexerant, beneque cognorant singula,
 flebant deinde, circa Ulyssem prudentem manibus coniectis,
 et osculabantur amplectentes caputque et humeros.

Sic autem pariter Ulysses capita et manus osculatus est.

Et jam lamentantibus occidisset lumen solis,
 nisi Ulysses ipse eos coluvisset, locutusque-fuisset:

Cessate a-ploratu fletuque; ne quis videat
 egressus domo, at dicat et intus.

Sed alius-post-alium intrate, neu simul omnes:
 primus ego, post autem vos; at hoc signum fiat.
 Alii etenim omnes, quotquot sunt proci illustres,
 non sinent mihi dari arcum et pharetram;
 sed tu, divine Eumæe, ferens per ædes arcum,
 manibus mihi impone; dicito autem mulieribus,
 ut-claudant domos fores firmiter aptatas:
 si vero aliqua vel gemitum vel strepitum intus audiat
 virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat, sed ibidem quiete sit ad opus.

Tibi vero, Philætie divine, fores mando aulæ
 ut-claudas clavi, citoque vinculum indas.

Sic locutus, intravit domos habitantibus-commodas;
 sedit deinde in sella, accedens, unde surrexerat:
 ingressi-sunt autem deinde famuli divini Ulyssis.

Eurymachus vero jam arcum in manibus versabat,
 calefaciens huc et illuc splendore ignis: sed ipsum neque sic
 tendere potuit; valde autem gemebat glorioso corde:
 ingemiscensque fatus-est, verbumque dixit et elocutus-est:

Dii boni! certe mihi dolor deque me ipso et de omnibus;
 nequaquam nuptias tantum lugeo, dolens licet:
 sunt et aliæ multæ Achivæ, tum in ipsa
 circumstua Ithaca, tum aliis in-urbibus:
 sed si demum tantopere viribus defecti sumus
 præ-deo-pari Ulysse, ut non possimus tendere
 arcum: probrosum vero hoc est et posteris auditu.

Hunc autem rursus Antinous allocutus-est, Eupitheii filius:
 Eurymache, non ita erit: intelligis vero etiam ipse.

Nunc etenim in populo festum est dei
 sanctum; quis autem arcum tenderet? sed quieti
 deponite: at secures etiamsi sinamus omnes
 stare, bene erit; haud etenim quenquam sublaturum puto,
 ingressum domum Laertiadæ Ulyssis.

Sed agite, pocillator quidem incipiat poculis,
 ut libatione-facta deponamus curvos arcus.

Mane vero jubete Melanthium, custodem caprarum,

αἶγας ἄγειν, αἶ πάσι μέγ' ἐξοχοὶ αἰπολόισιν,
δρρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπολλωνι κλυτοτόξῳ
τόξου περὶώμεσθα καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.

Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος τοῖσιν δ' ἐπιθήσανε μῦθος.

270 Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν σπεισάν τ' ἐπὶ ὀν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
τοῖς δὲ δολογρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

275 Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης·

[ὄφρ' εἶπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·]
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
λίσσουμ', ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν εἴπεν,
νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·

280 ἧῳθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος, ὃ κ' ἐθέλησιν.
Ἄλλ' ἄγε μοι δότε τόξον εὖζρον, ὅρα μὲν ὑμῖν
χειρῶν καὶ σθένους πειρήσομαι, εἰ μοι ἔτ' ἐστὶν
ἴς, ὅη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γυμναπτοῖσι μέλεσσιν,
ἢ ἤδη μοι ὄλεσεν ἅλη τ' ἀκομιστήν τε.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερρηχάλως νεμέστησαν,
θείσαντες, μὴ τόξον εὖζρον ἐνταῦσεσιν.

Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἄ δειλὲ ξείνων, ἐνὶ τοι φρένες οὐδ' ἡβαιαί·
οὐκ ἀγα. πᾶς, ὃ ἐκηλος ὑπερρηχάλωσι μὲν ἡμῖν
290 δαίνυσαι, οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδσαι, αὐτὰρ ἀκούεις
μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος· οὐδέ τις ἄλλος
ἡμετέρων μύθων ξείνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅτε καὶ ἄλλους
βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἔλη, μῆδ' αἴσιμα πίνῃ.

295 Οἶνος καὶ Κένταυρον, ἔγακλυτὸν Εὐρύτιωνα,
ἄσ' ἐνὶ μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὃ δ' ἐπ' ἐφρένας ἄσεν οἶνον,
μαίνόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κατὰ Πειριθόοιο·
ἦρωας δ' ἄχος εἶλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ ὑράζε

300 ἔλκον ἀναίξαντες, ἀπ' οὐατα νηλεῖ χαλκῷ
ῥίνας τ' ἀμήσαντες· ὃ δὲ φρεσὶν ἦσιν ἀσώδεις
ἦεν ἦν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.
Ἐξ οὗ Κενταυροῖσι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
οἳ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὗρετο οἶνοβαρείων.

305 Ὡς καὶ σοὶ μέγα πῆμα πιφάσχομαι, αἶ κε τὸ τόξον
ἐντανύσης· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δὲ σε νηὶ μελαινῇ
εἰς Ἑχέτον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
πέμφομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σῶσσαι· ἀλλὰ ἔκηλος

310 πίνε τε, μῆδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν οὐδὲ δίκαιον
ξείνους Τηλεμάχου, ὃς κεν τάδε δώμαθ' ἴκηται.
Ἐλπεαι, αἶ χ' ὃ ξείνος Ὀδυσσεύς μέγα τόξον

315 ἐντανύσῃ, χερσὶν τε βίηφι τε ἦφι πιθήσας,
οἰκαδὲ μ' ἄξεσθαι καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν·
οὐδ' αὐτὸς που τοῦτό γ' ἐνὶ στήθεσσι ἐόλπεν·
μηδὲ τις ὑμέλων τοῦγ' εἵνεκα θυμὸν ἄχευεν
ἐνθάδε δαίνυσθαι· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ εἴκεν.

capras adducere, quæ in-omnibus longe præstantissimæ sint
gregibus;] ut femoribus impositis in honorem Apollinis in-
clyti-arcu,] arcum tentemus, et perficiamus certamen.

Sic dixit Antinous : illis autem placebat sermo.

Ipsis vero præcones quidem aquam in manus fuderunt,
juvenes autem crateras coronarunt potu;
distribueruntque omnibus, auspicantes poculis.

Illi autem ut libarant biberantque, quantum volebat animus,
inter-eos dolos-meditans locutus-est ingeniosus Ulysses :

Audite me, proci inclytæ reginæ;

[ut dicam, quæ me animus in pectoribus jubet:]

Eurymachum autem maxime et Antinonem deo-similem
oro, quoniam et hunc sermonem apposite dixit :

nunc quidem dimittite arcum; et committite rem diis;
mane vero deus dabit robur, cui voluerit.

sed age, mihi date arcum bene-politum, ut inter vos
manus et robur experiar, si mihi adhuc sit

vis, qualis antea erat in flexilibus membris;

an jam mihi eam perdidit vagatioque et curationis-defe-
ctus.] Sic dixit: illi vero omnes supra-modum indignati-sunt,
veriti, ne arcum bene-politum tenderet.

Antinous autem eum increpabat, verbumque dixit et elocu-
tus-est:] ah miser hospitum, inest tibi mens ne exigua qui-
dem:] non contentus-es, quod quietus superbos inter nos
epularis? neque omnino convivio privaris, atque audis
sermones nostros et colloquium? nec quisquam alius
nostros sermones hospes et pauper audit.

Vinum te sauciat dulce, quod-quidem et alios

lædit, quicunque ipsum avide cepit, nec decenter biberit.

Vinum etiam Centaurum, inclytum Eurytionem,

læsit in domo magnanimi Pirithoi,

ad Lapithas profectum : is vero postquam mentem læserat

vino,] insaniens mala patravit per domum Pirithoi :

heroas vero dolor cepit; per vestibulum autem foras

pertraxerunt in eum insurgentes, aures sævo ære

naresque amputantes : ille autem mente sua læsus,

ibat suum damnum portans dementi animo.

Ex quo Centauris et viris contentio facta-est,

sibique ipsi primo malum invenit is, vino gravatus.

Sic et tibi magnum damnum denuntio, si arcum

tenderis : non enim cujusquam favorem invenies

nostro in populo; statim vero te navi nigra

ad Echetum regem, hominum perniciem omnium,

mittemus : inde autem nequaquam salvus-evades : sed quietus

bibeque, neu contende cum viris junioribus.

Hunc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :

Antinoe, non quidem honestum conviciari, neque justum,

hospites Telemachi, quicunque ad has aedes pervenerit.

Putasne, si hic hospes Ulyssis magnum arcum

tetenderit, manibusque viribusque suis fretus,

domum eum me ducturum, et suam facturum uxorem?

Neque ipse, opinor, hoc in pectoribus sperat;

nec quisquam vestrum hujus gratia animo dolens

hic convivetur; quoniam nequaquam quidem decet.

320 Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβιου παῖς, ἀντίον
 κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια, [ἡῡδα·
 οὐτι σε τόνδ' ἄξεσθαι δίδυμεθ'· οὐδὲ ἔοικεν·
 ἀλλ' αἰσχυρόμενοι γάτιν ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν,
 μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
 325 ἢ πολλὴ χεῖρ ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
 μνώσινται, οὐδέ τι τόξον εὖζοον ἐντανύουσιν·
 ἀλλ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν,
 ῥηϊδίως ἐτάνυσσε βίον, διὰ δ' ἔκκε σιδήρου.
 Ὡς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγγεα ταῦτα γένοιτο.
 330 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 Εὐρύμαχ', οὐπὼς ἔστιν εὐκλείας κατὰ δῆμον
 ἔμμεναι, οἳ δὲ οἶκον ἀτιμάζοντες ἐδούσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τί δ' ἐλέγγεα ταῦτα τιθεσθε;
 οὗτος δὲ ξείνος, μάλα μὲν μέγας ἤδ' εὐπηγής,
 335 πατὴρ δ' ἐξ ἀγαθοῦ γένος εὖχεται ἔμμεναι υἱός·
 ἀλλ' ἄγε οἳ δότε τόξον εὖζοον, ὅρρα ἴδωμεν.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 εἰ κέ μιν ἐντανύσῃ, δούη δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
 ἔσσω μιν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
 340 δώσω δ' ὅξυν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
 καὶ ξίφος ἀμφηκές· δώσω δ' ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα,
 πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
 Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῡδα·
 μήτηρ ἐμὴ, τόξον μὲν Ἀχαιῶν οὐτίς ἐμείο
 345 κρείσσω, ὦ κ' ἐθέλω δομέναι τε καὶ ἀρνησασθαι·
 οὐθ' ὅσσοι κραναὴν Ἰθάκην κατὰ κοιρανέουσιν,
 οὐθ' ὅσσοι νῆσοισι πρὸς Ἠλίδος ἵπποδόσιοι·
 τῶν οὐτίς μ' ἄέκοντα βιθήσεται, αἳ κ' ἐθέλωμι
 καὶ καθάπαξ ξείνῳ δομέναι τὰδε τόξα φέρεσθαι.
 350 Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἱστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποιέσθαι· τόξον δ' ἀνδρῶσι μελήσει
 πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
 Ἥ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἰκόνδ' ἐβήκει·
 355 παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἐνέθεο θυμῷ.
 Ἔς δ' ὑπερῷ ἀναβῆσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν
 κλαίειν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὅρρα οἳ ὕπνον
 ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα διὸς ὑφορός·
 360 μνηστήρες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέωντων·
 Πῆ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
 πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσι κύνες ταχέες κατέδον·
 οἷον ἀπ' ἀνθρώπων, οὐς ἔτρεφες· εἰ κεν Ἀπόλλων [ταί,
 365 ἡμῖν ἰλήησι καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ὡς φάσαν· αὐτὰρ ὁ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χάρῳ,
 δείσας, οὐνεκα πολλοὶ ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν.
 Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγγώνων·
 Ἄττα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πιθήσει·
 370 μή σε καὶ ὑπλοτέρους περ ἔων ἀγρόνδ' ἐδιώμαι,
 βάλλων χερμαδίοισι· βῆφι δὲ φέρτερός εἰμι.
 Αἱ γὰρ πάντων τόσσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασιν,
 μνηστῆρων χερσὶν τε βίβητι τε φέρτερος εἶην·

Hanc autem rursus Eurymachus, Polybifilius, contra allo-
 cutus est:] filia Icarii, prudens Penelope,
 nequitiam te hunc ducturum putamus; neque decet;
 sed verentes rumorem virorem et mulierum,
 ne quando aliquis dicat deterior alius Achivorum:
 Certe multo peiores viri eximii viri uxorem
 ambiunt; *quippe* neque omnino arcum bene-politum tendunt;
 sed alius quidam, pauper vir errans, qui advenerat,
 facile tetendit arcum, et *sagittam* misit per-ferrum.
 Sic dicent; nobis vero probra hæc fierent.

Hunc autem rursus allocuta est prudens Penelope:
 Eurymache, non potest fieri ut bonæ famæ per populum
 sint ii, qui domum dedecorantes consumunt
 viri optimi: cur vero probra hæc facitis?
 hic autem hospes, valde quidem magnus et firmo corpore est,
 patreque ex bono genere se-profitetur esse filium:
 verum age, ei date arcum bene-politum, ut videamus.
 Sic enim edico, hoc vero et perfectum erit:
 si eum tetenderit, dederitque ipsi gloriam Apollo,
 induam eum lanaque tunicaque, vestimentis pulcris;
 daboque acutum jaculum, canum propulsatorem et virorum,
 et ense ancipitem; dabo vero et sub pedibus calceamenta,
 deducendumque curabo, quo ipsum cor animusque jubet.

Hanc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-
 est:] mater mea, arcum quidem Achivorum nullus me
 potentior, cui velim, dandique et negandi;
 nec quotquot in aspera Ithaca dominantur,
 nec quotquot in insulis prope Elidem equos-pascentem,
 horum nullus mihi invito vim-asseret, si velim
 semel hospiti dare hunc arcum ferendum.
 Sed in conclave profecta, tua ipsius opera cura,
 telamque columque, et ancillas jube
 opus obire: arcus autem viris curæ-erit
 omnibus, maxime vero mihi; hujus enim imperium est in
 domo.] Illa quidem attonita, retro in conclave ivit;
 filii enim sermonem prudentem posuit in animo.

In coenaculum autem quum-ascendisset cum famulis mulie-
 ribus,] flebat deinde Ulyssem, dilectum maritum, donec ipsi
 somnum] dulcem palpebris immisit cæsiis-oculis Minerva.

Atque arcum sumtum ferebat curvum divinus subulcus;
 proci autem proinde omnes increpabant in ædibus:
 sic vero aliquis dicebat juvenum superbientium:

Quonam demum curvum arcum fers, nihili subulce,
 deniens? cito tandem te apud sues canes veloces comedent
 seorsum ab hominibus, quos (*canes*) nutritivisti; si Apollo
 nobis propitius-sit, et immortales dii alii.

Sic dixerunt: at ille posuit ferens ipso in loco,
 veritus, quoniam multi increpabant in ædibus.
 Telemachus autem ex-altera-parte minatus clamabat:

Heus, ulterius fer arcum: cito non bene omnibus obediēs;
 ne te, et junior licet sim, in-agrum pellam,
 percutiens saxis; viribus autem præstantior sum.
 Utinam enim omnibus tantum, quotquot in ædibus sunt,
 ita procis manibusque viribusque præstantior essem:

τῷ κε τάχα στυγερώς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
 375 ἤμετέρου ἐξ οἴκου· ἐπεὶ κακὰ μηχανούνται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν
 μνηστῆρες· καὶ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
 Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
 ἐν χεῖρες· Ὀδυσσῆι δαΐφρονι θῆκας παραστάς.
 380 Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
 Τηλέμαχος κέλεται σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
 κληῖσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀρραυίας·
 ἦν δέ τις ἢ στοναχῆς ἢ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
 ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἔρκεισι, μή τι θύραζε
 385 προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμειναι παρὰ ἔργῳ.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
 Κληῖσεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων.
 Σιγῇ δ' ἐξ οἴκου Φιλοτίος ἄλτο θύραζε,
 κληῖσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερέως αὐλῆς.
 390 Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὄπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ὃ δ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρῳ ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα· Ὁ δ' ἦδ' ὅζον ἐνώμα,
 πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἐνθα,
 395 μὴ κέραι ἴπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἀνακτος.
 Ὡς δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ἦ τις τηγῆτηρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τοῶν·
 ἦ βὰ νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοι κείται,
 ἦ δγ' ἐφορᾶται ποιηόμεν· ὥς ἐνὶ χερσὶν
 400 νομᾷ ἔνθα καὶ ἐνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
 Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορέοντων·
 αἱ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντίασειεν,
 ὥς οὕτως ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. [σεῦς,
 Ὡς ἄρ' ἔφην μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 405 αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐθάσασα καὶ ἶδε πάντῃ,
 ὥς δ' ἄνθρωπος φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοδῆς
 ῥήδιως ἐτάνασσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορῶν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἶος,
 ὥς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 410 Δεξιτέρῃ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
 ἦ δ' ὑπὸ καλὸν αἶεσε, χελιδόνι εἰκέλῃ αὐδῇν.
 Μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα χροῖς
 ἐτράπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἔκτυπε, σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 415 ὅττι βὰ οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 ἔπλετο δ' ὠκύν διστόν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαρέτρῃς
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι.
 Τὸν δ' ἐπὶ πῆγῃ ἐλὼν ἔλκεν νευρὴν γλυψίδας τε,
 420 αὐτόθεν ἐκ δίφρου καθήμενος, ἦκε δ' διστόν
 ἄντα τιτυσχόμενος· πελέκειον δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων
 πρώτης στελειτῆς, διὰ δ' ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσεΐπεν·
 Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει,
 425 ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.

tunc statim graviter aliquem ego dimitterem ut abeat
 nostra ex domo, quoniam mala machinantur.

Sic dixit : atque omnes super ipso suaviter riserunt
 proci ; et jam reniserunt a-gravi ira
 in-Telemachum : sed arcum ferens per domum subvulus
 manibus Ulyssæi prudenti imposuit astans.

Evocatam autem allocutus-est nutricem Eurycleam :

Telemachus jubet te, prudens Euryclea,
 claudere domus fores firmiter aptatas ;
 si autem aliqua ancillarum vel gemitum vel strepitum intus
 audiat] virorum nostris in septis, nequaquam foras
 prodeat ; sed ibidem quiete sit apud opus.

Sic igitur dixit : illi autem non-avolabat verbum.
 Clausit vero fores adium habitantibus-commodarum.

Tacite autem ex domo Philætiis prosiliit foras ,
 clausitque deinde fores bene-munitæ aulæ.

Jacebat autem sub porticu funis navis utrinque-recurvæ
 byblinus, quo quidem illigavit januas ; et ingressus-est ipse ;
 sedebatque inde in sella, accedens, unde surrexerat,
 inspiciens Ulyssem. Hic autem jam arcum tractabat ,
 omni-ex-parte versans, tentans huc et illuc ,
 veritus ne cornua vermes edissent, absente domino.

Sic vero aliquis dicebat, intuitus in propinquum alium :

Sane hic aliquis peritus et callidus est arcuum ;
 aut jam fere tales etiam ipsi domi jacent ;
 aut ille molitur facere : ita in manibus eum
 versat huc et illuc malorum expertus erro.

Alius autem rursus dicebat juvenum superbientium :
 utinam enim jam tantum utilitatis particeps-fieret ,
 sicut hic unquam hunc poterit tendere.

Sic igitur dixerunt proci : at ingeniosus Ulysses
 statim postquam magnum arcum ponderavit, et vidit un-
 dicque,] sicut quando vir citharæ peritus et cantus
 facile extendit novo in clavo chordam ,
 ubi-nexuerit utrinque bene-tortum intestinum ovis ;
 sic utique sine nisu tetendit magnum arcum Ulysses.
 Dextera autem inde manu prehensum tentavit nervum ;
 hic vero subtus clare sonuit, hirundini similis voce.

Procis autem inde dolor factus-est magnus, omnibusque color
 mutatus-est ; Jupiter vero valde tonuit, signa ostendens :
 gavisus-est autem deinde audens divinus Ulysses ,
 quod jam sibi ostentum misisset Saturni filius versuti.
 Sumsit vero velocem sagittam, quæ ei adiacebat mensæ
 nuda ; ceteræ autem cavam intra pharetram
 jacebant, quas cito erant Achivi experturi.

Hanc inde ad-arcus-medium tenens, trahebat nervum cre-
 nasque,] indidem ex sella, sedens ; misit autem sagittam
 ex-adverso collimans : a-securibus vero non-aberravit omni-
 bus,] a-primo foramine ad ultimum, penitusque transivit for-
 ras] sagitta ære-gravis ; ipse vero Telemachum allocutus-est ;

Telemache, non te hospes in ædibus dedecorat
 sedens ; neque omnino a-scopo aberravi, neque arcum
 diu laboravi tendens ; adhuc mihi robor integrum est ;
 non uli me proci ignominia-efficientes vituperant.

Νῦν δ' ὦρ' ἀνὰ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάσθαι
 430 μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτός.
 Ἦ καὶ ἐπ' ὄφρ' οἱ νεῦσεν· ὃ δ' ἀμάρτετο ξίφος ὅζῳ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο·
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔργχει· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' ἑρμόν ἐστήκει, κεκορυθμένος αἰσίοιο χαλκῷ.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ X.

Μνηστηροφονία.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη βραχέων πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βῖον ἠδὲ φάρετριν,
 ἰὼν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστοις
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
 5 Οὔτος μὲν δὴ ἀέθλος ἀάτος ἐκτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐπω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἴσομαι, αἶ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπολλῶν.
 Ἦ καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθὺνέτο πικρὸν οἷστόν.
 Ἦτοι δὲ καλὸν ἀλίσσον ἀναιρήσεσθαι ἐμελλεν,
 10 χρύσειον, ἄμωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
 ὅφρα ποῖο οἶνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ
 μέμελλετο· τίς κ' οἶοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσιν
 μούον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερός εἴη,
 οἷ τούτῳ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν;
 15 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς κατὰ λαίμην ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ,
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς,
 βλημένον· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥίνας παχὺς ἦλθεν
 αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ εἶο τράπεζαν
 20 ὥς ποδὶ πλῆξας, ἀπὸ δ' εἶδατα χεῦεν ἔραζε·
 σίτος τε κρέα τ' ὅπτα φορύνετο. Τοὶ δ' ἡμάδῃσαν
 μνηστῆρες κατὰ δώμαθ', ὅπως ἴδον ἀνδρὰ πεσόντα·
 ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρνθέντες κατὰ δῶμα,
 πάντοσε παπταίνοντες εὐδμήτους ποτὶ τοίχους·
 25 οὐδὲ πῃ ἄσπις ἦν οὐδ' ἀλκιμον ἔγχος ἐλέσθαι.
 Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· οὐκέτ' ἀέθλων
 ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰὶς ἀλεθρὸς.
 Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, δὲ μέγ' ἄριστος
 30 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
 Ἰσκεν ἕκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν οὐκ ἐθέλοντα
 ἀνδρὰ κατακτείνειν· τὸ δὲ νῆπιον οὐκ ἐνόησαν,
 ὡς δὴ σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφ' ἦπτο. [σεύς·
 Τοὺς δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέειπε πολύμητις Ὀδυσ·
 35 ὦ κύνες, οὐ μ' ἐτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἶκαδ' ἰκέ·
 δήμου ἀπο Τρωῶν, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον, [σθαι
 δμῶσιν δὲ γυναῖξιν παρευνάσσεσθε βιαίως
 αὐτοῦ τε ζῶντος ὑπεμνάσσεσθε γυναῖκα,
 οὔτε θεοὺς δεισάντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 40 οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεισιν κατόπισθεν ἔσεσθαι·

Nunc autem hora est et cœnam Achivis parandi
 in luce; at postea et aliter delectandi-se
 cantu et cithara; hæc etenim sunt ornamenta convivii.

Dixit, et superciliis innuit; ac circumposuit sibi ensem acutum] Telemachus, dilectus filius Ulyssis divini;
 ac manum caram circumdedit hastæ: prope vero ipsum
 juxta sellam stetit, armatus splendido ære.

ODYSSEÆ XXII.

Cædes procorum.

Ac sibi-exiit pannos ingeniosus Ulysses;
 insiliitque in magnum limen, habens arcum et pharetram,
 sagittis plenam; celeres autem effudit sagittas
 ibidem ante pedes; inter procos vero dixit:

Hoc quidem demum certamen difficile perfectum est;
 nunc denuo scopum alium, quem nondum quisquam ferit vir,
 videbo, an consequar, præbeatque mihi gloriam Apollo.

Dixit, et in Antinoo dirigebat amaram sagittam.
 Nempe is pulcrum poculum sublatum ibat
 aureum, utrinque-ansatum; et jam in manibus tractabat,
 ut biberet de-vino: cædes vero ei non in animo
 curæ-erat: quis putaret inter viros convivæ
 solum inter plures, etiamsi valde fortis esset,
 sibi structurum mortem malam et fatum nigrum?
 Hunc vero Ulysses ad guttur assecutus ferit sagitta;
 prorsusque teneram per cervicem ivit cuspidem.
 Inclinator est autem is in-alteram-partem, poculumque ei ex-
 cidit manu,] icto: statim vero fistula per nares crassa venit
 sanguinis humani; cito autem a se mensam
 pepulit pede percussam; effudit vero cibos humi;
 panisque carnesque assatæ fœdabantur. Ipsi autem tumultuati-sunt] proci per domos, ut viderunt virum cadentem:
 e sedibusque surrexerunt, turbati per domum,
 undique circumspectantes bene-structos ad parietes:
 nusquam vero scutum erat, nec valida hasta, ad-capiendum.
 Objurgabant autem Ulyssem iratis verbis:

Hospes, male in-viros sagittas-mittis: non-amplius certamina] alia aggredieris: nunc tibi certum est grave exitium.
 Etenim jam nunc virum interfecisti, qui longe optimus
 juvenum in Ithaca: ideo te hic vultures edent.

Conjectabat unusquisque vir, quia putabant non volentem
 virum interfecisse: hoc autem stulti non adverterunt,
 quod jam ipsis etiam omnibus mortis fines impenderent.
 Eos autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses:

O canes, non me-amplius putabatis reducem domum venturum] populo a Trojanorum, quod mihi consumebatis domum,
 cum-famulis vero mulieribus concumbebatis violenter,
 ipsiusque mei viventis ambiebatis uxorem,
 nec deos veriti, qui cœlum latum tenent, [credentes:
 neque ullam hominum indignationem in-posterum futuram

νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν δλέθρου πείρατ' ἐθήπται. [λέν-
 "Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ γλῶσσιν ἀέρος εἴ-
 [πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν δλεθρον·]

Εὐρύμαχος δέ μιν ὅς ἀμειδόμενος προσέειπεν·

45 Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεὺς Ἰθακήσιος εἰληλουθας,
 ταῦτα μὲν αἰσιμα εἶπες, δσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί, [γροῦ.
 πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀ-
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἤδη κείται, δς αἵτιος ἔπλετο πάντων,
 Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν τάδε ἔργα,

50 οὔτε γάμου τόσσον κεχηρμένους οὔτε χατίζων,
 ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·
 ὅρρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον εὐκτιμέντης βασιλεύου
 αὐτὸς, ἀτὲρ σὸν παῖδα κατακτείνειε λοχίστας.

Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφταται· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
 55 σῶν· ἀτὲρ ἄμμες ὅπισθεν ἀρσεσάμενοι κατὰ δῆμον,
 δσσα τοῖ ἐκπέπονται καὶ ἐδῆδοται ἐν μεγάροισιν,
 τιμὴν ἀμφοῖς ἄγοντες ἕικοσάβοιον ἕκαστος,
 χαλκὸν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰς ὅκε σὸν κῆρ
 ἱανθῇ· πρὶν δ' οὔτε νημεσητὸν κεχολῶσθαι. [σεύς·

60 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ δῖα ἰδὼν προσέφη πολυμήτης Ὀδυσ-
 Εὐρύμαχ', οὐδ' εἰ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοίτε,
 δσσα τε νῦν ὑμῖν ἐστὶ καὶ εἰ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι χεῖρας ἐμάς λήξαιμι φόνου
 πρὶν πᾶσαν νηυστῆρας ἐμπερβασίην ἀποτίσαι.

65 Νῦν ὑμῖν παράκειται ἐναντίον ἡ ἐμάχεσθαι
 ἢ φεύγειν, δς κεν θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξῃ·
 ἀλλὰ τιν' οὐ φείξεσθαι οἶομαι αἰπὺν δλεθρον.

"Ὡς φάτο· τῶν δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.

Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὐτίς·

70 "ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σῆχσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἔλλαθε τόξον εὐέουον ἡδὲ φαρέτρην,
 οὐδοῦ ἀπο ἱστοῦ τοξάσσεται, εἰς ὅκε πάντας
 ἄμμες κατακτείνει· ἀλλὰ μνησώμεθα χάριμης.

Φάσγανά τε σπάσασθε καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
 75 ἰὼν ὠκυμόρων ἐπὶ δ' αὐτῶ πάντες ἐχόμεν
 ἀθρόοι, εἰ κέ μιν οὐδοῦ ἀπώσομεν ἡδὲ θυράων,
 ἐλθόμεν δ' ἀνὰ δαίτυ, βοῇ δ' ὠκιστὰ γένοιτο·
 τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὑστατα τοξάσσεται.

"Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρυσσάτο φάσγανον δξύ,
 80 χαλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἄλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
 σμερδαλέα ἰάγων· ὁ δ' ἀμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
 ἰὼν ἀποπροΐεις βάλλε στήθος παρὰ μαζόν,
 ἐν δὲ οἱ ἦπατι πῆξε θυὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 φάσγανον ἦκε χαμᾶζε, περιβρῆδης δὲ τραπέζῃ
 85 κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἰδὼτα χεῦεν ἔραζε
 καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
 θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισιν
 λακτίων ἐτίναξε· κατ' ὀρθαλμῶν δ' ἔχχε· ἀχλὺς.

Ἀμφινόμος δ' Ὀδυσῆος εἰσατο κυδαλίμοιο
 90 ἀντίος ἀΐξας· εἰρυτο δὲ φάσγανον δξύ,
 εἰ πῶς οἱ εἴξει θυράων· Ἀλλ' ἄρα μιν φθῇ
 Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ
 ὤμων μεσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
 δούπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἔλασε παντὶ μετώπῳ.

HOMERUS.

nunc vobis etiam omnibus mortis fines impendent.

Sic dixit : illos vero omnes pallidus timor cepit :
 [circumspectavit autem unusquisque, qua effugeret grave exitium ;] Eurymachus vero ipsum solus respondens allocutus est :

Si quidem jam Ulysses Ithacensis venisti, hæc quidem juste dixisti de tuis quanta faciebant Achivi, multa quidem in ædibus injusta, multa autem in agro.

Sed hic quidem jam jacet, qui causa erat omnium, Antinous : hic enim immisit hæc opera, nequaquam nuptiarum tantopere indigens, nec cupiens, sed alia cogitans, quæ ei non perfecit Saturnius : ut Ithacæ in populo bene-cultæ regnaret ipse, at tuum filium interficeret insidiatus.

Nunc autem ille quidem jure interfectus est : tu vero parce civibus tuis : at nos postea, ubi-placaverimus te, per populum, quæcumque tibi epota et comesta sunt in ædibus, pretium separatim ducentes viginti-boum unusquisque, æsque aurumque rependemus ; donec tuum cor exhilaratum sit : prius autem nequaquam indignum te irasci.

Hunc autem torve intuitus allocutus est ingeniosus Ulysses : Eurymache, nec si quidem mihi paterna omnia dederitis, quæcumque nunc vobis sunt et sicunde alia adderitis, ne sic quidem adhuc manus meas abstinere a-cræde, antequam omnem proci injuriam luerint, Nunc vobis optio adest, vel contra pugnare, vel fugere, qui mortem et fatum evitaverit : sed haud ullum evitaturum puto grave exitium.

Sic dixit : eorum vero ibidem soluta sunt genua et carum cor.] Ipsos autem Eurymachus alloquebatur secundo rursus :

O amici, non enim abstinēbit a nobis vir hic manus indomitas ; sed postquam cepit arcum bene-politum et pharetram, limine a polito sagittabit, donec omnes nos interfecerit ; verum meminimus pugnae.

Ensesque stringite, et obtendite mensas sagittis letiferis : in ipsum vero omnes ingruamus conferti, si eum a-limine depellamus ac foribus, eamusque per urbem, clamorque citissime fiat ; tunc cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Sic igitur locutus, strinxit ensem acutum, æreum, utrinque acutum ; insiliitque in ipsum terribiliter vociferans : eodem-tempore autem divinus Ulysses sagitta emissa ei percussit pectus ad mammam, et ei hepatis infixit velox telum ; e manu vero ensem dimisit is humi : vertiginosus autem circa mensam decidit contortus ; ac cibos effudit humi, et poculum duplex : ipse autem terram verberabat fronte, animo dolens ; pedibusque sellam ambobus calcitrans concussit : ob oculos vero fusa-est caligo.

Amphinomus autem in-Ulyssē irrui gloriosum ex-adverso insurgens ; strinxitque ensem acutum, si qua is sibi cederet a-foribus. Sed jam ipsum prævertit Telemachus a-tergo percutiens ærata hasta, humeros inter, perque pectora eam transegit : fragoremque-edidit is lapsus, terramque ferit tota fronte

- 98 Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπών δολιχόσκιον ἔγχος
αὐτοῦ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ διέ, μήτις Ἀχαιῶν
ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειεν
φασγάνῳ αἶψας ἢ ἐπροπρηνεί τύφας.
Βῆ δὲ θέειν, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
100 ἀγγυῶ δ' ἰστάμενος ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πατέρ, ἤδη τοι σάκος οἶσω καὶ δύο δοῦρε
καὶ κυνὴν πάγχυαλον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν
αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ σὺβώτῃ
καὶ τῷ βουκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
110 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς· ὅσῃς θέων, εἰώς μοι ἀμύνεσθαι πάρ' οἷστοι, [σύς μ' ἄ-
ποκινήσῃσι θυράων, μῶνον ἔόντα.
Ὡς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπικέθετο πατρί.
Βῆ δ' ἱμεναὶ θάλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κείτο.
110 Ἐνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτώ
καὶ πίσυρας κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δὲ φέρον, μάλα δ' ὤκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρῶτιστα περὶ χοροῖ δύσετο χαλκόν·
ὡς δ' αὐτὸς τῷ δμῶι δυέσθην τεύχεα καλὰ,
115 ἔσταν δ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ δγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνεσθαι ἔσαν ἰοί,
τόφρα μνηστῆρων ἓνα γ' αἰεὶ ὧ ἐνὶ οἴκῳ
βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγγιστίνῳ ἐπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ἀνακταὶ δίστευοντα,
120 τοῖον μὲν πρὸς σταθμὸν ἕσταθός· μεγάρῳ
ἔκλιν' ἰστάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανώνοντα·
αὐτὸς δ' ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμον·
κρατὶ δ' ἐπ' ἱρθίμῳ κυνέην ἐτυκτον ἐθήκεν,
ἱπποური, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
125 εἰλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύο κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὅρσοθύρῃ δὲ τις ἔσκεν εὐδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
ἀκρότατον δὲ παρ' οὐδὸν ἕσταθός· μεγάρῳ
ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει διὸν ὑφορβόν,
130 ἔστατόν· ἀγγ' αὐτῆς μία δ' οἷη γίγνεται ἔφορμή. [κύν-
τοῖς δ' Ἀγέλεως μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιραύσ-
ῳ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀναβαίῃ
καὶ αἰπὸι λαοῖσι, βοή δ' ὠκίστα γένοιτο;
τῷ κε τάχ' οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο.
135 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
οὕτως ἔστ', Ἀγέλαε Διοτρεφές· ἀγγι γὰρ αἰνῶς
αὐλῆς καλὰ θύρετρα καὶ ἀργαλέον στόμα λαύρης·
καὶ χ' εἰς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος εἴη.
Ἄλλ' ἄγεθ' ὅμειν τεύχε' ἐνεῖκω θωρηχθῆναι
140 ἐκ θαλάμου· ἔνδον γὰρ, ὅτομαι, οὐδέ πη ἄλλῃ
τεύχεα κατεβέσθην Ὀδυσσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὡς εἰπὼν ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος ἀνὰ ῥῶγας μεγάρῳ.
Ἐνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα
145 καὶ τόσσα κυνέας χαλκῆρας ἱπποδασείας·
βῆ δ' ἱμεναὶ, μάλα δ' ὤκα φέρον μνηστῆρσιν ἔδωκεν.
Καὶ τότε Ὀδυσσεὺς λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα χερσὶ τε δοῦρα

Telemachus autem abripuit se, relicta longa hasta
illic in Amphinomæ; pertimescebat enim, ne quis Achivorum
se hastam retrahentem longam, vel feriret,
ense insurgens, vel pronò *adversum* percutiens.
Ivit autem currens, valdeque cito dilectum ad-patrem perve-
nit;] prope vero stans verbis alatis *eum* allocutus est:

O pater, jam tibi scutum afferam et duas hastas,
et galeam totam-aeream, temporibus aptam,
ipseque me-induam profectus: dabo autem subulco
et bubulco alia *arma*: nam armatum-esse melius est.

Hunc autem respondeas allocutus-est ingeniosus Ulysses:
affer currens, dum 'mibi ad-propugnandum adsunt sagittæ,
ne me amoveant foribus, solus quum-sim.

Sic dixit: Telemachus autem dilecto obedivit patri.
Profectusque-est ire in-thalamum ubi ei inclyta arma jacebant.
Inde quatuor quidem scuta desumit, hastasque octo,
et quatuor galeas æratas setis-equis-densas:
ivitque ferens; valde autem cito carum ad-patrem pervenit.
Ipse vero omnium-primum circa corpus sibi-induit æs;
sic autem pariter famuli sibi-induerunt arma pulcra;
steteruntque circum Ulysses prudentem, versutum.

At ille, quamdiu quidem ipsi ad-propugnandum aderant
sagittæ,] tamdiu procorum unam utique semper sua in domo
percutiebat collimans: illi vero conferti cadebant.
Ac postquam defecerunt sagittæ regem jaculantem,
arcum quidem ad postem bene-fundatæ domus
inclinavit ut-staret, ad parietes collucentes:
ipse vero circum humeros scutum posuit quadruplex:
caplitque forti galeam fabrefactam imposuit
setis-equis-comantem: terribiliter autem crista desuper
nutabat;] sumsit autem validas hastas duas munitas ære.

Posticum vero quoddam erat bene-structo in pariete;
extremum autem ad limen bene-fundatæ domus
erat via in angiportum, tabulæ vero *illam* continebant bene
aptatæ.] Hanc vero Ulysses custodire jussit divinum subul-
cum,] stantem prope ipsam: unus vero solus erat aditus.
Illis autem Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:

O amici, nonne jam aliquis ad posticum ascendat,
et dicat populis, clamorque citissime fiat?
tum cito hic vir nunc ultimo sagittaverit.

Hunc autem rursus allocutus-est Melanthius, custos ca-
prarum:] nullo-modo licet, Agelæ Jovis-alumne: prope enim
valde] aulæ pulchræ fores, et difficile os angiporti;
et unus omnes arceret vir, qui-quidem strenuus esset.
Sed agite, vobis arma afferam ad-armandum,
e thalamo: intus enim, puto, neque usquam alibi
arma deposuerunt Ulysses et splendidus filius.

Sic locutus ascendit Melanthius, custos caprarum,
in thalamum Ulyssis, per forulas domus.
Inde duodecim quidem scuta desumit, totidemque hastas,
et totidem galeas æratas setis-equis-densas:
profectusque-est ire, valdeque cito ferens procis dedit.
Et tunc Ulyssis soluta-sunt genua et carum cor,
ut circumponentes-sibi vidit arma, manibusque hastas

μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνεται ἔργον.
 150 Αἶψα δὲ Τηλέμαχος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τηλέμαχ', ἦ μάλα δὴ τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
 ναῦν ἐποτρύνει πολέμον κακὸν ἢ Μελανθεύς.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
 ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἡμέροτον — οὐδέ τις ἄλ-
 155 αῖτιος — δε θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν [λος
 κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
 Ἄλλ' ἴθι, δῖ' Εὐμαίε, θύρην ἐπιθείς θαλάμοιο
 καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐστὶ γυναικῶν, ἣ τάδε ῥέζει,
 ἣ υἱὸς Δολίου, Μελανθεύς, τὸν περ ἴδω.
 160 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Βῆ δ' αὖτις θαλαμόνδῃ Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 οἷσων τεύχεα καλά. Νόσσε δὲ διὸς ὑφορβός,
 αἶψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 165 κείνος δ' αὖτ' αἰδῆλος ἀνὴρ, δν δῖό μιν αὐτοὶ,
 ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπε,
 ἦ μιν ἀποκατείνω, αἶ κε κρίσων γέ γένωμαι·
 ἥ εἰ σοὶ ἐνθάδ' ἄγω, ἴν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
 πολλὰς, δσας οὗτος ἐμήσατο σῶ ἐνὶ οἴκῳ. [σεύς·
 170 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολυμήτης Ὀδυσ-
 σῆος· ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνηστήρας ἀναυοὺς
 σήσσομεν ἐντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας.
 Σφῶϊ δ' ἀποστρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβην
 ἐς θαλαμον βαλέειν, ἀνίδας δ' ἐκδήσσαι ὅπισθεν·
 175 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἐρύσαι πελάσαι τε δοκοῖσιν,
 ὥς κεν δηρὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπ' ἄλγεα πάσχη. [θοντο·
 Ὡς εἶπ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπί-
 βαν δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, λαθέτην δέ μιν ἐνδόν ἑόντα.
 180 Ἦτοι δὲ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κατὰ τεύχε' ἐρεῦνα·
 τῷ δ' ἔσταν ἐκάτερθε παρὰ σταθμοῖσι μένοντες.
 Εὐθ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
 τῇ ἐτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τρυφάλειαν,
 τῇ δ' ἐτέρῃ σάκος εὐρύ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζη,
 185 Λαέρτew ἦρωος, δ κουρίζων φορέεσκεν·
 δὴ τότε γ' ἦδη κεῖτο, βραχὰ δὲ λελυτο ἱμάντων·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπαῖξανθ' ἔλετην ἐρυσάν τέ μιν εἴσω
 κουρίζ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλλον ἀχνύμενον κῆρ,
 σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγείῃ δεσμῶ,
 190 εὖ μάλ' ἀποστρέψαντε διαμπερές, ὥς ἐκέλευεν
 υἱὸς Λαέρταος, πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 σειρήν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτοῦ πειρήναντε
 κίον' ἀν' ὕψηλῃν ἐρυσαν πελασάν τε δοκοῖσιν.
 Τὸν δ' ἐπικερτομένον προσέφησ, Εὐμαίε συβῶτα·
 195 Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυ-
 εῦνῃ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν· [λάξεις,
 οὐδὲ σέγ' ἡριγένεια παρ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἥνικ' ἀγινεῖς
 αἶγας μνηστήρεσσι δόμον κατὰ δαῖτα πένεσθαι.
 200 Ὡς δὲ μὲν αὖθις λάλειπτο, ταχέως δ' οὐρ' ἐνὶ δεσμῶ·
 τῷ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην ἐπιβάντε φαινήν
 βήτην εἰς Ὀδυσσεῖα δαίφρονα, ποικιλομήτην.

longas vibrantes; magnum autem ipsi apparebat opus.

Statim vero Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, certe omnino jam aliqua in aedibus mulierum in-nos concitat bellum malum, vel Melantheus.

Hunc autem rursus Telemachus prudens contra allocutus-est :] o pater, ipse ego peccavi (nec quisquam alius in-culpa est), qui thalami januam firmiter aptam reliqui acclinatam : horum vero speculator erat melior. Sed ito, divine Eumæe; januam claude thalami, et observa, si qua sit mulierum, quæ hæc faciat, an filius Dolii, Melantheus, quem quidem puto.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Ivit autem iterum ad-thalamum Melantheus, custos caprarum, allaturus arma pulcra : animadvertit vero divinus subulcus, statimque Ulyssem alloquebatur, prope stantem ;

Generose Laertiade, sollers Ulysse, ille vero rursus perniciosus vir, quem putamus ipsi, profisciscitur in thalamum; tu tamen mihi explicite dic, utrum ipsum interficiam, si quidem superior fuero; an tibi huc ducam, ut injurias luat multas, quotquot hic molitus-est tua in domo.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: ego quidem et Telemachus procos illustres continebimus intra ædes, quantumvis incitatos.

Vos vero retortis pedibus et manibus desuper in thalamum conjicite; fores autem astringite post vos : catenam vero plexam ex ipso ubi-nexueritis, columnam in altam trahite, et admovete trabibus; ut diu vivus manens, graves dolores patiat.

Sic dixit : illi vero ei omnino quidem ausculta-runt et pa-ruerunt :] iverun-que in thalamum; latere vero ipsum, in-tus qui-erat.] Nemp- is quidem thalami in recessu armâ quar-rebat :] hi vero steterunt utrinque ad postes manentes.

Quando super limen ibat Melantheus, custos caprarum, altera quidem manu ferens pulcrum galeam, altera vero scutum latum, antiquum, foedatum situ, Laerta herois, quod juvenis is gestabat > tunc vero jamdudum jacuerat; saturæ autem dissolutæ-erant lororum :] illi inde adorti prehenderunt traxeruntque ipsum intro] per-capillos; in pavimento vero humi dejecere dolen-tem corde,] pedes autem manusque colligarunt acerbo vincu-lo,] bene admodum retortos penitus, sicut jusserat filius Laertæ, audens divinus Ulysses ; catenam vero plexam ex ipso ubi-nexuerant, columnam in altam traxerunt, admoveruntque trabibus.

Eum autem aspere-deridens allocutus-es, Eumæe subulce ; Nunc quidem demum prorsus, Melanthi, nocte vigilabis, lecto in molli decumbens, uti te decet; nec te-sane mane-genita Aurora ab Oceani fluentis latebit adveniens in-aureo-solio, quando adducis capras procis in domo, ad-convivium apparandum.

Sic is quidem illic relictus-est, tensus exitioso in vinculo : illi autem arma induti, janua occlusa splendida, iverunt ad Ulyssem prudentem, versutum.

- Ἔνθα μένος πνεύοντες ἐρέσασαν· οἳ μὲν ἐπ' οὐδοῦ,
τέσσαρες, οἳ δ' ἔντοσθε δόμων, πολέες τε καὶ ἱσθλοί.
206 Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.
Τὴν δ' Ὀδυσσεὺς γῆθησεν ἰδὼν καὶ μῦθον ἔειπεν·
Μέντορ, ἀμύνον ἄρην, μνήσαι δ' ἐτάριοι φίλοιο,
ὃς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὀμηλικὴ δέ μοι ἔσσι.
210 Ὡς φάτ', διόμενος λαοσσόον ἔμμεν Ἀθήνην.
Μνηστῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλειον ἐν μεγάροισιν·
πρῶτος τήνγ' ἐνέειπτε Δαμαστοριδῆς Ἀγέλαος·
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσσεὺς
μνηστῆρεςσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ.
215 Ὡδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἶω·
ὅππότε κεν τούτους κτέμμεν, πατέρ' ἡδὲ καὶ υἱόν,
ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεται, οἷα μενοιῶξ
ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῶ δ' αὐτοῦ κράτι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὕμεων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
220 κτήμαθ', ὅποσα τοί ἐστι, τὰ τ' ἐνδοθι καὶ τὰ θύρῃσιν,
τοῖσιν Ὀδυσσεὺς μεταμίζομεν· οὐδέ τοι υἱας
ζῶειν ἐν μεγάροισιν ἑάσομεν οὐδὲ θυγάτρας
οὐδ' ἀλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολέυειν.
Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον,
225 νείκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
Οὐκέτι σοίγ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον οὐδέ τις ἀλχῆ,
οἷη δ' ἐπ' ἀμφ' Ἑλένη λευκωλένῃ, εὐπατερεῇ,
εἰνάετες Τρῳέεσσιν ἐμάρναο νωλεμῆς αἰεὶ,
πολλοὺς δ' ἀνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
230 σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρύαγυια.
Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν τε δόμον καὶ κτήμαθ' ἱκάνεις,
ἄντα μνηστῆρων ὀλοφύρεαι ἀλκιμος εἶναι;
Ἄλλ' ἄγε δεύρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον,
ὅφρ' εἰδῆς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσιν
235 Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίειν.
Ἥ β'· καὶ οὕτω πάγχυ δίδου ἑτεραλκεία νίκην·
ἀλλ' ἐπ' ἄρα σθένός τε καὶ ἀλχῆς πεηρῆτιζεν
ἡμὲν Ὀδυσσεὺς ἡδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
240 ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδὼν ἐκελῆ ἀντην.
Μνηστῆρας δ' ὠτρυνε Δαμαστοριδῆς Ἀγέλαος
Εὐρύνομος τε καὶ Ἀμφιμέδων Δημοπτολεμὸς τε
Πείσανδρός τε Πολυκτοριδῆς Πολυβὸς τε δαΐφρων·
οἳ γὰρ μνηστῆρων ἀρετὴ ἔσαν ἔξοχ' ἀριστοί,
245 ὅσσοι ἐπ' ἔζων περὶ τε ψυχῶν ἐμάχοντο·
τοὺς δ' ἦδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. [σκῶν·
τοῖς δ' Ἀγέλαος μετέειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύ-
ῳ φίλοι, ἦδη σχῆσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
καὶ δὴ οἳ Μέντωρ μὲν ἔβη, κενὰ εὐγγιστα εἰπών·
250 οἳ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσιν.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·
ἀλλ' ἀγεθ', οἳ ἔξ πρῶτον ἀκοντίσας, αἳ κέ ποθι Ζεὺς
δώῃ Ὀδυσῆα βλῆσθαι καὶ κῆδος ἀρέσθαι.
Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν οὗτός γε πέσῃσιν.
255 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὥς ἐκέλευεν,
ἰέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Ibi robur spirantes constitierunt; qui quidem super limen,
quatuor; illi autem intra aedes multique et strenui erant.
His autem prope filia Jovis advenit Minerva,
Mentori assimilata tum corpore, tum etiam voce.
Hanc vero Ulysses gaudebat conspicatus et verbum dixit:
Mentor, propulsa malum, memorque-esto socii dilecti:
qui tibi bene sæpe-faciebam, eadem ætate autem mecum es.
Sic dixit, suspicans populorum-concitatricem esse Miner-
vam.] Proci vero ex-altera-parte eam increpabant in aedibus:
primus hanc objurgabat Damastorides Agelaus:
Mentor, ne tibi verbis persuadeat Ulysses,
procos ut-oppugnes, auxiliiisque ei ipsi:
sic enim nostram mentem perfectum-iri puto:
quando hos interfecerimus, patrem atque etiam filium,
in iis et tu postea interficietis, quod-talia cogitas
facere in aedibus: tuo vero ipsius capite lues.
At postquam vestras vires abstulerimus aere,
possessions, quotquot tibi sunt, quæque intus, et quæ foris,
cum-iis quæ sunt Ulyssis commiscebimus; nec tibi filios
vivere in aedibus sinemus, nec filias,
neque uxorem castam Ithacæ in urbe versari.
Sic dixit: Minerva vero irata-est in-corde magis;
objurgavitque Ulyssem iratis verbis:
Non-amplius tibi, Ulysse, robur integrum, nec ulla forti-
tudo,] qualis erat quando de Helena candidis-ulnis, nobili-
patre-nata,] per-novem-annos cum-Trojanis pugnabas assidue
semper; multos autem viros interfecisti in gravi pugna,
tuoque capta-est consilio Priami urbs viis-spatiosis.
Quomodo demum nunc, quum tuas ad-aedes et possessions
venisti,] contra procos molliter-cessas fortis esse?
Sed age huc, amice, juxta me sta, et vide opus,
ut scias qualis tibi inter viros inimicos sit
Mentor Alcimides ad-beneficia rependenda.
Dixit, et nondum prorsus dabat variabilem victoriam;
sed adhuc sane roburque et fortitudinem experiebatur
et Ulyssis, et filii gloriosi.
Ipsa vero splendide super domus tectum
consedit eo insiliens, hirundini similis aspectu.
Procos autem concitabat Damastorides Agelaus,
Eurynomusque, et Amphimedon, Demoptolemusque,
Pisanderque Polycorides, Polybusque prudens:
hi enim procorum fortitudine erant longe optimi,
quotquot adhuc vivebant, et de animabus pugnabant:
ceteros autem jam domuerat arcus, et crebre sagittæ.
Illis vero Agelaus dixit, verbum omnibus promulgans:
O amici, jam cohibebit vir hic manus indomitas:
ac jam ei Mentor quidem abiit, inanes jactationes locutus;
hi autem soli relictī-sunt in primis foribus.
Ideo nunc ne simul omnes emittite hastas longas:
sed agite, sex primum jaculamini, sicubi Jupiter
dederit Ulyssem percuti, et nos gloriam reportare.
De-ceteris autem non est sollicitudo, postquam hic ceciderit.
Sic dixit: illi vero inde omnes jaculati-sunt, sicut jussit,
connixi; illa autem omnia irrita reddidit Minerva.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελὴν πέσσε χαλκοβάρεια.

280 Αὐτὰρ ἐπειδὴ δούρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

ὦ φίλοι, ἦδη μὲν κεν ἐγὼν εἰποίμι καὶ ἄμμιν
μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαι, οἳ μεμάασιν
ἡμέας ἐξεναρίζαι ἐπὶ προτέρουσι κακοῖσιν.

285 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἄντα τιτυσκομένοι Δημοπτολεμον μὲν Ὀδυσσεύς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, ἔλατον δὲ συδῶτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπερνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ·
οἳ μὲν ἐπεὶ ἅμα πάντες ὀδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.

290 Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάρου μυχόνδε·
τοὶ δ' ἄρ' ἐπῆρξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔρχε' ἔλοντο.

Αὐτίς δὲ μνηστῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
ἱέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.

Τῶν ἄλλος μὲν σταθμὸν εὐσταθέος μεγάρου
βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
295 ἄλλου δ' ἐν τοίχῳ μελὴν πέσσε χαλκοβάρεια.

Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Κτήσιππος δ' Εὐμαιὸν ὑπὲρ σάκος ἔρχει μακρῷ
280 ὤμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπατο, πίπτε δ' ἔραζε.

Τοὶ δ' αὖτ' ἄμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα, ποικιλομήτην,
μνηστῆρων ἐς ὄμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα. [σεύς,

ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πολλίπορος Ὀδυσ-
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυδον δὲ συδῶτης·

285 Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
βεβλήκει πρὸς στήθος, ἐπευχόμενος δὲ προσυῖδα·

ὦ Πολυθερσεῖδῃ φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
εἴκων ἀρραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσιν
μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειτὰ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

290 Τοῦτό τοι ἀντί ποδὸς ξεινήιον, ὃν ποτ' ἔδωκας
ἀντιθέω Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντα.

Ἦ ῥα βοῶν ἐλίκων ἐπιβουκόλος· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
οὔτα Δαμαστορίδην αὐτοσχεδὸν ἔρχει μακρῷ·

Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λεώκριτον οὔτα
295 δουρὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·

ἤριπε δὲ πρηνῆς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότε Ἀθηναίη φθισιδροτον αἰγὶδ' ἀνέσχεν

ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτολήθεν.

Οἳ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον βόες ὡς ἀγελαῖαι·

300 τὰς μὲν τ' αἰόλος ὀστρος φορρομηθεὶς ἔδδονησεν
ὥρην ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.

Οἳ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θαρῶσιν·

ταὶ μὲν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσουσιν ἱένται,

305 οἳ δὲ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάμμενοι, οὐδὲ τις ἀλχὴ
γίγνεται οὐδὲ φυγὴ· χαίρουσι δὲ τ' ἄνδρες ἄγρη·
ὥς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα

τύπτον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὥρυνε· αἰεκτής,
κράτων τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θύεν.

310 Λεωδῆς δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενον λάβε γούνων

Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam ;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.

Ac postquam hastas evitaverunt procorum,
his sermonem exorsus-est audens divinus Ulysses :

O amici, jam quidem ego dixerim et nobis,
procorum in turbam ut-jaculemur, qui cupiunt
nos interficere, præter priora mala.

Sic dixit ; hi autem omnes jaculati-sunt acutas hastas,
ex-adverso collimantes : Demoptolemon quidem Ulysses,
Euryaden autem Telemachus, Elatum vero subulcus,
Pisandrum autem interfecit boum bubulcus vir :
hi quidem deinde simul omnes mordicus prehenderunt im-
mensum solum.] Proci vero recessere domus in-penetræle :
illi autem irruerunt, et e cadaveribus hastas extraxere.

Rursus vero proci jaculati-sunt acutas hastas,
connixi : illa vero pleraque irrita reddidit Minerva.
Eorum alius quidem postem bene-fundatæ domus
percussit, alius autem januam firmiter aptatam ;
alius vero parieti fraxinea-hasta incidit ære-gravis.
Amphimedon autem Telemacho percussit manum ad carpum
strictim, extremamque pellem læsit æs.

Ctesippus vero Eumæo super acutum hasta longa
humerum perstrinxit ; ea autem supervolavit, ceciditque hu-
mi.] Illi vero ex-altera-parte circa Ulysses prudentem, ver-
sutum,] procorum in turbam jaculati-sunt acutas hastas.

Tunc autem Eurydamantem ferit urbium-vastator Ulysses,
Amphimedontem Telemachus, Polybum vero subulcus ;
Ctesippum autem deinde boum bubulcus vir
percussit ad pectus ; et super-eo-glorians *ipsum* allocutus-est :

O Polytherside, conviciorum-amans, nunquam omnino
obsequens stultitiæ magnifice loquere, sed diis
sermonem committe : quoniam multo potentiores sunt.
Hoc tibi pro pede *esto* hospitale-munus, quem quondam de-
disti] deo-pari Ulyssi, per domum vaganti.

Dixit boum camurorum bubulcus : at Ulysses
vulneravit Damastoriden cominus hasta longa :
Telemachus autem Euenoriden Liocritum vulneravit
hasta medio ventre, penitusque æs transegit :
cecidit vero is pronus, terramque ferit tota fronte.
Tunc demum Minerva mortalibus-exitiosam ægidem sustulit
alte ex fastigio : eorum autem mentes perterritæ-sunt.

Hic trepidabant per domum, boves tanquam armentales ;
quas quidem pernix asilus adortus agitavit
tempore in verno, quando dies longi sunt.

Illi autem, sicut vultures curvis-unguibus, aduncis-rostris,
ex montibus profecti avibus insiliunt ;
hæ quidem in campo retia timentes voltant,
illi autem eas perdunt insilientes ; neque ulla resistendi-facul-
tas] fit, neque effugium ; gaudent autem et viri ea captura :
sic igitur hi procos irruentes per domum

feriebant quaquav-versum ; illorum autem gemitus oriebatur
fœdus,]capitibus percussis : pavimentum vero totum sanguine
undabat.] Liodes autem Ulyssis advolans prehendit genua,

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-
οὐ γάρ πῶ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν [σον·
εἰπεῖν οὐδέ τι βρέξαι ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλους

315 παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε βέζοι.

Ἀλλὰ μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἀπο χείρας ἔχεσθαι·

τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.

Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοκχόος, οὐδὲν ἑοργῶς,

κείσομαι· ὥς οὐκ ἔστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων.

320 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεῦ· εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοκχόος εὐχραι εἶναι, [σεύς·

πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισιν

τῆλ' οἱ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,

σοὶ δ' ἀλογόν τε φίλην σπένθει καὶ τέχνα τεκέσθαι·

325 τῷ οὐκ ἂν θανάτῳ γε θυοκχόος προφύγοιτο.

Ὡς ἄρα φωνήσας ξίφος εἵλετο χεῖρ' ἱαχέην

κείμενον, ὃ ρ' Ἀγέλαος ἀποπροσέηκε χαμᾶζε

κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσεν·

ρθεγγόμενον δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.

330 Τερπιάδης δέ τ' αἰοῖδος ἀλύσκανε Κῆρα μέλαιναν,

Φήμιος, ὃς ρ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκη.

Ἔσθη δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων φόρμιγγα λίγειαν,

ἄγχι παρ' ὀρσοῦρην· δίχα δέ φρεσὶ μερμήριζεν,

ἣ ἐκδὺς μεγάρῳ Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν

335 ἐρκείου Ἰζοῖτο τετυγμένον, ἐν δ' ἄρα πολλὰ

Λαέρτης Ὀδυσσεύς τε βοῶν ἐπὶ μῆρ' ἔκαιον·

ἣ γούνων λισσοῖτο προσαιῖδας Ὀδυσῆα.

Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δαδάσατο κέρδιον εἶναι,

γούνων ἄψασθαι Λαερτιάδῳ Ὀδυσῆος.

340 Ἦτοι δ' φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε,

μεσσηγὺς χρητῆρος ἰδὲ θρόνον ἀργυροῦλ'·

αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαιῖδας λάβε γούνων

καί μιν λισσόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα· [σον·

Γουνούμαι σ', Ὀδυσσεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο καί μ' ἐλέη-

345 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν αἰοῖδον

πέφνη, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν αἰείδω.

Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἶμας

παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραεΐδων

ὥς τε θεῶ· τῷ μὴ με λιλαίεο δειροτομῆσαι.

350 Καὶ κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἶποι, σὸς φίλος υἱός,

ὥς ἐγὼ οὔτι ἐκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδέ χαλίζων

πωλεῦμην μνηστῆρσιν αἰσιόμενος μετὰ δαίτας·

ἀλλὰ πολλὸν πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσ' ἱερὴ ἱς Τηλεμάχοιο,

355 αἶψα δ' ἐὼν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἑόντα·

Ἴσχεο μὴδέ τι τοῦτον ἀνάστιον οὔτας χαλκῷ·

καὶ κήρυκα Μέδοντα σάωσωμεν, ὅς τε μευ αἰεὶ

οἶκον ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκειτο, παιδὸς ἑόντος·

εἰ δὴ μὴ μιν ἔπεφνε Φιλοῖτιος ἡ δὲ σὺβώτης,

360 ἡ δὲ σοὶ ἀντεβόλησεν, ὀρινομένην κατὰ δῶμα.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' ἤκουσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·

πεπτηγὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέριμα

ἔστο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων Κῆρα μέλαιναν.

Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, θοῦς δ' ἀπέδυνε βοεῖν·

et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice et mei miserere :

nunquam enim cuiquam dico *me* mulierum in aedibus

dixisse neque aliquid fecisse iniquum : sed et alios

compescebam procos, quicumque talia quidem faceret.

Sed mihi non paruerunt, a malis manus ut-abstinerent :

quare et ob-iniquitates sævum fatum consecuti-sunt.

At ego inter hos haruspex, nihil qui-patravi,

jacebo : nam non est gratia in-posterum benefactorum.

Hunc autem torve intuitus allocutus-est ingeniosus Ulysses :

si quidem jam inter hos haruspicum proferitis *te* esse,

sæpe fere debes precatus-esse in aedibus,

longe mihi reditus finem dulcis fieri,

tibi autem uxoremque caram accedere, et filios parere :

quare non mortem tu inexorabilem effugies.

Sic igitur locutus, ensem cepit manu robusta

jacentem, quem Agelaus abjecerat humi

quum-interficeretur; eo hunc ad cervicem mediam ferit :

loquentis vero adhuc ejus caput pulveribus mixtum-est.

Terpiades autem cantor declinabat fatum atrum,

Phemius; qui canebat inter procos necessitate.

Stetit autem, in manibus tenens citharam argutam,

prope ad posticam : bifariam vero mente deliberabat;

utrum egressus domo, Jovis magni ad aram

domestici sederet fabrefactam, ubi multa

Laertes Ulyssesque hominum femora comburebant;

an genibus-prehensis precaretur aggressus Ulysssem.

Sic autem ei cogitanti visum-est utilius esse,

genua prehendere Laertiadae Ulyssis.

Nempe ille citharam cavam deposuit humi

medio inter craterem et sellam argenteis-clavis distinctam :

ipse autem demum Ulysssem aggressus prehendit genua,

et ipsum precans verbis alatis allocutus-est :

Supplex-oro te, Ulysse; tu vero me respice, et mei mise-

re-re :] ipsi tibi in-posterum dolor erit, si cantorem

interfeceris, qui diis et hominibus cano.

Ex-me-ipso-doctus sum; deus vero mihi in mente cantus

omnigenos insevit; aptus-sum autem tibi accinere

tanquam deo : quare ne me cupias obtruncare.

Et Telemachus hæc utique dixerit, tuus dilectus filius,

quod ego neutiquam lubens in tuam domum, neque indigens,

veniebam prociis cantaturus inter convivia ;

sed multo plures et potentiores ducebant *me* necessitate.

Sic dixit : eum autem audivit sacra vis Telemachi;

statimque suum patrem alloquebatur prope stantem :

Contine-te, neu quicquam hunc insontem vulnera ære :

etiam præconem Medionem servabimus, qui *me* semper

domo in nostra curabat, puer dum-eram :

si jam non ipsum interfecerit Philætiæ, vel subulcus,

vel tibi is occurrerit, ruenti per domum.

Sic dixit : eum vero audivit Medon, prudentia sciens :

stratus enim jacebat sub solio, circum autem pellem

indutus-erat bovis recens-excoriati, vitæ fatum atrum.

Statim vero a-solo surrexit, citoque exiit bubulam *pellem* ;

285 Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσάψας λάβε γούνων
καί μιν λισσόμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·

Ἦ φίλ', ἐγὼ μὲν δδ' εἰμὶ· σὺ δ' ἴσχειο· εἰπέ δὲ πατρί,
μή με περισθενέων δηλήσεται ὀξείῃ χαλκῷ,
ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένους, οἳ οἱ ἔχειρον
370 κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον.

Τὸν δ' ἐπιμειδίσσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
θάρασει, ἐπειδὴ σ' αὐτὸς ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν,
ὅφρα γυνῆς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἴπησθα καὶ ἄλλω,
ὥς κακοεργήτης εὐεργεσίῃ μεγ' ἀμείνων.

375 Ἄλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἔξεσθε θύραζε
ἐκ φόνου εἰς αὐλήν, σὺ τε καὶ πολύφημος αἰοῖδς,
ὅφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅττεό με χρεή.

Ἦς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κίοντα,
ἐξεσθῆν δ' ἄρα τῷγε Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμόν,
380 πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰέλ.

Πάπτηνεν δ' Ὀδυσσεύς καθ' ἐὼν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀν-
ζῶος ὑποκλοπέοιτο, ἄλυσκων Κῆρα μελαιναν. [δρῶν
Τοὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσιν
πεπτεῶντας πολλούς· ὅτε ἰχθύας, οὗς τ' ἀλίῃς
385 κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολίτης ἔκτοσθε θάλασσης
δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῶ· οἳ δέ τε πάντες
κύμαθ' ἄλδος ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
τῶν μὲν τ' Ἥελιος φασθῶν ἐξείλετο θυμόν·
ὥς τότε ἄρα μνηστήρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.

390 Διὶ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Τηλέμαχ', εἰ δ', ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύ-
δωρα ἔπος εἰπωμαι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν. [κλειαν,

Ἦς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπετείθετο πατρί·
κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·

395 Δεῦρο δὴ δρσο, γρηῷ παλαιγενές, ἦτε γυναικῶν
δμῶων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
ἔρχεο· κυκλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὅφρα τι εἴπη.

Ἦς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.

Ἦξεν δὲ θύρας μεγάρων εὐναιεταόντων,

400 βῆ δ' ἵμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἠγεμόνευεν.

Εὐρην ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ καταμένοισιν νέκυσσιν,
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥς τε λόντα,

ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοδὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
πᾶν δ' ἄρα οἱ στήθος τε παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν

405 αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὧπα ἰδῆσθαι·
ὥς Ὀδυσσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὑπερβεν.

Ἦ δ' ὥς οὖν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἰς ἴδεν αἶμα,
ἴθυσεν ῥ' ὀλολύζει, ἐπεὶ μέγα εἰς ἴδεν ἔργον·

ἀλλ' Ὀδυσσεὺς κατέρυκε καὶ ἐσχεθῆν ἱεμένην περ·
410 καί μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·

Ἐν θυμῷ, γρηῷ, χαίρε καὶ ἴσχειο μὴ δ' ὀλολύζε·
οὐχ ὅσην, καταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάσθαι.

Τοῦς δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν καὶ σθένια ἔργα·
οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιγυνῶν ἀνθρώπων,

415 οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.

Ἄλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροισι κατὰλεξον,
αἳ τέ μ' ἀτιμάζουσι καὶ αἰ νηλιτεῖς εἰσίν·

Telemachum autem deinde aggressus prehendit genua,
et ipsum precans verbis alatis allocutus est :

O care, ego quidem hic sum : tu vero contine-te ; dic autem
patri,] ne me ferociens lædat acuto aere,
de-viris procis iratus, qui ei attondebant
possessiones in ædibus ; te autem stulti nihil honorabant.

Hunc vero subridens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
bono-esto-animo, quandoquidem te hic liberavit et servavit ;
ut noscas ipse in animo, sed dicas etiam alii,
quod maleficio beneficium est longe melius.

Sed egressi ex-ædibus, sedete foris
extra caedem in aula ; tuque et valde-celebris cantor,
dum ego per domum operatus-fuero, quodcunque me oportet.

Sic dixit : hi autem exiverunt domo profecti,
sedebantque proinde Jovis magni ad aram ;
undique circumspicientes, caedem exspectantes semper.

Circumspectavit vero Ulysses per suam domum, si quis
adhuc virorum] vivus surriperet-se, vitans fatum atrum.

Illos autem vidit prorsus omnes in sanguine et pulveribus
collapsos multos ; sicut pisces, quos-quidem piscatores
cavum in litus, canum extra mare,
reti extraxerunt multiforo ; hi vero omnes
undas maris desiderantes in arenis fusi-sunt,
et horum quidem Sol lucens abstulit animam :
sic tunc proci super alios-alii fusi-erant.

Tum demum Telemachum allocutus-est ingeniosus Ulysses :

Telemache, eia age, mihi advoca nutricem Eurycleam :
ut verbum ei dicam, quod mihi in-animo est.

Sic dixit : Telemachus vero dilecto obedivit patri ;
motaque janua allocutus-est nutricem Eurycleam :

Huc jam move-te, anus antiqua, quæ mulierum
famularum inspectrix es in ædibus nostris :
veni ; vocat te pater meus, ut aliquid tibi dicat.

Sic igitur locutus-est : illi autem non-evolvit verbum.

Aperuit vero fores ædium habitantibus-commodarum,
profectaque-est ire : at Telemachus ante præibat.

Invenit deinde Ulyssem inter cæsa cadavera,
sanguine et pulvere inquinatum : tanquam leonem,
qui quidem pastus de-bove venit agresti ;

totum autem ei pectusque, genæque utrinque
cruentatæ sunt ; terribilis vero est in vultum aspectu :
sic Ulysses inquatus-erat pedibus et manibus superne.

Illa autem ubi cadavera et immensum in-spexit sanguinem,
impetum-cepit ululandi, quoniam magnum vidit opus :

sed Ulysses colubuit et retinuit, cupientem licet ;
et ipsam compellans verbis alatis allocutus-est :

In animo, anus, gaude, et te-contine, neu ulula :
non est fas, interfectis super viris gloriari.

Hosce vero fatum domuit deorum et ipsorum iniqua opera :
neminem enim honorabant terrestrium hominum,

non malum, nec bonum quidem, quicunque ad-ipsos perve-
niret:] quare et ob-insolentiam sædam mortem assecuti-sunt.

Sed age, mihi tu mulieres in ædibus recense,
et quæ me parum-honorant, et quæ culpæ-expertes sunt.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
 420 τοιγάρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθεῖν καταλέξω.
 Πεντήκοντά τοι εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
 δμῳαί, τὰς μὲν τ' ἔργα διδάσκειν ἐργάζεσθαι,
 εἰρία τε φαίνειν καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
 τῶν δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
 425 οὐτ' ἐμὲ τίουσαι οὐτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
 Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδὲ ἑ μήτηρ
 σημαίνειν εἰσκεν ἐπὶ δμῳῇσι γυναῖξιν.
 Ἄλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερώϊα σιγαλόεντα
 εἶπω σὴ ἄλόχῳ, τῇ τις θεὸς ἕπνον ἐπῴρσεν. [σεύς·
 430 τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπέ γυναῖξιν
 ἐλθέμεν, αἵ περ πρόσθεν ἀεικέα μηχανώοντο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· γρη῏ς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
 ἀγγελέουσα γυναῖξί καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
 435 Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ συδῶτην
 εἰς ἑ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν καὶ ἀνοῖχθε γυναῖκας·
 αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθαίρειν.
 440 Αὐτὰρ ἐπὶ τὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσησθε,
 δμῳὰς ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰς ὅκε πασέων
 ψυχὰς ἐξαφέλησθε καὶ ἐκλεάθοιντ' Ἀφροδίτης,
 445 τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον μίσητοντό τε λάθρη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀλλήλες ἤλθον ἅπασαι,
 αἶν' ὀλοφύρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
 Πρῶτα μὲν οὖν νέκυας φόρεον κατατενηγῶτας,
 καὶ δ' ἄρ' ἔπ' αἰθοῦσῃ τίθεσαν εὐερχέας αὐλῆς,
 450 ἀλλήλησιν ἐρεῖδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσσεύς,
 αὐτὸς ἐπισπέργων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.
 Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας ἠδὲ τραπέζας
 ὕδατι καὶ σπόγγοις πολυτρήτοισι καθάειρον.
 Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
 455 λίστροισιν δάπεδον πύχα ποιητοῖο δόμοιο
 ἔϋον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμῳαί, τίθεσαν δὲ θύραζε.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
 δμῳὰς δ' ἐξαγαγόντες εὐσταθέος μεγάροιο
 μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἔρκεος αὐλῆς
 460 εἶλον ἐν σταίνει, θθεν οὕτως ἦεν ἀλύξαι.
 Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν·
 Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην
 τῶν, αἱ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ἐνείδεα χεῖρσιν
 μήτερι θ' ἡμετέρῃ παρὰ τε μνηστῆρσιν ἱαυον.
 465 Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ πείσμα νῆος κυανοπρώροιο
 κίονος ἐξάψας μεγάλης περιβάλλε θόλοιο,
 ὑψόσ' ἐπεντανύσας, μή τις ποσὶν οὐδας ἴκοιτο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι ἢ πέλειαι
 ἔρπει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἔστίηκε ἐνὶ θάμνῳ,
 470 αὐλὴν ἐσιέμεναι, συγχερὲς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
 ὥς αἶγ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις
 δειρήσι βρόχοι ἦσαν, ὅποις οἰκτίστα θάνοιεν·

Illum autem rursus allocuta est dilecta nutrix Euryclea:
 enimvero ego tibi, fili, veritatem declarabo.
 Quinquaginta tibi sunt in ædibus mulieres
 famulae, quas quidem operum docuimus operari,
 lanasque carpere, et servitum sustinere:
 harum duodecim omnes ad-impudentiam processerunt,
 nec me honorantes, neque ipsam Penelopem.
 Telemachus vero recens quidem adolescebat, neque ipsum
 mater] imperare sinebat famulis mulieribus.
 Sed age, ego consensu cœnaculo splendido,
 dicam tuæ uxori, cui aliquis deus somnum immisit.
 Hanc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
 nondum eam excita; tu vero huc dic mulieribus
 ut-veniant, quæ-quidem antea indigna machinabantur.
 Sic igitur dixit; anus autem per domum transiens exivit,
 nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent.
 At ille Telemachum et bubulcum ac subulcum,
 ad se vocatos, verbis alatis allocutus est:
 Incipite nunc cadavera portare, et jubete ferre mulieres,
 ac deinde solia perpulcra, et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgare.
 At postquam jam totam domum ordinaraveritis,
 famulas eductas e bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae,
 ferite ensibus longa-acie, donec omnium
 animas abstuleritis et oblitæ fuerint Veneris,
 quam sub procis habebant, et quæ miscebantur clam.
 Sic dixit; ac mulieres confertæ venerunt omnes,
 graviter lamentantes, uberes lacrimas defundentes.
 Primum quidem corpora portabant mortua;
 sub porticu vero ponebant bene-septæ aulae,
 sibi-invicem innitentes: imperabat autem Ulysses,
 ipse adurgens: illæ vero exportabant etiam necessitate.
 Ac deinde solia perpulcra et mensas,
 aqua et spongiis multiformis purgabant.
 At Telemachus et bubulcus ac subulcus
 scopis pavimentum firmiter structæ domus
 verrebant; exportabant vero famulae, posueruntque foris.
 Ac postquam totam domum ordinarant,
 famulas eductas e-bene-fundata domo,
 medio-inter tholumque et egregium septum aulae
 cogeant in angusto, unde nullo-modo licebat effugere.
 Ad-hos autem Telemachus prudens incipiebat loqui:
 Non quidem jam pura morte animum auferrem
 harum, quæ dudum meo capiti opprobria offuderunt,
 matrigue meæ, cumque procis concumbant.
 Sic igitur dixit; et funem navis prora-cœrulea-instructæ
 ex-columna nexum magna tholi, his circumjecit,
 alte extensum, ne-quæ pedibus solum attingeret.
 Sicut autem quando vel turdæ patulis-alis, vel columbæ
 reti impingunt, quod stabat in fruticeto,
 septum intrantes, triste autem eas suscepit cubile:
 sic hæ ordine capita habebant, circum autem omnia
 colla laquei erant, ut miserrime morerentur:

ῥσπαῖρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ οὔτι μάλα δὴν.

Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
476 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν βῖνάς τε καὶ οὔτα νηλεὶ χαλκῷ
τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὤμα δάσασθαι
χειράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτητόι θυμῷ.

Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κλον' τετέλεστο δὲ ἔργον.

480 Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·

Οἷσε θέειον, γρηῷ, κακῶν ἄκος, οἷσα δέ μοι πῦρ,
ὄφρα θεεύσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἀνωχθὶ σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
πάσας δ' ὄτρυνον δμῳὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.

485 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλαια·
ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμόν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε χιτῶνά τε εἵματ' ἐνέικω·
μηδ' οὕτω βράκεσιν πεπυκασμένους εὐρέας ὤμους
ἔσταθ' ἐνὶ μεγάροισι· νημεσσητὸν δὲ κεν εἴη. [σεύς·

490 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
πῦρ νῦν μοι πρόωτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὡς ἔφαθ'· οὐδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλαια,
ἤνεικεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
εὔ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.

495 Γρηῷς δ' αὖτ' ἀπέβη διὰ δῶματα καλ' Ὀδυσῆος,
ἀγγελοῦσα γυναιξὶ καὶ ὄτρυνέουσα νέεσθαι·
αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.

Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφοτέρωθεν καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα
καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλὴν τε καὶ ὤμους
500 χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἡμερος ἤρει
κλαυθμοῦ καὶ στοναχῆς· γίγνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΟΔΥΣΣΕΙΑ Σ Ψ.

Ὀδυσσεὺς ὑπὸ Πηνελόπτης ἀναγνω-
ρισμός.

Γρηῷς δ' εἰς ὑπερῷ ἀνεβήσατο καρχαλόωσα,
δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἐνδον ἔοντα·
γούνατα δ' ἐρβώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

5 Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδῃαι
ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τάτ' ἔλδαι ἡματα πάντα·
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὅθι περ ἔλθῃ.
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, ὅτε οἱ οἶκον
κῆδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον βιώωντό τε παῖδα.

10 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· ὅτε δύναται
ἄφροντα ποιῆσαι καὶ ἐπιφρονά περ μάλ' ἔοντα
καὶ τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
οἱ δὲ περ ἔδλαψαν· πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦρθα.

15 Τίπτε με λωδεύεις, πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
ταῦτα παρὲς ἐρέουσα καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις

palpitabant vero pedibus paululum, nequaquam valde diu.

Ac Melanthium educebant per vestibulumque et aulam ;
ejus autem naresque et aures sævo ære
abscindebant, genitaliaque evulserunt, canibus cruda discer-
penda ;] manusque et pedes amputabant, irato animo.

Hi quidem deinde ut-sibi-abluerant manusque pedesque ,
ad Ulyssem in-domum ivere ; perfectum-erat autem opus.
Atque hic alloquebatur dilectam nutricem Eurycleam :

Affer thus, anus, malorum medelam, afferque mihi ignem,
ut suffiam domum ; tu autem Penelopen
venire huc jube, cum famulis mulieribus :

omnes vero hortare ancillas per domum, ut-veniant.
Eum vero rursus alloquebatur dilecta nutrix Euryclea :
certe jam hæc, fili mi, apposite dixisti ;
sed age, tibi lænamque tunicamque vestimenta afferam :
neve hoc-modo pannis tectus latos humeros
sta in ædibus ; indignum vero hoc foret.

Eam autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses :
ignis nunc mihi omnium-primum in ædibus fiat.

Sic dixit : neque inobsequens-fuit cara nutrix Euryclea ;
attulit vero ignem et thus : at Ulysses
bene suffivit ædes et domum et aulam.

Anus autem inde ascendit per ædes pulcras Ulyssis ,
nuntiatura mulieribus, et hortatura ut-venirent :
illæ vero iterunt ex domo, facem in manibus tenentes.
Hæque inde circumfundebantur et salutabant Ulyssem ,
et osculabantur ei amplectentes caputque et humeros
manusque prensantes ; illum autem dulce desiderium cepit
fletus et suspirii : cognoscebat vero animo cunctas.

ODYSSEÆ XXIII.

Ulysses a Penelope agnitus.

Anus vero in coenaculum ascendit exsultans,
hæc dictura dilectum maritum intus esse :
genua autem firmiter-se-movebant, pedesque subsultabant :
stetit vero deinde super caput, et ipsam sermone allocuta-
est :] Surge, Penelope, cara filia, ut videas
oculis tuis, quæ desideras per-dies omnes :
venit Ulysses, et domum advenit, sero licet reversus.
Procos autem interfecit illustres, qui ipsi domum
contristabant et possessiones comedebant violenterque-tra-
ctabant filium.] Illam vero rursus allocuta-est prudens Pe-
nelope :] nutrix cara, insanam te dii reddidere, qui possunt
insipientem facere etiam eum qui vel prudentissimus sit ;
atque alias mentis-impotentem sapientiæ admoverunt :
qui te sane læserunt ; antea autem mente integra eras.
Cur me deludis, pertristem animum habentem,
hæc præter verum dicens, et ex somno me suscitans

- ἡδέος, & μ' ἐπέδρασε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
οὐ γάρ πω τοῖόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσσεὺς
ὄψετ' ἐποφόμενος Κακοῖλιον οὐκ ὀνομαστήν.
20 Ἄλλ' ἄγε νῦν κατὰβηθι καὶ ἂν ἔργου μέγαρόνδε.
Εἰ γάρ τις μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἱ μοι ἔασιν,
ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε καὶ ἐξ ὕπνου ἀνέγειρεν,
τῷ κε τάχα στυγερώς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
αὐτὶς ἔσω μέγαρον· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
25 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
οὔτι σε λωθεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
ἦλθ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
ὃ ξείνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροιςιν.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ᾔδειεν ἐνδόν ἐόντα,
30 ἀλλὰ σαοφροσύνησι νοήματα πατὴρ ἔκλυεν,
ὅφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηγορόντων.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐγάρη καὶ ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα
γρητὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἦκεν
καὶ μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
35 Εἰ δ', ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτές ἔνισπε,
εἰ ἔτεδον δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
ὅπως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκεν,
μῦθος ἔων, οἳ δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδον ἔμμενον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
40 οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ στόνον οἶον ἄκουον
κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυγῶ θαλάμῳ εὐπῆκτων
ἡμεῖθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὐ ἀραρυῖαι·
πρὶν γ' ὅτε δὴ με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσεν
Τηλέμαχος· τὸν γάρ βα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
45 Εὐρον ἔπειτα Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν
ἐσταθ'· οἳ δὲ μιν ἀμφὶ κραταίπεδον οὐδὰς ἔχοντες
κέατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης.
[αἵματι καὶ λύθῳ πεπαλαγμένον ὥστε λέοντα.]
Νῦν δ' οἳ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
50 ἀθροοί· αὐτὰρ ὃ δῶμα θεοιοῦται περικαλλές,
πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.
Ἄλλ' ἔπευ, ὅφρα σφῶϊν εὐφροσύνης ἐπιβῆτον
ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ᾗδὴ τόδε μακρὸν ἐλδῶρ ἐκτετέλεσται·
55 ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωδὸς ἐφέστιος, εἶρε δὲ καὶ σὲ
καὶ παῖδ' ἐν μεγάροις· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔραζον
μνηστῆρες, τοὺς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
μαῖα φίλη, μήπω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλῶσα.
60 Οἶσθα γάρ, ὥς κ' ἀσπαστὸς ἐνὶ μεγάροις φανείη
πᾶσι, μάλιστα δ' ἔμοι τε καὶ υἱεῖ, τὸν τεκόμεσθα·
ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτέτυμος, ὡς ἀγορεύεις·
ἀλλὰ τις ἀθανάτων κτεῖνε μνηστῆρας ἀγαυούς,
ὑβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
65 Οὔτινα γάρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
τῷ δι' ἀτασθαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
ὥλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιῶδες, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἡμέτεβ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
70 τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀρόντων·

dulci, qui mihi vinxerat caras palpebras complexus?
nondum enim taliter dormivi, ex quo Ulysses
ivit visurus malum-Ilium non nominandum.
Sed age nunc descende, et retro vade in-domum.
Si qua enim mihi alia mulierum, quæ mihi sunt,
hæc veniens nuntiasset et ex sommo me suscitasset,
ideo cito graviter ipsam ego dimissem ut iret
rursus intra ædes : te vero in-hoc quidem senectus juvabit.

Hanc autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
nequaquam te deludo, filia cara : sed vere tibi
venit Ulysses, et domum advenit, sicut dico ;
ille hospes, quem omnes ignominia-affliciebant in ædibus.
Telemachus vero illum dudum noverat intus esse,
sed per-prudentiam consilia patris occultarat,
ut virorum ulcisceretur violentiam superborum.

Sic dixit : illa autem gavisa-est, et a lecto exsilens
anum complexa-est ; a-palpebris vero lacrimam demisit ;
et ipsam compellans verbis alatis allocuta-est :
Eia age jam mihi, nutrix dilecta, verum dic,
si vere jam domum venit, ut dicis,
quomodo demum procis impudentibus manus intulerit,
solus quum-esset : hi vero semper frequentes intus manebant.

Illam autem rursus allocuta-est dilecta nutrix Euryclea :
non vidi, non didici, sed gemitum solum audiebam
eorum-qui-interficiebantur : nos vero in-recessu thalamorum
bene-structorum] sedebamus turbatæ ; foresque continebant
nos bene-aplæ,] prius quidem quam tandem me tuus filius
e domo vocaret] Telemachus : hunc enim pater emiserat vo-
caturum.] Inveni dein Ulyssem inter caesa cadavera
stantem ; illi vero circa ipsum solidum-pavimentum tenentes,
jacebant super alios-alii : videns tu animo exhilarata-fulsces.
[sanguine et cruore sedatum, tanquam leonem.]

Nunc hi quidem jam omnes *acent* ad atrienses fores
conferri : at ille domum suffit perpulcræ,
igne magno accenso : te vero me emisit ut-vocarem.
Sed sequere, ut vobismet lætitiæ immittatis
ambo carum cor, quoniam mala multa passi-estis.
Nunc vero jam hoc longum desiderium perfectum-est :
venit quidem ipse vivus ad-focum, invenit autem et to
et filium in ædibus ; mala vero qui ei faciebant
proci, hos omnes ultus-est sua in domo.

Hanc autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
nutrix dilecta, nondum magnopere gloriare exsultans.
Nosti enim quod gratus in domo appareret
omnibus, maxime vero mihi quæ et filio, quem genuimus :
sed non est hic sermo verus, sicut dicis :
sed aliquis immortalium interfecit procos illustres,
injuriarum eorum indignatus acerbam et mala opera.
Neminem enim honorabant terrestrium hominum,
non malum, nec bonum quidem, quicumque ad-ipsos perve-
nisset :] ideo ob iniquitates passi-sunt malum : at Ulysses
perdidit reditum longe ab-Achaia, periitque ipse.

Ei autem respondit deinde dilecta nutrix Euryclea :
filia mea, quale tibi verbum fugit ex septo dentium !

ἢ πόσιν, ἔνδον ἔοντα παρ' ἐσχάρῃ, οὔ ποτ' ἐφρησθα
 οἶκαδ' ἐλευσέσθαι· θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἀπιστος.
 Ἄλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἶπω,
 οὐλήν, τήν ποτέ μιν σὺς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
 75 τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἐθέλον δέ σὺ αὐτῇ
 εἰπέμεν· ἀλλὰ με κείνος ἑλὼν ἐπὶ μᾶστακα χερσὶν
 οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυιδρεῖσιν νόοιο.
 Ἄλλ' ἔπει· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδύσσομαι αὐτῆς,
 αἶ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναι μ' οἰκτίστω δλέθρῳ.
 80 Τὴν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
 μαῖα φίλη, χαλεπὸν σε θεῶν αἰγιγενέτατον
 δήνεα εἰρυσθαί, μάλα περ πολυιδρὶν εἴδυσαν.
 Ἄλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὅρα ἴδωμαι
 ἄνδρας μνηστῆρας τεθνηότας, ἧδ' ὅς ἐπεφνεν.
 85 Ὡς φαιμένη κατέβαιν' ὑπερώϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
 ὤρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεεῖνοι
 ἢ παρτοῖσθα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβούσα.
 Ἥ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν καὶ ὑπέρβη λαΐνον οὐδὸν,
 ἔχετ' ἔπει· Ὀδυσῆος ἐναντίον ἐν πυρὸς αὐγῇ,
 90 τοῖχου τοῦ ἐτέρου· ὃ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
 ἦστο κάτω ὁρώων, ποτιδέγμενος, εἰ τί μιν εἴποι
 ἱφθίμη παράκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
 Ἥ δ' ἄνευ δὴν ἦστο, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἱκανεν·
 ὄφει δ' ἄλλοτε μὲν μιν ἐνωπαδῶς ἐξίδεσκεν,
 95 ἄλλοτε δ' ἀγνώσασσκε, κακὰ χροὶ εἴματα ἔχοντα.
 Τηλέμαχος δ' ἐνέμπτεν ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Μῆτερ ἐμή, δύςμηττερ, ἀπηνεία θυμὸν ἔχουσα,
 τίφθ' οὐτὼ πατρός νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
 ἔχομένη μῦθοισιν ἀνέλρειαι οὐδὲ μεταλλάξ;
 100 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετλήσθι θυμῷ
 ἄνδρὸς ἀφισταίῃ, ἥ οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 ἔλθοι ἐικοσῶν ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν·
 σοὶ δ' αἰὲ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 105 τέκνον ἐμὸν, θυμὰς μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηπεν·
 οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος οὐδ' ἐρέσθαι
 οὐδ' εἰς ὧπα ιδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἔτιδν δὴ
 ἔστ' Ὀδυσσεὺς καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἥ μάλα νῶϊ
 γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῳόν· ἐστὶ γὰρ ἡμῖν
 110 σήμαθ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεχυρμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπειτα περὸντα προσήυδα·
 Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μαγάρουσιν ἱάσον
 πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
 115 Νῦν δ' ὅττι ρυπώω, κακὰ δὲ χροὶ εἴματα εἶμαι,
 τοῦνεκ' ἀτιμάζει· με καὶ οὕτω φησὶ τὸν εἶναι.
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὅχ' ἄριστα γένηται.
 Καὶ γὰρ τίς θ' ἔνα φῶτα κατακτείνεας ἐνὶ δῆμῳ,
 ᾧ μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
 120 φεύγει, πηοῦς τε πολυπικὼν καὶ πατρίδα γαίαν·
 ἡμεῖς δ' ἔρμα πολλὸς ἀπέταμεν, οἱ μὲν ἄριστοι
 κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τάδε σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
 αὐτὸς ταῦτά γε λέυσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην

quæ maritum, intus dum-est apud focum, nunquam dicis
 domum esse-venturum : animus vero tibi semper incredulus.
 Sed age tibi et signum manifestum aliud quoddam dicam,
 cicatricem, quam olim ei aper infixit albo dente :
 hanc *eum* abluens agnovi ; volebam autem tibi ipsi
 dicere : sed me ille prehensam ad os manibus,
 non sinebat dicere, per-ollertiam mentis.

Sed sequere ; atque ego me oppignerabo ipsam,
 si te decipiam, ut-interficiam me miserrima morte.

Huic autem respondit deinde prudens Penelope :
 nutrix cara, difficile est te deorum sempternorum
 consilia cavere, valde licet multarum-rerum-scientem.
 Sed omnino eamus ad filium meum, ut videam
 viros procos mortuos, atque *eum* qui interfecit eos.

Sic locuta, descendebat e-cœnaculo : multa vero ei cor
 agitabat, utrum seorsum dilectum maritum interrogaret,
 an astans oscularetur caput et manus prehensas.
 Illa vero postquam ingressa-est, et transivit lapideum limen,
 sedebat deinde Ulyssi ex-adverso, in ignis splendore,
 ad-parietem alterum : ille autem ad columnam longam
 sedebat deorsum tuens, exspectans, si quid sibi diceret
 eximia uxor, postquam vidit oculis.

Hæc vero tacita diu sedit, stupor vero ei cor invasit :
 obtutu autem aliquando quidem eum in-oculos aspectabat,
 aliquando vero identidem-non-agnoscebat, mala corpore ve-
 stimenta habentem.] Telemachus autem *eam* increpabat,
 verbumque dixit et elocutus-est :] mater mea, mala-maler,
 immitem animum habens,] cur sic a-patre separaris, neque
 propter ipsum] sedens, verbis percontaris neque interrogas?
 Haud quidem alia utique sic mulier obfirmato animo
 a-viro absisteret, qui ei mala multa perpessus
 venisset vigesimo anno in patriam terram :
 tibi vero semper cor durius est lapide.

Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope :
 fili mi, animus mihi in pectoribus stupet :
 neque aliquod proloqui possum verbum *ad eum*, neque in-
 terrogare,] neque in vultum intueri coram. Si autem revera
 demum] est Ulysses, et domum venit, certe omnino nos
 cognoscemus alter-alterum et melius ; sunt enim nobis
 signa, quæ jam et nos abscondita scimus ab aliis.

Sic dixit : subrisit vero andens divinus Ulysses,
 statimque Telemachum verbis alatis allocutus-est :

Telemache, sane matrem in ædibus sine
 tentare me ; cito autem cognoscet etiam melius.
 Nunc vero, quia sordeo, malaque corpore vestimenta indu-
 tus-sum,] ideo despiciatui-habet me, et nondum putat ipsum
 esse.] Nos vero consultemus, quo-pacto quam optime fiat.
 Etenim aliquis, *etiam* unum virum ubi-interfecerit in populo,
 cui non multi sint adjuutores pone,
 fugit, cognatisque relictis et patria terra :
 nos autem columnen urbis interfecimus, qui longe optimi *erant*
 juvenum in Ithaca ; ideo te consultare jubeo.

Hunc vero rursus Telemachus prudens contra affatus-est :
 ipse hæc sane videas, pater dilecte ; tuum enim optimum

125 μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κε τίς τοι
 ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνήτων ἀνθρώπων.
 [Ἡμεῖς δ' ἔμμεμαυτέες ἂμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι
 ἀλκιῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.]
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 130 τοιγάρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα. [σεύς·
 Πρῶτα μὲν ἄρ λούσασθε καὶ ἀμψίεσασθε χιτῶνας,
 διμῶα δ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγειτε εἴμαθ' ἐλέσθαι·
 αὐτὰρ θεῖος αἰοῖδός ἔχων φόρμιγγα λίγειαν
 ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
 135 ὥς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
 ἢ ἀν' ἑδὼν στείχων, ἢ οἱ περὶ ναιετάουσιν·
 μὴ πρόσθε κλέος εὐρύ φόνου κατὰ ἄστν γένηται
 ἀνδρῶν μνηστήρων, πρὶν γ' ἡμέας ἔλθμεν ἔξω
 ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
 140 φρασσόμεθ', ὅτι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλ' ἀνὴρ κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
 Πρῶτα μὲν οὖν λούσαντο καὶ ἀμψίεσαντο χιτῶνας·
 ὀπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἴλετο θεῖος αἰοῖδός
 φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δὲ σφισιν ἤμερον ὥρσεν
 145 μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
 Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστεναχίζετο ποσσὶν
 ἀνδρῶν παιζόντων καλλιζώνων τε γυναικῶν.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
 Ἦ μάλα δὴ τις ἔγχευ πολυμήνησθην βασίλειαν·
 150 σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὐ κουριδίοιο
 εἶρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερές, ἕως ἴκοιτο.
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὥς ἐτέτυκτο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεῖα μεγάλητορα ᾗ ἐνὶ οἴκῳ
 Εὐρυνόμῃ ταμὴν λούσεν καὶ χρίσεν ἑλαιῳ·
 155 ἀμφὶ δὲ μιν φῆρος καλὸν βάλεν ἠδὲ χιτῶνα·
 αὐτὰρ καὶ κεφαλῆς χεῦεν πολλὸν κάλλος Ἀθήνη
 μελῖζονά τ' εἰσιδόνει καὶ πάσσονα· καὶ δὲ κάρητος
 οὐλας ἤκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἀνθεῖ ὁμοίας.
 Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχέεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
 160 ἰδρὶς, δν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελελεί·
 ὥς μὲν τῷ περὶ χεῖρε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
 Ἐκ δ' ἀσπαίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοίος·
 ἅψ' αὐτίς κατ' ἄρ' ἔζει· ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη,
 165 ἀντίον ἧς ἀλόχου, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δαιμονίη, περὶ σοί γε γυναικῶν θηλυτεράων
 κῆρ ἀτέραμνον ἐθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
 οὐ μὲν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
 ἀνδρὸς ἀρεσταίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
 170 εἴθοι εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαίαν.
 Ἄλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὅφρα καὶ αὐτὸς
 λήξομαι· ἢ γὰρ τῇ γε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 δαιμόνι', οὐτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι οὐτ' ἀθερίω
 175 οὔτε λίην ἀγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔγρηθα,
 ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
 Ἄλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
 ἐκτὸς εὖσταθὲς θαλάμου, τόν β' αὐτὸς ἐποίει·

consilium in hominibus dicunt esse, nec quisquam tecum
 alius vir contenderit mortallum hominum.

[Nos vero alacres una sequemur; neque omnino puto me
 fortitudine defecturum, quanta vis quidem adsit.]

Illum autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
 etenim ego dicam, ut mihi videtur esse optimum.

Primum quidem lavamini, et induimini tunicas,
 famulasque in ædibus jubete vestimenta sibi-sumere :
 ac divinus cantor, habens citharam argutam,
 nobis præeat ludicram saltationem,
 ut aliquis putet nuptias esse, extra audiens,
 vel per viam vadens, vel ex iis qui circum-habitant :

ne prius fama lata cædis per urbem fiat
 virorum procorum, quam nos iverimus extra
 agrum in nostrum arboribus-abundantem; illic vero postea
 consultabimus, quicquid utile Olympius præbuerit.

Sic dixit : illi autem ei omnino auscultaunt ac paruerunt.

Primum igitur lavarunt-se, et induerunt-sibi tunicas :
 ornate-sunt autem mulieres : ac sumsit divinus cantor
 citharam cavam, ipsisque desiderium concitavit
 cantusque dulcis, et eximie saltationis.

His vero magna domus personabat pedibus
 virorum ludentium, pulcroque-cinctarum mulierum.

Sic autem aliquis dicebat, hæc extra ædes audiens :

Certe omnino jam aliquis duxit multum-ambitam reginam :
 improba, nec austiniit mariti sui, cui-virgo-nupeit,
 servare magnam domum perpetuo, donec venisset.

Sic aliquis dicebat; hæc autem non noverunt, quomodo
 facta-erant.] At Ulysses magnanimum suas in domo
 Eurynome œconoma lavit et unxit oleo;

circumque ipsum pallium jecit et tunicam :

atque capiti affudit multam pulcritudinem Minerva,
 majoremque aspectu fecit et crassorem; capite autem
 crispas demisit comas, hyacinthino flori similes.

Sicut autem quando aliquis aurum circumfundit argento vir
 peritus, quem Vulcanus docuerit et Pallas Minerva
 artem omnigenam, pulcra vero opera is perficit :

sic quidem huic circumfudit gratiam capiti et humeris.

E balneo vero is egressus est, corpore immortalibus similia :
 iterum autem deinde resedit in solio, unde surrexerat,

ex-adverso suæ uxori, et ipsam sermone allocutus est :

Mirifica, tibi quidem præ mulieribus feminis
 cor durissimum fecerunt Olympias domos habentes :

haud quidem alia sic mulier obfirmato animo
 a-viro abisteret, qui ei mala multa perpassus
 venisset vigesimo anno in patriam terram.

Sed age mihi, nutrix, sterne lectum, ut etiam solus
 decumbam : profecto enim huic ferreus in præcordiis animus.

Illum autem rursus allocuta est prudens Penelope :
 mirifice, nec sane magnopere-me-effero, nec nihili-habeo,
 neque admodum admiror; perquam autem bene novi, qualis
 eras,] ex Ithaca in navi proficiens longis-remis-instructa.

Sed age ei sterne densum lectum, Euryclæa,
 extra bene-fundatum thalamum, quem ipse fecit :

ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνήν,
 190 κώεα καὶ χλαίνας καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Ὡς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ὀχθήσας ἀλογον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·

ὦ γύναι, ἥ μάλα τοῦτο ἔπος θυμάλγες εἶπες·
 τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
 195 καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥῆϊδίως ἐθέλων θείῃ ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
 ἀνδρῶν δ' οὐκ ἔν τις ζωὸς βροτὸς οὐδὲ μάλ' ἡδῶν,
 ρεῖα μετοχλίσσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
 ἐν λέξει ἀσκητῶ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον οὐδὲ τις ἄλλος.

190 Ὅαμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντός,
 ἀκμηγνός, θαλέθων· παχέτος δ' ἦν ἡύτε κίων.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον, δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
 πυκνήσιν λιθάδεσαι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
 κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.

195 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
 κορυμνὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμῶν ἀμφέξεσα χαλκῷ
 εὖ καὶ ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ στάθμῃν ἴθυνα,
 ἐρμῖν ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρω.
 Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
 200 δαιδάλλων χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἡδ' ἐλέφαντι·
 ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός, φοῖνικι φαινόν.
 Οὕτω τοι τότε σῆμα πιραύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
 εἴ μοι ἔτ' ἐμπεδόν ἐστι, γύναι, λέχος, ἥ τις ἤδη
 ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμῶν ὑπο πυθμέν' ἐλαίης.

205 Ὡς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
 σῆματ' ἀναγνούσης, τὰ οἱ ἐμπεδα πέτραδ' Ὀδυσσεύς·
 ὀακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς ὄραμεν, ἀμρὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ κάρη δ' ἔκυσ' ἡδὲ προσηύδα·

Μὴ μοι, Ὀδυσσεῦ, σχύζευ, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 210 ἀνθρώπων πέπυσσο· θεοὶ δ' ὤπαζον οἷζυν, [λίστα
 οἱ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὸν ἰκέσθαι.
 Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶεο μῆδὲ νεμέσσα,
 οὐνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὦδ' ἀγάπησα.

215 Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φιλοισιν
 ἐρρίγεται, μή τις με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
 ἐλθὼν· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευούσιν.
 Οὐδέ κεν Ἀργεῖη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 ἀνδρὶ παρ' ἄλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 220 εἰ ἤδη, δ' μιν αὖτις Ἀρῆϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 ἀξέμεναι οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδ' ἐμῆλλον.
 Τὴν δ' ἦτοι ῥέζει θεὸς ὥρορεν ἔργον αἰεκέ·
 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔφ' ἐγκάθετο θυμῷ
 λυγρῇν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἔκετο πένθος.

225 Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σῆματ' ἀριφραδέα κατέλεξας
 εὐνῆς ἡμετέρης, ἦν οὐ βροτὸς ἄλλος ὅπως πεῖ,
 ἀλλ' οἷοι, σὺ τ' ἐγὼ τε καὶ ἀμφίπολος μία μούνη,
 Ἀκτορίς, ἦν μοι δῶκε πατὴρ ἐτι δεῦρο κιούσης,
 ἡ νῶϊν εἰρτο θύρας πυκινῷ θαλάμῳ,
 230 πείθεις δὴ μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὅφ' ἤμερον ὥρσε γόοιο·
 κλαίει δ' ἔχων ἀλογον θυμάρεα, κέδν' εἰδυῖαν.

illie ei, elato denso lecto, injicite stragula,
 pelles et lanas et vestes-stragulas splendidas.

Sic igitur dixit, maritum tentans; at Ulysses
 indignatus uxorem alloquebatur, honesta scientem:

O mulier, profecto valde hoc verbum acerbum dixisti:
 quis vero mihi alibi posuit lectum? difficile vero esset
 etiam valde scienti, nisi quando deus ipse aggressus
 facile volens poneret alio in loco:

virorum autem haud quisquam vivus mortalis ne valde qui-
 dem pubescens,] facile amoliretur; nam magnum signum fa-
 ctum-est] in lecto elaborato: eum autem ego feci, nec quis-
 quam alius.] Arbor erat patulis-frondibus olivæ intra septum,
 vigans, florescens: crassitudine vero erat tanquam columna.
 Ei autem ego circumdatum thalamum struxi, donec perfeci
 densis lapidibus, et bene desuper texi;
 conglutinatasque imposui fores, firmiter aptatas.

Et tum deinde abscondi comam patulis-frondibus olivæ;
 truncum vero a radice usque proscissum circumdolavi ære
 bene et scite, et ad perpendicularium exegi,
 fulcro elaborato; terebravique omnia terebra.
 Ab hoc autem incipiens lectum poliebam, donec perfeci,
 varie-ornans auroque et argento et ebore:

inde vero extendi pellem bovis, purpura splendidam.
 Sic tibi hoc signum dico; neque omnino scio,
 si mihi adhuc incolumis sit, mulier, lectus, an aliquis jam
 virorum alibi posuerit, succiso fundo olivæ.

Sic dixit: illius vero ibidem soluta-sunt genua et carum cor,
 signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses:
 lacrimis-fusis autem deinde recta cucurrit, ac manus circa
 collum jaciebat Ulyssi; caput vero osculata-est et affabatur:

Ne mihi, Ulysse, irascere, quoniam in-aliiis quidem *rebus*
 maxime] hominum prudens-eras; dii autem dabant ærumnam,
 qui nobis inviderunt apud nos-invicem manentes
 pubertate fruitos-esse, et senectutis limen attigisse.

At ne nunc mihi ob-hoc irascere, neu indignare,
 quod te non primum, postquam vidi, sic amplexa-sum.

Semper enim mihi animus in pectoribus caris
 horruit, ne-quis me hominum deciperet verbis
 huc profectus; multi enim malas astutias cogitant.

Neque Argiva Helena, Jove enata,
 viro cum alieno mixta-fuisset amore et cubili,
 si in-animo-habuisse, quod ipsam iterum Mavortii filii Achi-
 vorum] reducturi domum dilectam in patriam erant.

Eam autem profecto ad-patrandum deus instigavit opus indi-
 gnium:] at noxam non ante in-suo deposuit (*cognovit*) animo
 gravem, ex qua primum et ad-nos venit dolor.

Nunc vero, quandoquidem jam signa manifesta dixisti
 lecti nostri, quem non mortalis alius viderat,
 sed soli tuque egoque, et ancilla una sola
 Actoris, quam mihi dedit pater olim huc proficiscenti,
 quæ nobis custodiebat fores firmi thalami,
 flectis tandem meum animum, durus licet valde sit.

Sic dixit; illique adhuc magis desiderium excitavit fletus:
 flebat vero tenens uxorem animo-gratam, honesta scientem.

Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίος γῇ νηχομένοισι φάνη,
 ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
 235 ῥαίσι, ἔπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
 παῦροι δ' ἐξέφυγον πολίτης ἑλὸς ἡπειρόνδε
 νηχομένοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῖ τέτροφεν ἄλμη·
 ἀσπασίαι δ' ἐπέθαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
 ὧς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσορώσῃ·
 240 δειρῆς δ' οὐπω πάμπαν ἀφίετο πῆγεε λευκῷ.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχεθεν, ἧῳ δ' αὖτε
 ῥύσας' ἐπ' Ὀκεανῷ χρυσόθρονον, οὐδ' ἔα ἵππους
 245 ζεύγυσθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
 Λάμπον καὶ Φαέθονδ', οἳ τ' ἧῳ πῶλοι ἄγουσιν.
 Καὶ τότε ῥά π' ἦν ἀλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
 ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὅπισθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
 250 πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσσαι.
 Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μαντεύσατο Τειρεσίαιο
 ἡματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἀΐδος εἴσω,
 νόστον ἑταίροισιν διζήμενος ἡδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
 Ἄλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄρα καὶ ἡδῇ
 255 ὑπὸ ὑπο γλυκερῷ ταρταρώμεθα κοιμηθέντες.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εὐνὴ μὲν δὴ σοίγε τότ' ἔσσεται, δῆπότε θυμῷ
 σὺ θέλῃς· ἐπεὶ ἄρ' σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
 οἶκον εὐκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαίαν.
 260 Ἄλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καὶ τοι θεὸς ἐμβαλε θυμῷ,
 εἴπ' ἄγε μοι τὸν ἀέθλον· ἐπεὶ καὶ ὅπισθεν, οἶω,
 πύσομαι· αὐτίκα δ' ἔστι δαήμεναι οὔτι χέριον. [σεύς·
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 265 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρύνουσα κελεύεις
 εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μωθήσομαι οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὐ μὲν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
 χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ δαστε' ἀνωγεν
 ἔλθειν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐήρης ἑρετμόν,
 εἰκόχε τοὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
 270 ἀνέρες, οὐδέ θ' ἄλῃσι μεμιγμένον εἶδαρ' ἔδουσιν·
 οὐδ' ἄρα τόλγ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήχους
 οὐδ' εὐήρε' ἑρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
 Σῆμα δέ μοι τόδ' εἴειπεν ἀριφαδὲς, οὐδέ σε κεύσω·
 δῆπότε κεν δὴ μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
 275 φῆῃ ἀθηρηλοῖγόν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὦμῳ,
 καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πῆξαν' ἐκέλευεν ἑρετμόν,
 ἔρξανθ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἀνακτι,
 ἀρνειὸν ταῦρόν τε σῶν τ' ἐπιθήτορα κάπρον,
 οἶκαδ' ἀποστείλχειν ἔρδειν θ' ἱερὰς ἑκατόμβας
 280 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 πᾶσι μάλ' ἑξείης· θάνατος δέ μοι ἔξ ἁλὸς αὐτῷ
 ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κ' ἐμὲ πέφνη
 γήρῃ· ὑπο λιπαρῷ ἀρήμενον· ἀμφοὶ δὲ λαοὶ
 ὀλβιοὶ ἔσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
 285 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
 εἰ μὲν δὴ γῆράς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,

Sicut autem quando grata terra natantibus apparet,
 quorum quidem Neptunus bene-fabricatam navem in ponto
 perdidit, agitatam vento et fluctu vasto;
 pauci vero effugerunt e-cano mari in-terram
 natantes, multaue circa corpus accrevit salsugo;
 læti tamen conscenderunt terram, malo evitato:
 sic ipsi gratus erat maritus intuenti:
 a-collo autem nondum omnino removebat brachia candida.
 Et sane flentibus apparuisset roseis-digitis Aurora,
 nisi utique aliud cogitasset dea caesiis-oculis Minerva.
 Noctem quidem in termino longam tenuit, Auroram vero
 retinuit in Oceano aureum-solium-habentem, nec sinebat
 equos] jungere veloces, lumen hominibus ferentes,
 Lampum et Phaethonta, qui Auroram equi vehunt.
 Et tunc suam uxorem allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 O mulier, nondum enim omnium ad fines certaminum
 venimus, sed adhuc in-posterum immensus labor erit,
 multus et difficilis, quem me oportet omnem perficere.
 Sic enim mihi anima vaticinata-est Tiresiæ,
 die illo, quando descendi domum Orci intra,
 reditum sociis quaerens, et mihi ipsi.
 Sed veni, ad-lectum eamus, uxor, ut jamjam
 somno dulci delectemur, ubi-decubuerimus.
 Eum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 cubile quidem demum tibi-sane tunc erit, quando animo
 tuo volueris; quandoquidem te dii fecerunt reducem
 ad-domum bene-ædificatam, et tuam in patriam terram.
 Sed quoniam cogitasti, et tibi deus injecit animo,
 dic, age, mihi hoc certamen; quoniam et postea, puto,
 audiam; statim autem est scire nequaquam pejus.
 Hanc vero respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses:
 mirifica, cur demum me valde exhortans jubes
 dicere? at ego dicam, nec celabo.
 Haud quidem tibi animus gaudebit; neque enim ipse
 gaudeo: quoniam admodum multas me hominum ad urbes
 jussit] proficisci, in manibus habentem fabrefactum remum,
 donec ad-illos pervenerim, qui haud norunt mare,
 viros, nec salibus mixtum cibum edunt:
 nec sane hi norunt naves rubris-proris,
 nec fabrefactos remos, qui-quidem alæ navibus sunt.
 Signum vero mihi hoc dixit manifestum, nec te celabo:
 quando demum mihi obviam-factus alius viator
 dixerit me ventilabrum habere super splendido humero:
 tunc me terræ infixio jussit remo,
 factisque sacris pulcris Neptuno regi,
 ariete, tauroque, suumque initore verre,
 domum abire, facereque sacras hecatombas
 immortalibus diis, qui cælum latum tenent,
 omnibus prorsus ordine: mors autem mihi extra mare ipsi
 lenis admodum talis adveniet, quæ me occidat
 senectute a molli confectum; circum autem populi
 felices erunt: hæc mihi dixit omnia perfectum-iri.
 Illum autem rursus allocuta-est prudens Penelope:
 si quidem demum senectutem dii perficient meliorem,

ἐλπωρή τοι ἐπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσσεσθαι.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Τόσσα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνήν
290 ἑστῶτος μαλακῆς, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων.

Αὐτὰρ ἐπεὶ στῶρεσαν πυκινὸν λέγος ἐγκονέουσαι,
γρηῖς μὲν κείουσα πάλιν οἰκόνδε βεβήκει·
τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
ἐργαμένοιαι λέγοςδε, δῶος μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
295 ἐς θάλαμον δ' ἀγαγοῦσα πάλιν κλέν· οἱ μὲν ἐπειτα
ἄσπασιοι λέκτροιο παλαιοῦ θεσμὸν ἔκοντο.

Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος ἠδὲ συδῶτης
παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοιο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκα·
αὐτοὶ δ' εὐνάοντο κατὰ μέγαρα σκιάοντα.

300 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν φιλότῃτος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
τερπέσθην μῦθοισι, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντε·
ἡ μὲν δσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο διὰ γυναικῶν,
ἀνδρῶν μνηστῆρων ἐσορῶσ' αἰδήλων ὄμιλον,
οἱ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας καὶ ἱρία μῆλα,
305 ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πῖθων ἡψύσσετο οἶνος.
Αὐτὰρ δ' Διογενὴς Ὀδυσσεὺς δσα κῆδε' ἔθηκεν
ἀνθρώποις δσα τ' αὐτὸς οἴλυσας ἐμόγησεν,
πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούουσα, οὐδὲ οἱ ὕπνος
πίπτειν ἐπὶ βλεφάροισι πάρος καταλέξει ἅπαντα.

310 Ἥρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔ-
ῤῥθ' ἐς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πείραν ἄρουργαν· [πειτα
ἡδ' δσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπειτίσατο ποινὴν
ἰφθίμων ἐτάρων, οὓς ἤσθιεν οὐδ' ἐλάειρεν·
ἡδ' ὡς Αἰόλον ἔκεθ', δ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο
315 καὶ πέμπ' οὐδὲ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἰκέσθαι
ἦν, ἀλλὰ μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·
ἡδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκαεν,
οἱ νῆας τ' ὄλεσαν καὶ εὐκνήμιδας ἐταίρους·

320 [πάντας Ὀδυσσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·]
καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον πολυμηχανίην τε·
ἡδ' ὡς εἰς Αἶδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
ψυχῇ χρησόμενος Θεβαίου Τειρεσίαο,
νηὶ πολυχλῆϊδι, καὶ εἰσιδε πάντας ἐταίρους
325 μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα·
ἡδ' ὡς Σειρήνων ἀδινῶν φθόγγον ἄκουσεν·
ὡς θ' ἔκετο Πλαγκτὰς πέτρας δεινὴν τε Χάρυβδιν
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκῆριοι ἄνδρες ἄλυξαν·
ἡδ' ὡς Ἥλίοιο βόας κατέπεφνον ἐταῖροι·

330 ἡδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἐβριθεν ἑσθλοὶ ἐταῖροι
πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλυξεν·
ὡς θ' ἔκετ' Ὀγυγίην νῆσον Νύμφην τε Καλυψῶ,
ἡ δὴ μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
335 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν ἠδὲ ἔφρασκεν
θήσειν ἀθάνατον καὶ ἀγήραον ἥματα πάντα·
ἀλλὰ τῷ οὐποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐπειθεν·
ἡδ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
οἱ δὴ μιν περί κῆρι θεὸν ὡς τιμήσαντο

340 καὶ πέμψαν σὺν νηὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

spes tibi est deinde malorum effugium fore.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Interea vero Eurynomeque et nutrix instruebant lectum
veste molli, facibus sub lucentibus.

Ac postquam straverant densum lectum properantes,
anus quidem decubitura retro in-domum ivit;

illis vero Eurynome cubicularia praeibat
euntibus ad-lectum, facem in manibus tenens :

in thalamum autem ubi-duxerat, retro ivit ; illi quidem deinde
lubentes lecti antiqui ritibus accesserunt.

At Telemachus et bubulcus ac subulcus
cessare fecerunt a-saltatione pedes, cessareque fecere mulie-
res : ipsi vero cubabant per aedes umbrasas.

Illi autem postquam amore delectati sunt desiderabili,
delectabantur sermonibus, inter se invicem confabulantes :
illa quidem quanta in edibus sustinuerat, divina mulierum,
virorum procuror inspiciens perniciosum cœtum,
qui sui gratia multa, boves et pingua pecora,
mactabant ; multum autem ex-doliis hauriebatur vinum.
At generosus Ulysses, quantos dolores intulerat
hominibus, et quantos ipse ærumnis-conflictatus exanclave-
rat,] omnia dicebat ; illa vero delectabatur audiens ; neque ei
somnia] incidebat palpebris, antequam is enarrasset omnia.

Incepit autem, quomodo primum Ciconas domuit ; ac post-
ea] venit in Lotophagorum virorum pinguem terram :
et quæ Cyclops fecit, et quomodo luit pœnam
ob-fortes socios, quos comedebat is nec miserabatur :
et ut ad Æolum venit, qui ipsum lubens suscepit,
et dimittebat : nondum tamen fatale, dilectam in patriam
ut-perveniret,] erat ; sed ipsum rursus abreptum procella
pontum in piscosum tulit valde gementem :
et quomodo Telegylum Læstrygoniam pervenit, ad
Læstrygonas, qui navesque perdidere et bene-ocreatos so-
cios :] [omnes : Ulysses autem solus effugit nave nigra :]
et Circes enarravit dolum et varium-artificium ;
et quomodo Orci domum adiit squalidam,
animam consulturus Thebani Tiresiæ,
navi multis-transtis-instructa ; et aspexit omnes socios,
matremque, quæ ipsum peperit et nutritivum parvulum :
et quomodo Sirenum frequentium vocem audiit :
quomodoque venit ad Erraticas petras, horrendamque Cha-
rybdis,] Scyllamque, quam nondum-unquam illæsi viri ef-
fugerunt :] et ut Solis boves interfecerunt socii :
et ut navem velocem percussit ardenti fulmine
Jupiter altitonans ; perieruntque strenui socii,
omnes simul : ipse vero mala fata effugit :
utque advenit Ogygiam in-insulam, ad Nymphamque Ca-
lyпсо,] quæ demum ipsum detinebat, cupiens sibi maritum
esse.] in specubus cavis, et alebat, atque dicebat
reddituram se cum immortalē et senectutis-expertem dies
omnes ;] sed ei nunquam animum in pectoribus flectebat :
et quomodo ad Phæacas pervenit, multa perpassus,
qui sane ipsum ex animo, deum veluti, honoraverunt,
et deduxerunt cum navi dilectam in patriam terram,

χαλκόν τε χρυσόν τε ἄλλις ἐσθῆτά τε δόντας.
Τοῦτ' ἄρα δεύτατον εἶπεν Ἴππος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
λασιμελὲς ἐπόρουσε, λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ἦ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
246 ὅπποτε δὴ β' Ὀδυσῆα ἐέλπετο δν κατὰ θυμὸν
εὐνῆς ἥς ἀλόχου ταρπήμεναι ἡδὲ καὶ ὕπνου,
αὐτίκ' ἀπ' Ὀκείανου χρυσοθρόνον Ἡριγένειαν
ὤρσεν, ἵν' ἀνθρώποισι φῶς φέροι· ὥρτο δ' Ὀδυσσεύς
εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

350 Ὡ γύναι, ἥδη μὲν πολέων κεκορήμεθ' ἀέθλων
ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνθάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον
χλαίουσ'· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγеси καὶ θεοὶ ἄλλοι
ἰέμενον πεδάσσκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἵης·
νῦν δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἰκόμεθ' εὐνήν,
355 κτήματα μὲν, τὰ μοί ἐστι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισιν·
μῆλα δ', ἃ μοι μνηστήρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λήϊσσομαι, ἄλλα δ' Ἀχαιοὶ
δώσουσ', εἰς ὅκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους.

Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἄγρον ἔπειμι,
360 ὀφόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὅ μοι πυκινῶς ἀνάχχεται·
σοὶ δέ, γύναι, τὰ δ' ἐπιτέλλω, πινυτὴ περ εἰούση·
αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι
ἀνδρῶν μνηστήρων, οὓς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
εἰς ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν
365 ἥσθαί μιν τινα προτίσσοιο μὴδ' ἐρέεινε.

Ἦ ῥα καὶ ἄμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ·
ὥρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἡδὲ συβώτην,
πάντας δ' ἔντε' ἀνῶγεν Ἀρήϊα χερσὶν ἐλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν, ἐθιωρήσσαντο δὲ χαλκῷ·
370 ὣϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἦιον ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Ἦδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τοὺς δ' ἄρ' Ἀθήνη
νυκτὶ κατακρύψασα θεῶς ἐξῆγε πόληος.

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Ω.

Σπονδαί.

[Ἐρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ βράβδον μετὰ χερσὶν
καλὴν, χρυσεῖην, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
ὣν ἔθλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
5 τῇ β' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἔποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῶ ἄντρου θεσπεσίῳ
τρίζουσαι ποτόνται, ἐπεὶ καὶ τις ἀποπέσῃσιν
δρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλησιν ἔχονται·
ὥς αἱ τετριγυῖαι ἄμ' ἦσαν· ἤρχε δ' ἄρα σφιν
10 Ἐρμείας ἀνάχχεται κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πάρ δ' ἴσαν Ὀκείανου τε βοᾶς καὶ Λευκάδα πέτρην
ἡδὲ παρ' Ἥελίοιο πύλας καὶ δῆμον Ὀνειρώων
ἦσαν· αἶψα δ' ἴκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
ἐνθα τε ναίουσιν ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων.

æreque, auroque affatim, vestituque datis.

Hoc sane ultimum dixit verbum, quando eum dulcis somnus
membrorum-relaxator invasit, solvens curas animi.

Sed rursus aliud cogitavit dea cæsiis-oculis Minerva :
quando demum Ulyssem putabat suo in animo
concubitu suæ uxoris oblectatum-esse, atque etiam somno :
statim ab Oceano in-aureo-solio mane-genitam *Auroram*
excitavit, ut hominibus lucem ferret : surrexit vero Ulysses
cubili ex molli ; uxori autem *hunc* sermonem mandabat :

O uxor, jam quidem multis satiati-sumus certaminibus
ambo : tu quidem hic meum ærumnosum reditum
deslens ; at me Jupiter doloribus, et dii alii,
properantem detinebant mea a patria terra :
nunc vero postquam ambo ad-desiderabile venimus cubile,
possessiones quidem, quæ mihi sunt, curato in ædibus ;
pecora autem quæ mihi proci superbi consumsere, *pro iis*
multa quidem ipse ego prædabor, alia autem Achivi
dabunt, donec omnia impleverint stabula.

Verum ego quidem ad arboribus-abundantem agrum profi-
ciscar,] visurus patrem eximium, qui mihi multum dolet :
tibi autem, uxor, hæc præcipio, prudens licet sis :
statim enim fama ibit simul cum sole oriente
de-viris procis, quos interfeci in ædibus :
in cænaculum ubi-ascenderis, cum famulis mulieribus,
sede, neu quenquam respice, neu interroga.

Dixit, et circum humeros induit-sibi arma pulkra :
incitavit autem Telemachum et bubulcum ac subulcum,
omnesque arma jussit Martia manibus sibi-sumere.
Hi vero ei non inobsequentes-fuerunt ; armabant autem se
ære ;] et aperuere fores, et exhibant : præibat autem Ulysses.
Jam quidem lux erat super terram ; illos autem Minerva
caligine coopertos cito eduxit ex-urbe.

ODYSSEÆ XXIV.

Libationes.

[Mercurius autem animas Cyllenius evocabat
vivorum procorum ; habebat vero virgam in manibus
pulcram, auream, qua-quidem hominum oculos mulcet,
quorum vult ; alios vero et dormientes suscitatur :
hac utique ducebat commotas ; illæ vero stridentes seque-
bantur.] Sicut autem quando vespertiliones in-secessu antri
divini] stridentes volant, postquam exciderit aliquis
de-serie ex petra ; ac sibi-invicem adherescunt :
sic illæ stridentes una ibant : præibat vero ipsis
Mercurius alienus-a-malo, per squalidas vias.
Præteribant autem Oceanique fluctus et Leucada petram ;
et præter Solis portas, et populum Somniorum,
ibant : statimque pervenerunt in berbosum pratum,
ubi habitant animæ, simulacra defunctorum.

15 Ἔδρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
καὶ Πατροκλῆος καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Αἰαντός θ', ὃς ἄριστος ἐν εἰδός τε δέμας τε
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κείνον ἑμίλειον ἀγγέλουον δὲ
20 ἦλυθ' ἐπὶ ψυχῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἀγνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέραθ', ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
οἰκῶ ἐν Αἰγίσθιο θάνον καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχῇ προσεφώνεε Πηλεΐωνος·
Ἄτρεϊδῃ, περὶ μὲν σε φάμεν Διὶ τερπικραύνῃ
25 ἀνδρῶν ἥρώων φίλον ἔμμεναι ἥματα πάντα·
οὐνικα πολλοῖσιν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἀναςσεσ
ὀήμῳ ἐνὶ Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσεσθαι ἐμελλεν
Μοῖρ' ὅλοθ', τὴν οὕτως ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
30 Ὡς ὄφελος τιμῆς ἀπονήμενος, ἥσπερ ἀναςσεσ,
δῆμῳ ἐνὶ Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·
τῷ κέν τὸν τύμβον μὲν ἐποίησαν Παναχαιοί,
ἡδέ κε καὶ σὺ παιδὶ μέγα κλέος ἦρα' ὅπισσιν·
νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίστῳ θανάτῳ εἴμαρτο ἄλῳναι.
35 Τὸν δ' αὖτε ψυχῇ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
ὀλβιε Πηλῆος υἱέ, θεοῖς ἐπείταελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος· ἅμφι δέ σ' ἄλλοι
κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ὕψες ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείῳ· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
40 κείσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
παυσάμεθα πτολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνεῖκαμεν ἐκ πολέμοιο,
κάθμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χροὰ καλὸν
45 ὕδατι τε λιαρῷ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἅμφι
δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἔξ ἄλλος ἦλθε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν,
ἀγγελίης αἴουσα· βοῇ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
θεσπεσίῃ· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαθε πάντας Ἀχαιούς·
50 καὶ νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδώς,
Νέστορ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὃ σπιν ἔϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
55 μήτηρ ἔξ ἄλλος ἦδε σὺν ἀθανάτης Ἀλῆσιν
έρχεται, οὗ παιδὸς τεθνηὸς ἀντιόωσα.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάλθυμοι Ἀχαιοί·
ἅμφι δέ σ' ἕστησαν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
οἴκτρ' ὀλοφύρομεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσαν.
60 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ,
ὀρῆωντων ἔθθα κεν οὔτιν' ἀδάχρυντο γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λίγεια.
Ἐπτά δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
κλαίονεν, ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοί τ' ἀνθρώποι·
65 ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἅμφι
μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πύονα καὶ ἔλικας βοῦς.
Καί τοι δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῷ
καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοί

HOMERUS.

Invenerunt autem animam Pelidae Achillis,
et Patrocli, et eximii Antilochi,
Ajacisque, qui præstantissimus erat specique corporeque
ceterorum Danaorum, post eximium Peliden.
Sic hi quidem circa illum versabantur : prope vero
advenit anima Agamemnonis Atridae
dolens : circum autem alie congregatæ erant, quoque una
cum-ipso] domo in Ægisthi mortui sunt, et fatum oppetiere.
Hunc prior anima alloquebatur Pelidæ :

Atride, præ ceteris quidem te putabamus Jovi gaudenti-
fulmine] viris heroibus carum esse per-dies omnes,
quoniam multisque et fortibus imperabas
populo in Trojanorum, ubi patiebamur dolores Achivi.
Profecto inde et tibi primum affore decretum erat
fatum perniciosum, quod nemo evitat, qui natus sit.
Utinam honore fruitus, quo-quidem imperabas,
populo in Trojanorum mortem et fatum obiisses :
ita tibi sepulcrum quidem fecissent universi Achivi,
atque etiam tuo fillo magnam gloriam comparasses in-poste-
rum :] nunc vero te miserrima morte fatale erat corripi.

Illum autem rursus anima alloquebatur Atridæ :
felix Pelei filii, diis assimilis Achille,
qui mortuus es in Troja, longe ab-Argo ; circum vero te alii
interficiebantur Trojanorum et Achivorum filii optimi,
pugnantes de te : tu autem in vortice pulveris
jacebas ingens ingenti-spatio, oblitus equitationis.
Nos vero toto-die pugnabamus : neque omnino
cessavissemus a-bello, nisi Jupiter turbine nos cessare-feci-
set.] Ac postquam te ad naves portaveramus ex bello,
deposuimus in lectis, purgato corpore pulcro
aquaque calida et unguento ; multas vero te circum
lacrimas calidas fundebant Danaï, tondebantque-sibi crines.
Mater autem ex mari venit cum immortalibus deabus marinis,
nuntium audiens ; clamor vero super mare excitatus est
immensus ; subitus autem tremor cepit omnes Achivos ;
et jam impetu-facto conscendissent cavae naves,
nisi vir detinuisset, antiquaque multaque sciens,
Nestor, cujus et antea optimum conspiciebatur consilium :
qui ipais bene-cupiens concionatus est, et dixit :

Continete-vos, Argivi ; ne fugite, filii Achivorum :
mater ex mari hæc cum immortalibus deabus marinis,
advenit, suo filio mortuo occursura.

Sic dixit : ac continebant-se a-fuga magnanimi Achivi,
circum vero te steterunt filie marini senis,
miserabiliter lamentantes, atque immortales vestes tibi in-
duerunt.] Musæ vero novem omnes, alternantes voce pulcra,
te desolebant : tunc neminem sine-lacrimis utique vidisses
Argivorum : tantum enim increbuit Musa arguta.
Septem autem et decem quidem te pariter noctesque et dies
flebamus, immortalesque dii mortalesque homines ;
octava-et-decima autem dedimus igni, multas vero circa te
ovæ iugulavimus valde pingues, et camuras boves.
Cremabaris autem in vestitu deorum, et unguento multo,
et melle dulci ; multique heros Achivi

τεύχεσιν ἔρβρυσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 70 πέζοι θ' ἱππῆες τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ· ἦνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἤθωθεν δὴ τοι λέγομεν λεῦκ' ὅστέ, Ἀχιλλεῦ,
 οἶμ' ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι δῶκε δὲ μήτηρ
 75 φῦσεν ἀμφιφορῇ· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 ἦν τῷ τοι κεῖται λεῦκ' ὅστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενoitιάδω θανόντος·
 χωρὶς δ' Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔσχα τις ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 80 Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἐπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
 χεύσαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰγυμῆτῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατείῃ Ἑλλήσποντῳ·
 ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντοφῶν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσσονται.
 85 Μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περιχαλλέεσθαι
 θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 Ἦδ' ἡ μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμμένου βασιλῆος
 ζώνωνται τε νέοι καὶ ἐπεντυνόνται ἄεθλα·
 90 ἄλλα καὶ κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήκατο θυμῷ,
 οἳ ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περιχαλλέεσθαι
 ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 Ὡς σὺ μὲν οὐδὲ θανὼν δνομιώλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσσεται ἔσθλόν, Ἀχιλλεῦ.
 95 Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσας;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.
 Ὡς οἳ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργεϊφόντης,
 100 ψυχὰς μνηστήρων κατὰγων, Ὀδυσσῆϊ δαμέντων
 τῷ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς κίον, ὡς ἐσίδεσθην.
 Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδω
 παῖδα φίλον Μελανῆος, ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν, Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναῖων.
 105 Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδω·
 Ἀμφιμέδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαίαν ἔδουτε,
 πάντες χειρὶ μένοι καὶ διηλίχες; οὐδέ κεν ἄλλως
 κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἀνδρας ἀρίστους.
 Ἦ ὑμῖν ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 110 ὅρας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
 ἥ που ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσου,
 βοῦς περιτανομένους ἢ δ' οἶων πῶσα καλὰ,
 ἢ ἐπεὶ πολίτιος μαχεούμενοι ἢ δὲ γυναικῶν;
 εἰπέ μοι ἐιρομένῳ· ξείνος δέ τοι εὐχόμεαι εἶναι.
 115 Ἦ οὐ μέμνη, ὅτε κείσε κατ' ἡλύθον ὑμέτερον δῶ,
 δτρυνέων Ὀδυσσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
 Ἵλιον εἰς ἅμ' ἐπεσθαὶ εὖσσελμῶν ἐπὶ νηῶν;
 μὴν δ' ἄρ' οὐλοῦ πάντα περὶ ῥήσασιν εὐρέα πόντον,
 σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσσῆα πτολίπορθον.
 120 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
 [Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,]
 μέμνημαι τάδε πάντα, Διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·

cum armis agitarunt-se circa pyram tuam ardentis,
 peditesque equitesque; ingens autem strepitus ortus-est.
 Sed postquam demum te flamma confecerat Vulcani,
 mane tua colligebamus alba ossa, Achille,
 vino in puro et unguento; dedit autem mater
 auream amphoram; Bacchi vero donum
 dicebat esse, opus autem inclyti Vulcani.
 In hac tibi jacent alba ossa, splendide Achille,
 promiscueque ossa Patrocli Menotiadae mortui:
 separatim vero, Antilochi: quem maxime honorabas omnium
 aliorum sociorum, post Patroclum utique mortuum.
 Circum hæc autem postea magnum et eximium tumultum
 congressimus Argivorum sacer exercitus bellicosorum,
 litore in prominenti, ad latum Hellespontum;
 ut longe-conspicuis ex ponto viris esset
 iis, qui nunc nati-sunt, et qui in-futurum erunt.
 Mater autem, rogatis diis, perpulcra certamina
 instituit medio in consessu optimatibus Achivorum.
 Jam quidem multorum funeri virorum interfui
 heroum, quandocunque, mortuo rege, *sic*
 ut cinganturque juvenes, et apparent certamina;
 sed illa maxime conspicatus stupui animo
 qualia super te constituit dea perpulcra certamina,
 argenteis-pedibus Thetis: valde enim carus eras diis.
 Sic tu quidem nec mortuus nomen perdidisti, sed tibi semper
 omnes apud homines gloria erit proba, Achille.
 At mihi quæ ea voluptas, postquam bellum confeceram?
 in reditu enim mihi Jupiter molitus-est grave exitium,
 Ægisti sub manibus, et perditæ uxoris.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur.
 Prope autem ipsos venit internuntius Argicida,
 animas procorum deducens, ab-Ulysse domitorum:
 illi vero proinde attoniti recta iverunt, ut intuiti-sunt.
 Cognovit autem anima Agamemnonis Atridæ
 filium carum Melanei, inclytum Amphimedontem;
 hospes enim ei erat, in Ithaca ædes habitans.
 Hunc prior anima alloquebatur Atridæ;
 Amphimedon, quid passi obscuram terram subiistis,
 omnes selecti et ætate-æquales? neque aliter
 aliquis cernens elegisset per urbem viros optimos.
 Utrum vos in navibus Neptunus domuit,
 excitatis sævis ventis et fluctibus ingentibus?
 an alicubi hostiles viri malis-affecerunt in terra,
 boves prædantes et ovium greges pulcros?
 an super urbe pugnaturi occubuistis, et mulieribus?
 dic mihi interroganti; hospitem autem tibi profiteor-me esse.
 An non meministi, quando illic deveni vestram domum,
 hortaturus Ulyssem, cum deo-pari Menelao,
 ad Ilium una ut-comitaretur, bene-tabulatis in navibus?
 mense autem deinde toto omnes transivimus latum pontum,
 vix-tandem persuadentes Ulyssi urbium-vastatori.
 Eum autem rursus anima alloquebatur Amphimedontis:
 [Atride augustissime, rex virorum Agamemno,]
 memini hæc omnia, Jovis-alumne, ut dicis:

- σαὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
 ἡμιτέρου θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
- 125 Μνώμεθ' Ὀδυσσεύς δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
 ἢ δ' οὐτ' ἡρνεῖτο στυγερὸν γάμον οὔτε τελευτά,
 ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ Κῆρα μελαιναν·
 ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μεμηήριζεν· καὶ
 στήσαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
- 130 λεπτόν καὶ περίμετρον· ἄραρ δ' ἡμῖν μετέειπεν·
 κοῦροι, ἔμοι μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσσεύς,
 μίμνετε· ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσέκοι φῆρος
 ἐκτελέσω — μή μοι μεταμῶνιαν νῆματ' ὀληται —
 Λαέρτη ἥρωϊ ταφήιον, εἰς ὅτε κέν μιν
- 135 Μοῖρ' ὀλοή καθέλῃσι ταηλεγέος θανάτοιο·
 μή τις μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιῶδων νεμεσῆσσι,
 αἱ κεν ἄτερ σπείρου κῆται, πολλὰ κτεατῖσας.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπείπευθετο θυμὸς ἀγῆνωρ.
 Ἐνθα καὶ ἡματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
- 140 νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
 Ὡς τριέτες μὲν ἔληθε δόλῳ καὶ ἐπειθεν Ἀχαιοῦς·
 ἀλλ' ὅτε τέταρτον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπ' ἡλυθον ὦραι,
 [μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἡμᾶτα πόλλ' ἐτετέσθη,]
 καὶ τότε δὴ τις εἵπειτε γυναικῶν, ἢ σάρα ῥῖδη,
- 145 καὶ τήνγ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστὸν. καὶ
 Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
 Εὖθ' ἡ φῆρος ἔδειξεν, ὑφῆνασα μέγαν ἱστὸν,
 πλύνασ', ἡελίῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ σελήνῃ·
 καὶ τότε δὴ ῥ' Ὀδυσσεύς κακὸς ποδὲν ἤγαγε δαίμονα
- 150 ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης.
 Ἐνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσεύος θεῖοιο,
 ἐκ Πύλου ἡμαθόεντος ἰὼν σὺν νηὶ μελαίνῃ·
 τῷ δὲ μνηστῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε,
 ἔκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσσεύς
- 155 ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἵλιατ' ἔχοντα,
 πτωχῶν λευγαλέῳ ἐναλίγκιον ἢ δὲ γέροντι·
 [σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ ἑμᾶτα ἔστο·]
 οὐδὲ τις ἡμῶν δύνατο γνῶναι τὸν ἔόντα,
- 160 ἔξαπίνης προζανέντ', οὐδ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
 ἀλλ' ἐπεσὶν τε κακοῖσιν ἐνίσσομεν ἢ δὲ βολῇσιν.
 Αὐτὰρ ὁ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν εἶσιν
 βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος τετληότι θυμῷ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
- 165 σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' αἰέρας,
 ἐς θάλαμον κατέθηκε καὶ ἐκλήϊσεν ὀρχίαν·
 αὐτὰρ ὁ ἦν ἄλοχον πολυκερδεῖσιν ἄνωγεν
 τόξον μνηστῆρσσι θέμεν πολλὸν τε σιδήρον,
 ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια καὶ φόνου ἀρχήν.
- 170 Οὐδὲ τις ἡμῶν δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
 νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπίδευέες ἤμεν·
 ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἔκτανεν Ὀδυσσεύς μέγα τόξον,
 ἐνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες δοκλοόμεν ἐπέεσσιν
 τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
- 175 Τηλέμαχος δὲ μιν ὅλος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν.
 Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

tibi autem ego bene prorsus omnia et accurate narrabo,
 nostræ mortis malum finem, qualis contigerit.
 Ambiebamus Ulyssis diu absentis uxorem;
 hæc autem nec negabat odiosas nuptias, nec perciebat,
 nobis meditans mortem et fatum nigrum;
 sed dolum hunc alium in mente excogitavit:
 exorsa magnam telam in ædibus texebat,
 subtilem et immensam; statim autem inter-nos dixit:
 Juvenes, mei proci, quandoquidem mortuus est divinus Ulys-
 ses,] manete, urgentes licet meas nuptias, donec vestem
 perfecero (ne mihi vana fila pereant)
 Laertæ heroi sepulcralem, in tempus quo ipsum
 fatum perniciosum corripuerit longum-sternentis mortis;
 ne-quæ mihi in populo Achivarum succenseat,
 si sine vestimento jaceat, multa qui-possedit.
 Hoc dixit: nobis vero persuasus-est animus generosus.
 Tunc interdum quidem texebat magnam telam,
 noctu autem dissolvebat, postquam faces sibi-apposuerat.
 Sic triennium quidem latebat dolo, et persuadebat Achivis:
 sed quando quartus venit annus, et advenerunt horæ,
 [mensibus exeuntibus, ac dies multi circumacti-sunt,]
 tunc demum aliqua dixit mulierum, quæ certo norat;
 et ipsam dissolventem invenimus splendidam telam.
 Sic id quidem perfecit, etiam nolens, ex necessitate.
 Quando illa vestimentum ostendit, ubi-texuerat magnam te-
 lam] et-laverat, soli simile vel lunæ:
 tunc demum Ulyssem malus alcunde duxit deus
 agri in extremitatem, ubi ædes habitabat subulcus.
 Illuc venit carus filius Ulyssis divini,
 ex Pylo arenosa reversus cum nave nigra;
 hi vero procis mortem malam moliti,
 venerunt ad urbem inclytam; nempe Ulysses
 posterior, at Telemachus ante præibat.
 Illum vero subulcus duxit, mala corpore vestimenta habentem,]
 mendico miserabili similem, et seni,
 [baculo innitentem; ac turpia circa corpus vestimenta indu-
 tus-erat;]] nec quisquam nostrum potuit cognoscere ipsum esse;
 sed verbisque malis incessimus atque ictibus.
 At ille ad-tempus quidem tolerabat in aribus suis
 percussus et objurgatus, patienti animo:
 sed quando demum ipsum suscitavit Jovis mens ægidem-te-
 nentis,] cum Telemacho quidem perpulcra arma sublata
 in thalamum deposuit, et obdidit pessulos:
 atque ipse suam uxorem multo-astu jussit
 arcum procis ponere, canumque ferrum,
 nobis infortunatis certamina, et cædis principium.
 Nec quisquam nostrum poterat validi arcus
 nervum tendere; valde vero impares eramus:
 sed quando in-manus pervenit Ulyssis magnus arcus,
 ibi nos quidem omnes increpabamus verbis subulcum,
 arcum ne daret, nec si valde multa ille diceret;
 Telemachus vero eum solum hortans jussit.
 Atque accepit manu audens divinus Ulysses,

ρήϊδιός δ' ἐτάνυσσε βῖον, διὰ δ' ἤχε σιδήρου·
 σπῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' οἷστούς,
 δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
 180 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλους ἐφρίε βέλεα στονόνετα,
 ἄντα τίτυσχόμενος· τοὶ δ' ἀγχιστίνοι ἐπιπτον.
 Γνωτὼν δ' ἦν, δ' ἅ τ' ἐσι θεῶν ἐπιτάβρολος ἦεν.
 Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ', ἐπισπόμενοι μένει σπῶ,
 κτείνον ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς,
 185 κράτων τυπτομένων, δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
 Ὡς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὃν ἔτι καὶ νῦν
 σῶματ' ἀκηδέα κείται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
 οὐ γὰρ πῶ ἴσασι φίλοι κατὰ δώμαθ' ἐκάστου,
 οἳ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
 190 καθήμενοι γοοοῖεν· δ' γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρεΐδαο·
 ὀλβιε Λαέρταο παῖ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτίσω ἄκοιτιν.
 Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἀμύμονι Πηνελοπείῃ,
 195 κούρῃ Ἰκαρίου· ὥς εὐ μέμνητ' Ὀδυσσεύς,
 ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος οὔ ποτ' ὀλείται
 ἥς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν αἰοδὴν
 ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέροντι Πηνελοπείῃ.
 Οὐχ ὥς Τυνδαρέου κούρῃ κακὰ μήσατο ἔργα,
 200 κουριδίον κτείνασα πόσιν· στυγερὴ δέ τ' αἰοδὴ
 ἔσσειτ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὅπασσεν
 θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔησιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 ἵστασθ' εἰν Ἀῖδαο δόμοις, ὑπὸ κεῦθεισι γαίης.]
 205 Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πολίος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἦκοντο
 καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὃν βρά ποτ' αὐτὸς
 Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πολλὰ ἐμόγησεν.
 Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλισίον θέε πάντῃ,
 ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἕζαντο ἠδὲ ἱαυον
 210 δμῶες ἀναγκαῖοι, τοὶ οἱ φίλα ἐργάζοντο.
 Ἐν δὲ γυνὴ Σικελῇ γρηῃς πέλεν, ἥ δα γέροντα
 ἐνδοκῶς κοιμέσκεν ἐπ' ἀγροῦ, νόσφι πόληος.
 Ἔνθ' Ὀδυσσεὺς δμῶεσσι καὶ υἱεὶ μῦθον ἔειπεν·
 Ὑμεῖς μὲν νῦν ἔλθετ'· εὐκτίμενον δόμον εἴσω·
 215 δειπνὸν δ' αἶψα σὺν ἱερεύσατε, ὅστις ἀρίστος·
 αὐτὰρ ἐγὼ πατὴρ πειρήσομαι ἡμετέραιοι,
 αἰὲ μ' ἐπιγνοίῃ καὶ φράσσεται ὀφθαλμοῖσιν
 ἥ τέ κεν ἀγνοήσι, πολλὸν χρόνον ἀμφὶ ἔοντα.
 Ὡς εἰπὼν δμῶεσσιν Ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
 220 Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 ἄσπον ἱεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πεيرهτίζων.
 Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐκκαταβαίνων,
 οὐδέ τινα δμῶων, οὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
 αἰμασιὰς λέγοντες ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρχος
 225 ὄγοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρονι δδὼν ἡγεμόνευεν.
 Τὸν δ' ὅλον πατέρ' εὗρεν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ,
 λιστρύοντα φυτὸν· ῥυπόωντα δὲ ἔστο χιτῶνα,
 ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
 κνημίδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῶς ἀλεείνων·
 230 χειρὶ δ' ἐπὶ χερσὶ βάτων ἔνεχ'· οὐτάρ ὑπερβεν

facileque tetendit arcum, ac misit *sagittam* per-ferrum;
 stetitque deinde super limen accedens; velocesque effudit
 sagittas.] horrendum circumspectans; percussit vero Anti-
 noum regem.] Ac postea aliis immittebat tela luctuosa,
 ex-adverso collimans; illi vero conferti cadebant.
 Manifestum autem erat, quod aliquis ipsis deorum adjutor
 esset.] Statim enim per aedes, sequentes impetum suum,
 interficiebant quaquaversum; illorum vero gemitus oriebatur
 fœdus,] capitibus percussis, pavementum autem totum san-
 guine undabat.] Sic nos, Agamemno, perimus; quorum ad-
 huc etiam nunc] corpora neglecta jacent in aedibus Ulyssis:
 nondum enim sciunt amici nostri per aedes uniuscujusque,
 qui, abluto atro tabo ex vulneribus,
 depositos lugerent; hic enim honor est mortuorum.
 Hunc autem rursus anima alloquebatur Atridæ:
 felix Laertæ fili, sollers Ulysse,
 profecto cum (*prædita*) magna virtute potitus-es uxore.
 Adeo bona mens erat eximix Penelopæ,
 filix Icarii; adeo bene meminerat Ulyssis,
 viri cui-virgo-nupserat; ideo ei gloria nunquam peribit
 suæ virtutis: facient autem terrestribus cantilenam
 immortales amabilem *celebrata* prudente Penelopa.
 Non sicut Tyndarei filia mala molita-est opera,
 cui-virgo-nupserat interfecto marito: odiosa vero cantilena
 erit inter homines; gravemque famam intulit
 feminis mulieribus, etiam ei quæ bene-morata fuerit.
 Sic hi quidem talia inter se loquebantur,
 stantes in Orci ædibus, sub cavernis terre.]
 Illi autem ut ex urbe descenderunt, cito in-prædium per-
 venire] pulcrum Laertæ cultum, quod quondam ipse
 Laertes acquisierat, postquam valde multum laborarat.
 Illic ei domus erat: circumque stabulum currebat circumqua-
 que,] in quo comedebant et sedebant et dormiebant
 famuli servi, qui ei grata laborabant.
 Inerat vero et mulier Sicula anus, quæ senem
 diligenter curabat in agro, procul ab-urbe.
 Ibi Ulysses famulis et filio sermonem dixit:
 Vos quidem nunc ite in-bene-ædificatam domum intro;
 in-cœnam autem statim porcorum mactate quicumque opti-
 mus:] at ego patrem tentabo nostrum,
 utrum me agnoscat et discernat oculis,
 an ignoret, multo tempore seorsum quum-abfuerim.
 Sic locutus, famulis Martia arma dedit.
 Illi quidem deinde in-domum celeriter ivere: at Ulysses
 propius ivit ad-abundans-fructibus arbustum, tentare-cogi-
 tans.] Neque invenit Dolium, in-magnum hortum descendens,
 nec quenquam servorum, nec filiorum; verum illi
 sepes collecturi, arbusti ut-essent septum,
 abiverant; atque iis senex viam præmonstrarat.
 Solum autem patrem invenit bene-culto in arbusto,
 circumfodientem plantam; sequentem vero indutus-erat tu-
 nicam,] sutilem, turpem; circumque crura bubulas
 ocreas sutiles sibi-ligaverat, sentium-vulnera vitans;
 manicasque super manus, ruborum causa: at superne

αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέζων.
 Τὸν δ' ὥς ὕδ' ἐνόησε πολὺτύλας διὸς Ὀδυσσεύς
 γήραι τεύρομενον, μέγα δέ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
 σιάς ἄρ' ὑπὸ βλωθρῇν δγχνῇν κατὰ δάκρυον εἶδεν.
 235 Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν
 κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὼν πατέρ' ἡδὲ ἕκαστα
 εἰπεῖν, ὥς ἔλθοι καὶ ἴκοιτ' ἐς πατρίδα γαίαν·
 ἢ πρῶτ' ἐξερέοιτο ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
 Ὡς δέ οἱ φρονέοντι δόασσαστο κέρδιον εἶναι,
 240 πρῶτον κερτομῶις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
 Τὰ φρονέων ἰθὺς κλέν αὐτοῦ διὸς Ὀδυσσεύς·
 ἦτοι ὁ μὲν κατέχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάγειν·
 τὸν δὲ παριστάμενος προσεφώνεε παίδιμος υἱός·
 Ὡ γέρον, οὐκ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
 245 ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κοιμιδὴ ἔχει οὐδέ τι πάμπαν,
 οὐ φυτὸν, οὐ συκῇ, οὐκ ἀμπελος, οὐ μὲν ἑλαίη,
 οὐκ ὄγχνῃ, οὐ πρασίῃ τοι ἀνευ κοιμιδῆς κατὰ κῆπον.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἐνθεο θυμῷ·
 αὐτὸν σ' οὐκ ἀγαθὴ κοιμιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
 250 λυγρὸν ἔχεις αὐχμεις τε κακῶς καὶ ἀεικέα ἔσσαι.
 Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἀναξ' ἔνεκ' οὐ σε κομίζει·
 οὐδὲ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰς ὁράσθαι
 εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
 Ὅϊοῦτόω δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λούσαιτο φάγοι τε,
 255 εὐδέμεναι μαλακῶς· ἢ γὰρ δίκη ἐστὶ γερόντων.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 τεῦ δμῶς εἷς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
 καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄρρ' εὖ εἰδῶ,
 εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἰκόμεθ' ὥς μοι ἔειπεν
 260 οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ζυμδῆλθμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
 οὔτι μάλ' ἀρτίφρων, ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἕκαστα
 εἰπεῖν ἡδ' ἐπακούσαι ἐμὸν ἔπος, ὥς ἐρέεινον
 ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἰ που ζῶσι τε καὶ ἔστιν
 ἢ ᾗδῃ τέθνηκε καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν.
 265 Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
 ἀνδρα ποτ' ἐξείνισσα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
 ἡμέτερον δ' ἐλθόντα· καὶ οὕτω τις βροτός ἄλλος
 ξείνων τηλεδαπτῶν φίλων ἐμὸν ἔκετο δῶμα·
 εὐχέτο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφρασκεν
 270 Λαέρτην Ἀρκεσιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῷ.
 Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα,
 ἐνδυκῶς φίλῶν, πολλῶν κατὰ ὄϊκον ἐόντων·
 καὶ οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, ὅα ἐμῷκει·
 χρυσοῦ μὲν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
 275 δῶκα δὲ οἱ χρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
 δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
 χωρὶς δ' αὐτὴ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 τέσσαρας εἰδαλμίας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἐλέσθαι.
 280 Τὸν δ' ἡμεῖβετ' ἔπειτα πατήρ, κατὰ δάκρυον εἶδων·
 ξείν', ἦτοι μὲν γαίαν ἱκάνεις, ἣν ἐρέεινεις·
 ἔθρυσται δ' αὐτὴν καὶ ἀτάσθαλοι ἀνδρες ἔχουσιν·
 δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρ' ὀπάζων·
 εἰ γάρ μιν ζῶν γ' ἐχίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,

caprinam galeam in-capite habebat, dolorem augens (i.e. *valde dolens*).] Hunc autem ut vidit audens divinus Ulysses senectute afflictum, magnumque mente dolorem habentem, stans inde sub excelsa piro lacrimam effundebat.

Cogitavit vero deinde in mente et in animo osculari et amplecti suum patrem, et singula dicere, quomodo venisset et accessisset ad patriam terram; an prius interrogaret, singulaque tentaret.

Sic autem ei cogitanti visum-est satius esse, primum mordacibus verbis eum tentare.

Hæc cogitans recta ivit ad-eum divinus Ulysses: nempe ille quidem deorsum-tenens caput, plantam circumfodiebat:] eum autem astans alloquebatur splendidus filius:

O senex, non imperitia te tenet curandi hortum, sed bene tibi cultura habet, neque omnino, non planta, non ficus, non vitis, non quidem oliva, non pirus, non leguminum-area tibi sine cultura *est* in horto. Aliud autem tibi dicam; tu vero ne iram induc animo: ipsum te non bona cura habet, sed simul senectutem gravem habes, squalisque male, et turpia *vestimenta* indutus-es.] Non quidem inertis sane dominus causa non te curat, neque aliquid in-te servile conspicuum-est intuentibus formam et staturam; regi enim viro similis-es.

Tali autem similis-es, qui postquam laverit ederitque, debeat-dormire molliiter; hic enim mos est senum.

Sed age mihi hoc dic, et accurate narra, cujusnam servus es virorum? cujusnam vero hortum curas? et mihi hoc dic vere, ut bene sciam, si revera utique in-Ithacam hanc advenimus, sicut mihi dixit ille vir, nunc modo obviam-factus huc venienti, nequaquam valde sapiens: quoniam non sustinuit singula dicere, et audire meum verbum, ut interrogabam de hospite meo, sicubi vivatque et exstet, an jam mortuus-sit, et in Orci ædibus.

Edicam enim tibi, tu vero attende, et me audi; virum quondam hospitio-excepi cara in patria terra, ad-nostram domum qui-venerat; et nondum quisquam mortalis alius] hospitum longinquorum carior meam advenit domum:] profitebatur autem se ex Ithaca genere esse; ac dicebat] Laerten Arcesiaden patrem esse ipsi.

Hunc quidem ego ad domos ducens bene hospitio-excepi, cum-cura amice-tractans, multa in domo *mihi* quum-essent; et ei dona præbui hospitalia, qualia decebat: auri quidem ei dedi bene-elaborati septem talenta, dedi vero ei craterem totum-argenteum, floribus-cælatum, duodecimque simplices lænas, totque tapelas totidemque pallia pulcra, totidemque ad hæc tunicas: separatim vero insuper mulieres, eximia opera scientes, quatuor speciosas, quas voluit ipse eligere.

Illi autem respondit deinde pater, lacrimam destillans: hospes, profecto quidem ad-terram pervenisti, de-qua interroga[s]; injurii vero ipsam et improbi viri tenent, digna atque irrita hæc largiebaris, plurima præbens: si enim ipsum vivum utique invenisses Ithacæ in populo,

285 τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψεν
καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἥ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξει.
Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,
πόστον δὴ ἔτος ἐστίν, ὅτε ξένισσας ἐκείνον,
σὸν ξείνον δύστηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
290 δύςμορον; δν ποὺ τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης
ἧέ που ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἡ ἐπὶ χέρσου
θηρσί καὶ οἰωνοῖσιν ἔλωρ γένετ'· οὐδέ ἐ μήτηρ
κλαῦσε περιστείλασα πατὴρ θ', οἳ μιν τεχόμεσθα·
οὐδ' ἀλογος πολύδωρος, ἐγγέρων Πηνελόπεια,
295 κώκωσ' ἐν λεγέεσσιν ἐὼν πόσιν, ὡς ἐποίκεν,
ὀφθαλμοὺς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅρρ' εὖ εἰδῶ,
τίς ποῦεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἡδὲ τοκῆς;
ποῦ δὲ νῆys ἔστηκε βοή, ἡ σ' ἤγαγε δεῦρο
300 ἀντιθέους θ' ἐτάρους; ἡ ἔμπορος εἰληλουθας
νῆος ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκθῆσαντες ἔθυσαν; [σεύς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
τοίγάρ ἐγὼ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
Εἰμὶ μὲν ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
305 υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἀνακτος·
αὐτὰρ ἐμοίγ' ὄνομα ἐστὶν Ἐπὶρίτος· ἀλλὰ με δαίμων
πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, οὐκ ἐθέλοντα·
νῆys δέ μοι ἦδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστίν,
310 ἐξ οὗ κείθεν ἔβη καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
δύςμορος ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι,
δεξιοί, οἷς χαίρων μὲν ἑγὼν ἀπέπεμπον ἐκείνον,
χαῖρε δὲ κείνος ἰὼν· θυμὸς δ' ἔτι νῦν ἐώλπει
μῖζεσθαι ξενίῃ ἡδ' ἀγλαὰ δῶρα διδώσιν.
315 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄγχιος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα·
ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλέσσαν
χεύατο κακὰ κεφαλῆς πολιτῆς, ἀδινὰ στεναχίζων.
Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥίνας δέ οἱ ᾗδῃ
δριμύ μένος προὔτυψε, φίλον πατέρ' εἰςορόωντι.
320 Κῦσος δὲ μιν περιφύς, ἐπιάλμενος, ἡδὲ προστῦδα·
Κείνος μὲν τοι δδ' αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, δν σὺ μεταλ-
ήλυθον εἰκοστῇ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν. [λᾶς,
Ἄλλ' ἴσχεο κλαυμοῖο γόοιό τε δακρυδόντος.
Ἐκ γάρ τοι ἔρέω· μάλα δὴ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης·
325 μνηστήρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
λῶβην τινύμενος θυμαλγέα καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης ἀπαμειβέτο φώνησέν τε·
εἰ μὲν δὴ Ὀδυσσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ' ἰκάνεις,
σμά τι μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὅρρα πεποιθῶ.
330 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σὺλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσιν, [σεύς·
τὴν ἐν Παρνησῇ μ' ἔλασεν σὺς λευκῇ δδόντι
οἰχόμενον· σὺ δὲ με προΐεις καὶ πότνια μήτηρ
ἐς πατέρ' Αὐτολὺκον μητρὸς φίλον, ὅρρ' ἂν ἐλοίμην
335 δῶρα, τὰ δεῦρο μολῶν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ δένδρε' ἐκτιμένην κατ' ἀλωὴν
εἵπω, ἃ μοί ποτ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεός σε ἔκαστα,
παιδὸν ἐὼν, κατὰ κῆπον ἐπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν

eo te bene donis remuneratus dimisisset,
et exceptione bona; hoc enim jus est ei quicumque coeperit.
Sed age mihi hoc dic, et accurate narra,
quotus jam annus est, quando hospitio-excepisti illum,
tuum hospitem infelicem, meum filium, si unquam fuit,
infortunatum? quem alicubi, procul ab-amicis et patria terra,
vel alicubi in ponto comederunt pisces, vel in terra
feris et avibus captura factus est; neque ipsum mater
flevit compositum, paterque, qui ipsum genuimus;
neque uxor multum-dotata, prudens Penelope,
ploravit in lectis suum maritum, sicut decet,
oculos illi ubi-clausurit: hic enim honos est mortuorum.
Et mihi hoc dic vere, ut bene sciam,
quis et unde es hominum? ubinam tibi urbs ac parentes?
ubinam autem navis stat velox, quæ te vexit huc,
deo-paresque socios? an vector venisti
navi in aliena, illi autem te-exposito discesserunt?

Hunc vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
enimvero ego tibi hæc valde accurate narrabo.
Sum enim ex Alybante, ubi incolytas ædes habito,
filius Aphidantis Polypemonidæ regis:
ac mihi nomen est Eperitus; sed me deus
errare-fecit a Sicania, huc ut-venirem, nolentem:
navis vero mihi hæc (hæc) stat ad agrum, seorsum ab-urbe.
At Ulyssi hic jam quintus annus est,
ex quo illinc abivit, et a-mea discessit patria,
infelix: profecto utique ei bonæ erant aves eunti,
dextræ; quibus gaudens quidem ego dimittebam illum,
gaudebat autem ille abiens; animusque adhuc nobis sperabat,
mixtum-iri nos hospitio, et splendida dona daturus.

Sic dixit: illum autem doloris nebula cooperuit atra:
ambabus vero manibus sumtum pulverem cinereum
fudit-sibi in caput canum, orebro gemens.
Hujus autem commovebatur animus; in nares vero ei jam
acer spiritus ingruit, carum patrem intuenti.
Osculatus-est autem ipsum amplectens, insiliens, et allo-
quebatur:] Ille quidem hic ipse ego, pater, quem tu in-
quis,] veni vigesimo anno in patriam terram.
Sed contine-te a-ploratu fletuque lacrimoso.
Edicam enim tibi; valde autem oportet festinare omnino:
procos interfeci in nostris ædibus,
contumeliam ulciscens animo-gravem, et mala opera.

Ei autem rursus Laertes respondebat, dixitque:
siquidem revera Ulysses, meus filius, huc venisti,
signum aliquod mihi nunc dici manifestum, ut persuadeam.

Illum vero respondens allocutus est ingeniosus Ulysses:
cicatricem quidem primum hanc animadverte oculis,
quam in Parnasso mihi infixit sus albo dente
peregre-profecto: tu vero me emiseras et veneranda mater
ad patrem Autolycum matris carum, ut acciperem
dona, quæ huc profectus mihi promiserat et annuerat.
Quin age, tibi et arbores bene-culto in arbusto
dicam, quas mihi olim dedisti; ego autem poscebam a-te sin-
gulas,] puer quum-essem, per hortum comitans; ac per eas

- ἰκνεύμεσθα, σὺ δ' ὀνόμασας καὶ ζειπες ἕκαστα.
- 340 Ὅγῃνας μοι δῶκας τριχαῖδεα καὶ δέκα μηλέας,
συκέας τεσσαράκοντ'· δρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
δῶσιν πεντήκοντα, διατρύγιος δέ ἕκαστος
ἦν· ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
ὁππότε δὴ Διὸς ὦραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβεν.
- 345 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
σήματ' ἀναγνόντος, τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πῆχες· τὸν δὲ ποτὶ οἷ
εἶλεν ἀποψύχοντα πολὺτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἀμυντο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
350 ἐξαίτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσεείπεν·
Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥα ἔς ἔστε θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλύμ-
πει ἐτεὸν μνηστῆρες ἀτάσθαλον ὕβριν ἔτισαν. [πον,
Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
ἐνθάδ' ἐπελθῶσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελλας δὲ
355 πάντη ἐποτρύνουσι Κεφαλλήνων πολίεσσιν. [σῦς·
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
σεύς, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
Ἄλλ' ἴωμεν προτὶ οἶκον, ὅς ὀρχάτων ἐγγύθι κείται·
ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺδῶτην
360 προὔπεμψ', ὥς ἂν δειπνον ἐφοπλίσσωσι τάχιστα.
Ὡς ἄρα φωνήσαντε βράτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο δόμους εὐναιεταόνας,
εὗρον Τηλέμαχον καὶ βουκόλον ἠδὲ σὺδῶτην,
ταμνομένους χρέα πολλὰ κερωῶντάς τ' αἰθοπα οἶνον.
- 365 Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγάλητορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
ἀμφίπολος Σικελὴ λούσεν καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
ἄγχι παρισταμένη μελεῖ ἥλδανε ποιμένι λαῶν,
μεΐζονα δ' ἡὲ πάρος καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
- 370 Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δὲ μιν φίλος υἱός,
ὥς ἰδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίχκιον ἄντην·
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰγιονέταων
εἶδός τε μέγεθός τε ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
- 375 Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ἤδα·
κί γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλών,
διὸς Νήριον εἶλον, εὐκτίμενον πολίεθρον,
ἀκτὴν ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσειν,
τοῖος ἔων τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν,
- 380 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφρεσάμεναι καὶ ἀμύνειν
ἄνδρας μνηστῆρας· τῷ κε σφέων γούνατ' ἔλυσα
πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν παύσαντο πόνου τετύκοντό τε δαῖτα,
385 ἐξείης ἔζοντο κατὰ κλισίους τε θρόνους τε.
Ἐνθ' οἱ μὲν δειπνῶ ἐπεχείρειον· ἀγχίμολον δὲ
ἦλθ' ὁ γέρονας Δολίος, σὺν δ' υἱεὶς τοιοῦτο γέροντος,
ἐξ ἔργων μογέροντες· ἐπεὶ προμούσῃσα κάλεσεν
μήτηρ, γρηῖς Σικελῇ, ἥ σφεας τρέφε καὶ ῥα γέροντα
390 ἐνδυκέως κοιμέσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπεν.
Οἱ δ' ὥς οὖν Ὀδυσῆα ἰδὼν φράσσαντό τε θυμῷ,
ἔσταν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς

vadebamus, tu autem nominasti et dixisti singulas.

Piros mihi dedisti tredecim, et decem malos, ficos quadraginta; vitium-ordines vero mihi hic diserte-dixisti daturum te quinquaginta; penitus-vindemialis autem unusquisque] erat; illic vero uvæ omnigenæ insunt, quando Jovis horæ incubuerint desuper.

Sic dixit: ejus autem ibidem soluta-sunt genua et carum cor,] signa agnoscentis, quæ ei accurata dixerat Ulysses. Circa filium vero carum jecit brachia; eum autem ad-se cepit anima-deficientem audens divinus Ulysses.

At postquam is spiritum-recepit, et in mentem animus collectus-est,] iterum verbis respondens allocutus-est:

Jupiter pater, profecto adhuc estis dii in magno Olympo, si revera proci improbissimam injuriam luerunt.

Nunc autem graviter timeo in mente, ne cito omnes huc adveniant Ithacenses, nuntios vero circumquaque expediant Cephallenorum ad-urbes.

Hunc autem respondens allocutus-est ingeniosus Ulysses: confide, ne tibi hæc in mente tua curæ-sint.

Sed eamus ad domum, quæ hortum prope sita-est: illuc vero Telemachum et bubulcum et subulcum præmisi, ut cœnam apparent citissime.

Sic igitur locuti, iverunt ad ædes pulcras.

Illi autem quando jam pervenerunt ad-ædes habitantibus-commodas,] invenerunt Telemachum et bubulcum et subulcum incidentes carnes multas, miscentesque nigrum vinum.

Interim vero Laerten magnanimum sua in domo famula Sicula lavit, et unxit oleo;

ac deinde lenam pulcram ei circumjecit: at Minerva prope astans membra auctavit pastori virorum, majoremque, quam anlea, et habitiolem fecit aspectu.

E balneo vero is egressus-est; admirabatur autem ipsum carus filius,] ut vidit immortalibus diis similem coram: et ipsum compellans verbis alatis allocutus-est:

O pater, certe omnino aliquis te deorum sempiternorum formaque staturaque præstantiorem reddidit aspectu.

Eum autem rursus Laertes prudens contra allocutus-est: utinam, Jupiterque pater, et Minerva et Apollo, qualis Nericum cepi, bene-ædificatam urbem, litus continentis, Cephallenibus imperans, talis tibi hesternus in nostris ædibus, arma habens humeris, astitisses, et propulsassem viros procos; eo ipsorum genua solvissem multorum in ædibus; tu vero mente intus lætatus-fuisses.

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Illi autem postquam cessarant a-labore, apparaverantque convivium,] ordine sedebant in sedilibusque solisque.

Ibi illi quidem prandio manus-admovebant; prope autem venit senex Dolius, unaque filii hujus senis, ex operibus fatigati: quippe egressa vocaverat eos mater, anus Sicula, quæ ipsos nutrebat, atque senem studiose curabat, postquam senectus corripuerat.

Illi vero ut Ulyssem viderunt, agnoveruntque animo, steterunt in-ædibus attoniti; at Ulysses

μειλίχιοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος προσέειπεν.

Ω γέρον, ἤ' ἐπὶ δειπνον· ἀπσχελάθεσθε δὲ θάμ-
395 δερν γὰρ σίτω ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες [θεύς·
μίμνονμεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεὶ.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσσας
ἀμφοτέρας· Ὀδυσσεὺς δὲ λαθὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ω φίλ', ἐπεὶ νόστησας ἐλδομένοισι μάλ' ἤμιν,
οὐδέ τ' οἰομένοισι, θεοὶ δέ σ' ἀνήγαγον αὐτοὶ,
οὐλέ τε καὶ μάλα χεῖρε, θεοὶ δέ τοι Ὀδῖα δοῖεν.
Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
ἡ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια

110 νόστησαντά σε δεῦρ', ἡ ἄγγελον ὑπρύνωμεν. [σεύς·

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
ῶ γέρον, ἡδὴ οἶδε· τί σε γρή ταῦτα πένεσθαι;

Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἔξετ' εὐξέστω ἐπὶ δίφρου.

Ὡς δ' αὖτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμρ' Ὀδυσῆα
110 δεικανόοντ' ἐπέεσσι καὶ ἐν χεῖρεσσι φύοντο·
ἐξείης δ' ἔζοντο παραὶ Δολίον, πατέρα σφόν.

Ὡς οἱ μὲν περὶ δειπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο·
Ὅσσα δ' ἄρ' ἄγγελος ὤκα κατὰ πτολιν ὤχετο πάντη,
μνηστῆρων στυγερὸν θάνατον καὶ Κῆρ' ἐνέπουσα.

415 Ὅ δ' ἄρ' ὁμῶς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος
μυκμῶ τε στοναχῇ τε δόμων προπάροιθ' Ὀδυσῆος·
ἐκ δὲ νέκυς οἶκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι·
τοὺς δ' ἔξ ἀλλήων πολλῶν οἰκόνδε ἕκαστον
πέμπτον ἄγειν Ἀλκίῳ, θοῆς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·

420 αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν κίον ἀθροοί, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἤγερθεν δημηγέρες τ' ἐγένοντο,
ταῖσιν δ' Εὐπείθης ἀνά θ' ἵστατο καὶ μετέειπεν·
ποιδὺν γὰρ οἱ ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο διὸς Ὀδυσσεύς·

425 τοῦ δ' γε δακρυχέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

ὦ φίλοι, ἡ μέγα ἔργον ἀνῆρδ' ἐμήσατ' Ἀχαιοῦς·
τοὺς μὲν σὺν νῆεσσιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
ὤλεσε μὲν νῆας γλαφυράς, ἀπὸ δ' ὤλεσε λαούς·
τοὺς δ' ἔλθων ἔκτεινε Κεφαλλήνων δχ' ἀρίστους.

430 Ἄλλ' ἄγετε πρὶν τοῦτον ἡ ἐς Πύλον ὤκα ἰκέσθαι
ἡ καὶ ἐς Ἥλιδα διὰν, ὅθι κρατέουσιν Ἑπείοι,
ἴομεν ἡ καὶ ἔπειτα κατηφές ἐσόμεθ' αἰεὶ·
λώδη γὰρ τάδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι·
εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας

435 τισόμεθ', οὐκ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
ζωέμεν· ἀλλὰ τάχιστα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Ἄλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι περαιωθέντες ἐκείνοι.

Ὡς φάτο δακρυχέων ὄϊκος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιοῦς·
ἀγγέμονα δὲ σφ' ἤλθε Μέντωρ καὶ θεοῖς αἰδοῖς

440 ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεὶ σφας ὕπνος ἀνῆκεν·
ἔσταν δ' ἐν μέσσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μένδων, πεπνυμένα εἰδώς·

Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσσεὺς
ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδ' ἐμήσατο ἔργα·

445 αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἀμβροτον, ὅς β' Ὀδυσῆϊ
ἐγγύθεν ἐστήκει καὶ Μέντορι πάντα ἐώκει.

blandis verbis eos compellans allocutus est :

O senex, sede ad prandium; obliviscimini vero stuporis :
dudum enim cibo manus-admovere cupientes
manebamus in ædibus, vos exspectantes semper.

Sic igitur dixit : Dolius autem recta ivit, manibus passis
ambabus; Ulyssisque prehensam osculatus est manum ad
carpum;] et ipsum compellans verbis alatis allocutus est :

O care, quandoquidem rediisti cupientibus valde nobis,
non-vero et exspectantibus, dii autem te deduxerunt ipsi :
salveque, et magnopere gaude; dii vero tibi prospera dent.
Atque mihi hoc dic verum, ut bene sciam,
utrum jam certo norit prudens Penelope
reversum te huc, an nuntium expediamus.

Hunc autem respondens allocutus est ingeniosus Ulysses :
o senex, jam novit: quid te oportet hæc curare?

Sic dixit: ille vero rursus deinde sedit bene-polita in sede.
Sic autem pariter filii Dolii inclytum circa Ulyssem
blande-compellabant verbis, et manibus inhærebant :
ordine vero sedebant juxta Dolium, patrem suum.

Sic illi quidem circa prandium in ædibus occupati erant;
Fama vero nuntia cito per urbem ibat undique,
procuror gravem mortem et fatum indicans.
Illi autem simul audientes vadebant aliunde alius,
cum-streptuque gemituque, ædes ante Ulyssis :
exportabant vero cadavera ædibus, et sepeliebant singuli :
eos autem qui erant ex aliis urbibus, domum unumquemque
mittebant vehendos piscatoribus, citis navibus imponentes;
ipsi vero in concionem ivere conferti, dolentes corde.

Ac postquam convenerant, unaque-frequentes erant,
inter-eos Eupithes surrexitque et locutus est;
ob-filium enim ei indelebilis in mente dolor sedebat,
Antinuum, quem primum interfecerat divinus Ulysses :
ob-hunc ille lacrimas-fundens concionatus est, et dixit :

O amici, certe magnum opus vir hic molitus est Achivis :
alios quidem cum navibus ducens multosque et strenuos,
perdidit quidem naves cavas, perdidit autem populos;
alios autem reversus interfecit Cephallenum longe optimos.
Sed agite, antequam hic vel in Pylum cito iverit,
vel etiam in Elidem divinam, ubi dominantur Epei,
eamus; aut et postea ignominiosi erimus semper :
contumelia enim hæc sunt etiam futuris auditu.
Si jam non filiorumque fratrumque interfectores
ulciscamur, non mihi quidem in mente dulce fuerit
vivere, sed citissime mortuus defunctis interfuero.
Sed eamus, ne præveniant transgressi illi.

Sic dixit lacrimas-fundens : commiseratio autem cepit
omnes Achivos.] Prope vero ipsis venit Medon et divinus can-
tor] ex ædibus Ulyssis, postquam ipsos somnus reliquerat;
steteruntque in mediis : stupor autem cepit virum quemque
Inter-eos vero et locutus est Medon, prudentia sciens :

Audite jam nunc me, Ithacenses; non enim Ulysses
immortalibus invitis diis hæc molitus est opera :
ipse ego vidi deum immortalem, qui Ulyssi
prope astitit et Mentori in-omnibus similis erat,

Ἀθάνατος δὲ θεὸς τότε μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
φαίνεται θαρσύνων, τότε δὲ μνηστῆρας ὀρίνων
ῥῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχιστίνῳ ἐπιπτον.

450 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρῶν δέος ἤρει.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρον ἥρως Ἀλὶθέρης
Μαστοριόδης· ὁ γὰρ οἷος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσω·
δ' σπιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅττι κεν εἴπω·

455 ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γέγοντο·
οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
ὑμετέρους παῖδας καταπαυμένῳ ἀφροσυνάνων·
οἱ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀτασθαλίῃσι κακῇσιν,
κτῆματα κείροντες καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν

460 ἀνδρὸς ἀριστῆος· τὸν δ' οὐκέτι φάντο νέεσθαι.

Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πείθεσθί μοι, ὡς ἀγορεύω·
μὴ ἴομεν, μὴ πού τις ἐπίσπαστον κακὸν εὕρη.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
ἡμίσεων πλείους τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτοῖσι μίμων.

465 Οὐ γάρ σπιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσίν, ἀλλ'· Εὐπείθει
παίθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἔσσεύοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκόν,
ἀθρόοι ἠγερέοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.

Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέεσσι·

470 φῆ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· οὐδ' ἄρ' ἐμελλεν
ἂψ ἀπονοστήσειν, ἀλλ' αὐτοῦ πτόμον ἐρέφειν.

Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ Ζῆνα Κρονίῳνα προσήυδα·

ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδῃ, ὕπατε κρειόντων,
εἰπέ μοι εἰρομένη· τί νύ τοι νόος ἐνδοθι κεύθει;

475 ἢ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
τεύξεις ἢ φιλοτήτα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθαι;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διεῖρεαι ἡδὲ μεταλλᾷς;

οὐ γὰρ δὴ τοῦτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτῇ,
480 ὡς ἦτοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;

ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἔρρω τέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.

Ἐπειδὴ μνηστῆρας ἐτίσατο διὸς Ὀδυσσεύς,
δρῖκα πιστὰ ταμύοντες, ὁ μὲν βασιλεύετω αἰεὶ·

ἡμεῖς δ' αὖ παῖδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο

485 ἐκλήσιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων
ὡς τὸ πάρος· πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνῃ ἅλις ἔστω.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῶνων αἴξασα.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν στίοιο μελίγρονος ἐξ ἔρον ἔντο,

490 τοῖς δ' ἄρα μύθων ἤρχε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς·

Ἐξελθὼν τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κινόντες.

Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίου κίεν, ὃς ἐκέλευεν
στῆ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν, τοὺς δὲ σχεδὸν εἰσίδε πάντας·

αἶψα δ' Ὀδυσσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

495 Οἶδε δὲ ἔγγυς ἔασ'· ἀλλ' ἐπιζώμεθα θᾶσσον.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὠρνοντο καὶ ἐν τεύχεσσι δύνοντο,
τέσσαρες ἀμφ' Ὀδυσσῆ', ἐξ δ' υἱεὶς οἱ Δολίοιο·

ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον,
καὶ πολλοὶ περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.

500 Αὐτὰρ ἐπεὶ β' ἔσσαντο περὶ χροὶ νώροπα χαλκόν,

Immortalis vero deus aliquando quidem ante Ulyssem
apparebat animum-ei-addens, aliquando autem procos tur-
bans] ruebat per domum : illi vero conferti cadebant.

Sic dixit : eos vero omnes pallidus timor subiit.

Inter-eos autem et locutus-est senex heros Halitherses
Mastorides ; is enim solus videbat ante et retro (*præterita et
futura*) :] qui ipsis bene-cupiens concionatus-est et dixit :

Audite jam nunc me, Ithacenses, quodcunque dicam :

vestro vitio, amici, hæc opera facta-sunt :

non enim mihi parebatis, non Mentori pastorum virorum,

vestros filios ut-desinere-faceretis ab-insipientia :

qui magnum facinus patrabant improbitate mala,

possessions attondentes, et dedecorantes uxorem

virum principis ; ipsum vero non-amplius putabant rediturum.

Et nunc sic fiat ; parete mihi, sicut dico :

ne eamus, ne qua quis accersitum malum inveniat.

Sic dixit : hi autem deinde surrexerunt magno *cum* clamore
dimidio-eorum plures ; illi vero conferti istic mansere.

Non enim ipsis placuit sermo in mente, sed Eupitheo

parebant : statim autem postea ad arma ruebant.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

conferti congregabantur ante urbem spatiosam.

Ipsis autem Eupitiles dux-erat *præ* stultitia :

putabat vero ille ulturum *se* filii cædem ; nec sane erat

retro reversurus, sed illic fatum obiturus·

At Minerva Jovem Saturnium allocuta-est :

O pater noster, Saturnie, summe regnantum,

dic mihi interroganti : quid jam tibi mens intus occultat?

nunquid ulterius bellumque malum et pugnam gravem

facies, an amicitiam inter utrosque statuis?

Illam autem respondens allocutus-est nubes-cogens Jupi-
ter :] filia mea, cur me hæc percontaris et interrogas?

non enim dudum hoc quidem excogitasti consilium ipsa,

ut nempo illos Ulysses ulcisceretur reversus?

Fac, quomodo vis ; dicam vero tibi, sicut decet.

Posteaquam procos ultus-est divinus Ulysses,

foederibus fidis ictis, hic quidem regnato semper ;

nos autem ex-altera-parte filiorumque fratrumque cædis

oblivionem faciamus : illi vero se-invicem diligant,

sicut antea : divitiæ autem et pax abunde esto.

Sic fatus, incitavit antea promptam Minervam :

descendit-vero *ea* ab Olympi verticibus concita.

Illi autem postquam cibi dulcis desiderium exemerant,

iis inde sermonem exsursus-est audens divinus Ulysses :

Egressus aliquis videat, ne jam prope sint venientes.

Sic dixit : egressus-est autem filius Dolii, sicut jubeat :

stetit inde ad limen profectus ; illos vero prope vidit omnes,

statimque Ulyssem verbis alatis allocutus-est :

Hi jam prope sunt ; sed armemur ocyus.

Sic dixit : illi vero exsurgebant, et arma sibi-induebant,

quatuor circum Ulyssem, sex autem filii Dolii :

inter eos vero deinde Laertes Doliusque arma induebant,

etiamsi cani essent, ex necessitate bellatores.

Ac postquam induerant-sibi circa corpus splendidum æs,

ᾧτ' ἂν ῥα θύρας, ἐκ δ' ἦιον, ἦρχα δ' Ὀδυσσεύς.

Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγγίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·

505 αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν δν φίλον υἱόν·

Τηλέμαχ', ἦδ' ἂν μὲν τόδε γ' εἶσαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἀριστοί,
μή τι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
ἄλκι' ἤνορέη τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' Αἴαν.

510 Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἡῦδα·
ὄψαι, αἴ κ' ἐθέλῃθι, πάτερ φίλε, τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
οὔ τι καταισχύνοντα τὸν γένος, ὥς ἀγορεύεις.

Ὡς φάτο· Λαέρτης δ' ἐγάργα καὶ μῦθον ἔειπεν·

τίς νύ μοι ἡμέρη ἦδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·

515 υἱὸς θ' υἱῶνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριον ἔχουσιν.

Τὸν δὲ παρισταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

ὦ Ἀρκεσιᾶδ', πάντων πολὺ φίλταθ' ἐταίρων,

εὐζάμενος κούρη γλαυκῶπιδι καὶ Διὶ πατρὶ,

αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος.

520 Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀ-

Εὐζάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κούρη μεγάλοιο, [θήνη.

αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προίει δολιχόσκιον ἔγχος,

καὶ βάλ' ἐν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήου·

ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυστο, διὰ πρὸ δὲ εἰσατο χαλκός·

525 δούπησεν δὲ πσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσσεὺς καὶ παῖδιμος υἱός·

τυπτον δὲ ἕρπασιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

Καὶ νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,

εἰ μὴ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

530 ᾗςεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·

Ἴσχεσθε πολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,

ὅς κεν ἀναιμῶτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· τοὺς δὲ γλαυρὸν δέος εἶλεν·

τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·

535 πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅσα φωνησάσης·

πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαϊόμενοι βιότοιο.

Σμερδαλέον δ' ἐδόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,

οἴμηνεν δὲ αἰεὶς, ὥς τ' αἰετὸς ὕψιπετῆις.

Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψαλόεντα κεραυνὸν,

540 καὶ δ' ἔπεσε πρόσθε Γλαυκῶπιδος ὀβριμοπάτρης.

Δὴ τότε Ὀδυσσεῖα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·

Διogene Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

ἴσχεο, παῦε δὲ νείκος ὁμοίου πολέμοιο,

μή πως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεὺς.

545 Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.

Ὅρχια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν

Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Μέντορι εἰδομένη ἡμὲν δέμας ἡδὲ καὶ αὐδὴν.

ΤΕΛΟΣ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ.

aperuerunt fores, exieruntque; preibat autem Ulysses.

Ad eos vero prope filia Jovis accessit Minerva,

Mentori se-assimilans tum corpore, tum etiam voce.

Hanc quidem conspicatus gaudebat audens divinus Ulysses;
statimque Telemachum alloquebatur suum carum filium:

Telemache, jam quidem hoc sane memineris ipse aggressus,
viris pugnantibus, ubi discernuntur optimi,
ne-quid dedecores patrum genus, qui antea quidem
roboreque et fortitudine excelluimus totam super terram.

Illum autem rursus Telemachus prudens contra allocutus
est:] videbis, si volueris, pater care, hoc in animo,
nequaquam dedecorantem me tuum genus, sicut dicis.

Sic dixit: Laertes vero gavisus est, et sermonem dixit:
quænam mihi dies hæc, dii cari? profecto valde gaudeo:
filiusque neposque de virtute certamen habent!

Eum autem astans allocuta est cæsiis-oculis Minerva:
o Arcesiade, omnium multo carissime sociorum,
precatu virginem cæsiam-oculis, et Jovem patrem,
statim valde vibratam emitte longæ-umbrae hastam.

Sic dixit, et inspiravit ei robur magnum Pallas Minerva
Precatus autem deinde Jovis filiam magni,
statim valde vibratam emisit longæ-umbrae hastam,
et percussit Euphitheum, galeam per æreis-munitam-malis;
ea autem hastam non inibuit; penitus vero transiit æs:
fragoremque-edidit ille lapsus, resonueruntque arma super
ipso.] Irruerunt autem primis-pugnatoribus Ulysses et splen-
didus filius,] et feriebant ensibusque et hastis ancipitibus.

Ac sane jam omnes perdidissent et fecissent reditus-expertes,
nisi Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
clamasset voce, cohibuissetque populum omnem:

Abstinete a-bello, Ithacenses, gravi,
ut sine-cruore utique dirimamini citissime.

Sic dixit Minerva; illos autem pallidus timor cepit:
eorumque subinde territorum e manibus volabant arma,
omniaque in terram cadebant, dea vociferata:
ad urbem vero convertebant-se cupidi vitæ servandæ.

Terribiliter autem clamavit audens divinus Ulysses,
insiluitque se-colligans, sicut aquila altivolans.

Ac tum jam Saturnius misit ardens fulmen;
decidit autem id ante Cæsiam-oculis forti-patre-natam.

Tunc Ulyssem allocuta est cæsiis-oculis Minerva:

Generosissime Laertiade, sollers Ulysses,
contine-te, compesceque contentionem omnibus-æque-gravis
belli:] ne-qua tibi Saturnius irascatur late-sonans Jupiter.

Sic dixit Minerva: ille vero parebat, gaudebatque animo.

Fœdera autem deinde in-futurum inter utrosque fecit
Pallas Minerva, filia Jovis ægidem-tenentis,
Mentori assimilata, tum corpore, tum etiam voce.

FINIS ODYSSEÆ.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Litera major *Iliadis*, minor *Odysseæ* librum significat; H., *Hymnos*; Ep., *Epigrammata*. Quæ ad Cycli reliquias pertinent, italico characterè excudenda curavimus.

A

Ἀδαντες, veteres incolæ Eubœæ, ὅπθιν κομῶντες, hastati, B, 536-545; Δ, 464.

Ἀδαρχαρή, nymphæ Naias, mater geminorum Æsepi et Pedasi, Z, 22 sqq.

Ἄδας, avtos, Trojanus, Eurydamantis f., a Diomede occisus, E, 148 sqq.

Ἄδιοι, pars Scythicæ gentis, N, 6.

Ἄδλρος, Trojanus, interfectus ab Antiflocho, Z, 32.

Ἄδυδος, ἅ, urbs cum sua regione ad Hellespontum, B, 836; Δ, 500 (Ἀδυδόθεν); P, 584 (Ἀδυδόθι).

Ἀγάθων, ωνος, Priami f., Ω, 249.

Ἀγακλῆς, κλῆος, Myrmidon, pater Epigei, Π, 571.

Ἀγαμεμνόνεος, Agamemnonius, K, 326; Ψ, 295, 525; γ, 264.

Ἀγαμεμνονίδης, ου, Agamemnonis f., Orestes, α, 30.

Ἀγαμέμνων, Atrei f., rex Mycenæ. Genealogia domus ejus, B, 104 sqq.; et regnum ipsius, 108, 569-575. Cum fratre Menelao in Ithacam proficiscitur Ulysses arcessitum, ω, 115-119. Cum 100 navibus venit, B, 576, et Arcadibus 60 naves præbet, 610-614, in expeditionem Trojanam, cujus summum moderamen penes ipsum erat. Epitheta solita: κύνιστος, κρείων, εὐρυκρείων. Ejus forma, 477-483; Γ, 166 sqq., 178 sqq., 182. Contentio cum Achille et causa ejus, A, init. Restituta patri Chryseide, Briseidem ab Achille abducit, 306-348. Somnio ab Jove lusus, B, 1-34, habito concilio principum, 35-83, militum animos explorat, 84 sqq. Prælium indicit, 441 sqq. Post certamen singulare Menelai cum Paride Helenam et opes ex pacto a Trojanis reposcit, Γ, 455 sqq. Fratrem insidiose sauciatum curari jubet, Δ, 148-222, et prælium instauraturus, duces et exercitum lustrat, 223-421. Primus ducem hostium interficit, E, 38 sqq.; alium, Z, 33; atque Menelaum sine venia occidere alium jubet, 53 sqq. Fratrem cohibet quominus pugnam cum Hectore ineat, H, 92-122, initurus ipse, 162. De summa rerum desperans, proceribus clam convocatis fugam suadet, I, 1-28; quorum monitu tandem legationem ad Achillem mittit cum amplissimorum munerum promissione, 114 sqq. Præ curis insonnis, K, init. Mane armatus aciem instruit, A, 16-55; fortiter pugnat, 91 sqq.; vulneratur, 252. Iterum fugam suadet, Ξ, 64-82; sed in aciem redit, et a Neptuno erectus, 134 sqq., strenue pugnat, 380, 516 sqq. Cum Achille in gratiam redit, T, 74 sqq., eumque post pugnas cœna excipit, Ψ, 35 sqq. Certare volentem in ludis funebribus Patrocli Achilles non sinit, et primo præmio donat, 887-895. Gaudet de rixa principum in convivio, ob oraculum, θ, 77-82. De ejus reditu post captam Trojam, γ, 143-164; δ, 512-523. A Clytæmnestra

uxore Egisthoque adultero occisus, et ab Oreste vindicatus, α, 35-41; γ, 193-198; 234 sqq.; 248 sqq.; δ, 91 sqq., 524-537; 584; quod ipsa Agamemnonis anima narrat Ulyssi, λ, 387-466; et Achillis umbræ, ω, 20-97. Habuit, præter filium Orestem, tres filias, I, 144 sqq. — Cum fratre Menelao consultat de bello Troj., Cypr. p. 582, a. In venatione Dianam per superbiam lædit; quæ tempestales excitat, usquedum Calchantis suasu Sphægenia immolata placetur, ib. p. 582, b. Cum Achille litigat, ibid. Chryseidem e præda accipit, ib. p. 583, a. Quid fecerit ad cognoscendum optimum heroum, in armorum judicio, Il. parv. fr. 5, p. 596. Demophonti concedit Æthram Helena volente, fr. 17, p. 598. Cum fratre litigat de redivit, Minerva incitante, Nost. p. 584, b. Moratur Minervam placaturus; deinde ei apparet Achillis umbra, futura prænuntians, frustra eum retinere studens, ibid. Post reditum ab Ægistho et Clytæmnestra occiditur, ab Oreste filio vindicatur, ibid. Filia ejus, Cypr. fr. 12, p. 593.

Ἀγαμήδην, regis Augiæ filia natu major, Mulii uxor, πολυμήμαχος, A, 740.

Ἀγαμήδης, ους, Ergini f., Delphici templi conditor, H. Ap. 296. — De eo quædam in Telegonia narrabantur, p. 585, a.

Ἀγαπήνωρ, ορος, rex Arcadum, ad bellum Troj. profectus cum navibus 60 præbitis ei ab Agamemnone, B, 609.

Ἀγασθένης, εος, princeps Eleorum, Augiæ f., B, 624.

Ἀγάστροπος, Trojanus, Pæonis f., interfectus a Diomede, A, 338-340, 373.

Ἀγαυή, Nereidum una, Σ, 42.

Ἀγέλαος, 1) Phradmonis f., Trojanus, Θ, 256-260, occisus a Diomede. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302. 3) Proculus Penelopes, Damastoris f., υ, 321 sq. Versatur cum reliquis procis in cæde, χ, 131, 136, 212 sqq., ubi ducem agit, 247 sqq., et postremus fere interficitur, 293. Ἀγέλαος, 131, 247.

Ἀγίνωρ, ορος, Trojanus princeps, Antenoris f., μεγάλῃμος, pugnat, Δ, 467; A, 59; M, 93; N, 490, 598 sqq.; Ξ, 425; O, 340; Π, 535; Υ, 474. Solus resistit Achilli, cui mortem vaticinatur, Φ, 545 sqq. Postremo Apollo ejus speciem assumit, 600 sq. — Vulnerat Lycomedem in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.

Ἀγίας, ου, Træzenius, Nostorum scriptor, p. 584, b. Ἡγίας, fr. 9, p. 600.

Ἀγκαῖος, 1) rex Arcadiæ, pater Agapenoris, B, 609. 2) Pleuronius, celeberrimus pugil Ætolus, Ψ, 635.

Ἀγλατή, mater Nirei, B, 672.

Ἀγπίος, Porthæi f., frater Cenei, Ξ, 117.

Ἀγχιλλός, 1) princeps Taphiorum, pater Mentæ, α, 180, 418.

- lb. 264, venenum praebeat Ulyssi ad inficienda jacula.
 2) Princeps Phæacum, Θ, 112. 3) Græcus, ab Hectore occisus, E, 609.
- Ἀγχις, αο (ω H. Ven. 53, 126), 1) princeps Trojanus, quocum Venus, ab Jove amore incensa, consuevit in Ida monte: v. H. Ven. Inde natus est Æneas, ib. 197 sqq., ubi vaticinium de eo; B, 819 sqq.; E, 312 sq.; 247, 268. Genealogia Anchisæ, Y, 208-241. Hippodamia filia, N, 428 sqq. Equi ejus, E, 263-273. 2) Sicyonius: v. Ἀγχιτιάδης.
- Ἀγχιτιάδης, Anchisæ f. 1) Æneas, P, 754; Y, 160. 2) Eche-
 polus, Ψ, 296.
- Ἀδάμας, ατος, Trojanus, Asii f., N, 560 sqq., 759, 771.
- Ἀδμήτη, nympa, socia Proserpina, H. Cer. 421.
- Ἀδμητος, rex Thessaliæ, Phæritus f., pater Eumeli, B, 714; Ψ, 289, 391, 532. — *Alius, Argivus, in expugnatione Trojæ, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Ἀδρήστεια, urbs ad Propontidem, B, 828.
- Ἀδρήστη, Helenæ famula, δ, 123.
- Ἀδρηστος, 1) rex Sicyonis, tempore belli Thebani, Ξ, 121. Ejus equus, Ψ, 347. 2) Dux Trojanus, B, 828-834; captus a Menelao, occisus ab Agamemnone, Z, 37-65. 3) Alius Trojanus, a Patroclo occisus, II, 694. — *Primus horum e bello Thebano fugit in equo Arione, Theb. fr. 5, p. 588. Quem quomodo acceperit, ib. fr. 6. Quid dixerit de Amphiarao terra hausto, ib. fr. 7.*
- Ἀδρηστινή, Adrasti filia, Ægialeæ, E, 412.
- Ἀδανίς κόρη, dubia scriptura H. Ap. 209, de Coronide nympa.
- Ἀζειδης, αο, Azei filius, Actor, B, 513.
- Ἀιδών, βος, filia Pandarei, mutata in lusciniæ, τ, 518 — 523.
- Ἀθήναι, Ἀθηναίη. Vide Ἀθήνη.
- Ἀθηναῖος, sub Menestheo duce cum 50 navibus expeditioni Trojanæ intererant, B, 546-558; Δ, 328; N, 196, 689; O, 337.
- Ἀθήνη, et Ἀθηναίη, Minerva, filia Jovis, Δ, 515 etc., sine matre nata, H. Ap. 308 sq., 314, 323. Epitheta: γλαυκῶπις, ἀγέλειη, λαοσσόος (N, 128), ἐρυσίπολις (Z, 305), φηισίμβροτος (χ, 297), Τριτογένεια, Ἀλαχομενήτης, πολύδουλος, ἀπρυτώνη, Παλλάς. Trojanis ubique infesta, Græcis benigna adest, ut Diomedem in E, Achilli et Ulyssi ubique, Telemacho sub Mentoris specie, in universum omnibus qui sapienti consilio et fortiter aliquid agunt: quod nimis longum esset per singula exsequi. Templum ejus in arce Trojana, Z, 88 sqq., ubi vota ei faciunt matronæ, 237 sqq. Ejus peplos, Θ, 384 sqq.; E, 734 sq.; ægis et galea, 738 sqq. Erechtheum nutrit, B, 547 sq. Ejus festum Athenis, 549-551. Homines opera artis docuit, υ, 72; H. 19, 2. Quorum tutela est, Ep. 14, 2. Nunquam amavit, H. Ven. 8. Hymni in eam, 10 et 28. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Ajacem adjuvat Achillis interfecti corpus prælio efferentem, Il. parv. fr. 4, p. 590. De equo ligneo consilia dat, p. 583, b. Ei dedicant Trojani equum, Il. Exc. p. 584, a. Cassandra supplicem abripiens Ajax Oilei antiquum Minervæ simulacrum dejecit, inde ad ejus aram confugit, ibid. Quare irata, perniciem Græcis in reditu immittit, ibid. Lites de reditu injicit Atreidis, Nost. p. 584, b; quorum Agamemno remanet eam placaturus, ibid. (Ea ipsa ex parte narrantur a Nestore et Menelao in γ et δ.) Adest Ulyssi in bello Thesprotorum contra Brygos, Teleg. p. 585, a. Lævigat hastam Pelæi, quæ post Achillis, Cypr. fr. 4, p. 592.*
- Ἀθήνη, urbs, η, 80. Ἀθῆναι, B, 546, 549; γ, 307; λ, 322; H. Ap. 30. — *A Dioscuris direpte? Cycl. p. 601, a.*
- Ἀθώας, ω, mons Thraciæ, Ξ, 229; H. Ap. 33.
- Αἰαίη, Ἰθάκη, Circes epitheton, τ, 32; μ, 268, 273. Νῆσος Αἰαίη, κ, 135; λ, 70; μ, 3 sqq.
- Αἰακίδης, αο, Æaci nepos ex Peleo, Achilles, B, 860, 874 et sæpius. per totam Iliadem; λ, 470, 537.
- Αἰακός, rex Æginæ, Jovis f., Φ, 189.
- Αἶας, ατος, major, cogn. Telamonius, a patre Telamone, filio Æaci, Θ, 224, 267; A, 465, etc.; etiam μέγας, Δ, 473; A, 562, 590; P, 115, etc. ad differentiam alterius Ajacis, corpore et viribus multo minoris. Semper inter præstantissimos principes nominatur, e. c. A, 138, 145; heros ab Achille secundus, B, 768, etc. Adduxerat ex Salamine naves 12, B, 557; et alterum cornu castrorum claudebat, Θ, 224 sqq. Corpore maximus Argivorum, post Achillem, Γ, 226 sqq.; λ, 468 sq.; ω, 17 sq. Epitheta: μεγάλῆμος, φθίμος, ἀγαυός, ἀλκιμος, φαίδιμος, μεγάλῃτωρ, πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν, βόην ἀγαθόν. Cum Hectore pugna singularis, H, 182-312. Ad Achillem cognatum legatus mittitur cum Ulysse et Phœnice, Γ, 169; 622 sqq. Pugnæ Αἰάντων ad munimenta, M, 265 sqq.; majoris et Teucris, 370 sqq. Αἰάντε a navibus arcent Trojanos, ab Neptuno incitati, N, 46 sqq., 125 sqq. Nova pugna majoris, 809 sqq. Hectorem vulnerat, Ξ, 402 sqq. Solus ab navibus ignem defendit, O, 674 sqq. Hasta fracta cedit, II, 101 sqq. Redit in pugnam, 330 sqq. Αἰάντε pugnant, 555 sqq. Pugna de corpore Patrocli occisi, P, 115 sqq., 707 sqq. Luctatur cum Ulysse in ludis funebribus, Ψ, 708-739; armis decertat cum Diomede, 811-825. Ambo Αἰάντε sæpissime simul memorantur; laudantur ab Agamemnone Δ, 272-291. Ἰσον θυμὸν ἔχοντες, δῶμῶν μοι, P, 720. Umbra majoris Ulyssi ex Orco apparet, λ, 542-563. — *Post acerrimam pugnam Achillis interfecti corpus Trojanis eripit, Æth. p. 583, a, Minervæ auxilio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Certamen ejus cum Ulysse de armis Achillis incipit, Æth. p. 583, b. Quid Trojanæ de eo dixerint, Il. parv. fr. 4. In furorem incidit, pecora pro Atreidis mactat, quo cognito se ipse interfecit, ib. p. 583, b; quod mane factum esse ex Æthiopide commemorat schol. Pindari, fr. 2, p. 595. Ob iram regis non combustus, sed simpliciter in capulo conditus, fr. 8, p. 596. Furorem ejus futurum primus perspece-
 rat Machao, Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Αἶας, minor, Oilei f., B, 527; N, 66; II, 330, etc., cum Locris in 40 navibus ante Ilium venit, B, 527-535, ubi ipse et armatura describitur. Cognomine ταχὺς, K, 110; N, 66; Ξ, 442, 520, etc. Cum majore fere simul versatur et pugnat: v. paulo ante. De fortitudine ejus N, 480 sqq., 701 sqq.; Ξ, 520 sqq., ubi fugientes ob pedum celeritatem ceteris melius assequitur. Jurgia cum Idomeneo in certamine ludicro, Ψ, 473 sqq. Certat cursu cum Ulysse, et neglectis precibus, vincitur et cadit turpiter, 754 sqq. Minerva insolenter læsa, in mari perit, δ, 499 sqq.; conf. ε, 108. — *Cassandram supplicem a Minervæ antiquo simulacro abripiens, hoc ipsum dejecit, Il. Exc. p. 584, a. Quo incitati Græci cum lapidare volunt; sed confugit ad aram Minervæ et nunc quidem servatur, ibid.; sed post in tempestate ad Capharea saxa perit, Nost. p. 584, b.*
- Αἰγαι, urbs Achajæ, ubi clarus cultus Neptuni, Θ, 203; N, 21; ε, 381; H. Ap. 32; H. 21, 3 (εὐρείαι).
- Αἰγαίων, ὠκος, ab hominibus appellatus gigas centimanus, a diis Βαίεως, A, 404. — *Telluris et Ponti filius, in mari habitans, Titanibus opitulatur, Titan. fr. 5, p. 585. Ejus columnæ, ib. fr. 6.*
- Αἰγιάλεια, natu minima filia Adrasti, uxor Diomedis, E, 412.
- Αἰγιάλος, δ, 1) maritima ora omnis a Sicyone usque ad Epidem, B, 575. 2) Urbs Paphlagoniæ, B, 855.
- Αἰγιάλῃ, πος, ἡ, Ithacæ oppidum secundum Strab., aliis insula prope Epirum, τρηχεῖα, B, 633.

- Αἰγίνα, ἡ, insula, B, 562, ubi auxilia ejus in bello Troj. sub Diomede. H. Ap. 31.
- Αἰγιον, τὸ, urbs Achajæ, B, 574.
- Αἰγίς, ἰδος, ἡ, Jovis clypeus terrificus, unde sapissime αἰγίως dictus, E, 742; O, 229 sq., ubi Apollini eam permittit; 308 sqq., 318 sq. Minervæ αἰγίς θυσανόσσα, E, 738 sqq.
- Αἰγισθος, Thyestæ f., δολόμης, ἀναλκίς, Clytemnestram amans, cum ea Agamemnonem post reditum insidiosè occidit, γ, 193 sqq.; 235, 249-275; δ, 517-537; λ, 387-466; ω, 20 sqq.; 95 sqq. Postquam septem annis regnaverat Mycenis, Orestes reversus eum occidit, γ, 236 sq., 303 sqq.; α, 29 sqq., 298 sqq. — *Idem* narrabatur in *Nostis*, p. 584, b.
- Αἰγύπτιος, senex Ithacensis, sapiens, Antiphi et Eurynomi pater, concionatur, β, 15-35. — Adjectivum v. s. Αἰγυπτιος.
- Αἰγυπτος, 1) ἡ, Egyptus, terra. Plena erat medicorum et medicaminum, δ, 229 sqq.; p, 448; H. 6, 28. 2) δ, fluvius, Nilus, ἐνὶ ῥέειν; γ, 300; δ, 351, 355, 477, 483, 581; ξ, 246, 257, 275; p, 426, 427. — Incolæ, Αἰγυπτιοί, δ, 83; ξ, 263, 286; p, 432. Θῆβαι Αἰγυπτίαι, δ, 127; Αἰγυπτίη (Πολύδαμνα) δ, 229; Πρωτεύς Αἰγυπτίος, δ, 385.
- Αἶδης, αὐ et εω et Αἴς, ἰδος, et Αἰδωνεύς, ἦος, deus inferorum, Pluto. Ab Hercule vulneratur, E, 395 sqq., κλυτόπωλος, 694; Α, 445; II, 625. Αἰδωνεύς ἀναξ ἐνέρων, Y, 61; E, 190. Αἶδος κυνέη, E, 845. Proserpinam rapuit, H. Cer. 2 sqq., dante Jove, 79. Πολυστράμων Αἰδωνεύς, 84, 377. Mercurius a Jove missus precibus eam repetit, 336 sqq., ubi illum alloquitur ἄδη κυανογαῖτα 347. — De loco, πυλάργης, Θ, 467; N, 415; λ, 276, etc. Et sapissime Αἶδος vel Αἶδας πύλαι, δόμος, δόμοι. Cerberum inde abripit Hercules, λ, 622 sqq.
- Αἰθις, αὐ, rex Colchidis, frater Circes, Solis f., ὀλοόφρων, x, 137 sqq.; μ, 70.
- Αἶθνη, equa, quam dono dederat Agamemnoni Echepolus Sicyonius, Ψ, 295 sqq.; 408, 525.
- Αἰθιας, Thessaliæ populus, B, 744.
- Αἰθιοπες, populus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, α, 23. Apud quos dii nonnumquam epulantur, A, 423 sq. (ubi Αἰθιοπῆας); Ψ, 206 sqq.; α, 22 sqq.; ε, 282, 287. Menelaus ad eos venit, δ, 84.
- Αἰθιοπία, ἰδος, Arctini carmen in Cyclo positum, cujus argumentum v. p. 583, α; fragmenta p. 595.
- Αἰθρη, Pitthei filia, famula Helenæ, Γ, 144. — *Troja excisa a Demophonte et Acamante nepotibus ex Theseo, ejus filio, inventa et agnita abducitur, Il. Exc. p. 584, α, et Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Αἰθρων, ωνος, 1) nomen fictum, quo se Ulysses appellat, τ, 183. 2) Hectoris equus, Θ, 185.
- Αἰμονίδης, αὐ, Aemonis f., Laercis, P, 467.
- Αἰμονίδης, ου, Haemonis f., Macon, Δ, 394.
- Αἰμων, pater Laercis. V. Αἰμονίδης.
- Αἰμων, ωνος, 1) dux sub Nestore, Δ, 596. 2) Thebanus, pater Maonis. V. Αἰμονίδης. — *Creontis filius, κάλλιστος καὶ ἡμερόστατος, CEd. fr. 3, p. 587.*
- Αἰνείας, αὐ, Anchisæ et Veneris f., de quorum nuptiis v. H. Ven., in quo Veneris vaticinium de eo, 197 sqq. Genealogia ejus, Y, 208-241. In bello Troj. fuit dux Dardaniarum, cum duobus aliis, B, 819 sqq.; M, 98. Versatur in pugna, E, 166 sqq., 297 et 305, ubi lapide percutitur a Diomede; sed mater ei auxilio venit, 311 sqq., eaque vulnerata, Apollo, 432 sqq.; qui interim per εἰδωλον Aeneæ ludificat Diomedem. Aeneas in templo refectus in aciem redit, 512 sqq., multosque occidit, 541 sqq. Equi ejus, E, 221 sqq., capti a Diomede, Θ, 106 sqq.; Ψ, 290 sqq. Auctoritas inter Trojanos, A, 58. Pedibus celer, N, 482. Non honoratus a Priamo, in ultima acie stat, 459 sqq.
- Pugnat, O, 332; II, 536, et 608 sqq.; P, 323-351; 444 sqq. et fin., Hectorem comitans. Pugna singularis cum Achille, Y, 79 sqq., quem jam olim (v. 90 sqq.) in Ida vi effugerat. Ab Neptuno, ne prosapia ejus intereat, per nebulam periculo eripitur, 293 sqq. — *Veneris jussu cum Paride avehitur in Laconiam, Cypr. p. 581, b. Ejus boves abigit Achilles, ib. p. 582, b. Prodigiosa morte Laocoontis territus, cum suis in Idam concedit, Il. Exc. p. 584, a. Uxor ejus Eurydice, Cypr. fr. 5, p. 592; Il. parv. fr. 18, p. 598. Secundum Leschen Neoptolemo præmio datur, etcum classe Græca abducitur, fr. 16, p. 597 sq.*
- Αἰνός, Pæon, ab Achille interfectus, Φ, 210.
- Αἰνός, ἡ, urbs Thraciæ, Trojanis auxiliaria, Δ, 520, Αἰνός.
- Αἰολίδης, αὐ, δ, Aëoli f. 1) Sisyphus, Z, 154. 2) Cretheus, λ, 237.
- Αἰολίη νῆσος, Aëoli insula, x, 1, 55.
- Αἰολίς, ἰδος, ἡ, Aëolia, Σμύρνη, Ep. 4, 6.
- Αἰολίων, ωνος, Aëoli f., Macar, H. Ap. 37.
- Αἰολος, 1) filius Hellenis, pater Sisyphi, etc. V. Αἰολίδης. 2) Hippotæ f., fort. pronepos prioris illius Aëoli, rex Aëoliæ insulæ, ventorum moderator. Ad hunc venit Ulysses, ab eoque donatur vento secundo, et utre, in quo adversa erant inclusi, etc. x, 1-76 (coll. Ψ, 314.) Habebat sex filios totidemque filias, 5 sq.
- Αἰπεια, urbs Laconicæ, I, 152, 294.
- Αἶψα, εὐς, τὸ, urbs sub imperio Nestoris in Peloponneso. B, 592.
- Αἰπύτιος τύμβος, tumulus Αἰπύτου, regis Arcadiæ, B, 504.
- Αἰσαγέης ὄρος αἰπύ, Asiæ mons ignotus, H. Ap. 40.
- Αἰσῆπος, 1) Ruvius in Lycia Trojana, B, 825; Δ, 91; M, 21. 2) Filius Bucolionis, occisus ab Eurvalo, Z, 21.
- Αἰσθητής, αὐ, 1) priscus princeps Trojanus, sepultus ante urbem, B, 793. 2) Pater Alcathoi, N, 427.
- Αἰσμή, urbs Thraciæ, Θ, 304, ἐξ Αἰσμηθεν.
- Αἰσμων, ductor Græcus, A, 303.
- Αἰσων, ωνος, Crethei f., pater Iasonis, λ, 258. — *De eo a Medea reddito juvene, Nost. fr. 2, p. 599.*
- Αἰτώλιος, Aetolus, Δ, 399; E, 706.
- Αἰτωλοί, gens Græca. Thoanti parebant in bello Troj. B, 638 sqq., ubi nominantur eorum urbes; μενεχάρμη, μεγαθύμνη, E, 843; N, 218; O, 282; Ψ, 633. Eorum bellum cum Curetibus, I, 529-599. Sing. Δ, 527; Ψ, 471. Αἰτωλὸς ἀνὴρ με ἐξήγαγε μύθῳ, ξ, 379. — *Bellum cum Curetibus, Min. fr. 5, p. 599.*
- Ἀκάμας, αὐτος, 1) dux Thracum, Eüssori f., B, 844; E, 472; Z, 8 sqq., ubi occiditur ab Ajace. 2) Trojanus, An tenoris f., fortissimus juvenis, B, 823. Pugnat, A, 60; M, 100; Ξ, 475 sqq. Occiditur a Merione, II, 342. 3) Asi f., dux Trojanus, M, 140. — *Quartus, Thesei filius, Aethram aviam reducit, Il. Exc. p. 584, α.*
- Ἀκαρνανία, ab Icaro ejusque filiis Alyseo et Leucade regitur, Alc. fr. 9, p. 589.
- Ἀκάστη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
- Ἀκαστος, rex Dulichii, ξ, 336.
- Ἀκασσιμένδης, rex Thracius, pater Peribœæ, Φ, 142.
- Ἀκρισιώνη, Acrisii f., Danae, Ξ, 319.
- Ἀκρόνως, ω, nobilis Phæax, θ, 111.
- Ἀκταίη, Nereidum una, Σ, 41.
- Ἀκτορίδης, αὐ, Actoris f., Echeclus, II, 189.
- Ἀκτορίς, ἰδος, fidelissima Penelopes θαλαμηπόλος, ψ, 227 sqq.
- Ἀκτορίων, ωνος, Actoris f., Eurytus, B, 621; N, 185. Ἀκτορίωνε, Eurytus et Cleatus, Ψ, 625. Conf. Μολίων.
- Ἀκτωρ, ὄρος, 1) pater Menetii, avus Patrocli, A, 784; II, 14. 2) Euryti et Creati pater: v. Ἀκτορίων. 3) Pater Echeclus. V. Ἀκτορίδης.

- **Ἀλκχομενής*, ἴδος, Minervæ epitheton, ab Alalcomenis, Βροτiae urbe, Δ, 8; E, 908.
- **Ἀλαστορίδης*, ου, Alastoris f., Tros, quem Achilles interfecit, Y, 463 sqq.
- **Ἀλᾶστορ*, ὄρος, 1) Græcus dux sub Nestore, Δ, 295; Θ, 333; N, 422. 2) Lyciorum dux, interficitur ab Ulysse, E, 677. Qui fortasse est pater Trois, de quo v. *Ἀλαστορίδης*.
- **Ἀλεγγορήδης*, αο, Alegenoris f., Promachus, Trojanus, Ξ, 503.
- **Ἀλείσιον*, τὸ, urbs Elidis, B, 617. **Ἀλείσιου κολῶνη*, A, 757.
- **Ἀλεκτρῶν*, ὄνος, Leiti, Bætorum ducis, pater, P, 602.
- **Ἀλέκτωρ*, ὄρος, pater Iphiloches, quam Menelai filius duxit, δ, 10.
- **Ἀλεξανδρος*, etiam Πάρις dictus, filius Priami et Hecubæ, frater Hectoris. Judicium ejus inter deas tangitur Ω, 28-30. Habuit Helenam viginti annos, Ω, 763 sqq.; de cujus raptu, Γ, 442-446. Tum Sidonem venit Alexander, et artifices mulieres Trojam duxit, Z, 289-292. Domus ejus, 313-317. Ob pulcritudinem θεοειδής, Γ, 16, 27, etc. ProvoCAT fortissimum Græcorum ad pugnam singularem, Γ, 16 sqq., ubi arma ejus describuntur. Sed quum Menelaus ipse id certamen susceperet, terrebatur; ideo increpatus ab Hectore, 38 sqq., inicit certamen, facto antea fœdere in eventum certaminis. Pugna, 302 sqq. In qua superatus, hosti a Venere surripitur, 374; quæ eum in cubiculo asportat, ubi Helena ei adest, 382-448. Domi desidentem exprobrat Hector et in aciem reducit, Z, 312 sqq., 503 sqq. Helenam se redditurum negat, H, 366 sqq. Corruerat principes donis, A, 123 sqq. Sagittis pugnat, 369 sqq., 505 sqq., 581 sqq. Cohortes ducit, M, 93. Pugnat, N, 662, 766 sqq.; O, 341. Ab eo trucidatum iri Achillem Hector vaticinatur, X, 359 sq. — *Judicans de dearum pulcritudine in Ida, præmium decernit Veneri ob Helenæ nuptias promissas*, Cypr. p. 581, b. *Navibus constructis, cum Ænea avectus, bene recipitur a Tyndaridis in Lacedæmonia, a Menelao Spartæ; quo absente Helenam Veneris auxilio abducit, post tempestatem in mari Sidonem occupat, et rediit Trojam, celebrat nuptias*, Cypr. ib. et 582, a. *Sed conf. fr. 6, p. 592. Achillem occidit*, Æth. p. 583, a. *In pugna singulari interficitur a Philocteta; corpus contumeliose tractatum a Menelao, tandem auferunt Trojani et sepeliunt*, Il. parv. p. 583, b.
- **Ἀλῆιον πεδίον*, regio Lyciæ, in qua Bellerophon senex vixit, Z, 201.
- **Ἀλθαΐη*, mater Meleagri, filia Thestii, I, 651.
- **Ἀλῆαρτος*, ἡ, urbs Bæotiae, B, 503; H. Ap. 243, ποιήεις. — *Theb. fr. 6, p. 588.*
- **Ἀλῆζωνες*, gens Pontica, B, 856; E, 39.
- **Ἀλῆη*, Nereidum una, Σ, 40.
- **Ἀλιθέσης*, ου, senex Ithacensis, Mastoris f., sapientissimus, Ulyssis amicus, β, 157, sqq., ubi concionatur; 253; ρ, 68; ω, 451.
- **Ἄλιος*, 1) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678. 2) Phæax, Alcinoi f., θ, 119, 370.
- **Ἀλκᾶθος*, Æsyetæ f., Trojanus, gener Anchisæ, M, 93; N, 427-433; ab Idomeneo occiditur, 434 sqq., 465, 496.
- **Ἀλκάνδρη*, Polybi, Thebarum Ægyptiarum principis, uxor, δ, 126.
- **Ἀλκανδρος*, Lycius, ab Ulysse occisus, E, 678.
- **Ἀλκή*, Robur, in ægide Minervæ, E, 470.
- **Ἀλκιστις*, regis Peliae filia, uxor Admeti, B, 715.
- **Ἀλκιμέδων*, ὄντος, unus ex quinque ducibus sub Achille, Laercis f., Π, 197; P, 467, 475 sqq., 481.
- **Ἀλκιμήδης*, ου, Alcimi f., Mentor, χ, 235.
- **Ἀλκιμος*, 1) Achillis socius, T, 392; Ω, 474, 574. 2) Ithacensis, pater Mentoris: v. *Ἀλκιμήδης*.
- **Ἀλκίνοος*, rex Phæacum. Ejus genealogia, η, 55 sqq. Maritus Aretæ, pater Nausicaæ et quinque filiorum, ζ, 17, 62 sqq. Ejus regia, η, 82 sqq. Ulyssem hospitio excipit, 167 sqq. Concilium principum, epulæ, ludi describuntur in θ. Ei narrat Ulysses errores suos, ι, κ, λ, μ. Donat Ulyssem magnifice, et in patriam deduci jubet, ν, 1 sqq. Sacrificium Neptuno facit, 171 sqq.
- **Ἀλκίππη*, Helenæ famula, δ, 124.
- **Ἀλκμαίων*, ὄνος, Amphiarai f. ex Eriphyle, ο, 248.
- **Ἀλκμαωνίς*, ἴδος, carmen in *Cyclo positum*, *cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- **Ἀλκμάων*, ὄνος, Græcus, Thestoris f., a Sarpedone occisus, M, 394.
- **Ἀλκμήνη*, mater Herculis, uxor Amphitryonis, Ξ, 323; T, 99, 119; β, 120; λ, 265 sqq.; H. 14, 3.
- **Ἀλκυνόνη*, ita a parentibus ob luctum dicta Cleopatra, uxor Meleagri, I, 562.
- **Ἀλόπη*, urbs Phthiotidis, B, 682.
- **Ἄλος*, ου, urbs Phthiotidis, B, 682.
- **Ἀλοσύδη*, cognomen Amphitrites, δ, 404. Nymphæ marinæ nomen appellativum, Y, 207.
- **Ἄλτης*, αο, et εω, rex Lelegum in Asia minore, Φ, 85; X, 51.
- **Ἀλύδας*, ἄντος, ἡ, urbs Italiæ inferioris, postea Metapontum dicta, sec. alios eadem quæ Ἀλύδη, ω, 304.
- **Ἀλύδη*, urbs Pontica, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη, B, 856.
- **Ἀλοῦς*, Icarii f., cum patre Acarnaniam regens, Alc. fr. 9, p. 589.
- **Ἀλφεΐς*, fluvius Elidis, εὐρύ βέων Πολίων διὰ γαίης, E, 545. Pater Orsilochi regis, 546; γ, 489; ο, 187. B, 592; A, 712, 726, 828, ubi taurus ei mactatur. H. Merc. 101, 139.
- **Ἀλωεύς*, ἦος, pater Oti et Ephialtæ, E, 386; λ, 304. — *Alth. fr. 2, p. 586, b.*
- **Ἀμαζών*, ὄνος. Ἀμαζόνες ἀντιένειραι impetum fecerant ante Trojanum bellum in Phrygiam; contra quas Priamus auxilium ferebat Phrygibus, Γ, 188 sq. Occisæ a Bellerophonte, Z, 186. — *Amazon, Penthesilea, Trojanis subsidio venit*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. V. Πενθεσίλεια.
- **Ἀμάθεια*, Nereidum una, Σ, 48.
- **Ἀμαρυγκείδης*, ου, Amaryncei f., Diore, B, 622; Δ, 517.
- **Ἀμαρυγκεύς*, ἦος, Dioris pater, princeps Epeorum, Ψ, 630 sqq., ubi de mortui ludis funebribus.
- **Ἀμισωδάρος*, princeps Cariae, socer Bellerophontis, duorum filiorum pater, nutrierat Chimæram, Π, 328 sqq.
- **Ἀμισός*, ἡ, Cretæ oppidum, ad fluvium cognominem, ubi σπείας Εἰλειθυΐης, τ, 188.
- **Ἀμοπαίων*, ὄνος, Polyamnis f., Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 276.
- **Ἀμυδών*, ὄνος, ἡ, urbs Pæonum, B, 849; Π, 288.
- **Ἀμυθάων*, ὄνος, Crethæi f. ex Tyro, λ, 259.
- **Ἀμύκλαι*, αἱ, urbs Laconica, B, 584.
- **Ἀμύντωρ*, ὄρος, Ormeni f., pater Phœnicis, I, 448. Conf. Φοῖνιξ. Habitabat Eleone in Bæotia, K, 266.
- **Ἀμφιάλος*, nobilis Phæax, Polynei f., θ, 114, 128.
- **Ἀμφιάραος*, vates, Oiclei f. Genealogia ejus, ο, 244 sqq., ubi ipse dicitur, nondum senex, periisse Thebis, γυναῖκα εἰνεκα δώρων. — *Ἀμφιαράου ἑξῆδος*, ι. q. Θρᾷς, carmen in *Cyclo positum*, *cujus fragmenta v. p. 586 sqq.*
- **Ἀμφιγένηα*, una ex urbibus Nestoris, B, 593.
- **Ἀμφιδάμας*, ἄντος, Κυθήριος, in Scandia, parte insulæ Cytheræ, habitans, K, 268 sq.; Ψ, 87.
- **Ἀμφιθέη*, avia materna Ulyssis, Autolycei uxor, τ, 416.
- **Ἀμφιθήη*, Nereidum una, Σ, 42.
- **Ἀμπεχλος*, Trojanus, occiditur, Π, 313. sqq.
- **Ἀμφίλοχος*, Amphiarai vatis f., ο, 248. — *Ad eum monita patris*, Theb. fr. 4, p. 588.
- **Ἀμφίμαχος*, 1) Cteati f., Actoris nepos, princeps Epeorum, B, 620 sq.; in prælium veniens occiditur ab Hectore,

- N, 185 sqq. 2) Nomionis f., princeps Carum, dives, qui in praelium ibat auro exornatus velut puella, occisus ab Achille ἐν ποταμῷ, B, 870 sqq.
- *Αμφιμέδων, ονός, unus ex Penelopes procis, χ, 242 sqq.; 277 sqq.; occiditur, 284. Colloquitur in orco cum anima Agamemnonis, ω, 102 sqq.
- *Αμφινόμη, Nereidum una, Σ, 44.
- *Αμφινόμος, procorum moderatissimus, ex Dulichio (σ, 395), Nisi f. (411), π, 351 sqq.; non vult interfici Telemachum, et laudatur, 394 sqq. et υ, 244 sqq. Ulysses adventum et ultionem praedicat, σ, 118 sqq. Ulysses cupit eum servari et monet satis dilucide, 123 sqq.; sed a Minerva impeditur, 151 sqq. Ad eum confugit Ulysses, irato Eurymacho, 393 sqq. Cum reliquis interficitur, pugnans, χ, 89 sqq.
- *Αμριος, Selagi f., dux Trojanus, B, 830. Occiditur, E, 612 sqq.
- *Αμφιτρίτη, Nerei filia, conjux Neptuni, ε, 422; μ, 60, 97; H. Ap. 94.
- *Αμφιτρώων, υνός, rex Thebarum, pater Herculis, E, 392; λ, 265, 269.
- *Αμφίων, υνός, 1) Jovis f. ex Antiope, Thebarum conditor cum fratre Zetho, λ, 262 sqq. 2) Iasi f., rex Orchomeni, λ, 283 sqq. 3) Dux Epeorum, N, 692. — *Primus in Latonam, Apollinem et Dianam peccat, in Orcoque punitur, Min. fr. 2, p. 590.*
- *Αμφοτερός, Lycius, occisus a Patroclo, Π, 415.
- *Αναδισίνεως, ω, nobilis Phæax, θ, 113.
- *Ανδραμονίδης, ου, Andraemonis f., Thoas, H, 168.
- *Ανδράμωων, υνός, princeps Etolorum, pater Thoantis, B, 638; N, 216; O, 281; ξ, 499.
- *Ανδρομάχη, filia regis Eetionis, uxor Hectoris magnanima. Genealogia et parentum fratrumque suorum fata initio belli Trojani v. Z, 395 sqq., 414-428. Ibi celebratissima βήσις de Hectoris ab ea discessu. Hectoreos equos curabat, Θ, 186 sqq. Nuntius de Hectore occiso et luctus ejus, X, 437-515. Luget maritum in funere, Ω, 723 sqq. Filius ejus Ἀστυάναξ, quod v. — *Neoptolemo praemio datur, Il. Exc. p. 584, a; Il. parv. fr. 16, p. 597 sq.*
- *Ανεμώρεια, urbs in colle sita, in confinio Delphorum et Phocensium, B, 521.
- *Ανθεα, Messeniae urbs, βαδύλειμος, I, 151, 293.
- *Ανθεμίδης, ου (pro Ἀνθεμωνιάδης), Anthemionis f., Simoisius, Δ, 488.
- *Ανθεμίαν υνός, Trojanus, Simoisii pater, Δ, 473.
- *Ανθηδών, υνός, oppidum in finibus Boeotiae, B, 508.
- *Ανιος, Ἀπολλίνης ex Rhao f., ex Doripia pater filiarum Οἰνοτρόπων, Græcos Trojam proficiscentes per novem annos apud se retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.
- *Ανταπο..., nomen pastoris Atrei corruptum in fr. Alcm. 7, p. 589.
- *Αντεια, uxor regis Proeti; calumniatur Bellerophontem, Z, 160 sqq.
- *Αντηνορίδης, ου, Antenor's f. 1) Helicaon, Γ, 122 sq. 2) Laodocus, Δ, 87. 3) Iphidamas, Α, 221. 4) Coon, πρεσβυτηνής, Α, 249; T, 53. 5) Ἀντηνορίδαι tres, Polybus, Agenor, Acamas, Α, 59 sq.
- *Αντήνωρ, υνός, sapiens Trojanus princeps ex regio genere, cujus uxor Theano soror Hecubæ, Z, 299. Erat fere Trojanorum Nestor. Plurimos filios habuit; conf. Ἀντηνορίδης. Legatos Græcorum, Ulyssem et Menelaum, a Tenedo profectos Trojam, antequam classis Græca ad oram hostilem appelleretur, publice hospitio excepit et tuebatur, Γ, 203 sqq. Cum reliquis principibus de muro Græcos spectat, 148 sqq. Censet belli praedicere causam, H, 347 sqq. Filii ejus, Ἀγήνωρ, Ἀκάμας, Ἀρχίλοχος, Δημόλεων, Κόων, Λαοδάμας, Λαοδόκος, Ηγήσιος, Πόλυδος, videantur suis locis.
- *Αντίκλεια, mater Ulyssis, filia Autolycei, λ, 84 sqq.; 151 sqq., ubi anima ejus colloquitur cum filio. Eumachus mortem ejus narrat, ο, 356 sqq.
- *Αντίκλος, unus heroum Græcorum in equo ligneo, δ, 286 sqq. — *In Cyclo, Il. Exc. fr. 4, p. 599.*
- *Αντίλοχος, Nestoris f. laudatissimus. Pugnatur, Δ, 457 sqq.; E, 580 sqq.; Z, 32 sqq.; N, 396, 400, 418, 479; Z, 513; O, 568 sqq.; Π, 317 sqq.; P, 378 sqq. Nuntium de Patrocli morte accipit, 685 sqq., et Achilli perfert, Σ, 2 sqq. Curru certat in ludis funebribus Patrocli, a patre prolixè monitus, Ψ, 301-515; unde jurgia cum Menelaο, digne liberali juvene composita, ad 612. Cursu certat, 755 sqq. Occisus denique a Memnone, quod Nestor ipse, cum laude filii, narrat, δ, 187 sqq.; γ, 111 sq.; λ, 468; ω, 16, 78, ubi præcipue ab Achille honoratus dicitur. — *A Memnone occiditur, A. h. p. 583, a; sepelitur, ibid.*
- *Αντίμαχος, Trojanus, a Paride auro corruptus, ne pateret reddi Helenam, injurius etiam in legatos Græcorum, Α, 123 sqq. Ejus filii ab Agamemnone interfecti, ib. et M, 188 sq.
- *Αντίνοος, Ithacensis, Eupithis f. (δ, 660 etc.), princeps fere procorum et insolentissimus, α, 383 sqq. Penelopen cogit vult, ut nubat alicui ipsorum β, 84 sqq. Irridet Telemachum, 301 sqq., et alibi. Insidias Telemacho struere incipit, δ, 628 sqq., 773 sqq. Quibus irritis, consilium dai occidendi eum in terra, π, 363 sqq. Increpatur a Penelope, 418 sqq. Contumeliose agit in Ulyssem, ρ, 374 sqq. Certamen cum Iro proponit, σ, 34 sqq. Dona dat Penelope, 283 sqq., 291. Se tendere posse arcum sperat, φ, 84 sqq. Occiditur omnium primus, χ, 8 sqq.; ω, 424.
- *Αντίοκη, Asopi, fluvii Thebani, filia, Zethi et Amphionis mater, λ 259. — *Alia, Amazonum regina, ex Thesei amore, Herculi Themiscyram tradidit, Nost. fr. 9, p. 600.*
- *Αντίοχη, uxor Euryti, Min. fr. 6, p. 591.
- *Αντιόχης, ου, filius Melanis, Alcm. fr. 8, p. 589.
- *Αντιράτης, αο, 1) Trojanus, M, 191. 2) Princeps Læstrygonum, gigas; devorans socios Ulyssis et deprimens naves ejus præter unam, x, 105 sqq. Accus. Ἀντιράτης, 114. 3) Græcus, Melampi f., ο, 242 sqq.
- *Αντίρως, unus filiorum Priami, Ω, 250.
- *Αντιρος, 1) princeps insularum Græcorum, Thessali f., B, 678. 2) Pyramenis f., Mæonum ductor, ex partibus Trojanorum, B, 864. 3) Priami f., Δ, 489; Α, 101, 109. 4) Ithacensis, Egyptii f., socius Ulyssis ad bellum, a Cyclope devoratus, β, 17 sqq. 5) Ithacensis senex, ρ, 68.
- *Αντιρών, υνός, δ, urbs maritima Thessaliae, B, 697. Ἀντιρώνα πετρήνεια ἔχουσα Ceres, H. Cer. 491.
- *Αἰδός, fluvius Thraciae, εὐρυπέθερος, B, 849 sq.; Π, 288. Pater Pelegoni ex Peribœa, Φ, 141 sqq., 167 sqq.
- *Αἰών, υνός, Priami f., ab Eurypylo occisus, Il. parv. fr. 19, p. 599.
- *Αἰυλος, princeps Thracius Teuthrantis f., a Diomede occisus, Z, 12 sqq., ubi ejus laudes.
- *Ακαισός, urbs Mysiae minoris, B, 828, Παισός dicta E, 612.
- *Απαίρηθεν, Ex Apiro (Epiro?), η, 9. Ἀπαρῆναι γῆρας, δ.
- *Απὴ γῆ, Α, 270; Γ, 49; η, 25; π, 18.
- *Απισίων, υνός, 1) Phausii f., Trojanus, ab Eurypylo occisus, Α, 578 sqq. 2) Hippasi f., Græcus, ab Ænea occisus, P, 348 sqq.
- *Απόλλων, υνός, filius Jovis et Latonæ. Quomodo natus fuerit in insula Delo, persequitur H. Ap. 1-178, quæ pars illius hymni est hymnus integer, *In Apollinem Delium*. Sequentia a v. 179 sunt *Hymnus in Ap. Pythium s. Delphicum*, in quo narratur, deum per complures terras locum oraculi quaerentem, tandem pervenisse ad Tilphussam fontem Boeotiae, ibique jecisse fundamenta; sed nympham fontis, de sua celebritate timentem, callide persuasisse deo, ut Crissæ potius in Phocide oraculum constituat.

Inde deus in Parnassi radicibus templum condit, et Pythonem serpentem sagittis interficit. Circumventum se a Tilphussa nympa intelligens, reversus ad fontem, eam ulciscitur. Postremo sacerdotes templo suo accessit mercatores Cretenses, Pylum navigantes, quos delphini specie indutus in Crisseum portum perducit. Invocatio Apollinis est H. 21. Epitheta ejus frequentissima sunt, *ἐκατηβόλος*, *ἐκατηβελήτης*, *ἐκηβόλος*, *ἐκάεργος*, *ἐκατος*, *κλυτότοξος*, *ἀργυρότοξος*, *χρυσάρεος* (E, 509; O, 256, etc.), *χρυσάρεος* (H. Ap. 123), *λυκαγενής* (bis Δ, 101, 119), semel *λαοσσός*, Ψ, 79. Præterea sæpissime ἀνὰ et Φοῖβος. Pestem Græcis immittit, A, 22 sqq. Hecatombæ ei fiunt, 315 sq., et supplicatio, 451 sqq. Cantu placatur, 472 sqq. Diis canit cum Musis, 603 sqq. Pandaro dederat arcum, B, 827. Trojanos incitat, Δ, 507 sqq. Æneam Diomedem eripit, E, 344 sqq., 433 sqq. Trojanis favet, H, 21 sqq; K, 515, et sæpe alibi. Ab Jove ægis ei permittitur, qua terreat Achivos, O, 220 sqq., 307 sqq. Hectorem sanat, 249 sqq. Glaucum erigit et Sarpedonis corpus tuetur, Π, 512 sqq. Patroclum interfici facit, 700 sqq. Hectori sæpe adest in P; Æneæ, Υ, 75 sqq.; et Hectorem subducit Achilli, 443 sqq. Post contentiones inter deos solus Trojam tuetur et Achillem arceat, Φ, 515 sqq., tandem Agenoris specie assumta, 600 sqq. Hectorem deserere cogitur, X, 213. Diomedem invidens excutit scuticam, Ψ, 383. Ab Junone increpatur, pro Hectore loquens, Ω, 32 sqq. Vallum Græcorum cum Neptuno diruit, M, 17 sqq. — Vestam frustra in matrimonium petiit, H. Ven. 24 sqq. Equas Admeti pavit, B, 766 sqq. Cum Neptuno murum Trojanum condidit et boves Laomedontis pavit, Φ, 441-460; H, 452 sq. Urbes ubi cultus ejus, cognomen Σμινθεύς, A, 37-39. Oraculum Delphicum, o, 78 sq. Mors subitus et lenis ei tribuitur, Ω, 758 sq.; γ, 279 sq.; δ, 226 sq. Adde Έρμης init. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *Achillem per Patroclum occidit*, *ibid.* *Conciliat Thesprotos, sub Ulysse, et Brygos, Teleg. p. 585, a. Templum ejus Pagasæum, Trachini propinquum, ubi ἱερόδομος, Theb. fr. 6, p. 588. In eum peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 590. Opem fert Curetibus contra Ætolos et Meleagrum interficit, Min. fr. 5, *ibid.* *Hilaira et Phæbe ejus filiae*, Cypr. fr. 7, p. 592. *Ex Rheo Anium gignit et in Delum transfert*, fr. 11, p. 593. *Phorbantem fortissimum pugilem vincit, unde et pugilatui præest*, Cycl. p. 601, a.*

Ἀργαυρή, urbs Argivorum, B, 571.

Ἀργεάδης, ου, Argeæ f., Polymelus, Π, 417.

Ἀργεῖος, εἰα, εἶον, Argivus, Ex Argis; sæpe pro, Græcus. Ἥρη Ἀργεῖη, Argis præcipue culta, Δ, 8; E, 908, etc. Ἑλένη Ἀργεῖη, B, 161; Γ, 458; Δ, 19; H, 350; δ, 184; ψ, 218. Ἀργεῖοι iidem qui Ἀχαιοί, sæpissime in Iliade, nonnunquam in Odysse. Conf. Ἀργος.

Ἀργεῖφοντης, ου, Argi occisor, frequens Mercurii epitheton, pro nom. proprio Ω, 24, etc., H. Cer. 336, 347, 378; H. Ven. 263.

Ἀργισσα, urbs Thessaliæ, B, 738.

Ἀργος, ου, δ, appellatur canis Ulyssis, p, 291-326. — *Argus, Areostoris et Mycenæ f.*, Cycl. p. 601, b.

Ἀργος, εος, τὸ, 1) urbs, Argi, sub Diomedæ, B, 559; Z, 224; Ξ, 119; γ, 108 sq.; φ, 108. Ubi Juno colebatur, Δ, 52. 2) Regio Argolidis, cujus caput Mycenæ, ubi Agamemno imperabat, A, 30; B, 108; ἱερόδοτος, B, 287; Γ, 75; O, 30, etc., 80. Ἀχαιῶνων, Δ, 171. (Theb. fr. 1, p. 587.) Μυρὸς Ἀργεος ἱερόδοτος, Z, 152; γ, 263. 3) Pro Peloponneso est, ut in oppos. Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἀργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80. Ἀχαιῶνων, I, 141, 283; T, 115; γ, 251. Ἰάσον, σ, 246. Add. N, 379; δ, 174; ο, 224, etc. 4) De tota Græcia, I, 246; O, 372 (πολύπυρον); δ, 99; ω, 37; Ω, 437 (κλυτόν), etc. 5) Πελασγικὸν Ἀργος, in Thessalia, Pelei a. Achillis re-

gnum, B, 681; ἱερόδοτος, T, 329. — *Hic sanatur Te-lephus*, Cypr. p. 582, b.

Ἀργυρή, urbs Elidis, H. Ap. 422.

Ἀργῶ, οὐς, ἡ, navis Iasonis, μ, 69 sqq.

Ἀρέθουσα, fons in Ithaca, v, 408.

Ἀρείος, εἰα, εἶον, Marti sacer, τεῖχος, Δ, 407; O, 736. Ἀρήιος, Martialis. Πρωτεσίλαος ἀρήιος, B, 698; Μενέλαος, Γ, 339; Δ, 98, etc. Ἀστεροπαῖος, M, 102; P, 352. Ἀχιλλεύς, Π, 166; Ἀίας, γ, 109; Διομήδης, 167. Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν, Δ, 114; A, 799, etc. Ἀρήια τεύχεα, Z, 340; Ξ, 381; π, 284, etc. et ἔντεα, K, 407.

Ἀρείων, ονος, equus ex deo natus, quo vectus Adrastus in bello Thebaico, Ψ, 346 sqq. — *Ejus genealogia et domini*, Theb. fr. 6, 588. *Adrastus in eo fugit*, *ib. fr. 5*.

Ἀρέστωρ, ορος, *Argi pater ex Mycenæ*, Cycl. p. 601, b.

Ἀρετάων, ονος, Trojanus, a Teucro occisus, Z, 31.

Ἀρηῖθος, 1) princeps Boeotiae, pater Menesthii, cognomine Κορυνήτης, H, 8 sq.; de quo v. 137-148. 2) Thrax, Rhigmi auriga, occisus, Υ, 487. — *Adjectivum est*, Δ, 280; O, 315, etc.

Ἀρηῖλυκος, 1) Græcus, pater Prothoenoris, Ξ, 451. 2) Trojanus, Π, 308.

Ἀρήιος. V. Ἀρείος.

Ἀρηϊάτος, adj., A Marte (in bello) occisus, T, 31; Ω, 415; λ, 41.

Ἀρηϊφίλος, Marti carus, frequentissimum epitheton bellatorum.

Ἀρήνη, urbs Elidis, Nestori subjecta, ἐρατεινὴ, B, 691; A, 723; H. Ap. 422.

Ἄρης, εος, et ηος, εἰ, εἰ et ηῖ, ἥα (ην ol. E, 909; Batr. 265), Mars, belli deus. Quare bellatores dicuntur θεράποντες Ἄρηος, B, 110; Z, 67; H, 382; Θ, 79, etc.; δαίαι Ἄρηος, B, 540, 663, 704, 745; M, 188; Ψ, 841, etc. Et Ἀρηι ἀτάλαντοι, B, 627; O, 302; Π, 784, etc.; ἴσος Ἀρηί, Δ, 603. Et phrases, ἐννάγειν Ἄρηα, B, 381; κρίνεσθαι Ἀρηί, 385; Σ, 209; μένος κρίνεται Ἄρης, π, 269; ἐγείρειν Ἄρηα, B, 440; Δ, 352; Θ, 531, etc. Et sæpissime ponitur simpliciter pro bello, ferro. Epitheta: δοῦρος, E, 30, 35, 355, 454 etc.; ἀνδροφόνος, Δ, 441; ἀέδης, Θ, 309; βροτολογός, Φ, 421. Ἄρες, Ἄρες, βροτολογεῖ, μεταίφονε, τελεσιπλήγη, E, 31, 455; ἄτος πολέμοιο, E, 388; Z, 203; οὐλος, E, 461, 717; πελώριος, H, 208 (coll. Φ, 407); χάλκεος, E, 704, 859; H, 146; Π, 543, etc.; ἐχέπαιλος, O, 605; ῥυστόρος, Φ, 391; βριτήπιος, N, 521; ταλαῖρινος, E, 289; X, 267; θόος, N, 328; ἀλλοπρόκαλλος, E, 831; λαοσσός, P, 398; χρυσήνιος, θ, 285, et alia multa in Hymno 8. V. Ἐνυάλιος. Δεῖμος et Φόβος ejus comites, Δ, 440, vel equi, O, 119; Ἐρις ejus soror, Δ, 441. Φόβος ejus filius, N, 299. Zona ejus, B, 479. Trojanis fere favet. A Diomedæ vulneratus, in Olympum redit, irridetur et sanatur, E, 824 sqq. Filii Ascalaphi cæde audita, in pugnam ruiturus, a Minerva reprimitur, N, 78-142. Jurgia in Olympo cum Minerva, a qua proturbatus ἐπὶ τὰ ἐπείχε πέλεθρα παῶν, Φ, 391 sqq. Olim vinctus ab Oto et Ephialte, E, 385-391. Cum Venere concumbens, a Vulcano captus, θ, 267 sqq. Filii ejus Ἰάλωμος et Ἀσκάλαρος, quos v. — *Filia ejus Penthesilea, Amazon*, Æth. p. 583, a, et fr. 1, p. 595. *In fugam vertit Thesprotos ab Ulysse ductos contra Brygos*, Teleg. p. 585, a. *Ejus filius Cycnus*, Theb. fr. 6, p. 588.

Ἀρήνη, uxor Alcinoi, regis Phæacum. Ejus genealogia, η, 93 sqq. Ad ignem sedet, nens, ζ, 305 sqq. Excipit Ulysssem, η, 141 sqq.; 233 sqq. Cui ξένια curat, θ, 433 sqq.; λ, 335 sqq.; v, 57 sqq.

Ἀρηϊάδης, ου, Areti f., Nisus, π, 396; σ, 412.

Ἀρητος, 1) Nestoris f., γ, 414, 440. 2) Priami f., P, 48 4; ab Automedonte occisus, 517 sqq. 3) Dulichienais, v. Ἀρητιάδης.

- *Αράδην, filia Minols, regis Cretæ, a Theseo rapta, sed in Dia insula a Diana interfecta, Διονύσου μαρτυρήσιν, λ, 321-325. Cnossi est, Σ, 592. — *Ejus cum Theseo res in Cypris narratur*, p. 582, a.
- *Αριμα, τὰ, vel Ἀριμοί, οἱ, (in Cilicia,) ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς, B, 783.
- *Αρίστας, αὐτός, Grævus, pater Liocriti, P, 345.
- *Αρίσθη, urbs Troadis, B, 836; Z, 13 (ἐκτιμένη); Φ, 43.
- *Αρίσθης, B, 838; M, 96.
- *Αρχαδες, in Peloponneso; quibus Agamemno dedit naves et gubernatores, B, 610 sqq.; ἐγγεσιμῶροι, H, 134.
- *Αρχαδία, regio Arcadium, B, 603; πολυπίδακα, μήτερα μῆλων, H, 18, 30; πολὺμλος, H. Merc. 2; H. 17, 2.
- *Αρκείσιδης, αὐ, Arcisii f., Laertes, ω, 270, 517; δ, 755.
- *Αρκείσιος, avus paternus Ulyssis, pater Laertis, ξ, 182; π, 118.
- *Αρκείσιος, dux Brutorum, B, 495; occisus, O, 329. — *Ulyssis filium ex Penelope ita appellatum memorat Eustathius*, Teleg. p. 601, a.
- *Αρκίτιος, Milesius, Æthiopidis scriptor, p. 583, a, et Ilii Excidii, p. 584, a, et fr. 2, p. 599. *Apud nonnullos etiam Titanomachiae*, fr. 1, 2, p. 585.
- *Αρμα, τὸ, vicus in agro Thebano, B, 499.
- *Αρμονίδης, ω, artifex Trojanus, Pherecli pater, E, 60.
- *Αρμονία, (Semeles mater,) saltat cura Gratiis, H. Ap. 195.
- *Αρναίος, mendiculus Ithacensis, postea Ἴρος dictus, σ, 5.
- *Αρνη, oppidum Boeotiae, B, 507 (πολυστάφυλος); H, 9.
- *Αρπακίων, υἱος, Pylæmenis f., a Merione occisus, N, 644 sqq.
- *Αρπυια Ποδάργη, ex qua pascente in prato prope Oceanum Zephyrus equos Achillis genuit, Π, 150 sq. Ἀρπυιαί, α, 241; ξ, 371; υ, 77.
- *Αρσίνος, princeps Tenedius, pater Hecamedes, Δ, 625.
- *Αρτακίνη, fons in regione Laestrygonum, x, 108.
- *Αρτεμις, ἰδὸς, in (Ἀρτέμιδα H. Ven. 16), Diana, venationis dea. Venatore instructus dicitur E, 51. Epitheta: ἰοχέαιρα, E, 53, 447; Υ, 39, 71, etc.; H. Ap. 15, 159, 199: quod substantivi loco positum Φ, 480. Κελαδινή, Π, 183; H. Ven. 118; substantivi loco Φ, 511, εὐστέφανος Κελαδινή. Χρησπλάκατος, δ, 122; χρυσήνιος, Z, 208; χρυσόθρονος, I, 529; εὐσκόπος, λ, 197; πότνια θηρῶν, ἀγροτέρη, Φ, 470 sq.; ἀγνή, ε, 123; σ, 201; υ, 71. Alia sunt in H. 8 et 27. Cum Latona sanat Æneam, E, 447 sq. Cum Apolline auxiliatur Trojanis, Υ, 39, 70 sqq., ubi Junoni resistit. A qua increpatur, Φ, 479 sqq., et ad Jovis genua fugit, 505 sqq. Chori in ejus templo, Π, 183. Irata Calydoniis immisit aprum, I, 529 sqq. Filias Niobæ occidit, Ω, 606 sqq. Dianæ comparantur mulieres proceræ staturæ (μῆκος δ' ἔπος) Ἀρτεμις ἀγνή, υ, 71, δ, 122; ζ, 102-109 (ubi Diana cum suis nymphis pingitur); ρ, 37; τ, 54. Subitæ mortes mulierum referuntur ad Dianam, Z, 205, 428; T, 59; λ, 172, 198; ο, 477; σ, 201; υ, 60, 80. — *Ab Agamemnone per superbiam læditur, tempestates excitat, usque dum Iphigenia ipsi immoletur; quam Tauros translata immortalē reddit, cerva ei in altari Autide substituta*, Cypr. p. 582, b. *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten*, Æth. p. 583, a. *In eam peccat Amphion*, Min. fr. 2, p. 590. *Sacrificantium virginum choro mixta*, Cypr. fr. 20, p. 595.
- *Αρῦδας, αὐτός, Sidonius, valde dives, avus Eumæi, ο, 426.
- *Αργελοχος, Antenoris f., Trojanus, B, 823; M, 100; ab Ajace occisus, Ξ, 464 sq.
- *Αργεπτόλεμος, Iphiti f., Hectoris auriga, Θ, 128, 312.
- *Ασβετος, deus καμίνω δηλητήρ, Ep. 14, 9.
- *Ασιάνης, ου, Asii f. 1) Adamas, M. 140, 2) Adamas, N, 561, 759, 771. 3) Phænops, P, 583.
- *Ασίνη, urbs Argolidis, B, 560.
- *Ασιος, 1) Hyrtaci, f., ex Arisba, B, 837 sqq.; M, 95 sqq.
- Naves Græcorum solus aggressus, 110 sqq., molariles cum suis impetitur, 160 sqq. Occiditur, N, 384 sqq.; Dymantis f., frater Hecubæ reginæ, Π, 716 sqq. Adde Ἀσιάνης.
- *Ασιος λειμῶν, planities herbosa circa fluvium Caystrum, B, 461.
- *Ασκάλαρος, Martis f. ex Astyoche, cum fratre a Græcorum partibus stans, Orchoemenios ducentes, B, 512 sqq.; I, 82. Pugnāt, N, 478 sqq.; occiditur, 518 sqq.; O, 111 sq.
- *Ασκανία, urbs et regio in finibus Phrygiæ et Mysiæ, see Strabonem, B, 863; N, 793 (ἐριβόλαξ).
- *Ασκάnios, Hippotionis f., ductor Phrygum, B, 862, θεοειδής. Venerat ἀμοιβός (nam idem esse videtur), N, 792.
- *Ασκληπιάδης, ου, Æsculapii f., Machaon, Δ, 204; Δ, 614; Ξ, 2.
- *Ασκληπιός, Æsculapius, ἱγὴρ ἀμύμων, Δ, 194; A, 517. V. Hymn. 15. A Chirone docetur, Δ, 219. Ejus filii Podalirius et Machaon, ad Trojam duxere classem triginta navium, B, 731.
- *Ασκη, nymphe, cujus filius ex Neptuno, Æolius, condidit urbem Boeotiæ Ascræ, Atth. fr. 2, p. 586.
- *Ασπληδών, ὄνος, ἧς, urbs Boeotiæ, B, 511.
- *Ασπείρις, duxor Græci, occisus ab Hectore, A, 301.
- *Ασάρακος, avus Anchisæ, Υ, 232, 239.
- *Αστέριον, τὸ, urbs Thessalica, B, 735.
- *Αστέρης, ἰδὸς, parva insula inter Ithacam et Cephalleniam. πετρήσσσα, δ, 846 sqq.
- *Αστεροπαίος, princeps Lycius, Pelegonis f. Genealogia ejus Φ, 140 sqq. Sub Sarpedone pugnāt, M, 102 sqq.; ab Hectore, P, 217, 351 sqq. Ab Achille interficitur, Φ, 140-183; add. Ψ, 560, 808.
- *Αστυάλος, Trojanus, occiditur, Z, 29.
- *Αστυνάξ, ακτος, filius infans Hectoris, a patre vocatus Σκαμάνδριος, sed a Trojanis ob Hectorem tam fortiter pro patria pugnātem Ἀστυνάξ, Z, 402 sqq. De eo ib. 466 sqq., 475 sqq.; X, 506 sqq.; Ω, 732 sqq. — *Ab Ulyssæ occiditur, secundum Arctinum*, Il. Exc. p. 584, a; a Neoptolemo sec. Leschen, Il. parv. fr. 16, p. 598; 17, ib.; 19, p. 599, a.
- *Αστυνόος, 1) dux Trojanus, a Diomede occisus, E, 144. 2) Protiænis f., Trojanus, O, 455.
- *Αστυόχεια, Phylantis Ephyræi filia, ab Hercule abducta et mater facta Tlepolemi, B, 658 sqq.
- *Αστυόχη, Actoris, filia Ascalaphi et Ialemi mater ex Marte, B, 513 sqq.
- *Αστυπυλος, Pæon, ab Achille occisus, Φ, 209.
- *Ασφαλίω, minister Menelai, δ, 216.
- *Ασωπός, fluvius in Boeotia, βρύσχαλον, λεχεποίης, Δ, 383; K, 287. Pater Antiopes, λ, 260.
- *Ατη, πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, T, 91 sqq., ubi ejus descriptio. Cum Λιταίς, σθεναρὴ καὶ ἄρτικος, I, 504 sq. Ex quo in terras versetur, T, 126 sqq.
- *Ατρίς, ἰδὸς, Hegesinoi carmen, in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586. *Quod perierat ante Pausaniam*, v. fr. 2 in fine.
- *Ατλας, αὐτός, Calypsus pater, ὀλοφύρων, qui profunda maris novit, et columnas tenet terram et cælum distinctes, α, 52-54; η, 245. Majæ pater, H. 17, 4.
- *Ατρείδης, Atrei f., passim vocatur sive Agamemno sive Menelaus; ambo, Ἀτρείδης, Ἀτρείδης. — Ἀτρείδων καθόδος, Nostorum inscriptio, fr. 10, p. 600.
- *Ατρείων, Atrei f., Agamemno, A, 387; B, 445; Ψ, 233; Ω, 395.
- *Ατρεὺς, ἰδὸς, Pelopis et Hippodamiae f., pater Agamemnonis et Menelai, B, 23, 60; Γ, 67; Δ, 98, etc.; δ, 426, 543; λ, 436. Thyestæ sceptrum reliquit, B, 106. — *De ariete ejus*, Alc. fr. 7, p. 589.

'Ατροπώνη, Minervæ epitheton, B, 157; E, 115, 714; K, 284; δ, 762, etc.
 'Ατυμνιάδης, ου, Atymnii f., Mydon, E, 581.
 'Ατυμνιος, 1) Lycius, ab Antilocho occisus, II, 317 sqq.
 2) Alius: v. 'Ατυμνιάδης.
 Αὐγειαί, urbs Locrensis, B, 532. 2) Urbs Laconica, B, 583.
 Αὐγείας, αο, princeps Eleorum, A, 701. Pater Agamedes, Mulii socer, 739 sq. — *De eo quædam in Telegonia narrabantur*, p. 585, a.
 Αὐγητιάδης, αο, Augææ f., Agasthenes, B, 624.
 Αὐλῖς, ἰδος, ἡ, urbs Bæotiae, cum portu, ubi classis Græciæ convenit, profectura ad bellum Trojanum, B, 303, 496 (πετρήσσαι). — *Ibi bis conveniunt heroes ad avectionem in Trojam, Cypr. p. 582, a, b.*
 Αὐτόλοκος, avus Ulyssis maternus, Mercurii f., λ, 85. Furatus galeam Amyntori Eleone, K, 267. Venatio apud eum in Parnasso, τ, 394 sqq.; φ, 220; ω, 332 sq.
 Αὐτομέδων, οντος, Dioris f., socius et auriga Achillis. In tentorio ministrat, I, 209. Cum Patroclo in prælium profisciscitur, indutus ipse Patrocli arma, Patroclus Achillis, II, 145 sqq., 219, 279, 472, 684, 864 sqq. Pugnāt, P, 429, 469, 483 sqq., 536. Cum Achille exit, T, 392, 397. Achilli ad manum est in tentorio, Ψ, 563; Ω, 474, 574, 625.
 Αὐτόνοη, una ministrarum Penelopes, σ, 181.
 Αὐτόνοος, 1) ductor Græcus, occisus ab Hectore, A, 301. 2) Trojanus ductor, II, 694.
 Αὐτοφρόνος, pater Polyphontæ, Δ, 395.
 'Αφαρές, ἦος, dux Græcus, Caletoris f., I, 83; N, 478; ab Æneæ occisus, 541 sqq.
 'Αφείδας, αντος, Polypemonis f., fictus ab Ulysse, ω, 304.
 'Αφιδναί, demus Atticus, cujus heros "Αφιδνος Castorem vulnerat, Helenam a Theseo repentem, Cycl. p. 601, a.
 'Αφροδίτη, Venus, Jovis filia, Γ, 374; E, 131, 312, 820; θ, 308; H. Ap. 195, etc.; χρυσή, Γ, 64; X, 470, etc.; φιλομειδής, Γ, 424, etc.; εὐστέρωνος, Κύπρις, Κυθέρεια. Ejus potentiam tres tantum deæ non senserunt, Minerva, Diana, Vesta: reliqua omnia, deos, homines, animalia, vicit: H. Ven. init., in quo præterea ipsius cum Anchise concubitus narratur, unde Æneas ortus, de quo vaticinatur; conf. B, 820. Paridem servat in pugna singulari cum Menelao, Γ, 374 sqq.; et, vetulæ forma assumpta, reverso advocat Helenam, 386 sqq. Æneam tuitura, a Diomede leviter ad manum vulneratur, E, 131 sqq.; e prælio ab Iride eductam, et in Olympum revectam, suaviter ridet dii, 352 sqq. Juno ab ea κεστόν ἱράντα dolose petit, Ξ, 188 sqq. Auxiliatur Trojanis, Y, 40, 105 sqq., 209. Marti affutura, ab Junone ridetur, Φ, 416 sqq. Hectoris corpus tuetur, Ψ, 185 sqq.; Ω, 699. Adulterium ejus cum Marte, θ, 267 sqq. Venustæ puellæ et feminæ cum ea comparantur, δ, 14; ρ, 37; τ, 54; I, 389. Pandarei filias nutrit, υ, 68 sqq., et nuptias iis ab Jove expetit, 73 sq. Δωρ' 'Αφροδίτης, Γ, 54, 64; E, 427; T, 282; H. Cer. 102. Adde H. 5 et 9. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Præfertur ob Helenæ nuptias promissas, naves fabricari, Æneam navigationis in Laconiam socium esse jubet et Helenam conciliat Paridi, ibid. Helenam conspiciendam præbet Achilli, ibid. Vestimenta florea ejus, fr. 14, p. 594. Coronas plectit, ibid.*
 'Αχαιοί, Achææ, εὐπλοκαμίδες, β, 119; τ, 542.
 'Αχαιῖας, ἄδος, idem. 'Αχαιῖδων εὐπέπων, E, 424; φ, 160; β, 101; γ, 261; τ, 146; ω, 134.
 Αχαιῖκος, adj. Ἄργος 'Αχαιῖκόν, v. in Ἄργος. Ἀσὸν 'Αχαιῖκόν, N, 349.
 'Αχαιῖς, ἰδος, Græca. 'Αχαιῖδες, οὐκέτ' 'Αχαιοί, B, 235; H, 96. I, 395; φ, 251. 'Αχαιῖδα γαίαν, A, 254; H, 124. De

HOMERUS.

Græcia, 'Αχαιῖδα καλλιγύναικα, Γ, 75; πολυδότιον, A, 769. Et λ, 166, 481; ν, 249; ψ, 68.
 'Αχαιοί, Græci. Epitheta: μεγάρμοι, A, 123; ω, 57; κρηκομόωντες, B, 11, 323, 472, etc.; α, 90; β, 7; ἐκνήμειδες, B, 331; Γ, 370, 377, etc.; β, 72; λ, 509, etc.; χαλκοχίτωνες, B, 437; Γ, 127, 131; O, 56; ἐλίκωπες, A, 389; Γ, 190; Π, 569; P, 274; Ω, 402; ὑπερκύδαντες, Δ, 66, 71; ἀρητίφλοι, Z, 73; Π, 303; P, 336; χαλκοκνήμειδες, H, 41; ἥρωες, M, 165; N, 629, etc. In verbis Πανέλληνες καὶ 'Αχαιοὺς, B, 530, de Peloponnesiis capitur. Πάντες ἄν' Ἰάσον Ἄργος 'Αχαιοί, σ, 246. De Ithacensibus in Odyssea, α, 272, 394; β, 7, etc. 'Αχαιοί in Creta, τ, 175. Reditus a Troja, γ, 130 sqq.; δ, 495 sqq. — *Redire cupientes retinet Achilles, Cypr. p. 582, b. Tumulum condunt Achilli et certamina celebrant, Æth. p. 583, b. In Tenedo se condunt, II. parv. p. 583, b. Unde erumpunt et Trojam vi capiunt, II. Exc. p. 584, a. Lapidare volunt Ajacem Oilei, ibid. Pernicies a Minerva iis injecta in reditu, ibid.*
 'Αχελώϊος, 1) celeber fluvius, per fines Ætolorum et Acarnanum fluens, κρείων, Φ, 194. 2) Fluvius in Phrygia, ex Sipylo ortus, Ω, 616.
 'Αχέρων, οντος, Orci fluvius, κ, 513.
 'Αχιλλεύς, s. 'Αχιλλεύς, ἦος, Pelei filius ex Thetide, Iliadis heros præcipuus, cum epithetis, θεοῖς ἐπείκελος, μέγα φέρτατος 'Αχαιῶν, δρχαμος ἀνδρῶν, πελώριος, θυμολέων, ῥη-ἐήνωρ, πτολίπορθος, κυδάλιμος, μεγάρμομος, δαιφρων, ποδῶκης, ὠκύς, ταχύς, etc. Genealogia, Φ, 187 sqq. Quinquaginta naves cum Myrmidonibus in bellum duxerat, B, 681 sqq., ubi etiam urbes ejus nominantur; Π, 168-195, ubi exponitur ratio, qua exercitum suum instruxerat sub quinque ducibus. Stationem ceperat in extremo latere ναυστάθμου, θ, 225 sq. Ante res in Iliade gestas, urbes hostiles duodecim classe ceperat, undecim cum pedestri exercitu, I, 328 sq. (Conf. γ, 106 sqq.) In quibus Lyrnessum, unde Briseidem abduxerat, B, 690 sqq.; Theben Cilicum, ubi patrem et fratres Andromachæ occiderat, Z, 415 sqq.; Lesbium et Scyrum, I, 664, 668; Tenedum, A, 625; Pedasum, Y, 92. Conf. Φ, 77 sqq. Dissidium cum Agamemnone, ejusque causa, A init. Indigne iratus rex Briseidem, præmio Achilli datam, ab eo abduci jubet, 320 sqq. Cujus injuriæ ultionem, filio petente, ab Jove exposcit Thetis suadetque Achilli, ut a belli societate recedat, 349 sqq. Inde apud naves et in tentorio permanebat. Ad rerum desperationem actus Agamemno legatos ad eum mittit Ulysses, Phœnicem senem, magistrum olim Achillis, et Ajacem Telamonis, ipsi cognatum, cum magnificentissimorum munerum promissione: sed nihil efficiunt, et Phœnix apud Achillem remanet. Hæc tractantur in tota I: unde hæc sigillatim memoramus: Achillem ipsum exponere duplex fatum suum, 410 sqq.; et quæ Phœnix narrat de infantia Achillis, 485 sqq. Post multas cædes diei sequentis Machaonem vulneratum conspicatus Patroclum ad rem certius explorandam mittit, A, 596 sqq. Qui tandem, et Nestore suadente, et novas clades ipse misertus, Achillem eo adducere studet, ut in pugnam revertatur, O, 401 sqq.; Π, 1 sqq., ubi Myrmidonas tandem suos ei permittit Achilles, ea conditione, ut repulsis ab navibus Trojanis, statim ad se redeat. Patroclus, sumtis armis ejus (excepta hasta), 140 sqq., et equis, 145, et copiis, 166 sqq., exit ad pugnandum. Achilles ipse adloquitur suos, 199 sqq. et preces facit Jovi, 221 sqq. De galea Achillis, 798 sqq. Occiso Patroclo, Hector equos ejus connectatur, frustra, P, 75 sqq.: de quibus conf. 426 sqq.; B, 770; K, 402 sqq. Dein induit arma Achillis, Patroclo detecta, P, 191-197; de quibus adde 210 sqq. Antilochus Achilli nuntius venit de morte Patrocli, Σ, 2 sqq. Ingens dolor Achillis; in cujus societatem mater venit, filioque

ultionem expetenti nova se arma a Vulcano fabricanda allaturam esse promittit, 36-147. Ornatur a Minerva, 203 sqq.; et solo clamore hostes in fugam agit, 221 sqq. Tum luctui indulget, ultionem meditatur, et corpus Patrocli lavari componique jubet, 314-355. Nova arma Vulcania describuntur, imprimis scutum, 478-613. Quae mater affert filio lugenti, T, 3 sqq. Cum his prodit ad Graecos principes, 40 sqq., et renuntiat irae, 55 sqq., dona sibi oblata nihil morans, 145 sqq. Dona afferuntur, Briseis intacta reduci- tur, 278 sqq. Ipsi, quum adduci non possit, ut sumeret ci- bum, ambrosiam et nectar instillat Minerva, 346 sqq. Ar- matur, 364 sqq. Equos alloquitur, quorum Xanthus mor- tem ei vaticinatur, 399 sqq. Pugna cum Aenea, ab Apolline in eum concitato, quem jam in Ida olim pæne ceperat, T, 79-352, ubi Aeneas a Neptuno eripitur. Deinde et alios in- terfecit et Polydorum, Hectoris fratrem; quem Hector ul- turus, cum Achille congregitur, tandem ab Apolline sub- ductus, 419-454 Quare indignatus, maximam Trojanorum stragem edit, 455-sqq. Multos trucidat in Xantho fluvio, Φ, 1 sqq., ubi ab Asteropæo leviter vulneratur, 166-182. Cum fluvio diu luctatur, 222 sqq., a Neptuno et Minerva adjutus; deinde ferro sævire pergit, 521 sqq., expugnasset- que urbem, nisi immisso Agenore et se ipso Apollo eum distinuisset, 544-611. Pugna cum Hectore, qua hic cadit, curruque religatus ad naves pertrahitur, X, 21-404. Cœnal apud Agamemnonem et exsequias instruit Patrocli, Ψ, 6 sqq., qui ei per somnum apparuit, 80 sqq., 125 sqq.; ton- det se in luctu, 140 sqq.; mactat duodecim Trojanos no- biles ad rogam Patrocli, 175 sqq. Ludos funebres splendi- dissimos instituit Patroclo, 157-897. Hectoris corpus circa rogam raptat, Ω, 1 sqq. Thetis, ab Jove iussa, miti- gat animum filii, 104 sqq. Qui liberaliter excipit Priamum corpusque filii restituit, 448 sqq. Litigarat cum Ulysse, an Troja debeat armis, an dolo, capi, θ, 73 sqq. Anima ejus colloquitur cum Ulysse, λ, 467 sqq., 478, 482 sqq. De filii virtute audit, 538 sqq. Contentio de armis mortui, λ, 545-557. Mors ejus et sepultura narratur, ω, 15 sqq. — *Post priorem expeditionem Trojanam irritam in Scyro ap- pellens Deidamiam uxorem ducit, Cypr. p. 582, a. (Conf. Il. parv. fr. p. 596.) Telephum vulnerat et sanat, ibid. et b. Iphigeniam ipsi nupturam simulant, ib. b. Posterius evocat, cum Agamemnone litigat, ibid. Fugat Trojanos post escensionem, occiso Cycno, Neptuni filio, ibid. Helenam videre cupiens, potitur volo per Venerem et Thetidem, ibid. Achivos redire cu- pientes prohibet, Aeneas boves abigit, Lyrnessum, Pe- dasum aliasque urbes circumjacentes vastat, Troilum occidit, et Briseidem et præda honoris causa accipit, ibid. Jupiter consultat, quomodo eum a pugna remo- veat, ib. p. 583, a. Penthesileam occidit, et Thersiten, ejus ipsi amorem objicientem, Eth. p. 583, a. Seditione inter Graecos orta, in Lesbium navigat, et sacrificiis peractis ab Ulysse de corde illa purgatur, ibid. Mem- nonem occidit; deinde Trojanos victos usque in ur- bem persequitur, ubi occiditur a Paride et Apolline; summum de corpore ipsius certamen, quod tandem Ajax ad naves deportat (v. Il. parv. fr. 4, p. 596), ubi palam exponitur, a Thetide cum Musis et Nereidibus defletur; denique mater ereptum e rogo filium in Leuce insula constituit, ibid. Achivi sepulcrum struunt, fe- sta certamina agunt; deinde de armis ipsius præstan- tissimi heroes certant, ibid. b. V. Ἀγαμέμνων et Ὀδυσ- σεύς. Filio Neoptolemo apparet, Il. parv. p. 583, b. In tumulto ejus Polyxena immolatur, Il. Exc. p. 584, b. Umbra ejus Agamemnoni mala futura vaticinatur, eumque retinere studet, Nost. p. 584, b. Hasta ejus, Cypr. fr. 4, p. 592; Il. parv. fr. 13, p. 597. Ἀψευδής, una Nereidum, Σ, 46.*

B

- Βαθυλάης, ἥος, Graecus, Chalcois f., occisus a Glaucæ 594 sqq.
 Βάχχειος Διόνυσος, H. 18, 46.
 Βαλίας, equus Achillis, II, 149; T, 400.
 Βατίεια, ἡ, tumulus prope Trojam, ab hominibus i- ctus, a diis σῆμα Μυρίνης, B, 813 sq.
 Βατραχομουσαγία, carmen ludicrum, ab aliis Pigreti, carnassensium reginae Artemisiae fratri, tributum, p. 523 sqq.
 Βελλεροφόντης, ου, Bellerophon. Historia ejus narratur, Z, 155-210, ubi etiam filii, filia et nepotes memorantur. Il- spitio exceptus ab Aeneo, 216 sqq.
 Βῆσα, urbs Locrensis, B, 532.
 Βίας, αντος, 1) Amythaonis f., Melampodis frater, dux sub Nestore, A, 296; N, 691. 2) Trojanus, Laogoni et Dar- dani pater, T, 460.
 Βιήνωρ, ορος, Trojanus, A, 92.
 Βοάχρις, torrens Locridis, B, 533.
 Βοηβοίτης, Boethoi f., Eteoneus, Menelai minister, ζ, 31; ο, 95, 140.
 Βοίον, urbs Thessaliae, B, 712.
 Βοιθής λίμνη, in Thessalia, prope quam Pheræ site, B, 711.
 Βοιωτία, dicta pars altera libri B, a v. 484 ad finem, ob initium v. 494, Βοιωτοί μὲν etc., cui praemissa est invoca- tio. Dicitur etiam Catalogus navium.
 Βοιώπιος, adj., Boeotus, Ξ, 476; P, 597.
 Βοιωτοί, Βοροί. Eorum duces, urbes et naves recensentur, B, 494-510. Μάλα πύονα ἔχοντες, E, 710; χαλκὸν ἔχοντες, O, 330; N, 685, 700.
 Βορέας, ἔαο et ἔω, ventus a septemtrionibus flans. Dicitur αἰθρηγενέτης, αἰθρηγενής, O, 171; T, 358; ε, 296; κρι- πνός, 385; ὀπωρινός, 328; Φ, 346; ἀνεμος μέγας, τ, 210. Add. E, 697; Ψ, 692; ι, 67 sqq., 81; x, 507. Amat equas, T, 223 sqq.
 Βούδειον, τό, urbs Phthiae, II, 572.
 Βουκολίδης, αο, Bucoli s. Bucolionis f., Sphelus, O, 338.
 Βουκολίων, ανος, Trojanus, nothus Laomedontis f. Abarbura peperit ex eo geminos, Z, 21 sqq.
 Βουπράσιον, τό, urbs et regio Elidis, πολύπτυρον, A, 755, 759; B, 615; Ψ, 631.
 Βωώτης, ου, Arcturus, astrum, ε, 272.
 Βριάρεως, ω, centimanus, ab hominibus dictus Αἰγύριον, A, 402 sqq.
 Βρισεύς, s. potius Βρίσις, ἥος, Pedasi et Lyrnessi rex et sa- cerdos, Hippodamiae pater, quae Βρισηίς ap. Hom. dicta. A, 392; I, 132, 274.
 Βρισηίς, ἱδός, Brisei filia (Hippodamia), ab Achille e Lyr- nesso, quam ceperat, abducta, B, 690 sqq.; T, 59 sq.; 291 sqq. Pulcerrima, T, 282. Agamemno eam abduxit, A, 184, 323, 335 sqq. 346, 392. Reddita est Achilli illibata, T, 175 sqq., 187, 246, 249-268. Reversa in tentorium Achillis luget Patroclum, 282 sqq. Cubat cum Achille, Ω, 676. — *Ex præda eam accipit Achilles, Cypr. p. 582 extr.*
 Βρύγοι, populus Thracius, bellum gerens cum Thespro- tis, Teleg. p. 585, a.
 Βρυσηΐα, urbs Laconica, B, 583.
 Βύρος, 1) Perieris f., Polydora, Pelei filiae, maritus, II 177. 2) Lycius, Phæsti pater, E, 44.

Γ

Γαΐα, Tellus, Urani uxor, παμμήτειρα, etc., Tityi mater: v. Hymnum in eam, 30. Narcissum emittit dolum Pro- serpinæ, Plutoni gratificans, H. Cer. 9. — *Matis homini-*

bus nimis gravata, ab Jove impetrat, ut per bellorum cœdes levetur, Cypr. fr. 1, p. 591 sq. Conf. Γῆ.
 Γαίης υἱός, Gææ s. Telluris filius, η, 324.
 Γαίηχος, Neptuni epith., pro proprio nomine, H. Merc. 187.
 Γαλαξάρη, nymp̄ha, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
 Γαλάτεια, Nereidum una, Σ, 45.
 Γανυμήδης, εὖς, Trois f., ob pulcritudinem a diis raptus, ut Jovi pocillaretur, Υ, 232 sqq.; vel ab Jove ipso, H. Ven. 203 sq. Add. E, 266 — *Laomedontis filius, sec. parvæ Iliadis scriptorem, fr. 2, p. 595. Cui vitem auream dedit Jupiter profilio, fr. 3, ib.*
 Γάργυρον, τὸ, pars et ἀκρωτήριον montis Idæ, Θ, 48; Ξ, 292, 352; Ο, 152.
 Γερασιόδ, δ, promontorium Eubææ cum portu, Neptuno sacrum, γ, 177.
 Γερήσιος, vocatur Nestor, quia, quum Hercules Pylum caperet, ipse ἐν Γερήνοις, urbe Messenica, latuit et educatus est, B, 336, 433, 603, etc.; γ, 68.
 Γῆ, Tellus; ejus nuptiæ cum Urano, in Cyclo, p. 581, a, *Egæonis mater, Titan. fr. 5, p. 585. Πόντις Γῆ in-vocat, Alc. fr. 6, p. 589.*
 Γίγαντες, populus insolens Epiri, η, 59. Urani et Gææ filii, κ, 120; Batr. 7; quos Jupiter fulmine domuerat, 285.
 Γλαύκη, Nereidum una, Σ, 39.
 Γλαῦκος, 1) Sisyphi f., pater Bellerophontis, Z, 154. 2) Dux Lyciorum (B, 876), Hippolochi f., socius et cognatus Sarpedonis regis. Genealogia ejus, Z, 196 sqq. Pugnaturus cum Diomede, I 19, sqq., agnoscitur ut hospes, 144 sqq., et permutat cum eo arma χρύσεια χαλκείων, 236 sqq. Contra alios Græcos pugnat strenue, H, 13 sqq.; M, 102, 309 sqq., 329, 387 sqq., ubi vulneratur sagitta a Teucro, sed dissimulat vulnus; Ξ, 426; Π, 492 sqq., 508 sqq.; 513-527, ubi preces ejus ad Apollinem; occisi Sarpedonis corpus defendit, 593 sqq. Hectorem objurgat, qui cesserat Ajaci, P, 140-170. Casu Patroclo pugnat, 216. 3) Γλαῦκος δ αἰπόλος, in quem est Ep. 11.
 Γλαυκῶπις, ἰδός, ἡ, epitheton, nomenclaturam nomen proprium Minervæ, ut Θ, 420; ω, 539, etc.
 Γλαφυραί, urbs Thessaliæ, B, 712.
 Γλίσας, αντος, δ, urbs Boeotiæ, B, 504.
 Γονέσσα, oppidum et promontorium Argivorum, αἰπεινή, B, 573.
 Γοργεῖος, V. Γοργώ.
 Γοργυῖων, ανος, nothus Priami f., occiditur, Θ, 302 sqq.
 Γοργώ, οὖς, ἡ, monstrum diri capitis. Γοργούς ὀμματ' ἔχων, Θ, 349. Γοργώ βλοσυρῶπις, A, 36, in clypeo regis. Γοργεῖν κεφαλῇ, E, 741; λ, 634, ubi ex Orco timetur. — Γοργόνες in *Sarpedone insula Oceani habitant, Cypr. fr. 18, p. 594.*
 Γόρτυν, υνος, ἡ, urbs Cretæ, B, 646 (τειχιόσσα); γ, 294.
 Γουνεύς, εως, dux Enienum etc., B, 748-755.
 Γραῖα, oppidum Boeotiæ, B, 498.
 Γρήνικος, fluvius Troadis, M, 21.
 Γρυαῖν λίμνη, lacus Maoniæ in Asia, Υ, 390 sq. Cujus nymp̄ha Talameni peperit duos filios, B, 865.
 Γυραί, αἰ, petrae non procul ab Eubrea, ubi Ajax Oilei naufragium passus periiit, Γυρῆσιν, πέτρῃσιν μεγάλῃσι, δ, 500; mox 507 ex his unam Γυραῖν πέτρην appellat.
 Γυρτιάδης, ου, Gyrtili f., Hyrtius, Ξ, 512.
 Γυρτώνη, urbs Thessaliæ, B, 738.

Δ

Δαίδαλος, artifex Creticus, χορὸν ἤσκησεν Ἀριάδῃ, Σ, 592.
 Δαίτωρ, ορος, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
 Δάμασος, Trojanus, occisus, M, 183 sqq.
 Δαμαστορίδης, ου, Damastoris f., 1) Trojanus, Tlepolemus,

II, 416. 2) Ithacensis, Agelaus, υ, 321; γ, 212, 241, 293.
 Δανάη, Acrisii filia, καλλίσφυρος, Persei mater, Ξ, 319.
 Δαναΐς, ἰδός, carmen in Cyclo positum, cujus fragmen-ta v. p. 586.
 Δαναοί, proprie Argivi, sed Homero Græci in universum. Epiheta: αἰχμηταί, Θ, 33, 464; M, 419; ἀσπισται, N, 680; ταχύπολοι, Δ, 232, 257; Θ, 161, etc.; θεράποντες Ἄρης, H, 382, etc. — *Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δανῶς, rex Libyæ. *Ejus filie armantur ad Nilum, Dan. fr. 1, p. 586.*
 Δαρδανίδης, αο, Dardani f. s. nepos, etc. 1) Ilus, A, 166. 2) Priamus, Γ, 303; E, 159; N, 376, etc. 3) Anchises, H. Ven. 178.
 Δαρδανίη, Dardani regnum, Υ, 216. — *Εὐπωλος, Il. parv. fr. 1, p. 595.*
 Δαρδάνιος, adj. Δαρδάνιοι, populus, quem ducit Æneas, B, 819. Πύλαι Δαρδάνιαι, Trojæ, E, 789; X, 194, 413.
 Δαρδανίς, διος, Dardana, Trojana. Δαρδανίδες βαθύκοιποι, Σ, 122, 339.
 Δαρδανίωδες, posterii Dardani, Dardanii, H, 414; Θ, 154.
 Δάρδανος, 1) filius Jovis, conditor Dardaniæ, Υ, 215 sqq., ubi ejus posterii commemorantur. Inter omnes filios ex mortalibus feminis susceptos Jovi carissimus, 303 sqq. (*Palladium ei dederat Jupiter, Il. Exc. fr. 3, p. 599.*) Hinc gentile, Dardanius: Δάρδανος ἀνὴρ, de Euphorbo, Π, 807; de alio B, 701. Δάρδανοι, Γ, 456; H, 348, 368; Θ, 497; Ο, 425. 2) Biantis f., Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 460.
 Δάρης, ητος, Trojanus dives, sacerdos Vulcani, cujus filii duo, E, 9 sqq.
 Δαυλὶς, ἰδός, urbs Phocensis, B, 520.
 Δεισῆνωρ, ορος, Lycius, P, 217.
 Δελφειός, Delphicus, βωμός Apollinis, H. Ap. 496.
 Δελφίνιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 495, ubi v. causam mythicam.
 Δελφοί, Delphi. Δελφῶν ἐς πτόνα δῆμον, H. 27, 14.
 Δεξιμένη, una Nereidum, Σ, 44.
 Δεξιόδης, ου, Dexii f., Iphionus, H, 15.
 Δευκαλίδης (pro Δευκαλιωνίδης), αο, Deucalionis f., Idome-neus, M, 117; N, 307; P, 608.
 Δευκαλιών, ανος, 1) Minois f., pater Idomenei, N, 451; τ, 180 sq. 2) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 478 sqq.
 Δηιδάμενα, *Lycomedis filia, in matrimonium ducitur ab Achille, Cypr. p. 582, a.*
 Δηϊκόων, αντος, Pergasi f., socius Æneæ, occisus ab Agamemnone, E, 533 sqq.
 Δηινόμη, Trojana, *Il. parv. fr. 18, p. 598.*
 Διονίτης, ου, Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 420.
 Διτοχος, Græcus, a Paride occisus, O, 341.
 Διήλυκος, amicus Stheneli, E, 325.
 Διήλυρος, dux Græcus, Thrax, I, 83; N, 92, 478; occisus ab Heleno, 576 sqq.
 Διήφοδος, Priami f., fortissimus, N, 156; Ω, 251. Præest parti exercitus, M, 94, θεοειδής. Pugnat, N, 156 sqq., 258, 402 sqq., 758, 770, 781. Ejus forma assumta, Minerva fallit Hectorem in ultimo discrimine, X, 227 sqq. Λεύ-κασπις, 294; θεοειδής, δ, 276. Domus ejus, capta Troja, expugnata, θ, 517 sqq. — *Paride mortuo Helenam ducit, Il. parv. p. 583, b. A Menelao occiditur, Il. Exc. p. 584, a.*
 Δηϊών, Atheniensis, *Cephalī pater, Epig. fr. 3, p. 589.*
 Δηλιάς, ἄδος, Delia. Κούραι Δηλιάδες, Apollinis θεράπναι, H. Ap. 157.
 Δῆλος, ἡ, insula ex Cycladibus, ubi natus Apollo: vide H. Ap. 26 sqq.; cujus templum ibi, et tota insula ipsi sacra, 135 sqq.; κραναή, 26. Græci ad Trojam navigantes eo venere, ζ, 162. — *Quos ibi Anius, Apollinis f., per novem annos retinere volebat, Cypr. fr. 11, p. 593.*

Δημήτηρ, Ceres, Rheæ filia. Hymnus Cer. narrat, eam rapta Proserpina, post novem dierum errores, cum Hecate a Sole rescivisse quid filia sua tactum fuerit; inde morstam, aniculæ specie, consedis ad Parthenium fontem Eleusiniurum; ibi a Celei regis filiabus inventam, suscepisse educandum ejus infantem Demophontem; quem ipmortalem reddere cupiens, interdiu ambrosia unctum, noctu igne occultit. Qua re per reginam detecta, ejulatibus ejus interpellata Ceres curam eam deponit et, deam se fassa, templum sibi exstrui jubet. In quo aedificato manet Ceres, annum sterilem inducens. Quare querela ad Jovem; sed dea non ante in Olympum redit, quam filia a Mercurio ex Orco reducta; sed hæc mali punici granum comederat: unde una e tribus anni partibus ei apud inferos transigenda erat. Tandem placata Ceres frugum ubertatem dat hominibus regibusque Eleusiniis sacrorum suorum curam committit. Allocutio ejus, H. 12. Ἐὐπλόκαμος, ε, 125; Ξ, 326; ἐλνθή, E, 500. Alia epitheta in Hymnis citi. Δημήτερος τεμένος, B, 696. Amavit Iasionem, ε, 125 sqq. Δημήτερος ἀκτῆ, N, 322; Φ, 76.

Δημόδοκος, cantor apud Phæacæ, de quo 9, 472-499. Canit Martis et Veneris amores, 266 sqq.; equum ligneum et excidium Trojæ, 470 sqq. Canit et v, 27 sq.

Δημόκλειον, υἱος, Priami f. nothus, occisus ab Ulysse, Δ, 499 sqq.

Δημόλεων, υἱος, Trojanus, Antenoris f., ab Achille occisus, Υ, 395 sq.

Δημοπόλειος, unus ex procis Penelopes, χ, 242, 266.

Δημοῦχος, Trojanus, Philetoris f., ab Achille occisus, Υ, 457 sqq.

Δημόζων, υἱος, Celei f. infans, quem Ceres nutrire et immortalem reddere volebat, H. Cer. 234, 249.

Δημοφῶν, Thesei f., excisa Troja Ælthram reducit, II. Exc. p. 584, a, et II. parv. fr. 17, p. 598.

Δημῶ, οὗς, Celei filia, ἐρώσσα, H. Cer. 109.

Δηῶ, οὗς, i. q. Δημήτηρ, II. Cer. 47, 211, 492.

Διῆ, insula (Naxos), sacra Baccho, λ, 325.

Διόδορος, Erythreus, ab nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.

Διοκλῆς, ἦος, 1) Orsilochi f., rex Plerarum in Messenia ab Alpheo fluviu deducens genus, E, 542 sqq., ubi duos ejus filios occidit Æneas. Apud eum in itinere divertitur Telemachus, γ, 488; o, 186. 2) Rex Eleusinius, πλῆξιππος, H. Cer. 474, 477; Δίοκλος dictus ib. 153.

Διομήδη, Phorbantis filia, principis Lesbii, Achillis concubina, 1, 665.

Διομήδης, εος, Argivorum rex, Tydei f., Cenei nepos. Genealogia ejus, Ξ, 113 sqq. Epitheta solita: κρατερὸς, βοῆν ἀγαθὸς, ἱπποδάμος, ὑπέρβυμος (A, 365; E, 376, 881). Cum 80 navibus venit, ex urbibus nominatis B, 559 sqq. Ab Agamemnone velut otiosus increpatur, Δ, 364-402; sed eximie pugnat, Minervæ consiliis adjutus, in E, ubi vel deos Venerem (conf. Ψ, 396 sq.) et Martem vulnerat. Pugnat adhuc Z, 12. In votis Trojanorum memoratur ut præsertim timendus, 96 sqq. Congreditur cum Glaucio Lycio, hospitem eum agnoscit et aurea arma accipit, 119-236. Pugnam restituit, Θ, 91 sqq.; sed recedit tandem Nestoris hortatu, 160 sqq. Verum jam 253 sqq. primus in pugnam revertitur. Desperantem Agamemnonem increpat et animum ei erigit, 1, 31-51, ut ceteris principibus, 696 ad fin. Speculator it per noctem in Trojanorum castra, cum Ulysse, K, 150 sqq.; Dolonem interficit, Rhesum cum 12 sociis, et equos ejus, ipsis insidens, abducit, ad 514. Pugnat, A, 312 sqq. Vel vulneratus prælium suadet, Ξ, 109 sqq. Curru certat in ludis funebribus, Ψ, 290 sqq., et iratus flet victoriam sibi ablatam ab Apolline, 383 sqq. Adjuvat Euryalum cognatum in pugilatu, 681 sqq. Armis decertat cum Ajace, 812 sqq. Capti

Troja celeriter in navibus profectus, γ, 167, quarto die Argos advenit, 181 sq. — Cum Ulysse Palamedem aquis demergit, Cypr. fr. 16, p. 594. Philecteten e Lemno reducit, II. parv. p. 583. b. Palladium rapit cum Ulysse, ibid. Cujus insidias quomodo averterit, fr. 9, p. 596. Corarum occidit, fr. 19, p. 598. Excisa Troja statim et feliciter redit, Nost. p. 584, b.

Δίοκλος, V. Διοκλῆς, 2.

Διόν, oppidum Eubœæ, αἰπὸ, B, 538.

Διώνυσος, et ob metrum Διώνυσος et Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles f., Ξ, 325. Male acceptus a Lycurgo, fugit in gremium Thetidis, Z, 130 sqq. Ejus testimonio Ariadne in insula Naxo a Diana occiditur, λ, 325. Donum ejus amphora Achilli a matre data, ω, 74. Tyrrhenos piratas, a quibus captus erat, in delphinas transmutat, H. 6. Variis in locis natus esse dicebatur, H. 26. Εἰς ἀργεῖον, ib. v. 22. De educatione ejus v. H. 25. — Que dona Anii filiabus, Οἰνοτρόποις, dederit, Cypr. fr. 11, p. 593.

Διός, Priami f., Ω, 251.

Διόσκουροι, Castor et Pollux. Hymnus in eos, 33. — Aphidnas vel Athenas populantur, Helenam a Thesero raplam repetitur, Cycl. p. 601, a.

Διώνη, mater Veneris, E, 370, 381; H. Ap. 93.

Διῶρης, εος, 1) Amarynci f., Epeorum dux, B, 622. Occiditur, Δ, 517. 2) Automedontis pater, P, 429.

Διμήτωρ, υἱος, Iasi f., fictus ab Ulysse rex Cypri, p. 443.

Δολίος, senex, servus receptitius Penelope et horti custos, δ, 735 sqq.; ω, 222, 397. Pater Melanthei, ρ, 212, et 6 aliorum filiorum, ω, 496, 387, 409, et filiae Melanthus, σ, 321 sq.

Δολιχός, principum Eleusiniensium unus, H. Cer. 155.

Δολοπες, gens Thessalica, I, 480.

Δολοπίων, υἱος, Trojanus, pater Hypsenoris, E, 77.

Δόλοψ, υἱος, 1) dux Græcæ, Clytei f., A, 302. 2) Trojanus, Lampi f., O, 525 sqq.

Δόλων, υἱος, Trojanus, Eumedis f., deformis, at celer, K, 314 sqq. Offert se Heclori, speculatoris castra Græcorum noctu, sed captus a Diomede occiditur, ibid.

Δόρυκλος, filius nothus Priami, A, 489.

Δούλη, n. propr. Nost. fr. 7, p. 600.

Δουλιχίους, ἦος, adj., Dulichius, σ, 126, 394, 423.

Δουλιχίον, τό, una ex insulis maris Ionii, in ditione Ulyssis, B, 625, 629; α, 245 sq.; ι, 24; ξ, 397; π, 123, 247; H. Ap. 429. Πολύπυρον, ξ, 335; π, 396; τ, 292.

Δράκων, Icarie insule urbs et promontorium, ubi a nonnullis Bacchus natus ferebatur, H. 26, 1.

Δρακίος, dux Epeorum, N, 692.

Δρῆσος, Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20.

Δρύας, υἱος, 1) princeps gentis Lapitharum in Thessalia, A, 263. 2) Princeps Thraciæ, Lycurgi pater, Z, 130.

Δρύοψ, υἱος, 1) Trojanus, ab Achille occisus, Υ, 455. 2) Dryopes nymphæ pater, quacum Pan concubuit, H. 18, 34.

Δύμας, υἱος, 1) princeps Phrygiæ, pater Hecubæ, II, 718 sq. 2) Nobilis Phæax, ζ, 22.

Δύμη, Achajæ urbs, H. Ap. 425.

Δυναμένη, Nereidum una, Σ, 43.

Δωδωναίος, Jovis epitheton, II, 233.

Δωδώνη, urbs Thesprotica, cum oraculo Jovis, cujus ὕποφῆται Selli, δυσχείμερος, II, 234 sq.; B, 750; ξ, 327 sq.; τ, 296 sq.

Δωρίεις, Dorienses, τριχάϊκες, τ, 177.

Δώριον, τό, urbs in ditione Nestoris, ubi Thamyras a Musis excæcatus, B, 594 sq.

Δωρίπη, Anii uxor, Cypr. fr. 11, p. 593.

Δωρίς, ἰδος, una Nereidum, Σ, 45.

Δῶς, fictum a Cerere nomen, H. Cer. 122.

Δωτιον πεδον, in Thessalia, ubi natus Æsculapius, H. 15, 3.
Δωτώ, una Nereidum, Σ, 43.

E

Ἐγκέλαδος, gigas, ab Jove victus, Batr. 283.
Εἰδωλή, filia Protei, Menelaum docens, quibus artibus oraculum a patre ipsius impetraret, δ, 364 sqq.
Εἰδωλεύς, Jovis et Junonis filia, Lucina, μοῦροτοκος, Π, 187; T, 103; H. Ap. 97, 103, 110, 115, ubi Apollinis partui adest; τ, 188. Plurali Εἰδωλεύαι, Α, 270 (μοῦροτοκοί); T, 119.
Εἰδύσιον, τὸ, urbs Berothæ, B, 499.
Εἰρεσία, urbs Hestieotidis, vel insula, H. Ap. 32.
Εἰρετρία, Eretria, urbs Eubææ, B, 537.
Ἐκάζη, Dymantis filia, Π, 718; uxor Priami, mater mul-
torum liberorum. Excipit Hectorem a pugna redeuntē,
Z, 251 sqq.; et admonitu ejus donat adorataque Minervam,
293 sqq., 451. Rogat Hectorem ne pugnet solus cum Achille,
X, 79 sqq. Occisum luget acerbissime, 405 sqq.; 430
sqq. Timet de Priamo in Græca castra proficiscente, Ω,
200 sqq.; precatur pro eo, 283 sqq. Luget Hectorem in
fuere, 747 sqq.
Ἐκμήνη, Arsinoi filia, ex insula Tenedo capta ab Achille,
donataque Nestori, Α, 623 sqq. Curat hospitem lavan-
dum, Ξ, 6 sqq.
Ἐκάτη, dea, Persæ filia, H. Cer. 24 sq., 438; σέλας ἐν χει-
ρεσιν ἔχουσα, 42, Cereri raptum virginis narrat, et So-
lem cum illa adit, 24 sqq.
Ἐκκός, adj., pro nomine proprio est Apollinis, Α, 385; Υ, 71; H. Ap. 276.
Ἐκτοριος, adj., Hectorius, B, 416; K, 46; Ω, 276, 579. —
H. parv. fr. 16, p. 597.
Ἐκτοριδης, ου, Hectoris f., Astyanax, Z, 401.
Ἐκτωρ, ορος, Priami et Hecubæ f., princeps heroum Tro-
janorum. Solita epitheta: ἀνδρορνος, μέγας, κορυβαίολος,
χλικοκορυστής, θρασύς, δερμις, φαίδιμος, βοήν ἀγαθός (N, 123;
O, 671), πέλωριος (Α, 819), εἰκελός φλογί (N, 54,
688), Ἀργί, etc. Increpat Paridem, Γ, 38 sqq. Retinet ca-
tervas in pugna singulari Paridis et Menelai, 76 sqq. Ce-
dit Achivi, Δ, 505. Increpatus a Sarpedone, E, 471 sqq.,
pugnat; et Sarpedonem ipsum defendit, 680 sqq. Heleno
auctore, Z, 77 sqq., in urbe observationem Minervæ fieri
jubet, 237 sqq. Inde Paridem objurgando in aciem redu-
cit, et cum Helena colloquitur, 312-368. Uxorem Andro-
mache, in ædibus frustra quaesitam, tandem urbe egre-
diens ad portam Scævam una cum Astyanacte infante
obviam habet et ultimum alloquitur, 369-502. Mox cum
Paride, laudato, 520 sqq., portis exit, H, 1, et fortissi-
mum Achivorum ad pugnam singularem provocat, Heleni
suasui, 44 sqq. Inde pugna cum Ajace, donec, sibi pares,
sub noctem dedit muneribus discedunt, 206-312. Pugnat
contra Diomedem, Θ, 89 sqq., et alios, 215 sqq. Teucrum
vulnerat, 324 sqq. Noctu speculatorem mittit, K, 300
sqq. Mane copias educit, Α, 56 sqq. Ab Agamemnone ad
monia repulsus Jovis jussu illum primo declinat, sed post
pugnam restituit, 163-309. Insequitur hostes, contempto
augurio, naves versus, M, 195 sqq.; et primus occupat
murum castrorum, portamque ingesto saxo discutit, 400
sqq. Ab excidio navium arcetur præsertim per Ajaces,
N, 136 sqq., 673-808; sed usque pugnat. Tandem vulne-
ratus ab Ajace, deficit animo et a sociis asportatur curan-
dus, Ξ, 402-439. Sanatus redit et fortunam Trojanorum
instaurat, O, 220 sqq., et prope abest ut naves incendat,
591 sqq. Pugnat pro Sarpedone, H, 536 sqq.; in Patroclum,
721 sqq. Interficit Patroclum (conf. T, 414) et capit arma
Achillis, 828 sqq.; P, 61 sqq. Tandem cedit Ajaci; sed a

Glauco objurgatus, Achillis arma induit et in aciem rever-
titur, 140-233, et pugnat de Patrocli corpore cum Menelao
aliisque, 262 sqq., 483 sqq.; quod ei eripitur, Σ, 217 sqq.
Prudens Polydamantis consilium rejicit, 284 sqq. Achil-
lem aggressurus, revocatur ab Apolline, Υ, 364 sqq.
Exercitu in murum recepto, solus manet Achillem, pa-
rentibus ex muro flebiliter revocantibus, X, 1-89; sed
pudor ob prius ipsi dicta et aliæ cogitationes loco eum
cedere prohibent; aspectu tamen herois exterritus fugit,
insequente eum Achille, ac ter circa murum agente, 90-
166. Inter hæc Jupiter vicem Hectoris miseratus, tenta-
tis fatorum lancibus, necem ei appendit; atque ab Apolline
desertum Minerva speie fratris Deiphobi ad dimicandum
hortatur, 167-247. Ita heroes congregiuntur singulari
certamine, in quo Minerva eum atroci dolo deludit, 248-
305. Tandem maxima contentione pugnans hasta trans-
figitur, armis spoliatur, fœdatur ab Achivi et curru Achil-
lis alligatus ad naves raptur, 306-404. Interitum ejus
plorat omnis civitas, lamentantur parentes et domo ex-
cita uxor, 405-515. Corpus ejus a Venere et Apolline cu-
ratur, Ψ, 185 sqq., ut per duodecim dies integrum maneat,
licet sæpius ab Achille raptatum, Ω, 15 sqq. Redemptum
a Priamo, 581 sqq., in urbem refertur, et a Trojanis ef-
fusus, in aula ab Andromache, Hecuba, Helena ploratur,
677-776; exstructo rogo celebratur funus, 777 ad fin. —
Occidit Protesilaum in escensione, Cypr. p. 582, b.

Ἐλατε, ἴδος, Antii filia, Cypr. fr. 11, p. 593.
Ἐλασος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 696.
Ἐλατιονίδης, ου, Elatidis f., Ischys, H. Ap. 210.
Ἐλατος, 1) Trojanus, ab Agamemnone interfectus, Z, 33
sqq. 2) Procorum unus, χ, 267.
Ἐλατρεὺς, ἥος, nobilis Phæax, θ, 111, 129.
Ἐλένη, Jovis et Ledæ filia, Dioscurorum soror, formosis-
sima Menelai uxor, cujus raptus causa belli Trojani, B,
160 sqq., 336, 590; N, 626 sqq. Intexuit telæ pugnas
hujus belli, 125 sqq. Desiderat Menelaum, 139 sqq. Ex
muro spectat pugnam Menelai et Paridis et nominat de-
scribitque heroas senibus Trojanis, formam ejus admi-
rantibus, 144-244. Ubi filiam relictam dolet, 175, et
fratres desiderat, 236 sqq. Vocat eam Venus ad Paridem
reductum, 383 sqq.; cui exprobat raptum suum, 399 sqq.
Male accipit Paridem, 426 sqq.; sed post in gratiam re-
dit, 447 sq. Reddenda Argivis, 458; Δ, 19. Quod et Ne-
stor suadet, sed Paris rejicit, H, 313-364. Colloquium
cum Hectore, Z, 343-369. Quem plorat interfectum, Ω,
761-776. Post primogenitam filiam Hermionen non am-
plius peperit, δ, 12 sqq. Apud Menelaum, cum famulabus
intrans, agnoscit Telemachum, 121 sqq. Dona ex Ægypto
allata, 125 sqq., et ζῆρυμακον νηπενθὲς ἀρχαῖον τε, 219 sqq.
Flet Ulyssem, 184. Quem agnoverat in urbe Troja specu-
latorem et servaverat, 240 sqq. Exploraverat equum li-
gneum Argivarum voces imitata, 277 sqq. Peplum ab ipsa
textum donat Telemacho, ο, 123 sqq., et augurium ei in-
terpretatur, 171 sqq. Excusatur a Penelope, Ψ, 18 sqq. —
Ex Jove nata et Nemese in plurimas formas mutata,
Cypr. fr. 3, p. 592. A Thesoro rapta, p. 601, a. Paridi
ex Veneris promisso conciliatur, dona accipit et ave-
hitur cum eo, opes etiam asportans, Cypr. p. 581, b.
Plisthenes filius, quocum in Cyprum venit, fort. ex
Cypriis, fr. 21, p. 595. Nuptiar, p. 582, a. Legatio ad
Trojanos, ut reddatur cum opibus, in initio belli,
ib. p. 582, b. Videt eam Achilles, ibid. Paride mor-
tuo, Deiphobo nubit, H. parv. p. 583, b. Troje agno-
scit Ulyssem speculatorem eique consilia dat de Troja
capienda, ibid. A Menelao inventa, ad naves agitur,
H. Erc. p. 584, a; H. parv. fr. 15, p. 597. Demophonti
concedit, Ethram, fr. 17, p. 598.

Ἐλενος, 1) Priami f., augur optimus, Z, 76 sqq., ubi ei pare

- Hector. Est dux, H, 44 sqq.; M, 94. Pagnat ingenti gladio, N, 576 sqq.; et arcu, 582 sqq., 758. Cum ceteris filiis objugatus a Priamo, Ω, 249. — *Vaticinatur futura mala ante navigationem Paris in Laconiam*, Cypr. p. 581, b. *Ab Ulysse insidiis capitur, et vaticinatur de Philocteta reducendo*, Il. parv. p. 583, b. — 2) Græcus princeps, (Æneïdis f., E, 707.
- Ἐλευσινίδης, αο, Eleusinis f., Celeos, H. Cer. 105.
- Ἐλευσίνιοι, Eleusini, H. Cer. 267.
- Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, ubi Ceres cultus, θυόεσσα, H. Cer. 90, 319, 357, 490.
- Ἐλεφάντωρ, ορος, dux Abantum ex Eubra, Chalcodontis f., B, 540; Δ, 463.
- Ἐλών, ὄνος, ἧ, oppidum Boeotiae, B, 500. Incerta urbs est K, 266.
- Ἐλικίων, ονος, Antenor's f., Priami gener, Γ, 123.
- Ἐλική, urbs Achajæ, ubi Neptunus præcipue cultus, B, 575 (εὐρεία); Θ, 203.
- Ἐλικών, ὄνος, 1) locus ubi colebatur Neptunus, pro Ἐλική, ut videtur, H. 21, 3; Ep. 6, 2 (ζῆθου). 2) Mons Boeotiae, Musis sacer, Batr. 1. — Πυθαγόρις, Atth. fr. 2, p. 586.
- Ἐλικωνίος ἀναξ, Neptunus, Γ, 404.
- Ἐλλάς, ἄρος, proprie est urbs Thessaliae seu Phthiotidis, B, 683 (καλλυγόναικα); I, 447; λ, 495. Tota regio Myrmidonum, I, 395, 474; II, 595. Καὶ Ἐλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, α, 344; δ, 726, 816; ο, 80, ab urbibus his clarissimis duas partes Græciæ universæ designat.
- Ἐλληνες, antiquæ urbis Ἐλλάδος et regionis incolæ, B, 684.
- Ἐλλήσποντος, fretum: ἀγάρροος, B, 845; M, 30; πλάτης, P, 432; ἀπειρών, Ω, 545; I, 360; H, 86; O, 233; Σ, 150; Ψ, 2; Ω, 346; ω, 82.
- Ἐλος, ος, τό, 1) urbs maritima Laconiae, B, 584. 2) Urbs in ditione Nestoris, B, 594.
- Ἐλπίων, ορος, socius Ulyssis, κ, 552 sqq., qui perit in Circeæ domo. Anima ejus occurrit Ulyssi, rogans sepulturam et alia, λ, 51 sqq. Quæ filia, μ, 10 sqq.
- Ἐνέοι, natio circa Paphlagoniam, ubi muli optimi, B, 852.
- Ἐνίηνες, in prosa Αἰνιάνες, gens ad Ossam, Perihæbis propinqua, B, 749.
- Ἐνιπέυς, ἦος, fluvius Thessaliotidis ejusque numen, cujus forma indutus Neptunus e Tyro Salmonei genuit Neleum et Peliam, λ, 238 sqq.
- Ἐνίστη, oppidum Arcadiæ, ἡμερόεσσα, B, 606.
- Ἐννορος, 1) ductor Mysorum, et angur, B, 858; P, 218. 2) Trojanus, occisus ab Ulysse, A, 422.
- Ἐννοσίγαιος, adj., pro nomine proprio Neptuni, H, 455; θ, 201, 440, etc.
- Ἐνόπη, urbs Messeniæ, I, 152, 292.
- Ἐνοσίχθων, ονος, pro nomine proprio Neptuni, A, 751; γ, 6, etc.
- Ἐνυάλιος, nomen Martis, N, 519; P, 211; Σ, 309; ἀνδρείφοντης, B, 651; H, 166, etc.
- Ἐννεύς, ἦος, rex Scyri, I, 664.
- Ἐννώ, οὐς, Bellona, E, 592 (πότνια), 333 (πολίπορος).
- Ἐξάδιος, heros ex gente Lapitharum, A, 264.
- Ἐπάλτης, ον, Lycius, a Patroclo occisus, H, 415.
- Ἐπειγέυς, ἦος, Myrmidon, Agacis f., Pelei τῆς ob caedem, II, 57.
- Ἐπειοί, Elisid antiqui incolæ et domini, ν, 275; ο, 295; ω, 431; H. Ap. 426; B, 620, ubi principes eorum subinde nominantur. Δ, 537 (χαλκοχίτωνες); N, 686 (παίδιμόντες), 692, O, 519 (μεγάθυμοι); Ψ, 630, 632. Bellum cum Pylis, A, 671-762.
- Ἐπειός, Græcus, Panopei f., pugil certat in ludis funebribus, Ψ, 664-695. Massam jactat, 838 sq. Idem de Minervæ consiliis equum ligneum exstruit, de quo θ, 493 sqq.; λ, 523 sqq. — *Endem res Il. parv. p. 583, b.*
- Ἐπείρεος, nomen quo Ulysses se vocari fingit, ω, 306.
- Ἐπίγονοι, ὦν, *Carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 588 sq.*
- Ἐπίδωρος, ὄ, urbs Argolidis, B, 561.
- Ἐπικάστη, Ὀδipi mater et uxor, quæ aliis locaste, cognito errore matrimonii novi, ipsa se suspendit, λ, 271-280.
- Ἐπικλῆς, ἦος, Sarpedonis sodalis, ab Ajace interfectus, M, 379.
- Ἐπίστροφος, 1) Iphiti f., dux Phocensium, B, 517. 2) Rex Lyrnessi, occisus ab Achille, B, 692. 3) Dux Halizonum, qui Trojanis auxilio venerant, B, 856.
- Ἐπίστωρ, ορος, Trojanus, occisus a Patroclo, II, 695.
- Ἐπτάπορος, ὄ, fluvius Troadis ex Ida monte ortus, M, 20.
- Ἐπωπεύς, ἦος, *Lyci filiam vitiat et perit*, Cypr. p. 582, a.
- Ἐργίνος, Trophonii et Agamedis pater, H. Ap. 297.
- Ἐρεβος, εὐς, τό, sedes inferorum, Θ, 368; I, 572 (ἐξ Ἐρεβουστῖν); κ, 528; λ, 37, 564; μ, 81; H. Cer. 336, 350, 409.
- Ἐρεμβοί, populus mythicus, δ, 84.
- Ἐρετμεύς, ἦος, nobilis Phæax, θ, 112.
- Ἐρενθάλιον, αὐξος, rex Arcadum, maximus et fortissimus, in pugna adversus Pyllos a Nestore singulari certamine occisus, H, 136, 149-156; Δ, 319.
- Ἐρεχθεύς, ἦος, rex Athenarum, e terra ortus et a Minerva enutritus, B, 547 sqq. In cujus domum (templum) redit Minerva, η, 81.
- Ἐρινός, ὄος, Furia: ἡεροφίτις, I, 567; T, 87, ubi cum Μοῖρα. Θεὰ δασυλήτις, ο, 234. Plur. Ἐρινυες, I, 454; O, 204; T, 269; Φ, 412 et λ, 280, μηρός; β, 135; υ, 78; ρ, 475 (παρωχῶν). — *Audit diras Œdipi*, Theb. fr. 2, p. 587. *Ex Neptuno in equum mutato peperit Arionem equum*, ib. fr. 6, p. 588.
- Ἐρις, ἴδος, ἧ, Discordia, Martis soror et comes, Δ, 440 sqq.; E, 518 (ἡμοτον μεμυῖα); Σ, 535. Ab Jove militur, A, 3 sq; 73 (πολύστονος). — *In Pelei nuptiis deabus litem injicit de pulcritudine*, Cypr. p. 581, b.
- Ἐριφύλη, uxor Amphiarai, quem prodidit, στρυγερῇ, λ, 325 sq. Conf. ο, 247.
- Ἐριχθόνιος, Dardani f., rex Dardaniæ, ditissimus pecudum, Ψ, 219 sqq., 230. — *Atticum e terra ortum dixit Danaïdis poeta*, fr. 2, p. 536.
- Ἐριώπις, ἴδος, ἧ, uxor Oilei, mater Ajacis minoris, noverca Medontis, N, 697; O, 386.
- Ἐρμαιοῖς λόφος, collis in Ithaca, prope Neïon, π, 471.
- Ἑρμείας, αο, Ἑρμείας (Ἑρμείας E, 390), Ἑρμῆς, ἦω (H. Merc. 413) et εἰώ (O, 214), Mercurius, Jovis et Majæ f. Natus et infantia ejus narrantur in Hymno Merc., cujus hoc argumentum est: Natus statim exsiliit ad boves Apollinis furto abigendos; in via testudinem invenit, ex qua lyram condidit; inde boum, quos abegit, vestigia callide turbat. Nihilominus Apollo ad cunas ejus venit, puerumque astute negantem aufert, sed, liberius delusus, humum projecit et ad Jovem præire jussit, ut furtum judicaretur. Pater boves reddi jubet, sed infans nova fraude vincula viminea sub pedibus boum germinare et radices agere facit. Quare attonitus et indignatus Apollinem lyrae cantu demulcet, quam hic possidere cupiens, boves pro ea offert aliaque munera præclara. Hac accepta conditione Mercurius Apollinem lyrae utendæ rationem docet, artemque divinandi, quam ipse ab Apolline discere cupit, mirifice prædicat. Proinde Apollo, accepta lyra, boum curam mandat Mercurio: qui, quum in Olympum ambo rediissent, jurat se neque lyram neque aliud quidquam suffuturum esse Apollini; hic autem auream virgam ei donat, et ad Thrias proficisci jubet, quæ vaticinandi artem per lapillos eum edoceant. Allocutio ejus, H. 17, ubi pauca de natu ejus. Epitheta solita: διάκτορος, ἐρισούνιος, ἐδοσκαπος, Ἀργειφόντης, ἀνάκτητα, δῶτωρ ἑκών, χρυσόρραπις: cujus virgæ vis exprimitur ε, 47 sq. Martem clau eripuit Aloi-

dis, E, 390. (In simili re Ω, 24.) Furta docet, τ, 397; dexteritatem in negotiis, ο, 320 sqq. Græcis opem fert, Υ, 44, 72. Cum Latona certare non vult, Φ, 497 sqq. Priamum Hectoris corpus repetentem ducit, Ω, 333-469, et reducit, 679-694. Amat Polymelen ex eaque suscipit filium Eudorum, Π, 180 sqq. Possessiones dat iis quos diligit, Ξ, 491. Ad Calypso nympham mittitur, α, 38, 84; ε, 28 sqq.; conf. μ, 390. Occurrit Ulyssi ad Circen euntē, eique consilia dat ad vitandum ejus artes, x, 277-307; ejusque adventum Circæ diu vaticinatus fuerat, 331 sq. Ei et Nymphis sacrificat Eumæus, ξ, 435. Cum Nymphis consuescit, H. Ven. 263 sqq.; ex quarum una genuit Panem, H. 18, 1 sqq., 28-47. Martem a Vulcano captum spectat, θ, 322, 334-342. Animas in Orcum ducit, ω, 1, 10, 99. Ad Proserpinam a Plutone accersendam missus, H. Cer. 336 sqq., 409. — *Deus in Idam deducit, ad judicium Paridis, Cypr. p. 581, b.*

Ερμιάδης, Menelai et Helenæ filia unica, data in matrimonium Neoptolemo, δ, 5-14.

Ερμιόνη, urbs Argolidis, B, 560.

Ερμος, fluvius Æolidis in Asia, θνήσκεις, Υ, 392; Ep. 1, 5.

Ερμίνος, οί, urbs, sec. Strabonem duo colles in Paphlagonia, ὠλύμποι, B, 855.

Ερυθραί, 1) urbs Bæotiae, B, 499. 2) Ερυθραία πόλις Ioniae, in quam Ep. 7.

Ερύλαος, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 411.

Ερύμανθος, mons Arcadiæ, ζ, 103.

Ερύμας, αντος, 1) Trojanus, cæsus ab Idomeneo, Π, 345-350. 2) Alius, cæsus a Patroclo, Π, 415.

Ετεοκλήσιος. V. Ετεοκλής.

Ετεοκλής, ῥος, filius alter Œdipi, regnans Thebis. Cadmei convivant in domo βίης Ετεοκλήσις, Eteoclis, Δ, 386. — *Diræ patris, Theb. fr. 2, 3, p. 587.*

Ετεοκρήτες, οί, genuini Cretenses, tribus Cretensium, τ, 176.

Ετωναίος, ῥος, Boethi f., minister Menelai, δ, 22, 31 sqq.; ο, 95 sqq.

Ετωναός, oppidum Bæotiae, πολυκύνημος, B, 497.

Εὐαίμωνιδης, ου, Euemonis f., Eurypylos, E, 76; A, 809.

Εὐαίμων, ουος, princeps Thessalus, pater Eurypyli, B, 736; E, 79; H, 167; Θ, 265; A, 575. — *Il. parv. fr. 19, p. 599.*

Εὐάανθης, εος, pater Maronis, ι, 197.

Εὐβοία, insula, B, 535; νηυσταλείτη, H. Ap. 31, 219; γ, 174; η, 321 sqq.

Εὐγάμων, *Cyrenensis, Telegoniæ scriptor*, p. 584, b.

Εὐδωρος, Mercurii f. ex Polymela, unus ex ducibus Myrmidonum, Π, 176-186.

Εὐηνίη, Eueni, Martis filii, filia, Marpessa, I, 553.

Εὐηνόριδης, ου, Euenoris f., Liocritus, β, 242; γ, 294.

Εὐνός, Selepii f., princeps Lyrnessi, B, 693.

Εὐειπος, Trojanus, occisus a Patroclo, Π, 417.

Εὐμαιος, fidiissimus Ulyssi et heris suis servus, præpositus villæ, in qua sues alebantur, natu Syrius, Ctesii, duarum urbium regis, filius: v. ο, 403-484, ubi ipse totam juventutem suam narrat. In villa recipit Ulyssem, ut hospitem: v. totam ξ, et ο, 301 sqq. Telemachus advenit, π, 1 sqq. Nuntiat Penelopæ adventum filii, 150 sqq., 333 sqq. Redit, 452 sqq. Ulyssem in regiam ducit, ρ, 182 sqq., ubi et jurgium cum Melanthio. Victimam in regiam adducit, υ, 162 sqq., 238. Arcum ponit, φ, 80 sqq. Se ei agnoscendum præbet Ulysses, 189 sqq.: quem in sequentibus variis modis adjuvat in proci vindicandis, præsertim ζ, 157 sqq. Cum Telemacho pœnas repetit ab ancillis et Melanthio, 454 sqq.

Εὐμήδης, εος, præco Trojanus, dives, pater Dolonis, K, 314, 412, 426. — *Ætolus, Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐμηλος, Admeti f., rex Pherarum in Thessalia; dux Græcorum, cum undecim navibus, B, 714, et optimis equibus, quas olim paverat Apollo, 763-766. Certat equestri certamine in ludis funebribus, Ψ, 288 sqq., 354, 380, 481; eumque infortunio affectum miseratur Achilles, 532 sqq. Uxor ejus Iphithime, Penelopes soror, δ, 797 sqq. — *Eumelus Corinthius a nonnullis pro Titanomachiæ scriptore habebatur, fr. 1, 2, p. 585.*

Εὐμόκος, unus principum Eleusinis, H. Cer. 154, 475.

Εὐνός, filius Jasonis et Hypsipyles, princeps Lemni insulae, H, 478 sqq.; Ψ, 747.

Εὐπειθης, εος, nobilis Ithacensis, pater Antinoi proci, α, 383; δ, 641; π, 363, etc. Occiso filio bellum in Ulyssem concitaturus, ω, 421 sqq., 465 sqq., cæditur, 522 sqq.

Εὐρύπος, ό, fretum Eubææ, H. Ap. 222.

Εὐρος, ventus ab oriente flans, B, 145; Π, 765; ε, 295; μ, 326; τ, 206.

Εὐρύδης, ου, proci Penelopes, cæsus, γ, 267.

Εὐρύαλος, 1) Mecistei f., fortissimus, dux sub Diomede, B, 565 sq. Pugnat egregie, Z, 20 sqq. In certaminibus funebrium ludorum ei adest Diomedes, sed malo eventu certat, Ψ, 676 sqq. (*Il. parv. fr. 17, p. 598.*) 2) Phæax, ἴσος, Ἀρηί, θ, 115, 127, 140; Ulyssem lædit, 158 sqq.; sed ei satisfacit, 396 sqq. — *Tertius, filius Melanis, Alc. fr. 8, p. 589.*

Εὐρύατης, ου, 1) Agamemnonis præco, A, 320; I, 170. 2) Ulyssis præco, Ithacensis, B, 184; τ, 244 sqq., ubi describitur forma ejus. — *Prior in Il. parv. fr. 17, p. 598, b.*

Εὐρύανεια, *Hyperphantis filia, quæcum quatuor liberos genuit Œdipus, Œd. fr. 2, p. 587.*

Εὐρύδαμας, αντος, δ, 1) princeps Trojanus, cujus duo filii pugnant, ὄνειροπόλος γέρον, E, 148 sq. 2) Proci Penelopes, σ, 296; occiditur, γ, 283.

Εὐρύδίκη, uxor Nestoris, filia Clymeni, γ, 452. — *Alia, Æneæ uxor, Cypr. fr. 5, p. 592.*

Εὐρύκλεια, Opis filia, a Laerte emta, nutrix Ulyssis, α, 428-435, ubi Penelopæ servit. Telemacho viatica præbet, 345 sqq., 361 sqq. Quod Penelopæ narrat, δ, 742 sqq. Rediunt Telemachus prima videt, ρ, 31. Famulas in thalamis retinere jubetur, τ, 15 sqq. Laudatur, 353 sqq., 357 sqq. Agnoscit herum, 467 sqq., et promittit silentium, 492 sqq. Conf. 401; υ, 128 sqq., 147. Portas occludere jubetur, φ, 380 sq. Post eadem procorum, γ, 391 sqq., 424. Prima nuntiat Penelopæ, adesse herum, ψ, 1 sqq.

Εὐρύλογος, affinis Ulyssis, sororis ejus maritus, hinc primarius inter socios, x, 205 sqq. Ducit partem sociorum caute ad Circen, 232 sqq.; hinc solus non mutatus, nuntium tristem refert. Obsistit Ulyssi, ad Circen pergenti, 429 sqq.; hinc timentem Ulysses pene occidit, 438 sqq.; sequitur tamen Ulyssem, 447. Navigat una ad inferos, λ, 23. Est dux navis, μ, 195, 278 sqq. Suadet absente Ulysse sociis male, 339 sqq.; et fit causa exitii omnibus serum, 417 sqq.

Εὐρύμαχος, nobilis Ithacensis, Polybi f., procorum cum Antinoi princeps, δ, 628 sq.; ρ, 126 sq., etc. Simulate blanditur Telemacho, α, 399 sqq. Concio ejus, β, 177 sqq. Plurima dabat Penelopæ, ο, 16 sqq.; σ, 295 sq. Ficta ad eam oratio, π, 434 sqq. Ulysses irridet et scabello petit, σ, 349-398. Vaticinia ridet, υ, 359 sqq. Arcum tentat, φ, 245 sqq. Penelopem alloquitur, 320 sqq. Antinoi occiso placare studet Ulyssem, deinde ense in eum irruens occiditur, γ, 42 sqq. Cum Melanthii sorore consueverat, σ, 325.

Εὐρυμέδουσα, serva regis Phæacum, quæ Nausicaam educaverat, η, 7 sqq.

Εὐρυμέδων, αντος, 1) rex gigantum in Epiro, pater Periboræ, η, 58 sqq. 2) Ptolemæi f., Agamemnonis auriga, Δ, 228. 3) Nestoris famulus, Θ, 115; A, 620.

Εὐρυμίδης, ου, Eurymis f., Telemus, ι, 509.
 Εὐρύνομη, 1) Oceanii filia, cum Thetide Vulcanum recipiens caelo ejectum, Σ, 398-405. 2) Vetula ταμὴν in Ulyssis domo, ρ, 495 sqq.; σ, 164 sqq.; τ, 95 sqq.; υ, 4; ψ, 292. Lavat Ulysses patratu caede, φ, 153 sqq.
 Εὐρύνομος, nobilis Ithacensis, Aegypti f., procorum unus, β, 21; occisus, χ, 242.
 Εὐρύπυλος, 1) Hercules f., princeps in insula Co, quae dicitur Εὐρύπυλου πόλις, Β, 677. 2) Euamoniis f., princeps Thesalus, cum 40 navibus in Trojam veniens, Β, 736. Pugnāt, Ε, 76 sqq.; Ζ, 36. Inter novem ἄριστους post Achillem, Η, 167; Θ, 265. Pugnāt, Α, 575 sqq., ubi vulneratur; 809 sqq.; Ο, 392; Η, 27. (Axionem Priami occidit, Η. parv. fr. 19, p. 599.) 3) Telephi f., occisus a Neoptolemo, λ, 319 sq. — Trojanis auxilio profectus, fortissime pugnans Α. occidit, Η. parv. p. 583, b; postquam ipse Machaonem prius occiderat, fr. 7, p. 596.
 Εὐρύσθεύς, ἥος, Stheneli f., Persei nepos, Jovis et Danaes pronepos; historia nativitatē Eurysthei narratur Τ, 103-124. Herculi labores imperavit, 132; Θ, 363; Ο, 639; λ, 621-626; Η, 14, 5.
 Εὐρύτιδης, ου, Euryti f., Iphitus, φ, 14, 37.
 Εὐρύτιον, oppidum, pro Echalta habebatur, fr. 3, p. 590.
 Εὐρύτιων, ὄνος, Centaurus in Thessalia. Temulentus turbas excitat in nuptiis Pirithoi, et perit, φ, 295-304.
 Εὐρύτος, 1) princeps Cechaliae, sagittandi peritissimus, Β, 596, 730. Ab Apolline occisus, quem provocarat de arte sagittandi, θ, 224 sqq. Arcum ejus dono accepit Ulysses a filio illius Iphito, quem proci tendere nequibant, φ, 13-38. — Conf. Eech. Exp. fr. 1, p. 590. Liberi duo ex Antioche, fr. 6, p. 591. — 2) Aetoris f., princeps Eleorum, Β, 621.
 Εὐρυάσσσα, Hyperionis soror et uxor, Η, 31, 4 sqq.
 Εὐρώπη, Φοίνικος κόρη, ex qua Jupiter genuit Minoem et Rhadamanthum, Ξ, 321 sq.; Batr. 79. De terra dictum in Η. Ap. 251.
 Ἐόσσωρος, princeps Thraciae, Acamantis pater, Ζ, 8.
 Εὐστρις, ιος, urbs Boeotiae, Β, 502.
 Εὐφημος, Trozeni f., dux Ciconum, inter auxilia Trojanorum, Β, 846 sq.
 Εὐφής, ου, princeps Ephyræ ad Selleentem, Ο, 532.
 Εὐφορβος, Panthoi f., Trojanus, inter fortissimos, vulnerat Patroclum, et laudatur, Η, 806 sqq., 850. Patrocli corpus spoliare aggressum Menelaus interficit, Ρ, 9-60.
 Εὐφύων, ὄνος, Polyidi vatis Corinthii f., cum fratre ad Trojam cecidit, Ν, 663-672.
 Ἐπιώτης, ου, Aloeis s. Neptuni f., cum fratre Oto Martem vinxit, Ε, 385 sqq.; Olympum invadere voluit, λ, 305-320, ubi v. plura. — Cum fratre Oto et Eoclo, Ascre nymphæ filio, Ascream urbem condidit, Atth. fr. 2, p. 586.
 Ἐρύρη, 1) urbs Elidis, ad quam fluvius Selleis, Β, 659; Ο, 531. 2) Corinthus, Ζ, 152. 3) Thesprotiae urbs, α, 259; β, 328 (πίερα ἀρουρα).
 Ἐφυροι, Ephyræ primæ cives, Ν, 301.
 Ἐχελός, ἥος, Aetoris f., Polymedes maritus, ex ducibus Myrmidonum, Η, 189.
 Ἐχελος, 1) Trojanus, a Patroclo cæsus, Η, 694. 2) Alius, Agenoris f., ab Achille interfectus, Υ, 474.
 Ἐχέμων, ὄνος, Priami f., cæsus a Diomede, Ε, 160 sqq.
 Ἐχέντος, nobilis Phæax, senex, η, 155 sqq.; λ, 342 sqq.
 Ἐχέτωλος, 1) Trojanus, Thalysii f., cæsus ab Antilocho, Δ, 458 sqq. 2) Tyrannus Sicyoniorum, cui Agamemno remisit expeditionem, equo strenuo accepto, Ψ, 396 sqq.
 Ἐχτεος, rex in regione Epiri, ob crudelitatem immanem famosus, βρότων δολήμων πάντων, σ, 83-86, 114 sq; φ, 308.
 Ἐχέττων, ὄνος, Nestoris f., γ, 413, 440.

Ἐχίνα, ἄων, insulae in mari Ionio, postea Ἐχινάδες dictæ, Ιερξί, Β, 625.
 Ἐχίος, 1) Græcus, Mecistei pater, Θ, 333; Ν, 422. 2) Alius, cæsus, Ο, 339. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, Η, 416.
 Ἐωσφόρος, Lucifer, Ψ, 226.

Z

Ζαχρεὺς, cum Tellure invocatur θεῶν παννύπτεται πάντων, Alc. fr. 6, p. 589.
 Ζάκυνθος, ὅ ἐ ἦ, insula, imperio Ulyssis subjecta, Β, 634; α, 246 (ὠλήεις); π, 123, 250; τ, 131; ι, 24 (ὠλήεσσα); Η. Ap. 429.
 Ζέλεια, urbs Troadis, sub Ida, Β, 824; Δ, 103, 121.
 Ζεύς, Διός, Διὸς, Δία, et Ζηνός, Ζηνί, Ζῆνα, Jupiter, Saturni et Rheæ filius, Ο, 187 sq., cui in partiendo cessit cælum et terra, 192 sqq., seniori et sapientiori quam Neptunus, Ν, 355 sq. Est summus deorum, cui omnes assurgunt, σφοδ. πατὴρς ἐναντίον, Α, 533 sq., supremus moderator, ὕπατος μῆστορ divinorum humanorumque, Θ, 22; Ρ, 339. Epitheta solita: εὐρύσπα, Κρονίδης, Κρονίων, μητιέτα, Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων, ἀναξ, νεφεληγερέτα, κελαινερής, πατήρ ἀνθρώπων τε θεῶν τε, ὑπερμηνής, μέγας, μέγιστος, κύδιος, αἰγίοχος, Κρόνου παῖς, τερπικέραυνος, ἀστεροπητής, ὑψιβρεμέτης, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, ἐριδρεμέτης, στεροπηγερέτα (Η, 298), ὑψίλυγος, et alia inferius ponenda. In rerum natura ei tribuuntur τὰ μετέωρα, fulmina, nives, grandines, pluvia, et omnia ex æthere et aere (πανομαζίος, Θ, 250), passim in utroque carmine. Ex eo dies et noctes, ξ, 93, anni tempestates, ω, 343, et ipsi anni, Β, 134. In terra quod omnia moderatur, pro teste invocatur in iuribusjurandis, Γ, 276; Η, 76; Κ, 329; ξ, 158, etc., et regibus dat sceptrum et θέμιστας, Β, 197, 205 sq. Præcones sunt Διός ἄγγελοι, Η, 274. Ipse ταμὴς πολέμοιο ἀνθρώπων, Δ, 84; Τ, 224; Ρ, 339, et in universa Iliade. Terret egredie a Vulcano facta, Ο, 308 sqq.; Ρ, 593 sq. Διός μάλιστα δαμῆναι, Μ, 37; Ν, 812. Ejus duo dolia, bonorum et malorum, Ω, 527-533: quæ utraque passim ab eo repetuntur, sed bona frequentius, ut divitiæ, Ψ, 299; δ, 207; ζ, 188, etc. Ξείνιος, Ν, 624; ξ, 183, 389: nam hospites tuetur et mendicos, ζ, 207 sq.; et supplices, ι, 269 sq.; Ικετήσιος, ν, 213. Ἐρχεῖος, φ, 415. Quercus ei sacra, Ε, 693; Η, 60; ξ, 328; τ, 297. Δωδωνάσιος, Πελασγικός, a cultus loco, Η, 233. Columbæ ei ferunt ambrosiam, μ, 63. Hæc fere commemoranda duximus ex innumeris, quæ in utroque carmine de eo leguntur; adjicimus aliqua de sobole ejus et de partibus quas sustinet in Η. et Od.: nam deorum conciones persequi singulas longum et inutile foret. Amores suos et natos natasque commemorat Ξ, 315-327. Præterea de Apolline et Diana, Η. Ap. init.; de Mercurio ex Maja, Η. Merc. init.; quem inter et Apollinem judicat, 328 sqq.; de Baccho ex Semele, Η. 6, 1; 25, 2; 26, 5; de Zetho, Amphione et Hercule, λ, 260 sqq.; de Minoe, Ν, 449, qui est Διός βασιλεύς, τ, 179; Xanthus, Jovis filius, Φ, 2; Dardanus, Υ, 215; Sarpedon ex Laodamia, Ζ, 198 sq.; Νύμφαι, ρ, 240; Λυταί, κόρη Διός, Ι, 604 sqq.; Ἄτρη, πρέσβα Διός θυγάτηρ, Τ, 91. Hymnus in eum, 22. Proserpinam dat Plutoni fratri uxorem, Η. Cer. 30 sq.; sed ob famem terræ immisam, petit ut eam redire sinat, 325 sqq.; quam invitat in Olympum, 441 sqq. Quomodo Juno eum fefellerit, quum Hercules nasceretur, τ, 96-125; quare Ἄττην in terram ex Olympo project, 126 sqq. — Redux ab Æthiopibus, quo cum diis ierat κατὰ δαίτα, Α, 423 sq., supplicatus a Thetide, ut Achilli factam injuriam ulciscatur, ei annuit, 493 sqq. Somnium igitur fallens mittit Agamemnoni, Β, 2 sqq. Trojam servare studet, Δ, 1 sqq.; sed Juno clam novas belli causas serit. Χιτώνα Διός induit sibi Minerva, Ε, 736. Prohibitis ab

auxiliando diis in Idam pergit, Θ, 2 sqq.; et lance pensat utriusque populi fortunam, 69 sqq. Eridem mittit Achivis ad excitandam pugnam, Α, 3 sqq. Usque vigilans in Ida, tandem a Junone amoris illecebris delentus, Somno traditur, Ξ, 225-353. Sed somno solutus, Junonem graviter increpat et deos e certamine revocat, Ο, 4 sqq. De Sarpedonis filii sorte sollicitus, ΙΙ, 431 sqq.; 666 sqq. Achille in pugnam reverso, diis, utri parti vellent, succurrendi potestatem dat, Υ, 4 sqq. Hectorem miseretur, Χ, 167 sqq.; sed laux ejus fati descendit, 209 sqq. Apollinis monitu Hectoris corpus reddere jubet Achillem, interprete Thetide, Ω, 64 sqq.; et Priamum, id petere, 169 sqq. Infelicem reditum decernit Achivis, Υ, 132, 152, 288. — Absente Neptuno, Ulyssis reditum in patriam, petente Minerva, concedit, α, 64 sq. Et mittit Mercurium ad nymphi Calypso, ut hac eum dimittat, ε, 28 sqq. Uliationem Soli concesserat de sociis Ulyssis, Μ, 385 sqq. Omina fausta rogatus dat Ulyssi, υ, 97 sqq. Acri fulmine dirimit praelium Eupitheii sociorum, procos ultorum, ω, 539 sqq. — Ζεύς καταχθόνιος, Pluto, Ι, 457. — *Consilia init cum Themide de Trojano bello, Cypr. p. 581, b. Deaurum judicium præcipit, ibid. Έπερήμερον ἀθανάσιαν τριβuit Dioscuris, ib. p. 582, a. Consultat quomodo Trojanos sublevet, remoto Achille ex certamine, ib. p. 583, a. Immortalitatem dat Memnoni, Αeth. p. 583, a. Jovis Hercei in ara occiditur Priamus, Il. Exc. p. 584, a. Saltantem induxerat Titanomachiae scriptor, fr. 2, p. 585. Μῶμος ipsi σύμβουλος quid suaserit, Cypr. (si hoc quoque inde sumtum) fr. 1, p. 591. Terram hominibus nimis gravatam, per bella levat, ib. p. 592. Helenam gignit ex Nemese in plurimas formas mutata, fr. 3, ib. Ζήνα, fr. 17, p. 594. Laomedonti vitem auream dat pro Ganymede filio, Il. parv. fr. 3, p. 595. Dardano dederat Palladium, Il. Exc. fr. 3, p. 599. Tantalum quomodo puniit, Nost. fr. 10, p. 600.*

Ζεφυρία, Zephyri aura, η, 119.

Ζεφύρος, ventus flans ab Oceano ex occasus regione, δ, 567 sq.; Ὁρχήθην spirat cum Borea, Ι, 5. Epulo excipit alios Ventos, Ψ, 200. Nives demittit, τ, 206. Pater equorum Achillis est Harpyia Podarge ad Oceanum pascente, ΙΙ, 150 sq. Est καλαθέριος, καληθώς, λαβρός, αἰθρίας (H. Ap. 433), δασυής, αἰέν ἐρυθρός.

Ζήθος, Jovis ex Antiopa f., frater Amphionis, cum eoque conditor Thebes, λ, 260-265. Aedonis maritus, Ityli pater, τ, 523.

H

Ἡδῆ, filia Jovis et Junonis, Hercules uxor in caelo, καλίσφυρος, λ, 603 sq.; H. 14, 11. Nectar ministrat, Δ, 2 sq. Junoni adest in apparando curru, Ε, 722 sqq. Martem lavat, 905. Cum Venere et Graliis saltat, H. Ap. 195.

Ἡγησίνοος Salaminius pro Cypriorum carminum scriptore habitus, p. 581, a.

Ἡγησίνοος, Athidis poeta, p. 586.

Ἡγίας, i. q. Ἀγίας, q. v.

Ἡέλιος. V. Ἥλιος.

Ἡερίβια, Aloeï uxor altera, περικαλλής, Ε, 389.

Ἡετίων, υνός, 1) pater Andromaches, princeps Thebes Cilicum; quem Achilles occidit et prædas ab eo egit, Ζ, 395 sqq.; Ψ, 827 sqq.; Α, 366; Ι, 188, etc. 2) Imbrius, Iasonis f., qui Priami hospitis filium ab Achille redemit et Arisben misit, Φ, 41 sqq. 3) Trojanus, Podis pater, Ρ, 575, 590.

Ἡόνες, αἰ, Argolidis oppidum, Β, 561.

Ἡόνεος, ἥος, 1) Græcus, occisus ab Hectore, H, 11. 2) Thraciæ princeps, pater Rhesi, Κ, 435.

Ἡεῖοι, Elei; eorum bellum cum Pyliis, Α, 671 sqq.

Ἡέκτρη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418. — *Pleias, Dardani mater, suum inter Pleiadas locum reliquit ante excidium Trojæ, Il. Exc. fr. 5, p. 599.*

Ἡέλιος, Sol, θ, 271, et H. 31, alibi semper Ἡέλιος: ὁς πάντ' ἐροῦν καὶ πάντ' ἐπακούει, μ, 323. Epitheta: ἀνὰξ, παμφανών, φαέθων, φαεσφιέροτος, τερψιμέροτος, ἀκάμας, ὑπερίων. Hyperionis et Euryphaessæ filius, H. 31; ex Perse uxore pater Circes et Αἰετᾶ, κ, 135 sqq.; Ep. 14, 15; ex Neæra Phaethuses et Lampetiae nympharum pater, μ, 132 sq.: quæ boves ipsi pascebant, ab Ulyssis sociis mactatas, ibid. et 353 sqq. Quorum interitum ab Jove impetrat, 376 sqq. Martis cum Venere adulterium Vulcano indicat, θ, 271; Cereri raptum Proserpinæ, H. Cer. 62 sqq.

Ἡλῖς, ἰός, regio Peloponnesi, δία, Β, 615; Δ, 686, 698; εὐρύχορος, δ, 635; ὅτι κρατέουσιν Ἑπείοι, ν, 275; ο, 297; ω, 431; ἱππόβοτος, φ, 347. — Βουκόλια ibi inspicit Ulysses, Teleg. p. 583, a.

Ἡλύσιον πεδῖον, felicissimus campus prope Oceanum, ad occasum, δ, 563-569.

Ἡλώνη, urbs Thessaliæ, Β, 739.

Ἡμαθία, Macedonia pars, Ξ, 226.

Ἡνιοπέως, ἥος, Thebæi f., auriga Hectoris, Θ, 120.

Ἡνοπίδης, ου, Enopis f., Satnius, Ξ, 444.

Ἡνοφ, οπος, 1) Trojanus, pater Sæmil, Ξ, 443 sqq. 2) Græcus, Clytemedis pater, Ψ, 634.

Ἡπείρος, 1) Echeti regis regnum, σ, 83, 114. 2) Leucadia, vel Acarnania, continens Ulyssi subdita, Β, 635; fort. et ξ, 98; φ, 109; ω, 378.

Ἡπυτιδης, ου, Epyti f., Periphas, præco, Ρ, 324.

Ἡρακλειδης, αο, Hercules f., 1) Thessalus, Β, 679; 2) Tlepolemus, 653; Ε, 628.

Ἡρακλείος, adject. Ἡρακλείους χεῖρας, Ep. 14, 18.

Ἡρακλήειν βίη fere vocatur Hercules ab Homero, Β, 658, 666, etc.

Ἡρακλῆς, ἥος, Jovis f. ex Alcmena, Amphitryonis conjuge, λ, 266-268, θρασυμέμων, θυμολέων. Hymnus in eum λεοντόδωμον, 14. Junonis fraudes in eo nascente, quibus Eurystheus sit potentior, Τ, 96-125. In laboribus ei ab Eurystheo impositis sæpe servatus a Minerva, Θ, 362 sq. Nelei domum destruit, Α, 689 sqq. Junonem vulnerat, Ε, 392 sqq.; Ἄδην, 395 sqq. Trojam expugnat ob equos Laomedontis, Ε, 638 sqq. in reditu autem ab hac expeditione per Junonem tempestatibus in Co insulam jactus, ab Jove Argos reducit, Ξ, 250 sqq.; Ο, 25-30. Ejus τεῖχος ἀμείχυστον, contra cetum, Υ, 145 sqq. Iphitum hospitem imprudens occidit, Φ, 22-38. Præstans sagittarius, θ, 274. Tlepolemus filius ex Astyochea, Β, 638; Ε, 639. Alii ejus υἱέες υἱοὶ τε, Β, 666. Umbra ejus cum Ulyssæ loquitur, dum ipse cum Hebe uxore in Olympo est, λ, 600-626. — *Ejus furor in Cypris narratus, p. 582, a. Arionem equum accipit a Copreo, per eum vincit Cygnem Martis filium cursu equestri in Pagasæo Apollinis templo, equumque donat Adrasto, Theb. fr. 6, p. 588. Cum Iole, Œch. Exp. fr. 2, p. 590. (Œchaliæ capit, fr. 6, et alibi. Apud Cianos, quos Hylam querere et obsides dare cogit, fr. 4. Cum Theseo Themiscyram capit, Nost. fr. 9, p. 600.*

Ἡρη, Juno, Saturni filia, πρόσθα θεὰ, Ε, 721; Θ, 383, etc., Jovis soror et uxor, ΙΙ, 432; Σ, 356. Solita epitheta: πότνια, χρυσόθρονος, λευκώλενος, ἡύκομος, βοώπις, ἐρατώπις (Ep. 1, 2), χρυσοπείλοος (λ, 603), Ἀργεῖη. In eam H. 11. Urbes ei carissimæ, Δ, 51 sq. Ab Rhæa matre, quum Saturnus ab Jove dejectus esset, data Oceano et Tethyi nutrienda, Ξ, 201 sqq. Irata ob Minervam ex Jove solo natam peperit Typhaonem monstrum, H. Ap. 306-354. Fraudem in Hercule et Eurystheo nascentibus, Τ, 96-125. Vinculis injicit Jovem, cum aliis diis, Α, 399 sq. Ab

eo de caelo suspenditur, duabus incudibus gravata, O, 18 sqq. Ab Hercule ad dextram mammam vulnerata, E, 392 sqq.; quem tempestatibus jactat ab Iliaca expeditione revertentem, E, 250-256; O, 25 sqq. Argo navem servat dilecto Iasoni, u, 71 sq. Dat robur, I, 254; formam et prudentiam, v, 70. In Iliade primum impellit Achillem, ut concionem vocet, A, 55. Dein Thetide apud Jovem visa, jurgia nectit quæ mariti minis et Vulcano intercedente compescuntur, 536-611. Decedere cupientibus Aclivis, per Minervam impellit Ulyssem ad eos retrahendos, B, 156 sqq. Trojæ excidium poscit, A, 150 sqq.; et parat ut Trojani fœdera lædant, 169 sqq. Græcis opitulatur, E, 711 sqq. (currus ejus, 722-732), eosque altissime inclamat, 783 sqq. Iterum opitulatur iisdem, Θ, 198 sqq., 350 sqq.; sed coercetur a Jove, 399 sqq. Jam principibus Græcorum vulneratis, Veneris cestum mutuata, Jovem amore delinit, auxiliante Somno, E, 153-352. Ab experefacto Jove graviter increpata, O, 13 sqq., culpam in Neptunum transfert, 34 sqq., et mandata Jovis facit, querens de eo in concilio deorum, 78 sqq. Increpatur a Jove ut ἀνστήσας Ἀχιλλῆα, Σ, 356 sqq. Auxiliatur Græcis, Υ, 33 sqq., adversante Diana, 70 sq. (Conf. Φ, 479 sqq.). De Ænea cum Achille pugnante consulit deos, 112 sqq. Vulcanum jubet incendere Xanthum fluvium, Φ, 340 sqq. In reditu Græcorum servat Agamemnonem in mari, δ, 513. — *Certamen coram Paride, Cypr. p. 581, b. Tempestatem immittit Paridi cum Helena Trojam vehente, ib. p. 582, a.*

Ἡράκλῆς, fluvius, Batr. 20.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Jovis f., ex Junone claudus natus, Σ, 396 sq.; H. Ap. 317 sq. A Jove irato carlo dejectus, a Thetide et Eurynome exceptus per 9 annos in Oceano degit et ornatum Nereidibus facit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq. Alio tempore in Lemnum dejectus, a Sintibus benigne excipitur, A, 590 sqq.; O, 23. Epitheta: ἀμφιγυρεῖς, κολοποδῖος (Φ, 331), πολύμητις, πολύφρων, κλυτοτέχνης, et sim. In eum H. 19. Artis ejus opera hæc fere memorantur: domus deorum in Olympo, A, 606 sqq.; et sellæ in porticibus, Υ, 12; thalamus Jovis, E, 166 sq., 338 sq.; ægis, O, 309; sceptrum, B, 101; thronus aureus, E, 238 sq.; lorica Diomedis, Θ, 195; crater Sidoniorum regis, δ, 615 sqq.; o, 115 sqq.; canes aurei viventes in regia Phæacum, η, 91 sqq.; aureæ puellæ, pocula mira, et alia in ipsius domo, descripta Σ, 369 sqq., ubi v. plurima de officina, operibus et arte ipsius. Cum Minerva homines docuit artes omnigenas, ζ, 233; Ψ, 160 sq.; H. 19. In Iliade, conciliat Junonem cum Jove et diis nectar ministrat, A, 571-600. Servat in pugna filium sacerdotis sui, E, 23, coll. 11. Græcis opitulatur, O, 214; Υ, 36 sq., ubi incessus ejus pingitur. Thetide, cujus in ipsum beneficiorum meminit, petente, arma admirabilia fabricatur Achilli, Σ, 369-617. Charis cum eo est, quam duxerat, 382 sq. Junone petente, Xanthum igne premit, Φ, 328-382. Veneris maritus, Martem adulterum artificioso reti implicat, θ, 267-359. Φῶδε Ἡφαίστιοιο, ἱγνῖς, I, 464; Ψ, 33, etc. — *E terra ortum dicit Danaïdis poeta, fr. 3, p. 586. Hastam Pelei parat, Cypr. fr. 4, p. 592; auream vilem et uvas Jovi, Il. parv. fr. 3, p. 595.*

Ἡχώ, οὐς, Echo, H. 21.

Ἥως, οὐς, Aurora, Hyperionis et Euryphaessæ filia, H. 31, lucem diurnam mane nuntians vel afferens. Epitheta: ἡριγένεια, φασγισμύροτος (Ω, 785), χρυσόθρονος, εὐθρόνος, βοδωδάκτυλος, κροκόπεπλος, φαινοῖς (H. Cer. 51), etc. Tithoni conjux, A, 1. Ex quo mater Memnonis, δ, 188. — *Cui interfecto immortalitatem ab Jove petit, Æth. p. 583, a.*

Θ

Θάλεια, una Nereidum, Σ, 39.

Θάπιος, Euryti f., dux Epeorum, B, 620.

Θαλυσσάδης, Thalsyis f., Echeopolis, Δ, 458.

Θάμυρος, vates, Cæthalia redux Musas ad certamen cantus provocabat, victus ab iis privatus est oculis et cantu, B, 594-600. — *In Musas gloriatione peccat et in Orco punitur, Min. fr. 1, 2, p. 590.*

Θάνατος, Mors, frater Somni, E, 231.

Θαυμαχίη, urbs Magnesiae, B, 716.

Θεανώ, οὐς, Cissei filia, καλλιπάρης, A, 224, Hecubæ soror, uxor Antenor, bona noverca Pedæi, E, 70 sq.; sacerdos Minervæ, Z, 298 sqq.

Θήη, mater Solis, fort. restituenda H. Cer. 64.

Θέμις, στος, Jovi convocat deos in concionem, Υ, 4 sqq.; etiam hominum ἀγοράς ἡμῖν λύει ἡδὲ καθίζει, β, 69. Junonem ab Jove increpatam poculo excipit, et querentem audit, O, 87 sqq. (καλλιπάρης). Mars ejus συναγωγός, H. 7, 4. Cum ea ἐγκλιδὸν ἔχομένη, Jupiter ὄρους ὁρίζει, H. 22, 2 sq. — *Cum ea consulat Jupiter de Trojano bello, Cypr. p. 581, a.*

Θεμίσκυρα, Amazonum urbs, ab Hercule capitur, Nost. fr. 9, p. 600.

Θεοκλύμενος, nobilis Græcus et vates. Genealogia ejus et fata, o, 223-286; Telemachi hospes, 528 sqq.; p, 71 sqq.; vaticinatur reditum Ulyssis, ις1 sqq.; et procis mortem, v, 350 sqq.; 363 sqq.

Θέρσανδρος, 1) Polyneis f., a Telepho occisus ante bellum Trojanum, Cypr. p. 582, a. 2) Sisyphe f., Præti pater, Nost. fr. 5, p. 600.

Θερσίλοχος, Trojanus, P, 216; occiditur ab Achille, Φ, 209.

Θερσίτης, ου, Agrii f., valde deformis, ἀκροτάμθος, ἀμειροπής, ob contumeliosos sermones ab Ulyse verberatus, B, 212-277. — *Achilli Penthesileæ amorem objicit et ab eo obtruncatur; de qua cæde tumultus inter Græcos oritur, Æth. p. 583, a.*

Θέσπεια, oppidum Bæotiae, B, 498.

Θεσπρωτοί, Epiri populus, ξ, 315, sq., 335; π, 65, 427; p, 526; τ, 271, 287, 292. — *Eorum regina Callidice, bellum contra Brygos, illaque mortua, rex Polypætes, Ulyssis filius, Teleg. p. 585, a.*

Θεσσαλός, Hercules f., B, 679.

Θεστορίδης, ου, Thestoris f., Calchas, A, 69; M, 394. Alius, Phocæus, qui Homero carmina surripuerat, Ep. 5.

Θέστωρ, ορος, 1) Trojanus, Enopis f., a Patroclo occisus, Π, 401. 2) V. Θεστορίδης.

Θέτις, ἰδος, dea maris, Oceani filia, uxor Pelei, mater Achillis. Epitheta: ἀργυρόπεζα, καλλιπλόκαμος, ἥκυμος. Juno eam educaverat et dederat Peleo, Ω, 59 sqq. Jovem servaverat misso Centimano, A, 396 sqq.; Vulcanum e coelo dejectum, qui 9 annos in domo paterna mansit, Σ, 394 sqq.; H. Ap. 319 sqq.; Bacchum a Lycurgo fugientem sinu susceperat, Z, 136 sq. Filium de Agamemnone querentem audit, consolatur, A, 357, et ab Jove ultionem petit, 495 sqq. Fatum filio exposuerat, I, 410 sqq.; et dederat arcam vestium etc., Π, 222. Cum Nereidibus venit ad filium de Patroclo lugentem, Σ, 35 sqq., eumque consolata, arma petit a Vulcano, 369 sqq.; T, 3 sqq. Patroclum dellet, Ψ, 14. Jovis monitu filio persuadet, ut Hectoris corpus reddat, Ω, 74 sqq. Mortui filium arma in certamen ponit, λ, 546. Filium dellet cum Nereidibus, ω, 47 sqq., in aurea amphora ossa condi jubet, 73 sqq., et ludos funebres instituit, 85 sqq. — *Helenam filio cupienti præbet conspiciendam, Cypr. p. 582, b. Prædicat filio eventura de Memnone, Æth. p. 583, a. Dellet filium occisum cum Musis et Nereidibus, eumque e rogo abreptum in*

Leuca insula constituit, ibid. et b. Reditum pedestri itinere suadet Neoptolemo, Nost. p. 584, b.
Θηβαίος, Eniopei pater, Trojanus, ὑπέρθυμος, Θ, 120. — Adjunct., Thebanus, x, 492, 565; λ, 90, 165, etc.
Θηβαίς, ἴδος, carmen in Cyclo positum, cuius fragmenta v. p. 586 sqq.
Θήδη, ἡ, et Θῆβαι, al, Thebæ, 1) Boeotiae urbs, ἐκτάπυλος, Δ, 406; λ, 262; silvæ ibi erant, antequam conderetur, H. Ap. 225 sqq. Condita a Zetho et Amphione, λ, 262 sqq. Œdipus rex, 275 sq. Res ex bello ab ejus filiis orto memorantur Δ, 372 sqq.; E, 803 sqq.; Z, 223; K, 285 sqq.; Ξ, 114. Εὐστέφανος, T, 99; εὐρύχορος, λ, 265; καλλίχοροι, H. 14, 2. 2) Egypti, ἐκατόμυλος, I, 381 sqq.; δ, 126 sq. 3) Cilicum urbs, ὑψίπυλος, Z, 416; ὑποπλακίη, 397; ἱερὴ πόλις Ἡερῖωνος, A, 366 sq., capta et dirēpta ab Achille, B, 691; X, 479.
Θησεΐδαι, *Thesei filii, præmia accipiunt excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
Θησεύς, ἑως, heros et princeps Atheniensis, Ἀγεῖ f., A, 265; λ, 631. Cum Ariadne ex Creta abiit, λ, 321 sqq. — *Res ejus cum Ariadne in Cypriis narratæ, p. 582, a. De ejus cum Pirithoo in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590. Cum Hercule adversus Amazonas pugnat et ab Antiopa amatur, Nost. fr. 9, p. 600.*
Θήση, urbs Boeotiae, πολυτρήρων, B, 502.
Θηαι νῆστοι, i. q. Ὀΐται, in Acheloi ostio, o, 299.
Θέας, αντος, 1) princeps Ætoliae, Adramonis f., fortissimus; cum 40 navibus venerat ad bellum, B, 638 sqq., ubi ejus urbes, et A, 216. Pugnāt, Δ, 527 sqq. Neptunus ejus formam induit, A, 215 sqq. Concio ejus, O, 281 sqq.; T, 239. Cum Ulysse in insidiis positus ad Trojam, ξ, 499. 2) Rex Lemni insulae, Bacchi f., Ξ, 230. Dona accipiebat a mercatoribus portus ejus intrantibus, Ψ, 745. 3) Trojanus, occisus a Menelao, II, 311. — *Alius, a quo Ulysses vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 10, p. 596.*
Θήη, Nereidum una, Σ, 40.
Θηρικὸς, Atticæ oppidum. Θηρικόνδε, H. Cer. 126.
Θών, ωνος, 1) Trojanus, Phanopis f., a Diomede occisus, E, 152. 2) Alius, ab Ulysse occisus, A, 422. 3) Alius, M, 140; interfectus ab Antilocho, N, 545 sqq. 4) Nobilis Phæax, θ, 113.
Θύωσα, mater Polyphemi ex Neptuno, α, 71.
Θυώτης, ου, Menesthei præco, M, 342 sq.
Θυάτιος, Trojanus s. Pæon, occisus ab Achille, Φ, 210.
Θρασυμάδης, εος, δ, Nestoris f., dux, I, 81; K, 255; Ξ, 10. Pugnāt, II, 321 sqq.; P, 378, 705. Domi, γ, 414 sqq.; bovem ferit in sacrificio, 442 sqq.
Θρασύμηλος, Sarpedonis famulus, a Patroclo occisus, II, 463 sqq.
Θρήκες, et Θρήκες, Thraces, B, 844 sq.; E, 462, etc.; ἀκρόκομοι, Δ, 533; ἱπποπόλοι, N, 4; Ξ, 227. Amici Trojanorum. Novi adveniunt sub Rhese, K, 434 sqq. Θάμυριν τὸν Θρήκῃα, B, 595. — *Penthesilea Θρήκισσα, Eth. p. 583, a.*
Θρηίκιος, adj. Ψ, 808; K, 559; N, 577; H. Ap. 33. Θρηίκῃ Σάμος, N, 12 sq., H. Ap. 34, Samothrace. Θρηίκιος πόντος, Ψ, 230.
Θρήκη, Thracia, ἐριβωλαξ, A, 222; γ, 485; N, 301, etc. Θρήκηθεν flant venti, I, 5. Mars ibi habitat, θ, 361. Vinum inde petitur, I, 72.
Θρηῖαι, nymphae in Parnasso, sorores, quæ artem vaticinandi ex lapillis docuerant Apollinem, H. Merc. 552-566, ubi v. plura.
Θρινάκῃ, pro Sicilia antiquo nomine habetur, λ, 106 sqq.; ubi Solis boves pascabantur, μ, 127-135; τ, 275.
Θρόνον, τό, oppidum Locrorum, B, 533.
Θρόνον, τό, urbs Elisidis, Ἀλγειοῦ ποτός, B, 592; H. Ap. 423.

De eadem A, 711, Θρούσσα πόλις, αλπεῖα κολώνη, ἐπ' Ἀλφειῷ.
Θυέστης (Θυέστα, B, 107), ου, frater Atrei, post cujus mortem tutor Agamemnonis, cui regnum reliquit, I. c.; πολυάρχην, 106. Pater Ægisthi, δ, 517 sq.
Θυεστιάδης, ου, Thyestæ f., Ægisthus, δ, 518.
Θυμβραῖος, Trojanus, a Diomede occisus, A, 320.
Θύμβρη, urbs Troadis, K, 430.
Θυμοίτης, ου, senex Trojanus, Γ, 146.
Θυώνη, alterum Semeles nomen, H. 26, 21.
Θών, ὄνος, Ægyptius, Polydamnae maritus, δ, 228.

I

Ἰατρα, Nereidum una, Σ, 42.
Ἰάλμενος, Martis f. ex Astyoche, Orchomeniorum dux, B, 512; I, 82.
Ἰάμβη, Melaniræ famula, κέδν' εἰδύα, quæ Cererem di- cteris exhilarat, H. Cer. 195-204.
Ἰαμενός, dux Trojanus, M, 139, 193.
Ἰάνασσα, Nereis, Σ, 47.
Ἰάνειρα, 1) Nereis, Σ, 44. 2) Nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 421.
Ἰάνθη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
Ἰάονες, οἱ, Iones (Atticæ et Megaridis incolæ), ἐλκεχίτωνες, N, 685; H. Ap. 147, 152, ubi in Delum frequentes ad- veniunt ad πανήγυριν Apollinis.
Ἰαπετός, gigas, in extremis finibus terræ marisque sedet cum Crono, θ, 479.
Ἰάρδανος, 1) fluvius Cretæ insulae, γ, 292. 2) Alius in Pello- ponnese, H, 135.
Ἰασίδης, ao, Iasi f., 1) Amphion, λ, 283. 2) Dmetor, ρ, 443.
Ἰασίων, ονος, Jovis f., quocum consuevit Ceres νειῶ ἐνὶ τριπόλῃ, ε, 125 sqq.
Ἰασος, 1) dux Atheniensium, Spheli f., occisus ab Ænea, O, 332, 337 sq. 2) Rex antiquus, a quo Ἰασὸν Ἀργὸς dic- tum, o, 245. 3) V. Ἰασίδης.
Ἰάχη, nympha, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Ἰαωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, εὐκταμένη, B, 712; εὐρύχορος, λ, 255; H. Ap. 218.
Ἰδαίος, adj. Idæus. Ἰδαίων ὄρων, Θ, 170; M, 19; O, 169, 237, etc. Ζεὺς Ἰδαίος, II, 605; K, 391.
Ἰδαίος, 1) præco Trojanus, Γ, 248; H, 276 sqq., 372 sqq. Priamum comitatur in castra Græcorum ut auriga, nisi hac alius potius est, O, 323, 470. 2) Daretis f., quem servat Vulcanus ab impetu Diomedis, E, 11 sqq.
Ἰδη, mons s. potius montes Troadis, ἡνέμεσσα, ὠλέσσα, πολύπτυχος, πολυπίδαξ, μήτηρ θηρών, B, 821; θ, 47; A, 105, 183; Ξ, 157, 307, etc.; H. Ven. 34; 54, 68, ubi Ve- nus ad Anchisen venit. Jupiter Ἰδθεν μεδέων, Γ, 276; H, 202, etc. — *Ibi judicium dearum, Cypr. p. 581, b. Eo concedit Æneas cum suis, quum Troja in eo esset ut expugnaretur, Il. Exc. p. 584, a.*
Ἰδης, εω, pater Cleopatry, uxoris Meleagri, fortissimus, I, 534. — *Alius, Aphareï f., cujus et Lyncei fratris boves abigunt Dioscuro, quorum Castorem interficit, a Polluce interficitur, Cypr. p. 582, b.*
Ἰδομενεύς, ἥος, rex Cretæ, Deucalionis f., fortissimus. Genea- logia ejus, N, 449-454; τ, 178-184. Cum 80 navibus ad bellum venit, B, 645-650, et Merione sodali. Majestatis plenus, Γ, 230. Cum Agamemnone colloquitur, Δ, 252 sqq. Pugnāt, E, 43 sqq.; Z, 436; θ, 263; A, 501; N, 210-393, 506-516; O, 301; II, 345; P, 258, 605 sqq. Restat cum paucis apud Achillem, T, 311. Primus videt equos redeuntes in ludis, unde jurgium cum Ajace Oilei, Ψ, 450 sqq. Capta Troja incolumis rediit in Cretam cum suis, γ, 191 sq. Fugit de eo quædam Ulysses personatus, v, 259; ξ, 237 sqq., 382 sqq.; τ, 190 sqq.

- Ἰηλυσός, urbs Rhodi, B, 566.
 Ἰηπαίων, υἱός, Apollo, H. Ap. 272; hymnus in ejus laudem, 500, 517.
 Ἰησονίης, ου, Iasonis f., Eunéus, H, 468, 471; Ψ, 747.
 Ἰήσων, υἱός, princeps Thessalus, Aesonis f., ex Hypsipyle Euneum genuit, H, 469; Φ, 41. Iunoni carus quæ Argo navem scopulos evitare fecit, μ, 70-72.
 Ἰθαμένης, εὖς, Trojanus, Sthenelai pater, II, 586.
 Ἰθάκη, insula Ionii maris, et urbs in ea, B, 632; T, 201, et in Odysse. Epitheta: ἀμφιάλος, εὐδείελος, κρηναή, τρηχεῖα, παιπαλόεσσα. Urbs ὀνάντης, sub Neio monte, γ, 81. Ulyssis patria et regalis sedes. Natura insulæ et situs describitur δ, 605-608; ι, 21-28; ν, 238-248.
 Ἰτακῆσιος, adject. B, 184; β, 246; χ, 45. Ἰτακῆσιος, β, 25, 161, 229; ο, 519, etc.
 Ἰτακος, heros insulæ Ithacæ, ρ, 207.
 Ἰταμή, urbs Hestiazotidis, κλωμαχόεσσα, B, 729.
 Ἰάριος, pater Penelopes, Tyndari frater, possedit partem aliam Acarnaniæ (μέγα δυνάμενος, α, 276), α, 329; β, 53, 133; δ, 797 (μεγαλῆτωρ); λ, 446; π, 435; τ, 546, etc. — *Ejus filii, Alyzeus et Leucadius, Alc. fr. 9, p. 589. Qui cum patre Acarnaniam regabant, ibid.*
 Ἰκάριος, κόντος, mare Icarium, B, 145.
 Ἰκεταονίης, ου, Hicetaonius f., Melanippus, O, 546.
 Ἰκετάνων, υἱός, Laomedontis f., frater Priami, Y, 238; dux, Γ, 147 (ὄχος Ἀργός); O, 576.
 Ἰκμάλιος, artifex Ithacensis, τ, 57.
 Ἰλαίρα, Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.
 Ἰλθίων πεδῖον, campus Trojanus, Φ, 558.
 Ἰλιάς μικρά, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 583 sq., fragmenta p. 595-599. Ilias Cypria Nævii, p. 595, α.
 Ἰλιονεύς, ἥος, nobilis Trojanus, Phorbantis f., Ξ, 489 sqq.
 Ἰλιος, ἡ (Ἰλιον αἶψυ, τὸ, O, 71), Troja urbs. Epitheta, ἱρή, εὐτείχεος, εὐκτίμενον πτολίεθρον, ἐρατεινὴ, ἡγεμόεσσα, αἰπεινὴ, ὀρρυέεσσα, εὐπῶλος. Dardanus κτίσσε Δαρδανίην, ἐπεὶ οὕτω Ἰλιος ἱρὴν ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, Y, 216. Neptunus et Apollo muros ejus struxerant Laomedonti, Φ, 446 sqq. Prior expugnatio Trojæ, ab Hercule, E, 638 sqq. Ἰλιόθεν Ξ, 251; ι, 39. Ἰλιόθι, Θ, 557; K, 12; N, 349; θ, 581. Κακῶλιος οὐκ ὀνομαστή, τ, 260, 597; Ψ, 19. — Ἰλίου πέρις, carmen in Cyclopositum, cujus argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599. Alia Iliadi parvæ adhæsit: v. 597 sqq. α n. 13.
 Ἰλος, 1) Trois f., Laomedontis pater, conditor Ilii, Y, 232, 236. 2) Antiquior, Dardani f., παλαιὸς δημογέρων, cujus monumentum extra urbem, A, 166, 371 sqq.; K, 415; Ω, 349. 3) Mermeri f., Ephyræ habitans, a quo venenum in sagittas petiit Ulysses, α, 259 sqq.
 Ἰμβρασιδης, ου, Imbrasi f., Pirous, Δ, 520.
 Ἰμβριος, Mentoris Pedæensis f., gener Priami, a Teucro occisus, N, 171 sqq., 197 sqq. — Adj., Imbrius, ex insula Imbro, Φ, 43.
 Ἰμβρος, ἡ, insula propinqua litoribus Thraciæ, παιπαλόεσσα, et urbs in ea, N, 33; Ξ, 281; Ω, 78, 753; H. Ap. 36, εὐκτιμένη.
 Ἰνωχος, fluvius, Mycenæ pater, Cycl. p. 601, δ.
 Ἰνώ, οὖς, Cadmi filia, dea marina, Λευκοθέη, ε, 333, 461.
 Ἰνωπος, rivulus Deli insulæ, H. Ap. 18.
 Ἰσιόνιος, adject. Ἰσιονίη ἄλογος, ex qua Pirithoum genuit Jupiter, Ξ, 317 sq.
 Ἰόη vel Ἰόλεια, Euryti filia, in Æthalie Exp. fr. 1, p. 590, ξανή, et fr. 2.
 Ἰογέαιρα, Dianæ epitheton, pro nomine proprio, λ, 197; Φ, 480; H. 8, 6.
 Ἰππασίδαι, Hippasi filii, Charops et Socus, quos occidit Ulysses, A, 426 sqq. Alius Ἰππασίδης, Hypsenor, A, 411; iterum alius, Arisaon, P, 348.
 Ἰππασος, Soci pater, ἐκίρρων, A, 450. V. Ἰππασίδαι.
 Ἰππημολγοί, gens Scythica, N, 5.
 Ἰπποδάμας, υἱός, Trojanus, interfectus ab Achille, Γ, 401.
 Ἰπποδάμεια, 1) uxor Pirithoi, Polypectæ mater, B, 742. 2) Filia Anchisæ, Alcatlioi uxor, laudatissima, N, 429 sqq. 3) Famula Penelopes, σ, 181.
 Ἰπποδάμος, Trojanus, ab Ulyssæ occisus, A, 335.
 Ἰππόθοος, 1) Lethi f., dux Pelasgorum pro Trojanis, B, 840 sqq. Pugnāt, P, 217, 288 sqq., et occiditur, 318. 2) Priami f., Ω, 251.
 Ἰπποκῶων, υἱός, dux Thracius, Rhesi cognatus, K, 518.
 Ἰππόλοχος, 1) Bellerophontis f., pater Glauci, Z, 119, 197, 206 sqq.; H, 13; M, 309; P, 140. 2) Antimachi Troiani f., ab Agamemnone occisus, A, 122-147.
 Ἰπτόμαχος, Trojanus, occiditur, M, 189.
 Ἰπτόνοος, ductor Græcus, A, 303. — Alius, Peribæa pater, Theb. fr. 9, p. 588.
 Ἰπποτάδης, αὖ, Hippotæ f., Æolus, x, 2, 36.
 Ἰπποτίων, υἱός, Ascanii et Moryis pater, in Ascania, N, 792. Ξ, 514, ipse, una cum altero filio, occisus memoratur, nisi forte est alius.
 Ἰρή, urbs Messeniæ, ποιήεσσα, Achilli ab Agamemnone promittitur, I, 150, 292.
 Ἰρίς, υἱός, nuntia deorum per totam Iliadem, et H. Ap. 102, 107, H. Cer. 315. Epitheta: ταχεῖα, ὠκεία, ποδῆνεμος, ἐκλόπος, χρυσόπτερος. De arcu cœlesti, πορφυρή, P, 551, et plur. A, 27.
 Ἰρός, mendicis Ithacensis, quo utebantur proci ad exploranda et nuntianda secretiora; unde hoc nomen ei inditum, quum verum esset Ἀρναῖος, σ, 1-7. Infelicitè certat cum Ulyssæ personato, incitatus a procis, 35 sqq. (Ἰρος ἄρος, 73), 74 sqq., 238 sqq.
 Ἰσανδρος, Bellerophontis f., Z, 197, occisus a Marte in pugna cum Solymis, 203 sq.
 Ἰσμαρος, urbs Ciconum in Thracia, sacra Apollini, ι, 198. Eam Ulysses rediens a Troja subito cepit et diripuit, sed supervenientibus Ciconibus pœnas dedit, ι, 39-61, 66.
 Ἰσος, Priami f., ab Agamemnone occisus, A, 101, 108.
 Ἰστία, urbs Eubœæ, πολυστάζυλος, B, 537.
 Ἰστία, Vesta, Saturni filia, de qua v. Hymnos 23 et 29; H. Ven. 22 sq. Frustra eam in matrimonium petunt Neptunus et Apollo, etc., 24-32.
 Ἰσχυς, υἱός, Elati f., εὐπικος, H. Ap. 210.
 Ἰτύλος, Zethi et Aedonis f., a matre insaniente occisus, τ, 522 sq.
 Ἰτυμονεύς, ἥος, δ, Hyperochi f., in Elide habitans, a Nestore occisus, A, 672 sqq.
 Ἰτων, υἱός, Phthiotidis urbs, μήτηρ μῆλων, B, 696.
 Ἰφίμη, Icarii filia, soror Penelopes, uxor Eumeli Pherensis, δ, 797 sq.
 Ἰφιάνασσα, filia Agamemnonis, pulcerrima, I, 145, 287. — *Diversa ab Iphigenia apud Cypriorum scriptorem, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφίγεια, filia Agamemnonis et Clytemnestræ, nuptiarum cum Achille prætextu Aulidem arcessitur, Dianæ immolanda; sed dea eam Tauris transfert et immortalē reddit, cerva in altari ei substituta, Cypr. p. 582, b. *Diversa ab Iphianassa, fr. 12, p. 593.*
 Ἰφιδάμας, υἱός, Antenoris f., missus in Thraciam ad avum maternum, cujus deinde filiarum, matris suæ sororem, duxit uxorem, A, 221 sqq.; ab Agamemnone occiditur, 234 sqq., 257, 261.
 Ἰφικλήϊν βίη, Iphiclus, λ, 290, 296.
 Ἰφικλος, Phylaci f., Podarcis et Protesilai pater, B, 704 sqq.; N, 698; cursu insignis, Ψ, 636. Melampum boves α

ablatum capit, λ, 290 sqq. — *Cephalē et Clymenes f.*, *Nost. fr. 3*, p. 600.
Ἰφιμέδεια, Aloeī uxor, λ, 305.
Ἰφινόος, Dexii f., Græcus occisus a Glauco, H, 14.
Ἰφρις, acc. Ἰφρα, Trojanus, a Patroclo occisus, Π, 417.
Ἰφρις, idos, capta ex insula Scyro, Patrocli concubina, εὐζωνος, I, 663 sqq.
Ἰφιτίδης, ου, Iphiti f., Archeptolemus, Θ, 128.
Ἰφιτίων, υως, Otryntei f., Trojanus, late imperans, occisus ab Achille, Γ, 382 sqq.
Ἰφριτος, 1) Nauboli f., Phocensis, μεγάρημος, B, 518 sqq.; P, 306. 2) Euryti f., ab Hercule occisus; a quo acceperat Ulysses arcum egregium, φ, 14-38. 3) Conf. Ἰφιτίδης.
Ἰχναίη, epitheton Nemesis, H. Ap. 94.
Ἰωκή κρύσεσσα, in Ægide, E, 740.

K

Καδησός, urbs sive Hellesponti sive Lyciæ, N, 363, *Καδησός*.
Καδμείοι, Thebani, Δ, 388, 391 (κέντορες ἱππων); E, 807; K, 288; λ, 275. — *Cephalum a cæde uxoris expiant, per eumque a Teumessia vulpe liberantur*, *Epig. fr. 3*, p. 589.
Καδμειώνες, Cadmi posterī, Thebani, Δ, 385; E, 804; Ψ, 680.
Καδμήκη, ἰδος, Cadmi filia, Semele, H. 6, 57.
Κάδομος, heros Thebanus, pater Inus, e, 333. — *Ejus, θεόφρονος, mensa*, *Theb. fr. 2*, p. 587.
Κάειρα, Caria mulier, Δ, 142.
Καινείδης, Cænei f., Coronus, B, 746.
Καινεύς, εως, rex Lapitharum, A, 264.
Καλήστος, Axyli Trojani famulus, Z, 18.
Καλιτορίδης, ου, Caletoris f., Aphareus, N, 541.
Καλήτωρ, opor, 1) Græcus: v. præced. 2) Trojanus, Clyti f., O, 419.
Καλλιάνασσα, una Nereidum, Σ, 46.
Καλλιάνειρα, item Nereis, Σ, 44.
Καλλίλαρος, urbs Locrensis, B, 531.
Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 109, pulcerrima, 146. — *Regina Thesprotorum, nupsit Ulyssi, et peperit ex eo Polyxæten, qui regnum post eam habuit*, *Teleg. p. 585*, a.
Καλλιόχη, Celei regis filia, H. Cer. 110.
Καλλικολώνη, tumulus prope Trojam, Γ, 53, 151.
Καλλιόπη, Musa, H. 31, 2.
Καλλιρόη, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
Καλλιχόρος, fons Atticæ, H. Cer. 271.
Καλύδναι, ατ, insulæ, prope Coon insulam, B, 677.
Καλυδών, υως, ἡ, urbs Ætoliae et ager, αἰπινή, πετρίεσσα, ἐραννή, B, 640; I, 526 sqq.; N, 217; Ξ, 116.
Καλυψώ, οὖς, nympa, Atlantis filia, insulam Ogygiam possidens. Insula et vita ejus describitur e, 55 sqq. Epitheta: ἡύκομος, ἐμπλόκαμος, διὰ θεῶων, αὐδήςεσσα, δολώεσσα (η, 245). Solus ad eam ex naufragio servatus Ulysses, benignissime excipitur, η, 253 sqq., adeo ut eum maritum sibi optet Calypso. Sed octavo anno per Minervæ consilia (α, 48 sqq., 81 sqq.) eum dimittere jubetur, e, 11 sqq., gravate imperium accipit, eumque adjuvat in rate faciendā, 85 sqq. Conf. θ, 452 sq.; ι, 29 sq.; μ, 447 sqq.; ψ, 333. — Socia Proserpinæ, H. Cer. 422 (ἡμερόεσσα). — *Teledamus filius Ulyssis ex Calypsone, si fides Eustathio*, *Teleg. p. 601*, a.
Κάωχας, αντος (voc. Κάωχων, A, 86), Thestoris f., vates in exercitu Græcorum ad Trojam. Vatinicia ejus, A, 69 sqq.; B, 322. Ei adsimilat se Neptuneus, N, 45 coll. 70 sqq. — *Prodigia explicat et vaticinatur in priore conventu heroum Aulide*, *Cypr. p. 582*, a. *Dianæ iram aperit*,

Iphigeniæ immolatione placandam, *ib. p. 582*, b. *Pædestri itinere redit usque ad Colophonem, ubi moritur et sepelitur*, *Nost. p. 584*, b.
Κάμειρος, δ, urbs insulæ Rhodi, ἀργινώεις, B, 656.
Καπανεύς, ἥος, princeps Argivorum, pater Stheneli, E, 319; ἀγακλειτός, B, 564; κυδάλιμος, Δ, 403. Fulmine occisus ab Jove, Batr. 284.
Καπανηιάδης, ου, Capanei f., Sthenelus, E, 109.
Καπανήσιος υἱός, idem, Δ, 367; E, 108, 241.
Κάπυς, υος, pater Anchisæ, Γ, 239.
Καρδαμύλη, urbs Messeniæ, I, 150, 292.
Κάρης, ών, Asiæ populus, βαρβαρόφωνοι B, 867; K, 428.
Κάρησος, fluvius Troadis, M, 20.
Κάρπαθος, insula Carpathii maris, ἡμερόεσσα, H. Ap. 43. V. Κράπαθος.
Κάρυστος, ἡ, urbs Eubœæ, B, 539.
Κάσος, ἡ, insula Ægæi maris, B, 676.
Κασσάνδρη, filia Priami, pulcerrima, ab Othryoneo petitur ἀνάδνος, N, 365 sqq. Ἰκέλη χρυσή Ἀφροδίτη, Ω, 699. Capta Troja in præmium cessit Agamemnoni; et una cum eo a Clytemnestra est interfecta, λ, 421. — *Futura prædicit, Paride in Laconiam navigante*, *Cypr. p. 581*, b. *Minervæ supplex ab Ajace Oilei abrepta*, *Il. Exc. p. 584*, a.
Καστιάνειρα, Thraciæ principis filia, ex qua Priamus genuit Gorgythionem, Θ, 305.
Κάστωρ, opor, 1) Ledæ et Tyndarei s. Jovis f., frater Pollucis et Helenæ, mortuus, dum res Iliadis gerebantur, Γ, 237 (ἱππόδαμος), 243 sq. Vivit tamen post mortem cum Polluce, λ, 299 sqq. Hymni in eos 16 et 32. — *Castor et Pollux Idæ et Lyncei boves abigentes deprehensi; ille occiditur ab Ida, quem Pollux cum Lynceo interficit: inde Jupiter iis ἐπερήμερον ἀθανάσιαν tribuit*, *Cypr. p. 582*, b. *Castor θνήσκει*, *fr. 2*, p. 592. *A Lynceo in quercu latens delegitur et vulneratur*, *fr. 8*, p. 593. *Ab Aphidno vulneratus*, *Cycl. p. 601*, a. — 2) Hylaci f., Cretensis fictus, ξ, 204.
Καταλῶδες βαρεῖαι, Parcæ, η, 197.
Καύκωνες, populus 1) Asiæ, in Bithynia, K, 429; Γ, 329. 2) Peloponnesi, γ, 366, μεγάλυμοι.
Καύστριος, Cayster, fluvius Asiæ, B, 461.
Καφριίδες πέτραι, in extrema Eubœa, ubi Ajax Oilei perit, *Nost. p. 584*, b.
Κεάδης, αο, Ceadæ f., Trœzenus, B, 847.
Κεβρήνιοι ἄνδρες, incolæ Cebrenis, oppidi Troadis, Ep. 10, 4.
Κεβρήνιος, αο, auriga Hectoris fortissimus, filius nothus Priami, Θ, 318; A, 521 sqq.; M, 91 sq.; N, 790. A Patroclo occisus; inde ingens de ejus corpore certamen, Π, 727-782.
Κελαδαινὴ, epitheton Dianæ, pro proprio nomine, Φ, 511.
Κελάδων, οντος, rivus Elidis, ὠκύροος, H, 133.
Κελαινερὴς, Jovis epitheton, pro nom. proprio v, 147, et alibi.
Κελεός, οῖο, Eleusinis f., rex Eleusinis, in cujus domum Ceres venit post errores, 96, 105, 146, 184, 233, 295 (εὐρύδης), 475 sqq., ubi eum sacra sua docet.
Κένταυροι, natio Thessaliæ, circa montes Pelium et Ossam. Quorum Chiron δικάτοτος, A, 831. Conf. Ep. 14, 17. Eorum bellum cum Lapithis, in quo tota Centaurorum gens deleta est, φ, 295-304. Batr. 171.
Κεφαλλήνες, Cephalleniae insulæ habitatores, in ditione Ulyssis, B, 631 (μεγάθυμοι); δ, 330; υ, 210; ω, 355, 378, 427.
Κέφαλος, Deionis f., Procrin uxorem insciens interficit, a Cadmeis expiatur eosque a Teumessia vulpe liberat, *Epig. fr. 3*, p. 589. *Clymenen uxorem duxit et ex ea Iphicium genuit*, *Nost. fr. 3*, p. 600.
Κηναῖον, promontorium Eubœæ, H. Ap. 219.
Κῆρ, ηρός, ἡ, et al. Κῆρες, fatum, fata, θανάτοιο, B, 302,

- 834; et alibi passim cum epithetis κακή, ὀλὴ, στυγερή, μέλαινα, denique βίβηται, H. 7, 17.
- Κῆρινος, ἡ, urbs Euboeae, ἑρπλος, B, 538.
- Κῆρτιοι, Mysiae populus, λ, 521.
- Κῆρσις, ἰδὸς, λίμνη, lacus Copaeus in Boeotia, E, 709; H. Ap. 280.
- Κῆρσιος, Phocidis fluvius, ἑὸς, B, 522.
- Κίαντοι, Bithyniae gens, *Hylum querunt et obsides dant Herculi*, Min. fr. 4, p. 591.
- Κίχονες, gens Thraciae. Auxilium tulerant Trojanis, B, 846; P, 73. Hinc Ulysses eos in reditu suo pro hostibus habuit, et malo eventu diripit, ι, 39-66, 165; ψ, 310.
- Κίχες, antiquitus habitantes in Mysia magna, pars imperii Trojani, Z, 397, 415.
- Κίλλα, urbs Troica, ζαβή, A, 38, 452.
- Κιμῆριοι, prope Oceanum, ad Occidentem, λ, 14.
- Κιναιδίω, ab nonnullis pro *Ædipodice scriptore habebatur*, fr. 1, p. 586. Κιναιδίων ἐν Ἑρακλείᾳ, Min. fr. 4, p. 591. Lacedaemonius, ab nonnullis pro parvae Iliadis scriptore habitus, fr. 2, p. 595.
- Κινύρης, ου, rex Cypri insulae, A, 20.
- Κίρχη, Solis et Perses filia, in insula Aëa, x, 135-139. Veniente ad eam insulam Ulyse cum unica nave reliqua, socii missi ad speculandum, 203 sqq., invenerunt circa domum Circes circumatos lupos, aliasque feras, ipsam textentem canentemque, 210 sqq. Hac in porcos mutabat socios Ulyssis, uno excepto, 233 sqq. (πολυφάρμακος, 276, Ep. 14, 15), qui hac nuntiat Ulyssi. Cui ad eam proficiscenti Mercurius monstrat remedium, 277 sqq. Circe vincitur, socios liberat et Ulysses annuo tempore apud eam manet, consilia de iis quae faciendae sint accipiens, 308 sqq., ubi v. plura. Redit ad eam ab inferis, μ, 3, sqq., et dimittitur bene monitus, 39-143. Docetur ab ea nodum insolubilem, θ, 448. ψ, 321. Epitheta, εὐπλόκαμος, δεινὴ θεός, αὐδόμενα, διαθέων. — *Filius ejus Ulyse Telegonus, patre per ignorantiam occiso, ipsi advehit corpus ejus, Penelopen et Telemachum, cui nubit, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis affert Eustath., fr. 8, p. 600.*
- Κισσηίς, ἰδὸς, Cissei filia, Theano, ζ, 299.
- Κισσηίς, ὁ, princeps Thraciae, Theanus pater, A, 223.
- Κλάρος, Ioniae oppidum, αἰγλήσσεια, H. Ap. 40; ἀμπελόσεια, H. 8, 5.
- Κλεισίδειη, Celei regis filia, H. Cer. 109.
- Κλεῖτος, 1) Trojanus, Pisenoris f., O, 445 sqq., 452. 2) Mantii f., Melampi nepos, pulcer juvenis ab Aurora raptus, ο, 245 sqq.
- Κλεόβουλος, Trojanus, ab Ajace occisus, II, 330.
- Κλεοπάτρα, Marpesiae filia, uxor Meleagri, καλή, I, 552 sqq.
- Κλεωναί, oppidum Argolidis, εὐκτιμῆναι, B, 570.
- Κλονίος, Alectoris f., unus eorum qui Bæotes ducebant, B, 495; occisus ab Ageneo, O, 340.
- Κλυμένη, 1) ministra Helenae, βοῶπις, Γ, 144. 2) Una Neireidum, Σ, 47. 3) Uxor Phylaci, mater Iphicli, A, 326. — *Minyæ filia, Cephalī uxor*, Nost. fr. 3, p. 600.
- Κλυμένης, rex Minyaru, socer Nestoris, γ, 452.
- Κλυταιμνήστρη, soror Helenae, uxor Agamemnonis, δια, A, 113. Ab Aegistho seducta, redeuntem maritum interfecit, ab Oreste filio interficitur, γ, 263 sqq.; λ, 409 sqq. Cassandra ipsa interfecit, 422. — *Cum Aegistho occidit Agamemnonem et ab Oreste occiditur*, Nost. p. 584, b.
- Κλυτίδης, ου, Clytī f., 1) Dolops, A, 302. 2) Piræus, ο, 539.
- Κλυτίος, 1) Trojanus senex, frater Priami, Γ, 147; O, 419, 427; Y, 238. 2) Ithacensis, pater Piræi, π, 327.
- Κλυτομήδης, εὸς, Enopis f., nobilis pugil Græcus, Ψ, 634.
- Κλυτόνοχος, nobilis Phæax, θ, 119, 123.
- Κνίδος, ἡ, Asiæ min. urbs, αἰπινή, H. Ap. 43.
- Κνωσός, ἡ, urbs Cretae magna, B, 646; Σ, 591; τ, 178; H. Ap. 475 (πολυδέσφορος), 396 (Μινώϊος).
- Κοῖος, οἰο, Titan, Latonae pater, H. Ap. 62.
- Κοῖρνος, 1) Lycius, ab Ulyse occisus, E, 677. 2) Socius Merionae, P, 610 sqq.
- Κολορών, ὄντος, ἡ, urbs Ioniae, ubi Calchas sepultus, Nost. p. 584, b.
- Κοπρεῖς, ἥος, Mycenæus, Periphetæ pater, Eurysthei præco, O, 639 sqq. — *Haliarti rex*, Theb. fr. 6, p. 588.
- Κόρακος πέτρα, locus in Ithaca insula, ν, 408; ω, 150.
- Κόρινθος, urbs Argiva, ἀργεῖος, B, 570. Κορινθῶν, N, 664. Conf. Ἐφύρη.
- Κόροιβος, ad Cassandrae ipsi desponsatae nuptias Trojanam veniens, a Diomede occiditur, Il. parv. fr. 19, p. 598.
- Κορυνήτης, ου, cognomen Areithoi, H, 9, 138.
- Κορώνεια, urbs Boeotiae, B, 503.
- Κορωνίς, ἰδὸς, Phlegiae filia, mater Aesculapii, H. 15, 2.
- Κόρωνος, Carnei f., ὑπέρθυμος, B, 746.
- Κορῆτες, antiqui habitatores regionis Pleuronicae in Aetolia, de quorum bello cum Aetolis I, 529 sqq. — *In hoc bello auxiliatur iis Apollo*, Min. fr. 5, p. 590.
- Κῶων, ὠνος, Autenoris f. major natu, cæsus ab Agamemnone, A, 248 sqq.; T, 53.
- Κῶος, Cos insula, εὐνατομένη, Ξ, 255; O, 28; H. Ap. 42.
- Κραναή, insula, ubi Paris cum Helena primum nuptias fecit in fuga, Γ, 445.
- Κράπαθος, Carpathus insula, B, 676.
- Κραταίς, ἰδὸς, mater Scyllæ monstri, μ, 124. Conf. λ, 597.
- Κρεοντιάδης, ου, Creontis f., Lycomedes, T, 240.
- Κρεῖων, ὄντος, 1) rex Thebarum, λ, 269 (ὑπέρθυμος). 2) Pater Lycomedis, I, 84. — *Prioris filius Haemon*, Oed. fr. 3, p. 587.
- Κρεῶφλος, Samius, qui Οἰχαλίας δῶσιν scripsisse ferebatur; v. fr. 1, p. 590.
- Κρήβεις, ἥος, Aëoli f., ex Tyro uxore pater Aëonis, Amythaonis et Pheretis, λ, 237, 258 sq.
- Κρήβων, ὠνος, princeps Græcus, Dioclei f., occiditur una cum fratre ab Aënea, E, 542 sqq., ubi v. ejus genealogiam.
- Κρήται, αἰ. V. Κρήτη.
- Κρήτης, Cretenses, Γ, 230 sqq.; Δ, 351; ξ, 205, etc.; H. Ap. 396, 463 H, 517, ubi Apollinis Delphici sacerdotes sunt. Χαλκοχίτωνες, I, 255. Sub Idomeneo, B, 645, etc. Ἐτεοκρήτες, τ, 176.
- Κρήτη, ἡ, et αἰ Κρήται (ξ, 199; π, 61, εὔρεται), insula Creta, ἑκατόμυλος, B, 649; 90 urbium, τ, 174, καὶ πείρα, 173, ubi v. plura; εὔρεται, N, 453; ν, 256, 260; ξ, 252, 300. Conf. γ, 291; λ, 323; ρ, 523; H. Ap. 70, 470. Κρήτην Γ, 233; H. Cer. 123. Κρήτηνδε, τ, 186.
- Κρίσα, urbs et regio Phocensium, ζαβή, B, 520. Ubi positum sacrum Apollinis Delphici, H. Ap. 269, 282 sqq., 431 sqq. (εὐδέλειος, ἀμπελόσεια). Incolæ Κρισσαῖοι, ib. 446.
- Κροῖστος, Trojanus, a Megete occisus, O, 523.
- Κροκύλεια, τὰ, locus in ditione Ulyssis, B, 633.
- Κρονίδης, αὐο et ἰω (H. Cer. 416; H. 32, 2), Saturni f., Jupiter, passim.
- Κρονίων, ὠνος (ὄνος, Ξ, 247; λ, 620), idem, passim.
- Κρόνος, Saturnus, pater Jovis et Junonis, ἀγκυλομήτης, B, 205, 319; Δ, 59; E, 721; Θ, 383, 415; I, 37, etc. φ, 415. Ab Jove ad inferos detrusus, Θ, 479 sqq.; Ξ, 203, 274; O, 225. Tres filii ex Rhea uxore, O, 187 sq. — *In equum mutatus, Chironem centaurum genuit, Titan. fr. 4, p. 585.*
- Κρουνοί, fons et regio Elidis, ο, 295; H. Ap. 425.
- Κρώμνα, urbs Paphlagoniae, B, 855.
- Κρέατος, Actoris s. Neptuni f., Eurtyi frater, B, 621. Pater Amphimachi, N, 185.
- Κτήσιος, Ormeni f., princeps insulae Syriae, pater Eumæi, ο, 413.

Κύβητος, unus procorum ex insula Same, υ, 287 sqq.; occiditur, χ, 279, 285 sqq.
Κτιμένη, soror Ulyssis, ο, 362 sqq.
Κυανοχαίτης, ου, Neptuni epitheton, pro nomine proprio Γ, 144.
Κύδωνες, populus Cretensis, γ, 292; τ, 176.
Κυθέρεια, Venus, θ, 288; σ, 192; H. Ven. 6, 176, 288; H. 5, 18; 9, 1.
Κύθρα, τὰ, insula prope Cretam, et urbs ejusdem, ζάθεα, Ο, 432; ι, 81. Κυθήρεον, Ο, 438.
Κυθήριος, Qui est ex insula Cythera, Κ, 268; Ο, 431.
Κύκλος ἐπικός, ejus reliquiae, p. 581-601.
Κύκλωψ, ωπος. Κύκλωπες, populus immanis (in Sicilia, ut veteres statuunt), de quorum terra et moribus ι, 106 sqq.; 275 sqq. Molesti erant Phaeacibus, ζ, 5 sqq. (ὑπερηνόρεόντες). Ad unum ex iis, Polyphemum, Neptuni filium, qui simpl. Κύκλωψ dicitur ab Hom., venit Ulysses cum sociis aliquot; quorum sex ille comesis, temulentus vino Ulyssis, excæcatur, et dolose fugientis navem saxis incessit: v. ι, 193-566. Conf. α, 69; β, 19; κ, 200; μ, 209; υ, 19; ψ, 312; η, 206. — Κύκλωπες, tres geniti ex Γῇ et Ὑρανῷ, Cycl. p. 581, α.
Κύκνος, 1) Neptuni f., ab Achille interfectus ad Trojam in primo prælio, Cypr. p. 582, b. 2) Martis f., ab Hercule cursu equestri victus, Theb. fr. 6, p. 588.
Κυλλήνη, mons Arcadiæ, Β, 603. Ubi Mercurius natus, H. Merc. 2, 142, 228, 337; H. 17, 2.
Κυλλήνιος, Cyllenius: Otus, Ο, 518. Frequens Mercurii epitheton, ω, 1; H. Merc. 304, 387; (pro nom. proprio, 318, 408); H. 17, 1. Τέμενος: Κυλλήνιον, H. 18, 31.
Κυλλοπόδιον, Vulcani nomen, Σ, 371; Υ, 270; Φ, 331.
Κύμη, Asiæ minoris urbs, αἰπεινή, Ep. 4, 16. Conf. 1, 2.
Κυμοδόκη, una Nereidum, Σ, 39.
Κυμοθήκη, Nereis et ipsa, Σ, 41.
Κύνθιος, adj. Κύνθιος ὄχθος, H. Ap. 17.
Κύνθος, δ, mons insulæ Deli, ubi nati Apollo et Diana, H. Ap. 26, 141 (παπαλάοις).
Κύνος, ἡ, urbs Locrorum, Β, 531.
Κυπαρισσῆες, ἥεντος, δ, urbs in ditione Nestoris, Β, 593.
Κυπάρισος, ἡ, oppidum Phocensium, Β, 519.
Κύπρια ἐπὶ, in Cyclo. De his p. 581 sq. ubi argumentum habes. Fragmenta p. 591-595. Alii Κυπρία scribebant, p. 581, α.
Κύπρις, ἰδος, Venus, Ε, 330, 422, 458, 760, 883; H. Ven. 2.
Κυπρογενής Κυθέρεια, Venus, Η, 9, 1.
Κύπρος, ἡ, insula, sacra Veneri, δ, 83; θ, 362; ρ, 442 sq.; Η. Ven. 28, 66. Κύπρονδε, Α, 21.
Κύτωρος, ἡ, urbs Paphlagoniæ, Β, 853.
Κύφος, ἡ, urbs Perrhaebiæ, Β, 748.
Κωκυτός, fluvius Orci, κ, 514.
Κώπαι, ὦν, vicus Bæoticus, Β, 502.
Κωρύκος, Ioniæ promontorium, Κωρύκου ἄκρα κάρηνα, H. Ap. 39.
Κῶς, ἡ, acc. Κῶν, insula et urbs ejus, Εὐρυπύλοιο πόλις, Β, 677. Conf. Κῶς.

Α

Λάα, ἡ, oppidum Laconicum, Β, 585.
Λαέρκης, εος, 1) princeps Myrmidonum sub Achille, pater Alcimedontis, Π, 197; Ρ, 467. 2) Aurifaber Pylus, γ, 424 sqq.
Λαέρτης, αο, Arcisii f. unicus (π, 118), pater Ulyssis, πεπνυμένος, ω, 374, ἥρας alibi. Vita ejus post abitum filii, α, 189 sqq. Ei ταρήιον Penelope texebat, β, 99; τ, 144; ω, 133. Luctus ejus gravissimus ob filium λ, 187-196; ο, 352-356; π, 138-145. Emerat Eurycleam, α, 429 sqq., Eumæum, ο, 482. Suo labore agrum ex inculto fecerat

cultum, arboribus consererat, etc., ω, 205-270. Ulysses se ei agnoscendum præbet, 320 sqq. A Minerva decoratus, 367 sqq., armatur contra patres procorum, et occidit Eupithem, 498 sqq.

Λαερτιάδης, εω, Laertiae f., Ulysses, Γ, 200; Ι, 308; Τ, 185; Ψ, 723; ι, 19; μ, 378; τ, 336; χ, 183, 191, etc.
Λαιστρυγόνες, ὦν, natio immanis, vel Siciliæ, vel Italiæ inferioris, κ, 119, ubi 11 naves et multi socii Ulyssis periere. V. 81 sqq.
Λαιστρυγονίη, Laestrygonum urbs, τηλέπυλος, κ, 82; ψ, 318.
Λαιστρυγών, Antiplates, κ, 106; 199.
Λακεδαιμών, ονος, urbs et regio, κοίλη, κητώσσα, Β, 581; δ, 1; Γ, 239, 244, 443; δῖα, γ, 326; δ, 702; ν, 440. Conf. δ, 602 sqq. Εὐρύχορος, ν, 414; ο, 1; φ, 13.
Λακωνίς, ἰδος, γαῖα, Laconia, H. Ap. 410.
Λάμος, Neptuni filius, Laestrygonum princeps, κ, 81.
Λαμπετιδης, ου, Lampi f., Dolops, Ο, 526.
Λαμπετή, filia Solis ex Neæra, cum sororibus ejus greges sacros pascens, μ, 132 sqq., 375.
Λάμπος, 1) frater Priami senex, Dolopis pater, Γ, 147; Υ, 238. 2) Equus Hectoris, Θ, 185. 3) Equus Auroræ, ψ, 246.
Λαόγονος, 1) Onetoris f., Trojanus, a Merione occisus, Η, 604. 2) Biantis f., ab Achille, Υ, 460.
Λαοδάμας, αντος, 1) Antenoris f., ab Ajace occisus, Ο, 516. 2) Alcinoi f., ἀγαπήνωρ, η, 170; θ, 116 sqq., 130 sqq., 141 sqq., 207 sqq., 369 sqq.
Λαοδάμεια, filia Bellerophontis, mater regis Sarpedonis ex Jove, morte præmatura extincta, Ζ, 197 sqq.
Λαοδίκη, 1) filia Priami pulcherrima, Γ, 124; Ζ, 232. 2) Agamemnonis filia, Ι, 145, 287.
Λαοδόκος, 1) Antenoris f., cujus formam induit Minerva, Δ, 87. 2) Græcus, socius Antilochi, Ρ, 699.
Λαοθήη, Altæ filia, mater Lycaonis, Φ, 85 sqq.; Χ, 48.
Λαοκῶν, ωντος, sacerdos Trojanus, cum puerorum altero. A draconibus enectus, Il. Exc. p. 584, α.
Λαομεδοντιάδης, ου, Laomedontis f., Lampus, Ο, 527.
Λαομέδων, δοντος, rex Trojanus. Genealogia ejus, Υ, 230-240. Ἀγαυός, Ε, 269; Ψ, 348, ubi de equis ei ab Jove datis. Ob quos Hercules cepit Trojam ex improviso, et diripuit, Ε, 640 sqq. Neptunus et Apollo struxerant ei muros, Η, 452; hic etiam pecora ei pavit: sed eos Laomedon fraudavit mercede, Φ, 443-457. Ejus filius Bucolion, Ζ, 23. — Pro Ganymede filio auream vitem accipit ab Jove, Il. parv. fr. 3, p. 595.
Λαπίθαι, gens antiqua Thessalia, cujus de bello cum Centauris narratur φ, 295-304. Conf. Α, 266 sqq., Μ, 128, 181.
Λάρισσα, urbs Pelasgica in Æolia, ἐριβώλαξ, Β, 841; Ρ, 301.
Λαιόκριτος, Arisbantis f., occisus ab Ænea, Ρ, 344.
Λειώδης, εος, proculus, ceteris minus improbus, θυοσκῶς, φ, 144-166, ubi primus tentat arcum. Deprecatur mortem, sed occiditur, χ, 310-329.
Λειώκριτος, procorum unus, Euenoris f., β, 242-257; occiditur, χ, 294 sqq.
Λεκτόν, τὸ, Troadis promontorium, Ξ, 284; H. Ap. 217.
Λέλεγες, οί, socii Trojanorum, quos ducebat Æneas, Κ, 429; Υ, 96; Φ, 86 (φιλοπτόλαιοι).
Λεοντεύς, ἦος, Coronii f., dux Græcus, Β, 745 (ὄξος Ἀρηος); pugnat, Μ, 130, 188; Ρ, 837, 841. — Pedestri itinere redit, usque ad Colophonem, Nost. p. 564, b.
Λεσβίς, ἰδος, Lesbica, Ι, 129, 271.
Λέσθος, ἡ, insula et urbs ejus, εὐκτιμένη, Ι, 129, 271 (ab Achille capta); δ, 342; ρ, 133; Ω, 544; ἡγαθήη, Η. Ap. 37. Λεσθῶθεν, Ι, 664. — Ibi Achilles sacra facit ob cædem Thersitæ, Æth. p. 583, a.
Λέσθης, Mytilenæus (aliter Pausan., p. 598, a), cujus

- Ilias minor cum Excidio adjuncto* : p. 583, b; fr. 13 sqq., p. 597 sq.
- Λευκάδης, Icarii f., cum patre rex Acarnaniae, Alc. fr. 9, p. 589.
- Λευκίς, ὄρος, πέτρη, saxum Epiri, prope Orcum, ω, 11.
- Λευκή, insula, in Ponto Eurino, ad ostia Borysthenis : eo abripitur a matre Achilles de roga, Æth. p. 583, b.
- Λευκίππη, nymphe, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
- Λευκίππος et Λευκίπποιος ἄμαρ, Ap. H. 211.
- Λευκοθήη, filia Cadmi, ante dicta Ino, data tania opem tulit Ulyssi in mari periclitanti, ε, 333 sqq.
- Λευός, socius Ulyssis ad Trojam, Δ, 491.
- Ληθή, Thestii filia, Tyndarei uxor, Dioscurorum mater, λ, 298 sqq.; H. 16, 3; 33, 2.
- Λήθος, Teutami f., Pelasgus, Hippothoi et Pylæi pater, B, 843; P, 288 sqq.
- Λήϊτος, dux Bætorum, Alectryonis f., B, 494; Z, 35; N, 91; P, 601.
- Λήλαντον πεδίον, in insula Euboea, H. Ap. 220.
- Λήμνος, ἡ, insula. Vulcanus eo dejectus, A, 593 sq. Ibi relictus Philoctetes, B, 722 (ἡγαθήη, ut Φ, 58, 79). Græci ad Trojam inde vinum accipiebant, H, 467-475. Proficiscentes ad Trojam ibi aliquamdiu manserant, Θ, 230-234. Juno ibi Somnum reperit, Ξ, 230 sq. Λήμονος ἄστου, Ξ, 281; εὐκτιμένον πελοπίδων, θ, 283 sq.; εὐκτιμένη, Φ, 40; ἀμικυθλόσσσα, Ω, 753; H. Ap. 36. — Ibi relinquitur Philoctetes, Cypr. p. 582, b. *Eo Lycaonem vendit Patroclus, ibid. Reducitur inde Philoctetes, Il. min. p. 583, b.*
- Λητοῖδης, ου, Latonæ f., Apollo, H. Merc. 158, 253, 261, 403, 505, etc.
- Λητώ, ους, Latona, mater Apollinis et Dianæ, de quorum natu et matris erroribus H. Ap. 25-120. Hymnis canitur apud Delios, 159; H. 27, 19 (καλλίσφυρος). A, 9, 36; E, 447; Ξ, 327 (ἐρικυδής); II, 849; T, 413; Z, 106; λ, 318. Auxiliatur Trojanis, Y, 40; eique obstat Mercurius, 72; Φ, 497-504, ubi colligit Dianæ sagittas. Ei, καλλιπαρξή, se æquiparat Niobe, Ω, 607. A Tityo tentata, λ, 580 sq. — *Ei sacra facit Achilles ob cæsum Thersiten, Æth. p. 583, a. In eam peccat Amphion, Min. fr. 2, p. 190.*
- Λιδία, Africæ pars, δ, 85; ξ, 295.
- Λικύμιος, frater Alcmenes, a Telepolemo occisus, B, 663.
- Λίλια, urbs Phocensis, ubi fontes amnis Cephissi, B, 523. Λιλιάνθην, H. Ap. 241.
- Λιμνώρεα, una Nereidum, Σ, 41.
- Λίνδος, urbs Rhodi, B, 636.
- Λίνος, fortasse cantici nomen, Σ, 570.
- Λιταί, ὧν, Jovis filiae, Ates sorores, I, 502 sq.
- Λοκροί, gens Græciæ, in bello Trojano sub Ajace Oilei duce, B, 527-535, ubi et urbes eorum. N, 686, 712 sqq.
- Λυγχεύς, ἑως, Aphareii f., frater Idæ; boves ejus a Dioscuris abiguntur et ipse a Polluce occiditur, Cypr. p. 581, b; postquam Castorem, in quercu latitantem, acutissimo visu detexerat et vulneraverat, fr. 8, p. 593.
- Λύκαστος, δ, urbs Cretæ, ἀργινώεις, B, 647.
- Λυκάων, ονος, 1) pater Pandari, B, 826; Δ, 89; E, 95, 193, 197, etc. 2) Priami f. ex Laothoe, Y, 84, ubi genealogia ejus. I, 333; Y, 81; Φ, 34 sqq., ubi de captivitate ejus ante Iliadis tempora. Occisus ab Achille, 114 sqq.; X, 46; Ψ, 746. — *Eum in Lemnum vendit Patroclus, Cypr. p. 582, b.*
- Λυκχηνός, εὖς, Apollinis epitheton, Δ, 101, 119.
- Λυκία, regio Asiæ minoris : ejus reges Sarpedon et Lycaon, B, 877; E, 173, 479, 645, etc.; ἐριβόλαξ, P, 172; εὐρεΐα, Z, 173, 188, 210, etc. Apollini sacra, H. Ap. 179. Λυκίηνδε, Z, 168, 171. Λυκίηθεν, E, 105.
- Λύκιοι, Lycii, a Sarpedone et Glaucō ducti, B, 876; Z, 194; H, 13; K, 430; M, 330, etc.; ἀγγμαχηταί, Θ, 173. Ut sociorum præcipui sæpe cum Trojanis nominantur pro universis auxiliis, e. c. Δ, 197; Z, 78; A, 285 sq.; O, 424 sq.
- Λυκομήδης, εὖς, dux Græcus, Creontis f., I, 84; M, 366; P, 345 sqq.; T, 240. — *Ab Agenore vulneratus in expugnanda Troja, Il. parv. fr. 17, p. 598. Alius, Scyri rex, cujus filia Deidamia, Cypr. p. 582, a.*
- Λυκοόργος, 1) Dryantis f., rex Edonorum, persecutus Bacchum et nutrices ejus κατ' ἡγάθειον Νυσήϊον, Z, 130 sqq. (ἀνδρορόνοιο Λυκοόργου, 134). 2) Rex Arcadiæ, qui dolo interfecerat Areithoum clavatorem, H, 142-149.
- Λυκορόντης, ου, Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275.
- Λύκος, cujus filia ab Epopeo vitata, Cypr. p. 582, a.
- Λυκοόρρων, ονος, Mastoris f., Cytherius, famulus et ἱκέτης Ajacis, ab Hectore occisus, O, 430-441.
- Λύκτος, ἡ, urbs Cretæ, B, 647; P, 611 (εὐκτιμένη).
- Λύκων, ὠνος, Trojanus, a Peneleo occisus, Π, 335-341.
- Λυρνησός, ἡ, urbs Mysiæ, quam expugnavit Achilles ex eaque abduxit Briseidem, B, 690 sq.; T, 60; Y, 92, 191 sqq. — *Pluribus hoc narrabatur in Cypris, p. 582, b.*
- Λύσανδρος, Trojanus, ab Ajace occisus, A, 191.
- Λωτοφάγοι, populus Libyæ, a quibus vi abegit Ulysses socios, loti suavitate captos, ι, 84-102; ψ, 311.

M

- Μάγνητες, gens Thessala, B, 756.
- Μαία, Atlantii filia, Mercurii mater, H. 17, 2 sq.; H. Merc. 3, 19, 89, 183 etc. Gen. Μαΐαδος, a nom. Μαΐας, ξ, 435 et frequentissime in H. Merc. Μαΐαδα καλλιπέδιλον, 57.
- Μαϊάνδρος, fluvius Ioniæ, B, 869.
- Μαιμαλίδης, ου, Mæmali f., Pisander, Π, 194.
- Μαίρα, 1) una Nereidum, Σ, 48. 2) Præti et Antææ filia, λ, 326. — *Quæ virgo mortua est, Nost. fr. 5, p. 600.*
- Μαίων, ονος, Hamonis f., ab Eteocle ad occidendum Tydeum missus, Δ, 394 sqq.
- Μάικαρ, αρος, antiquus rex Lesbii, Ω, 544; H. Ap. 17.
- Μάλεια, ἡ, ι, 80; H. Ap. 409, et αἱ Μάλειαι, promontorium Laconia, γ, 287; δ, 514; τ, 187.
- Μαζντινέη, urbs Arcadiæ, B, 607.
- Μάντιος, Melampodis f., ο, 242, 249 sqq., ubi ipsius filii.
- Μαράθων, ὠνος, vicus Atticæ, η, 80.
- Μαργίτης, ου, carmen Homericum, cujus fragmenta v. p. 580.
- Μάρης, ιος, Lycius, Sarpedonis socius, Π, 319 sqq.
- Μάρπησσα, Eueni filia, uxor Meleagri, καλλίσφυρος, I, 552-561.
- Μάρων, ονος, Euanthis f., Bacchi nepos, Apollinis sacerdos, ι, 197 sqq.
- Μαρωνεία, Thraciæ urbs, ubi Ulysses in reditu offendit Neoptolemum, Nost. p. 584, b.
- Μάσσης, ητος, δ, urbs Argolidis, B, 562.
- Μαστορίδης, ου, Mastoris f. 1) Cytherii, Lycophro, O, 438. 2) Ithacensis, Halitherses, β, 158; ω, 451.
- Μάστωρ, ορος, Cytherius, Lycophronis pater, O, 430.
- Μαχάων, ονος, Æsculapii f., dux et medicus, frater Podalirii, B, 729, ubi eorum urbes. Menelaum sanat, Δ, 193-220. Vulneratus sagitta, A, 505-520, 832 sqq.; Ξ, 3 sqq. — *Philocteten sanat, Il. parv. p. 583, b. Ab Eurypylo occiditur, fr. 7, p. 596. De ejus dextertate v. Il. Exc. fr. 2, p. 599.*
- Μεγάδης, ου, Megæ f., Perimus, Π, 695.
- Μεγαμειδίδης, ας, Megamedis f., ἀναξ, pater Pallantis, H. Merc. 100.
- Μεγαπένθος, εὖς, Menelai f., quem, absente Helena, ex ministra genuerat, τηλύγετος, δ, 10-12; ο, 100, 103, 122.
- Μεγάρη, filia Creontis, Hercules conjux, λ, 269 sq.
- Μέγρης, ητος, Phylei f. ex sorore Ulyssis, dux Dulichius,

- fortissimus, B, 627-630. Pugnāt, E, 69; N, 692; O, 302, 520 sqq.; T, 239. — *Ab Admeto vulneratur in expugnatione Trojae, Il. parv. fr. 17, p. 598.*
- Μεδών, ὄνος, δ, oppidum Bœotiae, B, 501.
- Μέδων, ὄνος, 1) Oilei filius nothus, dux Methonensium, loco Philoctetæ ægri, B, 727 sq.; N, 693-697. Occisus ab Ænea, O, 332-336. 2) Dux Lycius, Hectoris auspiciis sequens, P, 216. 3) Præco Ithacensis, cum procis versans, sed regiae domui prospiciens et facinora eorum aperiens, δ, 677-715; π, 252, 412; ρ, 172-176. Servatus ex cæde procorum, χ, 357-380; deterret cives a pugna adversus regem, ω, 439-450.
- Μελάνειος, ἥος, Amythaonis f. Res ejus v. o, 225-255, collatis λ, 286 sqq.
- Μελανεύς, ἥος, nobilis Ithacensis, Amphimedontis proci pater, ω, 103.
- Μελανεύς. V. Μελάνθιος, 2.
- Μελάνθιος, 1) Trojanus, occisus, Z, 36. 2) Alius, qui et Μελανθεύς, Dolii f., servus Ulyssis, præfectus magno caprarum gregi et aliis servis pastoribus. Studebat procis et maxime Eurymacho; contumeliose vexat Ulysem, ρ, 212-260, 369 sqq.; υ, 173 sqq. Servit procis, ρ, 175-183, 265 sqq. Quibus in pugna adest et Ulyssi ingens creat periculum, χ, 135-200; sed captus dolo, peracta cæde procorum, crudeli afficitur supplicio, χ, 474-477.
- Μελανθώ, ὄος, Dolii filia, soror Melanthii, educata a Penelope, et liberaliter habita, sed infida dominæ, cum procis faciens, Eurymachi concubina, σ, 320-341, ubi Ulysem incessit; et iterum τ, 60-95. Peracta cæde procorum, supplicio afficitur cum reliquis, χ, 421 sqq.
- Μελαντίπη, Amazon, reginæ soror, occisa a Telamone, *Atth. fr. 3, p. 586.*
- Μελάντιος, 1) Trojanus, cæsus, Θ, 276. 2) Hicetaonis f., ex Percote veniens, ubi boves paverat, cæsus pugnans, O, 546-591. 3) Trojanus, cæsus a Patroclo, II, 695. 4) Græcus dux, T, 240.
- Μέλας, ἄνος, Porthei f., Ænei frater, Ξ, 117. — *Ejus filii octo, Alc. fr. 8, p. 589.*
- Μελέαγρος, princeps Calydoniæ, Ænei f., mortuus ante tempora belli Trojani, B, 642 (ξανθός). Historiæ ejus partem narrat Phoenix, ut Ætolos servaverit in bello cum Curetibus, I, 525-595. — *Ab Apolline occisus in eo bello, Min. fr. 5, p. 590. Ejus filia Polydora, uxor Proteusilæ, Cypr. fr. 13, p. 594.*
- Μέλις, τος, fluvius Ioniæ, βαθύσχοις, H. 8, 3; ἱερός, Ep. 4, 7.
- Μελία, Oceani filia, *Cycl. p. 601, δ.*
- Μελίβοια, urbs Thessaliæ, B, 717.
- Μελίτη, una Nereidum, Σ, 42. Socia Proserpinæ, H. Cer. 419.
- Μέμνων, ὄνος, Auroræ ex Tithono f., ad Trojam occiderat Antilochum, δ, 187 sq. Pulcer, λ, 522. — *Trojanis auxilium venit cum armis a Vulcano factis, Antilochum interficit, ab Achille interficitur; inde mater ei ab Jove immortalitatem petit, Æth. p. 583, a.*
- Μενέλαος, Atræi f., rex Lacedæmonis, frater Agamemnonis, Helenæ maritus. Epitheta solita: διοτρεφής, ἀρητιφίλος, δουρικλυτός, κυδάλμιος, ξανθός, βοήν ἀγαθός. Urbes ejus et copiæ in bello Troj., B, 581-590. Ante bellum in Ithacam venit ad evocandum Ulysem, ω, 116; deinde legatus cum eo Trojam profectus, ad sua repetenda, Γ, 205 sqq., ubi 213-215 de ejus eloquentia; A, 138-142. Ad fatris concilium venit αὐτόματος, B, 408. Paride provocante Græcorum fortissimum, in pugnam singularem cum eo procedit, Γ, 19 sqq.: quæ fœdere icto committitur, 302 sqq., sed Paris ei a Venere abripitur, quem frustra quærit, 449 sqq. Interea a Pandaro insidiose sagitta vulneratur, Δ, 105 sqq., et a Machaone curatur, 193 sqq.
- Hosti parsurus, ab Agamemnone prohibetur, Z, 37-53. Ab eodem deterretur a certamine singulari cum Hectore ineundo, H, 92-122. Præ curis insomnis, K, 25 sqq. Ulysses periculo eripit, A, 463 sqq. Pugnāt, N, 581 sqq.; O, 560 sqq.; II, 311, et per totam fere P, pro Patrocli corpore. In ludis funebribus equis certat, Ψ, 293 sqq., 355, 401, 407; cum Antilocho generose expostulat, 422-445, 514-613. Excubias cum Ulysse agit, ξ, 470 sqq. Capta Troja pugnāt ad domum Delphobi, 6, 518 sqq. De ejus reditu et erroribus narrat Nestor, γ, 136 sqq., 279-312, et ipse pluribus, δ, 81-92, 351-586. Telemachus ad eum proficiscitur, α, 285, δ, 1, quæ rhaps. tota in domo ejus agitur; eam igitur vide. Fatale Menelao erat transferri in insulas beatorum, δ, 561-569. Telemachus a Menelao cum donis splendidis dimittitur, ο, 44-181; ρ, 76, 116 sq. — *Paridem hospitio excipit et in Cretam avehitur, Cypr. p. 581, b. Conf. fr. 9, p. 593. Ab Iride certior factus de iis quæ domi gesta fuerint, cum fratre consultat de bello Trojanis inferendo, ib. p. 582, a; ad Nestoremque abit et alios deinde socios colligit, ibid. Contumeliose tractat corpus Paridis occisi, Il. parv. p. 583, b. Helena visa gladium abjicit, fr. 15, p. 597. A fratre de reditu dissentit, Nost. p. 584, b. Post Diomedem et Nestorem avectus, tempestate perdit classem præter quinque naves, quibuscum in Ægyptum advenit, ibid. Tandem redit, ibid.*
- Μενεσθεύς, ἥος, Petei f., princeps Atheniensis, fortissimus, B, 552; Δ, 327. Turrim in muro Argivorum servat, M, 331-374. Copias ducit, N, 195, 690; O, 331. — *Præmia accipit excisa Troja, Il. Exc. fr. 1, p. 599.*
- Μενέσθης, Græcus, fortis, occisus ab Hectore, E, 609.
- Μενέσθιος, 1) Arethoi f., occisus a Paride, H, 8-10. 2) Sperchii f. ex sorore Achillis, II, 173-178, αἰολοδώρη.
- Μενoitιάδης, αο (εω, Σ, 93), Menœtii f., Patroclus, A, 307; I, 211; II, 420, 434, 438, etc.
- Μενoitios, Actoris f., Opunte, Ψ, 85 sqq., Patrocli pater, cui proficiscenti ad Trojam cum Achille bene præcipit, A, 765-790. Vivens adhuc decimo belli anno, II, 14; ei se filium ex bello reducturum promiserat Achilles, Σ, 325-331. Μενoitίου υἱός, A, 604, 607; II, 278, 307, 827, etc.
- Μέντης, ου, 1) rex Ciconum in Thracia, P, 73. 2) Rex Taphiorum, amicus Ulyssis, vir prudentissimus, α, 105, 180 sqq., 417 sqq.
- Μέντωρ, 1) Trojanus, Imbrii pater, N, 171. 2) Nobilis Ithacensis, Alcimi f., Ulyssis amicus, ab eo proficiscente domus ἐπίτροπος relictus, β, 225 sqq., ubi concionatur. Ejus forma induta Telemachus comitatur Pylum et Lacedæmonem Minerva, 268, 401 sqq., γ et δ, dum ipse in Ithaca visus, δ, 655 sq.; ρ, 68. Sic eadem Ulysem in cæde procorum tuetur, χ, 205-235; ω, 445 sqq., et in seditione patrum eorum, 502-548.
- Μένων, ὄνος, Trojanus, M, 193.
- Μερμερίδης ου, Mermeri f., Ilus, α, 259.
- Μέρμερος, Trojanus, occisus ab Antilocho, Ξ, 513. Antiquirem v. in Μερμερίδης.
- Μέροπες, insulæ Co habitatores, H. Ap. 42.
- Μέρω, ὄπος, Percosius, vates, B, 831 sqq.; A, 330 sqq., quo invito filii in bellum exierant.
- Μεσαύλιος, servus Eumæi, ξ, 449, 455.
- Μεσθλῆς, ου, ductor Mæonum, B, 864; P, 216.
- Μέσση, urbs Laconiae, πολυτέρπων, fort. i. q. Μεσσήνη, B, 582.
- Μεσσηίς, ἰδος, ἡ, fons Thessaliæ, Z, 457.
- Μεσσήνη, urbs, ubi Ornilochus, φ, 15.
- Μεσσηνίαι ἄνδρες, Messenii, φ, 18.
- Μετάνειρα, Celei uxor, Demophontis mater, ἐλζωνος, βαθύζωνος, H. Cer. 161, 206, 212, 234, 256.
- Μήδεia, Æletæ filia: de ea quædam in Minyade, fr. 7,

p. 591. *Æsonem juvenem reddit*, *Nost. fr.* 2, p. 599.
Μηδαιοκάστη, filia Priami notha, Imbrii uxor, N, 173.
Μηδώνη, eadem quæ Μεδώνη, urbs Phthiotidis, Philoctetæ sedes, B, 716.
Μηκιστεύς, *έτος*, et *έως*, 1) Talai f., princeps Argivorum, Euryali pater, B, 566; certavit in ludis funebribus Cædipi, Ψ, 678 sqq. 2) Echii f., Θ, 333; N, 422; occisus a Polydama, O, 339.
Μηκιστηιάδης, ου, Mecistei f., Euryalus, Z, 28.
Μηλόδοσις, nymphæ, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.
Μήνη, Luna, i. q. Σελήνη, τανυσπίτερος, H. 32, 1.
Μήνες, Asiæ min. populus, B, 864 sqq.; K, 431. Borus Mήων, E, 43.
Μηονίη, Mæonia, *έπατινή*, Γ, 401; Σ, 291; H. Ap. 179 (Apollini sacra).
Μηρονίς, ιδος, Mæonia mulier, Δ, 142, ebur tingens.
Μηριόνης, σο, Moli f., dux Cretensis, regis Idomenei ούραγός, fortissimus, B, 651; Δ, 254; E, 29; H, 165; Θ, 264; I, 83; K, 59, 261 sqq. ubi Ulyssi dat arma; N, 93; pugnat 159 sqq., 246 sqq., 328 sqq., et 479, 528 sqq., 567, 575, 650; Z, 514; O, 302; II, 342, 603 sqq.; P, 258, 610 sqq., 669; T, 239. Præstat lignatoribus, Ψ, 112 sqq. Curru certat in ludis funebribus, 351 sqq., 528 sqq., 614 sqq.; et sagittis vincit, 860 sqq.
Μήστωρ, ορος, Priami f., Ω, 257.
Μίθεια, oppidum Bæotiae, B, 507.
Μίδης, έω, rex Brygum in Thracia, cujus tumuli epigramma est Ep. 3.
Μίλητος, 1) urbs Cariae, B, 868; H. Ap. 42, 180. 2) Urbs Cretæ, B, 647.
Μίμας, αντος, mons Ioniae in mare procurrans, ημεμέις, γ, 172; παικαλόεις, H. Ap. 39; ὠψίκτηνμος, Ep. 6, 5.
Μινώας, *άδος*, sive *Phæacis*, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 590.
Μινώας, ου, *Clymenes pater*, *Nost. fr.* 3, p. 600.
Μινώειος, Quod est Minyrum. Ὀρχομενὸν Μινώειον, B, 511; Ὀρχ. Μινωήτιον, λ, 284. Ποταμὸς Μινωήτιος, Elidis fluvius, A, 722.
Μινώϊος, Minois. Κνωσσὸς Μινώτου, H. Ap. 396.
Μίνας, εως, rex Cretæ, Jovis et Europæ f., N, 450 sqq., ubi posteri ejus; et τ, 178 sq. (ὁριστὴς Διός); ρ, 523.
Μίνω accens., Σ, 322; δλοόφρων, λ, 322. Ib. 568 sqq. iudex apud inferos.
Μνημοσύνη, mater Musarum, H. Merc. 429 sq.
Μνήσας, Trojanus, ab Achille occisus, Φ, 210.
Μοῖρα, Parca, passim, cum epithetis κραταῖη, ὀλοή, χαλεπή, δυσώνυμος. Plur. Μοῖραι semel, Λ, 49.
Μολίων, τῶ, Actoris filii, Eurytus et Cteatus, A, 709, 750.
Μολίων, ονος, Thymbraei Trojani auriga, A, 322.
Μόλος, Cretensis, pater Merionæ, N, 249; K, 269.
Μόρος, υος, Phrygius, Hippotionis f., N, 792; cæsus, Σ, 514.
Μούλιος, 1) Augiæ gener, occisus a Nestore, bello inter Pylios et Epeos, A, 739. 2) Trojanus, occisus a Patroclo, II, 696. 3) Alius, occisus ab Achille, Υ, 472. 4) Dulichius, Amphilocho proci famulus, σ, 422 sq.
Μούσα, Musa, invocatur, α, 1; ω, 62 (λίγεια); B, 761, et sæpissime in Hymnis. Θεά A, 1; θεά, θυγάτηρ Διός, α, 10. Plurali A, 604; B, 484 sqq., 491 (Ὀλυμπιάδας, Διός θυγάτης); A, 218, etc. Novem ἀμειβόμεναι ὅτι καλῇ in funere Achillis, ω, 60; conf. H. Ap. 189 sqq. Docent homines, θ, 63, 73, 481, 488; sed Thamyrim παύσαν ἀοιδῆς, B, 594 sqq. Hymnus in Musas, H. 24. Earum mater Mnemosyne, H. Merc. 429 sq. Μουσῶν θεράποντας, H. 31, 20. — *Musæ cum Thetide deplorant Achillem occisum*, *Æth. p.* 583, α. *Thamyris gloriacione eas lædit et punitur*, *Min. fr.* 1, p. 590.
Μύδων, ονος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas irumpentes Priamus auxilium tulit, Γ, 186, ἀντίθεος.

Μύδων, ωνος, 1) Atymnii f., interfectus ab Antilocho, E, 580-589. 2) Trojanus, interfectus ab Achille, Φ, 209.
Μυκάλη, mons Asiæ, e regione Sami, B, 869.
Μυκαλήσος, ή, urbs Bæotiae, εὐρύχορος, B, 498; H. Ap. 224.
Μυκηναῖος, adject. O, 538. *Μυκηναῖος*, 643.
Μυκήνη, 1) urbs Argolidis, ἐκτίμενον πολλοῖεθρον, B, 569, εὐρυάγρυα, Δ, 52, amata a Junone; πολύχρυσος, H, 180; A, 46; γ, 305; φ, 108. Plurali Μυκῆναι, Δ, 376. Μυκηνήν, I, 44. 2) Inachi filia, ἐυπλόκαμος, β, 120. — *De hac, Oceani nepti*, *Cycl. p.* 601, δ.
Μύνης, ητος, vir Briseidis, quem Achilles Lyrnesso (Μύνητος πόλει, T, 296) capta occidit, B, 692.
Μυρίνη (Amazon), πολύκαρμος, de cujus tumulto B, 814.
Μυρμιδόνες, ων, Thessaliæ Phthiotidis populus, sub Peleo et Achille, μεγάλητορας, T, 278; φιλοπόλεμοι, II, 65; Ψ, 129. Eorum urbes, B, 681 sqq. δ, 9; λ, 496. A Patroclo ducuntur in II.
Μύρτινος, ου, ή, oppidum Elidis, B, 616.
Μυσοί, Asiæ minoris populus, B, 858; K, 430 (ἀγέωχοι); Σ, 512 (καρπερόθυμοι); Ω, 287; N, 5 (ἀγχεμαχον), quo ro-stremo l. nonnulli Thraciam gentem intelligunt.
Μώμος, *deus*, σύμβουλος Jovi, in *Cypriis*, *fr.* 1, p. 591, nisi hoc aliunde petitum.

N

Νάξος, insula Cycladum, H. Ap. 44.
Νάστης, ου, dux Carum, B, 867, 870 sq.
Ναυβολίδης, ου, nobilis Phæax, θ, 116 sq.
Ναυβολίδης, σο, Nauboli f., Iphitus, B, 518.
Ναυσίθοος, Neptuni f., princeps Phæacum, ducens suos ex vicinia Cyclopum in insulam Scheriam, η, 56-63; ζ, 7-11. Vaticanum ejus, θ, 564-571.
Ναυσικάα, Alcinoi regis filia virgo, quam per quietem jubet Minerva vestimenta lavatum vehere ad litus insulæ, in quo Ulysses procubuerat; vehitur cum ancillis; opere facto ludant; quo strepitu expectatum Ulysses lavacro, veste et cibo recreatum et diligenter admonitum in urbem ducit : v. totam ζ. Adest in convivio, θ, 457-468.
Ναυτεῖς, έως, nobilis Phæax, θ, 112.
Νέαιρα, nymphæ, ex qua Sol genuit duas filias, μ, 133 sq.
Νεῖλος, fluvius Ægypti, ab Homero δ Αἴγυπτος dictus. *Ad quem armantur Danaï filie*, *Dan. fr.* 1, p. 586.
Νέμεσις, εως, Jove persequente, in omnis generis anima lia se permulat; inde capta, Helenam ex eo concipit, *Cypr. fr.* 3, p. 592.
Νεοπτόλεμος, filius Achillis ex Deidamia, ab eo in Scyro relictus, T, 326 sq. Reducit Troja capta Myrmidonas, γ, 188 sq. Dacit Hermionem Menelai filiam, δ, 5 sqq. Ejus laudes et facta audit Achillis umbra ex Ulysse, λ, 492-540. — *A Lycomede avo Pyrrhus, a Phanice Neoptolemus appellatus*, *Cypr. fr.* 10, p. 593. *E Scyro eum Trojan adducit Ulysses, et patris arma ei donat*, *II. parv. p.* 583, b. *Patrem sibi apparentem videt, et Eurypylium, Telephi filium, occidit*, *ibid.* *Priamum occidit in ara Jovis Hercel*, *II. Exc. p.* 584, α. (*Aliter Lesches* p. 599, α.) *Andromachen præmio accipit*, *ibid.* *Secundum Leschen etiam Æneam; et Astyanactem interfecit*, *II. parv. fr.* 16, p. 597 sq., *fr.* 17, p. 598, b. *Pedestritinere credit, Thetidis suasu, per Thraciam, ubi Ulysem offendit Maronæ; Phanicem in via mortuum sepelit, ad Molossos feliciter pervenit, et a Peleo agnoscitur*, *Nost. p.* 584, b.
Νεοταιχεῖς, urbis Æoliæ incolæ, in quos Ep. 1.
Νεστόρεος, Nestorius, B, 54; O, 113, 192.
Νεστορίδης, σο, Nestoris f. 1) Antilochus, Z, 33; O, 589; Ψ, 353; Ant. et Maris, Νεστορίδα, II, 318. 2) Pisistratus, γ, 36, 482; δ, 71, 155, etc.

Νέστωρ, opus, Nelei f., rex Pyli. Parentes et fratres, λ, 280 sqq. Vivebat in tertia generatione, sapientissimus Græcorum et dulcissima eloquentia, A, 247 sqq. Epitheta solita: λιγύς ἀγορητής, γέρων, ἱππηλάτης, ἱππότης, Γερήνιος, ἀγαυός, ἥδυπαής, οὐρός Ἀχαιῶν. Solus duodecim Nelei filiorum ab Hercule Pylum diripiende relictus, A, 689 sqq. Ex juventute sua narrat pugnam cum Ereuthalione, H, 133-156; A, 319; cum Eleis s. Epeis, A, 671-762; ludicra certamina Buprasii in funere regis Epeorum, Ψ, 630-644. Ad bellum Trojanum venit cum 90 navibus, B, 601 sq. Urbes ejus, 591 sqq. Conciliare studet Agamemnonem cum Achille, A, 254-284, ubi et de viris antiquorum quos noverat fortissimis. Somnium Agamemnonis formam induerat Nestoris, B, 20 sq. Achivos reverti cupientes increpat, 337-368. Consulit Agamemmoni, 433 sqq. Copiarum ejus instructio, Δ, 292 sqq. (ubi quinque duces sub ejus auspiciis bellantes nominantur). Hortatur duces, Z, 66 sqq.; et instigat optimos ad certamen singulare cum Hectore committendum, H, 170-181. Corpora cæsorum sepelienda et castra munienda censet, 324 sqq. Est in magno pugnae periculo, Θ, 80-158. Iterum dehortatur a fuga, I, 52-78, et legationem ad Achillem suadet, 93-113, 162 sqq. Ad excubandum excitatus, K, 73 sqq., speculatores in Trojanorum castra mitti suadet, 203 sqq. Vulnerati in ejus tentorio recreantur, A, 618; eoque venienti Patroclo persuadet, ut ipse saltem ab Achille Myrmidonas et arma precetur, si ille nolit iram ponere, 644-805. Speculatur pugnam, Ξ, 1 sqq., et offendit duces vulneratos, 39 sqq., et ut consulant suadet, 61 sqq. Precatur Jovem pro Achivis, O, 370 sqq. Alloquitur et confirmat pugnantem, 659 sqq., coll. P, 381 sqq. In certamine equestri ineundo Antilochum monet, Ψ, 304-349. Licet non certarit, præmio ob sapientiam donatur, 615-652. Concio ejus in funere Achillis, ω, 51-56. De rediva a Troja multis narrat γ, 102-200; 255-328. Sacrificium publicum agit, dum Telemachus ad eum advenit, γ, ubi omnia in domo ejus aguntur. Filii ejus, 412-415; uxor, Eurydice, 452; filia Polycaste, 464 sq. — *Menelaus ad eum venit de bello suscipiendo consultans, cui veteres historias narrat, Cypr. p. 582, a. Quid suaserit in armorum judicio, Il. parv. fr. 4, p. 596. Reditus felix, Nost. p. 584, b.*

Νηϊάς. V. Νηϊς.

Νηϊον, τὸ, mons Ithacæ, ὤλην, α, 186.

Νηϊς, ἰδος, ἡ, nympha Nais, ut Ἀδαρδαρή, Z, 22; ὕμνη Νηϊς ἀμύμων, Ξ, 444; I, 384. Νυμφῶν, αἱ Νηϊάδες καλεῖνται, ν, 104, 348, 356.

Νηλεΐδης, αω, Nelei f., Nestor, Ψ, 652.

Νηλεὺς, ἑός et ἥος, pater Nestoris, rex Pyli, Cretheli f. s. Neptuni, de quo v. λ, 235-259. Chromin, Amphionis filiam, duxit, 281 sqq., ubi et liberi 4 ex ea geniti, et conditiones filia elocandæ. Duodecim filios ejus occidit Hercules, A, 690 sqq. Θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος, γ, 409; μεγάλθυμος, ἀγαυότατος ζώντων, ο, 229, ubi de Melampode ab eo capto, 228-238.

Νηληϊάδης, αω et εω (A, 618), Nelei f., Nestor, Θ, 100; K, 87, 555, etc.; γ, 79, 202, etc.

Νηληϊός, adject. B, 20; K, 18; A, 596, 681; Ψ, 349, 514; δ, 639.

Νημερτής, ἑός, Nereidum una, Σ, 46.

Νηρεὺς, ἥος, deus maris, ejus filia Thetis, H. Ap. 319.

Νηρηϊδες, filia Nerei, deæ maris. Earum nomina, Σ, 38-49, quibus, ut sororibus, fatum filii queritur Thetis, 52 sqq. Conf. Ω, 84; ω, 47-64.

Νήριος, ἡ, εὐκτίμενον πολυῖθρον Cephallenensium, ab Laerte captum, ω, 377.

Νήριον, mons Ithacæ, εἰνοσίφυλλον, B, 632; ἀριπρεπές, ι, 21 sq.; κατακειμένον ὤλη, ν, 351.

Νήριος, Pterelai f., qui olim Ithacam cultam reddidit, ρ, 207.

Νησαίη, una Nereidum, Σ, 40.

Νιόβη, Tantalii filia, Amphionis uxor, sex filiorum et totidem filiarum mater, se prætulit Latonæ, quam vindicant Apollo et Diana; in saxum mutata; v. Ω, 602-617.

Νηρεὺς, ἑός, Charopis f., princeps insulae Symæ, pulcherrimus Græcorum, sed imbellis, B, 671 sqq.

Νίσσα, urbs Boeotiae, καθή, B, 508.

Νίσος, nobiliss Dulichius, pater Amphinomi proci, κ, 395; σ, 127, 413.

Νίσυρος, ἡ, insula ex numero Cycladum, B, 676.

Νοήμων, ονος, 1) Lycius, E, 678. 2) Pylus, Ψ, 612. 3) Ithacensis sapiens, Phroon f., β, 386 sqq.; δ, 630, 648.

Νομίω, ονος, princeps Cariae, B, 871.

Νόστοι, *carmen in Cyclo positum, cuius argumentum v. p. 584, fragmenta p. 599 sq.*

Νύμφαι, Nymphae. Νύμφαι δρεστιάδες, κοῦραι Διὸς, Z, 420; H. 18, 19. Νύμφαι αἱ ἄλυστα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς καὶ πύλας, I, 8 sq.; ζ, 122 sqq.; ἀγρόνμοι, ζ, 106; οὐραῖη, H. Merc. 244. Νηϊδες s. Νηϊάδες, quod v. Ipsarum antrum in Ithaca, ν, 103 sqq. — *Νύμφαι cum Venere, Cypr. fr. 14, p. 594.*

Νύσιος, mons ubi Bacchus natus, H. 25, 5; qui 26, 9, τηλοῦ Φονίχης esse dicitur.

Νυσήιον, τὸ, mons Thraciae, ἡγάθειον, Z, 133.

Νύσιον πεδίον, ubi Proserpinam deripuit Pluto, H. Cer. 17.

Ξ

Ξάνθιππος, *Melanis f., Alc. fr. 8, p. 589.*

Ξάνθος, 1) Nuvius a) Lyciae maj., B, 877, δινήεις; E, 479; M, 213. b) Troadis, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν Ξάνθον καλεῖσσι θεοὶ, ἀνδρες τε Ἑκάμανδρον, I, 73 sq.; filius Jovis, Ξ, 434; Φ, 2; Ω, 693; Z, 4; βαθυρόρος ἀργυροδίνης, Φ, 8, 15, 145. Fluctibus suis excedere jubet Achillem eumque egressum insequitur, 211-271; sed Vulcanus eum flammis compescit, 330 sqq. 2) Trojanus, E, 152. 3) Equus Achillis, II, 149 sqq.; T, 400-420, ubi Achilli vaticinatur. 4) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ο

Ὀρχηστὸς, ὁ, urbs Boeotiae Neptuno sacra, cum celebri lucu, B, 506; H. Ap. 230; λαχεοίης, H. Merc. 88, 190. Ὀρχηστὸνδε, 186.

Ὀδῖος, 1) dux Halizonum, B, 856; in fuga cæsus ab Agamemnone, E, 39 sqq. 2) Præco Græcus, I, 170.

Ὀδυσσεὺς et Ὀδυσσεύς, ἑός et ἥος (semel genit. Ὀδυσεύς, ω, 398), Ulysses, unicus Laertæ f. ex Anticlea, κ, 119; cui nascenti Autolycus, avus maternus, nomen indidit, τ, 399-409. Epitheta solita: πολύμητις, πολυμήχανος, πολύτροπος, ποικιλομήτης, πολύφρων, δαίφρων, ταλασίφρων, πολύτλας, τλήμων, διογενής, ἀντίθεος, δῖος, ἀμύμων, πολύαινος, κυδάλμιος, δουρικλυτός, πολόλοφος. Juvenis in Parnassum ad Autolycum profectus, in venatione graviter vulneratur, τ, 393-475. Legatus in Messeniam ob debitum publicum, ab Iphito acceptit arcum Euryti, φ, 14-38. Ducta Penelope thalamum sibi ipse construxit, ψ, 185-204. Atridae in Ithacam venientes ægre ei persuadent, ut expeditionis Trojanæ sit socius, ω, 115-119. Proficiscens Mentorem domui præfecit, β, 225 sqq., infante Telemachō. Ejus insulae et urbes ι, 21-27, cum navibus μιλτοπαρῆος, B, 631-637. Medium tenebat in statione navium, Θ, 222 sq.; A, 5 sq. Forma ejus, Γ, 193 sqq., 211; et concionantis habitus et elocutio, 216 sqq. Ante bellum legatus cum Menelao Trojanum venit, 204-224. Chryseidem ad patrem reducit et hecatombem facit Apollini, A, 311, 430-487. Minerva eum admonet, B, 166 sqq., ut tantum

non ubique per utrumque poema. Seditionem in exercitu cohibet et Thersiten castigat, 182 sqq. Concio ejus, 283-332. Respondet Agamemnoni calidius increpanti, Δ, 349 sqq. Pugnāt, 494 sqq.; Z, 30. Prudenter fugit, Θ, 92 sqq. Legatus mittitur ad Achillem, I, 169 sqq. Oratio ejus, 223-306. Malum eventum renuntiat, 676 sqq. Speculator in Trojanorum castra proficiscitur cum Diomede, K, 109, 144 sqq., 232 sqq. Bona omnia et preces ad Minervam, 274 sqq. Dolonem capiunt, 339 sqq. Casis retractis, Rhesi equos avertit, 488-514. Pugnāt, A, 312 sqq. Vulneratus et a Trojanis circumventus, a Menelao et Ajace eripitur, 401-488. Trepidum consilium Agamemnonis improbat, Ξ, 82-105. Persuadet Achilli ut impetum reprimat, usquequod pranderint copiae, T, 154-172, 215-237. In ludis funebribus luctatur cum Ajace dubio eventu, Ψ, 700-739, et cursu certat victor, 755 sqq. Cum Menelao exubias agit per noctem frigidam, Ξ, 469-502. Litigavit cum Achille in convivio de dolo et de fortitudine, Θ, 73-82. Pro transfuga Trojam venit et ab Helena cognoscitur, δ, 240-258. Achillem mortuum cum periculo hostibus eripit, ε, 309 sq. Armorum judicium, λ, 544 sqq. Neoptolemum e Scyro insula adducit, 508 sqq. Quid fecerit in equo ligneo, δ, 269-289. Errores ejus in reditu narrat *Odyssea*, paucis comprehensos ψ, 310-341. Ab insula Tenedo ad Atridas redit, δ, 159-164. Ad Ciconas appellens, Ismaro expugnata fugatur, ι, 39-61; inde a Malea promontorio ad Lotophagos depellitur, 62-104; deinde in Cyclopium terram, unde Polyphemo excarato vix effugit, 105-566. Inde ad insulam Aëoli pervectus, ventum secundum accipit, sed perdit sociorum avaritia, x, 1-79. Ad Læstrygonas delatus amittit naves præter unam, 80-132. In qua ad Æeam venit, Circes veneficæ insulam, apud quam, Mercurii ope domitam, anno integro manet, 133-574. De Circes consilio ad Cimmerios digressus, Tiresiam ex inferis evocat consulit de reditu, et alios plurimos manes videt cum iisque colloquitur, λ, 1-635. Revertum in Æeam, Circe de insequentibus periculis admonet, μ, 1-141. Mare ingressus, Sirenas feliciter prætervehitur, 142-200; et scopulos erraticos et Charybdim, dum Scylla sex ei socios abripit, 201-259. Inde a sociis coactus in Thrinacrium appellit, ubi, absente ipso, socii Solis boves mactant, 260-373. Quare Jupiter fulmine percussit navem, 397-419, solusque Ulysses in Ogygiam insulam servatur, 420 sqq. Ubi a Calypsone nympha benignissime exceptus amator et diu invitus retinetur, α, 13 sqq.; δ, 555-560. Sed Minervæ precibus, absente Neptuno irato de Cyclope, α, 11 sqq.; ε, 5 sqq., ab Jove jubetur Calypso eum dimittere, Mercurio internuntio, ε, 28 sqq. Fabricata rate navigationem aggreditur, 228-281, et duodevigesima die ad Phæacum insulam pervenit, sed a Neptuno visus, ægerime demum litus ascendit, et dormit, 282-493. Puellarum lusu experga factus, ζ, 110-185, regia filia Nausicaa eum lavacro, veste et cibo recreatum, diligenter admonitum in urbem Phæacum ducit, 186-331. In regia benignissime receptus, η, festis interest, disco vincit et splendide donatur, θ. Errores suos narrat, ι-μ. Dimissus, dormiens in Ithacam advenit, ν, 1-138, et a Minerva edocetur faciendi, 188-440. Mendici scire est apud Eumæum subulcum, ξ, ο. Ubi Telemacho soli se cognoscendum præbet, π, 155 sqq. Ab Eumæo ductus, in aulam et regiam domum venit, ρ, 166 sqq.; mendicat et vexatur, 328 sqq. Lucta cum Iro, σ, 14-157. Iterum male vexatur, 304 sqq. Cum Telemacho præparat procorum necem, τ, 1-46; et ut hospes confabulatur Penelope, 47-307; 508-518; interim ab Euryclea nutrice cognoscitur, 467 sqq. Fausta omnia, υ, 30-121. Se Eumæo et Philætio cognoscendum præbet, φ, 188-244, et arcum tendit, 393 sqq.; quo procos aggressus interficit, χ, 1-380, ancillas puniri jubet et domum purgari, 381-501. A Penelope tandem agnoscitur, ψ, 1-296; et a Laerte patre, ω, 205-344, et procorum patres vincit, 413-548. Mortis genus a Tiresia prædictum, λ, 134-137. — *Insaniam simulabat, quum heroes conquirerentur ad expeditionem Trojanam, sed detectus per Palamedem, Cypr. p. 582, b. Palamedem aquis demergit, fr. 16, p. 594. Achillem a cæde Thersitæ purgat, Æth. p. 583, a. Armorum judicium incipit, ibid. b. Cedunt arma de Minervæ consiliis Ulyssi, Il. parv. p. 583, b. Quid tum Trojanæ et captivi de eo dixerint, fr. 4, 5, p. 596. Helenum ex insidiis capit, ibid. Neoptolemum Achillis e Scyro arcessit et patris arma donat, ibid. Deturpato vultu Trojam ingreditur speculator, agnoscitur ab Helena, et interficit aliquot Trojanis revertitur, ibid. Cum Diomede Palladium rapit, ibid., coll. fr. 9, 596. Vulneratus a Thoante, fr. 10, ib. Maronem eum offendit in reditu Neoptolemum, Nost. p. 584, b. Odysseam in Cyclo exceperit Telegonia; ubi proci sepeliuntur a suis; Ulysses, sacrificio Nymphis oblato, in Elidem avehebatur, inspecturus armenta, ubi hospitio excipiebatur a Polyxeno et craterem dono accepit, p. 584, b. In Ithacam redux imposita sibi a Tiresia peragit. Post ad Thesprotos venit et uxorem ducit reginæ eorum Callidicen; inde dux iis belli contra Brygos, infesto Marte, amica Minerva. Post Callidices mortem Polyxetês, Ulyssis filius, Thesprotorum regnum accipit; pater in Ithacam revertitur, ubi a Telegono, ipsum ignorante, interficitur, corpusque ejus ad Circen perfertur, p. 585, a. De filiis ejus conf. p. 601, a.*

Ὀδυσσεύς, ἦος, Cabesius, ab Idomeneo casus, N, 363-384, 772. *Οἰκὸποδεία, vel Οἰκὸπόδα, τὰ, carmen in Cyclo positum, cujus fragmenta v. p. 586 sq.* *Οἰκὸπόδης, αο, Cædipus, rex Thebanus, cujus res breviter narrantur, λ, 271-280. Ludi funebres post ejus mortem, Ψ, 679 sq. — De eo in Cypriis carminibus narratum, p. 582, a. Ex Euryganea Hyperphantis filia quatuor liberos suscepit, Cæd. fr. 2, p. 587. Diras filiis imprecatur, quas et qua causa, Theb. fr. 2, 3, p. 587.* *Οἰκλῆς, ἦος, 1) Οἰκλῆς, Antiplate f., Amphiarai pater, ο, 243 sq.* *Οἰλέως, ἦος, 1) princeps Locrensium, pater Ajacis minoris, B, 527; Ξ, 442, etc., et Medonis, B, 727 sq.; N, 694 sq. Secunda uxor ejus Eriopis, 697. 2) Trojanus, occisus ab Agamemnone, A, 93.* *Οἰλιάδης, ου, Oilei f., Ajax minor, Ξ, 446; N, 203, 712; Π, 330; Ψ, 759.* *Οἰνεΐδης, αο, Cenei f., Tydeus, E, 813; K, 497.* *Οἰνεύς, ἦος, Porthæi f., Ξ, 115 sqq., rex Calydoniæ, pater Meleagri et Tydei, B, 641. Dianæ sacrificium obliti terra a Calydonio apro vastabatur, I, 534 sqq. Bellerophonem hospitio exceperit, Z, 216 sqq. — Peribæam præmio accipit Oleno destructa, Theb. fr. 6, p. 588. Ei insidiantur Melanis filii, Alc. fr. 8, p. 589.* *Οἰνόμαος, 1) Gracus, ab Hectore occisus, E, 706. 2) Trojanus, M, 140; N, 506.* *Οἰνοπίδης, ου, Cænopionis f., Helenus, E, 707.* *Οἰνότροποι, αλ, tres Anii filie, Cypr. fr. 11, p. 593.* *Οἰνώ, ους, earum una, ibid.* *Οἰνώβη, οπος, pater Liodis Ithacensis, φ, 144.* *Οἰοκλῆς, Ascrae nymphe f. ex Neptuno, Ascrae urbis conditor, Att. fr. 2, p. 586.* *Οἰτύλος, δ, oppidum Laconicum, B, 585.* *Οἰχάλειος, ἦος, Oechaliensis, B, 596, 730; θ, 224.* *Οἰχάλην, urbs Thessaliæ, πόλις Εὐρύτου, B, 730. Οἰχάληθεν, 596. — Οἰχάλης ᾄδωνες, carmen in Cyclo positum,*

- cujus fragmenta v. p. 590 sq. Ubi sita haec Aechalia et quoniam urbs fuerit, jam a veteribus ignoratum et multis modis quaesitum : v. fr. 3 et 5.*
- Όλιζών, ὄνος, ἡ, oppidum Thessaliae, τρηγεῖα, B, 717.
- Όλοσσών, ὄνος, ἡ, urbs Thessaliae, λευκή, B, 739.
- Όλύμπιος, de Jove passim; et Όλύμπια δώματα de sedibus deorum.
- Όλυμπιάδες, Olympiæ, de Musis, B, 491; H. Merc. 450.
- Όλυμπος, et Οὐλύμπος, mons Thessaliae, deorum sedes, passim : μέγας, μακρὸς, ἀγάνηρος, νιφόεις, αἰγλήεις, πολυδεῖρας, πολύπτυχος. V. ζ, 42-47, ubi describitur. Sed simpliciter de monte, quem Ossæ imponere volebant Aloidæ, λ, 315.
- Όνητορίδης, ου, Onetoris f., Phrontis, γ, 282.
- Όνήτωρ, ορος, sacerdos Jovis Idæi, II, 604 sq. Alius in Όνητορίδης.
- Όπίτης, ου, ab Hectore occisus, A, 301.
- Όπόςεις, ὀντος, Opus, urbs Locrensiū, B, 531; Σ, 326; Ψ, 85.
- Όρέσιος, Græcus, αλοομήτης, ab Hectore occisus, E, 707 sq.
- Όρέτης, ου, Agamemnonis f., I, 142 sq.; λ, 438-461; patris eadem in Clytemnestra et Egistho ultus, δ, 303-310; 195 sqq., 203 sqq.; ε, 545 sqq.; α, 30, 40, 298 sqq. : cum Pylade, Nost. p. 584, b. 2) Græcus, occisus ab Hectore, E, 705. 3) Trojanus, M, 139; occisus, 193.
- Όρβείος, Trojanus, N, 791.
- Όρβη, urbs Thessaliae, B, 739.
- Όρμενίδης, σο, Ormeni f., 1) Amyntor, I, 448; K, 266. 2) Ctesius, ο, 414.
- Όρμένιον, τὸ, urbs Thessaliae, B, 734.
- Όρμενος, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius, M, 187. Alii Græci in Όρμενίδης.
- Όρνειά, urbs Argolidis, B, 571.
- Όρσίλοχος, 1) Alpei f., γ, 489; E, 545-547. Ex cujus filio Diocleo natus 2) ad Trojam occisus ab Aenea, E, 542-560, ubi v. plura. 3) Messenius, φ, 16. 4) Trojanus, Θ, 274. 5) Fictus ab Ulysse Cretensis princeps, ut Idomenei f., ν, 259-271.
- Όρυγίνη, insule Deli antiquum nomen, ε, 123, ubi Diana Orionem occidit; ο, 403 (ὅθι τροπαὶ ἡλιόσιο). Insula prope Delum, H. Ap. 16.
- Όρχομένος, ἡ, 1) antiqua urbs Bœotiae, Μενώτειος, B, 511; I, 381; λ, 284, 459. 2) Arcadiæ, B, 605.
- Όσσα, ἡ, mons Thessaliae, λ, 315.
- Ότρεύς, ἦρος, rex Phrygiæ majoris, cui contra Amazonas Priamus auxilium tulit, Γ, 186; H. Ven. 111, 147.
- Ότρυντείδης, ου, Otryntei f., Iphition, γ, 383, 389.
- Ότρυντεύς, ἦρος, pater Iphitionis ex nymphea, γ, 384 sqq.
- Όυκαλέγων, οντος, Trojanus senex, Γ, 148.
- Όυρανίη, nymphea, socia Proserpinæ, H. Cer. 423.
- Όυρανίονες, Urani filii, Titanes, E, 898. Alibi passim de diis.
- Όυρανός, Cœlus, Gææ maritus, ἀστερόεις, H. 30, 17. — *Ejus nuptiæ cum Γῇ, in Cyclo, p. 581, a.*
- Όυτις, accus. Οὐτιν, nomen quod Ulysses Cyclopi tanquam suum indicavit, τ, 366, 369, etc.
- Όφελέστης, ου, 1) Trojanus, occisus a Teucro, Θ, 274. 2) Alius s. Pæon, ab Achille, Φ, 210.
- Όφελτιος, 1) Trojanus, occisus ab Euryalo, Z, 20. 2) Græcus, occisus ab Hectore, A, 302.
- Όχῆριος, Ætolus, pater Periphantis, E, 843.
- Martem, E, 899 sqq. Ab eo descendunt medici, δ, 232.
- Alibi, A, 473; X, 391; H. Ap. 518, est hymnus sacer.
- Παῖονες, Thraciæ s. Macedoniæ gens, a Trojanorum partibus, ἀγκυλοτάτοι, B, 848; K, 428; ἱπποκορυσταί, II, 287 sqq.; δολιχεγχείς, Φ, 155.
- Παιονίδης, Pæonis f., Agastrophus, a Diomede occisus, A 338-369.
- Παιονίη, regio, ἐριδωλάξ, P, 350; Φ, 154.
- Παισός, ἡ, urbs Mysiæ minoris, E, 612. Conf. Ἀπαισός.
- Παλαμίδης, ους, Nauplii f., aperit Ulyssis simulatum insaniam, Cypr. p. 582, b. *Ejus mors, ib. p. 583, a, ab Ulysse et Diomede, aquis eum demergentibus, fr. 16, p. 594.*
- Παλλάδιον, Trojanum ablatum ab Ulysse et Diomede, II. parv. p. 583, b; fr. 9, p. 596. Secundum Arctinum, non verum, ab Jove Dardano datum, sed simulatum, II. Exc. fr. 3, p. 599.
- Παλλάς, ἄδος, epitheton Minervæ, A, 200; Δ, 78; O, 614; γ, 33; Ψ, 771; α, 125, 327; β, 405; δ, 828, etc.; ἐγρεμάχῃ, H. Cer. 424.
- Πάλλας, αντος, pater Selenes, H. Merc. 100.
- Πάμυς, υος, Trojanus, N, 792.
- Πάμμων, ονος, Priami f., Ω, 250.
- Πάν, Πανός, Mercurii et Dryopis nympheæ f., Græcorum Silvanus : v. Hymnum 18 in eum.
- Παναχιοί, Græci universi, B, 404; H, 73, 159, 327, etc.; α, 239; ε, 369; ω, 32.
- Πανδάρους, Meropis f., Aedonis filiae pater, τ, 518; υ, 66.
- Πάνδαρος, Lyaconis f., dux Zeleusius, egregius sagittarius, B, 824-827. Vulnerans Menelaum sagitta, turbat fœdus, Δ, 88-147. Vulnerat et Diomedem, E, 95-105; a quo occiditur, 167-296, ubi plura de eo.
- Πανδία, Jovis filia ex Selenē, H. 32, 15.
- Πανδίων, ονος, Græcus, Teucri socius, M, 372.
- Πάνδοκος, Trojanus, A, 490.
- Πανθοίδης, σο, Panthoi f., 1) Polydamas, O, 446; N, 756, etc. 2) Euphorbus, II, 808; Σ, 250.
- Πανέλληνες, Hellenes universi cum Achæis nominati B, 530.
- Πάνθοος, senex Trojanus, Γ, 146. Pater Polydamantis, Euphorbi et Hyperenoris, O, 522; P, 9, 23, 40, 59.
- Πανοπεύς, ἦρος, δ, 1) urbs Phocidis, καλλιχορος, λ, 581; B, 520; P, 307 (κατετός). 2) Phoci f., Epei pater, Ψ, 665.
- Πανόπη, Nereidum una, Σ, 45.
- Παρθέτιον, ἦρος, Eleusine, H. Cer. 99.
- Παρθέτιος, δ, fluvijs Paphlagoniæ, B, 854.
- Παρθενοπαιός, Thebani belli heros, a Periclymeno occisus, Theb. fr. 8, p. 588.
- Πάρης, ιος, idem qui Ἀλκιβανῆρος, Priami regis f., Γ, 325, 437; Z, 503, 512; M, 93; N, 660, etc. Δύσπαρι, Γ, 39; N, 769.
- Παρνητός, mons Bœotiæ, τ, 494, 411, 432; φ, 220; ω, 331; H. Ap. 269, 282 (νιφόεις), 393, 521; H. Merc. 555.
- Πάρος, ἡ, insula, H. Ap. 44; ἀμυρίστη, H. Cer. 493.
- Παράσιη, ἡ, urbs Arcadiæ, B, 608.
- Πασίβη, Gratium una, quam promittit Juno conjugem Somno, Ξ, 269, 276.
- Πατρόκλης, ου, οιο et ἦρος, acc. ον et ἦα, voc. Πάτροκλε et Πατρόκλεις, Menetii f., amicus Achillis. Epitheta : ἀμύμων, μεγάλητωρ, ισόθεος, ἱπποκλέυθος. Monita patris Menetii, quum proscisceretur cum Achille, A, 785 sqq. A, 337, 345; I, 190, et alibi, cum Achille est. A quo mittitur seiscitatum de vulneratis, A, 611 sqq. Venit in tentorium Nestoris, qui cum precatur, persuadent Achilli ut vel pugnet, vel ipsi permittat Myrmidonas et arma, 644-804. Eurypylum vulneratum offendit et curat, 805 sqq.; O, 390 sqq., festinatque ad Achillem. A quo impetrat arma, equos et copias, exit et fortissime pugnat, sed, Achillis præcepta non servans, ab Hectore occiditur : v. totam II.

Παγασαῖον ἱερόν, Pagasis, Pelasgiotidis urbe, prope Trachinem situm, Apollinis, Theb. fr. 6, p. 588.

Παιήων, ονος, medicus deorum, sanat Haden, E, 401 sq.;

- Pugna de Patrocli corpore, quod demum ad naves deportatur, in P. Immenso dolore lugetur ab Achille, Σ, 122 sqq.; qui servat corpus amici, clamore terrens Trojanos, 151 sqq. Lavatur corpus, 344 sqq. Fletur a Briseide, T, 282-302. Et iterum ab Achille, 314-339. Anima ejus apparet Achilli, Ψ, 65-107. Exsequiae et ludi in ejus honorem, 108-897. A Nestore appellatur θεός in μύστωρ ἀτάλαντος, γ, 110. — *Lycaonem, Priami filium, in Lemnum vendit, Cypr. p. 582, b.*
- Παφλαγόνες, gens Asiae minoris, ἀσπισται, μεγάλητορες, E, 577; B, 851 sqq; N, 656, 661.
- Πάφος, ἡ, urbs Cypri, θ, 363; H. Ven. 59.
- Πειραίδης, αο, Piraei f., Eurymedon, Δ, 228.
- Πείραιος, Clyti f., Ithacensis, fidus Telemachio, ο, 539 sqq; ρ, 55 sq.; 71-83; υ, 372.
- Πειριόχος, Jovis f. ex Ixionis uxore, Ξ, 317 sq.; Polypoetæ pater ex Hippodamia, B, 740 sqq., ubi de nuptiis ejus turbatis a Centauris, sed pluribus φ, 295-304. Eum viderat Nestor, A, 263. — *De ejus et Thesei in Orcum descensu, Min. fr. 4, p. 590.*
- Πείροος, Imbrasi f., Thracum dux, B, 844; Δ, 520, 525. Genit. Πείρω, Y, 484.
- Πείσανδρος, 1) Mæmali f., tertius dignitate inter Myrmidonas post Achillem et Patroclum, Π, 193 sqq. 2) Trojanus, Antimachi f., occisus a Menelao, A, 122-144. 3) Alius Trojanus, ab eodem occisus, N, 601-641. 4) Ithacensis, Polycoris f., prociis, σ, 298, sq.; χ, 243 sq., 268.
- Πεισηγορίδης, αο, Pisenoris f., Ops, α, 429; β, 347; υ, 148.
- Πεισιήνωρ, ὄρος, 4) Trojanus, O, 445. 2) Præco Ithacensis, β, 38. Tertium v. in Πεισηγορίδης.
- Πεισίστρατος, Nestoris f., γ, 36, 400, 415, 454. Telemachum in itinere comitatur, 483; δ, 155; ο, 4, 6, 44 sqq., 131, 166, 202.
- Πέλᾳων, ὄνος, 1) dux sub Nestore, μέγας, Δ, 295. 2) Lycius, E, 695.
- Πελασγικός, Pelasgius, Jovis Dodonæi epitheton, Π, 233. Πελασγικὸν Ἄργος, B, 681.
- Πελασγοί, antiquissima gens Græciæ, in Thessalia; v. Πελασγικός: in Asia minore, ubi Larissam habent, B, 480 sqq.; K, 429; P, 288; in Creta, τ, 177.
- Πέλᾳς, αο, Neptuni f., frater Nelei, pater Alcestidis, B, 715. Ortus ejus et regnum describitur λ, 235-257.
- Πελλήνη, urbs Achajæ, B, 574.
- Πελοπόννησος, πείρα, H. Ap. 250, 290, 419, 430, 432.
- Πελοπ, σκος, avus Agamemnonis, Tantali f., B, 104 sq., πλήσιπτος. — Πέλοπος νῆσος, Cypr. fr. 8, p. 593.
- Πενθεσίλεια, Amazon, Thracia, Martis filia, Trojanis auxilio venit et fortiter pugnans ab Achille occiditur, Æth. p. 583, α, et fr. 1, p. 595. Eam sepeliunt Trojanæ et Thersites ejus amorem Achilli objicit, ib. p. 583, α.
- Πεπάριθος, insula Ægæi maris, ἀρχιάλη, H. Ap. 32.
- Περαίοι. V. Περραίοι.
- Περγάμος, ου, ἡ, arx Ilii cum templo Apollinis, E, 446 sqq.; Δ, 508; Z, 512; H, 21; Ω, 700.
- Περγασίδης, ου, Pergasi f., Deicoon, E, 535.
- Περίβοια, 1) Aecessani filia, mater Peilegonis, Φ, 141 sqq. 2) Eurydemontis filia, mater Nausithoi, η, 57 sq. — *Hipponoi filia, Oleno destructa Ceneo data præmio, Theb. fr. 9, p. 588.*
- Περικλής, εος, Græcus, pater Bori, Π, 177.
- Περικλῆμενος, Nelei f., frater Nestoris, λ, 286. — *Neptuni f., qui Parthenopeum in bello Thebano occidit, Theb. fr. 8, p. 588.*
- Περιμήδης, εος, 1) Græcus, pater Schedii, O, 515. 2) Socius Ulyssis, λ, 23; μ, 195.
- Πέρμοος, Megæ f., Trojanus, Π, 695.
- Περίφας, αντος, 1) Ochesii f., πελώριος, occisus a Marte, Ξ, 842-847. 2) Præco Trojanus, Epyti f., P, 323.
- Περιφής, ου, 1) Trojanus, a Teucro occisus, Ξ, 515. 2) Coprei f., Mycenæus, ab Hectore occisus, O, 638 sqq.
- Περκώσιος, Percotes incolæ, B, 831; Z, 30; A, 329.
- Περκώτη, urbs Troadis, B, 835; A, 229; O, 548.
- Περραίοι, gens Thessalia, B, 749 (ubi μενεπτόλεμοι τὰ Περραίοι); H. Ap. 218.
- Περσαίος, pater Hecates, H. Cer. 24.
- Περσεύς, ἦος, 1) Jovis ex Danae f., Ξ, 319 sq. 2) Nestoris f., γ, 414, 444.
- Περσεφόνηα, Proserpina, filia Cereris et Jovis, uxor Plutonis Jove concedente rapta, H. Cer. 2 sqq., 408 sqq., tertiam anni partem cum eo terens, 467 sqq.: sed v. ipsum Hymnum, ubi etiam Περσεφόνη dicta 56, 361, 388, 405.
- Περικαλλής, H. 12, 2; ἐπαινῆ I, 565; κ, 491, 534, etc.; ἀγασῆ, λ, 212, 225, 635, ubi ad terrorem mittit Γοργεῖν κεφαλὴν.
- Πέρση, filia Oceani, ex Sole mater Circes et Ætææ, κ, 139.
- Περσιᾶδης, αο, Persei f., Sthenelus, T, 116, 123.
- Πετῶν, ὄνος, vicus Bæotiae, B, 500.
- Πετώς, ὦο, rex Athenarum, Menesthei pater, B, 552; Δ, 327, 338; M, 331, 355; N, 690.
- Πηδαίον, τὸ, locus Troadis, N, 172.
- Πηδαῖος, Antenoris f., a Megete occisus, E, 69-75.
- Πήδαςος, ἡ, 1) urbs Lelegum in Troade, αἰπινῆ, Z, 34 sq.; ubi rex Altes, Φ, 86 sq.; ab Achille expugnata, Y, 92. — *Quod narrabatur in Cypriis, p. 582, b. Conf. fr. 15, p. 594. 2) Urbs Peloponnesi, ἀμπελόεσσα, I, 152, 294.*
- Πήδαςος, 1) filius Bucolionis ex Naiade, occisus, Z, 21-28. 2) Equus Achillis tertius, mortalis, e Thebis abreptus, Π, 152 sq.; occisus, 467 sq.
- Πηλεγών, ὄνος, Axii fluvii ex Peribœa f., pater Asteropæi, Φ, 141 sqq.
- Πηλείδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλείων, υνος, idem.
- Πηλεὺς, εος et ἦος, filius Æaci, rex Myrmidonum, maritus Thetidis, pater unici filii Achillis, ἱππλάτης, Π, 33 sq.; Φ, 188 sqq.; Ω, 534-546. Filia Polydora, Π, 175. Dii omnes in ejus nuptiis cum Thetide, Ω, 60 sqq., dona dantes, arma, Σ, 84 sqq.; hastam, T, 387 sqq.; equos immortales, Π, 380 sqq., 867; P, 441 sqq.; Ψ, 277 sq. Phœnicem fugientem recipit, I, 479 sqq.; et Patroclum, Ψ, 84-90; et Epigeum, Π, 570-576, quos filio comites dedit. Nestore et Ulysse ad eum venientibus, ut copias in bellum colligant, mittit Achillem generose monitum, A, 709-784; H, 125 sqq.; I, 252 sqq. Comam filii redituri Spercheo voverat, et hecatomben, Ψ, 144 sqq. Apud senem invita manet Thetis, Σ, 434 sqq. Quam amatus ab Achille, λ, 494 sqq., et alibi. — *Cum Telamone Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589. Nuptiæ ejus cum Thetide, Cypr. p. 581, b; et dona deorum, fr. 4, p. 592. Neoptoleum nepotem Troja redeuntem agnoscit, Nost. p. 584, b.*
- Πηληϊάδης, αο et εω, Pelei f., Achilles, passim.
- Πηλῆιος, Pelei, Σ, 60, 441.
- Πηλιάς, ἄδος, ex Pelio monte excisa, μελίη, Π, 143; T, 390; Y, 277; Φ, 162; X, 133.
- Πήλιον, τὸ, mons Thessaliæ, εἰνοσύφυλλον, B, 744, 757; Π, 144; T, 391; λ, 316; H. Ap. 33.
- Πηνειὸς, fluvius Thessaliæ, ἀργυροδίνης, B, 752 sq., 757; H. 20, 3.
- Πηνέλεος, et Πηνέλεος, ω, unus ex ducibus Bæotorum, B, 494. Pugnāt, N, 92; Ξ, 487 sqq.; Π, 335; P, 597-600.
- Πηνελόπεια, uxor Ulyssis, formosissima, Icarii filia, Telemachi mater, περίφρων, ἐχέφρων, ἀμύμων, πολύδαρος. Absente Ulysse a prociis plurimis ambitur, quos tela ad funus soceri senis texenda et per noctem solvenda diu frustrat,

β, 87-110, et alibi. Phœmium de infelici Græcorum reditu canere vetat, α, 328-364. Afflicta nuntio insidiarum filio a procis structarum, a Minerva somnio recreatur, δ, 675-841. Telemachi reditus ei nuntiatur, π, 322-341; quare jam procos sceleris accusat, 409-451. Telemachum reducem amplectitur, ρ, 36 sqq.; et procos increpat Ulyssem male vexantes, 492 sqq.; postea ipsum filium, qui eum non tueatur, σ, 158-243. Cum ea loquitur Ulysses solus, quem ad se vocaverat, τ, 47-307; somnium ejus, 508-553, et arcus ponendi consilium, 570 sqq. Lamentatio ejus per noctem, υ, 57-94. Arcum in certamen ponit, φ, 1 sqq.; et Ulyssi dari jubet, 311 sqq. Dormiens excitatur ab Euryclea, de Ulysse ei non credens, ψ, 1-32; quem difficulter nec nisi post signa evidentissima agnoscit, semper metuens ne fallatur, 32-230; sermones per noctem, 231-343. Mane domum claudere jubetur, 349 sqq. Laudatur ab umbra Agamemnonis, ω, 192 sqq. — *Mortuo Ulysse ad Circeen abducitur a Telegono, ejusque fit uxor, Teleg. p. 585, α. Quod ex Nostis memorat Eustath., fr. 8, p. 600. Idem ex Telegonia, p. 601, α, præter Telemachum ei filium fuisse ex Ulysse Arcesilaum.*

Ηγήρεα, locus Thessaliæ, B, 766.

Ηγήρω, οὗς, formosissima filia Nelei, soror Nestoris, data uxor Bianti, λ, 286-297, coll. ο, 229-238.

Ηιδύτης, Percosius, Z, 30.

Ηπειρίη, regio Thessaliæ, ad Olympum, Ξ, 226; ε, 50; H. Ap. 216; H. Merc. 70, 191. Ηπειρήθεν, 85.

Ηπειρέας, ἥος, Ælhræ pater, avus Thesei, Γ, 144.

Ητιύεια, uxor agri Trojani, B, 829.

Ηλαγκται πέτραι, scopuli erratici, in freto Siculo, ut veteres putant, μ, 60; ψ, 327.

Ηλάκος, ἡ, Mysiæ mons. Eetion habitabat ὑπὸ Ηλάκω ὀληέσσῃ, Θήγῃ Ὑποπλαχίῃ, Z, 396, 425; X, 479.

Πλάταια, Plataeæ, urbs Boeotiæ, B, 504.

Ηδαισθένης, οὗς, *Helenæ filius, fortasse in Cyprii, fr. 21, p. 595.*

Πλευρών, ὄνος, δ, urbs Ætolorum, B, 639; N, 217; Ξ, 116.

Πλευρώνιος, adj. Ψ, 635.

Πηϊάδες, αἱ, astrum, Σ, 486; ε, 272.

Πλούτος, (Cereris et Iasionis f.) divitias hominibus præbens, H. Cer. 489.

Πλουτώ, οὗς, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 422.

Ποδαλείριος, Æsculapii f., dux belli et medicus, B, 732; Δ, 833.

Ποδάργη, Harpyia, mater equorum Achillis ex Zephyro, Π, 150 sq.; T, 400.

Πόδαργος, 1) equus Menelai, Ψ, 295. 2) Equus Hectoris, Θ, 185.

Ποδάρχης, εὖς, frater minor Proteilai, B, 704; N, 693 (μενεπτόλεμος).

Ποδῆς, οὗ, Eetionis f., amicus Hectoris, a Menelao occisus, P, 575-590.

Ποιάντιος υἱός, Pœantis filius, Philoctetes, γ, 190.

Πολίτης, ου, 1) Priami f., speculator Trojanorum, B, 791-794; N, 533-535; O, 339; Ω, 250. 2) Socius Ulyssis, π, 224 sq.

Πολυαιμονίδης, ου, Polyæmonis f., Amopæon, Θ, 276.

Πόλυος, 1) Antenoris f., A, 59. 2) Princeps Ægyptius, δ, 126. 3) Artifex apud Phæacas, θ, 373. 4) Ithacensis, pater Eurymachi proci, ο, 518; π, 345, 434, etc. 5) Procorum unus, χ, 243; occisus, 284.

Πολύδμηνα, nobilis Ægyptiaca, Thonis uxor, δ, 228.

Πολυδέγμων, Plutonis epitheton, pro nomine proprio est in H. Cer. 17, 31, 404, 430, πολυσμάντωρ, κρατερός.

Πολυδεύκης, εὖς, Pollux, frater Castoris, πῦς ἀγαθός, Γ, 234-247; λ, 300-304; H. 33. Adle supra Κάστορ. —

Ἀθάνατος, ἔζος, Ἄρης, Cypr. fr. 2, p. 592; ἀδελφός, fr. 8, p. 593.

Πολυδώρα, pulcra filia Pelei, Boro nupta ex fluvio Spercheo peperit Menesthium, Π, 175-178. — *Meleagri filia, Protesilai uxor, Cypr. fr. 13, p. 594.*

Πολύδωρος, 1) Priami f. nothus, natu minimus omnium, cadit sub Achille, Υ, 407-420; Φ, 85-91; X, 46. 2) Vetustus, quem Nestor Buprasii in certamine ludicro vicit, Ψ, 637.

Πολυθερσίδης, ου, Polythersis f., Ctesippus, χ, 287.

Πολύτιδος, 1) vates et princeps Corinthius, pater Euchenoris, cui mortem in bello Troj. prædixit, N, 663-670. 2) Eurydamantis f., Trojanus, E, 148.

Πολυκάστη, filia regis Nestoris, lavat Telemachum jussu patris, γ, 464-467.

Πολυκτορίδης, σο, Polycitoris f., Pisander, σ, 298; χ, 243.

Πολύκτωρ, ορος, 1) Ithaci frater, ρ, 207. 2) Hoc nomine fingit personatus Mercurius sibi patrem, Ω, 397-399. 3) V. Πολυκτορίδης.

Πολυμήλη, filia Phylantis, quam saltantem in festo Dianæ adamavit Mercurius, Eudori mater, Π, 180-190.

Πολύμηλος, Lycius, Argæe f., Π, 417.

Πολυνείκης, εὖς, Cœdipi f., cum Tydeo Mycenis copias colligit, Δ, 377 sq. — *Ejus filius Thersander, Cypr. p. 582, α. Patri mensam et pocula apponit quæ ille non vult, Theb. fr. 2, p. 587.*

Πολύνηος, Tectonis f., nobilis Phæax, θ, 114.

Πολύξεινος, 1) Agasthenis f., θεοειδής, princeps Eleorum, B, 623. — *Ulyssem post reditum hospitio excipit et cratera donat, Teleg. p. 584 extr. et sq. — 2) Rex Eleusinius, H. Cer. 154, 477.*

Πολυξένη, Priami et Hecubæ filia, in Achillis tumulto mactatur, Η. Εξ. p. 584, b.

Πολυπημονίδης, σο, Polypemonis f., Aphidas, uterque ab Ulysse fictus, ω, 305.

Πολυποίτης, σο, Pirithoi f., validissimus, Thessalorum parvis dux, B, 738 sqq., ubi ejus urbes et origo. Pugnat, A, 29; portas castrorum tuetur, M, 129-153, 182 sqq. Massam ultra omnes jactat in ludia funebribus, Ψ, 836-849. — *Pedestri itinere redit, Nost. p. 584, b. Alius, Ulyssis filius ex Callidice, regina Theprotorum, et hujus in regno successor, Teleg. p. 585, α.*

Πολυφείδης, εὖς, Mantii f., Theoclymeni pater, vates, ο, 249-256.

Πολύφημος, 1) heros ex gente Lapitharum, Elati f., A, 264. 2) Cyclops ille immanis, Neptuni ex nympa f., α, 68-73; ι, 403, 407, 446. Vile Κύκλωψ.

Πολυφῆτης, ου, Trojanus, N, 791.

Πολυφρόνης, ου, Thebanus, Autophoni f., dux insidiarum in Tydeum, Δ, 395.

Ποντεύς, εὖς, nobilis Phæax, θ, 113.

Ποντόνοος, præco Alcinoi regis, η, 178-182; θ, 65; υ, 49-53.

Πορβεύς, εὖς, princeps Pleuronis et Calydonis rex, Agrii, Melanis et Tydei pater, Ξ, 115 sqq.

Ποσειδάων, ὄνομος, Neptunus, Saturni f., Jovis frater junior et minus sapiens, N, 354 sq., maris deus, O, 187-190.

Επιθήτα: γαῖήρχος, ἐνοσίγαιος, ἐνοσίχθων, κυανοχάτης, et alia H. 21 et Ep. 6. Equestri quoque rei præest eamque docet homines, Ψ, 307, 584 sq., H. 21, 5. Templum habet in Geræsto, γ, 177 sqq.; Ægis, N, 21; ε, 381; H. 21, 3; Helicæ, Θ, 203, seu Helicone, H. 21, 3; Υ, 403 sqq., ubi sacrificium describitur; Onchesti: v. Ποσειδών.

Vestam frustra in matrimonium petit, H. Ven. 214 sqq. Conspirat contra Jovem, A, 400. Muros Trojæ Laomedonti struit et mercede frustratur, H, 452 sq.; Φ, 442-460. Sponsor Vulcano pro Marte victo, θ, 344-356. Equos immortales Peleo dedit, Ψ, 277 sq. Εὐρύστερνος, B, 479.

Iratus Græcis ob vallum, H, 445-464; quare ab Junone

- frustra rogatus, ut auxilium iis ferat, Θ, 198-211. Solvit equos Jovi, 440. Taurus ei immolatur, A, 728; atri tauri, γ, 5 sqq. Spectat pugnam e Sami cacumine, N, 1-16, et miseratione commotus, Calchantis specie assumpta, duces Graecorum vehementer incitat, 17-125, 206-238, 351 sq. Agamemnonis animum confirmat, et ingenti clamore vires suscitatur heroum, Ξ, 135-156; et dormiente Jove aciem restituit, 354 sqq. Sed ab eo reprimatur, O, 41 sqq., 51 sqq. Gracis favet, γ, 34, contra Apollinem, 67 sq. Suasus ejus seorsum dii sedent, 132-150. Favet Æneæ, quem Achilli eripit, 291-348. Solatur Achillem de Xantho irruente, Φ, 284-299. Contendit cum Apolline, 435-469. Gyraeam petram tridente ferit et Ajacem Oilei perdit, δ, 499-511. Vallum Graecorum cum Apolline diruit immissis fluviiis, M, 17-35. Ulyssi inimicus ob excaecatam filium Polyphemum, α, 20, 68 sqq. Navem ei frangit, ι, 283 sqq.; et ratem, ab Æthiopicis reversus, ad Phæacum terram appellent, 282 sqq., 375 sqq. Iratus de Phæacum deductionibus, θ, 565 sqq., navem, qua vectus erat Ulysses, in saxum vertit, ν, 125-187. Nestor ei sacrificat, γ, 5 sqq., 43-61. Filius Nausithous, η, 56-62; Polyphemus, ι, 518 sqq. et alibi. Cum Tyrone, Enipei formam indutus, gignit Peliam et Neleum, λ, 241-255. — *Ejus filius Cygnus, Cypr. p. 582, b. Equi formam indutus genuit ex Erinnye Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.*
- Ποσειδών, Neptuni templum, ζ, 266. Ποσειδώνιος ἄλσος, locus Neptuni, Onchestus, B, 506; H. Ap. 230.
- Πουλυδάμας, αντος, Panthoi f., dux et augur, ἀμύμων, A, 57. Consilium dat Hectori de fossa superanda, M, 60-80. Reditum a navibus suadet et male accipitur ab Hectore, 210-250. Qui ejusdem consilio copias dispersas colligit, N, 725-757. Pugnat, Ξ, 425, 449-463; O, 339, 518; Π, 535; P, 600. Suadet, ut, irruente Achille, omnes se in urbe condant, Σ, 249-283; sed Trojani Hectorem potius audiunt; quod dolet ipse Hector, X, 100-103.
- Πράκτας, fluvius Troadis, B, 835.
- Πράμνιος οἶνος, Pramnium vinum, A, 638; x, 235.
- Πριάμιδης, αο et εω, Priami f., de Hectore, B, 817, etc.; de Antipho, A, 490; de Doryclo, A, 489; de Polydoro, γ, 408, etc.
- Πρίamos, Laomedontis f., rex Trojæ ultimus. Genealogia ejus, γ, 215-241. Epitheta : γέρων θεοειδής, μέγας, μεγαλῶτα, ἑυμμελής, θεόφρον ἡμίσητορ ἀτάλαντος, H, 366. Carus Jovi, A, 44-49. Fines imperii ejus, Ω, 543-546. Phrygibus opem tulit contra Amazonas, Γ, 184-189. Nouaginta filiorum pater, 493 sqq.; qui fere omnes in bello periire; reliqui post Hectorem cæsum, 249 sqq. Domus Priami, Z, 242-250. In muro cum senibus Graecos spectat, Γ, 111-244; fœdus icit, 245-301. Inducias iniiri jubet ad corpora mortuorum cremanda, H, 365-420. Spectat Achillem ex turri, Φ, 526-538. Lamentabiliter precatur Hectorem, ut in urbem recedat, X, 25-78. Lucus ingens de occiso, 408-429. Corpus redempturus in castra Graecorum ad Achillem vehitur, Ω, 144-694; et exsequias in urbe facit, 713-804. Generis ejus extinctio, γ, 306. Troja passim dicta Πριάμοιο πόλις, Πριάμου ἄστυ. — *Occiditur a Neoptolemo in ara Jovis Hercei, Il. Exc. p. 584, a; secundum Leschen, ad fores regię, Il. parv. fr. 19, p. 599, a.*
- Πρόδικος Phocæensis, pro Minyadis scriptore habebatur, fr. 1, p. 590.
- Προδοῖον, opus, Areilcyi f., dux Bæotorum, B, 495; occisus, Ξ, 450, 471.
- Πρόδος, Tenthredonis f., dux Magnesiorum, B, 756-759, ubi urbes ejus.
- Προδών, υωνος, Trojanus, Ξ, 515.
- Προῖτος, rex Argivorum, Antææ maritus, Bellerophonti insidias struens, Z, 157-178. — *Sisyphi nepos, Theophrasti f., Nost. fr. 5, p. 600.*
- Πρόκρις, υος, filia Erechthei regis Athenarum, uxor Cephalæ, λ, 321. — *A Cephalo per inscientiam occiditur, Epig. fr. 3, p. 589.*
- Πρόμαχος, Alegenoris f., Bæotus, ab Acamante occisus, Ξ, 476 sqq.
- Πρόνοος, Trojanus, a Patroclo cæsus, Π, 399.
- Προτιάζων, υνος, Trojanus, pater Astynoi, O, 455.
- Πρυμνέως, εως, nobilis Phæax, θ, 112.
- Πρύτανις, υος, Lycius, occisus, E, 678.
- Πρωρεύς, εως, nobilis Phæax, θ, 113.
- Πρωτεσίλαος, Iphicli f., princeps Phylacensis, ἔρωας Ἀργίος, μεγάλθυμος, mortuus temporibus Iliadis, B, 698 sqq.; N, 681; O, 705 sqq.; Π, 286. — *Ab Hectore occiditur in escensione, Cypr. p. 582, b. Ejus uxor Polydora, Meleagri filia, fr. 13, p. 594.*
- Πρωτεύς, εως, deus marinus, Neptuni ὑπὸδωμος, a Menelao in insula Pharo consultus, futura aperit, δ, 349-570.
- Πρωτώ, ους, Neireidum una, Σ, 43.
- Πτελέος, 1) urbs in Nestoris ditione, B, 594. 2) Urbs Thesaliæ, λεχητοῖς, B, 697.
- Πτολεμαῖος, Gracus, Piræi f., Eurymedontis pater, A, 228.
- Πυγμαῖος, populus ad Oceanum, a gruibus vexatus, Γ, 6.
- Πύθιος, Apollinis epitheton, H. Ap. 373.
- Πυθώ, gen. ἄνωος, dat. θού, η, Phocidis regio Apollini sacra, ἡγαθή, πετρήσσσα, B, 519, I, 405; θ, 80; λ, 581 (Πυθώδε); H. Ap. 183, 372 (ubi de nominis origine), 390, 517; H. Merc. 178.
- Πυλάδης, ου, δ, Strophii, f., Orestis amicus, ei adest in ulciscendo patre, Nost. p. 584, b.
- Πυλαμένης, υος, rex Paphlagonum, prudens et fortis, B, 851 sqq., ubi ejus urbes. Occiditur a Menelao, E, 576-579. Flens intererat obsequiis filii sui, 658.
- Πύλακος, dux Pelasgorum Troicorum, B, 842.
- Πυλάρτης, αο, Trojanus, A, 491; occisus a Patroclo, Π, 696.
- Πυλῆνη, urbs Ætolica, B, 639.
- Πύλοι, Pyli cives, A, 248; E, 545; H, 134; A, 636, etc.; γ, 59, 31; ο, 216, 227. Eorum bellum cum Epeis s. Eleis, A, 671-762.
- Πυλογενής, εος, in Pylo natus, B, 54; Ψ, 303; H. Ap. 398, 424.
- Πύλος, δ, et η, urbs et regio in Peloponneso occidentali, cui Nestor imperabat, ἡγαθή, ἡμαθόεις, A, 252; B, 77, 591; I, 153, 295; Νηληϊός, A, 681; δ, 639; etc. Ab Hercule capta, A, 689 sqq. Res in γ ibi aguntur. Dives pecorum, ο, 226; Ιερῆ, φ, 108. H. Ap. 398, 424, 470; H. Merc. 216, 355. Πυλόνδε, A, 759; ν, 274, etc. Πυλόνδε, π, 323.
- Πύλων, υνος, Trojanus, M, 187.
- Πυραΐχμης, ου, princeps Pæonum, B, 848; occisus a Patroclo, Π, 287-292.
- Πύρασος, Trojanus, A, 491. 2) Urbs Thessaliæ, ἀναθεμῶεις, Δήμητρος τέμενος, B, 695.
- Πύρις, Lycius, a Patroclo occisus, Π, 416.
- Πυριπλεγέθων, υνος, fluvius Orcli, x, 512.
- Πύρρος, sic Neoptolemus appellatus erat ab avo Lycomede, Cypr. fr. 10, p. 593.

P

- Ῥαδάμανθος, υος, δ, Jovis ex Europa f., frater Minois, Ξ, 321 sq., ξανθός, habitans in insulis beatorum, δ, 564. Phæaces eum vexere in Eubæam, ut viseret Tityum, γ, 323.
- Ῥεῖη, Saturni uxor, mater Junonis, H. Ven. 43; H. 11, I, Jovis, Neptuni, Plutonis, O, 187; Vulcani, quem Tethyi

dat educandum, *Ξ*, 203; Hecates, ἥκομος, *H. Cer.* 60, 75. Adest Latonæ parturienti, *H. Ap.* 93. Cererem adductum mittit Jupiter, *H. Cer.* 442, 461 sqq., ubi Πέη λιπαροκρήδεμνος.

*Πεῖθρον, portus in Ithaca, *α*, 186.

*Πηναία, insula Delo vicina, πετρήσσα, *H. Ap.* 44.

*Πήνη, pellex Oilei, mater Medonis, *B*, 728.

*Πηγήνωρ, opor, frater et socer regis Alcinoi, juvenis admodum, relicta unica filia, mortuus, *η*, 63 sqq., 146.

*Πήσος, 1) Eionei f., rex Thracum, cum præstantissimis equis auxilio adveniens Trojanis, *K*, 435-441, prima nocte a Diomede cum 12 sociis occisus, et equi abacti, 470-525. 2) Fluvius Troadis, *M*, 20.

*Πήμος, Thrax, Piræ f., occisus, *Γ*, 484-489.

*Ρίπι, urbs Arcadiæ, *B*, 606.

*Ρόδεια, nympa, Proserpinæ socia, *H. Cer.* 419.

*Ρόδιος, fluvius Troadis, *M*, 20.

*Ρόδιοι, Rhodi cives, ἀγέρωχοι, *B*, 654.

*Ροδόπη, nympa, socia Proserpinæ, *H. Cer.* 422.

*Ρόδος, insula, *B*, 654 sqq., 667 sqq., ubi urbes et partes ejus.

*Ροῶ, οὖς, *Staphyli filia, ex qua Apollo genuit Anium, Cypr. fr.* 11, p. 593.

*Ρήτιον, τὸ, urbs Cretensis, *B*, 648.

Σ

Σαδάκτης, ου, daemon, καμίνφ δηλητήρ, *Ep.* 14, 9.

Σαγγάριος, fluvius Phrygiæ majoris, *Γ*, 187; *Π*, 719.

Σαϊδίνη, mons Æolidis, *Ep.* 1, 3.

Σαλαμίς, ἴνος, ἡ, 1) insula, *B*, 557; *H*, 199. 2) Urbs Cypri, *H*, 9, 4, εὐκτιμένη, Veneri sacra.

Σαλμωνεύς, ἥος, Æoli f., Crethei frater, *λ*, 235, ἀμύμων.

Σάμη, insula prope Ithacam, in ditone Ulyssis, *α*, 246; *ι*, 24; *ο*, 366; *π*, 123, 249; *τ*, 131; *υ*, 288; *H. Ap.* 429.

Σάμος, ἡ, 1) insula maris Ægæi, *Ω*, 78, 753. *H. Ap.* 41, ὠδρηλή. 2) Eadem quæ Σάμη, *B*, 634; παιπαλοέσσα, *δ*, 671, 845; *ο*, 29. 3) Ὁρηκίνη, Samothracia, *N*, 12 sq. (ὠλήεσσα); *H. Ap.* 34.

Σαρδάνιον, de risu Sardonio, *υ*, 302.

Σαρπηδών, ὄνος, et ὄντος, rex Lyciæ, Jovis f. ex Laodamia filia Bellerophonis, a partibus Trojanorum, *B*, 876, ἀντίθεος, χαλκοκορυστής. Genus ejus, *Z*, 196 sqq. Increpat Hectorem, *E*, 471-493. Pugnāt, 628 sqq.; *M*, 101 sqq.; 292 sqq. (ubi et socios oratione incitat); irrumpit in castra Græcorum, 397 sqq.; *Ξ*, 426. Mortem ejus prædicat Jupiter, *O*, 67. Pugnans cum Patroclo interficitur, *Π*, 419-503. Pugna sociorum de ejus corpore, 504-665, quod Apollo servat, et in Lyciam dat transferendum Somno et Morti, 666-683. Arma ejus a Patroclo capta, in certamen mittuntur, *Ψ*, 800.

Σαρπηδών, ἡ, insula Oceani, Gorgonum habitatio, *Cypr. fr.* 18, p. 594.

Σατυρέϊς, εντος, torrens magnus in Troade, *Z*, 34; *Ξ*, 445; *Φ*, 87.

Σάπνιος, Enopis f. ex nympa, Trojanus, *Ξ*, 443.

Σειληνοί, Sileni, cum nymphis, *H. Ven.* 263.

Σειρήνες, ων, et *μ*, 52, 167, Σειρήνοιν, Sirenes, omnia scientes, in litus cantu suavissimo allicientes qui prætervehantur, et occidentes; quas Circe consilio obsecutus evitavit Ulysses, *μ*, 39-54; 158-200; *ψ*, 326.

Σελάγος, Trojanus, pater Amphii, *E*, 612.

Σελήνη, Luna, Pallantis filia, *H. Merc.* 99 sqq., vel Hyperionis et Euryphaessæ, *H.* 31, 4 sqq., Pandiæ virginis mater ex Jove, *H.* 32, 15, qui Hymnus in eam scriptus est.

Σελητιάδης, αω, Selepii f., Evenus, *B*, 693.

Σελλήεις, εντος, 1) fluvius prope Ephyrum (Corinthum), *B*,

659; *O*, 531. 2) Alius Troadis ad Arisben, *B*, 839; *M*, 97.

Σελλοί, sacerdotes Jovis Dodonæi, *Π*, 234 sqq.

Σεμέλη, filia Cadmi, mater Bacchi ex Jove, *Ξ*, 323-325; *H.* 6, 1, 8, 57; 25, 2; 26, 5.

Σήσαμος, ἡ, oppidum Paphlagoniæ, *B*, 853.

Σηστός, ἡ, urbs Hellesponti, *B*, 836.

Σθενέλαος, Trojanus, Ithæmenis f., occisus a Patroclo, *Π*, 586.

Σθένελος, 1) princeps Argivus, Capanei f., fortissimus socius Diomedis, *B*, 564; *Δ*, 367, 403 sqq.; *E*, 108, 241, 274, 835 sq. *Θ*, 114; *Ψ*, 511. 2) Filius Persei, nepos Jovis, pater Eurysthei, *T*, 116-123. — *Tertius, Melanis f., Alc. fr.* 8, p. 589.

Σιδόνες, Sidonii, πολυδαίδαλοι, *Ψ*, 743.

Σιδονίη, regio Sidonis, εὐ καιμένη, *ν*, 285. Σιδονίηθεν, *Z*, 291.

Σιδόνιοι, αι, incolæ, *Z*, 290; *δ*, 84, 618; *ο*, 118.

Σιδών, ὄνος, ἡ, urbs Phœniciæ, πολύχαλκος, *ο*, 424. Artes ibi florent, *Ψ*, 743; *Z*, 291, ubi inde abducit Paris textrices; conf. 290. — *Occupatur a Paride ex Laconia redeunte, Cypr. p.* 582, *b*.

Σικανίη, Sicilia, *ω*, 307.

Σικελός, adj., Siculus. Γυνή Σικελή, *ω*, 211, 366, 389. Σικελοί, *υ*, 383.

Σικυών, ὄνος, ἡ, urbs Peloponnesi, pars regni Agamemnonis, *B*, 572; *Ψ*, 299 (εὐρύχορος).

Σιμόεις, εντος, fluvius Troadis, *Δ*, 475; *Z*, 4; *E*, 774, 777; *M*, 22; *Υ*, 53; *Φ*, 307 sqq.

Σιμοείσιος, Anthemionis f., Trojanus, magnus et pulcer, occisus ab Ajace, *Δ*, 474-489.

Σίντιες, veteres Lemni, Vulcanum suscipientes, *A*, 594; ἀγριόφωνοι, *θ*, 294.

Σίνων, ὄνος, *Græcus, simulatus transfuga ad Trojanos, ab iisque receptus, Græcis in Tenedo morantibus signa dat per noctem, Il. Exc. p.* 584, *a*; *Il. parv. fr.* 14, p. 597.

Σίτυλος, mons Phrygiæ, *Ω*, 615, ὅτι φασὶ νυμφῶν ἐμμεναι εὐνάς.

Σίσυρος, Æoli f., κέρδιστος ἀνδρῶν, princeps Corinthi. Genealogia ejus, *Z*, 153 sqq. De labore ejus apud inferos *λ*, 593-600.

Σκαίαι πύλαι, porta Trojana versus occidentem, *Γ*, 145, 149, *Z*, 237, 393; *I*, 354; *Π*, 712, 734, etc.

Σκαμάνδριος, 1) nomen proprium filii Hectoris, quem cives Astyanactem vocabant, *Z*, 402. 2) Strophii f., Trojanus, venationis peritus, a Menelao occisus, *E*, 49-58.

Σκαμάνδριος, adj., *B*, 465, 467.

Σκάμανδρος, fluvius Troadis, Ἐάνθος a diis dictus, *Υ*, 74; δινής, βαθυδινής, ἥϊος, εὐρύχορος, *E*, 36, 774; *H*, 329; *A*, 499; *M*, 21. Fontes ejus, *X*, 147 sqq. Ejus numinis sacerdos, *E*, 77. Cum Achille certat, *Φ*, 124-384; *ν*. Ἐάνθος.

Σκάνδεια, portus Cytheræ insulæ, *K*, 268.

Σκάρρη, urbs Locrensis, prope Thermopylas, *B*, 532.

Σκύλλη, filia Crateis, portum in freto Siculo, descriptum *μ*, 85-100. Quod bis evasit Ulysses, 223-261, 430-446; *ψ*, 328.

Σκύρος, ἡ, insula et oppidum in mari Ægæo prope Eubœam, αἰπτεία, *I*, 664 (Εὐνός ποταμῶν); *T*, 326; *λ*, 509; *H. Ap.* 35. Σκυρόθεν, *T*, 332. — *Cypr. p.* 582, *a*. Σκυρόνης, *Il. parv. fr.* 6, p. 596.

Σκῶλος, vicus in Beotia, *B*, 497.

Σμάραγος, daemon, καμίνφ δηλητήρ, *Ep.* 14, 9.

Σμινθεύς, εὖς, cognomen Apollinis, *A*, 39.

Σμύρνη, Ioniæ urbs, Αἰολίς, *Ep.* 4, 6; *H.* 8, 4.

Σόλυμοι, veteres incolæ Lyciæ, κυδάλλιοι, *Z*, 184, 204; *ε*, 283.

Σούνιον, τὸ, promontorium Atticæ, *Υ*, 278.

Ἐπάρτη, regia sedes regni Laconici, dilecta Junoni, εὐρεῖαν, καλλιγύναικα, B, 582; Δ, 52; α, 93, 285; β, 214; λ, 460; ν, 412. Σπάρτηθεν, β, 327; δ, 10. Ibi aguntur res in δ, et parte o.

Σπειώ, οὐς, Nereidum una, Σ, 40.

Σπερμιό, οὐς, Anit filia, Cypr. fr. 11, p. 593.

Σπερχεῖος, fluvius Thessaliae, ἀχάμας, cujus filius dicebatur Menesthius, II, 174-176; Ψ, 142-149.

Σπασίνος, Cyprius, Cypriorum carminum auctor habitus; alii autem narrabant, hæc accepisse eum ab Homero in dotem filiae, p. 581, a. Conf. fr. 1, p. 592; 3, id.; 14, p. 594; 19, p. 595.

Στάφυλος, Bacchi f., Rheus pater, Cypr. fr. 11, p. 593.

Στέρων, οπος, Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.

Στέντωρ, ορος, præco, χαλκείωνος, E, 785 sq.

Στιχίος, dux Atheniensium sub Menestheo, N, 195, 691; ab Hectore cæsus, O, 329.

Στρατή, oppidum Arcadiae, B, 606.

Στρατίος, Nestoris f., γ, 413, 439.

Στρόφιος, Trojanus, pater Scamandrii, E, 49.

Στύμφηλος, ἡ, urbs Arcadiae, B, 608.

Στύξ, υγός, ἡ, fluvius Orci, per quem jurabant dii superi, B, 755; Z, 271; O, 37; Θ, 369; ε, 185; κ, 514; H. Ap. 85; H. Merc. 519.

Στύρα, τὰ, urbs Eubææ, B, 539.

Σύμη, insula inter Rhodum et Cnidum, B, 671, Σύμηθεν.

Σύντρηφ, ἰδος, daemon, καμίνης δηλητήρ, Ep. 14, 9.

Συρίη, insula inter Cycladas, patria Eumæi, o, 402-414, ubi describitur.

Σφῆλος, Bucoli f., Atheniensis, pater Iasi, O, 338.

Σφιγέ, γγος, de qua aliter ac reliqui tradebat Œdipodia scriptor, fr. 3, p. 587.

Σχεδῖος, 1) dux Phocensium, Iphiti f., B, 517; occisus, P, 306 sqq. 2) Perimedis, f., O, 515.

Σχερίη, insula Phæacum, ἐριβώλιος, ἐρατεινή, ζ, 8; ε, 34; ν, 160; η, 8 sq., et plura 82-132.

Σχοῖνος, urbs Boeotiae, B, 497.

Σῶκος, Trojanus, Hippasi f., Ἰσθόεος φῶς, occisus ab Ulysse, A, 427-456.

T

Ταίναρος, s. Ταίναρον, promontorium Laconiae, ubi greges Solis, H. Ap. 412.

Ταλαιμένης, εως, princeps Mæonum, B, 865.

Ταλαιονίδης, σο, Talai f., Mecisteus, B, 566; Ψ, 678.

Ταλθύσιος, præco Agamemnonis, A, 320; Γ, 118; Δ, 192; H, 276; T, 196, 250, 267; Ψ, 897.

Τανταλίδης, ου, Tantal f., Pelops, Cypr. fr. 8, p. 593.

Τάνταλος, ejus pœna apud inferos, λ, 582-592. — Eadem in Nostis narratur, et cur immissa, fr. 10, p. 600.

Τάρνη, urbs Lydorum, ἐριβώλας, E, 44.

Τάρταρος, Tartarus, κύρος, μέγας, ἡρώεις, βαθύς, Θ, 13, sqq., 481; H. Ap. 336; H. Merc. 256, 374. Titanes ὑποταρτάριοι, Σ, 279.

Τάρτη, urbs Locrensis, B, 533.

Ταῦροι, Scythiae civitas, quo Iphigenia a Dianō transfertur, Cypr. p. 582, δ.

Τάριος, incolæ insulae Taphi et propinquare minorum litorisque Acarnaniae, φιλήρετμοι, ληϊστορες, α, 105, 181, 419; ξ, 452; o, 426; π, 426.

Τάρος, ἡ, insula maris Ionii, α, 417.

Τεγεία, urbs Arcadiae, B, 607.

Τερεσίας, σο, Thebanus vates, de Circae consilio, κ, 492 sqq., 524 sqq., ex Orco evocatur ab Ulysse, et de multis consultitur, λ, 90-150, 478; μ, 267; ψ, 251, 323. — Pro Calchante legitur in excerptis Nostorum, p. 584, δ. Τεκτονίδης, σο, Tectonis f., Polynéus, θ, 114.

Τελαμών, ὄνος, Ἐακί f., frater Pelei, pater Ajacis majoris et Teucris, ἀγῶνος, ἀμύμων, P, 284; λ, 553. — In belis Amazonum Melanippam occidit, Alth. fr. 3, p. 586. Cum Peleo Phocum interficit in altero bello Thebano, Alcm. fr. 5, p. 589.

Τελαμωνιάδης, σο, Telamonis f., Ajax, Θ, 267; A, 542; N, 709; P, 235, etc.

Τελαμώνιος, de eodem, B, 528, 768; A, 473; E, 610, 615, etc.

Τελοῦσσα, fons Boeotiae, ubi Apollo oraculum suum ponere voluit, frustratus a nympha, H. Ap. 244-277; quam ulciscitur, 377-387. — Ad eam Neptunus ex Erinye genuit Arionem equum, Theb. fr. 6, p. 588.

Τελποῦσος, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τένεδος, ἡ, insula Æolica, Apollini sacra, A, 38, 452; N, 33; λ, 159. Ab Achille est occupata, A, 625. — Εὐο adventant heroes, cognomen Apollinis, H. Ap. 386, ubi narratur qua causa fuerit inditum.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Τεμίσση, urbs, ut putant, Italiae, ubi metalla effodiebantur, α, 184.

Mane in urbem profectus, matrem salutat, Theoclymeno hospite adducto, iter narrat, p. 1-165. Patrem mendici habitu advenientem videt et cibum dari jubet, 342 sqq., et deinceps loquitur et agit ελπιωνεύμενος. Matri respondet, σ, 226 sqq. Prociis ab eo dimissis, 405 sqq., cum patre arma seponit, τ, 1-46. In concionem proficiscitur, υ, 144 sqq. Novæ a procis insidiæ frustra tentantur, 241 sqq. Secures statuit ad arcum tentandum, φ, 101 sqq. Amandat matrem, 343 sqq. Cum patre procos interficit, χ, 92 sqq., pro Phemio et Medonte deprecans, 330 sqq. Indignatur quod mater moretur agnoscere patrem, ψ, 96 sqq. Pugnat contra patres procurum, ω, 504 sqq. — *Infantulo mors intenditur, ut patris simulatio insanie patefieret, Cypr. p.* 582, a. *Patre mortuo a Telegono ad Circeam avehitur, quam in matrimonium ducit, Teleg. p.* 585, a. *Quod ex Nostis affert Eustath., fr.* 8, p. 600.

Τήλεμος, Eurymi f., vates, qui Cyclopi fatum prædixit, ι, 507-512.

Τηλέπουλος, ἡ, fortasse nomen proprium urbis Læstrygonum, κ, 82; ψ, 318.

Τηλέριδης, ου, Telephi f., Eurypylus, λ, 519.

Τήρεος, Hercules f., Mysiæ rex, Græcis Teuthrantiam pro Troja invadentibus resistit, vulneratur ab Achille, oraculo jubente Argos profectus ab eodem sanatur, et monstrator itineris est Græcis in expeditione Trojanæ, Cypr. p. 582, a, b. *Ejus filius Eurypylus, Π. parv. p.* 583, b; *fr.* 7, p. 596.

Τήρεα, in Mysia, B, 829, Τηρείης ὄρος αἰπύ.

Τήγετον, mons Laconiae, περιμήκετον, ζ, 103; ubi Leda peperit Dioscurus, H. 16, 3; 33, 4. — *Cypr. fr.* 8, p. 593.

Τιθωνός, Laomedontis f., Υ, 237, ab Aurora raptus, H. Ven. 219 sq., et ejus maritus, A, 1; ε, 1.

Τίρυνς, υνθός, urbs Argiva, τειχιόεσσα, B, 559.

Τιτανομαχία, carmen Cycli, cuius fragmenta v. p. 585.

Τίτανος, mons Thessaliæ, B, 735.

Τιταρήσιος, fluvius Thessaliæ, Peneo influens, non miscens se, ιερπτός, B, 751-755.

Τιτῆνες, Titans, Coeli filii in Tartarum detrusi, ὑποταρτάριοι θεοί, Ξ, 279; H. Ap. 335 sq. Jovis fulmen Τιτανοκτόνον, Batr. 282 sq.

Τιτώδς, Telluris f. ingens, in Eubœa habitans, η, 324. Pœna ejus in orco, ob læsam Latonam, λ, 576-581.

Τηπόλεμος, 1) Hercules f. ex Astyoche, occiso avo Lycimnio in Rhodum fugit, unde cum novem navibus expeditioni Trojanæ interfuit, B, 653-670. Pugnat contra Sarpedonem, et occiditur, E, 628-669. 2) Damastoris f., Lycius, Π, 416.

Τυώλος, mons Lydiæ, B, 866; Υ, 385, νιφός.

Τρηχίς, ἴνος, ἡ, oppidum Thessaliæ, B, 682. — *Apud Trachinios servantur obsides Ciani, Min. fr.* 4, p. 591.

Τρήχος, Ætolus, ab Hectore occisus, E, 706.

Τρίκη, urbs Thessaliæ, Ιππόδοτος, B, 729; Δ, 202.

Τρίτης, ου, pater Phorbantis, H. Ap. 211. Τρίπος 213.

Τριπόλεμος, Eleusinius, πυκιμήδης, cui mysteria sua docuit Ceres, H. Cer. 153, 474, 477.

Τριτογένεις, Minervæ epitheton, pro proprio nomine, Θ, 39; X, 183; γ, 378. Τριτογενής H. 28, 4.

Τροίχη, ἴνος, ἡ, urbs Argolidis, B, 561.

Τροίχηνος, princeps Thracius, Euphemi pater, B, 847.

Τροίη, regio Troadis et urbs, cuius oppugnationis dies aliquot fatales canuntur in Iliade. Epitheta, εὐρεΐα, εὐρύγυια, εὐπύργος, εὐτίγχεος, ὠψίπουλος, ἐριβώλῃς, ἱερή. De muris v. Ηοοειδών. Prius ab Hercule expugnata, v. Ηρακλῆς. Conf. Σκαπιά. Dives, I, 401 sqq. Ejus reges omnes recensentur, Υ, 215-240. Destructa memoratur in Odyssea passim. Τροίηθεν, Ω, 492; γ, 257, 276, etc. Τροίηνδς, Ω,

764; γ, 268, etc. — *Capitur et incenditur, Il. Exc. p.* 584, a; *qua nocte, Il. parv. fr.* 14, p. 597.

Τροφώνιος, Ergini f., Delphici templi architectus, H. Ap. 296. — *De eo quædam narrabantur in Telegonia, p.* 585, a.

Τρωάδες, Trojanæ, Ἰλαεσίπτελοι, Z, 442; H, 297; X, 105; Ω, 704. Eadem Τρωαί, Γ, 384, 411, 420; Z, 380, 385; X, 430, 434, 476.

Τρώες, Trojani. Epitheta: μεγάθυμοι, Ιππόδαμοι, χέντορες ἱππων, ἀγανοί, ὑπέρθυμοι, ὑπερφίλοιοι, φιλοπτόλεμοι, ἀκρόητοι αὐτῆς, αἰχμηταί, πύκλωρηκται, χαλκοχίτωνες, passim. Eorum duces et auxilia auxiliorumque duces, B, 815-877. — *Invadunt Græcos in escensione, Cypr. p.* 582, b. *Catalogus sociorum habebatur in tisd., p.* 583, a. *Equum ligneum recipiunt, scisso muro, Il. parv. p.* 583 extr. *Varia consilia de eo, Il. Exc. p.* 584, a.

Τρωίς, ἄδος, Trojana, βαθύκολπος, Ω, 215; X, 514; Σ, 112. Adject. I, 139, 289; Π, 831; λήϊδος Τρωιάδος, ν, 263.

Τρωϊκός, ἡ, ὄν, adj., K, 11; Π, 369; P, 724, etc.

Τρωΐλος, Priami f., Ιπποχάρμης, Ω, 257. — Ab Achille occisus, Cypr. p. 582, b.

Τρώϊος, η, ου, adj., E, 222; Θ, 106; N, 262; Ψ, 377.

Τρώος, ἡ, ὄν, adj., P, 127, 255; Σ, 179; Ψ, 291.

Τρώς, ὠός, 1) rex Trojanus, pater Ganymedea, E, 265; Υ, 230 sqq.; H. Ven. 114. 2) Alastoria f., ab Achille occisus, Υ, 463-471.

Τυδείδης, αο, et τω, Tydei f., Diomedes, passim.

Τυδεΐς, ἑός, Ænei f., princeps Ætolus, pater Diomedis, quem occisus in bello Theban parvulum reliquit, Z, 222 sqq. Patria exul, Argis habitabat, Adrasti filiae maritus, Ξ, 114 sqq. Caduceator ad Thebanos missus juvatur a Minerva, K, 285-290, et in ludico certamine omnes vicit, deinde insidias fortissimorum superavit, Δ, 372-399 (ubi 384 accus. Τυδῆ); E, 800-808. — *Fugerat e patria, quia Æneo insidiantes filios Melanis occiderat, Alcm. fr.* 8, p. 589.

Τυνδάρεος, maritus Ledaë, pater Dioscurorum et Clytemnestraë, λ, 298 sq.; ω, 199.

Τυνδαρίδα, Tyndarei filii, Dioscuri, H. 16 et 33. — *Parietem hospitio excipiunt ἐν Λακκιδαιμονίᾳ, Cypr. p.* 586, b.

Τυρρηνοί, Tyrrheni, piratæ, Bacchum capiunt, H, 6, 8.

Τυρώ, οὐς, Salmonæi, filia pulcherrima, Crethæi uxor, quos filios pepererit ex eo et Neptuno, Enipei fluvii formam induente, λ, 235-259. Avia paterna Nestoris, β, 120.

Τυρώων, monstrum δεινόν τ' ἀργαλέον τε, πῆμα, quod Juno irata genuit: v. H. Ap. 304-354.

Τυφώεις, ἑός, gigas ignivomus, a Jove percussus fulmine, et in Cilicia ἐν Ἀρίμοις sub terra jacens, B, 782 sq.

Τύχη, nympa, Proserpinæ socia, H. Cer. 420.

Τυχίος, artifex scutorum Hylaensis, H, 220 sq.

Υ

Υάδες, septem stellæ in capite Tauri, Σ, 486.

Υάμπολις, oppidum Phocidis, B, 521.

Υδῆ, urbs Lydiæ, Υ, 385.

Υλακίδης, ου, Hylaci f., fictus ab Ulysse Cretensis, ε, 204.

Υλας, α, Hercules amasius, perditus, a Cianiis quaeritur, Min. fr. 4, p. 591.

Υλη, urbs Beotiae, B, 500; H, 221; E, 708.

Υλλος, fluvius Lydiæ, Ιχθυόεις, Υ, 392.

Υπειροχίδης, ου, Hyperochi f., Itymoneus, A, 672.

Υπείροχος, 1) Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 335. 2) Alius, Eleensis, in Υπειροχίδης.

Υπείρων, ονος, Trojanus, E, 144.

Υπερόρειοι, populus, H. 6, 29. — *De iis in Epigonis quædam legebantur, fr.* 2, p. 589.

Υπέρεϊα, 1) fons in Thessalia, B, 734; Z, 457. 2) Antiqua

sedes Phaeacum, antequam migrarent in Scheriam, ζ, 4 sq.
 *Περήνωρ, opor, Trojanus fortis, occisus a Menelao, Ξ, 516 sqq.; P, 24-30.
 *Περρσίη, urbs Argivorum, B, 573; o, 254.
 *Υπεριονίδης, ao, Hyperionis f., Sol, μ, 176; H. Cer. 74.
 *Υπερίων, onos, pater Solis, H. Cer. 26; H. 28, 13; 31, 3 sq., ubi est Terrae et Coli filius. Ap. Hom. saepe de ipso Sole, ἤλεκτωρ, T, 398; H. Ap. 369.
 *Υπέρλαος, *Melanis f., Alcm. fr. 8, p. 589.*
 *Υπέρρας, αντος, *Eurygonae pater, Aed. fr. 2, p. 587.*
 *Υπνος, Somnus, frater Thanatoιο, ἀνά πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων, ab Junone imploratur, Ξ, 231-291, ubi v. plura; 354-361.
 *Υποβόει, oppidum prope Thebas Boeotias, vel pars earum, B, 505.
 *Υπονόμιος, adj., Sub Neio monte situs, epitheton Ithacae urbis, γ, 81.
 *Υποπλάχη Ἑλένη, urbs Troadis, Z, 397. V. Πλάχος.
 *Υρίη, oppidum Boeotiae, B, 496.
 *Υρμίνη, oppidum Elidis, B, 616.
 *Υρτακίδης, ου, Hyrtaci f., Asius, B, 837 sq.; M, 96, 110, 163.
 *Υρτακος, princeps Trojanus, Arisbae, Asii pater, N, 759, 771.
 *Υρτος, Gyrtae f., Mysorum dux, Ξ, 511 sq.
 *Υρψήνωρ, opor, 1) Trojanus, Dohopionis f., ab Eurypylo occisus, E, 76-83. 2) Alius, Hippasi f., ab Idomeneo, N, 411-423.
 *Υρψώλη, regina Lemni, ex Iasone mater Eunεί, H, 469.

Φ

Φαέθουσα, nympa, filia Solis ex Neaera, μ, 131 sq.
 Φαέθων, onτος, equus alter Aurorae, ψ, 246.
 Φαίδιμος, rex Sidoniae, o, 117 sq.
 Φαίερη, Minois filia, λ, 321.
 Φαίηκες, Scheriae insulae habitatores, ἀγαυοί, ἀμύμονες, μεγάθυμοι, φιλήρετμοι, ναυσικλυτοί. Prius habitabant in Hyperia, prope Cyclopa, ob quorum injurias Nausithous rex in Scheriam eos duxerat, ζ, 3 sqq. Eo appellitur Ulysses, ε, 34 sqq., 279 sqq. Habitant securi, ζ, 201 sqq. Urbs eorum, 262-272. Regia et proventus terrae, η, 81-132. Concio et festa, θ. Nomina principum, 110-120. Mirae naves, 556 sqq.; in quibus deducunt errantes in mari, invito Neptuno, 566 sqq.; π, 227 sqq.: qui navem eorum in saxum vertit, ν, 160-183.
 Φαίνοψ, opor, Asii f., senex Abydenus, plurium filiorum pater, E, 152 sqq.; P, 312, 583 sq.
 Φαινώ, ους, nympa, socia Proserpinæ, H. Cer. 418.
 Φαίστος, Bori f., Lydius, ab Idomeneo occisus, E, 43.
 Φαιστός, ή, urbs Cretae, B, 648; γ, 296.
 Φάλλης, ου, Trojanus, N, 791; ab Antilocho occisus, Ξ, 513.
 Φάρις, ιος, urbs Laconiae, B, 582.
 Φάρος, ή, insula proxime Aegyptum, δ, 354-359.
 Φανυσιάδης, ου, Phausic f., Apisaon, A, 578.
 Φειά, ας, urbs Elidis, H, 135.
 Φειδας, αντος, ductor Boeotorum, N, 691.
 Φειδιππος, Thessali f., dux insulanorum quorundam Graecorum, B, 678.
 Φειδων, αντος, rex Thesprotorum, ξ, 316-320; τ, 287-299.
 Φείνεος, ου, ή, urbs Arcadiae, B, 605.
 Φεραί, 1) urbs Thessaliae, B, 711; δ, 798. 2) Urbs Achajae, ut videtur, H. Ap. 427.
 Φέρειλος, aedificator navium Paridis, a Merione occisus, E. 59-68.
 Φέρης, πτος, Crethae f., Admeti pater, λ, 259.
 Φέρουσα, una Nereidum, Σ, 43.
 Φηγεύς, έως, Daretis f., Trojanus, E, 11-19.
 Φήμιος, Terpii f., cantor, procis canit, coactus, α, 154 sq.,

321 sqq., 336 sqq.; ρ, 263. Ei parcit Ulysses, χ, 330-356.
 Φήρες, Centauri, λαχρόντες, a Pirithoo victi, B, 743. Όρκοι, A, 268.
 Φηραι, urbs Messeniae, ζάθει, I, 151, 293; γ, 488; o, 151. 296. Sing. Φηρή εύκτιμένη, E, 543.
 Φηρητιάδης, ao, pro Φερητιάδης, Pheretis f., Admetus, E, 763; γ, 376.
 Φθειρών όρος, in Caria, ακριτόφυλλον, B, 868.
 Φθίη, urbs et regio Thessaliae, ditio Pelei, βωπιάνειρα, εκβώλας, A, 155; B, 683; I, 253, 363, 475, etc. E, 9; λ, 496. Φθίγηδε, A, 169; T, 330. Φθίγη, 323.
 Φθίοι, Pluthiota, N, 686, 693, 699.
 Φιλητορίδης, ου, Philetoris f., Demochus, γ, 457.
 Φιλοίτιος, bubulcus Ulyssis, fidelissimus, υ, 185-237, 354. Se ei cognoscendum praebet Ulysses, φ, 189-244, 388.
 Φιλοκτήτης, ao, Pevantis f., princeps partis Thessaliae, agrotus relictus in Lemno, B, 761-726; egregius sagittarius, θ, 219 sqq. Feliciter rediit a Troja, γ, 190. — *Hydr. ictu vulneratus in insula Tenedo, ob odorem graecem in Lemno relinquitur, Cypr. p. 582, b. Post Heleni vaticinium a Diomede e Lemno reducit et sanatur a Machaone, Il. parv. p. 583, b. Paridem in pugna singulari occidit, ibid.*
 Φιλομέδουσα, Areithoi uxor, mater Menesthei, βωπις, H, 10.
 Φιλομηλείδης, ου, princeps Lesbii, solebat provocare hostes ad certamen; et sic interfectus est ab Ulysse, δ, 342-345; ρ, 133-136.
 Φιλύρα, 1) filia Asopi, mater Chironis centauri ex Saturno, Titan. fr. 4, p. 585. 2) Nauplii uxor, Nost. fr. 6, p. 600.
 Φλεγυαι, natio Thessala, μεγαλύτερες, N, 302; Κηρσίος έγγυθι λίμνης, ύδρισταί, H. Ap. 278 sqq.
 Φλεγυας, ου, rex Thessaliae, pater Coronidis, matris Aesculapii, H. 15, 3.
 Φόβος, Terror, Martis filius, N, 299.
 Φοιβή, *Apollinis filia, Cypr. fr. 7, p. 593.*
 Φοίβος, cognomen Apollinis, passim, rarius pro proprio nomine, ut γ, 39; A, 443, etc.
 Φοίνικες. V. alterum Φοίνιξ.
 Φοινίκη, Phoenicia, δ, 83; ξ, 291.
 Φοίνιξ, ιος, 1) pater Europae, Minois et Rhadamanthi avus, Ξ, 321. 2) Amyntoris f., praeceptor et amicus Achilles. Res suas narrat ipse, I, 447-495, legatus ad Achillem missus, 168 sqq. Ejus oratio, 432-619. Copias ducit sub Patroclo, γέρων Ιππηνάτα, II, 196. Assimilat se ei Mineræ, P, 555 sqq. Restat apud Achillem lugentem, T, 311. Observat metam cursus in ludis, Ψ, 360 sq. — *In itinere mortuum sepelit Neoptolemus, Nost. p. 584, b.*
 Φοίνιξ, κος, Phoenicius. Φοίνιξ άνήρ, ξ, 288. Φοίνικες, ἀγαυοί, nautae et mercatores, ν, 572 sqq. Ναυσικλυτοί, πολυταίπαλοι, τρώεται, matrem Eumæi et ipsum ex Syria insula abducent, o, 414-483.
 Φοίνισσα, Phoenicia mulier, ἀγλαά έργ' ειδυία, o, 417 sq.
 Φόρβας, αντος, 1) princeps Lesbi, pater Diomedes concubinae Achilles, I, 661. 2) Trojanus, Ilionei pater, πολύμηλος, Ξ, 490. 3) Triopae f., H. Ap. 212. — *Hic, pugil fortissimus, ab Apolline victus, Cycl. p. 601, b.*
 Φόρκυς, υνος, 1) deus marinus, pater Thoosae, α, 72; Φόρκυος λίμνην, άλίοιο γέροντος, in Ithaca, ν, 96, 345. 2) Phaeonopis f., ductor Phrygum, B, 862; P, 218; ab Ajace occisus, δαίρων, 312 sqq. Accus. Φόρκυν, 318.
 Φορίωνος λαοί, de Cymeis in Aolia, Ep. 4, 4.
 Φρόνιος, Ithacensis, pater Noemonis, β, 386; δ, 630, 648.
 Φρόνις, ιος, mater Euphorbi ex Pantho, δια, P, 40.
 Φρόντις, ιος, Onetoris f., gubernator Menelai, moritur, γ, 279-285.

Φρύγες, populus Asiae, ἱππόμενοι, αἰολόπολοι, B, 862, Γ, 185; K, 431; H. Ven. 138.

Φρυγία, terra, ἀμπελόεσσα, Γ, 401; A, 184; Π, 719, Σ, 291; H. Ven. 112, εὐτείχης.

Φυλάκη, urbs Thessaliae, B, 695; N, 696; O, 335; λ, 290; o, 236.

Φυλακίτης, ao, Phylaci f., Iphiclus, B, 705; N, 698.

Φύλακος, 1) Deionei f., pater Iphicli, o, 231. Conf. Φυλακίδης. 2) Trojanus, Z, 35.

Φύλας, αντος, rex Ephyræ, pater Polymeles, Π, 181, 191. Φυλείδης, ao et εω, Phylei f., Meges, B, 628; E, 72; N, 592; O, 519, 528, etc.

Φυλεύς, ἦος, Augiæ f., Διτ φίλος ἱπποτα, ob iram patris exul, Dulichii vivebat, B, 628 sq.; Megetis pater, K, 110, 175. Ejus lorica, O, 530 sq.; hastæ peritus, Ψ, 637.

Φυλώ, οὗς, ministra Helenæ, δ, 125, 133.

Φώκαια, urbs Ioniæ, H. Ap. 35.

Φωκάς, ἴδος, s. *Minyas*, carmen in Cyclo positum, *cujus fragmenta* v. p. 590.

Φωνεύς, *Thestoris f.*, ab *nonnullis pro parvæ Iliadis scriptore habitus*, fr. 2, p. 595.

Φωκῆς, Phocenses, B, 517 sqq., ubi eorum duces et urbes; O, 516; P, 307.

Φωκός, *Æaci f.*, in altero bello Thebano a Telamone et Peleo interfectus, *Alcm. fr.* 5, p. 589.

X

Χάλκις, ἴδος, 1) urbs Eubææ, B, 537. 2) Alia, Ætoliæ, B, 640. 3) Urbs Elidis, H. Ap. 425.

Χαλκιδοντιάδης, ου, Chalcodontis f., Elephenor, B, 541; Δ, 464.

Χάλκων, ωνος, Myrmidon, pater Bathyclis, Π, 595.

Χάρης, ἴτος, Gratia. Una, λιπαροκρήδεμνος, καλή, cohabitavit Vulcano, Σ, 382 sqq. Ὀπλότερι, Ξ, 267, 275. Veneri ministrant, θ, 363; H. Ven. 61; E, 338. Saltant cum Musis, H. Ap. 194; H. 28, 15, et Venere, σ, 192 sq. Decorum præbent, ζ, 18. — *Cypr. fr.* 11, p. 594, bis.

Χάρπος, princeps Symæ, insulæ, pater Nirei, B, 672.

Χάρψ, οπος, Hippasi f., Trojanus, ab Ulysse occisus, A, 426.

Χάρυβδις, ἴος, monstrum marinum ad fretum Siculum, δεινὴ, ὀλοή, quam bis evitat Ulysses: v. μ, 101-113, 260, 428-441; ψ, 327.

Χάρων, ωνος, portitor Orci, *Min. fr.* 4, p. 590.

Χείρων, ωνος, δικαιοτάτος Κενταύρων, magister Æsculapii, Δ, 219, et Achillis, A, 831. Donavit Peleo hastam, Π, 143; T, 390. Conf. Ep. 14, 17. — *Sacrificia, iusjurandum et astronomiam antiquos docuerat, Titan. fr.* 3, p. 595; a Saturno genitus, qui equi forma indutus cum Philyra consueverat, *ib. fr.* 4. *Fraxinum scindit Peleo in hastam, Cypr. fr.* 4, p. 592.

Χερσιδάμας, αντος, Priami f., ab Ulysse occisus, A, 423.

Χίμαιρα, monstrum in Lycia a Bellerophonte domitum, ἀμειμαχέτι, Z, 179-183; quod Amisodarus aluerat, Π, 328 sq. Δυσώνυμος, H. Ap. 368.

Χίος, insula, παπαλόεσσα, γ, 170-172; H. Ap. 38, 172.

Χλώρις, Amphionis filia, uxor Nelei, mater Nestoris, pulcerrima, λ, 281-286.

Χρομῖος, 1) frater Nestoris, λ, 286. 2) Dux sub eo in bello Troj., Δ, 295. 3) Priami f., a Diomede cæsus, E, 160-165. 4) Lycius, ab Ulysse occisus, E, 677. 5) Trojanus, a Teucro occisus, Θ, 275. 6) Lycius, P, 218, 494, 534, θεοειδής.

Χρόμις, ἴος, dux Mysorum, B, 858.

Χρύση, urbs maritima Troadis, Apollini sacra, A, 37, 100, 391-431, 451.

Χρυστής, ἴδος, 1) Chrysæ sacerdotis filia, Agamemnonis γέρας ex præda, καλλιπάρης, patri restituta, A, 111, 182, 366-390, 439. — *Cypr. p.* 583, a. — 2) Nympha, Proserpinæ socia, H. Cer. 421.

Χρύσης, ου, princeps urbis Chrysæ, sacerdos Apollinis, redempturus filiam, rejicitur ab Agamemnone, A, 11-305.

Filia cum hecatombe reducitur, 430-479.

Χρυσόθεμις, ἴδος, filia Agamemnonis, I, 145, 287.

Ψ

Ψυρία νῆσος, Psyra insula Ægæi maris, γ, 171.

Ω

Ὀγγυγή, insula Calypsus, α, 85; ζ, 172; describitur η, 244-266; μ, 448 sq., ψ, 333.

Ὀκαλή, oppidum Boeotiæ, B, 501; πολύπτυρος, H. Ap. 242.

Ὀκεανός, Coeli f., Tethyis maritus, θεῶν γένεσις, Ξ, 201, 302. Flumen terram undique cingens, ἀκαλάρβειτης, βαθύρροος, ἀψόρροος, βαθυδίνης, βαθύκολπος, passim. Ὀκεανόνδε, H. Ven. 68; H. 31, 16. — *Ejus filia Melia, Cycl. p.* 601, b.

Ὀκύαλος, nobilis Phæax, θ, 111.

Ὀκυρόη, nymphe, καλυκώπις, socia Proserpinæ, H. Cer. 420.

Ὀλενίη πέτρα, in finibus Achajæ et Elidis, B, 617; A, 767.

Ὀλενος, ή, urbs Ætoliæ, B, 639. — *Destructa, Theb. fr.* 9, p. 588.

Ὀμόδαμος, dæmon, καμίνφ δηλητήρ, Ep. 14, 10.

Ὀραι, nymphe, Olympi portas administrantes, E, 749; Θ, 393. Junoni ministrant, 433. Venerem nascentem suscipiunt, χρυσάμπυκες, H. 5, 5 sqq.; saltant, 12 sq.; H. Ap. 194, εὐφρονες. — *Earum vestes floreae, Cypr. fr.* 14, p. 594.

Ὀρεΐθια, Nereidum una, Σ, 48.

Ὀρίων, ωνος, pulcerrimus, λ, 310, raptus ab Aurora, occisus a Diana, ε, 121-124. Relatus est inter sidera, Σ, 486-488; ε, 274, cum cane suo, X, 29.

Ὠρος, Græcus, ab Hectore occisus, A, 303.

Ὠτος, 1) Aloida, frater Ephialti, quocum vincit Martem, E, 385-391. Plura de his fratribus, v. λ, 305-320. — *Cum Æoclo et fratre Ascræ urbem condidit, Alth. fr.* 2, p. 586. — 2) Cyllenius, dux Epeorum, a Polydamante occisus, O, 518 sq.

Ὠψ, Ὠπος, Pisenoris f., Euryclæ pater, α, 429-433; β, 347; v, 148.